АДЪРЛАНД

ТАД УИЛЯМС

вселена в съседство

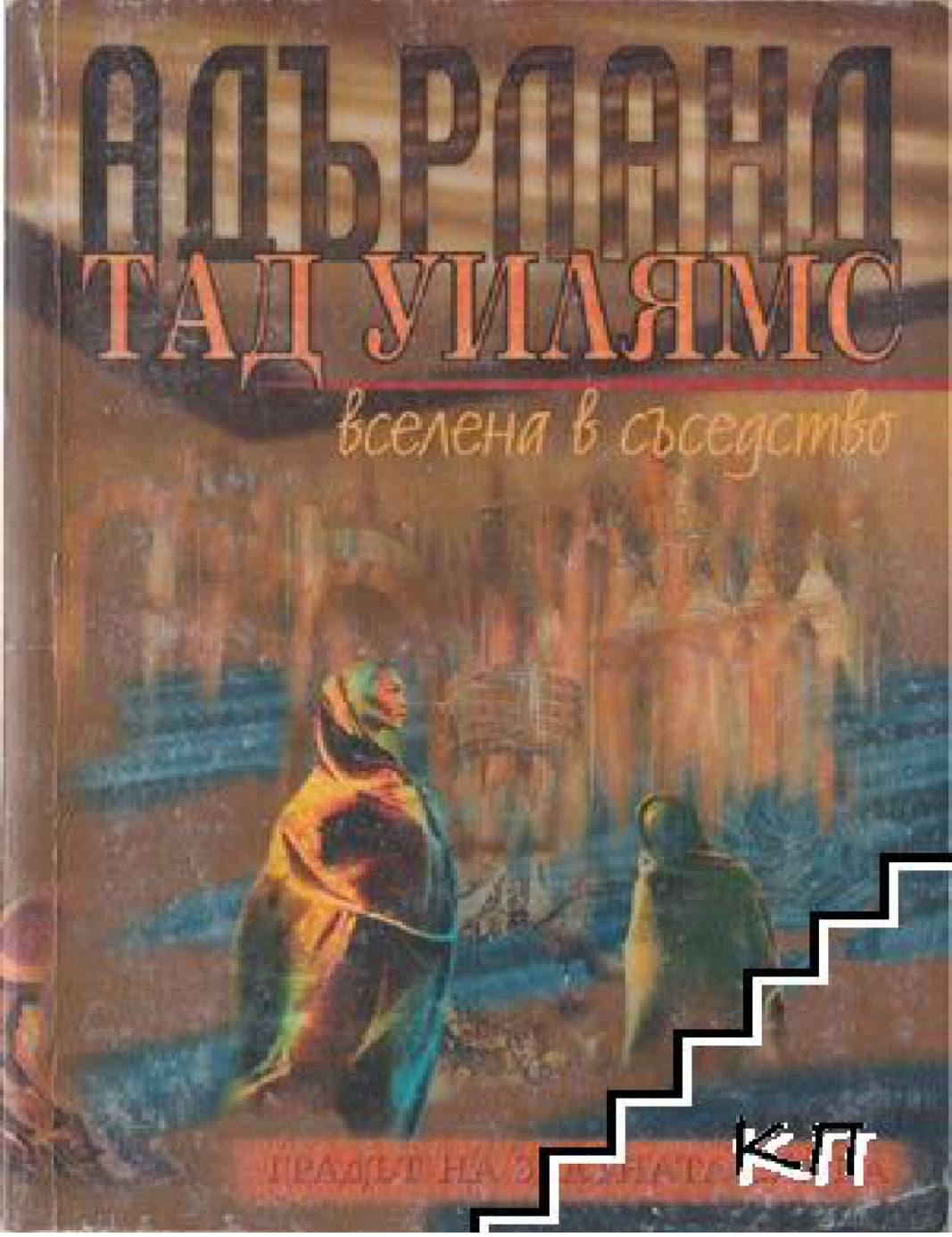

КП

SHOUT
SHARE
IT

Annotation

книгата е издадена на български език разделена на четири

- Тад Уилямс
  -
  -
  - ПЪРВА ЧАСТ
    - ПРОЛОГ
    - ПЪРВА ГЛАВА
    - ВТОРА ГЛАВА
    - ТРЕТА ГЛАВА
    - ЧЕТВЪРТА ГЛАВА
    - ПЕТА ГЛАВА
    - ШЕСТА ГЛАВА
    - СЕДМА ГЛАВА
    - ОСМА ГЛАВА
    - ДЕВЕТА ГЛАВА
  - ВТОРА ЧАСТ
    - ПЪРВА ГЛАВА
    - ВТОРА ГЛАВА
    - ТРЕТА ГЛАВА
    - ЧЕТВЪРТА ГЛАВА
    - ПЕТА ГЛАВА
    - ШЕСТА ГЛАВА
    - СЕДМА ГЛАВА
    - ОСМА ГЛАВА
    - ДЕВЕТА ГЛАВА
    - ДЕСЕТА ГЛАВА
    - ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА
    - ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА
    - ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА
    - ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА
  - ТРЕТА ЧАСТ
    - ПЪРВА ГЛАВА
    - ВТОРА ГЛАВА
    - ТРЕТА ГЛАВА
    - ЧЕТВЪРТА ГЛАВА
    - ПЕТА ГЛАВА
    - ШЕСТА ГЛАВА
    - СЕДМА ГЛАВА
    - ОСМА ГЛАВА
    - ДЕВЕТА ГЛАВА

- ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
  - ПЪРВА ГЛАВА
  - ВТОРА ГЛАВА
  - ТРЕТА ГЛАВА
  - ЧЕТВЪРТА ГЛАВА
  - ПЕТА ГЛАВА
  - ШЕСТА ГЛАВА
  - СЕДМА ГЛАВА
- info
  -
- notes
  - 1
  - 2
  - 3

Тад Уилямс
Градът на златната сянка

Тази книга посвещавам с любов на моя баща Джоузеф Хал Евънс.

Всъщност баща ми не чете фантастика,

така че ако някой не му каже,

той изобщо не би узнал това.

книга първа от поредицата "Адърланд"

БЛАГОДАРНОСТИ

Беше ужасно сложно да се напише тази книга и аз съм задължен на много хора за подкрепата им — особено на тези, които помагаха с отчайващо необходими проучвания или едва разчитаха поредния гигантски ситно нанизан ръкопис на Тад и след това споделяха окуражителни и полезни неща:

Дебора Бийл, Мат Байълър, Артър Рос Евънс, Джо-Ан Гудуин, Деб Грейбиън, Ник Грейбиън, Джед Хартман, Джон Джеръл, Катрин Кер, М. Дж. Креймър, Марк Крейгбаум, Брус Либърман, Марк Маккръм, Питър Стампфъл, Мич Уагнър.

Дължа, както винаги, големи благодарности на моите търпеливи и отзивчиви издатели Шийла Гилбърт и Бетси Уолхайм.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Аборигените от Южна Африка са известни под много имена — сан, басарва, обитатели на отдалечени области (в общоприетия административен език), но най-вече като бушмени.

Честно признавам, че в този роман съм си позволил голяма свобода при описанието на живота и вярванията на бушмените.

Те нямат единен фолклор — всеки район, а понякога и всяко голямо семейство може да поддържа свои собствени митове — или обособена култура. Опростявал съм, а понякога съм обработвал бушменски мъдрости, песни и истории. Литературата си има свои изисквания.

Но старите обичаи на бушмените наистина изчезват бързо. Една от най-произволните ми манипулации с истината може да се окаже наивното твърдение, че и в средата на XXI век все някой ще продължава да ловува сред гъсталака.

Колкото и да съм разкрасявал истината, старал съм се да пресъздам възможно най-точно духа на изобразеното от мен. Ако съм злоупотребил или съм се възползвал, значи съм се провалил. Основното ми намерение е да разкажа една история, но ако тази история накара някои читатели да научат повече за бушмените и за начина им на живот, който никой от нас не може да си позволи да пренебрегва, ще бъда много щастлив.

ПЪРВА ЧАСТ
ВСЕЛЕНА В СЪСЕДСТВО

ПРОЛОГ

Това започна в калта както много неща.

В един нормален свят би било време за закуска, но в ада очевидно не сервираха закуска; бомбардировката, започнала преди зазоряване, не даваше никакви признаци за утихване. Пък и на редник Джонас изобщо не му се ядеше.

С изключение на един кратък миг на безумно отстъпление през парче кална земя, покрита с кратери и безлюдна като Луната, Пол Джонас беше прекарал целия този 24 март 1918 г. така, както предишните три дена и както по-голямата част от последните няколко месеца — сгърчен зиморничаво и вонящ на тиня някъде между Ипр и Сен Кентен, оглушал от тътнещия в главата му трясък на германските едрокалибрени оръдия, инстинктивно молещ се на Нещо, в което отдавна не вярваше. Беше загубил Финч и Мълет и останалите от взвода сред хаоса на отстъплението — надяваше се да са се добрали до някой окоп, но му беше непосилно да мисли за друго освен за собствената си окаяност. Целият свят тънеше в лепкава влага. Над разораната земя, над скелетите на дърветата и над самия Пол бавно се спускаше гъста мъгла, която се носеше над тоновете избухващ сред човешката гмеж нажежен до червено метал.

Червена мъгла, сива земя, небе с цвета на стари кокали: Пол Джонас се намираше в ада — но този ад беше много специален. Не всички в него вече бяха умрели.

Пол констатира, че един от неговите обитатели умираше прекалено бавно. Ако съдеше по силата на гласа, човекът се намираше на не повече от двайсет и пет метра, но можеше и да е на Тимбукту. Пол нямаше представа как изглежда раненият войник — да подаде глава над ръба на окопа, беше все едно да се опита да полети, — но твърде познат му беше този глас, който вече цял час проклинаше, хленчеше и пищеше в агония, запълвайки всяко затишие сред грохота на оръдията.

Всички други ранени при отстъплението бяха проявили благоприличието да умрат бързо или поне да страдат тихомълком. След като беше призовавал напразно своя сержант, майка си и Бога, невидимият спътник на Пол продължаваше да пищи за всеки случай и да издава протяжни, безсловесни стенания. До този момент безлично пушечно месо като хиляди други, сега раненият явно бе решил да направи всички на Западния фронт свидетели на предсмъртните си мигове.

Пол го мразеше.

Ужасният тътен утихна. За миг настъпи божествена тишина,

преди раненият отново да заврещи като хвърлен във вряща вода омар.

— Имаш ли огънче?

Пол се обърна. Бледи биреножълти очи се взираха от кална маска до него. Шинелът на видението, застанало на ръце и колене, беше толкова съдран, сякаш беше сшит от паяжини.

— Какво?

— Имаш ли огънче? Кибрит?

Обичайността на въпроса, зададен сред цялата тази нереалност, накара Пол да се зачуди дали е чул добре. Фигурата вдигна ръка, кална като лицето, и показа тънък бял цилиндър — така ослепително чист, като да беше паднал от Луната.

— Глух ли си, човече? Огънче?

Пол бръкна в джоба си и затършува с вцепенени пръсти, докато откри кутийка кибрит като по чудо останала суха. Раненият войник започна да вие още по-силно, изгубен в пустошта на хвърлей камък.

Мъжът в дрипавия шинел се облегна на стената на окопа, като намести превития си гръб в уютната кал, след което внимателно скъса цигарата на две и подаде единия къс на Пол. Докато палеше кибритената клечка, наклони глава и се заслуша.

— Господ да ми е на помощ, оня там не спира. — Той върна кибрита и задържа пламъчето, така че и Пол да запали цигарата си.

— Защо фрицът не му пусне един куршум, та да мирясаме всички?

Пол кимна. Дори това му костваше усилия.

Случайният спътник повдигна брадичка и изпусна струйка дим, която се изви покрай ръба на каската му и се понесе към плоското утринно небе.

— Понякога не ти ли се струва…?

— Какво?

— …че това е някаква грешка. — Непознатият завъртя глава и посочи окопите, германските оръдия, целия Западен фронт. — Че Бог го няма или е задрямал, или нещо такова. Не ти ли се ще някой ден Той да погледне надолу, да види какво става и… да направи нещо?

Пол кимна, въпреки че никога не беше се замислял чак толкова подробно. Но беше усещал празнотата на сивите небеса и беше изпитвал странното чувство, че наблюдава кръвта и калта от огромно разстояние, съзерцавайки унищожителните военни действия с безпристрастието на човек, застанал над мравуняк. Господ положително не гледаше — това беше ясно; но ако гледаше и беше видял нещата, които бе видял Пол Джонас —

мъже, които не осъзнаваха, че са мъртви и отчаяно се мъчеха да натъпчат пръснатите си вътрешности обратно под ризите си; тела, подути и наплюти от мухите, които дни наред стояха изоставени на няколко метра от приятелите си, с които доскоро бяха пели и се веселили, — ако Той беше видял всичко това, без да се намеси, значи е луд.

Но Пол дори за миг не се бе надявал, че Бог ще избави крехките същества, които се избиваха с хиляди върху половин хектар осеяна с гилзи кал. Това би запричиляло на вълшебна приказка. Просяците не се женеха за принцеси, а умираха по заснежени улици или в тъмни алеи… или в кални окопи във Франция, докато старчето Дядо Боже си беше взело дълъг отпуск.

Той напрегна сили.

— Чу ли нещо?

Непознатият смукна дълбоко от цигарата си, без да му пука, че въгленчето пареше калните му пръсти, и въздъхна.

— Всичко. Нищо. Знаеш. Фрицът пробива от юг и ще тръгне право към Париж. Или сега янките са там, ние ги сгащваме и до юни сме в Берлин. Крилатата Ника от Само… какво беше… се появи в небето над Фландрия с пламтящ меч в ръка и друсаше кючек. Майната му на всичко.

— Майната му на всичко — съгласи се Пол. Той дръпна още веднъж от цигарата си и я хвърли в една локва. Гледаше мрачно как калната вода прониква в хартията и последните остатъци тютюн заплуваха свободно. Колко ли още цигари щеше да изпуши, преди да го застигне смъртта? Дузина? Сто? А дали тази не е последната? Взе хартийката и я смачка на плътна топчица между палеца и показалеца си.

— Благодаря ти, приятел. — Непознатият се претърколи и запълзя нагоре по окопа, след което извика нещо странно през рамо: — Дръж си главата наведена. Опитай се да помислиш как да се измъкнеш. Как наистина да се измъкнеш.

Пол махна с ръка за сбогом, въпреки че мъжът не го виждаше. Горе раненият отново крещеше — безсловесно грухтене, сякаш някакво нечовешко същество имаше родилни болки. След секунда, като че ли сепнати от дяволско заклинание, оръдията отново затрещяха.

Пол стисна зъби и се опита да запуши ушите си с ръце, но продължаваше да чува писъците на мъжа. Стържещият звук като нагорещена тел влизаше през едното ухо и излизаше от другото, движейки се напред-назад като трион. Събираха му се най-много три часа сън за последните два дена, а бързо спускащата се нощ предвещаваше да е още по-тежка. Защо санитарите не излизаха да приберат ранения? Оръдията не бяха се обаждали поне от един

час.

Докато мислеше за това, Пол си даде сметка, че откакто бяха напуснали предните окопи тази сутрин, не беше виждал никой освен мъжа, който дойде да моли за огънче. Предполагаше, че на няколко завоя от него има и други, а и мъжът с цигарата като че ли го потвърждаваше, но артилерийската стрелба не преставаше и Пол нямаше никакво желание да се помръдва. В настъпилото кратко затишие той се зачуди какво ли става с другите от взвода. Дали Финч и останалите се бяха оттеглили в по-предните ровове? Или бяха само на няколко метра от него, застинали на дъното на някой окоп, без да смеят да излязат в откритото смъртоносно пространство дори от милосърдие?

Отпусна се на колене, килна каската си назад, за да не пада над очите му, и запълзя на запад. Макар да се движеше по дъното на окопа, това му се стори акт на безразсъдство. Сви рамене в очакване на ужасен взрив отгоре, но не последва нищо освен непрестанния вой на умиращия.

След двайсет метра и два завоя насреща му се изпречи стена от кал.

Пол се помъчи да изтрие сълзите си, но само зацапа очите си. Земята се разтресе от поредната експлозия. Буца кал върху стърчащ в окопа корен потрепна, свлече се и потъна в покрилата дъното киша.

Беше в капан. Това беше простият, противен факт. И ако не се осмели да се покаже на откритата повърхност, оставаше му само да се свива в този изолиран окоп, докато не го уцели някоя граната. Не хранеше илюзии, че ще дочака дори гладната смърт. Не хранеше абсолютно никакви илюзии. Направо си беше отписан. Никога вече нямаше да чуе Мълет да се оплаква от дажбите, нито да съзерцава как старият Финч подстригва с джобно ножче мустаците си. Все дребни, простички неща, ала така му липсваха, че чак почувства болка.

Воят на агонизиращия все така стържеше в ушите му.

„Това е адът, а в него аз…“

Това пък откъде беше? Някое стихотворение? Или Библията?

Разкопча кобура, измъкна своя „Уебли“ и го вдигна към очите си. На слабата светлина дупката на цевта му се стори дълбока като кладенец, в който можеше да падне и да не излезе никога — тиха, мрачна, омиротворителна пустота…

Пол се усмихна унило и остави внимателно пистолета в скута си. Със сигурност нямаше да е патриотично. По-добре да принуди германците да използват срещу него скъпите си снаряди. Да изстиска още няколко работни часа на конвейера от някоя фройлайн с омазнени ръце в Рурската долина. Освен това винаги

имаше надежда, нали?

Отново заплака.

Горе раненият спря да крещи и се закашля. Сякаш биеха куче с камшик. Пол облегна глава в калта и изрева:

— Млъкни! Млъкни, за Бога! — Пое дълбоко въздух. — Затвори си устата и умри, да те вземат дяволите!

Очевидно окуражен от близостта, мъжът поднови писъците.

Нощта се точеше по-дълга от година — тъмнина, огромни канари неподвижна чернилка. Оръдията трещяха и буботеха. Умиращият виеше. Пол преброи един по един всички предмети, които можа да си спомни от живота си преди окопите, след което започна да ги брои отначало. Помнеше само имената на някои от тях, но не и какво точно означават. Някои думи му се сториха невероятно странни — например „шезлонг“ или пък „вана“. „Градина“ се споменаваше в няколко песни от книгата с химни на Чаплейн, но Пол беше почти сигурен, че е нещо реално, и също я преброи.

„Опитай се да помислиш как да се измъкнеш — беше казал жълтоокият. — Как наистина да се измъкнеш.“ Оръдията бяха замлъкнали. Небето беше поизбледняло, сякаш бе избърсано с мръсен парцал. Светлината стигаше, колкото да види ръба на окопа. Покатери се нагоре, подхлъзна се обратно надолу и тихичко се изкикоти над безуспешните си усилия. „Да се измъкнеш!“ Кракът му стъпи върху дебел корен и той се надигна към ръба на изкопа. Държеше в ръка пистолета. Щеше да убие мъжа, който пищеше. Друго не го интересуваше. Някъде се сипваше зората, но Пол нямаше представа къде точно: ефектът беше незначителен и се размиваше в огромното, мътно небесно пространство. Всичко беше сиво под това небе. Кал и вода. Знаеше, че водната повърхност е гладка, значи всичко останало е кал, освен може би високите неща. Да, това са дървета, спомни си той. Някога са били дървета.

Пол се изправи и бавно се завъртя. Светът се простираше само на неколкостотин метра във всички посоки, преди да опре в мъглата. Оказа се в центъра на празно пространство, сякаш по погрешка се беше появил на някаква сцена и сега стоеше пред притихналата, очакваща публика.

Все пак не беше съвсем сам. На известно разстояние сред пустошта стърчеше самотно дърво — ноктеста ръка с усукана гривна от бодлива тел. Сред оголените клони висеше нещо тъмно. Пол измъкна револвера и се заклатушка нататък. С главата надолу като захвърлена марионетка висеше фигура; единият й крак беше заклещен между един клон и ствола. Изглежда, всичките й стави бяха изпотрошени, а ръцете висяха с

изопнати пръсти, сякаш калта под тях беше небе, към което се опитваше да полети. Лицето представляваше дрипава, безизразна каша от червено и обгорено черно и сиво с едно-единствено блестящо, втренчено жълто око, което налудничаво и напрегнато наблюдаваше бавното му приближаване.

— Измъкнах се — каза Пол. Вдигна пистолета, но мъжът вече не пищеше.

Сред останките от лице зейна дупка.

— Най-сетне дойде. Чаках те — изрече тя.

Пол се облещи. Ръкохватката на пистолета се изплъзваше от пръстите му. Ръката му трепереше от усилието да го държи насочен.

— Чакал ли си?

— Чаках. Чаках толкова дълго. — Празната уста, в която плуваха няколко бели късa, обагрени в червено, зина в обърната наопаки усмивка. — Понякога не ти ли се струва…?

Пол потръпна, когато писъкът започна отново. Но този път не беше умиращият — този беше умиращият. Така че…

— Какво? — попита той и погледна нагоре. Тъмното тяло се спускаше по небето към него — черна дупка сред мътния сив въздух, която свистеше, докато приближаваше. Тъпият бумтеж на гаубицата се чу след миг, сякаш времето се беше обърнало и беше захапало собствената си опашка.

— …че това е някаква грешка — каза висящият мъж. След което снарядът избухна и светът се сгърчи в себе си, все по-малък и по-малък, блъвнал огнени пламъци, и после се засвива по осите си, докато всичко изчезне.

Нещата се усложниха още повече, след като Пол умря.

Беше, разбира се, мъртъв, и той го знаеше. Какво друго можеше да бъде? Беше видял как снарядът на гаубицата се спуска върху му от небето — безкрил, безок, спиращ дъха модерен ангел на смъртта, аеродинамичен и безсърдечен като акула. Беше усетил как светът се сгърчи и въздухът пламна, как кислородът изсвистя от дробовете му и те се овъглиха в гърдите му. Нямаше никакво съмнение, че е мъртъв.

Но защо го болеше главата?

Естествено, възможността за живот след смъртта, в който наказанието за пропиляното съществуване да е вечно пулсираща болка в главата, да не беше лишена от смисъл. При това чудовищен смисъл.

Пол отвори очи и примигна срещу светлината.

Седеше опнат на ръба на огромен кратер — истински страховита рана, разцепила дълбоко калната пръст. Земята наоколо беше гладка и пуста. Нямаше никакви окопи, а ако

имаше, бяха погребани под пръстта след експлозията; не виждаше нищо освен разплискана във всички посоки кал, а над земята проблясваше сива мъгла чак до обграждащия го от всички страни хоризонт.

Нещо твърдо го подпираше и този допир върху кръста и плешките му го накара за първи път да се запита дали не беше избързал с предположението си, че е умрял. Изви глава, за да погледне назад и каската захлупи очите му; за миг отново потъна в тъмнина, но след това тя се плъзна по лицето му и тупна в скута му. Заоглежда каската. По-голяма част от дъното ѝ беше отнесена от взрива; разкъсаният и разкривен метален ръб много напомняше тъмен венец.

Пол потръпна конвулсивно при спомена за ужасните истории за взривени от гранати войници, които изминават по двайсет и пет метра без главите си или крепят в ръце карантиите си, без да осъзнават какво носят. Бавно, сякаш играеше зловеща игра със самия себе си, той прокара пръсти по лицето, страните и слепоочията си, като накрая опипа онова, което трябваше да е раздробеният връх на черепа му. Усети коса, кожа и кост… и всичко си беше на мястото. Никаква рана. Задържа ръце пред лицето си. Бяха покрити и с кръв, и с кал, но червеното вече беше засъхнало — стара боя и прах. Изпусна дълго сдържания си дъх.

Беше мъртъв, но го болеше главата. Беше жив, но нажежено до червено парче от снаряда беше разрязало каската му както нож глазурата на торта.

Пол погледна нагоре и видя дървото — малкото скелетоподобно, което го беше подмамило през ничията земя. Дървото, на което висеше умиращият.

Сега то се извисяваше над облаците.

Пол Джонас въздъхна. Беше обиколил дървото пет пъти, но не откри нищо, което да го накара да се усъмни в реалността му. Тънкият безлистен ствол се беше извисил дотолкова, че върхът му се скриваше в облаците, надвиснали неподвижно в сивото небе. Дънерът беше широк като кула на приказен замък — огромен цилиндър от грапава кора, който, изглежда, се спускаше толкова надълбоко, колкото се издигаше нависоко, и изчезваше на дъното на образувания от снаряда кратер без каквито и да е следи от корени.

Обикаляше дървото и не можеше да проумее смисъла му. Отстъпваше назад с надеждата да открие точка, от която да измери височината му, но и това не помогна особено. Колкото ѝ да се отдалечаваше върху еднообразната равнина, дървото все така се извисяваше над облачния покров. И неизменно, все едно дали искаше или не, отново се връщаше при него. Не само

нямаше нищо друго, към което да се насочи, но сякаш и самият свят беше някак усукан, и накъдето и да тръгнеше, в края на краищата отново се запътваше към колосалния ствол.

Известно време поседя облегнат на него и се опитваше да поспи. Сънят не идваше, но той упорито стискаше очи. Всички тези загадки го смущаваха. Беше улучен от избухнал снаряд. Войната и участниците в нея сякаш бяха изчезнали, въпреки че би трябвало да е твърде трудно да забуташ някъде конфликт с подобни размери. Откакто се беше появил тук, светлината не се променяше, макар да бяха изминали часове от експлозията. И единственото друго нещо в този свят беше едно огромно, невероятно растение. Замоли се, когато отново отвори очи, или да се озове в някакъв приличен отвъден живот, или да се завърне в добре познатата мизерия в окопите с Мълет, Финч и другите от взвода. Когато довърши молитвата, не посмя веднага да отвори очи, решен да даде възможност на Господ — или на който и да беше — достатъчно време да оправи нещата. Седеше и се опитваше да преодолее болката, стегнала като менгеме тила му, попиваше тишината, докато очакваше възстановяването на порядъка. Най-сетне отвори очи.

Мъгла, кал и това огромно, проклето дърво. Нищо не се беше променило.

Пол въздъхна дълбоко и се изправи. Не помнеше кой знае колко живота си преди войната, а в този момент дори току-що случилото се му беше неясно, но си спомни, че има такива истории, в които се случва нещо невероятно, и след като се окаже, че не съществува вероятност то да не се е случило, остава само една-единствена възможност: да започнеш да се отнасяш към невероятното като към вероятно.

Как постъпва човек с едно неотвратимо дърво, което достига небето отвъд облаците? Катери се по него.

Не беше толкова трудно, колкото беше очаквал. Въпреки че първите клони се показваха едва под търбусите на облаците, помагаше му самият размер на дървото: кората беше осеяна с ямички и пукнатини като кожата на огромна змия и предлагаше отлични места да се хванеш и да стъпиш. Някои от издатините бяха достатъчно големи, за да седне на тях, и му позволяваха да си отдъхва сравнително безопасно и удобно.

И все пак не беше лесно. В това лишено от време и слънце място му беше трудно да направи точна преценка, но имаше чувството, че се е изкачвал поне половин ден, преди да достигне първия клон. Беше широк като селски път, изопнал се напред и нагоре; там, където той също изчезваше в облаците, се виждаха първите неясни очертания на листа.

Пол легна в основата на клона и се опита да заспи, но въпреки че беше много изморен, сънят все не идваше. След кратка почивка се изправи и продължи изкачването.

Скоро въздухът стана по-хладен и усети влажния допир на облаците. Небето около грамадното дърво се навъси и краищата на клоните потънаха в сумрака; в надвисналия високо над главата му листак се очертаха огромни неясни форми, които не можа да разпознае. След половинчасово катерене видя чудовищно големи ябълки, всяка колкото баражен балон.

Колкото по-нагоре се изкачваше, толкова по-гъста ставаше мъглата и накрая се оказа заобиколен от един призрачен свят от клони и носещи се дрипави облаци, сякаш се катереше по такелажа на някакъв фантастичен кораб. Чуваше се само пукането и поскърцването на кората под краката му. Ветрецът охлаждаше запотеното му чело, но поривите бяха твърди слаби, за да помръднат огромните гладки листа.

Тишина и валма от мъгла. Гигантският ствол и просналата се над него и под него мантия от клони — един цял свят. Пол продължи да се изкачва.

Облаците се сгъстиха още повече и той усети, че светлината се променя: нещо топло проблясваше през мъглата като фенер зад дебели завеси. Отново спря да си почине и се запита колко ли дълго би падал, ако се подхлъзне от клона, на който седи. Откъсна едно разхлабено копче от ръкава на ризата си, пусна го и се загледа как се носи по въздушните течения, докато безшумно изчезне в облаците под него.

По-късно — нямаше представа колко по-късно — усети наоколо си засилващо се сияние. По сивата кора се прокрадваха пясъчнобежови и бледожълти нюанси. От ярката светлина клоните изглеждаха по-гладки, а мъглата наоколо заискри и заблещука, сякаш между капките затанцуваха миниатюрни дъги.

Мъглата стана толкова гъста, че му пречеше да се изкачва, а влагата лепнеше по лицето му, мокреше дланите му, тегнеше по дрехите му и коварно го дърпаше надолу, докато мъчително се катереше с ръце нагоре. За миг реши да се откаже, но нямаше накъде да върви освен обратно надолу. Може би си струваше да рискува с едно неприятно бързо спускане, за да избегне по-бавната алтернатива, но то щеше да го отведе до безкрайното нищо на онази сива равнина.

Във всички случаи, помисли си Пол, ако беше вече умрял, не можеше да умре отново. Ако пък беше жив, значи участваше в някаква приказка, а в нито една приказка никой не умира още в самото ѝ начало.

Мъглата се сгъсти още повече: последните стотина метра

сякаш се беше катерил през желирана каша. Плътната влага не му позволяваше да забележи колко светъл е станал светът, но когато се провря през последните облаци и примигна с вдигната глава, беше се озовал под ослепително месингово слънце и безоблачно девствено синьо небе. Над него нямаше облаци, но те се простираха навсякъде другаде: огромната пенеста маса, през която току-що се беше изкачил, се бе проснала далеч пред него като бяла ливада, ширнала се на километри хълмиста равнина от облаци. А в далечината под искрящата слънчева светлина проблясваше… замък.

Докато Пол се взираше, бледите тънки кули сякаш се издължиха и затрептяха като отразени във водите на планинско езеро. Все пак това очевидно беше замък, а не сътворена от облаци и слънце илюзия; многоцветни знаменца танцуваха по върховете на острите кулички, а огромният портал с колони приличаше на ухилена паст, зад която зееше мрак.

Той се изсмя внезапно, но очите му се напълниха със сълзи. Беше очарован. Беше потресен. След огромната сива пустош и след призрачния облачен свят гледката беше прекалено ярка, прекалено внушителна, прекалено реална.

Именно това бе целта на неговото изкачване: викаше го толкова ясно, сякаш притежаваше глас — така както усещането за нещо неизбежно го беше призовало да се изкачи по дървото.

През изтъканата като от захарен памук равнина се прокрадваше смътен намек за пътека — една по-плътна бяла ивица, която се изопваше от дървото и криволичеше към портала на далечния замък. Изкатери се, докато краката му стъпиха върху облаците, поспря, за да успокои силното, учестено биене на сърцето си, и направи крачка встрани от клона. За ужас белотата поддаде, но за кратко и съвсем малко. Размаха ръце, за да запази равновесие, но усети, че не е по-зле, отколкото да стоиш върху матрак.

Тръгна.

С приближаването му замъкът ставаше по-голям. Ако Пол все още хранеше някакви съмнения, че е в приказка, а не в реално място, все по-ясно очертаващите се контури на целта му би трябвало да го разубедят. Това явно беше нещо, сътворено от някого.

Беше истинско, разбира се, и доста стабилно — макар че какво ли означава това за човек, който ходи по облаци. Но беше истинско като нещо, в което отдавна вярваш, ала никога не си виждал. Имаше форма на замък — и беше повече замък, отколкото каквото и да било друго — и все пак приличаше на средновековна крепост толкова, колкото и на стол или на чаша

бира. Беше идея за замък, сети се Пол, някакъв Платонов идеал, който нямаше нищо общо с тежката феодална архитектура.

Платонов идеал? Това пък откъде му хрумна. Спомените плуваха под самата повърхност на съзнанието му, по-близо отвсякога, но все пак толкова странно размътени, колкото и видението с куличките пред него.

Крачеше под неподвижното слънце, а под ходилата му се издигаха облачни струйки като прах.

Порталът беше отворен, но не изглеждаше гостоприемен. Преддверието за разлика от проблясващите кули беше дълбоко, черно и пусто. Пол постоя известно време пред зейналата дупка — пулсът му се ускори, инстинктът за самосъхранение го караше да си тръгне, макар да знаеше, че трябва да влезе. Най-сетне, с усещането, че е по-гол, отколкото под градушката от снаряди, с която бе започнал целият този налудничав сън, той пое дълбоко дъх и прекрачи. Огромната каменна зала зад вратата беше необичайно пуста, украсена с едно-единствено огромно знаме — червено, с бродерии в черно и златно, — което висеше на далечната стена. Над извезана ваза или потир с две сплетени в нея рози плуваше корона. А отдолу имаше надпис: „Ad aeternum.“[1]

Когато пристъпи, за да го разгледа, крачките му отекнаха в празната зала толкова силно, че той се сепна. Помисли си, че непременно ще се появи някой, за да види кой е влязъл, но всички врати останаха затворени и никакъв звук не се присъедини към умиращото ехо.

Беше мъчително да се взира дълго в знамето: всяка отделна нишка в черно и златно сякаш потрепваше, така че цялата картина се премрежваше пред очите му. Едва когато отстъпи почти до вратата, линиите се избистриха, но така и не успя да разбере нищо за това място, нито за обитателите му.

Пол погледна към страничните врати. Нямаше голям избор и се насочи към вратата вляво. Макар да беше само на двайсетина крачки, стигна до нея след неочаквано дълго време. Погледна назад. Далечният портал сега беше само тъмно петно на огромно разстояние, а самото преддверие сякаш се изпълваше с мъгла като че ли облаците отвън проникваха в него. Обърна се и видя, че вратата, към която се беше запътил, сега се извисява пред него. Отвори се само с едно докосване и той прекрачи прага й.

И се озова в джунгла.

Миг по-късно осъзна, че не беше точно джунгла. Всичко беше покрито с гъста растителност, но през преплетените лози и издължените листа смътно се мержелееха стени; през разположените високо по тях сводести прозорци се виждаше

изпълнено с тъмни буреносни облаци небе — съвсем различно от девственосиния покров, който беше оставил зад портала. Джунглата беше навсякъде и все пак той беше вътре, макар светът отвън да се беше променил.

Тази зала беше още по-голяма. Далеч-далеч над полюшващите се наглед отровни цветя и над зелената оргия се простираше таван, покрит със сложни остроъгълни шарки от блестящо злато — сякаш направена от скъпоценни камъни карта на лабиринт.

Споходи го нов спомен, събуден от ароматите и от топлия влажен въздух. Подобно място се наричаше… наричаше се… оранжерия. Място, където се пазят неща, смътно си спомни той, където растат разни неща, където се крият тайни.

Пристъпи напред, като отместваше лепкавите клонки на някакво растение с продълговати листа, след което направи внезапен пирует, за да не падне в скритото зад растението езеро. Десетки дребни рибки, червени като нажежени монети, се щукнаха разтревожени.

Обърна се и продължи по ръба на езерото, за да открие пътека. Растенията тънеха в прах. Докато си пробиваше път сред плетеницата от клони, през процеждащата се от високите прозорци светлина се заиздигаха прашни облаци — вихрушка от късчета плуващо сребро и слюда. Спря и зачака прахът да се уталожи. В тишината дочу хлипане. Някой плачеше.

Протегна двете си ръце и разтвори завесата от листа. Сред преплетените растения висеше голяма клетка с форма на камбана, но тънките ѝ златни решетки бяха толкова плътно покрити с пълзящи лози, че беше трудно да се види какво има в нея. Щом приближи, нещо в клетката се размърда. Пол рязко спря.

Беше жена. Беше птица.

Беше жена.

Тя се обърна. Големите ѝ черни очи бяха влажни. Буен облак от тъмна коса обрамчваше издълженото ѝ лице, спускаше се по гърба ѝ и се сливаше с моравите и пъстроцветно-зеленикави нюанси на странния ѝ костюм. Всъщност не беше костюм. Беше облечена в перушина; под ръцете ѝ като хартиено ветрило бяха нагънати дълги пера. Криле.

— Кой е? — извика тя.

Това, разбира се, беше сън — последните халюцинации на един смъртник, — но щом гласът ѝ се промъкна в него и се настани като у дома си, Пол разбра, че никога няма да го забрави. В тези две думи усети решителност и печал, граничещи с лудост.

Той пристъпи напред.

Огромните й кръгли очи се разшириха още повече.

— Кой си ти? Не си тукашен.

Пол я заоглежда вторачено, макар да му се струваше, че това я обижда, сякаш оперените й крайници бяха недъг. А може би наистина бяха. Или пък в това странно място недъгавият беше той…

— Призрак ли си? — попита тя. — Ако е така, само си хабя дъха. Но не приличаш на призрак.

— Не знам какво съм — едва промълви Пол с пресъхнала уста. — Нито знам къде съм. Но не се чувствам призрак.

— Ти можеш да говориш?! — Тревогата й беше толкова силна, че Пол се уплаши, че е направил нещо ужасно. Ти не си тукашен!

— Защо плачеш? Мога ли да ти помогна?

— Трябва да се махнеш. Трябва! Стареца скоро ще се върне.

Възбудените й движения изпълниха залата с меко шумолене. Още прах се вдигна във въздуха.

— Кой е този старец? И коя си ти?

Тя се приближи до решетката и сграбчи пръчките с нежните си пръсти.

— Тръгвай! Тръгвай веднага! — Но погледът й го попиваше като че ли искаше да го запомни завинаги. — Ти си ранен — по дрехите ти има кръв.

Пол погледна надолу.

— Стара кръв. Коя си ти?

Тя поклати глава.

— Никоя. — Млъкна, а лицето й придоби израз, сякаш искаше да каже нещо ужасно или опасно, но след миг се отказа. — Аз съм никоя. Трябва да тръгнеш, преди Стареца да се върне.

— Но какво е това място? Къде съм? Имам само въпроси — много въпроси.

— Не бива да си тук. Посещават ме само призраци — и злите помощници на Стареца. Казва, че идват, за да ми правят компания, но някои от тях имат зъби и много странно чувство за хумор. Буца масло и Никелирана чиния са най-жестоките.

Неспособен да се владее, Пол внезапно пристъпи и сграбчи ръката й, стиснала решетката. Кожата й беше хладна, а лицето й — съвсем близо.

— Ти си пленничка. Аз ще те освободя.

Тя измъкна ръката си.

— Няма да оцелея извън тази клетка. А и ти няма да оцелееш, ако Стареца те завари тук. Да не би да търсиш Граала? Няма да го намериш тук — това място е призрачно.

Пол нетърпеливо поклати глава.

— Не знам нищо за никакъв граал. — Но докато изричаше това, усети, че не казва самата истина: думата отекна дълбоко в него и докосна неща, които не можеше да проумее. Граал. Това, това… означаваше нещо…

— Нищо не разбираш! — ядоса се жената птица и блестящите пера се накокошиниха около шията ѝ. — Аз не съм от пазителите. Нямам какво да крия от тебе и не искам… не искам да ти се случи нещо лошо. Върви, глупако! Дори да можеш да го вземеш, Стареца ще те открие, където и да отидеш. И ще те хване дори и да прекосиш Белия океан.

Пол усети, че тя е обладана от страх, и за момент се вцепени, неспособен нито да проговори, нито да помръдне. Тя се страхуваше за него. Този пленен ангел изпитваше чувства… към него.

И граалът каквото и да представляваше — някакъв неясен образ, който се прокрадваше като блестящата рибка…

Смразяващо съскане, сякаш изскочило от устите на хиляда змии, разлюля листата наоколо. Жената птица се задъха и се отдръпна в средата на клетката. След миг тежки металически стъпки разтърсиха дърветата, от които се посипа още прах.

— Той е! — изписка сподавено тя. — Върна се!

Нещо огромно се приближаваше, трещейки заплашително като бойна машина. Сред дърветата проблесна остра светлина.

— Скрий се! — Явната ѝ паника накара сърцето му да задумти. — Ще изсмуче мозъка от костите ти!

Шумът се усилваше. Стените се тресяха. Земята вибрираше. Пол направи крачка, залитна и се свлече на колене, покосен от ужас, връхлетял го като черна вълна. Запълзя към най-гъстия храсталак, листата го блъскаха по лицето и го покриваха с прах и влага. Сякаш изскърцаха огромни панти и залата се изпълни с мирис на електрическа буря. Пол закри очи.

— ВЪРНАХ СЕ! — Гласът на Стареца притежаваше мощта на оръдеен изстрел, лишен от всичко човешко. — ЗАЩО НЕ ЧУВАМ ТВОЯТА ПРИВЕТСТВЕНА ПЕСЕН?

Единствено съскането — наподобяващо изпусната пара — изпълваше протяжната тишина. Най-после жената птица промълви с тих, разтреперан глас:

— Не очаквах да се върнеш толкова скоро. Не бях готова.

— ЧЕ КАКВО ДРУГО ИМАШ ДА ПРАВИШ, ОСВЕН ДА СЕ ГОТВИШ ЗА МОЕТО ЗАВРЪЩАНЕ? — Грохотът от стъпките му отекна още по-близо. — ИЗГЛЕЖДАШ РАЗСТРОЕНА, СЛАВЕЙЧЕТО МИ. ДА НЕ БИ БУЦА МАСЛО ДА СИ Е ПОИГРАЛ ГРУБИЧКО С ТЕБ?

— Не! Не, днес… днес не се чувствам добре.

— НЕ СЪМ ИЗНЕНАДАН. ТУК ВОНИ НА НЕЩО ГАДНО.

Замириса още по-силно на озон и Пол видя през стиснатите си пръсти нов блясък светлина.

— ВСЪЩНОСТ ВОНИ НА ЧОВЕК.

— К-как… как е възможно?

— ЗАЩО НЕ МЕ ПОГЛЕДНЕШ В ОЧИТЕ, МАЛКА ПОЙНА ПТИЧКО? ТУК НЕЩО НЕ Е НАРЕД.

Стъпките се чуха още по-близо. Подът се разтресе и се чу оглушително скърцане, сякаш силен вятър разлюля стар мост.

— МИСЛЯ, ЧЕ ТУК ИМА ЧОВЕК. МАЙ СИ ИМАЛА ПОСЕТИТЕЛ.

— Бягай! — изпищя жената птица.

Пол изруга и залитна сред високите колкото човешки бой клони. Огромна сянка висна над залата, препречи меката сива светлина от прозорците и я замести със синьобелия си ореол от искри. Пол се втурна напред, блъскаше се в непроходимите листа, а сърцето му щеше да се пръсне. Вратата… само да можеше отново да намери вратата…

— НЕЩО ПРИПКА В ХРАСТАЛАКА — забавляваше се титанът. — ТОПЛА ПЛЪТ… И ПРЯСНА КРЪВ… И ХРУПКАВИ КОКАЛЧЕТА.

Пол прецапа езерото и едва не загуби равновесие. Видя вратата само на метри пред себе си, но огромното трещящо нещо беше точно зад него.

— Бягай! — молеше го жената.

Вцепенен от ужас, той си помисли, че тя ще понесе някакво ужасно наказание заради него. Чувстваше се като предател. Стигна до вратата и се хвърли през нея, подхлъзна се и се търкулна на твърдия каменен под. Огромният портал беше пред него и слава Богу, слава Богу — беше отворен!

Стотина крачки, а може би и повече, тичане в гъст петмез. Целият замък се тресеше под стъпките на неговия преследвач. Стигна до портала и се хвърли към слънчевата светлина, но сега всичко тънеше в сивкав здрач. Най-горните клони на огромното дърво стърчаха точно над пелената от облаци и изглеждаха недостижимо далеч. Пол се втурна през полето от облаци.

Нещото се спусна през портала — чу как огромните панти изквичаха, докато то се промъкваше през него. Засвистяха светкавици, които едва не го зашеметиха, а небето кънтеше от могъщия рев — Стареца се смееше.

— ВЪРНИ СЕ, ДРЕБНО СЪЗДАНИЕ! ИСКАМ ДА СИ ПОИГРАЯ С ТЕБ!

Пол препускаше по облачната пътека, а дъхът изгаряше

дробовете му. Дървото беше вече по-близо. Колко ли бързо трябваше да се спусне, за да не го достигне онова ужасно нещо? То със сигурност не можеше да го последва — дори огромното дърво нямаше да издържи тежестта на такова чудовище.

Облаците под краката на Стареца се разтягаха и пружинираха като батут. Пол се спъна и се просна по лице; едната му ръка пропадна встрани от пътеката и проби облачната повърхност, сякаш беше паяжина. Скочи на крака и отново се втурна напред — дървото беше само на стотина крачки. Само да можеше…

Сграбчи го огромна колкото екскаватор сива ръка — нещо, направено от кабели, нитове и ръждясали листове ламарина. Пол изпищя.

Облаците изчезнаха, той се издигна във въздуха и увисна пред лицето на Стареца. Пол пак изпищя и чу друг вик, неясен и скръбен, който отекна от далечния замък — воплите на пленената птица.

Очите на Стареца бяха огромни напукани циферблати на градски часовници, брадата му — бъркотия усукана ръждясала тел. Беше невероятно огромен, гигант от желязо, смачкани медни тръби и бавно скрибуцащи зъбни колела, които изпускаха пара от всяка пукнатина, от всяка клапа. Смърдеше на електричество и се хилеше с редица от бетонни надгробни камъни.

— ГОСТИТЕ НЕ МОГАТ ДА СИ ТРЪГНАТ, ПРЕДИ ДА ГИ ПОЗАБАВЛЯВАМ.

Пол усети как костите на черепа му вибрират от оглушителния глас на Стареца. Докато огромната паст зейваше все по-широко, Пол риташе и се гърчеше сред облак задушлива пара.

— ВСЪЩНОСТ ТВЪРДЕ СИ МАЛЪК ЗА ИСТИНСКО ХАПВАНЕ — каза Стареца и го глътна.

Пол пропадна с писък сред мазна, механично мелеща тъмнина.

— Престани бе, идиот с идиот!

Мъчеше се да се освободи, но някой или нещо държеше ръцете му. Трепна и се отпусна.

— Така е по-добре. Пийни малко.

Нещо се стече в устата му и опари гърлото му. Буйно се закашля и се опита да седне. Този път му позволиха. Някой се изкикоти.

Отвори очи. До него — почти отгоре му — седеше Финч на фона на калния окоп и отломък небе.

— Ще се оправиш. — Финч завинти капачката на манерката и я прибра в джоба си. — Само лек удар по главата. Жал ми е да ти го кажа, но не стига, за да те изпратят у дома, старче. Но пък Мълет ще се зарадва да те види, щом си събере карантиите и се върне. Казах му, че ще се оправиш.

Пол се отпусна назад, а в главата му се заблъскаха объркани мисли.

— Къде…?

— В един от задните окопи — мисля, че сам я копах тая проклетия преди две години. Фрицът изведнъж реши, че войната още не е свършила. Изтикаха ни доста назад — не помниш ли?

Пол се опита да задържи изчезващите дрипи от съня. Жена с пера като на птица, която говореше за някакъв граал. Гигант като локомотив, направен от метал и гореща пара.

— И какво стана? С мен?

Финч протегна ръка зад него и измъкна каската му. Беше хлътнала от едната страна.

— Парче шрапнел. Но не стига, за да те върнат обратно. Не си голям късметлия, а, Джонеси?

Значи всичко беше само сън. Кратка халюцинация поради незначителна рана на главата. Пол погледна познатото лице на Финч, посивелите му мустаци, уморените очи зад очилата с телени рамки и разбра, че се е върнал там, където би трябвало да бъде — накиснат отново в калта и кръвта. Разбира се. Войната продължаваше, без да й пука за сънищата на войниците — една толкова опустошителна реалност, че никоя друга не можеше да се сравни с нея.

Болеше го глава. Посегна да потърка слепоочието си с мръсната си ръка и нещо прехвръкна от ръкава в скута му. Бързо погледна към Финч, но той ровеше в мешката си за консерва говеждо и не видя нищо.

Пол го повдигна и в него затрептяха лъчите на залязващото слънце. Зеленото перо заблещука — невъобразимо реално, невъобразимо сияйно и съвършено недокоснато от калта.

Не оплаквай това чудовище,
човеко, прогресът е удобно заболяване:
Жертва (спокойна над живота и смъртта)
си играе с голямото на своята малкост
— електроните превръщат острието
до размер на планина; лещите разпъват
нежеланото навсякъде във времето,
докато нежеланото се върне в себе си.

Направеният свят не е роден
— оплаквайте нещастна плът
и дървеса, звезди и камъни,
но не и този прекрасен образец на свръхмагичен
ултрахиперпотенциал. Ние, докторите, знаем:
случаят е безнадежден, ако — слушай: там е адът
на хубава вселена във съседство; да вървим

— *И. И. Къмингс*

ПЪРВА ГЛАВА
Усмивката на господин Джимбо

МРЕЖА/НОВИНИ: Повреден чип довежда до кървава баня.

(Картина: Кашивили пред съда в белезници.)

Диктор: Научаваме от достоверен източник, че поведенческият чип на осъдения Александър Кашивили внезапно се повредил, след като временно освободеният Кашивили…

(Картина: разбита витрина, паркирани пожарни и линейки.)

…уби с огнехвъргачка седемнайсет посетители в ресторант в района Серпухов на Голяма Москва.

(Картина: д-р Константин Грухов в университетски кабинет.)

Грухов: Технологията е все още в ранен етап на развитие. Очакват се инциденти…

Един от преподавателите блъсна рязко прегрaдната врата и надникна вътре. Шумът от коридора, по-силен от обикновено, нахлу заедно с него.

— Бомбена заплаха.

— Пак ли? — Рени остави комуникатора върху бюрото и грабна чантата си. Спомни си колко много неща бяха изчезнали при последната заплаха, прибра комуникатора и излезе в коридора. Мъжът, който я беше предупредил — така и не можа да запомни името му, Йоно Не-знам-кой-си, — беше на няколко крачки пред нея и щеше да се слее с потока от студенти и преподаватели, които се изтегляха спокойно към изходите. Побърза да го настигне.

— На всеки две седмици — каза тя. — И всеки ден по време на сесия. Това ме влудява.

Той се усмихна. Имаше дебели очила, но хубави зъби.

— Поне ще поемем малко чист въздух.

За минути широката улица пред четвърти блок на Дърбанската политехника се беше превърнала в нещо като импровизиран карнавал, претъпкана с ухилени студенти, доволни, че не са на лекции. Група младежи бяха завързали сака на кръста и танцуваха върху покрива на една паркирана кола, без да обръщат внимание на все по-пронизителните заповеди на

възрастен преподавател да престанат и да слязат.

Рени ги наблюдаваше със смесени чувства. Тя също усещаше поривите на свободата и лъчите на топлото африканско слънце върху ръцете и врата си, но добре знаеше, че е изостанала с три дена с оценките на семестриалните проекти; ако бомбената заплаха се проточеше прекалено, нямаше да успее да завърши отчета си и щеше да се наложи да го планира наново, което щеше допълнително да намали и без това малкото й свободно време.

Йоно, или както там му беше името, се ухили към танцуващите студенти. Рени усети, че се дразни от безотговорното му задоволство.

— Ако искат да губят часове — каза тя, — защо, по дяволите, просто не се чупят? Защо си правят такива шеги и карат другите…

Небето побеля от ярък блясък. Внезапен горещ ураган събори Рени на земята и в същия момент страхотен гръм изпотроши прозорците по фасадата на сградата и разтресе стъклата на десетките паркирани коли. Прикри глава с ръцете си, но не паднаха никакви отломки. Чуваха се само писъци. Когато се изправи, не забеляза рани по тичащите наоколо й студенти, но над административната сграда в центъра на двора се издигаше облак черен дим. Камбанарията беше изчезнала — от живописната кула беше останал само почернял, димящ метален скелет. Тя издиша дълбоко, усетила внезапно гадене и виене на свят.

— Мили Боже!

Колегата й се надигна до нея — тъмната му кожа беше посивяла.

— Този път беше наистина. Господи, надявам се, че са извели всички. Вероятно са го направили — винаги опразват първо административния отдел, за да контролират евакуацията.

Говореше толкова припряно, че тя едва го разбираше.

— Кой може да е според тебе?

Рени поклати глава.

— Съюзът на братята? Зулу Мамба? Кой знае? По дяволите, за трети път през последните две години. Как могат да правят такива неща? Защо не ни оставят да работим?

Спътникът й се заоглежда тревожно.

— Колата ми! Оставих я на административния паркинг!

Той се обърна и хукна към мястото на експлозията, като си проправяше път сред озъртащите се с празни погледи студенти. Някои плачеха и никой вече нямаше настроение да се смее и да танцува. Един полицай, който се опитваше да отцепи достъпа до района, се развика след него.

— Колата му? Идиот!

На Рени също й се дорева. В далечината се чу вой на сирени. Извади цигара от чантата си и щракна запалката с трепереща пръсти. Уж не бяха канцерогенни, но сега това изобщо не я интересуваше. Парче хартия, почерняло по краищата, прехвръкна и се приземи в краката й.

Жужащите камери вече се спускаха от небето като рояк мухи, навъртайки метраж за мрежата.

Пушеше втората си цигара и се беше поуспокоила, когато някой я потупа по рамото.

— Госпожо Сулавейо?

Тя се извърна и се озова срещу слабо момче с жълтокафява кожа. Късата му коса се къдреше около главата. Носеше вратовръзка — нещо, което Рени не беше виждала от години.

— Да?

— Мисля, че имахме уговорка. За консултация.

Тя се оцъкли. Момчето стигаше едва до рамото й.

— Вие… сте…?

— !Ксабу — сякаш щракна със зъби той. — С „кс“ и с удивителен знак, когато се изписва на английски.

Изведнъж й просветна.

— Аха! Вие сте…

Той се усмихна — мигновено бяло ръбче.

— Да. От племето сан, което понякога наричат бушмени.

— Не исках да ви засегна.

— Никак дори. Малцина от нас са запазили чистата си кръв и типичния външен вид. Повечето са се изпоженили в градовете. Или са измрели в пустинята, неспособни да се приспособят към новите времена.

Допадна й усмивката му и забързаната акуратна реч.

— Но вие не сте направили нито едното, нито другото.

— Не. Аз съм студент в университета. — В думите му прозвуча гордост, но и лека самоирония. Извърна глава и погледна към издигащите се кълбета пушек. — Ако все още има университет.

Тя поклати глава и потисна тръпката си. Покритото с носеща се пепел небе беше потъмняло.

— Толкова е ужасно.

— Наистина е ужасно. Но за щастие май никой не е тежко ранен.

— Е, съжалявам, че консултацията ни се осуети — върна се към професионалните си задължения тя. — Предполагам, че трябва да уговорим нова среща. Момент, да извадя бележника си.

— Трябва ли да се уговаряме отново? — попита !Ксабу. —

Нямам никаква работа. Изглежда, че скоро няма да можем да влезем в университета. Бихме могли да отидем някъде, където продават бира, да речем, и без това гърлото ми пресъхна от пушека, и да проведем разговора си.

Рени се поколеба. Редно ли беше да напуска района? Ами ако я потърси деканът или някой друг? Огледа улицата и централното стълбище, които бяха заприличали едновременно на бежански лагер и импровизиран фестивал, и сви рамене. Днес тук не можеше да свърши нищо полезно.

— Да вървим да търсим бира в такъв случай.

Влакът за Пайнтаун не се движеше — някой беше скочил или беше блъснат на релсите в предградията на Дърбан. Краката я боляха и влажната риза беше прилепнала към тялото й, когато най-после се довлече до жилищния блок. Асансьорът също не работеше — нищо ново. Затътри се нагоре по стълбите, тръсна чантата си на масичката пред огледалото и спря, загледана в отражението си. Предишния ден един колега беше критикувал късата й, практична прическа, твърдейки, че висока жена като Рени би трябвало да се старае да изглежда по-женствена.

Намръщи се и огледа следите от прах върху дългата си бяла риза. Нима имаше време да се прави красива? Пък и кой ли го беше грижа?

— Прибрах се — извика тя.

Никой не отговори. Надникна зад ъгъла и както очакваше, видя малкия си брат Стивън да седи на стола си, надянал контактния шлем за мрежата. Той сякаш беше без лице, а в двете си ръце стискаше ръкохватките, като се поклащаше насам-натам. Рени се запита какво ли преживява, но реши, че може да е по-добре, ако не знае.

Кухнята беше празна — никой не се беше заел с приготвянето на вечерята. Изруга тихичко с надеждата, че баща й само е заспал.

— Кой е? Ти ли си, момиче?

Изруга още по-ядосано. Фъфленето му й подсказа, че вместо да сготви, беше прекарал този следобед с други занимания.

— Да, аз съм.

Последва силна тупурдия, наподобяваща тътренето на тежка мебел, и високата му фигура се олюля на вратата на спалнята.

— Защо си идваш толкова късно?

— Защото влакът не се движи. И защото днес някой взриви половината университет.

Баща й се замисли за миг.

— Съюзът на братята. Онези африканерски копелета. Сигурен съм. — Дългия Джоузеф Сулавейо беше твърдо убеден, че всички бели южноафриканци са неизтребимо зло.

— Още не се знае. Може да е бил всеки.

— Нима ще спориш с мене? — Дългия Джоузеф се опита да я изгледа унищожително със зачервените си воднисти очи.

„Като стар бик — помисли си тя, — омаломощен, но все още опасен.“ Изморяваше се само като го гледаше.

— Не, не споря с теб. Помислих си, че поне веднъж ще приготвиш вечерята.

— Намина Уолтър. Имахме да поговорим за много неща.

„Имахте да пиете за много неща“ — помисли си тя, но не каза нищо. Както беше ядосана, не й се искаше да прекарва и тази вечер в крясъци и чупене на съдове.

— Значи трябва пак аз да се заема, така ли?

Той се олюля отново и потъна в мрака на спалнята.

— Погрижи се за себе си. Аз не съм гладен. Имам нужда от почивка — един мъж трябва да се наспива.

Пружините на леглото изскърцаха и се възцари тишина. Остана известно време неподвижна, като свиваше и отпускаше юмруци, после тръгна рязко и блъсна вратата на спалнята, опитвайки се да освободи малко по-голямо пространство. Погледна към Стивън, който все още се поклащаше и олюляваше в мрежата. Сякаш беше изпаднал в кататония. Отпусна се на един стол и запали поредната цигара. Беше важно да запомни баща си такъв, какъвто беше преди, напомни си тя и какъвто все още беше понякога — горд и мил човек. При някои веднъж появилата се слабост се разрастваше като рак. Смъртта на майка й при пожара в универсалния магазин беше предизвикала и разкрила тази слабост. Джоузеф Сулавейо, изглежда, вече нямаше сили да води битка с живота. Беше се оставил на течението. Бавно, но сигурно се откъсваше от света и от неговите болки и разочарования.

„Един мъж трябва да се наспива“ — помисли си Рени и за втори път през този ден потръпна.

Наведе се и натисна бутона „прекъсване“. Все така лишен от шлема си, Стивън се сгърчи от възмущение. Не повдигна наподобяващия насекомо визьор и Рени задържа пръста си върху бутона.

— Защо? — запротестира Стивън, още преди да се освободи окончателно от шлема. — Аз, Соки и Еди почти бяхме стигнали до входа на Вътрешния периметър. Никога преди не бяхме стигали толкова близо!

— Защото ти направих вечеря и искам да я изядеш, преди да е изстинала.

— Ще ти махна, когато съм готов.

— Не, няма да ми махнеш. Хайде, Стивън. Днес в университета имаше бомба. Беше страшно. Искам да ми правиш компания.

Той се изправи — молбата й беше погъделичкала суетността му.

— Става. Какво си сготвила?

— Пиле с ориз.

Той направи физиономия, но седна и започна да се тъпче, още преди тя да се върне от кухнята с чаша бира за себе си и безалкохолно за него.

— Какво гръмна? — дъвчеше бързо той. — Има ли убити?

— Никой, слава Богу. — Опита се да подмине очевидното му разочарование. — Но камбанарията е разрушена — нали помниш кулата в средата на двора.

— А стига бе! И кой го направи? Зулу Мамба?

— Никой не знае. Но се уплаших много.

— Миналата седмица гръмна бомба и в моето училище.

— Какво? Нищо не си ми казал!

Той направи недоволна гримаса и избърса мазнината от брадичката си.

— Не такава. В училищната мрежа. Саботаж. Някой каза, че някакви момчета от горния курс са си направили абитуриентски майтап.

— Говориш за инцидент в мрежата. — Запита се дали Стивън схваща разликата между мрежата и истинския живот. Той е само на единайсет години, напомни си тя. Нещата извън тесния му кръг все още не са твърде реални. — Бомбата, която избухна днес в политехниката, можеше да убие стотици хора. Да ги убие на място.

— Знам. Но взривът в училищната мрежа уби много посветени и дори някои от най-развитите констелации, резерви и всичко останало. Те също никога няма да се върнат.

Той се пресегна за чинията с ориза, готов за секунди.

Рени въздъхна. Посветени, констелации — ако самата тя не беше обучена за инструктор в мрежата, вероятно щеше да си помисли, че брат й говори на чужд език.

— Кажи ми какво друго правиш? Започна ли да четеш книгата, която ти дадох?

За рождения му ден беше взела, при това на доста значителна цена, „Марш към свободата“ на Отулу, най-доброто и увлекателно произведение, което познаваше за борбите на Южна Африка за демокрация в края на XX век. Като отстъпка пред вкуса на малкия си брат му беше купила скъпата интерактивна версия,

пълна с исторически видеозаписи и модни триизмерни възстановки от типа „и ти си там“.

— Още не. Прегледах я. Политика.

— Не само, Стивън. Това е твоето наследство — нашата история.

Той дъвчеше.

— Соки, Еди и аз почти влязохме във Вътрешния периметър. Един пич от горния курс ни показа как да стигнем. Бяхме почти в центъра! Открит билет!

— Стивън, не искам да се опитваш да влизаш във Вътрешния периметър.

— И ти си го правила на моята възраст. — Физиономията му беше нахално обезоръжаваща.

— Тогава нещата бяха по-различни, а сега могат да те арестуват. Има големи глоби. Говоря сериозно, момче. Не го прави!

Знаеше, че предупреждението й е напразно. Все едно да накара децата да не плуват в стария рибарник. Стивън не спираше, сякаш нищо не беше чул. Тя въздъхна. Беше така възбуден, че не й мърдаше поне половинчасова лекция на жаргона на новобранец в мрежата.

— Беше много яко. Прецакахме три контроли. Но не сме вършили нищо лошо — добави бързо той. — Само се поразходихме и изненадахме този-онзи. Но беше много яко! Срещнахме един, който е бил в „При господин Дж.“!

— „При господин Дж.“ ли? — това беше първото, което не й говореше нищо.

Стивън внезапно промени изражението си — стори й се, че нещо проблесна в погледа му.

— О, просто едно място. Нещо като клуб.

— Какъв клуб? Място за забавления? Шоу-програми и от сорта?

— Нещо такова… — Той си поигра известно време с пилешкия кокал. — Просто едно място.

Чу се думкане по стената.

Гласът на Дългия Джоузеф прозвуча завалено и провлечено. Рени трепна, но отиде до мивката. На тази възраст Стивън все още имаше нужда от нещо като нормален семеен живот, но когато той заживееше самостоятелно, коренно щеше да промени всичко.

Когато се върна, Стивън привършваше третата порция, но по нервно потрепващия крак и изопнатата поза усети неудържимото му желание да се върне в мрежата.

— По-кротко, млади воине. Разговорът едва започва.

Той я погледна почти уплашено и Рени усети, че стомахът й се свива. Щом така отчаяно искаше да се върне в мрежата, значи прекарва твърде много от свободното си време в нея. Трябваше по-често да излиза навън. Ако го изведе в парка тази събота, щеше да е сигурна, че няма да прескочи до някой приятел, да се включи в мрежата и да прекара целия ден на пода като безгръбначно.

— Тогава ми разкажи още за бомбата — каза неочаквано Стивън. — Разкажи ми всичко.

И тя започна, а той слушаше внимателно и задаваше въпроси. Изглеждаше толкова заинтригуван, че му разправи и за първата си среща със своя студент !Ксабу, за това колко дребен и учтив е, за чудатия му и старомоден начин на обличане.

— Миналата година в нашето училище имаше едно момче като него — рече Стивън. — Но се разболя и трябваше да напусне.

Рени се замисли за !Ксабу — за прощалното му помахване, за тънката му ръка и за благото му, почти тъжно лице. Дали и той щеше да се разболее — физически или душевно? Беше й казал, че малко от неговите хора свикват с града. Дано той се окаже изключение — беше харесала кроткото му чувство за хумор.

Стивън стана и без да го молят, раздигна масата, след което се включи в мрежата, но за нейна изненада избра „Марш към свободата“ и от време на време й задаваше въпроси. Когато той най-после се прибра в стаята си, Рени около час и половина чете срочни работи, а после влезе в новините. Видя репортажи за всевъзможни далечни проблеми — нов взрив на вируса „Букаву“, довел до карантина в Централна Африка, цунами във Филипините, санкции на ООН срещу свободната червеноморска държава и класови протести срещу Детската социална служба в Йо’Бург, както и местните новини, включващи много материали за бомбата в колежа. Беше странно да бъде в мрежата и да наблюдава през 360-градусовия стереоскоп това, което бе видяла със собствените си очи тази сутрин. Трудно можеше да се каже кое усещане е по-реално. А и какво ли означаваше „реално“ днес? Започна да я хваща клаустрофобия от шлема, затова го свали и догледа новините на видеостената. Пък и стереофоничната картина й беше в повече.

Чак след като приготви обяда за следващия ден, нагласи будилника си и се търкулна в леглото, смътното чувство, което я беше преследвало цяла вечер, изплува на повърхността: Стивън я беше подвел по някакъв начин. Говореха за нещо, а той смени темата и след това изобщо не се върнаха на нея. По-нататъшното му поведение беше достатъчно подозрително, за да предположи,

че премълчава нещо. Изобщо не можа да си спомни какво бяха обсъждали — вероятно лудориите на някое момче в мрежата. Реши да поговори с него за това.

А имаше толкова много работа, толкова много работа. Времето никога не й стигаше.

„Ето какво ми трябва. — Сънят започваше да замъглява съзнанието й: дори мислите й натежаха като бреме, от което се мъчеше да се освободи. — Не ми трябва нито мрежа, нито стереореализъм, нито картини и звук. Трябва ми просто повече време.“

— Сега го видях — !Ксабу съзерцаваше привидно далечните бели стени на симулацията. — Но все още не разбирам точно. Казваш, че това не е реално място, така ли?

Рени се обърна към него. Въпреки че самата тя смътно напомняше човешко същество, начинаещите запазваха за удобство колкото е възможно повече форми на нормално взаимодействие. В тази своя първа симулация !Ксабу беше сива човекоподобна фигура с червено „К“ на гърдите. Рени беше изписала допълнително алено „Р“ върху собствената си фигура — за да облекчи прехода.

— Дано не прозвучи нетактично — започна деликатно тя, — но наистина нямам опит в такива сеанси със зрели хора. Моля те, не се засягай, ако кажа нещо, което изглежда прекалено очевидно.

Симулоидът на !Ксабу нямаше лице — следователно и изражение, — но отговорът му беше дипломатичен.

— Не се засягам лесно. Аз знам, че съм особен случай, но сред блатата на Окаванго няма достъп до мрежата. Моля те, научи ме на всичко, на което би научила едно дете.

Рени отново се запита какво й спестява !Ксабу. През последните седмици й стана ясно, че притежава някакви загадъчни връзки — никой не можеше да попадне направо в програмата за напреднали без каквато и да е подготовка. Все едно да изпратиш някой на литературен курс Б Йоханесбургския университет да учи азбуката. Но пък беше умен, много умен: дребната му фигурка и изискани маниери те караха да го възприемаш като дете или видиотен учен. „И после — помисли си тя, — колко ли дълго бих оцеляла гола и невъоръжена в пустинята Калахари? Не кой знае колко.“ Животът все пак си заслужаваше повече от умението да се оправяш в мрежата.

— Добре. Познаваш основите на компютърните и информационните процеси. Когато питаш: „Това реално място ли

е?“, задаваш много труден въпрос. Една ябълка е нещо реално, нали? Но рисунката на ябълка не е ябълка. Прилича на ябълка, кара те да мислиш за ябълки, дори можеш да предпочетеш една нарисувана ябълка пред друга според това коя може да е по-вкусна — но не можеш да опиташ нито една от тях. Не можеш да изядеш картината — или поне не е като да изядеш истинска ябълка. Това е само символ на нещо реално, независимо колко реален изглежда. Схвана ли?

!Ксабу се засмя.

— Дотук те разбирам.

— Е, по-рано разликата между представата за нещо — понятието — и реалното нещо беше съвсем ясна. Дори най-реалистичната картина на къща е само образ. Можеш да си представиш какво ще е, ако влезеш в нея, но в действителност не можеш да влезеш. Защото не можеш да имитираш изживяването от влизането в истинска къща с всичките му последици. Но ако можеш да направиш усещането за нещо да изглежда реално, да има неговия вкус, да мирише като него, без да е самото нещо — без изобщо да е „нещо“, а само символ на нещо, като картина?

— В пустинята Калахари има места — бавно произнесе ! Ксабу, — където виждаш вода, езеро със сладка вода. Но когато отидеш до него, то е изчезнало.

— Мираж. — Рени махна с ръка и в далечния край на симулацията се появи езеро!

— Мираж — съгласи се !Ксабу. Като че ли не обърна внимание на нейната илюстрация. — Но ако можеш да го докоснеш и то е мокро — ако можеш да пиеш от него и утолиш жаждата си, — тогава няма ли да е вода? Трудно е да си представиш нещо, което е и реално, и нереално.

Рени го поведе по голия бял под на симулацията към езерото, която беше конструирала.

— Погледни това. Виждаш ли отраженията? Сега ме погледни — коленичи и загреба вода със симулоидните си шепи. Тя се стече между пръстите й и закапа обратно в езерото. Затрептяха кръгли вълнички. — Това е съвсем елементарно устройство — интерфейсното оборудване, очилата и сензорите, които използваш, са доста примитивни. Но дори през тях това прилича на вода, нали? Движи се като вода?

!Ксабу се наведе и потопи сивите си пръсти в езерото.

— Усещането е малко странно.

Рени махна с ръка.

— Парите и времето го правят по-реално. Това са външни симулационни механизми, изработени толкова прецизно, че не само симулират движението на истинската вода, но и усещането

за влага и хлад върху кожата ти. Освен това има и „канове“ — невроканюларни импланти, — които ти и аз бихме имали, само ако ни вземат на работа в някоя висша правителствена лаборатория. Те въвеждат компютърно симулирани усещания направо в нервната ти система. Ако притежаваш такъв, можеш да пиеш тази вода и да я усетиш и вкусиш като истинска.

— Но няма да утоли жаждата ми, нали? Ако не пия истинска вода, ще умра. — Той не беше загрижен, а заинтригуван.

— Наистина ще умреш. Добре е да го запомниш. Преди десетина — петнайсет години на всеки две — три седмици се случваше някое момче или момиче да умре в мрежата — останало твърде дълго в симулация и забравило за нуждата от истинска храна и истинска вода. Да не говорим за обичайни неща като язва в резултат на напрежението. Вече не се случва често — твърде много защитни предупреждения върху стоките, твърде много ограничения и алармени инсталации при включването в мрежата в университетите и в бизнеса.

Рени махна с ръка и водата изчезна. Махна отново и празното пространство около тях внезапно се изпълни с гора от вечнозелени дървета — източени високо нагоре клони от набраздена червеникава кора, увенчани от тъмнозеления облак на мержелеещия се листак.

!Ксабу чак се задъха от изненада, което я зарадва като дете.

— Всичко е въпрос на въвеждане и капацитет — каза тя.

— Също както навремето човек си е седял пред плосък екран и е щракал инструкции на клавиатурата, сега ние махваме с ръка по определен начин и правим магията. Но това не е магия. Това е просто въвеждане, само нареждане към процесорното устройство на машинарията какво да направи. И вместо резултатът да се появи на екрана пред нас, получаваме го като стереоскопична визия… — тя посочи дърветата, — …звук… — отново направи жест и гората се изпълни с тихи птичи трели — …и каквото още искаш, ограничено единствено от капацитета на процесора и интерфейсното оборудване.

Рени добави няколко детайла — постави слънце в небето над филигранната мрежа от клони и постла земята с килим от трева и малки бели цветя. Когато приключи, простря театрално ръце напред.

— Виж, дори не е нужно да вършиш цялата работа — машините довършват детайлите, ъглите, дължината на сенките и всичко останало. Съвсем лесно е. Вече си научил основното — само след няколко седмици ще се справяш сам.

— Когато за първи път наблюдавах дядо ми да прави риболовно копие — бавно каза !Ксабу, — си помислих, че това

също е магия. Пръстите му се движеха толкова бързо, че не виждах какво правят — дялнат тук, загладят там, усучат кордата — и изведнъж — готово!

— Точно така. Единствената разлика е, че ако искаш да направиш най-добрите риболовни копия в тази среда, трябва да намериш някой, който да плати. ВР[2] оборудването започва с простите неща, които всеки има у дома си — искам да кажа, всеки извън блатата на Окаванго… — искаше й се той да види, че тя се усмихва; нямаше намерение да го засегне. — Но за да стигнеш до върховните постижения, ти трябват една — две диамантени мини. Или малка страна. Но дори в затънтен колеж като този със старото му съсипано оборудване мога да ти покажа доста неща.

— Вече ми показахте доста неща, госпожо Сулавейо. Може ли сега да направим нещо друго? Може ли аз да направя нещо?

— Да твориш във ВР-среда… — тя спря, опитвайки се да намери начин да му обясни. — Мога да ти покажа как да правиш неща, да създаваш неща — но в действителност не ти ще го правиш. Не на това равнище. Просто би казал на някакви много сложни програми какво искаш и те биха ти го дали. Това е добре, но първо трябва да овладееш основните неща. Ще бъде все едно дядо ти да направи всичко с изключение на последното дялване по копието и да ти даде ти да го направиш. Нито ще си го направил, нито ще си се научил как да си направиш сам копие.

— Искате да кажете, че първо трябва да намеря подходящото дърво, да се науча как да виждам и оформям острието, къде да направя първото дялване. Той протегна комично симулоидните си ръце. — Така ли?

Тя се засмя.

— Така. Но тъй като разбираш, че преди това трябва да се свършат съвсем не толкова драматични неща, ще ти покажа как да направиш нещо.

Под търпеливите инструкции на Рени !Ксабу повтори движенията на ръката и положенията на тялото, които командваха микропроцесорите. Възприемаше бързо и това й напомни схватливостта на децата. Когато заставаха пред нова задача, повечето възрастни се опитваха да открият свой собствен начин за решаването й, който често ги отвеждаше в задънена улица, щом логическите им модели се разминаваха с новите обстоятелства. При цялата си безспорна интелигентност !Ксабу подходи към ВР по далеч по-интуитивен начин: вместо да се захване да направи нещо конкретно, като се опита да принуди машината да разиграе идеите му, той остави микропроцесорите и софтуерът да му подсказват какво могат, след което

продължаваше в посоката, която го интересуваше.

Докато наблюдаваха първите му опити да контролира форма и цвят, които се появяваха и изчезваха във въздуха, той я попита:

— Но защо са всички тези усилия и разноски, за да… се имитира — тази ли е думата? Защо изобщо трябва да се имитира реалността?

Рени се поколеба.

— Ами, като се учим да… имитираме реалността, можем да създадем неща, които съществуват единствено във въображението ни — също като художниците. Или да покажем какво бихме искали да сътворим — както правят строителите, когато чертаят план. Можем също да създадем за себе си по-удобна работна среда. Точно както тази програма приема жеста на ръката… — тя махна с ръка: в небето над главите им се появи бяло пухче — …и прави облак, тя може да приеме същия жест и да пренесе огромно количество информация от едно място на друго или да намери друга информация. Вместо да висим над клавиатурата или пред сензорния екран, както навремето, можем да седим, да стоим или да лежим, да сочим, да махаме с ръка, или да говорим. Използването на машините, от които зависи животът ни, може да стане толкова лесно, колкото… — тя спря, за да намери точно сравнение.

— Колкото да издялаш риболовно копие — гласът му прозвуча в неочакван фалцет. — Изглежда, сме затворили кръга — усложняваме си живота с машини, след това се мъчим да го направим толкова прост, колкото е бил, преди да ги имаме. А постигнахме ли нещо, госпожо Сулавейо?

Рени се почувства нападната, неясно защо.

— Възможностите ни са по-големи — можем да правим много повече неща…

— Можем ли да разговаряме с боговете и да чуваме по-ясно гласовете им? Или станахме богове — с всичките си възможности?

Неочаквано промененият му тон я извади от равновесие. Докато се опитваше да намери смислен отговор, той продължи:

— Погледнете, госпожо Сулавейо. Какво ще кажете?

Върху симулираната горска земя беше поникнало малко остроъгълно цвете. Не приличаше на никое от познатите й цветя, но притежаваше определено очарование, което прикова вниманието й — приличаше повече на произведение на изкуството, отколкото на опит за имитация на реално растение. Кадифените му венчелистчета бяха кървавочервени.

— Това е… това е много добре за първи опит, !Ксабу.

— Вие сте много добър учител.

Щракна с несръчните си сиви пръсти и цветето изчезна.

Тя се обърна и посочи. Пред нея изникна рафт с книги така, че да може да прочете заглавията.

— По дяволите — процеди тя. — Отново грешка. Не мога да си спомня името. Намери всичко с „Пространствено разработване“ или „Пространствено възпроизводство“ и „дете“ или „юноша“ в заглавието.

Пред полиците на библиотеката се понесоха три книги.

— Анализ на пространственото възпроизводство в юношеското развитие — прочете тя. — Добре. Дай ми списък на най-често срещаните…

— Рени!

Гласът на безплътния й брат я накара да се извърне, точно както би го направила в реалния свят.

— Стивън? Къде си?

— В къщата на Еди. Но ние… имаме проблем — почти вцепенен от ужас изрече той.

Рени усети пулсът й да се ускорява.

— Какъв проблем? Нещо вкъщи? Някой те притеснява?

— Не. Не у тях — звучеше толкова отчаяно, сякаш на път за вкъщи по-големите момчета го бяха хвърлили в канала. — В мрежата сме. Можеш ли да дойдеш да ни помогнеш?

— Стивън, какво се е случило? Веднага ми кажи.

— Влязохме във Вътрешния периметър. Ела бързо. Връзката прекъсна.

Рени притисна два пъти краищата на пръстите си и библиотеката изчезна. За момент апаратурата й остана без входни данни за обработване и тя увисна в празното сиво пространство на мрежата. Бързо отмени стартовата команда и се опита да влезе директно в локацията на брат си, но я блокира предупреждение „достъп отказан“. Той наистина беше във Вътрешния периметър и то в зоната за абонати. Нищо чудно, че толкова светкавично прекъсна връзката. Явно ползваше времето на чужд табулатор — вероятно училищния, — а всеки групов достъп беше строго контролиран за подобни пробиви.

— По дяволите това момче! — Да не би да очакваше от нея да се набута в голяма търговска система? За това налагаха наказания, а можеше да попадне и в затвора за такова нарушение. А и какво ли щяха да си помислят в политехниката, ако хванеха някой инструктор в такава хлапашка постъпка. Но гласът му беше толкова изплашен…

— По дяволите — повтори тя, въздъхна и се зае да си изработи двойник.

Всеки, който влизаше във Вътрешния периметър, трябваше да

има симулоид: не беше позволено на невидими натрапници да нарушават покоя на мрежовия елит.

Рени предпочиташе да се появи в оголения минимум — лишена от лице и пол човешка фигурка върху пътен знак, — но толкова елементарен сим издаваше бедност, а нищо друго не би привлякло по-силно вниманието на входа на Вътрешния периметър. Спря се на двуполов сим-изпълнител с надеждата, че притежава подходящо изражение и телосложение, за да мине за момче за поръчки на някой богат мрежов барон. Разходите, филтрирани през няколко счетоводни пласта, щяха да потънат в дебрите на оперативния бюджет на политехниката; ако успееше да се справи достатъчно бързо, нямаше да привлекат ничие внимание.

Не обичаше риска, а още по-малко нечестността. Когато открие Стивън и го измъкне навън, ще му даде да разбере.

Но гласът му беше толкова уплашен…

Входът към Вътрешния периметър представляваше блестящ правоъгълник, разположен в основата на нещо като висока километър и половина стена от бял гранит, ярко осветена въпреки отсъствието на слънце върху свода на симулираното черно небе. Няколко фигури изчакваха входната процедура, някои от тях в странно телосложение и крещящи цветове; навъртаха се и няколко натрапници без каквато и да е надежда да влязат, сякаш Вътрешният периметър беше някакъв клуб, чиято управа можеше внезапно да реши, че тази нощ програмата не е интересна — но повечето имаха делови вид като Рени и се придържаха към приблизително човешки размери. Сякаш по ирония там, където концентрацията на пари и власт в мрежата беше най-голяма, нещата се връщаха към забавеното темпо на реалния свят. В библиотеката си или в информационната мрежа на политехниката можеше с един-единствен жест да скочи където си поиска или мигновено да конструира каквото й потрябва, но Вътрешният периметър и други влиятелни центрове натикваха потребителите в симове и се отнасяха с тях като с реални хора — струпваха ги във виртуални офиси и контролни пунктове, принуждаваха ги да бездействат мъчително дълго, а през това време контактните им разходи растяха главоломно.

„Ако политиците открият начин да обложат светлината — ядосана си помисли тя, — вероятно ще създадат чакални за контрол на слънчевото лъчение.“ Застана на опашката зад някакво прегърбено сиво нещо — най-ниска степен на сим, — чиито отпуснати рамене предполагаха предстоящ отказ.

След продължилото сякаш непоносимо дълго очакване симът пред нея получи надлежния отказ и тя най-сетне се озова пред

един чиновник, който като че ли беше измъкнат направо от анимационен филм. Беше дребен, с лице на гризач, с чифт старомодни очила, увиснали на върха на носа му, и две малки, подозрителни очички, които надничаха над тях. „Сигурно е кукла“ — помисли си тя — програма с външност на човек. Никой не би могъл чак толкова да заприлича на дребно чиновниче или поне щеше да се прочуе в мрежата, където всеки можеше да се появи така както си пожелае.

— Цел във Вътрешния периметър? — дори гласът му беше писклив като на играчка, сякаш не излизаше през устата му.

— Доставка за Джоана Бундази. — Доколкото знаеше, ректорът на политехниката притежаваше малък участък във Вътрешния периметър.

Чиновничето я изгледа зловещо. Процесорите си вършеха работата.

— Госпожа Бундази не е в резиденцията си.

— Знам. — Наистина знаеше — беше изключително предпазлива. — Помоли ме да доставя нещо в участъка ѝ на ръка.

— Защо? Тя не е тук. Положително ще е по-добре да го изпратите там, където е в момента. — Нова кратка пауза. — В момента не е на разположение.

Рени опита да се овладее. Положително беше кукла — симулацията на бюрократично тесногръдие беше прекалено съвършена.

— Всичко, което знам, е, че бях помолена да го доставя в участъка ѝ във Вътрешния периметър. Защо е пожелала така, това си е нейна работа. Ако нямате противоположни инструкции, оставете ме да си върша работата.

— Защо ще иска изпращачът доставка на ръка, след като тя не е там?

— Не знам! А и вас не ви засяга. Тогава да си вървя, а вие ще информирате госпожа Бундази, че сте отказали да пропуснете доставката ѝ?

Чиновникът присви очи, сякаш търсеше по реално човешко лице знаци на притворство или заплаха. Добре, че сим-маската я прикриваше. „Хайде, опитай се да ме разконспирираш, досадно копеле!“

— Добре — каза най-после той. — Имате 20 минути. — Което, както Рени знаеше, беше абсолютният минимум за достъп — преднамерен израз на неприязънта му.

— Ами ако има обратни инструкции? Ако е оставила съобщение за доставката и ако се наложи да отнеса нещо друго някъде другаде в Периметъра? — На Рени изведнъж ѝ се прииска това да е игра, да измъкне лазерен пистолет и да пръсне куклата

на парчета.

— 20 минути — разпери късите си пръсти той, за да прекрати по-нататъшните й протести. — Вече деветнайсет минути, петдесет и… шест секунди — броячът отчита. Ако имате нужда от още време, ще трябва да поискате повторен достъп.

Тя тръгна, но след миг се върна при човечето с физиономия на плъх, дало повод за бурния протест на поредния молител, добрал се най-после до Обетованата земя.

— Вие кукла ли сте? — запита го Рени.

Някои от опашката измърмориха изненадано. Въпросът беше много груб, но законът повеляваше да получи отговор. Чиновникът повдигна възмутено тесните си рамене.

— Аз съм гражданин. Искате ли номера ми? Божичко.

Все пак оказа се човек.

— Не — каза тя. — Просто любопитствах.

Наруга се, че усложнява нещата, но й беше дошло до гуша.

За разлика от грижливата имитация на реален живот навсякъде другаде във Вътрешния периметър липсваше каквато и да е илюзия за минаване през врата: секунди след потвърждаването на достъпа Рени се озова направо на порталния площад — огромна и потискаща неофашистка грамада от симулирани камъни сякаш с размерите на малка държава, заобиколена от извисяващи се арки, от които като спици в далечината се изопваха привидно прави пътища. Илюзия, естествено: само няколко минути ходене по който и да е от тях отвеждаше до някое място, но не беше задължително то да се вижда от площада, нито пък пътят да е широк и прав булевард или поне улица.

Въпреки огромните си размери площадът беше по-многолюден и шумен от зоната за изчакване пред портала. Тези хора вече бяха вътре — макар и само временно — и това придаваше целеустременост и високомерие на движенията им. А и щом разполагаха с време да се разхождат из площада и да имитират реалния живот чак до такава степен, вероятно имаха солидни основания да изпитват гордост: треторазредни посетители като нея разполагаха с време само за кратко пътуване до целта и обратно.

А мястото си заслужаваше да се помотаеш из него. Истинските обитатели на Вътрешния периметър, които имаха парите и властта да си присвоят собствено частно пространство в този елитен сектор на мрежата, нямаха същите симови ограничения както посетителите. В далечината Рени видя двойка голи мъже с невероятно изпъкнали мускули — и двамата бяха червени като захаросани ябълки и високи по девет метра. Запита

се какви ли са разходите им само за данъците и абонамента — много по-скъпо беше да придвижваш из симулациите нестандартно тяло.

„Новобогаташи“, заключи тя.

При предишните случаи, когато беше успявала да влезе във Вътрешния периметър — обикновено промъквайки се като студентка, но на два пъти и като нечий легален гост — гледката я беше очаровала. Вътрешният периметър беше наистина уникален: първият световен град, чието население (макар и симулирано) се състоеше от десетина милиона или приблизително толкова от най-влиятелните граждани на планетата Земя… или поне клиентелата на Периметъра твърдо вярваше в това и правеше всичко възможно, за да поддържа такава репутация.

Нещата, които си бяха построили, бяха прекрасни. На място без гравитация и необходимостта да се спазват геометричните закони и под закрилата на изключително гъвкавите разпореждания за разделителните зони в частния сектор творческата изобретателност на човека беше разцъфнала по най-импозантен начин. Структури, които в реалния свят биха били здания и следователно подвластни на земните закони, тук можеха да не се съобразяват с такива излишни условности като „горе — долу“ и „размер тегло“. Трябваше само да се ползват като резиденции, така че нощем се появяваха бляскави прояви на компютърния дизайн и изчезваха също толкова бързо, фантастични и пъстри като цветя в джунглата. Дори сега спря за момент, за да се полюбува на един невероятно източен, полупрозрачен зелен небостъргач, извисил се високо над арките в небето. Стори й се необикновено красив и изискан — игла от чист нефрит. Ако нещата, които тези обитатели на най-вътрешния кръг на човечеството си строяха, бяха така причудливи, не по-малко причудливо беше и онова, което правеха от самите себе си. В това място, където единственото абсолютно изискване беше да съществуваш и само парите, добрият вкус и обичайната куртоазия ограничаваха въображението (а някои обитатели на Периметъра разполагаха с твърде много от първото и с твърде малко от другите две), всяка разходка по най-оживените улици се превръщаше в безкрайно и непрекъснато променящо се шоу. От крайностите на съвременната мода — последният вик, изглежда, бяха издължените глави и крайници — през имитациите на реални неща и хора — по време на първото си пътуване в Периметъра Рени беше видяла трима различни Хитлеровци, а единият от тях носеше бална мантия, изработена от сини орхидеи — до пиршеството на дизайна, при което наличието на тяло бе само изходната точка, Периметърът предлагаше един

безкраен парад. В началото туристите, които бяха платили билет за ваканционна екскурзия, често се заседяваха по страничните кафенета и въздишаха с часове, докато — също като повечето хлапета в мрежата — реалните им тела от плът изнемощяваха от глад и жажда, а симулациите им се вцепеняваха или изгасваха. Ясно беше защо. Непрекъснато изскачаше нещо ново — поредната приказна причудливост в далечината.

Но днес тя беше тук с една-единствена цел — да открие Стивън. Освен това правеше разходи за сметка на политехниката и си беше навлякла гнева на досадния дребосък на портала. Като се сети за това, тя програмира доставката за ректор Бундази за „Вход плюс 19 минути“, тъй като знаеше, че господин „Аз съм гражданин“ ще провери. Всъщност доставката беше част от факултетната поща, адресирана до ректора — нещо без особено значение. Беше разменила фактурата му с пратка, която действително трябваше да се достави на ръка в един от другите участъци на госпожа Бундази, и се надяваше вината за предстоящата бъркотия да се стовари върху службата за кореспонденцията — двайсетгодишна демодирана електронна пощенска система, поради което нямаше защо да бъде кой знае колко обвинявана. Да се опиташ да се добереш до нещо чрез вътрешната система за доставки на политехниката, беше все едно да се опиташ да изстискаш масло от камък.

След кратка проверка на координатите на съобщението на Стивън Рени се прехвърли на „Лалабай лейн“, главната артерия на Тойтаун — затънтен сектор, където се помещаваха по-малките и неособено преуспяващи производители и търговци, както и резиденциите на онези, които едва-едва се крепяха за статута на Вътрешния периметър. Абонаментът за мрежата на Вътрешния периметър беше много скъп, както и маниерите, необходими да запазиш мястото си сред елита, но дори човек и да не можеше да си позволи нов и екзотичен сим всеки ден или пък да преустройва бизнеса си или личния си участък всяка седмица, самото поддържане на резиденция във Вътрешния периметър представляваше много престижен социален белег в реалния свят. Напоследък това често беше последната преструвка, че движението надолу е спряло — и никой не се даваше без бой.

Рени не можа веднага да установи местонахождението на източника на сигнала, така че ограничи скоростта си на движение до ходом, което не беше нито кой знае колко скъпо, нито кой знае колко сложно. Че Тойтаун беше доста отдалечен от центъра, се виждаше на всяка крачка. Повечето участъци бяха функционални в максимална степен — бели, черни или сиви кутийки, които не служеха за нищо друго, освен да отделят едно от друго

предприятията на опитващите се да оцелеят граждани. Някои резиденции очевидно бяха преживели по-добри времена, но сега бяха безнадеждно овехтели. Други дори бяха започнали да изчезват, тъй като по-скъпите визуални функции бяха пожертвани, за да могат собствениците да запазят поне пространството. Мина покрай голямо имение, построено по подобие на „Метрополис“ на Фриц Ланг — древната фантастика се беше оказала прищявка на Периметъра преди почти едно десетилетие, — сега то беше напълно прозрачно; от огромния купол беше останал само многостенен скелет, всички детайли бяха изчезнали, а прекрасните някога цветове и материи бяха изключени. На „Лалабай лейн“ имаше само един участък, който изглеждаше едновременно и модерен, и скъп, и беше съвсем близо до източника на сигнала от съобщението на Стивън. Виртуалната конструкция представляваше огромен готически замък с размера на два реални градски блока, осеян с остри кулички и лабиринти като гнездо на термити. Цветни светлини проблясваха зад прозорците — тъмночервени, убито тебеширеноморави и ослепително бели. Явно беше нещо като клуб, за което свидетелстваха тътенът на музиката и проблясващите букви, които пълзяха по фасадата като светещи змии и изписваха на английски — а също и на японски, китайски, арабски и на няколко други азбуки: „ПРИ ГОСПОДИН ДЖ.“ Сред гърчещите се букви се ухилваше и внезапно помръкваше огромна, озъбена, безплътна гримаса.

Тя си спомни името на мястото — Стивън го бе споменал. Именно то ги беше привлякло във Вътрешния периметър — или поне в тази му част. Не можеше да откъсне очи — ужасена и очарована. Беше наистина съблазнителен — всяко потайно ъгълче, всеки бълващ светлини прозорец крещеше, че тук е бягството, тук е освобождението, и най-вече освобождението на отритнатите. Тук беше раят, където всичко е позволено. От мисълта, че единайсетгодишният й брат е в такова място, по гърба й полазиха студени тръпки на ужас. Но ако той беше вътре, тя също трябваше да влезе…

— Рени! Тук горе!

— Викът беше тих — като че ли от затворено пространство. Стивън се опитваше да остане незабелязан, без да осъзнава, че в Периметъра не можеш да останеш незабелязан — освен ако си платиш за услугата. Ако някой се интересуваше, щеше да го чуе, затова единствено експедитивността й имаше значение в момента.

— Къде си? Да не би да си в този… клуб?

— Не! През улицата! В къщата с парцала отпред!

Тя се извърна да погледне. Малко по-надолу, на противоположната страна на „При господин Дж.“ стърчаха някакви останки от стар тойтаунски хотел — приятна симулация на място за отдих от реалния свят, предназначена за туристите в Периметъра, където да получават съобщения и да организират еднодневните си излети. Подобни места бяха популярни в самото начало, когато ВР все още се възприемаше като нещо страшничко и необикновено. Славата на този очевидно беше преминала отдавна. Стените му бяха изгубили цвета си, а тук-там се бяха изтрили. Над широката входна врата висеше неподвижна тента — вместо да се поклаща под полъха на симулирания бриз, — замряла като останалата част на конструкцията в състояние на минимално съществуване.

Рени се приближи до входа и след като се убеди, че от системата за сигурност не е останало нищо, влезе вътре. Интериорът беше по-занемарен и от екстериора — времето и липсата на грижи го бяха превърнали в склад за оптически кубчета, захвърлени като блокчета за игра. Няколко по-прилично изработени сим-обекта се бяха запазили непокътнати и изпъкваха в странен контраст. Плотът на рецепцията беше един от тях — проблясващ блок от неоновосин мрамор. Откри Стивън и приятеля му Еди зад него.

— На какво, по дяволите, си играете?

Двамата бяха симове от училищната мрежа, по-слабо детайлизирани дори и от нейния, но все пак успя да забележи ужаса по лицето на Стивън. Той се изправи и я сграбчи през кръста. Макар само ръцете на сима й да имаха силово обратно захранване, беше сигурна, че я е стиснал здраво.

— По следите ни са — изрече задъхано Стивън. — Хората от клуба. Еди има предпазен щит и го използвахме да се скрием, но е много евтин и скоро ще ни открият.

— Щом на мен каза, че сте тук, всеки, наоколо който се интересува, също го знае.

— А ти, за Бога, къде намери защитата? — обърна се към Еди тя. — Не, не ми казвай. Не сега.

Протегна ръце н отмести внимателно Стивън. Беше й странно, че усеща тънката му ръка между пръстите си, след като знаеше, че истинските им тела са в две противоположни части на реалния град — тъкмо това чудо я беше отвело най-напред във ВР.

— Ще приказваме после. Имам доста въпроси. Но първо трябва да ви измъкнем оттук, преди да са ни изправили пред съда.

— А… Соки… — обади се най-после Еди.

— Какво Соки? — каза припряно Рени. — И той ли е тук?

— Все още е в „При господин Дж.“. Нещо такова… Еди, изглежда, изгуби самообладание.

— Соки… падна в една дупка — продължи Стивън вместо него. — Нещо като дупка. Когато се опитахме да го измъкнем, дойдоха онези хора. Мисля, че бяха кукли. — Гласът му се разтрепера. — Наистина бяха страшни.

Рени поклати глава.

— Не мога да направя нищо за Соки. Времето ми изтича, пък и нямам намерение да проникваме в частен клуб. Ако го хванат, хванат го. Ако каже кой е бил с него, и вие ще си получите заслуженото. Урок номер едно за начинаещи в мрежата: каквото си надробиш — това ще сърбаш.

— Но… но те може да го наранят.

— Да го наранят ли? Най-много да го уплашат — което и тримата заслужавате. Но никой няма да го нарани. — Тя сграбчи Еди, така че сега държеше ръцете и на двете момчета: в процесорите на политехниката алгоритъмът на бягството й добави още две. — А сега ще отидем…

Разнесе се оглушителен трясък — почти толкова силен, колкото бомбата в политехниката. Слушалките на Рени не можаха да понесат грохота и за щастие заглъхнаха за момент. Предната част на хотела изригна в облак от четящи парчета. Огромна сянка се изпречи между тях и тойтаунската улица — нещо много по-голямо от повечето нормални симове. Нещо мрачно, излъчващо неритмични пулсации, което заслепяваше погледа.

— Исусе! — ушите на Рени пищяха. Това щеше да я научи друг път да включва защитата на слушалките. — Исусе! — За момент се вцепени, когато сянката надвисна над нея — великолепно възпроизведен абстрактен образ на представата за Голямо и Опасно. След това стисна здраво момчетата и напусна системата.

— Ние… влязохме в „При господин Дж.“. В училище всеки го прави.

Седнала срещу него на масата, Рени не отделяше поглед от брат си. Беше разтревожена, дори уплашена за него, но сега гневът беше изместил всякакви други чувства. Не стига че й беше създал куп неприятности, ами се прибра от блока на Еди един час след като тя се бе върнала от политехниката и я бе накарал да го чака.

— Не ми пука дали всеки го прави, Стивън, пък и сериозно се

съмнявам, че е така. Наистина ме влудяващ! Незаконно е да влизаш в Периметъра и наистина не бихме могли да платим глобите, ако те хванат. Плюс това, ако шефът ми разбере какво направих, за да те измъкна, може да ме уволни. — Тя се наведе напред, хвана ръката му и така я стисна, че той трепна. — Можех да загубя работата си, Стивън!

— Млъкнете, глупави деца! — извика баща им от задната спалня. — Заболя ме главата от вас.

Ако вратата беше отворена, погледът на Рени сигурно щеше да подпали задника на Дългия Джоузеф.

— Съжалявам, Рени. Наистина съжалявам. Наистина. Може ли пак да опитам да се свържа със Соки?

Без да чака разрешение, той се обърна към екрана на стената и поиска връзка. Не отговори никой. Рени направи опит да се овладее.

— Каква беше тази история, че Соки паднал в някаква дупка?

Стивън нервно забарабани с пръсти по масата.

— Еди го накара.

— Какво го накара? По дяволите, Стивън, не ме карай да ти измъквам думите с ченгел.

— В „При господин Дж.“ има една стая. Едни момчета в училище ни казаха. Те… ами вътре имало неща, дето са наистина страхотни.

— Неща? Какви неща?

— Просто… неща. За гледане. — Стивън избягваше погледа й. — Но ние не ги видяхме, Рени. Не можахме да я намерим. Отвътре клубът е много по-голям — няма да повярваш! Продължава завинаги. — За момент очите му заблестяха — беше си припомнил великолепието на „При господин Дж.“ Сякаш беше забравил, че е загазил сериозно. След което погледна към сестра си и си спомни всичко. — Както и да е, търсихме много дълго и разпитвахме хората — мисля, че повечето бяха граждани, но някои се държаха твърде странно, — и никой не можа да ни каже. Накрая онзи, тлъстият, каза, че от тази стая можем да стигнем до мазето.

Рени потисна тръпка на отвращение.

— Преди да продължиш, млади човече, искам едно да ти е ясно. Никога повече да не си стъпил там. Разбра ли? Погледни ме в очите. Никога!

Стивън кимна неохотно.

— Добре, добре. Няма. Така че заслизахме надолу по всички онези ветровити стъпала — все едно си играехме на гангстери! — и след известно време открихме тази врата. Соки я отвори и… пропадна надолу.

— В какво пропадна?

— Не знам! Беше точно като голяма дупка от другата страна. Имаше пушек и някакви сини светлини дълбоко навътре в нея.

Рени се облегна назад.

— Нечии гадни, садистични номерца. Всички сте заслужавали да ви постресне човек, но се надявам да не се е уплашил прекалено много. И той ли използваше без разрешение екипировка от училищната мрежа като вас двамата?

— Не. Само домашното си оборудване. Нигерийска евтиния.

Точно каквато притежаваше и тяхното семейство. Тези хлапета хем бяха бедни, хем бяха ужасно разглезени.

— В такъв случай не е имало кой знае каква верижна или гравитационна симулация. Ще се оправи. — Тя го погледна отблизо. — Чу ме, нали? Да не си стъпил повече там или завинаги ще те лиша от мрежово време и от гостувания у Еди и Соки — а не само до края на месеца.

— Какво? — подскочи от възмущение Стивън. — Никаква мрежа?

— До края на месеца. И се благодари, че не казах на татко — щеше да те нашиба с колана по непослушното ти черно дупе.

— Предпочитам това, отколкото да ме лишиш от мрежата — намуси се той.

— Щеше да получиш и двете.

След като изпрати сърдития и недоволен Стивън в стаята му, Рени се включи в работната си библиотека — за да се увери, че госпожа Бундази не е оставила съобщение в личната й пощенска кутия за измама на политехниката — и извика няколко бизнесфайла от Вътрешния периметър. Откри „При господин Дж.“, регистриран като „клуб за игри и развлечения“ и лицензиран само за възрастни посетители. Беше собственост на „Щастливи фокуснически новости Ко.“ и първото му име беше „Усмивката на господин Джинго“.

Докато чакаше да дойде сънят, й се привиждаха порутената фасада на клуба, издължените като глави на идиотчета кулички и втренчените като очи прозорци. Най-натрапчив от всичко беше споменът за огромната движеща се уста с редиците от проблясващи зъби, която се гърчеше над вратата — вход, който водеше само навътре.

ВТОРА ГЛАВА
ПИЛОТЪТ

МРЕЖА/МУЗИКА: Дроун-парче[3]

„По-голям от всякога“,

(Картина: око.)

Диктор: Тази година дроун-музиката на „Ганда“ ще бъде „по-голяма от всякога“ според един от водещите й членове.

(Картина: половин лице, блестящи зъби.)

Аятолах Джоунс, вокал и невроцитра на дроунгрупата „Първият ти инфаркт“, заяви:

Джоунс: Ние… това… ще бъде… голямо. Зверски голямо. По-голямо от…

(Картина: преплетени пръсти — много пръстени, козметична паяжина.)

Джоунс: …от всякога. Без майтап. Истински голямо.

Кристабел Соренсен не беше добра лъжкиня, но с малко практика ставаше все по-добра.

Не беше лошо момиче, макар че веднъж рибката й умря, защото няколко дни все забравяше да я нахрани. Не се мислеше за лъжкиня, но понякога просто беше… по-лесно да не казва. Така когато майка й я попита къде отива, тя се усмихна и каза:

— Порша има „Земята на видрите“. Нова е и сякаш наистина плуваш, само че можеш да дишаш и там са кралят на видрите и кралицата на видрите…

Майка й махна с ръка, за да прекъсне обясненията й.

— Чудесно, скъпа. Не стой у Порша твърде дълго — татко ще си бъде вкъщи за вечеря. За първи път.

Кристабел се засмя. Татко работи твърде много — все повтаряше мама. Той имаше важна работа като инспектор на базовата охрана. Кристабел не знаеше какво точно означава това. Беше нещо като полицай, но в армията. И не носеше униформа както военните във филмите.

— А ще има ли сладолед?

— Ако се прибереш навреме, за да ми помогнеш да изчистя граха, ще има и сладолед.

— Добре.

Кристабел изтича навън. Когато вратата щракна зад нея с познатия всмукващ звук, тя се изсмя. Някои шумове бяха направо

забавни.

Знаеше, че базата е нещо по-различно от онези градове, в които хората живееха с шоуто по мрежата, или дори от други части на Северна Каролина, но не знаеше защо. Тук имаше улици, дървета, парк и училище — всъщност две училища, тъй като имаше училище за възрастните военни мъже и жени, както и още едно за хлапета като Кристабел, чиито родители живееха в базата. Татковците и майките ходеха на работа с нормални дрехи, караха коли, косяха си полянките, канеха се на вечери, купони и барбекюта. В базата имаше и някои неща, каквито в повечето градове липсваха — двойна електрическа ограда, която ги отделяше от претъпкания град зад дърветата, и три различни малки къщички, наречени КПП-та, покрай които минаваха всички влизащи коли, — но това не й пречеше да си остане нормално място за живеене. Всички нейни съученици бяха живели в бази през целия си живот — също като нея, — и възприемаха нещата по същия начин.

Зави наляво по „Уиндикот лейн“. Ако наистина отиваше у Порша, трябваше да завие надясно; добре че ъгълът на улицата не се виждаше от тях — в случай че майка й гледаше. Беше особено да каже на мама, че отива на едно място, а после да иде другаде. Не беше хубаво — знаеше го, — но не чак толкова, и беше много вълнуващо. Непознатото усещане я караше да потръпва всеки път, когато го правеше — също като жребчето с трепереща крачета, което беше видяла в мрежата.

От „Уиндикот“ зави по „Стилуел“. Започна да подскача, като внимаваше да не стъпи в някоя пролука в тротоара, после свърна по „Редланд“. Тук къщите бяха определено по-малки от нейната. Някои от тях изглеждаха малко тъжни. Тревата в дворовете беше ниска като навсякъде в базата, но изглеждаше така, сякаш нямаше сили да порасне по-високо. Тук-там полянките бяха осеяни с оголени петна, а много от къщите бяха прашни и малко посърнали. Зачуди се защо стопаните им не вземат да ги поизмият или боядисат, за да станат като нови. Когато някой ден си имаше собствена къща, всяка седмица щеше да я боядисва в различен цвят.

Докато вървеше по „Редланд“, си мислеше за най-различни цветове на къщи, след това отново заподскача по тясното мостче над поточето — харесваше й звука, който издаваше: „катум, катум“ — и забърза надолу по „Бийкмън корт“, където дърветата бяха много на гъсто. Макар къщата на господин Селърс да беше много близо до оградата в покрайнините на базата, това изобщо не личеше, защото дърветата и живите плетове я скриваха от погледа.

Първото нещо, което я бе привлякло към къщата, естествено, бяха дърветата. В задния двор на дома на родителите й имаше явори, а пред предния прозорец — бреза с кора като хартия, но къщата на господин Селърс беше направо обсадена от дървета — толкова много, че постройката изобщо не се виждаше. Първия път, когато й видя — докато помагаше на Офелия Вайнер да намери избягалия си котарак Дикенс, — си помисли, че това е някаква приказка. Когато се върна и тръгна по извитата автомобилна алея от чакъл, очакваше къщата да се окаже направена от курабийки. Не беше, разбира се, — беше си къщурка като всички останали — но все пак мястото наистина беше много интересно. А и господин Селърс се оказа много интересен човек. Така и не разбра защо родителите й не й даваха да ходи при него, пък и те не й обясниха. Той изглеждаше малко страшно, но вината не беше негова.

Кристабел спря да подскача, за да се наслади на хрущенето на камъчетата, докато крачеше по дългата автомобилна алея на господин Селърс. Беше доста глупаво да има автомобилна алея, след като голямата кола от години си стоеше затворена в гаража му. Господин Селърс дори не излизаше. Веднъж го беше попитала защо му е кола, а той се засмя малко тъжно и отговори, че тя върви заедно с къщата.

— Ако съм много, много добър — продължи той, — някой ден може да ме пуснат в този кадилак, малка Кристабел. Тогава ще затворя здраво вратата на гаража и ще си отида у дома.

Тя си помисли, че това е шега, но не я схвана. Шегите на възрастните бяха такива понякога, но пък и възрастните рядко се смееха на шегите, които пускаше чичо Джингъл в мрежата, а те бяха толкова смешни (и малко неприлични, макар да не разбираше точно защо), че от време на време Кристабел почти се подмокряше от смях.

За да открие звънеца, трябваше да отмести един от папратите, които почти изцяло скриваха предната врата. След това почака доста дълго. Най-накрая странният глас на господин Селърс, едновременно дрезгав и ласкав, се чу иззад вратата.

— Кой е?

— Кристабел.

Вратата се отвори и усети влажния въздух заедно с тежкия зелен аромат на растенията. Тя бързо влезе вътре и господин Селърс отново захлопна вратата. Беше й казал още първия път, че за него е вредно да оставя навън да излиза твърде много влага.

— Е, малка Кристабел! — изглеждаше много доволен, че я вижда той. — На какво дължа тази очарователна изненада?

— Казах на мама, че отивам у Порша да си играем на „Земята

на видрите“.

Той кимна. Беше толкова висок и прегърбен, че понякога, когато кимаше така силно нагоре-надолу, тя се притесняваше да не би мършавият му врат да го заболи.

— Аха, тогава значи не можем да удължим посещението твърде много, нали? Но все пак всичко трябва да бъде, както се полага. Знаеш къде да се преоблечеш. Мисля, че там има нещо, което ще ти стане.

Отдръпна инвалидната си количка от пътя й и тя забърза през хола. Беше прав. Нямаха много време, освен, ако не искаше да рискува майка й да се обади у Порша, за да я накара да се върне по-бързо заради граха. Тогава щеше да й се наложи да измисля някаква история защо не е отишла да играят на „Земята на видрите“. Това беше проблемът с лъжите — ако някой започне да проверява, ставаше много сложно.

Както всички стаи в къщата, и съблекалнята беше пълна с растения. Никога не беше виждала толкова много на едно място — дори в дома на госпожа Гълисън, а госпожа Гълисън постоянно се хвалеше с растенията си и колко много грижи изискват — макар че един дребен тъмнокож мъж идваше два пъти седмично и вършеше цялата работа по подстригването, поливането и копаенето. Но растенията на господин Селърс, въпреки че бяха обилно поливани, изобщо никога не бяха подстригвани. Те просто растяха. Понякога се чудеше дали някой ден няма да изпълнят цялата къща и да принудят странният старец да се премести. На куката зад вратата висеше хавлия точно с нейния размер. Тя бързо съблече късите си панталонки и тениската, чорапите и обувките и сложи всичко в пластмасовата чанта, както й беше показал господин Селърс. Когато се наведе, за да прибере и втората обувка, един от папратите я погъделичка по гърба. Тя изписка.

— Добре ли си, малка Кристабел? — обади се господин Селърс.

— Да. Растението ви ме погъделичка.

— Сигурен съм, че не го е направило — престори се на ядосан той, но тя знаеше, че се шегува. — Моите растения са най-възпитаните в базата.

Тя завърза колана на хавлията и обу джапанките.

Господин Селърс седеше в количката си до машината, която пръскаше вода във въздуха. Когато влезе, той я погледна и изкривеното му лице се раздвижи в усмивка.

— О, радвам се, че те виждам.

Първия път, когато видя това лице, тя се изплаши. Кожата не само беше набръчкана като лицето на баба й, но сякаш беше

разтопена — като восъка отстрани на изгоряла свещ. Нямаше и коса, а ушите му бяха безформени израстъци, които стърчаха от двете страни на главата му. Тогава й каза, че е нормално да се уплаши — той знаеше как изглежда. Обясни й, че е от лошо изгаряне — инцидент със самолетно гориво. Можеше и да го разглежда — така й каза. И тя го разглеждаше — седмици наред след първата им среща разтопеното му кукленско лице се явяваше в сънищата й. Но беше много внимателен и Кристабел знаеше, че е самотен. Колко тъжно е да бъдеш стар, да имаш лице, което хората да сочат и с което да се подиграват, и да трябва да живееш в къща, където въздухът е винаги студен и влажен, за да не те боли кожата! Той заслужаваше да има приятел. Не й харесваше да лъже, но какво друго можеше да направи? Родителите й бяха казали да не го посещава повече, но нямаха никакви сериозни причини за това. Кристабел беше почти голяма вече. Искаше да знае причините за нещата.

— И така, малка Кристабел, разкажи ми за света — отпусна се господин Селърс назад сред бликащата от овлажнителя мъгла.

Кристабел му разказа за училището, за Офелия Вайнер, която си мисли, че е много специална, защото притежава рокля „Нану“, която може да променя формата и цвета си само като я облечеш, и за това, как с Порша играят на „Земята на видрите“.

— И знаете ли как кралят на видрите винаги може да отгатне дали носиш риба със себе си? Като те подуши.

Тя погледна към господин Селърс. Със затворените си очи сбръчканото му, обезкосмено лице приличаше на глинена маска. Докато се чудеше дали не е заспал, той внезапно отвори очи. Имаха най-интересния цвят — жълти като на котарака Дикенс.

— Страхувам се, че не познавам много добре хитриите на кралството на видрите, млада ми приятелко. Пропуск, както разбирам.

— Нямаше ли такова нещо, когато бяхте момче?

Той се засмя — меко гукане на гълъб.

— Не, честно казано. Не, нищо подобно на „Земята на видрите“.

Тя погледна набразденото му лице и изпита нещо подобно на обичта, която изпитваше към майка си и баща си.

— Страшно ли беше, когато бяхте пилот? По-рано?

Усмивката му изчезна.

— Да, понякога беше страшно. А понякога — много самотно. Но това бях възпитан да правя, Кристабел. Знаех го още от времето, когато бях… бях малко момче. Това беше мой дълг и аз с гордост го изпълнявах. — Лицето му стана малко странно и той се наклони да си поиграе с овлажнителя. — Не, имаше още нещо.

Има едно стихотворение:

…Не влязох в бой по дълг, по мнение,
след гръмка реч или салют —
самотен миг на упорение
ме хвърли в облачния смут.
Знам вече и съм преценил,
че утре ще съм пак прахта,
каквато и до днес съм бил.
Според живота — и смъртта.

Той се закашля.

— Това е Йейтс. Винаги е трудно да се каже какво точно ни кара да извършим това или онова. Особено ако то ни плаши.

Кристабел не знаеше какво е „Йейтс“ и не разбра стихотворението, но не ѝ харесваше, когато господин Селърс изглеждаше толкова тъжен.

— Като порасна, ще стана доктор — каза тя. Преди няколко месеца беше намислила да стане танцьорка или певица в мрежата, но сега знаеше по-добре. — Искате ли да ви кажа къде ще бъде кабинетът ми?

Старецът отново се усмихваше.

— С удоволствие бих го чул — но вече не закъсняваш ли?

Кристабел погледна надолу. Гривната ѝ мигаше. Скочи.

— Трябва да се преоблека. Но исках да ми разкажете още от приказката!

— Следващия път, скъпа моя. Не искам да имаш проблеми с майка си. Ще ми е неприятно да се лиша от компанията ти в бъдеще.

— Исках да довършите разказа си за Джак! — Тя се втурна към съблекалнята и облече дрехите си. Пластмасовата чанта ги беше запазила сухи — каквато беше и целта.

— А, да — каза господин Селърс, когато тя се върна. — И какво правеше Джак, когато спряхме?

— Изкачи се по Бийнстолк и влезе в замъка на великана. — Кристабел малко се обиди, че той не си спомня. — А великанът щеше да се върне скоро!

— Да, така беше, така беше. Горкият Джак. Оттук ще започнем, когато дойдеш следващия път. Сега потегляй.

Той внимателно я потупа по главичката. Изражението на лицето му я накара да си помисли, че когато я докосва, ръката може би го боли, но го правеше винаги.

Тъкмо излизаше през вратата, когато се сети за нещо, което искаше да го попита за растенията. Обърна се и се върна в стаята,

но господин Селърс отново беше затворил очи и се беше отпуснал в креслото. Дългите му като на паяк пръсти се движеха бавно, сякаш рисуваше из въздуха. Тя се вторачи за момент — никога преди не беше виждала това и си помисли, че може да е някакво специално упражнение, което трябва да прави, — после усети, че облаците пара се носеха покрай нея към горещия следобеден въздух. Бързо излезе и затвори вратата зад себе си. Упражненията, ако изобщо бяха такива, изглеждаха твърде лични и малко зловещи.

Мърдаше ръце във въздуха като човек, който е в мрежата, изведнъж осъзна тя. Но господин Селърс не носеше шлем или жица във врата си като някои от онези хора, които работеха за татко й. Само беше затворил очи. Гривната й мигаше все по-бързо. Кристабел беше сигурна, че само след няколко минути майка й ще се обади у Порша. Не си загуби времето да подскача, докато бързаше обратно по тясното мостче.

ТРЕТА ГЛАВА
Равен сив сигнал

МРЕЖА/НОВИНИ: Азиатски лидери обявяват Зона на просперитет.

(Картина: Дворецът на императрицата, Сингапур.)

Диктор: На среща, ръководена от живеещия в уединение възрастен китайски финансист Хун Бао и сингапурския премиер-министър Лау, изтъкнати азиатски политици и бизнесмени

(Картина: Лау Уий Куо и Хун Бао си стискат ръцете.)

сключиха историческо търговско споразумение, наречено от Хун Зона на просперитет, което ще доведе до безпрецедентно икономическо обединяване на Азия.

(Картина: Хун Бао, подкрепян от помощници, на пресконференция.)

Хун: Дойде моментът. Бъдещето принадлежи на обединена Азия. Изпълнени сме с надежда, но и знаем, че предстои много работа…

Простираше се пред тях от хоризонт до хоризонт с милионите си странични пътища като драскотини върху стъкло под огромно увеличение и във всяка от тези драскотини проблясваха светлинки и се движеха миниатюрни обекти.

— Не е възможно да съществува такова огромно място!

— Но това не е място, запомни — не е реално място. Всичко това са само електронни импулси във верига от много мощни компютри. Може да бъде толкова голямо, колкото си го представят програмистите.

!Ксабу дълго време мълча. Увиснали един до друг като двойна звезда сред празното черно небе, приличаха на два ангела, взиращи се от небето към необятността на търговското въображение на човешкия род.

— „Момичето се изправи — обади се най-после !Ксабу. — Зарови ръце в дървената пепел…“

— Какво?

— Това е поема — или разказ, — създадена от някой от моите хора.

Момичето се изправи. Зарови ръце в дървената пепел. Хвърли пепелта към небето. И изрече:

— Пепелта, която е тук, трябва да стане Млечният път. Да се

просне бяла през небето…

Той спря, сякаш нещо го бе смутило.

— Това е от детството ми. Нарича се „Момичето от ранната раса, което сътвори звездите“. Това, че съм тук, и онова, което направихте, ме накара да се върна назад.

Сега и Рени се смути, въпреки че не беше съвсем сигурна защо. Сви пръсти, за да се върнат незабавно на равнището на земята. Алеята „Ламбда“, основната търговска площ в цялата мрежа, ги заобиколи от всички страни. Тя представляваше огромен лабиринт от симулирани търговски райони, безбрежен континент от информация. Милиони търговски центрове мигаха, блещукаха, проблясваха във всички цветове на дъгата и пееха — правейки всичко възможно, за да отнемат кредитите на клиентите си. Сложната плетеница от виртуални артерии преливаше от симове от всевъзможни виртуални типове и всевъзможни степени на сложност.

— Мястото наистина е огромно — каза тя, — но запомни, че повечето хора не си правят труда да погледнат отгоре, както направихме току-що — те просто отиват там, закъдето са тръгнали. Ако се опиташ да посетиш всяко местенце в мрежата или поне всяко местенце по тази алея… е, все едно да се опиташ да се обадиш на всеки отделен адрес в указателя на Голям Пекин. Дори всички тези — тя посочи към навалицата от симове, които се промъкваха около тях в безкраен парад — са само нищожна частица от хората, които използват алеята в момента. Те са само тези, които искат да изживеят визуалното усещане от безцелното шляене и зяпане.

— Визуалното усещане? — сивият симулоид на !Ксабу се извъртя, за да погледне група фурии, които се промъкваха през тълпата — гротескно похотливи женски фигури с животински глави.

— Това, което правиш сега. Има много за гледане. Но много по-бързо е да отидеш направо там, където искаш. Четеш ли името на всеки файл в паметта, когато използваш обикновения компютърен интерфейс?

!Ксабу забави отговора си. Фуриите бяха срещнали двама мъже със змийски глави и извършваха сложен ритуален поздрав, който се отличаваше с продължително душене.

— А къде искам да отида?

— Ще ти покажа. Да кажем, че искаме да… не знам, да купим нов комуникатор. Е, ако знаеш къде е районът на електрониката, можеш да отидеш направо там, след което да се поразходиш физически — хората харчат купища пари, за да направят търговските си центрове привлекателни — също като в реалния

свят. Но да речем, че дори не знаеш къде е районът.

Той се извърна да я погледне. Сивото му лице с едва загатнати черти за момент я накара да настръхне. Нямаше и следа от въодушевлението му, от усмивката му — все едно пътуваше с плашило. Вероятно и самата тя надали изглеждаше по-приятно.

— Точно така — каза той. — Не знам къде е районът на електрониката.

— Добре. През последните няколко седмици прекара доста време да се научиш да се ориентираш в базовото компютърно устройство. Единствената разлика тук е, че си вътре в компютъра — или поне така изглежда.

— Трудно ми е да не забравям, че имам реално тяло и че то си е в политехниката — че аз всъщност съм в политехниката.

— Там е работата. — Тъй като не можеше да промени лицето си, направи така, че гласът й да прозвучи, сякаш се усмихваше. — А сега търси.

!Ксабу бавно размърда пръсти. Пред него изникна блестяща синя сфера.

— Добре — Рени направи крачка към него. — Никой освен нас двамата не го вижда — това е част от взаимодействието ни с нашия компютър в политехниката. Ще го използваме, за да влезем в указателя с услуги на алеята. — Тя му показа процедурата. — Продължавай, извикай списъка. Можеш да използваш и гласови команди — или в изключено положение, така че никой освен теб няма да ги чува, или във включено. Ако се огледаш наоколо, ще видиш много хора да си говорят сами. Може и да са луди — при това никак не са малко, — но може и да говорят на своите системи, без да се притесняват, че го правят публично.

Сферата изплю списък с услуги, който се завъртя във въздуха като редове от пламтящи сини букви. Рени нагласи цвета на залезночервено, за да се чете по-ясно, и посочи изброеното под „Електроника“.

— Ето. „Персонални средства за достъп“. Щракни го.

Светът моментално се промени. Откритите пространства на публичната зона на алеята отстъпиха място на широка дълга улица. Симулираните здания от двете страни се издигнаха високо във фалшивото небе — пиршество на цветове и движения, сякаш около тях забушува карнавал на тропически цветя. „А ние сме пчелите — помисли си тя — с кредити от цветен прашец, който разпръскваме наоколо. Добре дошли в информационната джунгла.“ Метафората дори й хареса. Може би щеше да я използва в някоя от лекциите си.

— Сега — каза тя на глас, — ако си намерил необходимия магазин в указателя, можем да се излъчим направо там.

— Да се излъчим? — !Кеабу беше извил глава върху симулирания си врат. Това й напомни собственото й изумление при първото й пътуване из мрежата.

— Мисля, че са го използвали едно време в научната фантастика. Нещо като мрежова шегичка. Означава да се отправиш директно, вместо да обикаляш в стил РЖ. РЖ означава „реален живот“, нали помниш?

— Мммммм!

!Ксабу изглеждаше много кротък и необщителен. Рени се запита дали не му е показала предостатъчно за първо посещение — беше й трудно да проумее как възприема всичко това зрял човек. Всички, които познаваше, бяха започнали пътешествията си в мрежата като деца.

— Искаш ли да продължим нашата симулационна пазарска обиколка?

!Ксабу се извърна.

— Разбира се. Моля ви. Всичко това е толкова… удивително.

Тя се усмихна на себе си.

— Добре. Та, както казах, ако търсим конкретен магазин, можем да се излъчим направо в него. Но първо нека позяпаме.

Рени беше професионалист от толкова време, че едва ли нещо можеше да я учуди. Като малкия си брат и тя беше открила мрежата почти по същото време, когато откри реалния свят, и опозна и двата много преди пубертета. Стивън все още се интересуваше от мрежата заради самата мрежа, но Рени отдавна беше престанала да се удивлява. Дори не обичаше да пазарува и когато беше възможно, просто повтаряше поръчките по съществуващата сметка.

Обаче !Ксабу беше дете в тези виртуални селения — и все пак дете мъж, напомни си тя, с изтънчена и зряла чувствителност — колкото и примитивен да изглеждаше произходът му от гледна точка на нейните градски предразсъдъци — така че беше едновременно и забавно, и малко страшничко да го придружава в това негово първо пътуване. Дори повече от страшничко: погледната през неговите очи, алеята „Ламбда“ изглеждаше толкова огромна и толкова шумна, толкова вулгарна…

!Ксабу спря пред един магазин и направи жест, за да види цялата реклама. Рени не прояви интерес. Въпреки че симът му беше застанал неподвижно пред святкащата фасада, тя знаеше, че в момента той е свидетел на семейна мелодрама, в която свадлив, но великодушен баща постепенно се запознава с предимствата от покупката на уредба за домашно забавление „Критапонг“ с

многочислени възможности за достъп. Наблюдаваше как малкият сим на бушмена разговаря и реагира на невидими присъствия и отново изпита известна отговорност. След няколко минути !Ксабу отново се отръска като мокро куче и се дръпна встрани.

— Разбра ли, стиснатото, но добродушно татенце, грешката? — попита го тя.

— Какви бяха тези хора?

— Не са хора. В мрежата реалните хора се наричат граждани. Тези бяха кукли — конструкти, които приличат на хора. Измислени неща — също като магазините и самата алея.

— Нереални? Но те разговаряха с мен — отговаряха на въпросите ми.

— Малко по-скъпа форма на реклама. А и не са чак толкова умни, колкото се представят. Върни се и попитай мамчето за въстанието в Съвета или за втората нгосанска администрация. Безконечно ще ти повтаря каква наслада е ретиналният дисплей.

!Ксабу се замисли.

— Значи те са… като призраци… Неща без души.

Рени кимна с глава.

— Без души, именно. Нов мрежата „призрак“ означава нещо друго. Някой ден ще ти разкажа.

Продължиха по улицата с темпото на пешеходци — удобна скорост за разглеждане.

— По какво се различават гражданите и куклите? — попита !Ксабу.

— Невинаги е възможно да ги различиш. Ако те интересува, питаш. По закон всички сме длъжни да отговорим — както и конструктите. И сме длъжни да кажем истината, макар да съм сигурна, че законът доста често се нарушава.

— Намирам тази мисъл… за обезпокоителна.

— С времето се свиква. Е, ако ще се преструваме, че пазаруваме, давай да влизаме освен, ако нещо в рекламата не те е подразнило.

— Не. Беше интересно. Мисля, че татенцето трябва да се упражнява повече. Видът му е нездрав.

Докато влизаха в магазина, Рени се засмя. !Ксабу се опули.

— Но гледано отвън, пространството е съвсем малко! Пак ли някаква зрителна измама?

— Трябва да запомниш, че нищо тук не е реално в обичайния смисъл. Фасадното пространство в алеята е скъпо, така че външните обеми обикновено са малки, но самата търговска площ не е зад тях, както на един реален пазар. Току-що просто се придвижихме в друг участък на информационната мрежа, което може да се намира непосредствено до портиерната на

политехниката или да е детска приключенска игра, или банковите документи на някоя застрахователна компания.

Огледаха просторния и луксозен на вид магазин. Свиреше тиха музика, но Рени бързо я изключи — някои подсъзнателни внушения бяха станали твърде изтънчени и тя не искаше да открие, когато излезе от мрежата, че си е купила някоя скъпа дрънкулка. Стените и подът на симулирания магазин бяха покрити с изработени с вкус абстрактни скулптури: самите произведения бяха подредени върху ниски колони и сякаш излъчваха своя вътрешна мека светлина като свещени реликви.

— Забелязваш ли, че няма прозорци?

Ксабу погледна зад себе си.

— Имаше няколко от двете страни на вратата, през която влязохме.

— Само отвън. Като страница в печатен каталог — нищо трудно. Много по-трудно и скъпо, да не говорим за отвличането на вниманието на потенциалните клиенти, би било да се покаже отвътре какво става по алеята „Ламбда“ пред фасадата. Затова вътре няма прозорци.

— Както и хора. Този магазин да не би да не е известен?

— Въпрос на избор. Не промених дефолтовата настройка, когато влязох. Ако си спомняш компютърната терминология от миналата седмица… „дефолт“…

— …е настройката, която използваш, ако не програмираш нещо друго.

— Точно така. А дефолтът в този тип магазини обикновено е „насаме със стоката“. Ако искаме, можем да видим всички клиенти, които също предпочитат да бъдат видени. — Тя направи жест и само след миг се появиха пет — шест симове, привели гръб над различни колони. А ако искаме, при нас веднага може да дойде продавач. А ако се помотаем наоколо достатъчно дълго, такъв непременно ще се появи — просто за да ни помогне да направим избора си.

!Ксабу се приближи към най-близкото кротко проблясващо устройство.

— А това вероятно са репрезентации на продуктите, които продава тази компания?

— На някои от тях. Можем да променим програмата и да видим само нещата, от които се интересуваме, да плуват пред нас. Можем също да елиминираме и залата и да ги видим само като текст, с описания и цени. Боя се, че точно това имам намерение да направя.

!Ксабу се изкиска.

— Човек, който живее до вира, не сънува, че е жаден.

— Поредната поговорка на твоите хора?

— На баща ми — той протегна ръка към един от комуникаторите — тънък правоъгълник, достатъчно малък, за да се побере в симулираната му длан. — Може ли да го взема?

— Да, но ще го усетиш толкова реално, колкото ти позволи собственото ти оборудване. Страхувам се, че нашите симове са доста елементарни.

!Ксабу го повъртя в ръцете си.

— Усещам тежестта му. Доста впечатляващо. Вижте отражението върху екрана. Предполагам, че и той не е по-реален от водата, която създадохте през първия ми ден в симулация.

— Все пак някой е изгубил повече време да го изработи, отколкото аз отделих за онзи гьол.

— Добър ден, граждани — привлекателна чернокожа жена, няколко години по-млада от Рени, се появи до тях. !Ксабу се смути и тя се усмихна. — Интересувате ли се от персонални устройства за достъп?

— Днес само разглеждаме, благодаря — Рени огледа идеалните току-що изгладени ръбове на панталона ѝ и безупречните ѝ бели зъби. — Моят приятел…

— Вие гражданин ли сте или кукла? — попита !Ксабу.

Жената се обърна към него.

— Аз съм конструкт тип Е — отвърна тя все така сърдечно и учтиво, както при поздрава, — отговарящ на всички изисквания на ООН за търговска дейност. Ако искате да работите с гражданин, с удоволствие веднага ще извикам такъв. Ако имате оплаквания от моето изпълнение, моля да дадете знак и ще бъдете свързани с…

— Не, не — обади се Рени. — Излишно е. Приятелят ми е за първи път на алеята „Ламбда“ и просто беше любопитен.

На Рени ѝ се стори, че усмивката ѝ стана малко по-скована. „Що за глупост — помисли си тя — да се програмира кукла с нараними чувства.“

— Радвам се, че имах възможност да отговоря на въпросите ви. Има ли още нещо, което да ви интересува за това или за някое друго от отличните изделия на „Критапонг електроникс“?

Заради някакво неясно чувство за вина помоли продавачката — продавачката кукла, напомни си тя, просто част от код — да им демонстрира комуникатора.

— „Фрийханд“ е последното поколение портативни единици за достъп до данни — започна куклата — с най-прецизното гласово разпознаване измежду всички комуникатори на тази цена. Той позволява препрограмирането на стотици различни задачи за деня, фино телефонно филтриране и много други

екстри, благодарение на които „Критапонг“ е азиатският лидер в потребителските обработващи данни изделия…

Докато куклата описваше на !Ксабу особеностите на гласово разпознаване, Рени се чудеше дали е съвпадение, че конкретният търговец се появи като чернокожа жена, или пък я бяха изпратили специално, за да отговаря на нейния мрежов индекс и адрес.

След няколко минути двамата отново излязоха на симулираната улица.

— Просто за твоя информация — каза тя, — не е твърде учтиво да питаш хората дали са граждани или не. И в случай, че специално не поръчаш живо човешко същество, повечето от продавачите ще са кукли.

— Но вие нали казахте, че по закон…

— По закон е така. Но общуването е деликатна работа. Ако разговаряш с гражданин и му зададеш този въпрос, това е намек, че той е… достатъчно досаден или достатъчно неинтересен, за да бъде изкуствен.

— Аха. Значи човек би трябвало да попита само ако е достатъчно сигурен, че въпросното лице е кукла.

— Или ако наистина, ама наистина е необходимо да знаеш.

— А какво може да породи такава необходимост?

Рени се усмихна.

— Ами ако се влюбиш в някого, когото си срещнал тук, например. Хайде да намерим къде да поседнем.

!Ксабу въздъхна и се изправи. Сивият му сим се беше отпуснал в стола.

— Все още толкова неща не разбирам. Все още сме… на… алеята, нали?

— Да. Това е един от главните й площади.

— И какво бихме могли да направим тук? Не можем да ядем, не можем да пием.

— Като начало — да си починем. ВР понякога е като шофиране на дълго разстояние — не вършиш кой знае какво, но все пак се уморяваш.

Както кръвта тече еднакво червена и мокра по всички артерии, така и тълпите по претъпканите улици на алея „Ламбда“ си приличаха в неизчерпаемото си многообразие. Тези, които се носеха, крачеха или се влачеха покрай кафене „Буйе“, не се различаваха от онези, които Рени и !Ксабу бяха видели при появата си в търговския сектор или по улиците на зоната с електроника. Повечето обикновени симове, най-вече представители на по-редките посетители, често спираха да полюбопитстват. Други, по-детайлни симове, целите в ярки цветове и придвижващи се на групи сякаш се бяха приготвили за

купон. Трети бяха навлекли изискани тоалети, все едно че се намираха в най-елегантните квартали на Вътрешния периметър — симове като красиви млади богове — и навсякъде, откъдето минеха, подире им се извръщаха виртуални глави.

— Но защо се нарича кафене? Защо не е място за почивка или нещо подобно?

Рени се обърна към !Ксабу. Отпуснатите му рамене говореха за умора. Скоро трябваше да го изключи. Явно беше забравила колко разтърсващо за сетивата е първото посещение в мрежата.

— Защото „кафене“ звучи по-добре. Не, шегувам се. Но ако имахме подходящо оборудване, наистина бихме могли да ядем и да пием тук — или поне да имаме усещането, че го правим. Ако имахме присадките, които имат някои богаташи, бихме могли да вкусим неща, каквито никога не сме опитвали в реалния свят. Но дори в едно реално кафене не можеш да получиш и други неща освен ядене и пиене. — Тя направи жест и около тях се разнесоха нежните звуци на струнен квартет от Пуленк; шумът от улицата заглъхна до шепот. — Всъщност наемаме място, където можем да бъдем — където можем да спрем, да помислим, да побъбрим и да се полюбуваме на парада, без да се блъскаме по улицата. А и за разлика от реалния ресторант тук, щом веднъж си платил за масата, сервитьорът ти е винаги подръка, но само когато ти потрябва.

!Ксабу се отпусна назад.

— Щеше да бъде хубаво да пийнем по бира.

— Щом се изключим, обещавам. За да отпразнуваме първия ти ден в мрежата.

Спътникът й погледа известно време към улицата, след което се обърна, за да огледа кафенето. Раираните тенти плющяха, въпреки че нямаше вятър. Сервитьорки сервитьорки в чисти бели униформи обикаляха между масите, балансирайки с табли, отрупани с невероятно много чаши, макар много малко от клиентите да имаха чаши пред себе си.

— Приятно място, госпожо Сулавейо.

— Рени, моля те!

— Чудесно. Приятно място, Рени. Но защо толкова много маси са празни? Ако не е прекалено скъпо, както казахте…

— Не всеки тук иска да го виждат, макар да е наложително да оставиш някакъв знак. — Тя посочи към една великолепна симулация на черна чугунена маса с ваза прелестни маргаритки в центъра на бялата покривка. — Виждаш ли цветята? Върху колко още празни маси ги има?

— Повечето.

— Това означава, че там седи някой — или по-точно, заема

виртуалното пространство. Просто предпочитат да не ги виждат. Може би са тайни любовници или пък симовете им са известни и лесно разпознаваеми. Или просто са забравили да сменят дефолтовата настройка на хората, които са седели на масата преди тях.

!Ксабу дълго гледа празната маса.

— Нас виждат ли ни? — попита накрая той.

— О, да. Нямам какво да крия. Все пак заглуших нашия разговор. Иначе, щом тръгнем, ще ни нападнат амбулантни търговци, които предлагат всевъзможни карти, наръчници и „омайни билета“. Много си падат по новобранци.

— И това ли правят повечето хора тук? Просто седят?

— Има най-различни виртуални представления за онези, които нямат желание да наблюдават тълпата. Танци, извайване на обекти, комедии — просто не съм поискала достъп. Искаш ли да видиш някое?

— Не, Рени, благодаря. Тишината е много приятна.

Тишината продължи само няколко секунди. Силен взрив накара Рени да извика от изненада. Тълпата на улицата пред кафенето се завъртя и се пръсна като стадо антилопи, подгонени от внезапно изскочил лъв.

Шест симове — всичките мускулести мъжаги в бойно облекло от кожа и стомана — стояха пред освободеното пространство, крещяха един срещу друг и размахваха оръжия. Рени усили звука, за да могат с !Ксабу да чуват.

— Казахме ти да не стъпваш на улица „Енджълбърт“! — изрева с дрезгав глас един от тях на типичен американски и наведе автомата си така, че да щръкне от кръста му като черен метален фалос.

— Ще се подчиним на Баркис, когато поникнат крилца на прасетата! — изкрещя в отговор друг. — Връщай се във вертепа си, хлапак!

От дулото на първия изригна огнена звезда. Гърмежът беше силен дори през заглушителите на Рени. Онзи, на когото бяха казали да не стъпва на „Енджълбърт“, мигновено се размаза върху въпросната улица, а от тялото му се разлетяха яркочервени карантии и парчетии плът. Тълпата нададе ужасен вик и отстъпи още по-назад. Изтрещяха изстрели и още двама от мускулестите мъжаги бяха размазани върху улицата, а от опърлените черни дупки бликна червено. Оцелелите вдигнаха оръжията си, спогледаха се и изчезнаха.

— Идиоти — обърна се Рени към !Ксабу, но той също беше изчезнал. За момент се притесни, но веднага видя крайчето на сивия му сим да се подава иззад стола. — Ела тук, !Ксабу. Банда

млади глупаци се забавляват.

— Той го застреля! — допълзя обратно на мястото си !Ксабу, вторачен в тълпата, която заизпълва опразненото пространство като прииждащ прилив.

— Симулация, не помниш ли? Никой никого не е застрелял — все пак не е позволено да го правят на обществени места. Училищна тайфа, по всяка вероятност.

За миг се разтревожи за Стивън, но такива номера не бяха в стила му. Пък и се съмняваше, че той и приятелите му биха могли да се доберат до такива висококачествени симове. Богати пънкари — тези сигурно бяха такива. Ако ги хванат, могат и да загубят привилегиите си за достъп.

— Значи всичко беше фалшиво?

— Всичко. Просто лудория на група хлапета в мрежата.

— Това наистина е странен свят, Рени. Мисля, че вече мога да се върна.

Тя беше права — беше му позволила да остане твърде дълго.

— Не „да се върна“ — тихо каза тя. — Да се изключим. Такива неща ще ти помогнат да запомниш, че това не е реално място.

— Тогава да се изключим.

— Дадено — тя мръдна ръка и го направи.

Бирата беше студена, !Ксабу — уморен, но щастлив, а Рени тъкмо започваше да се отпуска, когато забеляза, че комуникаторът й мига. Реши да не му обръща внимание — батерията беше изтощена, а когато намалееше мощността, често се случваха странни неща, — но единствените важни съобщения получаваше от вкъщи, а Стивън трябваше да се е върнал от училище преди няколко часа.

Кабината в бирарията не работеше, а батерията не беше в състояние да усили сигнала достатъчно, за да говори от масата, така че се извини на !Ксабу и излезе на улицата да потърси обществена кабина, примигвайки срещу светлината на късния следобед. Районът не беше от добрите, парчета пластмасови отпадъци се въргаляха като есенни листа, празни бутилки и ампули в изхвърлени хартиени торби задръстваха канала. Трябваше да мине покрай четири дълги блока, преди да открие кабина — изподраскана с графити, но здрава.

Беше странно, че толкова близо до добре поддържаните площи около политехниката съществуваше друг, затворен в себе си свят, в който всичко сякаш се превръщаше в прах, боклуци и люспи изсъхнала боя. Дори малката полянка около обществената кабина представляваше кръпка изпечена земя, покрита с изгоряла кафява трева.

Намести няколко пъти жака на комуникатора в панела, докато се получи задоволителна връзка. Кабината беше само звукова и тя чу сигнала на домашния си телефон десетина пъти, преди някой да отговори.

— Какво искаш? — изфъфли баща й.

— Татко? Комуникаторът ми даде сигнал за съобщение. Стивън да ме е търсил?

— Онова момче? Не, момиченце, аз те търся. Търся те да ти кажа, че повече няма да търпя глупости. Един мъж има право на малко почивка. Брат ти и приятелите му обръщат всичко наопаки и вдигат ужасен шум. Казвам му да изчисти кухнята, а той ми отвръща, че не е негова работа.

— Не е негова работа. Казах му, че ако изчисти стаята си…

— Затваряй си устата, момиче. Мислите си, че можете да се държите с баща си, все едно че е никой. Аз пък изритвам онзи келеш завинаги и ако не се приберещ да изчистиш тази къща, изритвам и тебе.

— Какво? Как така го изритваш?

В гласа на Дългия Джоузеф прозвуча лукава нотка на задоволство.

— Добре. Изритвам мършавия му задник от къщата си. Щом той и приятелите му ще ми се правят на лекета и ще вдигат шум, да върви да живее при тях. Заслужавам малко спокойствие.

— Ти… ти…! — Рени едва преглътна. Когато баща й изпаднеше в такова настроение, просто умираше да вдига скандали; повален, но самовлюбен, той би упорствал дни наред, ако му се противопоставеше. — Не е справедливо. Стивън има право да има приятели.

— Ако не ти харесва, и ти можеш да си вървиш.

Рени прекъсна връзката и дълго се вглежда в линията кадмиевожълта боя, плисната върху фасадата на кабината, в мистериозния надпис от графити, който не можеше да разчете. Очите й се напълниха със сълзи. Имаше моменти, когато разбираше изблиците на насилие, които караха момчетата в мрежата да се разкъсват на парчета с въображаеми оръжия. Понякога разбираше дори онези, които използваха истински оръжия.

Когато дръпна жака, той заседна. Погледна скъсания кабел, изруга и го хвърли на земята — заприлича на тъничка вкочанена змия.

— Той е само на единайсет! Не можеш да го изхвърлиш само защото е вдигал шум! По закон има право да живее тук!

— О, смяташ да ме плашиш със закона, така ли? Долната риза на Дългия Джоузеф беше оцветена под мишниците. Ноктите на краката му бяха жълти и твърде дълги. В този момент Рени го мразеше.

— Не можеш да направиш това!

— И ти си върви. Хайде — нямам нужда от момиче с голяма уста в къщата си. Казах на майка ти, преди да умре: това момиче много се изхвърля. Хвърчи в облаците.

Рени пристъпи към него иззад масата. Имаше чувството, че главата й ще се пръсне.

— Хайде, изхвърли ме, дърт глупак! Да видим кой ще ти чисти, кой ще ти готви? Да не мислиш, че ще ти стигнат правителствените чекове, ако не си нося заплатата вкъщи?

Джоузеф Сулавейо размаха възмутен дългите си ръце.

— Да ми говориш такива глупости. Кой те пръкна на този свят? Кой те издържаше в онова африканерско училище, за да изучиш компютърните си идиотщини?

— Сама се издържах в онова училище. Обикновеното главоболие се превърна в шипове ледена болка. — Работех в онази кафетерия и чистех след другите студенти цели четири години. Сега имам добра работа, но се връщам вкъщи и чистя след теб.

Грабна една мръсна чаша — остатъците от мляко от предната вечер бяха засъхнали по нея — и я вдигна, за да я разбие в пода, да я пръсне на хиляди остри парченца, които вече пронизваха главата й. След миг я остави обратно на масата и се извърна, като дишаше тежко.

— Къде е той?

— Къде е кой?

— По дяволите, знаеш кой! Къде отиде Стивън?

— Откъде да знам! — Дългия Джоузеф ровеше из бюфета за бутилката евтино вино, която беше изпил преди две нощи. — Излезе с проклетия си приятел. Онзи Еди. Какво правиш с виното ми, момиче?

Рени се завъртя, отиде в стаята си и тръшна вратата зад себе си. Беше невъзможно да се говори с него. Защо се опитваше изобщо?

На снимката на бюрото й той беше с двайсетина години по-млад — висок, тъмен и красив. Майка й стоеше до него в рокля без презрамки и прикриваше очи от лятното слънце на Маргейт. А самата Рени — три- или четиригодишна — се беше настанила в сгъвката на ръката му с някаква смешна шапка, от която главата й изглеждаше голяма колкото цялото й тяло. Малката й ръчичка беше сграбчила тропическата риза на баща й, сякаш търсеше

закрила от могъщите течения на живота.

Рени се намръщи и преглътна сълзите си. Излишно беше да гледа тази снимка. Двама от тези хора бяха мъртви — или почти мъртви. Беше ужасна мисъл, но това не я правеше по-малко вярна.

Намери последната неизползвана батерия в дъното на чекмеджето си, пъхна я в комуникатора и се обади в дома на Еди.

Отговори той. Рени не се изненада — майката на Еди, Муци, прекарваше повече време да пие с приятелите си навън, отколкото вкъщи с децата си. Това беше една от причините Еди да се забърква в неприятности и въпреки че беше приятно момче, това беше и една от причините на Рени да не й харесва Стивън да ходи там.

„За Бога, момиче, опомни се — помисли си тя, докато чакаше Еди да я свърже с брат й. — Почваш да одъртяваш и да намираш кусури на всеки.“

— Рени?

— Да, Стивън, аз съм. Добре ли си? Той не те удари или нещо друго, нали?

— Не. Дъртият пияница не можа да ме хване.

Въпреки гнева си, тя се ужаси, като го чу да говори така за баща им.

— Слушай, можеш ли да останеш там тази нощ, само докато татко се успокои? Дай да говоря с майката на Еди.

— Не е тук, но каза, че няма проблеми.

Рени се намръщи.

— Помоли я все пак да ми се обади. Искам да поговоря за нещо с нея. Стивън, не прекъсвай!

— Тук съм — отвърна намусено той.

— Какво става със Соки? Изобщо не си ми споменал дали тръгна на училище след… след онази ваша неприятност.

Стивън забави отговора.

— Беше болен.

— Знам. Но тръгна ли на училище?

— Майка му и баща му се преместиха в Дърбан. Мисля, че живеят при лелята на Соки или нещо подобно.

Почука с пръсти по комуникатора, но се усети, че едва не прекъсна връзката.

— Стивън, моля те, включи картината.

— Счупен е. Малката сестра на Еди събори апарата.

Усъмни се дали наистина е така или двамата се занимаваха с нещо, което не искаха тя да види. Въздъхна. До блока на Еди имаше четирийсет минути с автобус, а тя беше направо изтощена. Нищо не можеше да направи.

— Звънни ми утре в работата, като се прибереш от училище. Кога се връща майката на Еди?

— Скоро.

— А вие двамата какво смятате да правите, докато тя се прибере?

— Нищо — в гласа му определено усети отбранителна нотка. — Може да влезем за малко в мрежата. Да поиграем футбол.

— Стивън… — започна тя, но спря.

Не харесваше следователския си тон. Как щеше да се научи да стои на собствените си крака, ако се отнасяше с него като с бебе? Само преди броени часове собственият му баща го бе обвинил несправедливо и го беше изхвърлил от дома му.

— Стивън, вярвам ти. Обади ми се утре, чу ли?

— Добре — телефонът изщрака и той изчезна.

Рени изправи възглавницата си и се облегна в леглото, като се опитваше да намери удобно положение за главата и врата си, които я цепеха от болка. Беше планирала тази вечер да прочете някаква статия в едно специализирано списание — щеше да й е необходима във връзка с предстоящата оценка на професионалното й развитие, — но беше твърде изтощена за каквото и да било. Да притопли някаква замразена храна и да погледа новините. Да се опита да не лежи будна от притеснения часове наред.

Поредната отишла по дяволите вечер.

— Изглеждате разстроена, госпожо Сулавейо. Мога ли да помогна с нещо?

Тя ядосано си пое дъх.

— Името ми е Рени. Бих искала да ме наричаш така, ! Ксабу — караш ме да се чувствам като твоя баба.

— Съжалявам. Не исках да ви обидя. — Слабото му лице беше необичайно тържествено. Повдигна вратовръзката си и съсредоточено заразглежда шарките.

Рени изчисти екрана, като изтри схемата, над която се беше блъскала през последния половин час. Извади цигара и дръпна самозапалването.

— Не, аз съжалявам. Нямам право да те занимавам с моите… Извинявай. — Наведе се напред, вторачена в лазурния фон на празния екран, докато димът се извиваше пред него. — Никога не си ми споменавал за семейството си. Е, поне не много.

Усети, че той я гледа. Проницателният му поглед й подсказа, че във въпроса й за семейството му беше усетил намек за

собствените й неприятности. !Ксабу не биваше да бъде подценяван. Вече беше успял да се справи с основите на компютърната наука и навлизаше в области, които ужасяваха другите й студенти. Скоро щеше да конструира система на програмно равнище. И всичко това — за няколко месеца. Ако учеше и през нощта, за да постигне такъв напредък, значи почти не му оставаше време за сън.

— Семейството ми? — попита той. — Там, откъдето идвам, това означава нещо друго. Моето семейство е огромно. Предполагам, че имаш предвид майка ми и баща ми.

— И сестрите. И братята.

— Нямам братя, но имам няколко братовчеди. Имам две по-малки сестри, които още живеят с моя народ. Майка ми също живее там, въпреки че не е добре — изразът му, или отсъствието на такъв, й подсказа, че заболяването на майка му е сериозно. — Баща ми почина преди много години.

— Съжалявам. От какво почина? Ако не ти е неприятно да говорим за това.

— Сърцето му спря — каза простичко той, но я изненада резкият му тон.

Обикновено беше сдържан, но почти винаги говореше открито. Отдаде го на нежелание да разкрие болката си. Можеше да го разбере.

— Какво беше за теб да пораснеш? Сигурно съвсем различно от това, което беше за мен.

Той отново се усмихна едва забележимо.

— Не съм съвсем сигурен, Рени. В делтата живеехме повечето време навън, а това е съвършено различно от живота под покрив — знаеш ли, откакто дойдох тук, понякога нощем все още трудно заспивам. Излизам навън и спя в градината, за да усещам вятъра, да виждам звездите. Хазайката ми смята, че съм много странен. — Той се засмя, очите му почти се притвориха. — Но въпреки това ми се струва, че всички деца си приличат. Играех, задавах въпроси за нещата около себе си, понякога вършех каквото не трябваше и ме наказваха. Виждах как родителите ми ходят всеки ден на работа и когато станах достатъчно голям, ме пратиха на училище.

— Училище? Сред блатата на Окаванго?

— Не такова, каквото ти познаваш, Рени — не с електронна стена и ВР-шлемове. На такова училище тръгнах много по-късно. Майка ми и роднините й ме научиха на нещата, които трябва да зная. Не казвам, че сме имали едно и също детство, но че много си приличат. За първи път ме наказаха, защото се разхождах твърде близо до реката. Майка ми се страхуваше, че крокодилите

могат да ме изядат. Теб сигурно са те наказвали за други неща.

— Прав си. Но в моето училище също нямаше електронни стени. Когато бях малко момиченце, имахме само няколко излезли от употреба микрокомпютри. Сега се срещат само в музеите.

— Моят свят също много се промени. Това е една от причините да съм тук.

— Какво искаш да кажеш?

!Ксабу поклати съчувствено глава, сякаш не той, а тя беше студент, оплел се в някаква съвършено погрешна теория. Отговорът му насочи разговора в друга посока.

— От любопитство ли ме питаш за семейството ми, Рени? Или имаш някакви проблеми с твоето, които те натъжават? Наистина изглеждаш тъжна.

За момент тя помисли да пренебрегне или да отклони въпроса. Не беше редно учител да се оплаква на студента си от семейния си живот, независимо че бяха почти на една възраст. Но беше започнала да чувства !Ксабу като приятел — малко странен приятел поради произхода му, но все пак приятел. Трудностите по отглеждането на малкия й брат и грижите за обърканията й и свадлив баща беше довело до отдръпването на приятелите й от университета, без да си намери нови.

— Аз… наистина съм притеснена — преглътна тя, омерзена от собствената си слабост и заплетените си проблеми, но вече беше започнала. — Баща ми изхвърли малкия ми брат, а той е само на единайсет. От проклетия баща ми се е заинатил и няма да му позволи да се върне, докато не му се извини. Стивън също е инат — дано единствено по това прилича на татко. — Сама се изненада от словоохотливостта си. — И той не иска да клекне. Трета седмица живее при свой приятел — трета седмица! Почти нямам възможност да го видя или да поговоря с него.

!Ксабу кимна.

— Разбирам тревогата ти. Понякога, когато някой от моя народ има проблеми със семейството си, отива да живее при други роднини. Но ние живеем съвсем близо един до друг и често се виждаме.

— Горе-долу е същото. Стивън продължава да ходи на училище — проверявам в канцеларията, — а майката на Еди, неговия приятел, казва, че е добре. Но не знам дали да й вярвам, там е работата. — Тя се изправи, като остави зад себе си следа от дим, и отиде до отсрещната стена, колкото да се раздвижи. — Непрекъснато си повтарям случилото се. И се ядосвам. Двама глупаци, единият голям, другият — малък, но никой не иска да признае, че е сгрешил.

— Но ти каза, че малкият ти брат не е сгрешил — наблегна ! Ксабу. — Ако си наложи да се извини, би показал уважение към баща си, но ако смята, че вината не е негова, би се подчинил на една несправедливост само за да запази спокойствието. Сигурно се притесняваш, че това не би бил добър урок.

— Точно. Неговият народ — нашият народ — десетилетия е водил битки срещу това. — Рени гневно сви рамене и загаси цигарата. — Но тук става дума за нещо друго. Не искам да си мисли, че правото е на страната на силата, че ако теб са те повалили, можеш да си намериш някой по-слаб, когото сам да повалиш. Не искам да свърши като… като своя…

!Ксабу издържа погледа й. Можеше да довърши изречението вместо нея, но не го направи.

След дълга пауза Рени се изкашля.

— Губя ти времето. Извини ме. Да опитаме ли пак с енергийната система? Знам, че е досадно, но ще ти трябва за изпитите, колкото и добре да се справяш с всичко останало.

!Ксабу повдигна въпросително вежди, но тя не го забеляза.

!Ксабу стоеше на ръба на остър скалист хребет. Планинският склон се бе проснал под него — сякаш вълнообразно, гладко, черно, лъскаво стъкло. В протегнатата му длан лежеше старомоден джобен часовник. Започна да го разглобява под втренчения поглед на Рени.

— Дръпни се от ръба — извика тя. Не виждаше ли той опасността? — Не стой толкова близо!

!Ксабу погледна през силно присвитите си очи и се усмихна.

— Трябва да разбера как работи. В него има призрак. Преди да успее да го предупреди отново, той трепна, вдигна ръка като учудено дете; кръгла като перла капка кръв бликна и се плъзна по длан та му.

— Ухапа ме — каза той.

Направи крачка назад и политна в бездната.

Рени се озова на ръба, вторачена надолу. !Ксабу беше изчезнал. Тя оглеждаше пропастта, ала не видя нищо, освен мъгли и дългокрили бели птици, които плавно кръжаха и издаваха траурни звуци: чирийп, чирийп, чирийп…

Събуди се — сърцето й думкаше бясно. Комуникаторът й писукаше — тихо, но настоятелно. Протегна ръка към нощната масичка. Дигиталният часовник показваше 02:27.

„Отговори.“

Повдигна екрана.

Минаха няколко секунди, преди да познае приятеля на Стивън, Еди. Той плачеше и сълзите му оставяха сребърна следа върху синкавото му лице. Сърцето й сякаш спря.

— Рени…?

— Къде е Стивън?

— Той е… той е болен, Рени. Не знам…

— Какво значи „болен“? Къде е майка ти? Дай ми да говоря с нея.

— Няма я.

— За Бога…! От какво е болен, Еди? Кажи ми!

— Не се събужда. Не знам, Рени. Болен е.

Ръцете й трепереха.

— Сигурен ли си? Да не би просто да е заспал дълбоко?

Еди поклати глава, объркан и изплашен.

— Аз станах. Той… той не помръдва там, на пода.

— Завий го с нещо. С одеяло. Идвам веднага. Кажи на майка си, когато… по дяволите, няма значение. Идвам веднага.

Обади се за линейка, даде им адреса на Еди и поръча такси. Докато чакаше, парализирана от ужас, прерови чекмеджето на бюрото си за монети, за да е сигурна, че има достатъчно пари. Дългия Джоузеф беше изхарчил кредита им в таксиметровата компания преди няколко месеца.

С изключение на няколко едва осветени прозорци пред блока на Еди нямаше и следа от живот — нито линейка, нито полиция. Пристъп на ярост смени уплахата. Бяха минали цели трийсет и пет минути. Това е то да живееш в Пайнтаун. Под краката й нещо скърцаше, докато бързаше през входа.

Надпис на ръка сочеше, че електронната ключалка на входната врата не работи; на нейното място бяха пъхнали лост. По стълбището се носеха обичайните миризми, но се усещаше и слаб, но остър мирис на изгоряло — като от някакъв отдавнашен пожар. Тичаше през две стъпала наведнъж и когато застана пред вратата, едва дишаше. Еди отвори. Двете му по-малки сестри се криеха зад него с широко отворени очи. Апартаментът беше потънал в мрак с изключение на трепкащата светлина от статичното електричество върху видеостената. Еди стоеше с отворена уста, уплашен и готов за някакво наказание. Рени не го изчака да измисли какво да каже.

Стивън лежеше на една страна на килима в дневната, леко свит, с притиснати към гърдите ръце. Тя отметна изтърканото одеяло и го разтърси — отначало внимателно, но после все по-силно и по-силно, повтаряйки името му. Обърна го по гръб,

ужасена от безжизнените му крайници. Премести ръце от слабите му гърди към артерията под брадичката. Дишаше, но бавно, пулсът му беше учестен, но равномерен. Беше изкарала курс по оказване на първа помощ за преподавателската си диплома, но не си спомняше почти нищо друго освен поддържането на температурата на пострадалия и прилагането на дишането уста в уста. Стивън нямаше нужда от това — поне доколкото можа да прецени. Вдигна го и го притисна силно — опитваше се да му даде нещо, каквото и да е, което да го върне обратно. Той изглеждаше малък, но тежък. Отдавна беше престанал да й позволява да го прегръща така. Странната му тежест я накара да изстине.

— Какво стана, Еди? — сърцето й щеше да се пръсне. — Да не сте взели някакви хапчета? Да не сте се зареждали?

Приятелят на Стивън енергично разтресе глава.

— Не сме правили нищо! Абсолютно нищо!

Тя пое дълбоко въздух и се опита да избистри главата си. В сребърносиния сумрак апартаментът приличаше на сюрреалистична кланица — навсякъде се търкаляха играчки, дрехи и неизмити чинии: не беше останало празно местенце.

— Какво ядохте? Стивън яде ли нещо, което ти не си ял?

Еди отново поклати глава.

— Притоплихме нещо — той посочи кутиите за вечеря, които така и бяха си останали върху плота.

Рени приближи лице до устата на Стивън, за да усети дъха му. Когато я лъхна — топъл и леко сладък, — очите й се напълниха със сълзи.

— Кажи ми какво стана. Всичко. По дяволите, къде е тази линейка?

По думите на Еди наистина не бяха правили кой знае какво. Майка му отишла при сестра си и обещала да се прибере преди полунощ. Изгледали няколко филма — от тези, които Рени не би позволила на Стивън да гледа вкъщи, но пък не можеше да си представи какво чак толкова ужасно биха могли да му сторят те — и си направили вечеря. Пратили сестрите на Еди по леглата и седнали да побъбрят, преди и самите те да си легнат.

— Но… се събудих. Не знам защо. Стивън не беше в стаята. Помислих, че е отишъл до тоалетната или нещо такова, но той не се връщаше. Сякаш усетих някаква странна миризма и се уплаших да не сме оставили микровълновата включена или нещо такова… Затова излязох… — гласът му секна. Той преглътна. — Лежеше там…

По незаключената врата се почука и тя зейна. Две униформени медицински лица нахлуха вътре като щурмоваци и

грабнаха Стивън от нея. Нямаше желание да го остави в ръцете на тези непознати, независимо че тя ги беше повикала; освободи се от част от напрежението и страха си, като им заяви какво мисли за мудната им реакция. Не й обърнаха внимание, а светкавично се заеха да проверяват признаците му на живот. Стремителността, с която се заеха с рутинната проверка, поспадна, след като установиха онова, което Рени вече знаеше: Стивън беше жив, но в безсъзнание и нямаше никакви следи за причината за състоянието му.

— Ще го откараме в болницата — каза единият.

На Рени й се стори, че го каза така, сякаш й прави услуга.

— Ще дойда с вас.

Не искаше да остави Еди и сестрите му сами — Бог знае кога щеше да се появи безполезната им майка, — затова извика друго такси и набързо написа бележка къде отиват. Тъй като в местната таксиметрова компания не познаваха баща й, можеше да използва кредитната карта.

Докато медицинските лица товареха носилката със Стивън в белия фургон, тя стисна малката, неподвижна ръка на брат си и се наведе да го целуне по бузата. Все още беше топла, което я успокои, но очите му под клепачите се бяха извъртели като на обесения, който беше видяла на един урок по история. На слабата улична светлина успя да види само две сиви цепнатини — екрани, които даваха равен сигнал.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА
БЛЕСТЯЩОТО МИНАЛО

МРЕЖА/ИЗКУСТВА: Започва ретроспективата на Т. Т. Йенсен.

(Картина: „Лепкава метална отломка“ от Йенсен.)

Диктор: …Основани на образи от автомобилни преследвания от филми от XX век, инсценираните „внезапни скулптурни актове“ на живеещия в Сан Франциско художник беглец Тиламук Тайлърд Йенсен разчитат на присъствието на неволни участници, като в случая с тази легендарна тройна катастрофа, заради която властите все още издирват саможивеца Йенсен…

Таргор отпиваше от медовината си на малки глътки. Някои от постоянните клиенти на кръчмата го оглеждаха внимателно, когато мислеха, че не ги наблюдава, но бързо извръщаха глави, щом вдигнеше очи към тях. Облечен от главата до петите в черна кожа, с огърлица от остри като бръсначи зъби на мург върху гърдите, той не приличаше на човек, когото биха имали желание да засегнат, дори и неволно.

И бяха абсолютно прави. Таргор беше не само наемник, прочут из средните земи с невъздържания си нрав и още по-невъздържаното си острие, но и в момента се намираше в по-отвратително настроение от обикновено. Беше му отнело много време да открие „Опашката на крилатия дракон“, а човекът, с когото бе дошъл да се срещне, трябваше да е пристигнал при смяната на последната стража — т.е. преди доста време. Беше принуден да седи и да чака — а както нравът му, така и покритият с руни широк меч жетвар, бяха твърде едри за тясната кръчмица. Отгоре на всичко медовината беше разредена и кисела.

Беше се загледал в бледите белези на обратната страна на широкия си юмрук, когато някой зад него вдигна шум. Пръстите на другата му ръка се стегнаха около обвития с кожа ефес на жетваря, докато извръщаше глава, за да пронижe изнервения съдържател с острия си, смразяващо син поглед.

— Простете, сър — заекна мъжът.

Беше едър, но дебел. Таргор прецени, че няма да има нужда от меча, дори мъжът да прибегне до насилие — което изпъкналите му очи и пребледнели страни не подсказваха, — и въпросително повдигна вежди: не обичаше да си хаби приказките.

— Медовината харесва ли ви? — попита съдържателят. — Местна е. Тук я произвеждаме, в долината Силнор.

— Конска пикня. И по-добре да не го видя този кон. Мъжът се засмя пронизително. И нервно.

— Не, разбира се, че не, разбира се, че не. — Смехът му увисна в истеричен кикот, когато мерна жетваря в дългата му черна ножница. — Работата, сър, работата, сър, е…, че има човек отвън. Казва, че иска да говори с вас.

— С мен? Каза ти името ми, така ли?

— Не, сър! Не! Защо, аз изобщо не знам името ви. Нямам ни най-малка представа как ви е името и нямам желание да го науча — спря да си поеме дъх той. — Макар да съм сигурен, че е високоуважавано и благозвучно име, сър.

Таргор направи гримаса.

— Тогава откъде знаеш, че иска да говори с мен? И как изглежда?

— Много просто, сър. Той каза „големият мъжага“ — моля за извинение, сър, — „онзи, облеченият в черно“. Е, както сам виждате, сър, вие сте най-едрият мъж тук и сте облечен в черно — така че съвпада. Сега разбирате…

Вдигнатата ръка го накара да млъкне.

— И…?

— И, сър? А, как изглежда. Е, това не мога да ви кажа точно, сър. Много е тъмно наистина, а и той носеше наметало с качулка. Вероятно е високоуважаван джентълмен, сигурен съм, но не мога да ви кажа как изглежда. Носи наметало с качулка. Благодаря ви, сър. Съжалявам, че ви обезпокоих.

Таргор се намръщи, когато съдържателят се разбърза назад, като припкаше неочаквано бързо за човек с неговите размери. Кой можеше да е отвън? Магьосникът Дрейра Джар? Говореше се, че обикаля инкогнито тази част на средните земи, и разбира се, че имаше сметки за разчистване с Таргор — само историята с кораба „Оникс“ беше достатъчна, за да ги направи вечни врагове, а тя беше просто последният им сблъсък. Или пък преследваният от духове конник Сейтлин, прокуденият принц на елфите? Макар да не беше заклет враг на Таргор, бледият елф положително щеше да търси начин да си го върне след случилото се по време на пътуването им през долината Митандор. Кой друг би могъл да търси воина в това забутано място? Някои местни главорези, които беше подразнил? Беше им устроил страхотен тупаник на кръстопътя и се съмняваше, че са се съвзели за нова схватка — дори и от засада.

Нямаше какво друго да направи, освен да отиде и да разбере. Докато се надигаше, кожените му панталони изскърцаха и

клиентите в „Опашката на крилатия дракон“ съсредоточено заоглеждаха чашите си, но две от по-нахаканите момичета го опипаха с погледи, с нескрито възхищение, докато минаваше покрай тях. Той измъкна ефеса на жетваря, за да се увери, че лежи свободно в ножницата, и се отправи към вратата.

Луната висеше пълна и тлъста над конюшнята и сякаш беше намазала ниските покриви с масло. Таргор пусна вратата да се затръшне зад гърба му и застана, леко олюлявайки се като пиян, но ястребовите му очи заопипваха мрака с прецизност, която беше усвоил през хиляди подобни нощи — облени в лунна светлина, магии и кръв.

Някаква фигура се отдели от сянката на едно дърво и пристъпи напред. Пръстите на Таргор стиснаха дръжката на меча, докато се ослушваше и за най-незначителния шум, който би издал местоположението и на други нападатели.

— Таргор? — закачулената фигура спря на няколко крачки. — По дяволите, човече, да не си пиян?

Очите на наемника се присвиха.

— Питлит? Какво става с теб? Трябваше да се срещнем преди един час и то вътре.

— Нещо… нещо се случи. Забавиха ме. Ако бях влязъл вътре, щях да привлека прекалено много внимание.

Питлит се олюля, но не, защото се преструваше на пиян. С два скока Таргор се озова до него и хвана дребния мъж точно преди да рухне. Досега скривано от широката дреха, върху наметалото на Питлит се откроi тъмно петно.

— Господи, какво ти се е случило?

Питлит се усмихна едва-едва.

— Някакви бандити на кръстовището — местни, струва ми се. Убих двама, но останалите четирима ми дойдоха твърде много.

Таргор изпсува.

— Вчера ги срещнах. Бяха цяла дузина. Изненадан съм, че толкова бързо са се хванали за работа.

— Човек трябва да си изкарва хляба — по един или друг начин — намигна Питлит. — Удариха ме тъкмо преди да се измъкна. Не мисля, че е смъртоносно, но, за Бога, боли!

— Влизай тогава. Ще се погрижим за това. Имаме и друга работа да вършим тази пълнолунна нощ и искам да си до мен — а след това ще направим една магия, ти и аз.

Питлит отново се намръщи, докато Таргор го изправяше на крака.

— Магия ли?

— Да. Ще се върнем на онова кръстовище и от четирима няма да остане нито един.

Оказа се, че раната на Питлит беше доста дълга и кървяща, но не беше дълбока. След като я превързаха и дребосъкът пресуши няколко чаши укрепващо вино, за да навакса изгубената кръв, той обяви, че е готов да потегли. Тъй като тежката физическа работа за планирания нощен бизнес беше задължение на Таргор, наемникът взе крадеца със себе си на доверие. Докато Луната все още се изкачваше в небето, те напуснаха „Опашката на крилатия дракон“ и простоватите клиенти.

Долината Силнор представляваше дълга тясна цепнатина, която лъкатушеше сред Планината на котешкия гръбнак. Докато той и Питлит пришпорваха конете си по тясната планинска пътека, Таргор си мислеше, че котката наистина трябва да е била недохранвана, за да има толкова кокалест и изпъкнал гръбнак.

Тук, на високото, нямаше и следа от мъждукащия живот в долината, която оставиха зад гърба си. Обграждаше ги потискащо гъста и глуха гора: да не беше ярката лунна светлина, мина му през ума, на човек би могло да му се стори, че е на дъното на кладенец. Беше попадал и в по-ужасни места, но малко от тях бяха толкова мрачни и отблъскващи.

Изглежда Питлит също се чувстваше угнетен.

— Това място не е за крадец — обади се той. — Предпочитаме тъмнината, но само, за да ни крие, докато се доберем до блестящите дрънкулки. Добре е след това да има къде да похарчим нечестно спечеленото и да си купим и още нещо освен мъх и камънаци.

Таргор се ухили.

— Ако успеем, можеш да си купиш цял град, в който да се шириш — с всичките му играчки и ярки светлини, които ти се приискат.

— А ако не успеем, сигурно ще ми се прииска да съм отново на кръстовището с онези бандити, с изпотрошени ребра и всичко останало.

— Сигурно.

Известно време яздеха мълчаливо под акомпанимента на чаткащите конски копита. Пътеката се извиваше нагоре между преплетени дървета и стърчащи камъни със странни форми, по чиято повърхност лунната светлина рисуваше неясни изображения, повечето, от които непонятни и уродливи.

— Казват, че дъртите едно време живеели по тези места — каза с престорено небрежен глас Питлит.

— Така казват.

— Едно време, разбира се. Преди векове. Вече не.

Таргор кимна и тайно се усмихна на притеснението, което усети в гласа на Питлит. От всички хора само Дрейра Джар и още

неколцина магьосници знаеха за дъртите повече от Таргор и никой вече не се плашеше от тези атавистични обитатели на дълбините. Ако тези древни създания още се навъртаха наоколо, нека се покажат. И те кървяха като всяко друго същество — макар и по-бавно, — и Таргор вече беше изпратил в ада стотици от тях. Нека дойдат! Тази нощ те бяха последната му грижа.

— Чуваш ли нещо? — попита Питлит.

Таргор дръпна юздите и укроти със силната си ръка своя кон Черен вятър. Наистина дочу слаб звук — далечно бучене, което извиваше като…

— Музика — изсумтя той. — Може и да си получиш забавлението, за което плачеше преди малко.

Питлит опули очи.

— Не искам да се срещам с онези музиканти.

— Може да ти се наложи. — Таргор погледна към небето и пак наведе очи към тясната пътека. Странната музика отново заглъхна. — Пътеката към долината Масанек пресича тук и води нататък.

Питлит преглътна.

— Знаех си, че ще съжалявам, дето тръгнах с теб.

Таргор се изсмя тихичко.

— Ако онези свирачи са най-лошото, което чуем или видим тази нощ и ако намерим това, което търсим, сам ще се проклинаш, че за миг си се разколебал.

— Ако, боецо, ако.

Таргор пришпори Черен вятър надясно и поведе Питлит по почти невидимата пътека към все по-плътния мрак.

Долината Масанек се бе проснала под лунната светлина като огромен тъмен звяр — зловещо кътче, потънало в злокобна тишина. Даже дърветата по планинския склон спираха до самия й ръб, сякаш не смееха да я докоснат; беше покрита с ниска и рядка трева. Някакъв белег сред заобикалящите я гори — глух и безлюден.

„Почти безлюден“, каза си Таргор.

В центъра му, полускрит от пъплещата мъгла, се издигаше огромен пръстен от камъни. В пръстена лежеше могилата.

Питлит изкриви глава на една страна.

— Музиката пак спря. Защо така?

— Човек може да полудее, ако се опитва да си обясни всяко нещо.

Таргор слезе от коня и завърза юздите на Черен вятър за един клон. Животното изглеждаше уплашено, въпреки че цял живот обикаляше по пътеки, които никой друг кон не познаваше. Излишно беше да го тегли насила по-нататък.

— Човек може да полудее и така, ако се опита да проумее всичко това — Питлит се вторачи във високите камъни и потръпна. — Оскверняването на гробове е мръсна работа, Таргор. Оскверняването на гроба на опозорена магьосница напълно противоречи на благоразумието.

Таргор измъкна жетваря от ножницата. Руните проблеснаха сребърносини на студената лунна светлина.

— Ако беше жива, Ксалиса Тол много щеше да те хареса, дребен крадецо. Чувал съм, че се обграждала с дребни и стройни приятелчета като теб. Трябва ли да си променя навиците само защото вече е мъртва?

— Не се шегувай! Сгоден за Ксалиса Тол е поличба за неизгодна сделка — няколко дена луд късмет и после години наред ужасни мъки. — Крадецът присви очи. — Във всеки случай няма да съм този, с когото тя ще се срещне. Ако си променил решението си, много добре, но аз няма да вляза вътре вместо теб.

Таргор се изкикоти.

— Не съм го променил. Пошегувах се — стори ми се малко блед, но сигурно е от лунната светлина. Донесе ли Свитъка на Нантеор?

— Да — Питлит затършува в дисагите си и извади това, което търсеше — дебел свитък от суха кожа. Таргор се досети що за кожа беше това. — Едва не попаднах на зъбатите челюсти на един вампир, докато го измъкна — добави Питлит. — Обеща ми да не му се случи нищо. Намерил съм купувач!

— Нищо няма да се случи — поне на свитъка. — Таргор го взе в ръка и при докосването до кожата му ръкописът сякаш се сгърчи, което малко го смути, но не се издаде.

— Сега ме последвай. Нищо няма да ти се случи.

— Нямаше да ми се случи, ако кракът ми не беше стъпил из тези пущинаци — запротестира Питлит, но закрачи след него.

Мъглата ги заобиколи като тълпа досадни просяци и заусуква хладни валма между краката им. Огромният каменен кръг се изпречи насреща им, метнал широки сенки върху сгряната от луната мъгла.

— Заслужавали си риска този магьоснически предмет? — тихо подхвърли Питлит. — За какво ти е притрябвала маската на Ксалиса Тол, след като не си магьосник?

— Точно толкова, колкото ще струва на магьосника, който ме нае да я открадна — отвърна Таргор. — Петдесет диаманта стандартно тегло.

— Петдесет! В името на боговете!

— Да. А сега си затваряй устата.

Докато Таргор говореше, до слуха им отново достигна

странната музика — натрапчив, нестроен писък на гайди. Питлит се облещи, но не промълви нито дума. Двамата се промъкнаха между най-близките два камъка, без да поглеждат издяланите върху тях знаци, и спряха в основата на огромната могила.

Воинът пак погледна крадеца в очите, повтаряйки без думи заповедта си да мълчи. След това се наведе и заработи с жетваря като с най-обикновена мотика. Съвсем скоро изкопа широка ивица в торфа. Когато започна да събаря наредените в стената камъни над нея, от отвора се понесе миризма на разложено и други странни аромати. Горе на хълма конете изцвилиха тревожно.

Когато дупката стана достатъчно голяма, за да проврe широките си рамене през нея, Таргор махна с ръка на спътника си да му подаде Свитъка на Нантеор. След като го разгъна и прошепна думите, на които го бе научил магьосникът, но чието значение не знаеше, нарисуваните знаци заблестяха в червено; в същия момент в дълбините на могилата припламна бледа цинобърна светлина. Когато тя угасна едновременно с пламтящите руни, Таргор нави свитъка и го върна на Питлит. Измъкна кремъка си и запали главнята, която носеше със себе си — под ярката луна нямаше нужда от факла, — и се промъкна в дупката, която беше отворил в гроба на Ксалиса Тол.

Погледна за последен път към Питлит и видя неспокойния му силует, огрян от лунната светлина.

В първия момент вътрешността на могилата едновременно го изплаши и успокои. В отсрещния край на залата, в която се намираше, друга дупка — с формата на странна многоъгълна врата — водеше към друго мрачно пространство: голямата могила беше само преддверие към огромен ров. Не беше и очаквал друго. В древната книга на клиента му магьосник мястото, където Ксалиса Тол се бе зазидала, за да легне и да умре, беше описано като „лабиринт“.

Откачи малка торбичка от колана си и изсипа съдържанието ѝ в дланта си. Блещукащи зрънца — малки светещи точици в това мрачно място, които щеше да посипе по пътя си, за да не броди вечно под земята. Таргор беше истински храбрец, но когато настъпеше денят на смъртта му, би предпочел да е под открито небе. Баща му, който бе прекарал полуробски живот в железните мини на Борикар, беше умрял при срутване на галерия. Такава смърт беше ужасна и недостойна за един мъж. Докато се промъкваше покрай влажните белезникави корени, надвиснали от тавана, и се придвижваше към отсрещната врата, видя нещо странно и неочаквано: на няколко крачки вдясно от тъмната врата нещо проблясваше като слаб огън, без да хвърля отблясъци

върху пръстените стени. Докато го наблюдаваше, то лумна ярко и се превърна в дупка във въздуха, излъчваща жълто сияние. Той изръмжа и вдигна жетваря, озадачен дали това не е някаква магия, която да го обърка, но мечът в ръката му не проблесна, както винаги в присъствието на магия, а и могилата не миришеше на нищо друго освен на влажна почва и слаб дъх на балсам — нещо обичайно за една гробница.

Спря със стегнати като желязо мускули и зачака някой демон или магьосник да пристъпи през магическата врата. Когато нищо не се появи, той се приближи до блестящото място и докосна отвора с ръка. Не излъчваше топлина, а само светлина. Огледа още веднъж преддверието, за да се увери, че не е пропуснал нищо — беше оцелял през толкова почти фатални приключения само благодарение на предпазливостта си, — и се наведе напред, докато успя да надникне през светлия портал. Таргор се задъха от изумление.

Мина доста време. Той не помръдваше. Не показа някакви признаци на живот и тогава, когато Питлит пъхна глава във входното отверстие и подвикна — първия път тихичко, но после все по-силно и настоятелно. Воинът като че ли се беше вкаменил — облечен в кожа сталагмит.

— Таргор! — изкрещя Питлит, но другарят му изобщо не го чуваше. — Музиката отново засвири. Таргор! — След миг крадецът се паникьоса напълно. — Нещо влиза в залата! Пазачът на гробницата! Таргор.

Наемникът се отдръпна от златното сияние и се олюля сякаш току-що събуден от дълбок сън. После, под вцепенения от ужас поглед на Питлит застана с лице към изсъхналия труп — някога велик воин, — който пристъпваше тежко откъм тъмната врата в далечния край на залата. Движенията на Таргор бяха бавни и отнесени. Едва успя да повдигне жетваря и покритата в броня мумия стовари ръждясала бойна брадва върху главата му и разцепи черепа му до първия прешлен на гръбнака.

Таргор пропадна в сива празнота, а удивените викове на Питлит все още отекваха в паметта му. Собственото му удивление беше не по-малко.

— Мъртъв съм! Мъртъв съм! Как е възможно да съм мъртъв?

Не можеше да повярва.

Това беше Лич. Един глупав, хленчещ Лич. Изтрепал съм хиляди такива. Как можа да ме изпече такова нищожество?

Започна бясно да мисли, докато сивото нищо над него се затваряше, но нямаше никакво решение, нищо не можеше да се направи. Увреждането беше твърде голямо. Излезе и пак си беше Орландо Гардинър.

Орландо измъкна жака и седна. Беше толкова изумен от обрата на събитията, че ръцете му още дълго помръдваха из въздуха, преди да напипа слепешката и да възстанови с несигурни движения формата на възглавниците, върху които беше отпусната главата му, а накрая да оправи леглото си, за да може да седне в него. По кожата му бяха избили студени перлички пот. Вратът го болеше от дълго несменяната поза. Болеше го и главата, а проникващата през прозореца на спалнята му обедна светлина го дразнеше. Подаде рязка команда и прозорецът отново се превърна в черна стена. Нужно му беше да помисли.

Таргор е мъртъв. Беше толкова шокиращо, че му бе трудно да мисли за каквото и да било друго, въпреки че имаше много неща за обмисляне. Беше създал Таргор — беше превърнал себе си в Таргор в продължение на четири дълги, посветени единствено на тази цел години. Беше преодолял какво ли не, разработвайки персонаж, за който му завиждаха всички играчи в мрежата. Беше най-известният персонаж в играта в средните земи, участник във всяка битка, първенец в решаването на всяка важна задача. И сега Таргор беше мъртъв, черепът му бе строшен от един десеторазреден натрапник — някакъв си Лич, за Бога! Тези проклетници бяха пръснати около всеки зандан и гробница в симсвета, евтини и вездесъщи като бонбонени хартийки.

Орландо взе пластмасовата бутилка отстрани на леглото си и отпи. Усети, че гори. Главата му пулсираше, сякаш брадвата на пазача на гробницата наистина го бе улучила. Всичко се беше случило с такава главозамайваща ненадейност.

Онази пламтяща дупка, онова блестящо златно, каквото-и-да-беше — то беше нещо далеч по-голямо и по-страшно от всичко останало в приключението. От всички приключения. Или някой от съперниците му беше поставил капан, за да сложи край на всички капани, или се бе появило нещо, което той не можеше да проумее. Беше видял… град, блестящ, величествен град с цвета на озарен от слънцето кехлибар. Не беше някой от псевдосредновековните огради със стени градове, с които бе осеяна известната като средните земи игрова територия на симсвета. Това видение беше чуждоземно, изумително модернистично — метрополис със сложно украсени здания, високи като тези в Хонконг или Токио — кахама.

И не беше просто някакво научнофантастично привидение: в него имаше нещо реално, по-реално от всичко, което беше виждал в мрежата. На фона на безукорно изработените детайли на игровия свят то блестеше със собственото си великолепие и недосегаемост като скъпоценен камък върху купчина прах.

Морфър, Дитер Кабо, Дюк Слоулефт — нима би могъл някой от съперниците му да вкара нещо такова в средните земи? Нищо на света не би ти позволило да промениш основите на едно симмясто по този начин. Градът просто принадлежеше към ниво на реалност, по-високо от играта, която той играеше. По-високо дори — почти така изглеждаше — от самия РЖ.

Онзи изумителен град. Сигурно беше реално място — или най-малкото не беше мрежов продукт. Орландо беше прекарал почти целия си живот в мрежата и я познаваше така, както всеки лоцман по Мисисипи през XIX век е познавал голямата река. Това беше нещо ново, преживяване от съвършено различен порядък. Някой… нещо… се опитваше да установи контакт с него.

Нищо чудно, че Лич бе успял да го издебне. Питлит сигурно си е помислил, че другарят му е полудял. Орландо се намръщи. Трябваше да се обади на Фредерикс и да му обясни, но още не беше готов да предъвква случилото се с него. За твърде много неща се налагаше да помисли. Таргор, другото „аз“ на Орландо Гардинър, по-съществено от него самия, бе мъртъв. И това беше само един от проблемите му.

Как ли щеше да постъпи това четиринайсетгодишно благословено от боговете хлапе?

ПЕТА ГЛАВА
СВЯТ В ПЛАМЪЦИ

МРЕЖА/НОВИНИ: Протестен помен в Щутгарт.

(Картина: шествие на хора със свещи.)

Диктор: Хиляди се събраха в Щутгарт за бдение на светлината на свещи, за да почетат двайсет и тримата бездомници, избити от германската федерална полиция по време на размирици заради жилищния проблем.

(Картина: разплакан млад мъж с разкървавена глава.)

Свидетел: Те бяха в брони. Атакуваха ни с метални пръстове. Нахвърляха се на вълни едни след други…

Използването на плосък екран влудяваше Рени. Все едно топлеше вода на открит огън, за да пере. Само в мизерна и затънтена болница като тази…

Изруга и отново се захвана с екрана. Този път подмина „С“ и скочи направо в „Т“, преди да успее да спре скрола. Толкова трудно беше да се добере до информация. Направо мъчително. Като че ли проклетата карантина не беше достатъчно препятствие!

Напоследък Пайнтаун беше залят от информационни плакати за „Букаву 4“, но повечето от тях бяха толкова плътно изпъстрени с графити, че така и не беше успяла да се запознае подробно със съдържанието им. Знаеше, че в Дърбан е избухнала вирусна епидемия, и дори бе чула две жени да си говорят, че нечия дъщеря в Пайнтаун починала след пътуване до Централна Африка, но не би могла да предположи, че цялото медицинско обслужване в предградията на Дърбан е под официално разпоредена от ООН карантинна процедура заради епидемията „Букаву“.

„Ако заразата наистина е толкова опасна — мина ѝ през ума — защо мъкнат тук болни, които не са заразени?“

Побъркваше я мисълта, че брат ѝ, и без това поразен от някаква неизвестна болест, можеше да бъде изложен на още по-голяма опасност тъкмо там, където го бе довела да го лекуват.

Но макар да се ядосваше, причините ѝ бяха познати. Самата тя работеше в обществена институция. Средствата не достигаха — средствата никога не достигаха. Ако можеха да си позволят отделна болница само за пациентите с „Букаву“, положително

биха го направили. На болничната администрация едва ли й беше особено приятно, че й се налага да работи при карантинни ограничения. В ситуацията имаше и съвсем слаб лъч на надежда: в Дърбан все още нямаше достатъчно заболели от Б4, за да се налага отделянето на цяла болница само за тях.

Това обаче беше слабо успокоение.

Най-сетне Рени накара допотопният интерфейс да спре на „С“ и въведе посетителския си код. Срещу „Сулавейо, Стивън“ беше посочено „без промяна“, което означаваше, че поне може да го посети. Макар че мъчителните й срещи със Стивън едва ли можеха да се нарекат „посещение“.

Докато се мъчеше да навлече защитния костюм, медицинският администратор й прочете набързо информацията от комуникатора, въпреки че едва ли имаше да й каже нещо повече от онова, което вече бе научила от единствената дума на монитора в чакалнята. Толкова пъти я беше слушала, че сама можеше да я изрецитира наизуст, така че го остави да си тръгне, след като свърши, превъзмогвайки импулсивното си желание да зареже бюрократичните официалности и да го помоли за частен отговор. Но вече знаеше, че такъв няма. Липса на вируси — както и, слава Богу, нито следа от фаталното заболяване, което беше принудило болницата да предприеме жестоките предохранителни мерки. Никакви сърцеци или други усложнения, никакви мозъчни увреждания. Нищо. Просто малкото й братче не се беше събуждало от двайсет и два дена.

Затътри се по коридора, като придържаше дихателния маркуч, за да не се закачи някъде. Група от лекари и сестри — а вероятно и от посетители, след като всички изглеждаха толкова еднакви в защитните костюми — бързаха покрай нея и издаваха същите скърцащи и съскащи звуци като нея. Чувстваше се като в старите видеохроники за космонавти: когато минаваше покрай един голям прозорец, почти очакваше да види през него осеяните със звезди космически дълбини, а защо не и пръстените на Сатурн.

Оказа се поредното претъпкано с опаковани легла отделение, поредният лагер на живи мъртвъци.

Докато се изкачи на четвъртия етаж, я спряха на два пъти, за да си покаже посетителския паспорт. Макар че и двамата служители дълго се взираха в бледите букви, причина, за което бяха износеният принтер, както и плексигласовите лицеви екрани на защитното облекло, — забавянето не я подразни. Дори я поуспокои фактът, че в болницата наистина полагат грижи за сигурността на карантината. Стивън беше поразен толкова внезапно и сериозно… и толкова загадъчно… че изглеждаше

почти предумишлено. Рени са страхуваше за малкия си брат, страхуваше се от нещо, което не можеше да си обясни. Мисълта, че някой го пази, й действаше успокоително.

Тя отчаяно искаше състоянието на брат й да се подобри, но още по-отчаяно се страхуваше от влошаване. Когато го завари легнал в абсолютно същото положение както предишния ден и на всички монитори седяха изписани същите данни, които вече знаеше като собствения си адрес, изпита едновременно отчаяние и облекчение.

„О, Боже, бедният ми малък мъж“… Беше толкова дребен в това голямо легло. Как е възможно този малък разбойник да е толкова кротък, толкова спокоен? И как е възможно тя, която го беше хранила, закриляла, завивала нощем и във всяко отношение освен биологично се бе превърнала в негова майка — как е възможно тя да е толкова влудяващо безпомощна да направи нещо за него сега? Беше невероятно. Но беше самата истина.

Седна до леглото му и постави скритата си в ръкавица ръка в голямата ръкавица отстрани на тентата. Прокара внимателно пръсти покрай плетеницата от сензорни кабели, прикрепени към главата му, и погали лицето му, скъпото и любимо овално чело, чипия нос. Сърцето я заболя, че е така изолирана от него. Все едно се опитваше да докосне някого във ВР — все едно се срещаха във Вътрешния периметър…

Някакво движение край вратата прекъсна възникналите спомени. Въпреки защитното облекло бялото привидение я накара да подскочи.

— Съжалявам, че ви уплаших, госпожо Сулавейо.

— О, вие ли сте? Нещо ново?

Доктор Чандар се приведе, за да погледне мониторите, но и Рени знаеше, че нямаше нищо.

— Изглежда все така. Съжалявам…

Повдигна примирено рамене, усещайки позната тежест в стомаха, предизвестие за неизбежните сълзи. Макар че с нищо нямаше да помогнат. Само щяха да замъглят лицевата пластина.

— Защо никой не ми казва какво му е?

Лекарката поклати глава или по-точно помръдна качулката на защитното си облекло насам-натам.

— Вие сте образована жена, госпожо Сулавейо. Понякога медицината не разполага с отговори, а само с предположения. В момента предположенията ни не са много добри. Но нещата могат да се променят. Ако не друго, състоянието на брат ви е стабилно.

— Стабилно! Като растение в саксия!

И сълзите потекоха. Отново погледна към Стивън, но не успя

да види нищо.

Скритата в ръкавица сякаш нечовешка ръка я докосна по рамото.

— Съжалявам. Правим всичко, което е по силите ни.

— И какво точно правите? — опита се да зададе спокойно въпроса тя, но не можеше да спре да подсмърча. Как ли би могла да издуха носа си в този проклет костюм? — Моля ви, кажете ми какво всъщност правите! Освен че го изнасяте на слънце и внимавате да не се обезводни.

— Случаят на брат ви е рядък, но не е единствен — повиши тон доктор Чандар — типичен лекарски маниер при разговор с труден роднина на пациента. — Имало е и има и други случаи на деца, изпаднали в този тип състояние на коматоза без видима причина. Някои самопроизволно се възстановиха — просто един ден се събудиха и поискаха нещо за ядене и пиене.

— А останалите? Онези, които просто не се надигнаха да поискат сладолед?

Лекарката отдръпна ръката си от рамото на Рени.

— Правим всичко възможно, госпожо Сулавейо. А вие няма какво друго да направите освен това, което правите — да идвате тук, за да може Стивън да усеща докосването ви и да чува познатия му глас.

— Знам, вече ми казахте. Което означава, че трябва да разговарям със Стивън, вместо да ви държа сметка — въздъхна на пресекулки Рени. Сълзите й бяха спрели, но лицевата пластина беше все така запотена. — Не искам да си го изкарвам на вас, докторе. Знам, че имате много грижи.

— Последните месеци не са за завиждане. Понякога се чудя защо избрах професия, в която има толкова много мъка. — Доктор Чандар се обърна към вратата. — Но е добре да разграничаваме нещата и понякога успявам. Понякога, госпожо Сулавейо, настъпват истински щастливи моменти. Надявам се, вие и аз да можем да изживеем един от тях, когато Стивън се върне при нас.

Рени проследи замъглената бяла фигура да се измъква в коридора. Вратата отново се затвори. Въпреки огромното й желание да се скара с някого, да обвини някого, ужасното беше, че нямаше кого. Лекарите наистина правеха всичко възможно. Въпреки принудителните ограничения бяха направили на Стивън почти всички изследвания, за да открият причината за състоянието му. Нито едно не даде резултат. Липсваха отговори. Наистина никой не беше виновен.

„Освен Бог — мина й през ума. — Може би“. Но това никога не бе помогнало на никого. А вероятно и Дългия Джоузеф

Сулавейо не беше напълно невинен за случилото се.

Отново докосна лицето на Стивън. Искаше да вярва, че някъде дълбоко вътре в това безчувствено тяло той я усещаше и чуваше — дори и през двата карантинни слоя.

— Нося ти книга, Стивън. Този път не от любимите ми, а от твоите любими.

Усмихна се тъжно. Постоянно се опитваше да го накара да чете за Африка — приказки, история, легенди от смесеното племенно наследство на семейството им. Искаше да се гордее с това наследство в един свят, където подобни отживелици светкавично изчезваха, унищожавани от неумолимия, леден полъх на културата на първия свят. Но Стивън така и не разви вкус в тази посока.

Прелисти комуникатора си, след което уголеми буквите, за да ги вижда със замрежения си поглед. Изтри илюстрациите. Не искаше да ги вижда, а Стивън не можеше.

— „Детективи в мрежата“ — каза тя и започна да чете:

— Хиперблокът на Малибу е напълно запечатан — извика Маскър, излитайки през вратата, оставил скимборда си изключен в другата стая без обичайния надзор. Зингрей 220 освободи няколко други борда, докато се опитваше да се намести обратно на стойката. Маскър не обърна внимание на тупурдията, обезпокоен от новините. — Ония имат страхотни опознаватели на всеки енергиен поток.

— Това са някакви гадни навици! — каза Скууп. Остави холокомуникатора си да увисне във въздуха и се обърна към възбудения си приятел. — Искам да кажа, че ще имаме големи неприятности — гарантирам!…

— Поне да беше отишъл да го видиш!

Дългия Джоузеф прикри главата си с ръце, сякаш да се предпази от шума.

— Нали ходих?

— Два пъти! Точно два пъти — в деня, след като го вкараха там и когато лекарката те извика за разговор.

— Какво още искаш? Той е болен. Да не мислиш, че ще ходя там всеки ден като теб да го гледам? Той все още е болен. И всеки ден да ходим, това няма да го оправи.

Рени кипна. Как може да е такова чудовище?

— Той е твой син, татко. И е още дете. Съвсем сам в тази болница…

— И не разбира нищо! Отидох и говорих с него, но не разбира

нищо. Каква полза от твоето постоянно бръщолевене…? Че и книги да му четеш!

— Защото глас на близък човек може да му помогне да върне. — Тя млъкна и се помоли на Бога на доверчивото й детство да й даде сила — по-ласкав от всеки друг, който би могъл да й вдъхне надежда. — И може би именно твоя глас най-много иска да чуе, татко. Така каза лекарката.

Погледът му стана лукав и очите му зашариха, сякаш търсеха изход да избяга.

— Какви са пък тези глупости?

— Вие се скарахте. Ти му беше ядосан — каза му да не се прибира. Сега с него е станало нещо и може би някъде дълбоко в себе си, като на сън, той се страхува да се прибере. Може би си мисли, че си му сърдит и затова стои надалеч.

Дългия Джоузеф скочи от канапето уплашен, но се опита да го прикрие с ругатни.

— Това е… забранявам ти да разговаряш с мен по този начин, момиче, и никой доктор не говори с мен така за моите си работи. — Тръгна тежко към кухнята и започна да отваря шкафовете.

— Пълна лудост. Да се страхува от мен! Исках просто да му дам урок. Дори не посегнах.

— Няма да намериш.

Блъскането на вратите спря.

— Какво?

— Няма да намериш. Не съм ти купила вино.

— Не ми казвай какво да търся!

— Добре. Прави, каквото искаш!

Болеше я глава и беше толкова изморена, че не искаше да мръдне от креслото поне до утре сутринта. Заедно с ходенето на работа, пътуването с влака и посещенията при Стивън прекарваше най-малко четиринайсет часа навън. И това ми било информационен век — непрекъснато се налагаше да отидеш някъде, да се срещнеш с някого и то обикновено с изтръпнали от болка крака, защото проклетите влакове не се движеха. Кибервекът. Каква гадост.

Дългия Джоузеф пак изникна в дневната.

— Излизам. Един мъж заслужава малко спокойствие.

Рени реши да направи последен опит.

— Виж, татко каквото и да си мислиш, ще бъде добре Стивън да чуе гласа ти. Ела с мен да го видим.

Той вдигна ръка като че ли да замахне към някого, след което затисна очи и дълго остана така. Когато я свали, лицето му изразяваше пълно отчаяние.

— Да отида — каза дрезгаво. — Значи да отида и да гледам как синът ми умира.

Рени го гледаше слисана.

— Той не умира!

— Тъй ли? Да не би да скача и да тича? Или да играе футбол? — Дългия Джоузеф разпери широко ръце. Долната му челюст се тресеше. — Не, лежи в болницата също като майка си. Тогава ти беше при баба си, момиче. Не в болницата. Седях там цели три седмици и гледах как майка ти изгаря в онова легло. Опитвах се да й давам вода, когато плачеше. Гледах я как бавно умира. — Той примигна няколко пъти, после рязко й обърна гръб, свил рамене, сякаш, за да се предпази от порив на вятъра. Когато продължи като че ли вече говореше друг човек.

— Прекарах… много време в онази проклета болница…

Потресена, с очи, плувнали в сълзи, за момент Рени остана безмълвна.

— Татко?

Той не се обърна.

— Стига, момиче. Ще ида да го видя. Аз съм му баща — няма нужда да ми казваш какво да правя.

— Нали ще отидеш? Ще дойдеш ли утре с мен?

От гърлото му изскочи гневен звук.

— Имам своя работа. Ще ти кажа кога ще дойда.

Опита се да бъде внимателна.

— Моля те, нека да е по-скоро, татко. Той има нужда от теб.

— Ще отида, да те вземат дяволите — ще нахлузя пак оня глупав екип. Само не ми казвай кога.

И без да я погледне, той побутна вратата и се заклатушка навън.

Напълно изцедена и объркана, Рени дълго не помръдна, втренчила поглед в затворената врата. Току-що нещо се бе случило, но не беше съвсем сигурна нито какво точно, нито какво означава. За момент й се бе сторило, че срещу нея стои бащата, когото познаваше — човекът, който полагаше огромни усилия да издържа семейството си след смъртта на жена си, работеше извънредно и я насърчаваше в ученето и дори се опитваше да помага на нея и на баба й, Ума Бонгела, в отглеждането на малкия Стивън. Но след като нейната Ума почина, а Рени стана зряла жена, изведнъж се предаде. Дългия Джоузеф, когото познаваше, изглежда си беше отишъл завинаги. Рени въздъхна. Независимо дали беше вярно или не тя просто нямаше сили да мисли за всичко това точно сега. Отпусна се още по-дълбоко в креслото и присви очи от пулсиращата болка в главата. Разбира се, че беше забравила да купи повече болкоуспокояващи, а ако тя

не се погрижеше за нещо, никой друг нямаше да го стори. Включи видеостената и остави първото, на което попадна — филм за почивка в Тасмания, — да я разсее и да притъпи мислите й. За миг си пожела да притежава някоя от тези сензорни екипировки, за да може да отиде на онзи бряг, да вдъхне аромата на ябълковите цветове, да усети пясъка под краката си и ваканционното настроение, толкова скъпо кодирани в програмата. Само и само да избяга от натрапчивия спомен за отпуснатите рамене на баща си и невиждащите очи на Стивън.

Когато жуженето я събуди, Рени грабна комуникатора. Осем сутринта, но не беше будилникът. Дали не се обаждаха от болницата?

— Отговори! — извика тя. Нищо не се случи. Докато се опитваше да се надигне, Рени разбра, че не беше телефонът, а домофонът. Навлече халата и прекоси замаяна дневната. Креслото лежеше на една страна като обезглавения труп на някакво невероятно животно, жертва на късното пиянско завръщане на Дългия Джоузеф, Натисна бутона. — Ало?

— Госпожа Сулавейо? Обажда се !Ксабу. Извинете за безпокойството.

— !Ксабу? Какво правиш тук?

— Ще ви обясня — няма нищо лошо или тревожно. Огледа апартамента — неразтребен както винаги, но особено сега поради зачестилите й отсъствия. Хъркането на баща й се носеше от спалнята му.

— Слизам долу. Чакай ме!

Във вида на !Ксабу нямаше нищо необикновено, само дето беше облякъл съвсем чиста бяла риза. Рени го огледа от главата до петите, объркана и малко озадачена.

— Надявам се да не съм ви обезпокоил твърде много — усмихна се той. — Отидох в училище рано тази сутрин. Обичам, когато е тихо. Но после предупредиха за бомба.

— Пак ли? О, Господи!

— Не е истинска — или поне аз не знам. Телефонно обаждане. Опразниха политехниката. Сетих се, че може да не знаете и реших да ви спестя едно излишно пътуване.

— Благодаря ти. Един момент.

Тя измъкна комуникатора си и провери системата за съобщения на колежа. Имаше съобщение от ректора за затварянето на политехниката до второ нареждане, така че !Ксабу действително й беше спестил пътуването, но изведнъж се зачуди защо просто не й бе телефонирал. Погледна го; все още се усмихваше. Беше й почти невъзможно да си представи, че би я заблудил — но защо беше изминал целия този път до Пайнтаун?

Забеляза изгладените гънки на бялата му риза и изведнъж й хрумна смущаваща мисъл. Да не би да беше любовна история? Да не би дребният туземец да беше дошъл, за да я покани на интимна среща? Не знаеше точно какво да мисли, ако беше така, но думата „неловко“ мина през ума й.

— Е — каза след малко тя, — щом като политехниката е затворена, предполагам, че имаш свободен ден. — Умишлено употреби единствено число.

— В такъв случай бих искал да заведа своя преподавател да хапнем. Закуска? — Усмивката му за миг увисна, после се стопи, заменена от смутена настойчивост. — Напоследък сте много тъжна, госпожо… Рени. Но въпреки това ми бяхте великолепна приятелка. Мисля, че сега вие се нуждаете от приятел.

— Аз… аз мисля… — поколеба се тя, но не можа да намери никаква основателна причина да откаже.

Беше само осем и половина сутринта и мисълта да остане в апартамента я ужаси. Малкият й брат лежеше в кислородна палатка, недосегаем, сякаш беше мъртъв, а перспективата да прекара в една и съща кухня с баща си, когато дойде на себе си след няколко часа, скова вратата и раменете й като в менгеме.

— Добре — каза тя. — Да вървим.

Ако !Ксабу действително изпитваше някакви чувства, той определено не го показа. Докато вървяха към административния център на Пайнтаун, той като че ли гледаше навсякъде другаде, но не и към Рени, а полуотворените му очи, които почти винаги излъчваха свенливост и сънливост, се местеха от олющената по стените боя към закованите прозорци и търкалящите се по широките улици боклуци.

— Боя се, че тази част на града не е много приятна.

— Къщата на хазайката ми е в Честървил — отвърна той. — Този квартал е малко по-заможен, въпреки че по улиците като че ли има по-малко хора. Но онова, което ме изумява — и трябва да призная, Рени, и малко ме ужасява, — е човекоподобието на всичко това.

— Какво искаш да кажеш?

— Не е ли тази думата — човекоподобие? Може би човечност? Онова, което искам да кажа, е, че навсякъде тук — във всички градове, които съм видял, след като напуснах моя народ — се строи, за да се изолира земята, да се скрие за очите и ума. Скалите са разчистени, храстите — изгорени, и всичко е покрито с катран. — Той тропна с крак по напуканата улица. — Дори малкото дървета като онзи тъжен приятел са донесени и посадени от хората. Човеците превръщат местата, където живеят, в огромни купчини от кал и камък — като гнездата на термитите,

но какво ще стане, когато целият свят се покрие от термитни могили и не остане нито един шубрак?

Рени поклати глава.

— Какво друго можем да направим? Ако всичко беше покрито само с шубраци, мнозина от нас трудно биха оцелели. Щяхме да измрем от глад. Щяхме да се избием един друг.

— А какво ще стане, когато бъде изгорен и последният храст? — !Ксабу се наведе и вдигна пластмасов пръстен — неразпознаваем отломък от съвременната цивилизация. Събра пръсти и го пъхна върху китката си, след това вдигна новата си гривна и я разгледа мрачно полуусмихнат. — Ще измрем от глад? Ще се избием един друг? Проблемът ще е същият, но вече ще сме покрили всичко с катран и камъни, и цимент и… как се казваше… фибрамика? И когато започне изтребването, ще загинат много повече хора.

— Ще отидем в Космоса — посочи Рени към сивото небе. — Ще… не знам, колонизираме други планети.

!Ксабу кимна.

— Аха.

Кафенето „При Джони“ беше претъпкано. Повечето от клиентите бяха шофьори на камиони, които след малко щяха да потеглят по магистралата Дърбан — Претория — огромни мъже в добро настроение със слънчеви очила и ризи в ярки цветове. Някои от тях — в прекалено добро настроение. Докато се промъкваха до свободно сепаре, Рени получи едно предложение за женитба и още няколко не чак толкова почтени покани. Стисна зъби, без да се усмихне дори и на най-невинните и благоприлични подмятания. Ако ги насърчиш, ставаше по-лошо.

Но в кафенето „При Джони“ имаше неща, които Рени харесваше, и едно от тях беше, че можеш да получиш истинска храна. Повечето ресторантчета и кафенета сервираха само бърза храна в американски стил — притоплени говежди бургери, хот-дог с лепкав сос от сирене и, разбира се, кока-кола и пържени картофки — алфата и омегата на търговската религия на Запада. Но тук някой в кухнята — може би самият Джони, ако изобщо той съществуваше — действително готвеше.

Освен чашата силно, шофьорско кафе Рени поръча хляб с масло и мед и порция пържени банани с ориз. !Ксабу я остави да му поръча същото. Когато донесоха големите блюда, той ги заоглежда с нескрито изумление.

— Толкова е много.

— Повечето е скорбяла. Не го изяждай цялото, ако ти дойде в повече.

— Ти ще го изядеш ли?

Тя се засмя.

— Благодаря, но за мен е много.

— А какво ще го правят?

Рени не отговори. Заварено дете на културата на изобилието, тя никога не беше се замисляла особено за навиците си на консумиране и прахосничество.

— Сигурна съм, че някой в кухнята носи вкъщи каквото остане — предположи тя най-сетне и се почувства виновна и дори засрамена, още докато го казваше.

Беше почти сигурна, че някогашните господари на Южна Африка са се оправдавали по същия начин, когато са наблюдавали разчистването на остатъците след някой пир на поредния Калигула.

Изпита облекчение, че !Ксабу не прояви желание да задълбочи темата. В такива моменти ясно осъзнаваше колко различни са всъщност убежденията му. Говореше английски по-добре от баща й и интелигентността и светкавичната способност да се превъплъщава му помагаха да схваща и най-неуловимите неща. Беше съвършено различен от нея — сякаш беше паднал от друга планета. Със смътно чувство за срам Рени осъзна, че собствените й възгледи са много по-близки до възгледите на някой богат тийнейджър от Англия или Америка, отколкото на този млад африканец, израсъл само на неколкостотин километра оттук.

След като изяде няколко хапки ориз, !Ксабу вдигна очи.

— Вече съм бил в две кафенета — каза той. — Тук и онова на алеята „Ламбда“.

— И кое предпочиташ?

Той се ухили.

— Тук храната е по-добра. — Изяде още една хапка, след което набоде с вилицата лъщящо парче банан, сякаш да се убеди, че е мъртво. — Има и още нещо. Помниш ли, че те попитах за призраци в мрежата? Там виждам живота, но не мога да го усетя, което ме притеснява, Трудно е да се обясни. Но това място ми харесва много повече.

Рени беше редовен посетител на мрежата вече толкова време, че понякога наистина я възприемаше като място огромно място, географски точно толкова реално, колкото Европа или Австралия. Но !Ксабу беше прав — не беше така. Просто хората се бяха споразумели да го възприемат като реално. В известен смисъл то действително беше страна на призраци…, които се преследват едни други.

— Все пак РЖ си е нещо друго — и сякаш, за да си го докаже, тя вдигна чашата с великолепно силно кафе. — Несъмнено.

— Сега, Рени, моля те, разкажи ми какво те тревожи. Каза ми, че брат ти е болен. Само това ли е, или има и нещо друго? Надявам се, не съм прекалено нахален.

Малко смутена в началото, тя му разказа за последното си посещение при Стивън и за безконечните си скандали с Дългия Джоузеф. Започнала веднъж, беше й все по-лесно да говори за чувството на безнадеждност, което я обземаше при ежедневните й посещения при Стивън, тъй като абсолютно нищо не се променяше, за все по-мъчителните взаимоотношения с баща й. ! Ксабу слушаше и задаваше въпроси само когато я възпираше някое болезнено признание, но тя всеки път отговаряше на въпросите и й ставаше все по-леко. Не беше свикнала да се разкрива, да изважда наяве скритите си страхове; усети някаква заплаха. Но докато закусваха и сутрешната навалица постепенно се изнизваше от кафенето, изпитваше все по-силно облекчение, че най-сетне споделя с някого.

Поставяше подсладител в третата си чаша кафе, когато ! Ксабу изведнъж попита:

— Ще ходиш ли да го видиш днес? Брат си?

— Обикновено ходя вечер. След работа.

— Може ли да дойда с теб?

Рени се поколеба и за първи път, откакто бяха седнали, се зачуди дали зад вниманието на !Ксабу не се крие и нещо друго освен обикновено приятелство. Запали цигара, за да запълни паузата. Дали не се изживяваше като мъжа на живота й, нейния закрилник? След Дел Рей не й се бе случило нищо забележително, пък и тази връзка (беше изненадващо и малко страшно да го осъзнае) беше приключила преди години. Като се изключат кратките моменти на слабост в малките часове, не искаше никой да се грижи за нея — цял живот се беше справяла и не можеше да си представи да прехвърли отговорностите си на някой друг. Във всеки случай не изпитваше никакви романтични чувства към този дребен млад мъж. Остана загледана в него, докато той, може би за да не й попречи, изучаваше пъстрите камиони, наредени пред мръсните прозорци на кафенето.

„От какво се страхуваш, момиче? — запита се тя. — Той ти е приятел. Довери му се, докато не се окаже нещо друго.“

— Добре, ела. Ще бъде хубаво да имам компания.

Погледна я внезапно смутен.

— Никога не съм ходил в болница, но не, затова искам да те придружа — бързо каза той. — Искам да се срещна с брат ти.

— Бих искала да можеш да се срещнеш с него, да го видиш такъв, какъвто беше…, какъвто е. — Очите й се навлажниха. — Понякога ми е трудно да повярвам, че е там. Толкова е мъчително

да го виждам така…

!Ксабу кимна сериозно.

— Питам се дали така не е по-трудно — когато близкият човек е далеч от теб. При моя народ болните остават при нас. Но може би страданието би било по-голямо, ако го виждаш постоянно, всеки ден, все в същото ужасно състояние.

— Не мисля, че бих могла да го понеса. Чудя се как се справят другите семейства.

— Другите семейства? На болните ли?

— На деца като Стивън. Лекарката ми каза, че има още няколко случая…

Нещо като шок я разтърси, когато осъзна какво казва. За първи път през последните дни чувството на безнадеждност, от което дори търпелив слушател като !Ксабу не беше успял да я освободи, внезапно стихна.

— Стига толкова — каза тя.

!Ксабу я погледна, сепнат от променения й тон.

— Какво стига?

— Само да седя и да се тормозя. Да чакам някой да ми каже нещо, когато сама мога да свърша нещо. Защо се случи тъкмо на Стивън?

Дребосъкът я гледаше смаян.

— Аз не съм лекар, Рени.

— Точно така. Ти не знаеш. Аз не знам. Лекарите не знаят. Но има и други случаи — така казаха. Стивън го лекуват в болница, която е в карантина заради „Букаву 4“, и лекарите са изтощени до смърт. Може пък да са пропуснали нещо? Колко ли изследвания са имали възможност да направят? Истински изследвания — тя плъзна картата си на масата и набра нещо на покрития с прах екран. — Искаш ли да дойдеш с мен в политехниката?

— Но днес е затворено.

— По дяволите. — Рени пъхна картата в джоба си. — Добре, но все пак има достъп до мрежата. Просто ми трябва станция.

Помисли за домашната си система, но се сети, че по всяка вероятност баща й точно в този момент се измъква в кухнята. Дори и нещо почти невъзможно — да не беше махмурлия или в лошо настроение, — знаеше, че ако заведе !Ксабу у дома си, след това щеше да слуша месеци наред за „бушменското си приятелче“.

— Приятелю — каза тя, докато ставаше, — отиваме в пайнтаунската открита библиотека.

— Всъщност моят или твоят комуникатор също биха ни свършили работа — обясни тя, докато бузестият млад библиотекар отключваше залата с мрежата. — Но ще получаваме

само текст и плоски изображения, а аз не обичам да работя по този начин.

!Ксабу я последва вътре. Библиотекарят погледна бушмена над очилата си, сви рамене и се затътри към бюрото си. Неколцина старци гледаха новините в кабинките си, които показваха оцветена картина на последната влакова катастрофа на платото Декан в Индия. Рени затвори вратата, за да изолира умопомрачителните гледки на строшен метал, мъртви тела в чували и задъхания коментар на репортера.

Измъкна купчина кабели от хранилището и затършува сред износените шлемове, докато открие два в сносно състояние. Плъзна пръсти в ръкохватките и настрои за достъп в мрежата.

— Не виждам нищо — обади се !Ксабу.

Рени повдигна шлема си, наведе се над него и опипа визьора, докато открие прекъснатата връзка. Сложи обратно шлема си и сивото пронизващо пространство на мрежата я обгради от всички страни.

— Нямам тяло.

— Няма и да имаш. Това е само информационен канал, при това съвсем опростен — без силово обратно захранване, т.е. без усещане за докосване. Горе-долу като при евтините домашни системи. Каквато може да си позволи един преподавател в политехниката.

Тя изпъна пръсти и сивото премина в черно, което — като изключим отсъствието на звезди — можеше да мине и за дълбокия Космос.

— Отдавна трябваше да го направя — продължи тя. — Но бях толкова заета, толкова изморена…

— Какво да направиш?

Гласът на !Ксабу беше спокоен, но се усещаше известно скрито напрежение. Е, реши тя, ще трябва да издържи. Нали се возеше в нейната кола.

— Самостоятелно проучване — отвърна тя. — Имам 24-часов достъп до най-голямата информационна система, позната в света, а аз оставих други да мислят вместо мен. — Стегна пръсти и се появи кълбо от бляскава синя светлина като пропаново слънце сред ядрата на празна вселена. — Вече би трябвало да приеме гласовите ми команди — каза тя и произнесе бавно: — Медицинска информация. Да се хващаме за работа.

След като подаде още няколко команди, се появи легнала човешка фигура, която увисна в празното пространство пред тях — недоразвита като евтин сим. Вътре в нея пълзяха змиевидни светлинни нишки, които очертаваха кръвоносната система, докато спокоен женски глас описваше образуването на

съсиреци и произтичащата от това кислородна недостатъчност в мозъка.

— Като богове — промълви развълнуван !Ксабу. — Всичко се вижда.

— Само си губим времето тук — не му обърна внимание Рени. — При Стивън няма патологични изменения — дори химическите параметри на мозъка му са нормални, да не говорим за нещо толкова очевидно като съсирек или тумор. Да се махаме от тази „Енциклопедия Британика“ и да потърсим истинска информация. Медицински списания, от днешна дата до 12 месеца назад. Ключови думи — и/или — „кома“, „деца“, „юноши“. Какво още? „Мозъчни увреждания“…

Рени беше включила мигащ часовник в удобния горен край на зрителния си обхват. Повечето от достъпните данни бяха местни, тъй като по-голяма част от информацията идваше направо от главните мрежови инфобанки, но за част от нея щеше да се наложи да плати, пък и лишената от субсидии пайнтаунска библиотека щеше да натовари допълнително сметката й заради преразход на време. Бяха включени повече от три часа, а тя все още не беше открила нищо, което да си струваше загубеното време. !Ксабу беше спрял да задава въпроси отпреди поне един час — или замаян от шеметно сменящите се информационни дисплеи, или просто отегчен.

— Общо само няколко хиляди случая като този — обади се тя. — Всички останали — с изяснени причини. На десет милиарда души, не е много. Карта на разпространението, докладваните случаи в червено. Можем да го погледнем пак.

Редицата от трептящи линии изчезна и на нейно място се появи стилизираният глобус на Земята, осветен отвътре — кръгъл, съвършен плод, който пропадаше в празното пространство.

„И как бихме могли изобщо да намерим планета като тази? — запита се тя, като си припомни какво бе казала на !Ксабу за колонизацията. — Възможно най-великолепният дар, за който се грижим толкова зле.“

Низ от блестящи алени точици осеяха глобуса, разпръсквайки се като прашинки, и обозначиха хронологическата последователност на случаите. Тя не подсказваше никаква зависимост, която би могла да проумее — проявяваше се в произволен безпорядък по цялата симулирана Земя, без връзка с близостта между отделните райони. Ако беше епидемия, то тя беше твърде странна. Рени се намръщи. Когато светнаха всички точки, моделът не предложи нищо ново. Точките бяха най-гъсто в най-населените райони, което не беше изненадващо. В страните

на първия свят в Европа, Америка и района на Тихия океан бяха по-малко на брой, но разпръснати навсякъде по сушата. В третия свят точките се струпваха почти изцяло по крайбрежията, заливите и реките в ярки червени петна, което я накара да си помисли за кожно заболяване. За момент реши, че може да е открила нещо, някаква връзка със замърсените води и отровните отпадъци.

— Степени на замърсяване на околната среда над предписаното от ООН — каза тя. — В мораво.

Когато светнаха лавандуловите точици, Рени се вторачи.

— По дяволите.

Гласът на !Ксабу я достигна през мрака.

— Какво има?

— Моравите райони са с най-голямо замърсяване. Виждаш ли как случаите на кома са струпани по крайбрежията на моретата и реките тук и в Южна Азия? Помислих, че може да има връзка, но пък това не важи за Америка — половината случаи са далеч от райони с висока степен на замърсяване. В първия свят случаите са много по-малко, но ми е трудно да допусна, че причините са различни за тях и за нас — въздъхна тя. — Изключи моравото. Може пък и да има две отделни причини. А може да са стотици. — Замисли се за момент тя. — Гъстотата на населението, в жълто.

Когато светнаха малките жълти светлинки, тя отново изруга.

— Ето с какво са свързани всички случаи по реките и крайбрежията — разбира се, там са повечето от големите градове. Трябваше да се сетя още преди двайсет минути.

— Може би си изморена, Рени — обади се !Ксабу. — Мина доста време, откакто не си яла, а и свърши много работа.

— Още малко и ще се предам — не отделяше поглед от осеяния с червени и жълти светлини глобус тя. — И все пак е странно, !Ксабу. Гъстотата на населението също не обяснява нищо. Почти всички случаи в Африка, Северна Евразия, Индия са в гъсто населени райони. В първия свят обаче те са малко повече около големите метроплекси, но има и навсякъде другаде. Погледни всички тези червени точки в центъра на Америка.

— Опитваш се да откриеш нещо, свързано с децата, изпаднали в кома като Стивън, така ли? Нещо, което хората вършат или изпитват, или пък страдат от него и което може да има връзка?

— Да. Но обичайните вектори на заболяването нямат нищо общо с това. Нито със замърсяването. Не забелязвам никаква зависимост или причина. Дори си помислих за момент, че може да има някаква връзка с електромагнитните смущения от

мощните трансформатори — но фактически цяла Индия и Африка са електрифицирани преди години, така че, ако ЕМС причиняват комата, защо това ще се случва само в градските райони? Какво има единствено около градските метроплекси в третия свят и навсякъде из първия свят?

Глобусът висеше пред тях, а тайнствените светлинки приличаха на думи, написани на непозната азбука. Беше отчайващо — твърде много въпроси и нито един отговор. Тя се зае с изходния код.

— Погледнато от друг ъгъл — обади се неочаквано !Ксабу — какво не се среща по местата, които гражданите наричат „неразвити“? — Усети твърдост в тона му като че ли съобщаваше важна информация, и все пак беше странно резервиран. — Рени, какво човек не може да срещне по места като моята делта на Окаванго?

В първия момент тя не разбра какво има предвид. След това сякаш я лъхна леден вятър.

— Покажи ми районите с използване на мрежа — произнесе с леко разтреперан глас тя. — Минимум един… не, два часа на ден за домакинство. В оранжево.

Новите индикатори проблеснаха — множество малки пламъчета, които превърнаха глобуса в пламтяща сфера. В центъра на почти всяко ярко оранжево петно се мъдреше поне една кървавочервена точка.

— О, Боже мой… — прошепна тя. — О, Боже мой, съответстват.

ШЕСТА ГЛАВА
НИЧИЯ ЗЕМЯ

МРЕЖА/МОДА: Мбинда изважда улицата на подиума.

(Картина: пролетната колекция на Мбинда; дефилират модели.)

Диктор: Дизайнерът Хюсеин Мбинда обяви тази година за Година на улицата и подкрепи думите си с пролетната си колекция в Милано, в която хамаците на бездомните и дрипите на градските скитници, бяха възпроизведени от последните синтеморфични тъкани…

(Картина: Мбинда говори от картонена барака.)

Мбинда: Улицата е с нас, тя е в нас. Не можеш да я пренебрегнеш.

Дъхът й беше като канела. Ръката й с дълги пръсти върху гърдите му тежеше колкото листо. Държеше очите си затворени — боеше се, че ако ги отвори, пак ще изчезне, както беше изчезвала толкова много пъти.

— Забрави ли? — шепот, плах и ласкав като птича песен в далечна гора.

— Не, не съм забравил.

— Тогава върни се при нас, Пол. Върни се при нас. Тъгата й проникна в него и той вдигна ръце, за да я улови.

— Не съм забравил! — прошепна. — Не съм…

Мощен взрив изправи Пол Джонас на крака. Един от немските трийсетсантиметрови снаряди го върна към действителността. Земята се разтърси сърдито и гредите в окопа изскърцаха, когато първите парчета от снаряди паднаха на около половин километър. Пламъци прорязаха небето и оцветиха следите от снаряда в яркочервено. Дъждец поръси лицето на Пол. Ръцете му бяха празни.

— Не съм… — повтори замаяно той. Протегна ръце и се втренчи в осветената от сиянието кал по тях.

— Не си какво? — Финч се беше свил на около метър от него и пишеше писмо до своите. По очилата му бликнаха алени проблясъци. — Хубав сън, а? Красива ли беше? — Напрегнатият му поглед не съответстваше на лекомисления му тон.

Пол отвърна смутено очи. Защо другарят му го гледаше така? Това беше само сън, нали? Поредният от онези сънища, които

така настоятелно го преследваха. Жена, печален ангел… „Полудявам ли? Затова ли Финч се е втренчил така в мене?“

Надигна се с гримаса. Докато беше спал, под ботушите му се бе образувала локва и краката му бяха подгизнали. Ако не вземеше мерки, щяха да изгният от влагата. Не стига, че някакви хора, които нито познаваш, нито можеш да видиш, те замерят с гърмящ метал, ами оставаше и да гледаш как собствените ти крайници гният пред очите ти. Издърпа ботушите си и ги бутна с извадени езици към мъничкия примус, за да изсъхнат по-бързо.

„Но по-бързо от «никога» пак си е ужасно бавно“ — помисли си той. Влагата беше по-упорит враг и от германците. Тя не почиваше никога, нито на Коледа, нито на Великден, и дори всичките пушки и бомби на Пета армия да гръмнеха срещу нея, пак нямаше да я убият. Просмукваше се отвсякъде и проникваше в окопи, гробове, ботуши… и хора.

„Болестта на влагата. Когато всичко, което те прави човек загнои и умре.“

Краката му бяха бледи като одрани животни, запуснати и подпухнали; бяха посинели покрай пръстите, където кръвта не можеше да циркулира както трябва. Наведе се, за да ги разтрие, и забеляза със смесица от отвлечено любопитство и тих ужас, че не усеща нито пръстите на краката си, нито на ръцете си, които ги мачкаха.

— Кой ден сме? — попита той.

Финч вдигна поглед, изненадан от въпроса.

— Да пукна, ако знам, Джонеси. Питай Мълет. Той ги следи, щото му наближава отпуската.

Зад Финч се надигна закръгленото тяло на Мълет — носорог, обезпокоен по време на водопой. Остриганата му глава бавно се обърна към Пол.

— К’во искаш?

— Просто попитах кой ден сме. Бомбардировката почти бе престанала. Гласът му прозвуча неестествено силно.

Мълет направи физиономия, сякаш Пол го бе попитал колко е разстоянието до Луната в морски мили.

— Двайсти март сме, нъл’тьй? Още трийсет и шест дни и се връщам в Блайти. Теб за к’во ти е, дявол те взел?

Пол поклати глава. Понякога му се струваше, че винаги е било март 1918 година и че винаги е живял в окопа с Мълет и Финч и останалите мърморещи останки от Седми корпус.

— Джонеси пак сънува онзи сън — обади се Финч. Той и Мълет се спогледаха. Наистина си мислеха, че полудява — нямаше съмнение. — Коя беше, Джонеси — оная малката барманка от кафенето ли? Или малката Мадлен на гос’жа

Антройе? — произнесе имената той с обичайното презрение към френското произношение. — Много е младичка за теб, старче. Че тя може още и да не е прокървила.

— За Бога, затвори си устата! — извърна се отвратен Пол.

Вдигна ботушите и ги премести така, че и двете страни да получат по равно от слабата топлина на примуса.

— Джонеси е романтик! — изрева Мълет. Зъбите му съответстваха на телосложението му на носорог — големи, плоски и жълти. — Ти не знаеш ли, че целият Седми корпус освен тебе вече е минал през тая Мадлен?

— Казах ти да си затваряш устата, Мълет. Не ми се говори.

Едрият мъж се ухили отново и се отпусна в сянката зад Финч, който се обърна към Джонас. В гласа му прозвучаха гневни нотки.

— Защо не заспиш пак, Джонеси? Не създавай неприятности. И без това си ги имаме предостатъчно.

Пол свали шинела си, след това се промъкна по-навътре в окопа, докато си намери място, където беше по-малко вероятно да намокри краката си. Уви босите си стъпала с шинела и се облегна на дъските. Знаеше, че не бива да се ядосва на другарите си — по дяволите, на приятелите си, на единствените си приятели, които имаше, — но заплахата от заключително германско нападение вече дни наред висеше над главите им. Постоянният прегражден огън, чието предназначение беше да го подготви, очакването на нещо още по-лошо и сънищата, които не го оставяха на мира… е, нищо чудно, че нервите му едва издържаха.

Пол хвърли крадешком поглед към Финч, отново приведен над писмото си, присвил очи на мъждукащата светлина на фенера. Сигурен, че никой не го наблюдава, той обърна гръб на съокопниците си и измъкна зеленото перо от джоба си. Въпреки чу светлината от сигналната ракета бързо избледня, самото перо като че ли излъчваше слабо сияние. Вдигна го към лицето си и вдъхна дълбоко, но какъвто и аромат да бе имало то някога, сега беше изчезнал, сподавен от миризмите на тютюн, пот и кал. Това перо означаваше нещо, макар че не знаеше какво. Не помнеше откъде го е взел, но беше в джоба му вече дни наред. С нещо му напомняше за съня с ангела, но не беше сигурен защо — по-скоро сънищата му като че ли възникваха от неговото присъствие. А и самите сънища бяха много странни. Спомняше си само откъслеци — ангелът и нейният натрапчив глас, някаква машина, която се опитваше да го убие — но някак си усещаше, че дори и тези откъслеци са безценни, безплътни талисмани, от които се нуждае.

„Вкопчваш се за сламки, Джонас — рече си той. — Вкопчваш

се за перца. — Пъхна грейналото перо обратно в джоба си. — Умиращите си мислят за какви ли не глупости, а ние всички тук нали това правим? Умираме.“ Опита се да прогони мисълта. Такива размишления нито щяха да успокоят пулса на умореното му сърце, нито да отпуснат треперещите му мускули. Затвори очи и започна бавно да търси пътеката, по която щеше да се върне отново в съня. Някъде от другата страна на ничията земя картечниците отново затракаха.

„Ела при нас…“

Гърмът разцепи небето и събуди Пол. Струя дъждовна вода изми потта, покрила челото и бузите му. Небето блесна, облаците внезапно побеляха по краищата и припламнаха. Последва нов мощен гръм. Не бяха картечниците. Изобщо не беше атака — природата правеше несръчни опити да я наподоби.

Пол се надигна. На два метра от него Финч се беше проснал като мъртвец, покрил с шинела главата си. Проблесна светкавица и видя зад него редица от заспали тела.

„Ела при нас…“

Гласът от съня продължаваше да кънти в ушите му. Пак я беше почувствал — толкова близо! Ангел на милосърдието, дошъл да му нашепне, дошъл да го отведе… къде? В рая? Това ли беше то — поличба за наближаващата смърт. Пол затисна уши, когато гръмотевицата изтрещя отново, ала не можа да заглуши тътена, нито пък болката в черепа. Щеше да умре тук. Отдавна се беше примирил с тази жалка перспектива — поне щеше да намери покой, тиха почивка. Но сега внезапно осъзна, че смъртта нямаше да му донесе облекчение. Нещо по-лошо го чакаше отвъд прага на смъртта, нещо далеч по-лошо. И то беше свързано с ангела, макар да не му се вярваше, че тя би могла да му стори някакво зло. Разтресе го внезапен пристъп. Нещо отвъд смъртта го дебнеше — почти го виждаше! Имаше очи и зъби и щеше да го погълне в търбуха си и там щеше да бъде разкъсван и предъвкван завинаги.

Ужасът изпълзя от ямата на стомаха му към гърлото. Отново блесна светкавица, той отвори широко уста и се задави от водата. Изплю я и изпищя безпомощно, но гласът му потъна в тътнещия рев на бурята. Нощта, бурята, неведомият ужас на съня и смъртта се стовариха отгоре му.

„Мисли как да се измъкнеш! — подкани го някакъв глас от друг откъслечен спомен от някакъв сън. — Как наистина да се измъкнеш!“ — вкопчи се в този спомен като в нещо топло. В този миг на сгромолясване тази беше единствената му ясна мисъл.

Изправи се, залитайки, и направи няколко крачки. Отдалечи се от останалите, сграбчи стъпенките на най-близката стълба и се

изкатери нагоре, сякаш, за да се хвърли срещу противниковия огън. Но той бягаше от смъртта, а не тичаше към нея. Горе се разколеба.

Дезертьорство. Ако другарите му го хванат, щяха да го разстрелят. Беше го виждал, наблюдавал ги беше как разстрелват рижавия Джорджи, който отказа да участва в атака. Момчето нямаше повече от петнайсет — шестнайсет години, беше излъгало за възрастта си, когато се записало доброволец, и не спираше да се оправдава и да плаче, докато куршумите се забиха в него и за миг го превърнаха от човешко същество в кървяща торба месо.

Пол подаде глава над ръба на окопа. Вятърът виеше, а дъждът плющеше почти хоризонтално. Нека го застрелят тогава — от която и да е страна, стига да го хванат. Беше луд, луд като крал Лир. Бурята облада сетивата му и изведнъж се почувства свободен.

Да се измъкне…

Пол се препъна във върха на стълбата и падна. Небето отново блесна. Провисналата бодлива тел се бе проснала хоризонтално пред него по цялото протежение на окопите, за да пази Томитата от германските атаки. Отвъд нея се шириле ничията земя, а зад това призрачно място — сякаш огромно огледало, проснато по целия Западен фронт, се простираше мрачният близнак на британските линии. Фрицът беше опънал своя собствена тел, която пазеше изкопите, където се бе сврял в многоликата си еднаквост.

Сега накъде? Коя от двете почти безнадеждни алтернативи да предпочете? Напред през пустошта в нощ, когато германските часови и снайперисти може би се гушеха зад стените си, или обратно — през техните линии към свободна Франция?

Вроденият ужас на пехотинеца от бездната между двете армии го държеше в лапите си, но кръвта му се подчини на побеснелия вятър, който го подтикваше да захвърли страховете си. Никой не би предположил, че ще тръгне напред.

Хукна слепешката в дъжда, приведен като маймуна, докато се отдалечи на неколкостотин метра от окопа на взвода си. Сниши се до бодливата тел, измъкна клещите от колана и чу нечий тихичък смях. Замръзна от ужас, но след това разбра, че се смее самият той. Провисналата тел разкъса дрехите му, докато се провираше през нея, също като къпинаците, обграждащи замъка на някоя спяща красавица. Нова светкавица избели небето и той се пльосна в калта. Веднага последва гръм. Запълзя напред на четири крака. Главата му кънтеше от шумове.

„Остани в ничията земя. Някъде там ще намериш място да се

измъкнеш отново. Някъде там. Остани между линиите.“

Целият свят беше в кал и бодлива тел. Небесната битка беше само бледа имитация на ужаса, който хората се бяха научили да сътворяват.

Не можеше да намери къде е горе. Беше го загубил. Пол изтри лицето си, като се опитваше да изчисти тинята от очите си, но тя приижда ли, приижда.

Той плуваше в нея. Нямаше нищо твърдо, от което да се оттласне, никаква опора, която да му покаже: земята е тук. Давеше се. Прекрати опитите и се отпусна, прикрил устата си с шепи, за да не влиза кал, докато диша. Някъде далече вляво затрака картечница — острото й тракане едва стигаше до слуха му на фона на вятъра и бушуващата буря. Заклати глава. И постепенно съзнанието му се избистри.

„Мисли! Мисли!“

Беше някъде в ничията земя и се опитваше да се промъкне на юг между линиите. Мракът, разсичан от светкавици и проблясъци — това беше небето. По-плътният мрак, осветен единствено от отраженията в локвите, беше опустошената от войната земя. Той, редник Пол Джонас, дезертьор, предател, се беше притиснал в нея като бълха върху гърба на умиращо куче.

Беше се проснал по корем. Нищо ново. Бе прекарал по корем цяла вечност, нали?

Зарови лакти и крака в калта и запълзя напред през тинята. Продължилите години наред бомбардировки бяха издълбали калта на ничията земя в милиони възвишения и ровове, безкрайно, застинало море с цвят на фекалии. Пълзеше през него вече часове, непохватно и машинално като ранен бръмбар. Всяка клетка в тялото му крещеше да побърза, да се махне, да се измъкне от това ничие място, от тази мрачна и безжизнена земя, но нямаше как да побърза — да се изправи, означаваше да се изложи на погледите и куршумите и на двете страни. Можеше само да пълзи сантиметър по сантиметър, промъквайки се под бурята и шрапнелите.

Усети нещо твърдо под пръстите си. Проблясък на светкавица разкри череп на кон, който стърчеше в калта, сякаш изникнал от зъб на хидра. Дръпна рязко назад ръката, напипала конската муцуна, студените зъби, оголени иззад съсухрените устни. Нямаше очи — кухините бяха пълни с кал. Зад него се подаваше изметната дъсчена преградка — остатък от амуницииите, в които е бил впрегнат. Странна — почти невъзможна — беше мисълта, че това адско прокълнато място някога е било селски път, безметежно кътче от безметежна Франция. Този кон е потрепвал с копитата и е теглил каруцата, за да откара стопанина на пазар

или да занесе млякото и пощата на селяните. Когато нещата имаха смисъл. Някога те наистина имаха смисъл. Не си спомняше съвсем ясно такива времена, но не искаше да повярва, че не ги е имало. Светът някога е бил порядъчно място. Сега селските пътища, къщите, товарните коне — всичко онова, което някога бе отделяло цивилизацията от дебнещия мрак, беше смляно в хомогенна първична тиня. Къщи, коне, хора. Миналото, мъртвите. Под проблясващата светлина на светкавиците видя около себе си разхвърляните трупове на войници — вероятно Томита като него или пък немци: нямаше как да ги разпознае. Националност, достойнство, живот — всичко бе покосено. Като коледен пудинг, осеян с парички, калта беше поръсена с разтрошени отломки живот — парчета от ръце и крака, торсове с откъснати от снаряд крайници, ботуши заедно с краката в тях, парцали от униформа с полепнала по тях кожа. Други, не чак толкова осакатени тела, лежаха сред парчетата, разкъсани от бомби, разхвърляни като кукли, погълнати най-напред от океана от свирепа кал и после измити от яростния дъжд. Празни, невиждащи очи, зейнали усти; те се давеха, всички се давеха в тинята. И всичко навсякъде, независимо дали някога е било живо или не, тънеше в отвратителния цвят на изпражнения.

Това беше Блатото на отчаянието. Деветият кръг на ада. И ако в края му не чакаше спасение, то Вселената беше гадна и зле измислена шега.

Разтреперан и стенещ, Пол продължаваше да пълзи, обърнал гръб на разгневеното небе.

Мощен трус го натисна в тинята. Земята се разтресе и го погълна.

Докато се издигаше обратно към въздуха, отново чу пронизително изсвирване и земята пак се надигна. На двеста метра от него взривът подхвърли нагоре огромна буца кал. Покрай него изсвистяха по-дребни буци и камъчета. Иззад германската линия затрака картечница и изрисува върху хоризонта огнена диря, която освети релефа от кални могили по огромното поле. Пол се разкрещя. Избухна нов снаряд. Плисна кал. Нещо драсна с горящ нокът гърба му, разкъса ризата и кожата му, а писъкът на Пол разцепи тътена и секна, щом отново плъсна лице в калта.

За миг си помисли, че умира. Сърцето му заби на пресекулки и така учестено, че се запрепъва в себе си. Сви пръсти и после помръдна ръката си. Сякаш някой го беше разпорил и го мушкаше с кука за плетене по гръбнака, но май всичко беше наред. Примъкна се половин метър напред и застина неподвижен — нов снаряд избухна зад него и вдигна във въздуха

вихрушка от пръст и парчета от тела. Можеше да се движи. Беше жив.

Сви се в една локва и притисна с ръце главата си, като се опитваше да заглуши влудяващия рев на оръдията, много по-мощен от тътена на гръмотевиците. Лежеше неподвижно като труповете, осеяли ничията земя, с парализиран от ужас мозък, и чакаше бомбардировката да затихне. Земята се тресеше. Над главата му свистяха нажежени шрапнели. Трийсетсантиметровите снаряди на германските оръдия продължаваха да връхлитат в безмозъчна, ритмична като удари на парен чук последователност — усещаше тежката им стъпка, докато обхождаха британските окопи от единия до другия им край и оставяха кратери, отломки и раздробена плът.

Оглушителният трясък не спираше.

Беше безизходно. Бомбардировката никога нямаше да свърши. Това беше кулминацията, финалът, мигът, в който войната щеше да подпали самите небеса и облаците щяха на рухнат разискрени в пламъци като пламтящи завеси.

„Измъкни се оттук — или умри!“ Тук нямаше къде да се приюти, къде да се скрие. Пол се обърна пак по корем и отново започна да се промъква напред, а земята под него се тресеше.

„Измъквай се или умри!“ Земята пред него постепенно се спускаше надолу — някога, преди да започнат да падат снарядите, там долу сигурно бе текъл ручей. На дъното се стелеше мъгла. За Пол това беше само скривалище, дрезгав полумрак, който щеше да го обгърне като одеяло. Скрит в него, можеше да заспи.

Да заспи.

Думата бликна в изтерзаното му съзнание като пламъче в тъмна стая. Да заспи. Да легне и да престане да усеща трясъците, страха, безкрайните мъки.

Да заспи.

Стигна до ръба на полегатия склон, прехвърли се и запълзя надолу. Всичките му сетива бяха приковани към хладната бяла мъгла на дъното на падината. Когато навлезе в глухия пласт мъгла, ревът на оръдията като че ли поутихна, макар че светът продължаваше да потръпва.

Продължи мъчително напред, докато мъглата се захлупи над главата му и скри стрелкащите се в небето червени отблясъци. Обгърна го прохладна белота. Тътенът в главата му стихна.

Запълзя по-бавно. Нещо изпълваше сумрака — множество тъмни, продълговати, разпръснати по склона силуети. Примъкна се наблизо, присвил болезнено очи, които смъдяха от мръсотията, напрягайки се да различи какво представляват.

Ковчези. Десетки разхвърляни ковчези — някои стърчаха над разровената кал като кораби, порещи вълните. Много от тях бяха изсипали обитателите си: мръснобели, усукани чаршафи покриваха полегатия склон, сякаш и собствениците на ковчезите бяха побегнали от войната.

Оръдията все така бумтяха, но трясъкът им беше странно приглушен. Пол се сви, втренчил поглед, и разсъдъкът му като че ли започна да се възвръща. Това беше гробище. Пръстта бе пропаднала и разкрила старо гробище — паметните плочи отдавна бяха натрошени на парчета. Преситената от смърт земя бе изплюла мъртъвците.

Пол навлезе още навътре в мъглата. Сега тези трупове бяха също толкова бездомни, колкото и онези негови събратя горе — стотици трагични истории, които никой нямаше да научи сред грохота на всеобщата смърт. Нечия изсъхнала глава висеше от опръсканата с кал бяла венчална рокля, а челюстта й се поклащаше, сякаш собственичката й призоваваше жениха, изоставил я самичка пред олтара на смъртта. Наблизо дребна ръчичка на скелет се подаваше изпод капака на мъничък ковчег — бебето се бе научило да помахва за „довиждане“. Пол се задави от риданията на смеха.

Смъртта беше навсякъде — в безкрайно разнообразие. Това беше Страната на чудесата на Онази с косата, увеселителният парк на Черната чума. Един проснат възнак скелет в старовремска военна униформа като че беше дочул тръбата за сбор и се опитваше да допълзи до бойното поле. Прогнил саван разкриваше две дечица, увити заедно, с устица като кръгли дупчици — сякаш изпълняващи химни ангелчета от сантиментална картичка. Стари и млади, големи и малки, всички те бяха запокитени да се присъединят към непознатите чужденци, които измираха горе на тълпи, и да се слеят с тях във всепоглъщащата кал.

Пол продължи да се промъква през мъгливото обиталище на мъртвите. Тътенът на войната оставаше все по-назад и това го караше да продължава нататък. Щеше да стигне там, където изобщо не се чуваха оръдията. И да заспи.

Един ковчег в края на изкопа привлече погледа му. Отвътре се подаваха тъмни коси, развявани от вятъра като клонките на дълбоководно растение. Капака го нямаше и щом допълзя по-наблизо, видя женско лице, сгушено сред гънките на чаршафа — беше странно запазено. Нещо в бледия профил го накара да спре.

Взря се. Изтръпнал, приближи ковчега, опря ръце на калните дъски и се приведе над нея. Ръката му издърпа разложения муселин.

Беше тя. Тя. Ангелът от сънищата му. Мъртва, в ковчег, увита

в мръсен покров, изгубена завинаги за него. Вътрешностите му се свиха — стори му се, че ще пропадне в себе си, ще се смали и ще изчезне като сламчица в огъня. Но тя отвори очи — черни, черни и пусти — и бледите й устни помръднаха:

— Ела при нас, Пол.

Той изпищя и отскочи, но се препъна в дръжката на ковчега и се пльосна по очи в калта. Запълзя с всички сили. Мяташе се из лепкавата кал като ранен звяр. Тя не стана и не го последва, но кроткият й призивен глас се носеше след него през мъглата, докато не го погълна собственият му мрак.

Намираше се на непознато място — по-странно от всичко, което бе виждал някога. Обкръжаваше го… нищо. Истинската ничия земя.

Пол се надигна — чувстваше се странно вдървен. В главата му все още пулсираше ехото на битката, но наоколо бе тишина. Беше покрит с дебел пласт кал, но земята, върху която лежеше, не беше нито мокра, нито суха, нито твърда, нито мека. Мъглата, през която бе пълзял, беше изтъняла, но накъдето и да погледнеше, не виждаше нищо освен перленобяла празнота.

Изправи се на краката си, които трепереха. „Беше ли успял да избяга? Мъртвият ангел, селото от ковчези — не беше ли сън всичко това?“

Направи крачка, после — още няколко. Нищо не се промени. Очакваше всеки миг през мъглата да се очертаят познати форми — дървета, скали, къщи, но празнотата сякаш се местеше заедно с него.

След продължило като че ли час напразно скитане седна и се разплака — безпомощен от изтощение и объркване. Мъртъв ли беше? В чистилището ли бе попаднал? Или по-лошо — човек все пак би могъл да се надява, че някога ще излезе от чистилището — не беше ли това мястото, където човек отива завинаги след смъртта си?

— Помощ!

Никакво ехо — гласът му прозвуча кухо и не отекна. — Помощ! Няма ли никой?! — изхълца той. — Какво съм сторил?

Не последва отговор. Пол се сви върху не-земята и захлупи лице в шепи.

Защо го бяха довели тук сънищата? Ангелът като че ли беше загрижен за него — но възможно ли беше добротата да води до тук? А може би всяка смърт беше ласка, а задгробният живот — безкрайна пустош.

Вкопчи се в мрака, който сам си натрапи. Не можеше да издържи нито миг повече сред тази мъгла. Бледото лице на ангела изникна в съзнанието му — не студено и бездушно както

сред опустошеното гробище, а ласкавият и печален образ, който го спохождаше в сънищата му.

Лудост ли беше всичко това? И изобщо тук ли беше сега — или тялото му лежеше на дъното на калния окоп или в моргата на някоя военнополева болница редом с други нещастници?

Бавно, почти несъзнателно ръката му се прокрадна в калната куртка. Щом напипа вътрешния джоб, изведнъж разбра какво търси. Спря ужасен, че ще намери онова, което търсеше.

Нищо друго не му оставаше.

Ръката му бръкна в джоба и го стисна. Отвори очи, извади го и то заблещука на дрезгавата светлина в зелени оттенъци, които преливаха във всички цветове на дъгата.

Беше истинско.

Докато Пол се взираше в перото, което бе стиснал в юмрук, заблещука и нещо друго. Не беше много далече — ако това непроницаемо място изобщо имаше измерения — мъглата тлееше като разтопено злато. Изправи се на крака — почти забравил умората и раните.

Нещо — като вход или дупка — постепенно се оформяше в мъглата. Вътре в него не се виждаше нищо освен трепкаща кехлибарена светлина, която вибрираше като мазно петно във вода, и все пак той изпита непоколебима увереност, че от другата страна има нещо. Входът извеждаше някъде другаде. Пристъпи към златното сияние.

— Накъде си се разбързал, Джонеси?

— Няма да избягаш, без да кажеш на другарчетата си, нали?

Пол спря и бавно се обърна. През обгръщащата всичко мъгла се приближаваха два силуета — единият — едър, другият — дребен. Нещо проблясваше върху едното от неясните лица.

— Ф-ф-финч? Мълет?

Едрият се изкикоти.

— Дойдохме да те приберем.

Ужасът, който се бе разпръснал, го сграбчи отново. Направи крачка към златното сияние.

— Недей! — рязко извика Финч. Когато заговори отново, тонът му беше по-мек. — Хайде, стари приятелю, не си усложнявай положението. Ако се върнеш мирно и тихо — е, просто си бил замаян от бомбардировката. Може днес да изкараш известно време в болницата, докато се посъвземеш.

— Не, не искам да се връщам.

— Дезертираш, така ли? — пристъпи Мълет. Изглеждаше още по-едър — невероятно закръглен и мускулест. Устата му не се затваряше, защото беше пълна с прекомерно много зъби. — О, това е много лошо, много лошо наистина.

— Бъди разумен, Джонеси. — Светлината се отразяваше в очилата на Финч и скриваше очите му. — Не зарязвай всичко. Ние сме ти приятели. Искаме да ти помогнем.

Пол се задъха. Гласът на Финч сякаш го дърпаше. — Но…

— Знам, че ти беше зле напоследък — продължи дребният. — Беше объркан. Дори ти се струваше, че полудяваш. Просто ти трябва почивка. Сън. Ние ще се погрижим за теб.

Наистина имаше нужда от почивка. Финч беше прав. Щяха да му помогнат — разбира се, че щяха. Приятелите му. Те се приближиха и той залитна, но не отстъпи назад. Златното сияние потрепна зад него и леко помръкна.

— Само ми дай това в ръката си, стари приятелю — успокои го гласът на Финч и Пол усети, че му подава перото. — Точно така, дай го тук.

Златното сияние помръкна още повече, а заедно с него и очилата на Финч. Пол вече виждаше през стъклата. Финч нямаше очи.

— Не! — Пол политна назад и вдигна ръце. — Оставете ме на мира!

Двете фигури пред него затрептяха и се разкривиха — Финч стана още по-кльощав и тънък, а Мълет така се поду, че главата му потъна между раменете и изчезна.

— Ти ни принадлежиш! — кресна Финч, който вече изобщо не приличаше на човек.

Пол Джонас стисна здраво перото, обърна се и скочи в сиянието.

СЕДМА ГЛАВА
СКЪСАНАТА НИШКА

МРЕЖА/НОВИНИ: Убиец на риба всява страх в Тихия океан.

(Картина: шотландски рибари в пристанище, изпразват мрежи.)

Диктор: Динофлагелатният паразит, довел до изчезването на Северния Атлантик и унищожил преди едно десетилетие стотици милиони риби, се е появил отново в мутирала форма в някои тихоокеански райони, където рибите хвърлят хайвера си.

(Картина: мъртва риба с язви по кожата.) Експерти на ООН изказват опасения, че мутантът може да се окаже устойчив на лабораторно създадения вирус, с помощта, на който беше спряно неконтролираното разпространение на динофлагелатния паразит…

Стивън лежеше неподвижен сред лепкавите дълбини на пластмасовата палатка като муха, вкаменена в янтар.

От носа, устата и ръцете му стърчаха тръбички. Рени си помисли, че той сякаш постепенно се превръща в част от болницата. Още една машина. Още едно съоръжение. Силно стисна юмруци и се опита да се пребори със сграбилото я отчаяние.

!Ксабу пъхна ръце в ръкавиците, прикрепени отстрани на палатката и погледна към нея за позволение. Единственото, което тя можа да направи, бе да кимне с глава. Не смееше да проговори.

— Той е много, много далече — прошепна малкият мъж.

Светлокожите му бушменски черти изглеждаха странно иззад пластмасовата лицева пластинка. Рени усети остра болка, внезапно бодване, което измести за миг дори мъката й от непроменето състояние на брат й. ВР, карантина — всяко ново преживяване, което предлагаше на !Ксабу, беше поредната демонстрация на общуване с нещата, без да ги докосваш. Нямаше ли да го разболее всичко това? Да разстрои духът му?

Отхвърли мисълта. !Ксабу беше най-нормалният, най-здравомислещият човек, когото познаваше. Беше притеснена, защото и брат й, и приятелят й бяха еднакво дребни, а и двамата бяха запечатани зад слоеве пластмаса. Беше повлияна от собствената си безпомощност. Пристъпи напред и докосна рамото

на !Ксабу със скритата си в ръкавица длан. Щом той докосваше Стивън, значи тя също докосва брат си.

Пръстите на !Ксабу се плъзнаха по заспалото лице на Стивън с внимателни и точни движения, сякаш правеха нещо, а не просто опипваха, след което продължиха по врата до гърдите му.

— Той е много-много далеч — повтори !Ксабу. — Като в дълбок лечителски транс.

— Какво е това?

!Ксабу не отговори. Ръцете му останаха върху гърдите на Стивън, а нейните — върху рамото на малкия мъж. Дълго време всички части на тази миниатюрна човешка верига останаха неподвижни, след което Рени усети леко движение: сред торбестото пространство на защитното облекло !Ксабу се поклащаше незабележимо. Мелодичните звуци на приглушено мънкане и жужене на насекоми сред високи треви се смесиха с механичните шумове на животоподдържащата система. След няколко секунди осъзна, че !Ксабу пее.

Докато напускаха болницата, малкият мъж мълчеше. На автобусната спирка Рени седна, но той остана прав, втренчен в профучаващите коли, като че ли очакваше да открие отговора на някакъв труден въпрос.

— Не е лесно да се обясни един лечителски транс — каза той. — Ходил съм на училище в града. Мога да ти кажа как го определят там — самовнушено хипнотично състояние. Или да ти кажа какво научих за него сред блатата на Окаванго — че изпадналият в транс е отишъл на място, където може да разговаря с духовете, дори с боговете. — Той затвори очи и помълча известно време, сякаш сам се канеше да изпадне в транс. Най-после отвори отново очи и се усмихна. — Колкото повече овладявам науката, толкова повече уважавам тайните на своя народ.

Спря автобус и стовари група невзрачни пътници, които като че ли до един накуцваха, влачеха или тътрузеха крака, докато се изкачваха по рампата на болницата. Рени погледна към автобуса, за да види номера му. Не беше техният. Извърна глава, ядосана неясно защо. Чувстваше се напрегната като небе пред буря.

— Ако искаш да кажеш, че науката е безполезна, не мога да се съглася с тебе… освен ако не говориш за медицинската наука. Тя е дяволски безполезна — въздъхна Рени. — Не, не е честно.

!Ксабу поклати глава.

— Изобщо не искам да кажа това, Рени. Трудно е да се обясни. Струва ми се, че колкото повече чета за откритията на учените, толкова повече уважавам онова, което моят народ вече знае. Те са постигнали своите знания по други пътища, не в

затворени лаборатории и с помощта на мислещи машини, но са разбрали нещо след милиони години на изпитания и грешки — особено в блатата или в пустинята Калахари, където всяка грешка е не само неуспешен експеримент, но може и да те убие.

— Не разбирам… за какви знания говориш?

— Мъдростта на нашите родители, прародители, предци. Изглежда, първоначално всеки индивид отхвърля тази мъдрост, а по-късно започва да я оценява — усмихна се отново той, бегло и съсредоточено. — Казах ти, че е трудно за обяснение…, а и ти изглеждаш уморена, приятелко.

Рени се обърна.

— Уморена съм. Но имам толкова работа. Размърда се и се опита да се намести по-удобно на пресованата пластмасова пейка. Сякаш беше предназначена да служи за всичко друго, но не и за сядане: както и да седнеше, все беше неудобна. Накрая се отказа и приседна на ръба, след което извади цигара. Самозапалването беше дефектно и тя с досада затършува из чантата си за запалка.

— Какво пееше? Имаше ли нещо общо с лечителския транс?

— О, не — отвърна неприятно изненадан той, сякаш го беше хванала на местопрестъплението. — Не, просто една песен. Тъжна песен, създадена от човек от моя народ. Изпях я, защото ми стана мъчно, като гледах брат ти да се скита изгубен толкова далеч от своето семейство.

— Разкажи ми за това.

!Ксабу отмести отново кафявите си очи към навалицата от коли.

— Това е скръбна песен по загубения приятел. А също и за играта на конец — знаеш ли я?

Рени вдигна пръсти във въображаема котешка люлка. !Ксабу кимна.

— Не знам дали ще мога да намеря точните думи на английски. Но нещо такова:

Имаше хора, някакви хора,
които ми скъсаха нишката, и сега
това място е тъжно за мене,
защото нишката е скъсана.
Понеже нишката за мен се скъса,
сега не чувствам това място така,
както го чувствах преди,
защото нишката е скъсана.
Това място е сякаш отворено пред мен,
празно, защото нишката се скъса,
и сега това място е нещастно място,

защото нишката е скъсана…

Той замълча.

— Понеже нишката за мен се скъса… — повтори Рени.

Тихата печал, изразена така сдържано, разпали собственото й чувство за загуба. Четири седмици — вече цял месец. Малкото й братче спеше непробудно вече цял месец, също като мъртвец. Ридания разтресоха тялото й и сълзите бликнаха. Опита се да потисне мъката, но не успя. Заплака неудържимо. Опита се да каже нещо, да обясни на !Ксабу, но не можа. Объркана и ужасена, усети, че не е в състояние да се овладее, ридаейки безпомощно на някаква пейка на спирка за градски транспорт. Почувства се беззащитна и унизена.

!Ксабу не я прегърна, нито я заутешава, че нещата ще се оправят, че всичко ще бъде наред. Вместо това седна до нея на гладката пластмасова седалка, взе ръцете й в своите и зачака бурята да отмине.

Но тя не отминаваше. Всеки път, когато й се струваше, че е отминала, че вече се е овладяла, нов пристъп на скръб я връхлиташе и тя отново се разплакваше. През замъглените си от сълзи очи видя още един автобус да стоварва пътниците си на тротоара. Някои от тях изгледаха високата, разплакана жена, успокоявана от дребен бушмен в старинен костюм. Мисълта колко ли странно изглеждат двамата с !Ксабу я развесели: след малко вече се смееше, въпреки че продължи да хълца с неотслабваща сила. Някаква частица от нея, която се носеше в центъра на водовъртежа, се запита дали някога ще спре или ще си остане да виси тук като блокирала програма, която превключва ту на веселба, ту на печал, докато най-после се стъмни и всички се приберат по домовете си.

Накрая спря — по-скоро от умора, отколкото от самоконтрол, забеляза с неудоволствие тя. !Ксабу пусна ръцете й. Все още не смееше да го погледне, затова бръкна в джоба на сакото си и откри парченце измачкана хартия, с което преди малко беше попила червилото си, опита се да подсуши лицето си и да си издуха носа. Когато срещна очите на приятеля си, в погледа й имаше нещо като предизвикателство, сякаш го подканваше да се възползва от слабостта й.

— По-малко мъчителна ли е тъгата ти сега?

Тя отново се извърна. Изглежда, за него си беше напълно в реда на нещата да се правиш на идиот пред медицинския комплекс в предградията на Дърбан. А може би беше прав. Чувството й за нелоялност беше отстъпило място на едва

доловимо неудовлетворение.

— По-добре съм — каза тя. — Май си изпуснахме автобуса.

Ксабу сви рамене. Рени се наведе напред, взе ръката му и я стисна за миг.

— Благодаря ти за търпението. — Спокойните му кафяви очи я изнервиха. Той да не смяташе, че трябва да се гордее със себе си, затова че се е разциврила? — Нещо. Нещо в тази песен…

— Да? — наблюдаваше я внимателно той.

Без да знае защо, това я подразни. На какво ли прилича с подпухналите си клепачи и сополив нос. Погледна към ръцете си, отново на сигурно място в скута й.

— …където се казваше: „Имаше хора, някакви хора, които ми скъсаха нишката…“ Е, има хора — несъмнено.

!Ксабу примигна.

— Не разбирам.

— Стивън не е просто… болен. Вече съм сигурна. Всъщност от самото начало не вярвам, но не мога да си обясня причината. Някой — някакви хора — също както в песента — са му причинили това. Не знам кой или как, или защо, но го знам. — Смехът й беше неестествен. — Предполагам, че това казват всички луди. „Не мога да го обясня, но знам, че е така.“

— Заради проучването ли мислиш така? Това, което видяхме в библиотеката ли?

Тя кимна и се изправи. Усети силата й да се завръща. Действия — ето какво беше необходимо. Плачът е безполезен. Трябваше да направи нещо.

— Точно така. Не знам какво означава, но има нещо общо с мрежата.

— Сама каза, че мрежата не е реално място, че това, което се случва там, е нереално. Ако някой се храни там, това не го засища. Как може нещо в мрежата да причини болест или да накара едно дете да заспи и да не може да се събуди?

— Не знам. Но смятам да разбера.

Рени се усмихна неочаквано — дори в най-критичните моменти на живота ти току ще ти хрумне някое идиотско клише. Подобни бисери ръсеха и героите в кримките — срещала ги беше неведнъж в книгата, която четеше на Стивън. Тя стана.

— Не ми се чака друг автобус и ми писна от тая пейка. Да вървим да хапнем нещо, ако нямаш нищо против — искам да кажа. Вече изгуби целия си ден с мен и с проблемите ми. А уроците?

!Ксабу се ухили самодоволно.

— Работя много упорито, госпожо Сулавейо. Вече съм приключил с уроците за тази седмица.

— Тогава идваш с мен. Имам нужда от храна и кафе — особено от кафе. Баща ми сам да се погрижи за себе си. Ще му се отрази добре.

Когато закрачи по тротоара, усети лекота, каквато не беше изпитвала от седмици, — сякаш беше свалила от себе си мокър пуловер.

— Положително има нещо, което можем да научим — каза тя. — Всеки проблем си има решение. Трябва само да се поизпотиш малко.

!Ксабу не отговори, но ускори ход, за да върви успоредно с нея. В сивия следобед около тях започнаха да разцъфват топли оранжеви петна. Включваха уличното осветление.

— Здравей, Муци. Моля те, може ли да влезем? Майката на Еди стоеше на входа и поглеждаше ту към Рени, ту към !Ксабу със смесени чувства на любопитство.

— Какво искаш?

— Искам да поговоря с Еди.

— За какво? Да не е направил нещо?

— Просто искам да поговоря с него — започна да губи търпение Рени, което не беше добро начало. — Хайде де познаваш ме. Не ме дръж на вратата като наказана.

— Извинявай. Влизайте.

Тя отстъпи, за да ги пропусне и посочи леко вдлъбнато канапе, покрито с пъстра дамаска. Рени побутна !Ксабу към него. Не че имаше къде другаде да седнат — апартаментът беше в същия безпорядък, както в нощта, когато Стивън се бе разболял.

„Вероятно не е пипнала оттогава“ — помисли си Рени и веднага се упрекна за дребнавостта си.

— Момчето се къпе.

Муци не предложи да ги почерпи, нито пък седна при тях. Увисна неловка пауза. Двете сестри на Еди лежаха проснати като богомолки пред видеостената и гледаха как двама мъже в ярки анцузи газят в цистерна с някаква лепкава материя. Муци непрекъснато поглеждаше през рамо натам — очевидно искаше да седне и също да гледа.

— Съжалявам за Стивън — най-после каза тя. — Добро момче е. Как е?

— Все същото — усети гласа си стегнат. Лекарите нищо не знаят. Просто е… заспал.

Тя поклати глава и се опита да се усмихне. Муци не беше виновна. Не беше кой знае каква майка, но надали случилото се със Стивън имаше нещо общо с това.

— Може би Еди ще дойде някой път с мен да го види. Лекарката каза, че е добре за него да чува познати гласове.

Муци кимна, но не изглеждаше много съгласна. След миг отиде в хола.

— Еди! Побързай, момче. Сестрата на Стивън иска да говори с теб. — Върна се, клатейки глава, сякаш беше свършила тежка и неприятна работа. — Стои там с часове. Понякога се оглеждам и викам: „Къде е това момче? Да не е умряло или нещо такова?“ — Млъкна и ококори очи. — Извинявай, Ирене.

Рени поклати глава. Забеляза как !Ксабу надигна вежди. Никога не му беше казвала истинското си име.

— Няма нищо, Муци. О, не ти представих !Ксабу. Мой студент. Помага ми да направя някои проучвания дали не можем да открием нещо за състоянието на Стивън.

Муци хвърли бегъл поглед към бушмена на канапето.

— Какви проучвания?

— Опитвам се да разбера дали лекарите не са пропуснали нещо — някоя статия в медицинско списание каквото и да е.

Рени реши да не обяснява повече. Муци явно вече беше решила за себе си кой какъв е. Обяснението, че двамата се опитват да открият дали мрежата не е причинила болестта на Стивън, щеше да й прозвучи още по-неправдоподобно.

— Просто искам да направя всичко възможно — добави само тя.

Видеостената отново привлече вниманието на Муци. Двамата мъже, покрити с лепкава тиня, сега се опитваха да се изкачат по стените на прозрачната цистерна.

— Естествено — каза тя. — Правиш всичко, каквото можеш.

Рени се замисли върху стойността на тази мъдрост, изречена от жена, която веднъж беше изпратила децата си с автобус при сестра си за почивните дни, без да се сети, че сестра й се бе преместила в другия край на Пайнтаун. Рени разбра за това, защото децата изникнаха на прага й и тя пропиля целия си съботен следобед, за да намери новия адрес на леля им и да ги отведе при нея.

„О, да, Муци, и двете правим всичко, каквото можем.“

Еди се появи с мокра, прилепнала коса. Беше навлякъл твърде широка раирана пижама: крачолите, навити няколко пъти, все пак се влачеха по пода. Беше навел ниско глава, сякаш очакваше удар с камшик.

— Влизай, момче. Кажи „здравей“ на Ирене.

— Здрасти, Рени.

— Здрасти, Еди. Няма ли да седнеш? Искам да ми отговориш на няколко въпроса.

— От болницата вече му зададоха цял куп въпроси — подхвърли Муци през рамо почти с гордост. — Дойде някакъв мъж, измъкна храната от хладилника, водеше си бележки.

— Искам да го попитам за други неща. Еди, моля те да си помислиш много внимателно, преди да ми отговориш. Става ли?

Той погледна към майка си за посредничество, но тя вече се беше обърнала към видеостената. Еди седна на пода пред Рени и !Ксабу. Вдигна от протритията килим една от механичните играчки на малките си сестри и я заогъва с ръце.

Рени му обясни кой е !Ксабу, но Еди не прояви особен интерес. Спомни си как се беше чувствала в подобни ситуации на неговата възраст, когато всеки възрастен беше част от една безформена маса врагове, докато не докажеше обратното.

— Не те обвинявам в нищо, Еди. Просто се опитвам да разбера какво се е случило със Стивън.

Еди все така не вдигаше поглед.

— Той е болен — смънка момчето.

— Това го знам. Но искам да науча какво го е разболяло.

— Нищо не сме правили. Вече ти казах.

— Може би не онази нощ. Но знам, че ти, Стивън и Соки се мотаехте из мрежата, ходехте на места, където не трябваше да ходите. Знам го, Еди, нали помниш?

— Да — сви рамене той.

— Затова искам да ми разкажеш.

Еди така заогъва куклата в ръцете си, че Рени се притесни да не я счупи. Тия проклетии бяха скъпи — добре го знаеше, защото бе купила на Стивън толкова фигурки от — „Детективи в мрежата“, че не можеше да ги преброи. „Маскър“ беше особено лесен за повреждане с трошливата си, свръхекзотична пластмасова прическа, висока поне колкото половината на собствената му височина.

— Всички го правят — рече най-сетне той. — Казахме ти. Просто разходки и изненадки.

— Всички ли го правят? Влизат във Вътрешния периметър, така ли?

— Да.

— Ами онова място… „При господин Дж.“? И там ли всички ходят, а?

— Да. Е, не всички. Много от горните класове говорят за него.

Рени се отказа от опитите си да го накара да я погледне и се облегна на канапето.

— И много от тях сигурно лъжат. Какво си чувал за това място, което те накара да отидеш там?

— За какво става дума? — попита !Ксабу.

— Не особено приятно. В мрежата. Виртуален клуб, както мястото, където те заведох, е виртуално кафене. — Тя пак се обърна към Еди: — Какво казват големите за него?

— Че…, че там можеш да видиш нещо. Разни работи. — Той погледна към майка си и макар тя да не отделяше очи от двамата лепкави мъже, които се шибаха един друг с дълги блестящи пръти, млъкна.

Рени отново се наведе към него.

— Какви работи? По дяволите, Еди, трябва да разбера!

— Момчетата казват, че можеш… да усетиш нещата. Дори и да нямаш пипач.

— Пипач?

Нов лаф на хлапетата в мрежата. Непрекъснато ги измисляха.

— Нещо… нещо, с което можеш да докосваш, каквото има в мрежата.

— Осезатори! Сензорни рецептори?

— Да, нещо такова. Дори да ги нямаш, в „При господин Дж.“ има неща, които можеш да усетиш. А има и… не знам. Момчетата казват така… — млъкна отново той.

— Кажи ми какво казват!

На Еди очевидно не му беше приятно да разговаря с възрастен за потайните разкази на хлапетата в мрежата. Този път Рени се обърна за помощ към майка му, но Муци й беше предоставила отговорността и нямаше намерение да я поема отново.

Със следващите няколко въпроса не можа да изкопчи почти нищо ново. Отишли в клуба на лов за преживявания, за които се шушукало, и да „видят“ неща — Рени предположи, че става дума за някаква порнография или секс, или насилие, — но вместо това се изгубили и часове наред обикаляли „При господин Дж.“. Някои местенца били доста страшнички и замотани, други — направо яки, но Еди упорстваше, че не си спомня почти нищо от онова, което видели. Накрая някакви мъже, с които бил и един дебел гадняр — или сим, който изглеждал така, — ги изпратили надолу по стълбите в някакво специално помещение. Соки паднал в нещо като капан, а двамата успели да избягат и се обадили на Рени.

— И не можеш да си спомниш нищо повече? Дори ако това ще помогне на Стивън да се оправи?

За първи път през цялата вечер момчето вдигна очи и устоя на вторачения й поглед.

— Не ментя.

— „Не лъжа“ — преведе тя на !Ксабу. — Не съм казала такова нещо, Еди. Но се надявам, че можеш да си спомниш още нещо.

Моля те, опитай.

Той сви рамене, но сега, когато ясно виждаше очите му, Рени съзря нещо неуловимо в тях. Дали казваше истината? Изглеждаше уплашен, макар че отдавна беше престанал да се бои от самата нея.

— Добре, ако си спомниш нещо друго, обади ми се. Моля те, много е важно. — Тя стана от канапето. Еди се запъти към хола, отново навел глава. — И още нещо — добави Рени. — Какво става със Соки?

Еди се обърна и я погледна със широко отворени очи.

— Разболя се. При леля си е.

— Знам. И се е разболял заради онова, което се случи в мрежата, така ли?

Той поклати глава.

— Не знам. От тогава не е идвал на училище.

Рени се предаде.

— Върви.

Еди изскочи от стаята като пусната изпод водата коркова тапа. Рени се обърна към Муци, която лежеше на килима до дъщерите си.

— Имаш ли номера на лелята на Соки?

Муци се изправи с усилие и въздъхна тежко, сякаш я бяха накарали да изкачи неколкостотин килограма камъни на върха на планината Дракенсберг.

— Сигурно е тук някъде.

Рени погледна !Ксабу, за да сподели раздразнението си, но дребният мъж бе забил поглед в екрана, очарован независимо от волята си от опитите на единия лепкав мъж да хване, да убие и да изяде живо пиле. Механичните и неестествено усилени звуци на машината за смях изпълваха стаичката.

След последните часове за деня учениците се втурнаха по коридорите. Рени наблюдаваше калейдоскопичното движение на цветове през прозорците на кабинета си, докато размишляваше за човешките същества и потребността им от контакт.

Някъде към края на миналия век хората предричали, че обучението навсякъде ще се осъществява чрез видеоканали, или че учителите могат да бъдат напълно заместени от интерактивни машини за обучение и хипертекстови информационни банки. Естествено, хората бяха сбъркали в предвижданията си. Рени си припомни нещо, което й беше казал един от университетските й преподаватели: „Когато за първи път замразили храна преди сто години, професионалните гадатели обявили, че хората никога

вече няма да готвят. Но вместо това трийсет години по-късно те вече отглеждали собствени подправки и пекли собствен хляб в заможните предгradия из целия първи свят.“

По същата причина изглеждаше невероятно човешките същества някога да надраснат необходимостта си от личен контакт. Лекциите и семинарите на живо не бяха толкова голяма част от учебния процес, както навремето, когато книгите са били единствената форма на съхранение на информация, но онези, които твърдяха, че свързаните със загуба на време и средства човешки контакти ще изчезнат, очевидно бяха сгрешили. Една от бившите университетски приятелки на Рени се беше омъжила за полицай. Преди да прекъсне връзката си с тях, бяха вечеряли няколко пъти заедно и си спомняше съпругът й да казва почти същите неща за криминологията: независимо от това какви ли не апарати за установяване на истината съществували — анализатори на пулса, на мозъчните вълни, на гласовото напрежение или на електрохимичните промени в кожата, — полицаите винаги се чувствали най-сигурни, когато могат да погледнат заподозрения в очите и да го разпитват.

Така че, както изглежда, нуждата от реален контакт беше универсална. Колкото и много промени да бяха настъпили в околната среда — за повечето, от които виновник беше самият човек, — мозъкът му все още си беше почти същият орган, който нашите предци носели в черепите си из дефилето Олдувай преди милион години. Той приемаше информация и се опитваше да я осмисли. Не съществуваше никакво разграничение между „реално“ и „нереално“ — поне на най-основните, инстинктивни равнища на страха, желанието и самосъхранението.

Беше се замислила за всичко това заради приятеля на Стивън, Соки. Рано тази сутрин се бе свързала с майка му, но Патриша Мвете — която Рени не познаваше добре — остана непреклонна: Рени не биваше да ходи у тях.

Соки бе прекарал заболяване и тъкмо започвал да се оправя. Това щяло да го разстрои. След продължителна и донякъде разгорещена дискусия Патриша накрая се съгласи Рени да поговори със Соки по телефона, когато той се върне вкъщи от някаква неопределена „среща“ този следобед.

Първоначално размишленията на Рени бяха продиктувани от непълноценността на телефонния контакт, сравнен с една лична среща, но впоследствие, когато се замисли върху съществените въпроси, започна да осъзнава, че ако възнамеряваше да търси причината за заболяването на Стивън — особено, ако то произтичаше от мрежата, — щеше да й се наложи да отдели доста време, за да разграничи нереалност от реалност.

Разбира се, засега беше абсолютно немислимо да споделя разсъжденията си със специалисти — медицински или юридически. От време на време по повод на ВР възникваха скандали в печата, особено в началото — както при всички нови технологии, — а и определено имаше случаи на посттравматичен стресов синдром при консуматори на изключително силни симулации, но никой от официално признатите прецеденти нямаше нищо общо с този на Стивън. А и въпреки собствената ѝ не съвсем обяснима убеденост, че това се бе случило, докато е бил включен, нямаше никакво реално доказателство за връзката между използването на мрежата и случаите на кома. Със същия успех хиляди други фактори можеха — и щяха — да бъдат използвани за обяснение на случая.

Но още по-плашеща беше мисълта да се опита да установи истината в самата мрежа. Дори полицейски детектив с опита си и цялата сила на закона на негова страна би имал трудности да се оправи с маските и илюзиите, които консуматорите на мрежата създаваха за себе си, без да става дума за гарантираните им от ООН лични права.

„Ами аз? — помисли си тя. — Ако съм права и ако се захвана, ще бъда като Алиса, която се опитва да разкрие убийство в Страната на чудесата.“

Почукване по вратата на кабинета прекъсна мрачните ѝ мисли. !Ксабу подаде глава.

— Рени? Заета ли си?

— Влизай. Тъкмо щях да ти изпратя съобщение. Наистина съм ти благодарна, че прекара толкова време с мен вчера. Чувствам се много неудобно, задето те отвлякох от дома ти и от науките ти.

!Ксабу изглеждаше малко смутен.

— Нали съм ти приятел. Приятелите си помагат един на друг. А и, трябва да ти призная, ситуацията е странна и интересна.

— Може би, но ти си имаш свой собствен живот. Не прекарваш ли вечерите обикновено в библиотеката?

Той се усмихна.

— Училището бе затворено.

— Разбира се — направи гримаса тя и измъкна цигара от сакото си. — Бомбената заплаха. Лошо е, когато зачестят толкова, че дори не си я спомням, освен ако някой не спомене за нея. И знаеш ли какво? Никой друг не го направи, само ти. Просто поредният ден в големия град.

Отново се почука. Една колежка на Рени, преподавателка по встъпително програмиране, беше дошла да вземе някаква книга.

Не спря да бърбори през цялото време — разказваше някаква безкрайна история за някакъв умопомрачителен ресторант, където я завел приятелят й. Излезе, без да погледне или дори да забележи !Ксабу, сякаш той беше част от мебелировката. Рени се подразни от маниерите й, но малкият мъж изобщо не бе забелязал нищо.

— Мисли ли за това, което научи снощи? — попита той, когато останаха сами в кабинета. — Все още не съм съвсем сигурен какво предполагаш, че се е случило с брат ти. Как може нещо нереално да има такъв ефект? Особено след като екипировката му е била съвсем елементарна. Ако нещо го е заплашило, какво би му попречило да си свали шлема?

— Беше го свалил — или поне не бе с него, когато го намерих. А и не мога да ти отговоря. Бих искала да мога.

Трудността, а може би и безсилието й да открие отговора за болестта на Стивън в мрежата изведнъж я накара да се почувства ужасно отпаднала. Смачка цигарата и проследи струйката дим, която се изви към тавана.

— Всичко може да се окаже само халюцинации на безутешен роднина. Понякога хората си търсят причини — макар да няма никакви причини. Именно това ги кара да вярват в съзаклятия или религии — ако изобщо има някаква разлика. Светът е прекалено сложен и затова търсят прости обяснения.

Стори й се, че !Ксабу я погледна с известно несъгласие.

— Но нещата имат модели. По този въпрос и науката, и религията са единодушни. Така че остава почтената, но трудна задача да се опиташ да прецениш кои модели са реални и какво означават.

За момент го изгледа втренчено, изненадана за кой ли път от схватливостта му.

— Прав си, разбира се — съгласи се тя. — И така, предполагам, че мога да продължа да се взирам в този конкретен модел и да разбера означава ли нещо. Искаш ли да останеш, докато разговарям с другия приятел на Стивън?

— Ако няма да попреча.

— Няма причини. Ще кажа на майка му, че си приятел от политехниката.

— Надявам се да съм „приятел от политехниката“.

— Наистина си, но ми се ще да си помисли, че си преподавател. По-добре свали тази вратовръзка — приличаш на герой от стар филм.

!Ксабу малко се засегна. Гордееше се с официалната изрядност на костюма си — Рени не бе намерила сили да му каже, че е единственият мъж под шейсетте, когото е виждала да

носи вратовръзка, — но той се подчини, след това придърпа един стол и седна до нея, изпънал гръб.

Линията отвори Патриша Мвете. Изгледа !Ксабу с нескрито подозрение, но обяснението на Рени я удовлетвори.

— Не задавайте на Соки твърде много въпроси — предупреди тя. — Уморен е — дълго боледува.

Самата тя беше облечена доста официално. Рени смътно помнеше, че работи в някаква финансова институция, и предположи, че току-що се връща от работа.

— Не искам с нищо да го разстройвам — отвърна Рени. — Но брат ми е в кома, Патриша, и никой не знае защо. Просто искам да разбера, каквото мога.

Загрижената скованост на жената се посмекчи.

— Знам, Ирене. Съжалявам. Ще го извикам.

Когато Соки се появи, Рени се изненада колко добре изглежда. Изобщо не беше отслабнал — беше си все така якичък — и се усмихна отривисто и приветливо.

— Здрасти, Рени.

— Здравей, Соки. Съжалявам — чух, че си бил болен.

Той сви рамене. Майка му, вече извън екрана, каза нещо, което Рени не можа да чуе.

— Добре съм. Как е Стивън?

Рени му разказа и доброто настроение на Соки се поизпари.

— Чух за това, но си мислех, че е нещо за кратко — като оня хлапак от училище, дето получи мозъчно сътресение.

— Ще умре ли?

Тя изтръпна от безпардонността на въпроса. Мина известно време, преди да отговори.

— Надявам се — не, но много се притеснявам за него. Не знаем какво не е наред. Затова поисках да ти задам няколко въпроса. Можеш ли да ми разкажеш за онова, което ти, Стивън и Еди сте вършили в мрежата?

Соки я погледна малко странно, учуден от въпроса, след което се впусна в дълго описание на различни позволени и полупозволени занимавки на хлапетата в мрежата, прекъсвано от време на време от неодобрителните забележки на временно невидимата му майка.

— Това, за което всъщност искам да узная, Соки, е за последния път, точно преди да се разболееш. Когато тримата влязохте във Вътрешния периметър.

Той я погледна озадачен.

— Вътрешният периметър?

— Знаеш за какво става дума.

— Естествено. Но никога не сме влизали там. Казах ти, че

само сме опитвали.

— Да не би да твърдиш, че никога не сте влизали във Вътрешния периметър?

Изразът на младото му лице се ожесточи.

— Еди да не ти е казал, че сме влизали? Значи менти — адски менти!

Рени млъкна слисана.

— Соки, наложи се да вляза и да измъкна Еди и Стивън. Казаха, че си бил с тях. Бяха се притеснили за тебе, защото те бяха изгубили в мрежата…

Соки повиши тон.

— Те ментят!

Рени съвсем се объркa. Дали говореше така само защото майка му беше до него? Ако беше така, справяше се твърде убедително: изглеждаше искрено възмутен. Или Еди и Стивън я бяха излъгали, че Соки е с тях? Но защо?

Майка му влезе в екрана.

— Разстройвате го, Ирене. Защо наричате момчето ми лъжец?

— Не, Патриша, просто съм объркана. Ако не е бил с тях, защо е трябвало да лъжат? Изобщо не им се размина — Стивън и така загуби привилегиите си в мрежата — поклати глава тя. — Не знам какво става, Соки. Сигурен ли си, че не си спомняш нищо? Влизането във Вътрешния периметър, мястото, наречено „При господин Дж.“? Падането в нещо като врата? Сини светлини…?

— Никога не съм бил там! — наистина беше ядосан, ядосан и уплашен, но все пак като че ли не лъжеше. Няколко капки пот бяха избили по челото му. — Врати, сини светлини… Аз никога…!

— Достатъчно, Ирене! — обади се Патриша. — Стига!

Преди Рени да успее да отговори, Соки внезапно отметна глава назад и издаде странен гъргорещ звук. Краката му си изпружиха и цялото му тяло започна силно да се тресе. Майка му го сграбчи за ризата, ала не успя да го задържи, той се плъзна от стола и падна с трясък на пода. Втренчена в екрана като закована, Рени чу !Ксабу да се задъхва до нея.

— Върви по дяволите, Ирене Сулавейо! — изкрещя Патриша. — Той се оправяше! Ти му го причини! Никога повече да не си се обадила в тази къща!

Тя коленичи до сина си и прегърна тресящата се в конвулсии глава. На устните му се появи пяна.

— Край на връзката! — извика тя и екранът на Комуникатора потъмня.

Последното нещо, което видя Рени, бяха белналите се очи на Соки. Ирисите му се бяха извъртели под клепачите.

Опита се веднага да се свърже отново, въпреки гневните думи на Патриша, но линията в дома на лелята на Соки не приемаше външни обаждания.

— Това беше припадък! — пръстите й трепереха, докато щракаше самозапалването на цигарата. — Епилептичен припадък. Но той не е епилептик — по дяволите, !Ксабу, познавам това дете от години! Придружавала съм класа им по време на сума ти излети: винаги съобщават, ако някое от децата има сериозни здравословни проблеми — беснееше тя, без да знае защо. Беше и изплашена, но причините за това бяха пределно ясни. — Нещо се е случило с него през този ден — когато отидох да ги измъкна от Вътрешния периметър. След това се случи и със Стивън, но още по-зле. Господи, бих искала Патриша да отговори на въпросите ми!

Жълтокафявата кожа на !Ксабу беше побледняла.

— Нали говорихме за лечителския транс — каза той. — Имах чувство, че съм свидетел на подобно нещо. Приличаше на човек, който се среща с боговете.

— Не е никакъв транс, по дяволите! И няма никакви богове! Беше си типичен пристъп.

Обикновено зачиташе чуждото мнение, но точно в този момент не й беше до магическите теории на приятеля й. Очевидно, без да се засегне, !Ксабу я наблюдаваше как се разхожда гневно и разстроена из стаята.

— Нещо е объркало мозъка на това дете — не спираше Рени. — Физиологически ефект в реалния свят в резултат на нещо, случило се в мрежата.

Отиде до вратата и я блъсна да се затвори: припадъкът на Соки беше засилил усещането й, че е изложена на някаква смътна опасност. Разумът й нашепваше да не бърза толкова с произволни догадки, които не могат да бъдат научно доказани, но тя не му обърна особено внимание.

Обърна се пак към !Ксабу:

— Отивам там. Трябва да отида.

— Къде? Във Вътрешния периметър ли?

— В онзи клуб — „При господин Дж.“. Там нещо се е случило със Соки. Почти съм сигурна, че Стивън се е опитал да се промъкне отново, докато беше при Еди.

— Ако там има нещо лошо, нещо опасно… — !Ксабу поклати глава. — Какъв смисъл има? Каква би могла да е изгодата за хората, които притежават този виртуален клуб?

— Може да е страничен ефект от някое от неприятните им малки забавления. Еди каза, че вероятно предлагат усещания, които превишават ефекта от всички познати и използвани

екипировки. Може би са открили начин да усилят осезателната възприемчивост на илюзията. Може да използват сгъстени подсъзнателни възбудители свръхзвуци, нещо незаконно, което предизвиква тези ужасни странични ефекти. — Седна и започна да рови из купищата хартия на бюрото за пепелник. — Каквото и да е, ако искам да разбера, ще трябва сама да се справя. Би отнело цяла вечност, докато накарам някой да се заеме с подобно разследване — Комисията на ООН има най-тежката бюрокрация в света.

Намери пепелника, но ръцете й трепереха толкова силно, че едва не го изпусна.

— Не се ли излагаш на голяма опасност? Ами ако се разболееш като брат си?

Върху гладкото чело на малкия мъж се появиха дълбоки бръчки на загриженост.

— Ще бъда много по-предпазлива и много по-информирана от Стивън. А само ще търся възможните причини — достатъчно, за да бъде образувана съдебна процедура — изгаси цигарата тя. — И може би, ако разбера какво се е случило, ще можем да намерим някакъв начин да възстановим щетите.

Тя стисна ръце в юмруци.

— Искам си братчето при мен.

— Решена си да отидеш?

Тя кимна и посегна към комуникатора. Усещаше приповдигнато и дори леко зашеметяващо чувство за яснота. Трябваше да свърши много неща — на първо място да си създаде двойник: ако собствениците на клуба криеха нещо, би било глупаво да се изтърси със собственото си име и индекс. А искаше и да направи предварителни проучвания за самия клуб и компанията собственик. Всичко, което би могла да научи, преди да влезе, би увеличило шансовете й да открие полезни доказателства вътре.

— В такъв случай не трябва да тръгваш сама — тихо каза ! Ксабу.

— Но аз… я чакай. Да не говориш за себе си? Да дойдеш с мен ли?

— Имаш нужда от придружител. Ами ако нещо ти се случи? Кой ще предостави доказателствата на съответните власти?

— Ще оставя бележки, писмо. Не, !Ксабу, не бива.

Вече бе включила на скорост. Той само щеше да я забави. Влизането й трябваше да бъде незаконно и ако я хванат, престъплението й щеше да бъде много по-тежко, ако води и студент със себе си.

— Изпитите започват след два дни — сякаш отгатна мислите

й !Ксабу. — След което вече няма да съм твой студент.

— Незаконно е.

— Мога да използвам оправданието, че като новодошъл в големия град, какъвто съм, незапознат с модерния живот, не съм разбрал, че върша нарушение. Ако е необходимо, ще потвърдя това твърдение.

— Но ти имаш свои собствени отговорности! !Ксабу тъжно се усмихна.

— Някой ден, Рени, ще ти разкажа за моите отговорности. Но в този момент аз нося отговорност за приятел, а това е много важно. Моля те, приеми, че те моля за услуга — почакай, докато свършат изпитите. Ако не друго, това ще ти даде възможност да се подготвиш. Сигурен съм, че има още въпроси, които трябва да бъдат зададени, преди да се изправиш срещу тези хора, и още отговори, които да бъдат намерени.

Рени се замисли. Беше прав. Няколко дни за подготовка нямаше да й бъдат излишни, а имаше и куп служебни задължения. Нямаше ли да й бъде в тежест, вместо от полза той?

!Ксабу я гледаше невъзмутимо. При цялата си млада и миниатюрна фигура бушменът излъчваше някаква непоколебимост. Спокойната му настойчивост вдъхваше доверие.

— Добре — каза най-после тя. Струваше й огромни усилия да отстъпи. — Ако състоянието на Стивън не се влоши, ще изчакам. Но ако тръгнеш с мен, ще правиш само каквото ти кажа, докато сме вътре. Ясно ли е? За начинаещ си много талантлив — но все пак си начинаещ.

Усмивката на !Ксабу стана по-широка.

— Да, учителко. Обещавам.

— Тогава изчезвай от кабинета ми и върви да учиш за изпитите. Имам работа.

Той направи лек поклон и излезе, като притвори тихо вратата зад себе си. Въздухът раздвижи дима от цигарата й. Рени наблюдаваше въртопчетата от пушек на светлината от прозореца — безсмислени, постоянно променящи се спиралки.

Тази нощ сънят се върна. !Ксабу стоеше на ръба на дълбока бездна и разглеждаше джобен часовник. Този път му бяха поникнали крака и той се разхождаше по дланта му като плосък сребърен бръмбар.

Нещо закръжи във въздуха оттатък ръба на скалата, невидимо сред мъглата, но все по-близо и по-близо. „Птица“ — помисли си тя, щом видя крилата. Не. Беше ангел. Трепкащо, синкаво видение с човешко лице.

Лицето на Стивън. Докато се носеше към нея, той я извика, ала гласът му потъна в порива на вятъра. Тя изкрещя и сепна !

Ксабу, който се извърна, направи крачка назад, политна над ръба и изчезна.

Стивън погледна надолу, където беше паднал малкият мъж, после вдигна втренчен, насълзен поглед към Рени. Устните му отново се раздвижиха, думите му отново достигнаха до слуха й. Вятърът го подхвана, разтвори крилата му и го разлюля. Преди Рени да успее да помръдне, той потъна в мъглата.

ОСМА ГЛАВА
ДРЕД

МРЕЖА/НОВИНИ: Полицаи застрелват двайсет и двама последователи на канибалски култ.

(Картина: чували с трупове, подредени пред сгради.)

Диктор: Гръцки военни полицаи застреляха двайсет и двама членове на скандалния култ „Антропофаги“, известен с практикуването на ритуален канибализъм, при престрелка, превърнала центъра на Наксос в бойно поле. Убит е и един полицай, а двама са ранени.

(Картина: мъж с брада размахва кол и крещи към публиката.)

Тъй като установяването на самоличността на труповете, някои, от които — с тежки изгаряния, все още не е приключило, засега не е ясно дали вождът на групата Димитриос Кризостомос — когото виждате на запис, направен тайно от правителствен информатор — е сред убитите при нападението над Сакристос…

Харесваше му как се придвижва — на бавни скокове — като леопард пред нападение. Усили звука и тътенът на барабаните заехтя отвсякъде. Чувстваше се като бог. Звукозаписът по вътрешната му система създаваше усещане за съвършенство. „Камера, камера“ — помисли си той, проследявайки жената с очи. Имаше страхотно дупе — усмихна се, докато гледаше предизвикателните й движения и за да подчертае усмивката, вмъкна тромпетово глисандо, остро и хладно като нож.

Сребристите звуци го накараха да се сети за собственото си оръжие — едноостър резец за сухожилия „Цайсинг“ — и той го измъкна и го разгледа отблизо, докато тромпетът бавно извиваше кресчендо, което го накара да се втвърди като скала.

Жената ускори крачка и се задруса надолу по стълбите към подземния паркинг. Страхотното дупе заподскача и го накара да откъсне очи от ножа. Бяла жена, богата и със стройно тяло, коса с цвета на пясък, с прилепнали по бедрата луксозни бели панталони. Не беше го забелязала, но сигурно усещаше, че я преследва — животинският й нюх на газела подушваше опасността.

Когато слезе от последното стъпало, погледна назад и за миг очите й се разшириха. Разбра. Докато се спускаше по мрачното

стълбище, той усили барабаните; те тътнеха в главата му и блъскаха черепа му като боксови ръкавици — круша. Но не ускори крачка — това не подхождаше на истински художник. Пристъпваше бавно-бавно. Намали звука на препускащите барабани, за да се наслади на неизбежността на настъпващата кулминация.

Сред тътена се прокрадна друг ритъм — учестено думкане на прединфарктно сърце. Тя вече приближаваше до колата си и тършуваше за дистанционното. Приглуши зрението си, докато жената и топлината ѝ единствени заблещукаха в тъмния гараж. Ускори ход, като възбуди музиката така, че се втурнаха повече корни, а ритъмът препусна, за да изгради кресчендо.

Леко я докосна с пръсти и шокът от съприкосновението я накара да изпищи и да изпусне чантата си. Съдържанието ѝ се пръсна по циментовия под — дистанционното, което търсеше, скъп сингапурски комуникатор, флакони с блясък за устни като гилзи от куршуми. Топлата следа от дланта ѝ върху разсипаната чанта вече изстиваше. Върху лицето ѝ се боричкаха страх и враждебност — беснееше, че такъв като него си позволява да я докосне и я кара да разпилее този неин — о, така личен живот върху пода. Но щом приближи лице до нейното и разкриви уста в усмивка, страхът надделя.

— Какво искаш? — заекна тя, но гласът ѝ заглъхна сред воя, който изпълваше черепната му кутия. — Вземи ми картата! Ето, вземи я!

Той се усмихна лениво, а кресчендото леко затихна. Ножът проблесна и допря бузата ѝ.

— Какво иска Дред ли? Твоята плът, сладост моя. Сладката ти плът.

Когато приключи, той намали музиката до залезно диминуендо — цвъртящи звуци, подобни на щурци, ридаеща цигулка. Прекрачи мокрото петно и вдигна с гримаса кредитната ѝ карта. Кой глупак би взел такова нещо? Само пълен идиот ще лепне белега на Каин върху собственото си чело.

Вдигна ножа и очерта с червени щрихи думата „SANG“ (кръв) върху холограмната повърхност на картата, след което я пусна до нея.

— На кого му трябва ВР, щом има РЖ? — прошепна той. — Наистина реален.

Богът погледна от високия си трон надолу към сърцето на онова, което беше Абидос, над прегънатите гърбове на хилядата си жреци, проснати пред него като хиляда водни костенурки, приличащи се край брега на Нил, покрай дима от сто хиляди кадилници и мъждукащата светлина на сто хиляди лампи.

Погледът му проникна дори сред сенките на най-отдалечените кътчета в огромната му тронна зала и още по-нататък, през лабиринта от коридори, който я отделяше от Града на мъртвите, но не съзря онзи, когото диреше.

Богът нетърпеливо тропна с млата по позлатената облегалка на креслото.

Върховният жрец Този или Онзи — богът не си правеше труда да помни имената на всички свои подчинени: идваха и си отиваха като песъчинки в буря — пропълзя към подиума, върху който се възправяше златният трон, и отри лице о гранитните плочки.

— О, възлюблени на сияйния Ра, баща на Хор, господар на Двете земи — занарежда жрецът, — ти, който си господар на всички хора, ти, който караш житото да никне, който си умрял, но живееш, о, велики боже Озирис, чуй своя скромен слуга.

Богът въздъхна.

— Говори.

— О, прекрасни и сияйни, о, господарю на зеленината, този скромен твой слуга желае да ти съобщи за известен смут.

— Смут ли?! — наведе се богът напред и мъртвото му лице се надвеси толкова близо над проснатия жрец, че старикът почти се подмокри. — В моето царство?!

Жрецът заломоти:

— Двамата ти слуги Тефи и Мерат — те тревожат онези, които те почитат, с недостойното си поведение. Без съмнение, ти не желаеш те да вдигат пиянски бунт в светилищата на жреците и да хвърлят в ужас горките танцьорки по такъв злочест начин. А разправят, че вършат дори и още по-зловещи неща в покоите си — сгърчи се старецът. — Казвам само онова, което говорят и други, о, кралю на Далечния запад, обични и безсмъртни Озирис! Богът се облегна назад — маската скри, че е развеселен. Колко ли време беше събирало кураж това нищожество, за да повдигне въпроса. За миг помисли да нахрани крокодилите с него, но не си спомняше дали този върховен жрец беше гражданин или просто кукла. Какъвто и да беше, не си струваше главоболията.

— Ще го обмисля — каза той и вдигна жезъла и млата.

— Озирис обича своите слуги — от най-великия до най-нищожния.

— Благословен да е нашият господар на живота и смъртта — избърбори жрецът, докато пълзеше.

На бога му беше много забавно да размишлява над недостойнствата на позата му — ако беше гражданин, отлично беше усвоил симулационните си умения. Реши, че постъпи правилно, като не го хвърли на крокодилите — някой ден можеше да се окаже полезен.

Колкото до проклетите му слуги… е, ами нали това им беше работата? Разбира се, за предпочитане с двойката проклетници да лудуват някъде другаде, а не в неговото любимо и най-сложно конструирано светилище. Нека си карат почивката в Стария Чикаго или Ксанаду. И все пак може би беше редно да приложи нещо повече от обикновено изгнание. Щом бяха замесени дебелият и тънкият, малко дисциплина нямаше да навреди.

Бронзов писък на тромпет и барабанене на тъпан в дъното на тронната зала го откъснаха от тези мисли и го накараха да вдигне поглед. В сумрака проблясваха жълтозелени очи.

— Най-сетне — каза той и отново кръстоса символите пред гърдите си.

Онова, което пристъпи от мрака и покрай което жреците заотстъпваха като огромна река, заобиколила остров, се оказа високо почти два метра и половина. Красивото му кафяво тяло беше мускулесто, с дълги крайници и енергично, но от врата нагоре беше звяр. Главата на чакал се въртеше и наблюдаваше как жреците припкат встрани. Устните оголиха дълги бели зъби.

— Отдавна те чакам, Вестителю на смъртта — рече богът. — Много отдавна.

Анубис се отпусна дежурно на коляно и веднага се изправи.

— Имах работа.

Богът си пое дъх, за да се овладее. Имаше нужда от това създание и от особените му таланти. Не биваше да забравя това.

— Работа ли?

— Да. Това-онова.

Дългият червен език изскочи и облиза муцуната. На светлината на свещите върху белите зъби се откроиха следи от нещо, което приличаше на кървави петна. Богът смръщи лице от погнуса.

— Вечните ти необмислени занимания. Без нужда се излагаш на риск. Така не е хубаво.

— Правя каквото винаги — широките рамене помръднаха, а лъскавите очи лениво примигнаха. — Но ти ме призова и аз дойдох. Какво искаш, дядка?

— Не ме наричай така? Нагло е, пък и неточно — пое отново дълбоко дъх старият бог. Трудно беше да сдържа реакциите си към Вестителя, чието най-малко движение вонеше на опустошителна наглост. — Открих нещо много важно. Като че ли имам съперник.

Зъбите отново проблеснаха за миг.

— Искаш да го убия.

Богът се засмя абсолютно искрено.

— Ех, млади глупако! Че ако знаех кой е и можех да те

насъскам срещу него, той не би бил достоен да се нарича „мой съперник“. Той или тя — изкикоти се богът.

Чакалската глава клюмна встрани като на нахокано куче.

— Тогава какво искаш от мен?

— Нищо — засега. Но скоро ще ти се наложи доста тъмни алеи да пребродиш и още повече кокали да схрускаш с тези твои здрави челюсти.

— Изглеждаш… щастлив, дядка.

Богът трепна, но го пропусна покрай ушите си.

— Да, щастлив съм. Толкова отдавна не съм бил подлаган на изпитание, толкова отдавна никой, освен най-жалките слабаци, не ми се е противопоставял. Самият факт, че някой е въстанал срещу мене и се е намесил дори в най-дребния от плановете ми, е наслада. Настъпва най-голямото от всички мои изпитания, а ако нямаше съпротива, нямаше да има и изкуство!

— Но ти нямаш представа кой е. Може да е някой… вътре в самото Братство.

— Мина ми през ума. Възможно е. Не е много вероятно, но е възможно.

Зелено-златните очи заискриха.

— Мога да открия кой е.

Мисълта да развърже ръцете на този груб звяр точно за такава деликатна задача беше забавна, но неразумна.

— Не бива. Ти не си единственият ми слуга, а аз разполагам с по-изтънчени средства за събиране на информация.

Тонът на чакала стана сприхав.

— Значи ме извика и ме накара да си зарежа работата, просто да ми кажеш, че нямаш задачи за мен?

Богът започна да се издува, обвивката на мумията му заскърца, запращя и продължи да се разраства, докато най-сетне посмъртната му маска се извиси високо над пода на тронната зала. Хилядите жреци изстенаха като сънливци, нападнати от един и същи кошмар. Чакалът отстъпи крачка назад.

— Аз те викам и ти идваш — прокънтя гласът и отекна в изрисувания таван. — Не мисли, че си незаменим, Вестителю.

Като виеше и стискаше главата си, богът чакал рухна на колене. Жреците застенаха по-силно. След като прецени, че интерлюдията е достатъчна, Озирис вдигна ръка и болезнените стонове стихнаха. Анубис се строполи задъхан на пода по корем. Мина много време, преди да се надигне на четири крака. Трепереща му глава се сведе и щръкналите уши най-после докоснаха стъпалата пред трона.

Богът възвърна нормалните си размери и огледа със задоволство превития гръб на Анубис. — Но излиза, че все пак

имам задача за тебе. Всъщност тя е свързана с един от моите колеги и е от далеч по-неделикатен характер, отколкото разкриването на таен съперник. Точно в момента ти изпращат заповедите ми.

— Благодарен съм, о, господарю! — Гласът му беше така прегракнал, че думите едва се разбраха.

Пламъците на свещите лумнаха в сърцето на онова, което беше Абидос. Вестителят на смъртта беше получил поредното си пълномощие.

Дред измъкна фибровръзка от контакта и се търкулна от леглото на пода. Присвил очи от болка, той изпълзя до банята и се вкопчи в ръба на ваната, след което повърна развъждания в цистерни кебап, който изяде за обяд. Конвулсиите в стомаха му продължаваха дълго, след като го бе изпразнил. Когато престанаха, той се подпря запъхтян на стената.

Досега Стареца не беше постъпвал така. Тук — болезнено жужене, там — гаден световъртеж, но никога нищо подобно! Сякаш бяха забили шиш в едното му ухо и го бяха измъкнали през другото.

Изплю жлъчна течност в една хавлиена кърпа, после с мъка се изправи и се запрепъва към мивката, за да измие стомашните сокове от устните и брадичката си.

Отдавна никой не му беше причинявал такава болка. Струваше си да се замисли. Част от него — кривогледият хлапак, който за първи път се сблъска с официалната власт, след като трясна с чук в лицето друг шестгодишен хлапак — искаше да узнае истинското име на това дърто копеле, да го проследи до скривалището му в РЖ, да го заколи с бръснач и да одере кожата му ивица по ивица. Но друга част — възрастното създание, в което се беше превърнало това дете — се бе научила да действа по-внимателно. И двете части обаче уважаваха грубата сила. Когато някой ден стигнеше върха, щеше да действа по-същия начин. Слабите кучета стават плячка на силните кучета.

„Сляпата ярост е пречка“ — напомни си той. Който и да беше Стареца, да го вземе на мушка би било все едно да се опита да накара адът да замеря с камъни дявола. Той беше голяма клечка в Братството — доколкото знаеше Дред, — може би най-голямата. Вероятно живееше, заобиколен от въоръжени до зъби телохранители в някой от онези бронирани подземни силози, така предпочитани от шибаните богаташи, или на някой укрепен остров, като злодей от малайзийски гангстерски филм.

Усети вкуса на собствените си киселини и отново се изплю. Нужно е търпение. Засега трябва да използва яростта си само в предпазливо разпределяни дози; беше много по-лесно и разумно

да върши онова, което иска Стареца. Засега. Ще дойде и денят, в който чакалът ще впие зъби в гърлото на своя господар. Търпение. Търпение.

Вдигна глава към рамката на огледалото и се вторачи в отражението си. Искаше отново да бъде чист, безжалостен, недосегаем. Отдавна никой не беше го принуждавал да се чувства по този начин, а онези, които го бяха принудили, вече бяха мъртви — до един. Само първите няколко бяха умрели бързо.

Търпение. Никакви грешки. Успокои дишането, изправи гръб и стегна все още болезнените стомашни мускули. Наведе се напред до едър план — героят го гледаше отсреща с тъмни, безизразни очи, преглътнал болката. Няма кой да го спре. Наду музиката. Завръщаше се силен.

Втренчи се за миг в сплесканата с повръщано вана, после пусна водата. Кафяв водовъртеж отми мръсотията. Това да се отреже — да падне целият епизод с ваната. Не е съществен. Няма кой да го спре.

Поне новата работа щеше да е в РЖ. Беше уморен от натруфената глупост на тези богати тъпаци, изживяващи фантазии, които бяха недостойни и за най-жалкия наемник само защото можеха да си платят. В тази задача щеше да има истински риск и щеше да се пролее истинска кръв. Това поне беше достойно за него и за специалните му умения.

Мишената обаче… Той се намръщи. Въпреки онова, което беше казал на Стареца, не беше луд, да се забърква в междуособиците на Братството. Бяха твърде непредвидими — също като онези истории, които беше гледал в мрежата в училище: крале, кралици, интриги, отрови. Но и в междуособиците има скрита полза. Нека се избиват. Това само щеше да ускори идването на деня, когато той ще направи така, че нещата да се случат. Отново изплакна устата си и после се върна в леглото.

Усети нужда от музиката си — нищо чудно, че му бяха избили балансите. Звукозаписът представяше нещата в перспектива, придвижваше разказа нататък. Поколеба се — спомни си до каква агония го бяха докарали тръбичките наскоро, но само за миг. Той се казваше Дред и името, което си бе избрал, беше също и избраната от него игра. Негова. Никакъв Старец не беше в състояние да го уплаши.

Призова музиката. Тя дойде без болка — устойчиви синкопи, тихи барабани и провлечен бас. Наложи върху тях серия сдържани акорди на орган. Злокобни, но велики. Да измисляш музика. Да планираш музика. Мелодията „Никога няма да ме хванеш“.

Дори и сега онзи подземен паркинг в центъра сигурно е фрашкан с полицаи, които вземат проби от прах, сканират, правят инфрачервени снимки и се чудят защо престъплението не се е появило на техните дистанционни циркулиращи камери. Мотаят се и разглеждат червено-белите парцали.

Горкото маце. И тя не искаше никой да докосва плътта й.

Накрая ще кажат: още един труп. Скоро щеше да се разнесе из цялата мрежа. Да не забрави да гледа новините.

Дред се облегна на голата бяла стена, докато музиката пулсираше в него. Време беше да свърши някоя работа. Извика информацията, която му беше изпратило дъртото копеле, после — няколко изображения: първо — карти, после — сканировка „Леос“ и 3D1 в синьо на местоположението на мишената. Те плуваха във въздуха пред него като райски видения на фона на бялата стена.

Всичките му стени бяха голи. На кого му трябват картини, щом сам можеш да си ги правиш?

ДЕВЕТА ГЛАВА
ПОЩУРЕЛИ СЕНКИ

МРЕЖА/ЗАБАВЛЕНИЕ: „Бетонно слънце“ — с най-висок рейтинг за месец май.

(Картина: няколко експлозии, тичащ мъж в бяло сако.)

Диктор: Заключителният епизод на „Бетонно слънце“ е най-гледаното предаване в мрежата за месец май…

(Картина: мъж в бяло сако целува еднокрака жена.)

…проследено от шестнайсет процента от домакинствата в целия свят.

(Картина: мъж в бяло сако носи бинтовано куче през канал.)

Историята за лекаря беглец, който се крие в сквaтерския град Мост’и’Тунел е серийната драма с най-висок рейтинг за последните четири години…

Рени рязко извърна глава и тестовият модел — безкрайна редица от подредени като домина плочки в контрастни цветове — се разлюля. Намръщи се. Докосна една вдлъбнатина отстрани на шлема, за да увеличи налягането. Поклати глава — образът остана стабилен. Вдигна ръце и сгъна десния си показалец. Предната плочка — решетка в яркожълто — си остана на мястото; всички останали се поотдалечиха една от друга и се изтеглиха в безкрайното пространство. Сви още малко пръста и разстоянието между тях се сгъсти. Изви пръста надясно и цялата редица се завъртя — всяка плочка на част от секундата зад тази пред нея, оформяйки неонова спирала, която изчезна, след като плочките отново застинаха неподвижно.

— А сега ти — нареди тя на !Ксабу.

Той внимателно раздвижи ръце в сложна последователност от фигури, всяка, от които маркира различни точки на отдалеченост и положение спрямо сензора, прикрепен към предната част на визьора му като трето око. Безкрайната редица от цветни решетки се завърти, присви и заусуква като избухваща вселена от квадратни звезди. Рени кимна одобрително, макар че !Ксабу не можеше да я види — единственото, което виждаше, беше тестовият модел и заобикалящият го мрак.

— Добре — каза тя. — Сега да проверим паметта ти. Отдели

колкото искаш от тези плочки — но не от предните — и образувай многостен.

!Ксабу внимателно отдели подбраните плочки от редицата. Докато останалите се наместваха, за да запълнят освободените пространства, той подреди избраните от него, прегъна ги наполовина по диагонала и бързо събра съответстващите си триъгълници в кълбо с фасетки.

— Наистина напредваш — остана доволна тя.

Не че заслугата беше изцяло нейна — никога не беше обучавала по-упорит ученик от !Ксабу, а и той действително притежаваше огромни вродени способности. Много малко хора можеха да се адаптират към неестествените правила на мрежовото пространство толкова бързо и пълноценно като него.

— В такъв случай мога ли вече да го махна, Рени? — попита той. — Моля те! Цяла сутрин тренираме.

Тя махна с ръка и тестовият модел изчезна. След миг двамата стояха лице с лице един срещу друг сред 360-градусов сив океан — двама непривлекателни симове. Преглътна острата реплика, която беше на върха на езика й. Беше прав. Тя наистина отлагаше и преповтаряше подготвителните упражнения, сякаш се готвеше за някаква бойна мисия, а не за най-обикновено пътуване във Вътрешния периметър, за да посъбере информация. Не че, казано честно, за аутсайдери като тях едно пътуване във Вътрешния периметър можеше да се нарече „обикновено“. Нищо чудно да срещнат препятствия, които не биха могли да преодолеят, независимо колко добре бяха подготвени, но тя не искаше да бъде разконспирирана и изхвърлена заради някоя тъпа предотвратима грешка. Освен това, ако в Тойтаун наистина ставаше нещо незаконно и опасно и ако я усетеха, че прави издирване, това би накарало виновниците да внимават и може би дори да унищожат доказателствата, които биха могли да спасят Стивън.

— Не исках да бъда груб, Рени — вдигна загатнатите си ръце в помирителен жест симът на !Ксабу и в ъгълчетата на устата му трепна механична усмивка. — Но си мисля, че и ти ще си по-доволна, ако започнем да правим нещо.

— Сигурно си прав. Край на връзката и изход. Всичко изчезна.

Тя вдигна визьора на шлема си и отново се оказа сред строгата, но занемарена обстановка на контактната зала в политехниката. Бушменът бутна нагоре своя визьор, примигна и се усмихна.

Тя изреди наум списъка за последен път. Докато !Ксабу полагаше изпитите си — с които, както бе подочула, се беше

справил с очакваната лекота, — тя успя да създаде не само двойници, за да проникнат във Вътрешния периметър, но и няколко резервни симове. Ако станеше гаф, просто щяха да смъкнат първата си самоличност като стара кожа. Но не беше никак лесно. Да създадеш фалшива самоличност в мрежата не беше по-различно от това да си създадеш такава в РЖ и в много отношения процедурата беше същата.

През последните дни Рени беше прекарала по-голяма част от времето си в обикаляне из най-затънтените зони на мрежата. Сред мрачни сокаци се спотайваха съмнителни типове, за които създаването на фалшиви самоличности си беше занаят, но в последна сметка предпочете да се справи сама. Ако разследванията й във Вътрешния периметър се натъкнеха на нещо важно, засегнатите първо щяха да се насочат към търговците на контрабандни самоличности; нито един от тях не би спестил поверителна информация, за да запази прехраната, а може би и здравето си.

И така, натъпкана с кофеин и захар, без да сваля от устата си уж неканцерогенните цигари, тя се зае да направи малко акизу, както го наричаха по-старите. Промъкна се през стотици забутани инфобанки, копирайки най-различни парчета, както намери за добре, и въвеждайки фалшиви „двойно проверени“ данни в системи с износена или достатъчно слаба защита. И успя да създаде сравнително стабилни фалшиви самоличности за двамата и, както се надяваше, достатъчно да ги подсигури, ако се случеше нещо неприятно.

Между другото успя да понаучи това-онова и за „При господин Дж.“, което беше една от причините да упражнява ! Ксабу цяла сутрин. Клубът имаше доста съмнителна слава и намесата в неговите работи би могло да доведе до неприятни последици в реалния свят. Въпреки първоначалното й нетърпение, беше доволна, че !Ксабу я убеди да изчака. Всъщност дори още една седмица подготовка не би била излишна…

Пое си дъх. Достатъчно. Ако не престанеше, щеше да се превърне в един от онези маниаци, които се връщат по сто пъти, за да се уверят, че вратата е заключена.

— Добре — каза тя. — Да вървим.

Провериха за последен път съоръженията си, които висяха от тавана на системи от ремъци и макари и им позволяваха да се движат свободно във ВР, предпазваха ги да не се блъснат в истинските стени или да не се наранят при падане. Когато макарите ги издигнаха, те увиснаха един до друг сред тапицираната стая като чифт марионетки през почивния ден на някой кукловод.

— Прави, каквото ти казвам, без да задаваш излишни въпроси. Не можем да си позволим грешки — на карта е животът на моя брат. После ще ти отговоря на всички въпроси.

Рени направи последна проверка, че никоя от жиците не може да се измъкне при движението на ремъците, и пусна визьора си; изображението просветна и сивото сияние на очакващата мрежа я обкръжи.

— И помни: въпреки че личният ни канал е гарантиран от Вътрешния периметър, а не от самия клуб, влезем ли, смятай, че някой подслушва — приключи тя.

— Разбирам, Рени — отвърна бодро той, което бе изумително, тъй като вече два пъти тази сутрин му беше споменавала за подслушване.

Тя размаха ръце и потеглиха.

Тълпата, струпала се пред входа на Вътрешния периметър представляваше пъстроцветно и шумно петно. Когато многоезичната врява гръмна болезнено в ушите й, тя се сети, че в желанието си да не пропусне и най-малката подробност, която би й подсказала нещо, беше засилила входните си сензори прекомерно. Едно трепване на китката и свиване на пръста ги смъкна на поносима степен.

След дълго чакане, което така изнерви Рени, че тя заподскача на едно място от нетърпение, най-накрая се придвижиха до началото на опашката. Чиновничката беше учтива и май нямаше никакво намерение да се заяжда. Прегледа фалшивите им самоличности и попита дали причината за посещението им, посочена в тях, е валидна все още.

— Напълно. Проверявам инсталация, за която имаме оплакване.

Двойникът на Рени беше служител в голяма нигерийска компания за програми, а !Ксабу беше неин стажант — огромна компания, както бе проверила, която поддържаше абсолютно небрежен архив.

— И колко време ще ви е необходимо, господин Отепи?

Рени се смая — такава любезност! Не беше свикнала на подобна отзивчивост от бюрократите в мрежата. Огледа внимателно усмихнатия сим и се зачуди дали си няма работа с някакъв нов тип свръхусъвършенствана кукла от обслужващия персонал.

— Трудно е да се каже. Ако проблемът се окаже елементарен, мога сам да се справя, но преди това трябва да проверя отделните процедури.

— Осем часа?

Осем! Познаваше хора, които биха платили няколко хиляди

кредита за такъв дълъг престой във Вътрешния периметър — всъщност, ако й останеше някакво време, след като свършат, изкушаваше се да открие някой от тях. Замисли се дали да не опита да получи още — може би тази кукла беше повредена — играл ен автомат, който непрекъснато плюеше монети, — но реши да не насилва късмета си.

— Мисля, че е достатъчно.

След миг вече бяха вътре и се носеха точно над повърхността на монументалния портален площад.

— Не го осъзнаваш — обърна се тя към !Ксабу по личния им канал, — но току-що стана свидетел на чудо.

— Какво чудо?

— Бюрократична система, която върши точно онова, за което е предназначена.

Той се извърна към нея. Лека усмивка озари лицето на сима, който Рени беше избрала за посещението му.

— Т.е. да пусне вътре двама маскирани, които се преструват, че са тръгнали по законна работа?

— Никой не обича клоуните — натърти тя и излезе от канала. — Чисти сме. Можем да отидем, където си поискаме, освен в частните имения.

!Ксабу огледа площада.

— Тълпите тук изглеждат по-различни, отколкото в алеята „Ламбда“. А и постройките са по-екстравагантни.

— Защото си по-близо до центъра на силата. Хората тук правят каквото си искат, защото могат да си го позволят. — Една мисъл се завъртя в главата й като гореща черна сажда. — Хора, които винаги могат да се измъкнат безнаказано. Или поне така си мислят.

Стивън лежеше в кома, а онези, които го бяха наранили, се разхождаха на свобода. Гневът й, който нито за момент не беше стихвал напълно, отново припламна.

— Хайде да поразгледаме Тойтаун.

„Лалабай лейн“ беше далеч по-оживена от последния път, направо задръстена от виртуални тела. Изненадана, Рени дръпна !Ксабу в една странична уличка, за да разбере какво става.

Тълпата се вливаше през входа на алеята, крещеше и пееше. Приличаше на шествие. Симовете изобразяваха всевъзможни причудливи форми — свръхедри, свръхдребни, с допълнителни крайници, дори разчленени на несвързани телесни части, които се движеха като едно цяло. Някои от участниците постоянно се променяха пред очите й: огромните криле на прилеп на мършава фигура с виолетова коса се разтвориха в трепкащ сребърен воал. Мнозина променяха формите си ежесекундно — появяваха се

нови крайници, изтягаха се и се свиваха във фантастични форми като кипящ восък, топнат в студена вода. „Добре дошли в Тойтаун“ — помисли си тя.

— Сякаш пристигаме тъкмо за сбирката на обществото „Йеронимус Бош“.

Повдигна бушмена на нивото на покривите, откъдето гледката беше по-добра. Някои носеха светещи знамена с думата „свобода“ или я изписваха с огнени букви над главите си. Някаква групичка дори се беше преобразила в ходещи букви, които изписваха „ден на мутацията“. Макар че повечето от симовете имаха драстичен дизайн, същевременно бяха и доста нестабилни. Някои се разпадаха в безформени плоскости и линии сякаш против волята си. Други неочаквано започваха да трептят, докато изчезнеха окончателно.

„Домашно стъкмено програмиране — реши тя. — Направи си сам.“

— Вероятно е някакъв протест — обърна се тя към !Ксабу.

— Срещу кого или какво?

Висеше във въздуха до нея — карикатура със съсредоточен израз върху схематичното лице.

— Срещу законите за преобразяване, предполагам. Но едва ли страдат кой знае колко, щом могат да си позволят да се мотаят тук — процеди тя презрително. — Богаташки дечица, които се оплакват, че родителите не им позволяват да се обличат изчанчено. Да се махаме.

Те се стрелнаха покрай процесията към отдалечения край на „Лалабай лейн“, където улиците бяха празни. Когато уличният театър изчезна от погледите им, веднага си пролича запуснатостта на квартала. Много от именията изглеждаха още по-порутени от миналия път: от двете страни на улицата се издигаха безцветни постройки, наподобяващи скелети.

Внезапен, далечен, учестен ритъм насочи вниманието им към ослепително сияние в края на улицата. На фона на мрачната околност ужасната пулсираща жизненост на „При господин Дж.“ изглеждаше още по-зловеща.

!Ксабу се вторачи в осеяния с кулички масив и гигантската хищна усмивка.

— Значи това било.

— Личния канал — тросна му се Рени. — И стой на него, освен ако не ти се наложи да отговориш на някого. Веднага щом отговориш, отново превключваш. Не се притеснявай, ако забавиш отговора — сигурна съм, че е пълно с хора, чиито рефлекси не са в ред.

Бавно се понесоха напред, без да отделят очи от

проблясващата и гърчеща се фасада.

— Защо няма хора наоколо? — попита !Ксабу.

— Защото в тази част на Вътрешния периметър няма много за разглеждане. Тези, които посещават „При господин Дж.“, вероятно влизат направо. Готов ли си?

— Така мисля. А ти?

Рени се поколеба. Въпросът му й прозвуча иронично, но това не беше в стила на бушмена. Усети, че е напрегната до краен предел, нервите й щяха да се скъсат. Пое дълбоко въздух няколко пъти, за да се опита да се успокои. Озъбената уста над входа примлясна с червените си устни, сякаш нашепваше някакво обещание. „Усмивката на господин Джинго“ — така се бе наричало някога това място. Защо бяха сменили името, но бяха оставили тази отвратителна гримаса?

— Лошо място — отсече !Ксабу.

— Знам. Не го забравяй нито за секунда.

Тя разпери пръсти. След малко се озоваха в мрачно преддверие с криви огледала в златни рамки вместо стени. Щом се обърна да огледа залата, Рени усети, че латентността — краткото изоставане на действие от намерение, характерно за сложните ВР-среди, — тук беше много ниска — съвсем задоволителна имитация на реален живот. И най-малката подробност беше впечатляваща. Сами в преддверието, те не бяха само в огледалата: обкръжаваха ги хиляди пируващи призраци — фигури на мъже и жени, а някои по-скоро с животински, отколкото с човешки вид, и всички подскачаха около деформираните отражения на симовете им. Изглежда се забавляваха.

— Добре дошли в „При господин Дж.“ — каза глас на английски със странен акцент.

Нито едно от изображенията в огледалата не му съответстваше.

Рени се обърна и видя точно зад тях висок, усмихнат, елегантно облечен бял мъж. Той вдигна ръка в ръкавица и огледалата изчезнаха, тримата останаха сами и един-единствен стълб светлина, заобиколен от безкраен мрак.

— Толкова се радваме, че сте тук с нас — пропълзя гласът му по-близо, сякаш й шепнеше на ухо. — Откъде сте?

— От Лагос — отговори Рени леко задъхана. Надяваше се гласът й, понижен с една октава, за да съответства на мъжката й самоличност, да не му е прозвучал толкова пискливо, колкото й се стори на самата нея.

— Ние… много сме слушали за това място.

Мъжът се усмихна още по-широко. Направи лек поклон.

— Гордеем се със своята световна известност и се радваме да посрещнем приятели от Африка. Вие, разбира се, сте пълнолетни?

— Разбира се.

Още докато го казваше, знаеше, че дигитални пръсти опипват всяко ъгълче на фалшивата й самоличност, но не особено внимателно: опровержимост — това беше единственото нещо, нужно на подобно място.

— Развеждам приятеля си из Вътрешния периметър — никога досега не е бил тук.

— Великолепно. Довели сте го тъкмо където трябва. Добре облеченият мъж престана да ги фиксира, което означаваше, че индексите им са проверени. Той направи театрален жест с ръка и в мрака се отвори врата — правоъгълен отвор, от който кървеше задимена червена светлина. Бликнаха и звуци — силна музика, смях, втурнали се гласове.

— Приятно прекарване — кимна мъжът. — И да разкажете на приятелите си.

След което изчезна, а те се понесоха към аленото сияние.

Музиката се протегна да ги подхване като пипало на някакво огромно, ала невидимо енергийно същество.

Оглушително силна, тя напомняше подскоците на суинг-джаз от миналия век, но се прокрадваха и странни насечени и легатирани фрази, както и дискретни ритми, които шаваха под повърхността като пулса на дебнещ хищник. Беше омагьосваща: Рени усети, че си тананика още преди да успее да чуе думите, но и те не закъсняха.

Няма ужас в тоя топ — пееше някой настървено, докато оркестърът виеше и бумтеше отзад.

> Една усмивка е покана —
> без измама!
> Хайде тука на купон…

Залата беше зашеметяващо огромна — чудовищен, осветен в червено осмоъгълник. Колоните, разположени по ъглите му, всяка широка колкото небостъргач, се извисяваха и чезнеха високо в надвисналия сумрак; открояваха ги вертикални снопове светлина, които постепенно се събираха, за да се слеят в непрекъснати лъчи, потъващи в далечината. Високо горе те помръкваха, а сред неописуемите висини по тавана лъкатушеха искрящи фойерверки и подскачаха неспирно в мрака.

Прожектори кръстосваха задимения въздух и търкаляха яркочервени елипси по кадифените стени. Стотици сепарета се бяха проснали между колоните и изпълваха кънтящите балкони,

които се извисяваха поне двайсет етажа нагоре, преди въртопите от облаци дим да ги скрият от погледа. Почти безкрайна гора от маси покриваше блестящия долен етаж, а между тях препускаха фигури в сребърни дрехи също като топчета във флипер — хиляда сервитьори и сервитьорки, две хиляди, а може и повече — и всички се движеха бързо и ловко като капчици живак.

В центъра на огромната зала оркестърът свиреше върху подвижна сцена, която искреше и се въртеше като хоризонтално виенско колело. Музикантите бяха облечени в черно-бели официални костюми, но не внушаваха никаква официалност. Фигурите им бяха гротескно мършави и двуизмерни. Докато музиката бушуваше, силуетите им се клатушкаха и издуваха като пощурели призраци; някои стигаха чак до най-високите балкони и опулваха втренчено очи. Блестящите им като надгробни плочи зъби изчатквaха срещу клиентите, които пищяха и се смееха, докато се блъскаха, за да се дръпнат на по-безопасно място.

Само певицата, кацнала в най-далечния край на въртящата се сцена в прозрачна бяла рокля, не променяше размерите си. Докато призрачните музиканти се издуваха около нея, тя сияеше като късче радий.

Захвърляй тоя трепет ти — пееше тя с дрезгав, но съблазнителен глас, а тремолото му беше като на дете, принудено да стои будно до късно и да наблюдава възрастните, които се държат все по-странно и се напиват все повече.

Плъзни се във синкоп — направо!

Колата здраво ще ни закара на купона ни…

Певицата беше самотно петно светлина сред циклопската зала и налудничаво разтягащия се оркестър, но в продължение на много време Рени не можа да отдели очи от нея. Огромните черни очи върху бледото лице придаваха на жената вид на скелет. Фонтанът от бяла коса над главата й, висок колкото половината й ръст, подхождаше на бялата рокля, която се диплеше под ръцете й, и я оприличаваше на някаква екзотична птица.

Насам хвани —
не се мръщи!
Смеси се с огъня в Тойтаун!
Парче пусни,
пей си самин —
и кривото ще стане право!

Певицата се полюшваше напред-назад, блъскана от тътнещия ритъм като гълъб сред вихър. Огромните й очи бяха притворени в нещо като екзалтация, но май не беше точно това: Рени никога не

беше виждала човешко същество, което да излъчва такава безпомощност — и все пак певицата сияеше, искреше. Сякаш беше електрическа крушка, акумулирала твърде много енергия — жичката ѝ всеки миг щеше да експлодира. Бавно, почти без желание, Рени протегна ръка към !Ксабу. Напипа дланта му и я стисна.

— Добре ли си?

— Тук… тук човек може да се побърка.

— Така е. Хайде… хайде да седнем за малко.

Тя го поведе към едно сепаре до отсрещната стена — за да стигнат дотам, в РЖ биха им трябвали няколко минути, но тук това стана за секунди. Сега всички музиканти в оркестъра пееха, пляскаха с ръце, свиркаха и блъскаха с крака по тресящата се стена. Музиката беше толкова силна, че сякаш цялата гигантска постройка щеше да рухне.

Не се колебай, нация!
Адамовци и Еви откъдето и да е,
пирувайте добре!
Когато те създадат федерация…

Музиката се усили, лъчите зашариха още по-бързо, кръстосвайки се едни други като шпаги при фехтовка. Разнесе се оръдеен тътен на барабани, последен експлозивен рев на духовата секция и оркестърът млъкна. Нестроен хор от дюдюкания и подвиквания огласи огромната зала.

Рени и !Ксабу едва бяха потънали в широкото кадифено канапе и пред тях изникна сервитьор, който се носеше на няколко сантиметра над пода. Беше облечен в прилепнал по тялото му смокинг в хромов цвят. Симът, изглежда, беше моделиран по образа на някое древно божество на плодородието.

— Мараба, плужеци — провлече той. — Какво ще е?

— Ние… ние не можем да ядем и да пием с тези симове — обясни Рени. — Имате ли нещо друго?

Той впери разбиращ и леко развеселен поглед в нея, щракна с пръсти и изчезна. Във въздуха зад него като фосфоресцираща следа увисна изписано със светещи букви меню.

— Има и списък „Емоции“ — учуди се !Ксабу. — „Мъка: от умерена до остра.“ „Щастие: от тихо доволство до бясна радост.“ „Удовлетворение. Нещастие. Оптимизъм, Отчаяние. Приятна изненада. Лудост…“ — той погледна Рени. — Какво е това? Какво означава?

— Можеш да говориш и по обществения канал. Никой няма да се учуди, че това е ново за тебе, а и за мен, ако става дума. Не

забравяй, че сме просто двама загубеняци от Нигерия, дошли в големия виртуален град да разглеждат забележителности. — И тя превключи канала. — Предполагам, че това са симулирани усещания. Еди… искам да кажа, онзи наш познат ни каза, че предлагат усещания, за които екипировката ти не е пригодена. Или поне така твърдят.

— И какво ще правим сега? — сред огромната зала дребничкият сим на бушмена изглеждаше дори още по-дребен — направо смазан под тежестта на цялата тази шумотевица и непрестанно движение. — Ти къде искаш да отидем?

— Мисля — взря се тя в огнените букви, увиснали пред тях — завеса от думи, която не предлагаше почти никакво уединение и не гарантираше никаква защита. — Всъщност бих искала да е нещо по-тихо. Ако можем да си го позволим, искам да кажа.

Сепарето беше същото, но сега цветът му беше матовоземлист и се намираше в малка зала до тихата галерия. Сводестата врата извеждаше към голямо синьо езеро, разположено сред каменни арки.

— Красиво е — каза !Ксабу. — И се озовахме тук… просто ей така — щракна той с пръстите на сима, но не се чу никакъв звук.

— И парите също изтичат от сметката ни просто ей така. Това сигурно е единственият клуб в цялата ВР, където да наемеш някоя задна стая е по-евтино, отколкото да ти намалят звука на масата. Предполагам, че така насърчават хората да използват предлаганите услуги.

Рени се изправи. Езерото имаше хипнотизиращо въздействие. От покрития с мъх таван падаха капчици, образуваха по повърхността му кръгли вълнички, които се разширяваха и преливаха, мятайки неясни отражения върху осветените с факли стени.

— Искам да поогледам. Да видя какво има наоколо.

— Можем ли да си го позволим?

Тя превключи на личния канал.

— Сложила съм известно количество кредити в сметката на името на двойника, но не много — на даскалите не им плащат чак толкова добре. Но тук плащаме само за това, което сме поръчали. Ако само обикаляме насам-натам… е, мисля, че е редно да ни предупредят, преди да натоварят сметката ни.

Сим-лицето на !Ксабу се разтегна в усмивка.

— Мислиш, че собствениците на това място са способни на… на много неща, но не ги подозираш, че мамят клиентите си, така ли?

На Рени не й се искаше да обсъждат на какво точно са способни тези хора — дори и на личния канал.

— Започнеш ли да мамиш всеки, изхвърчаш от бизнеса. Това е факт. Дори и в онези клубове по крайбрежието на Виктория, собственост на Братството… може и да ти понадпишат малко сметката и да си имат вземане-даване с углавни престъпници и наркомани, но все пак им се налага да спазват известно приличие. — Тя се изправи и отново превключи. — Хайде, нека да поогледаме.

Щом тя и !Ксабу излязоха през арката и закрачиха по пътеката, която обикаляше езерото, под кротките води засия светлина.

— Насам — тя пристъпи напред.

— Но… — !Ксабу направи крачка след нея и спря.

— Това е илюзия. Не го забравяй. И освен, ако не са зарязали универсалната ВР-интерфейсна символика, тази светлина ни показва откъде да излезем.

Тя направи още една крачка, подвоуми се, после приклекна и се гмурна. Спускането продължи доста време. Там, в политехниката, ремъците поддържаха истинското й тяло в хоризонтално положение, затова не изпитваше физическо усещане за падане, но тук, в тихата галерия, видя как сияйната синя прозрачност се приближава към нея, после и вихрите от мехурчета около себе си, предизвикани от гмуркането. Долу в дълбините сияеше светъл кръг. Насочи се към него.

!Ксабу се озова до нея след миг. За разлика от Рени, която наподобяваше позата на гмурец — с глава напред и изпънати ръце, — той потъваше надолу прав.

— Какво… — започна той и се разсмя. — Можем да си говорим!

— Това не е вода. А онова там не са риби.

!Ксабу отново се изкикоти, когато ги обкръжи огромен облак от блещукащи силуети с трепкащи опашки и вибриращи като миниатюрни витла перки. Един от тях — люспите му бяха оцветени в ярки райета — черно, жълто и червено — заплува назад с лице към бушмена, като почти докосваше с муцуната си носа му.

— Прекрасно! — възкликна той и посегна с ръка. Рибата се врътна и се стрелна надалеч.

Изходът продължаваше да сияе, но водата наоколо изглеждаше по-тъмна. Бяха навлезли в някакъв друг пласт на езерото или по-скоро на симулацията — Рени забеляза под себе си нещо като морско дъно — скали, бял пясък и полюшващи се гори от водорасли. Дори й се стори, че мярна наподобяващ човек силует, който се спотайваше сред забулените в сенки дълбини на гората — нещо с ръце и пръсти и светли очи, но с мускулеста

опашка на океански хищник. Зад плискащите звуци, които изпълваха слушалките й, се долавяше по-дълбок звук, наподобяващ пеене. Това я обезпокои и тя ускори с жест придвижването им към проблясващия изход.

Отблизо пръстенът се оказа венец от блестящи кръгове, всеки в различен цвят.

— Избери си един — подкани !Ксабу тя. Той посочи и червеният кръг засия по-силно. Равен, безполов глас измърмори в ушите им:

— Пъкъл и други долни зали.

!Ксабу я погледна. Тя кимна въпреки внезапно бодналото я в тила безпокойство. Тъкмо такова място би примамило момченца като Стивън. !Ксабу докосна отново пръстена и целият венец от кръгове пламна и тлеещо червено, после се разшири, пое ги и потече покрай тях, така че за миг се озоваха в тунел от пурпурна светлина. Когато сиянието избледня, все още са намираха под водата, но сега тя имаше по-мрачен оттенък. В първия момент Рени си помисли, че входът не е проработил.

— Там горе — посочи !Ксабу. Високо над тях беше увиснал друг кръг от светлина — този път плътен червен диск като залязващо слънце. — Така изглежда небето гледано от дълбокото.

Беше леко задъхан.

— Да вървим тогава.

За момент се зачуди какво ли знае роденият сред плитки речни делти и блата !Ксабу за дълбоките води, но отхвърли мисълта. Може пък да беше плувал в обществените басейни на Дърбан.

Заиздигаха се към червената светлина и преминаха през нови гори от водорасли. Бяха черни и трънливи валма от водни къпини, които се носеха из водата понякога напълно закриваха светещия кръг от поглед им, потапяйки ги в странен подводен сумрак. Водата беше мътна пара, раздвижвана от гейзерите, които бълбукаха от невероятното океанско дъно под тях. От входа през който влязоха, нямаше и следа, макар да беше сигурна, че ако двамата с !Ксабу тръгнат назад, неминуемо ще се появи някакъв знак, който да им сочи обратния път към езерото в тихата галерия.

Докосна едно водорасло, което приличаше на бодлива тел, и отново се удиви как тази грапава, жилава материя, създадена с помощта на ефимерни числа успява все пак да възпроизведе чрез осезателите и чрез силовите сензори за обратна връзка в ръкавицата на сим-костюма й абсолютно внушение за осезаемост.

!Ксабу се протегна, сграбчи ръката й и рязко я дръпна.

— Виж!

В гласа му се долавяше истинска паника. Тя погледна надолу и проследи накъде сочи пръстът му.

Нещо огромно и черно се движеше сред забулените в пара дълбини. Рени едва различи гладък гръб и странно издължена глава, сякаш прекалено голяма за това тяло. То се плъзгаше по скалистото дъно близо до мястото, през което бяха влезли. Съществото приличаше на кръстоска между акула и крокодил, но беше значително по-голямо и от двете. Дългото цилиндрично тяло чезнеше в дрезгавината на десетина метра зад душещата муцуна.

— Души следите ни!

Тя хвана ръката на !Ксабу и я стисна.

— То не е истинско! — напомни му тя с твърд глас, въпреки че нейното собствено сърце биеше с все сила.

Нещото беше спряло да души около гейзерите и беше започнало да се издига лениво нагоре; обикаляше по спирала и в момента се бе скрило от погледите им. Тя превключи на личния канал.

— !Ксабу! Усещаш ли ръката ми? Това е истинската ми ръка под ръкавицата. Телата ни се намират в контактната зала в политехниката. Не го забравяй.

Симът на !Ксабу беше стиснал силно очи. Рени беше виждала това и преди — едно ужасяващо изживяване във висококачествена симулация можеше да бъде също толкова потресаващо, колкото и в реалния живот. Продължи да стиска здраво ръката на приятеля си и ускори издигането им.

Нещо огромно като влак на ужасите се стрелна светкавично там, където бяха само преди секунда. Сърцето й спря. За миг мярна зейнала паст, пълна със зъби, и блеснало око колкото главата й, след което тъмното лъскаво тяло се заизнизва безкрайно под тях. Ускори още повече движението им нагоре и се упрекна, че върши точно онова, за което беше предупредила !Ксабу — действаше според логиката на РЖ. „Просто изскочи навън, глупачка такава! Това тук не е вода и няма нужда да плуваш. Симулация или не, наистина ли искаш да разбереш какво става, когато онова нещо хване някого?“ Тя махна със свободната си ръка и червеният диск внезапно порасна — сякаш се стовари отгоре им. Само след миг те се мятаха върху повърхността на просторно развълнувано езеро сред хаос от пара и ален дъжд. Все още под въздействието на току-що преживяното !Ксабу размахваше и блъскаше с ръце, като се опитваше да се задържи на повърхността, макар че в момента го крепеше Рени, а не собствените му движения. Огромна лъскава гърбица разцепи повърхността и бързо се насочи към тях. Рени отново сграбчи

ръката на !Ксабу и мигновено ги прехвърли на брега на езерото, отдалечен на двеста метра.

Но бряг нямаше. Осветената от алени отблясъци вода се блъскаше в черни базалтови стени и се стичаше на огромни съскащи и кипящи талази нагоре, към осеяния със сталактити свод, преди отново да се спусне надолу като неспирен, изпускащ пара дъжд. Почти заслепени, Рени и !Ксабу застинаха неподвижни на ръба на езерото, блъскани с все сила в болезнено добре симулираните камъни.

Гърбицата отново изникна над вълните и продължи да се издига, докато най-накрая над кълбящата се пара изскочи главата, започна да се клати насам-натам и да търси плячката си. Рени замря вцепенена. Онова, което бе взела за гигантско тяло, беше само шията на чудовището.

Главата се приближи и изхвърли вода като воден екскаватор. „Левиатан“ — помисли си тя, припомняйки си как майка й й чете Библията и за миг я обзе суеверен страх. После този страх бе последван от вълна на истерична радост при мисълта, че едно просто ВР-забавление би могло да я изненада толкова силно. Смехът й замря, когато дланите на !Ксабу се вкопчиха в раменете и врата й. Приятелят й се бе паникьосал.

— Това не е наистина! — изкрещя тя, за да надвика рева на кипящите води и клокочещото хриптене на приближаващия се звяр, но бушменът беше в лапите на собствения си ужас и не я чу. Огромната паст зина и надвисна сред плискащия дъжд. Рени се замисли дали да не дръпне шалтера на цялата експедиция, но все още не бяха, разбрали нищо. Макар и да изглеждаше толкова страшно, за хлапета като Стивън това беше просто увеселителна разходка — каквото и да го бе поразило, едва ли беше толкова очебийно.

Изтичащите нагоре порои обливаха стените на огромната пещера, но на десетина места през водните талази просветваше алена светлина, като че ли зад тях имаше открити пространства. Рени избра произволно едно от тях и се понесоха натам тъкмо когато звярът стрелна глава надолу и челюстите му изщракаха в опразненото от тях място, където плуваха допреди миг.

Докато се носеха към светлото петно, Рени забеляза, че стените на пещерата бяха облицовани с човешки тела със зинали усти, които бавно се гърчеха под разпенените води, сякаш отчасти погълнати от камъка. През потоците се протягаха пръсти и се опитваха да я сграбчат. Издигащата се към свода вода се пенеше покрай протегнатите ръце и се втурваше нагоре като нанизи от плаващи рубини.

Рени и !Ксабу пресякоха една водна завеса и паднаха върху

покрит с каменни плочки път, а разочарованият рев на Левиатан разтресе стените.

— Пъкъл — обади се Рени. — Играят се на игрички, това е. Би трябвало да прилича на ад…

!Ксабу все още трепереше — тя усещаше как рамото му се тресеше под дланта ѝ, — но беше спрял да се мята. Лицето на сима му не можеше да изрази онова, което се досещаше, че става с него.

— Срам ме е — каза той най-после. — Държах се недостойно.

— Глупости! — умишлено го прекъсна веднага тя. — Дори аз се уплаших, а с това си изкарвам хляба!

Което не беше съвсем вярно — почти нито една от ВР-средите, които посещаваше често, не предлагаше точно такива атракции, — но не искаше да скърши самочувствието на малкия мъж.

— Превключи на другия канал. Това нещо ти дава известна представа с каква мощ за програмиране и възпроизвеждане разполагат тук, нали?

Не беше обаче толкова лесно да го успокоиш.

— Не можах да се спра, затова ме е срам. Знаех, че не е истински, Рени — не мога да забравя толкова лесно това, на което си ме научила. Но когато бях малък, ме нападна един крокодил, а друг нападна братовчед ми. Аз се измъкнах, защото не ме беше захапал здраво — още имам белези по рамото и ръката, — но братовчед ми нямаше този късмет. Когато след няколко дена откриха и убиха онзи крокодил, го намерихме в корема му наполовина смлян и бял като мляко.

Рени потрепера.

— Не се обвинявай. Боже мили, да беше ми го казал, преди да те помъкна със себе си към езерото. Точно в такива случаи ВР може да причини пакост, никой не го оспорва — там, където се докосва до фобии и детски страхове. Но тъй като е контролирана среда, използва се и за лечение на такива страхове.

— Не се чувствам излекуван — отвърна отпаднало !Ксабу.

— Не съм изненадана — стисна отново ръката му тя и се изправи на крака. Мускулите я боляха — просто от напрежението, предположи тя. И от ударите, които !Ксабу неволно ѝ бе нанесъл. — Хайде. Изгубихме вече цял час, а още почти нищо не сме видели.

— Къде сме? — той също се надигна и се изправи, но спря, поразен от внезапна мисъл. — По същия път ли трябва да минем на излизане?

Рени се разсмя.

— Най-вероятно, не. Ако става въпрос, можем да се изключим

директно, когато си поискаме. Просто трябва да подадеш команда „изход“, нали си спомняш?

— Вече си спомням.

Коридорът беше проектиран така, че да продължи мотива на кипящото езеро. Стените бяха от същата черна вулканична скала, груба на пипане и мрачна на вид. Червена светлина, чийто източник не се виждаше, заливаше всичко.

— Можем, да се мотаем безцелно — предложи тя — или да приложим малко до-научен подход.

За момент спря, но не забеляза нищо, което да й подсказва какво да предприеме.

— Опции — изрече силно и отчетливо тя.

На стената до тях се появи плетеница от огнени линии. Разгледа предложенията — много от които бяха отблъскващи и вулгарни — и избра едно от най-неутралните.

— Стълбище.

Коридорът се залюля и се стече пред тях като вода по канал.

Стояха на площадка насред широко извито стълбище, което се простираше нагоре и надолу. Всяко стъпало беше масивна плоча от лъскав черен камък. Само за миг бяха сами, след което въздухът потрепна и ги обкръжиха бледи силуети.

— Според моите прадеди… — задъха се !Ксабу. Стотици призрачни фигури изпълниха стълбището — някои се влачеха уморено, мнозина мъкнеха тежки чували или никакъв друг товар. Други, по-безплътни, се носеха над стъпалата като парцалива мъгла. Рени забеляза всевъзможни костюми от всякакви култури и долови вавилонски шепот на различни езици, сякаш сенките представяха в напречен разрез човешката история. Направи жест, за да усили звука, но така и не успя да схване нищо.

— Още изгубени души — обади се тя. — Чудя се дали някой не се опитва да ни изпрати съобщение. — „О, вий, кои пристъпяте тоз праг, надежда всяка тука оставете“, или нещо подобно.

!Ксабу изпита притеснение, докато наблюдаваше една красива азиатка да прелита, внимателно стиснала разплаканото си лице между чуканчетата на китките си.

— А сега какво ще правим? — попита той.

— Ще слезем надолу — каза тя, сякаш се разбираше от само себе си. — Преди да излезеш, трябва да слезеш надолу — с тези неща винаги е така.

— А! — обърна се към нея !Ксабу и лицето на сима му се разтегли във внезапна усмивка. — Не е лесно да стигнеш до подобна мъдрост, Рени. Впечатлен съм.

Тя се взря в него за миг. Имаше предвид безкрайните игри на затвори, които беше играла като хлапе в мрежата, но не беше

сигурна какво искаше да каже той.

— Хайде тогава.

Отначало тя се зачуди дали няма да им окажат някаква съпротива или дали няма да има някакъв сценарий за разиграване, но духовете по стълбата само се отдръпваха от двете им страни, мърморейки като каканижещи гълъби. Един от тях — съсухрен старец само по набедрена препаска — остана неподвижен насред стълбището, като се тресеше безмълвно от смях или плач. Рени се опита да го заобиколи, но той направи конвулсивно движение и се блъсна в лакътя й, при което се разпадна на струйки дим и после отново възвърна формата си малко по-нагоре по стълбите — все така превит и все така разтърсван от спазми.

Вървяха почти половин час, заобиколени единствено от симулациите на мъртвите, ненамерили покой. Стълбището сякаш нямаше край и Рени тъкмо се замисли дали да не изберат някоя от вратите, които извеждаха от всяка площадка, когато през страдалческото дърдорене на призраците дочу глас:

— …като кучка… Диша тежко, ръмжи, по устните й избива пяна — ще видиш!

Забележката беше последвана от дрезгав хоров смях. Рени и !Ксабу се спуснаха по-надолу. На площадката пред тях стояха четирима мъже — съвсем реални или поне такива в сравнение със заобикалящите ги фантоми. Трима от тях бяха тъмнокожи, тъмнокоси полубогове, високи и почти невъобразимо красиви. Четвъртият не беше толкова висок, но бе чудовищно масивен, сякаш някой беше облякъл хипопотам в бял костюм и му бе сложил кръгла, плешива човешка глава.

Макар да беше с гръб към тях и да се приближаваха безшумно, дебелият моментално се обърна. Рени усети почти физически как малките му светли очички се плъзнаха по нея — като няколко бодвания с пръст.

— А, здравейте. Забавлявате ли се, господа? — гласът му беше произведение на гений, плътен маслен тембър като на виола да гамба.

— Да, благодаря — не пускаше рамото на !Ксабу тя.

— За първи път ли сте в световноизвестния клуб „При господин Дж.“? — попита дебелият. — Елате, сигурен съм, че е така — няма от какво да се срамувате. Трябва да дойдете с нас, защото аз познавам всички входове и изходи на това странно и прекрасно място. Аз съм Стримбело.

И той докосна с върха на облата си челюст гръдната си кост в незабележим поклон; провисналите му брадички се сплескаха и се издуха като хриле.

— Радвам се да се запознаем — отговори Рени. — Аз съм господин Отепи, а това е деловият ми партньор господин Уонде.

— От Африка сте, така ли? Великолепно, великолепно! — ухили се Стримбело, като че ли Африка беше някой хитър фокус, който те двамата с !Ксабу току-що бяха изпълнили. — Тези мои приятели тук — ех, това се казва ден за нови запознанства! — са от Индийския субконтинент. Или по-точно — от Мадрас. Моля, нека ви представя на братя Павамана.

Тримата му спътници кимнаха леко. Те всъщност бяха тризнаци, или поне симовете им бяха почти еднакви. За тези красиви ВР-тела бяха похарчени доста пари. Рени реши, че това вероятно е свръхкомпенсация — в РЖ братята Павамана без съмнение бяха целите в белези от дребна шарка и с хлътнали гърди.

— Радвам се да се запознаем — каза тя и !Ксабу го повтори като ехо след нея.

— Тъкмо бях повел тези чудесни приятели към някои избрани атракции на пъкъла. — Понижи глас Стримбело и намигна — държеше се като същински клоун. — Бихте ли желали да ни придружите?

Рени изведнъж си спомни, че Стивън бе споменал за някакъв дебелак. Пулсът й подскочи. Нима бе възможно — толкова бързо, толкова лесно? Но ако й се предоставяше възможност, то ги дебнеше и опасност.

— Много сте любезен.

Двамата с !Ксабу се спогледаха, когато тръгнаха след групата. Рени вдигна пръст към устните си, за да го предупреди да не казва нищо, дори и по личния им канал. Ако този човек беше част от вътрешния кръг на „При господин Дж.“, би било безразсъдство да подценява способностите му дори и за миг.

Докато се носеха над огромното стълбище — Стримбело, изглежда, не проявяваше склонност към аривистични занимания като ходенето, дебелакът ги забавляваше с истории за различни призраци или за хората, които тези призраци представляваха. Един от тях, френски рицар от Кръстоносните походи, бил произведен в рогоносец по възхитително коварен начин — дори Рени и !Ксабу не се сдържаха и се разсмяха. Без да променя тона си, Стримбело разказа какво се е случило по-нататък и посочи двете безръки и безкраки фигури, които се гърчеха по стъпалата на няколко крачки зад фантома в доспехи.

На Рени й прилоша.

Дебелият вдигна огромните си ръце с дланите нагоре. Цялата компания изведнъж се издигна над стълбището и зави покрай пещерната стена, която внезапно изчезна. Висяха над огромна

бездна, над кладенец, дълбок цели километри. Стълбището се виеше покрай стените му и се губеше в мътното червено сияние под тях.

— Много е бавно — обади се Стримбело. — А имам да ви показвам толкова много неща.

Направи жест и полетяха надолу. Рени усети, че стомахът й се свива застрашително — технологията беше добра, но май не чак толкова? Омотана в ремъците и възприемаща всичко през сензорите на своя нискоразреден сим, тя не би трябвало да чувства това шеметно спускане по толкова… физиологичен начин.

До нея !Ксабу беше разперил ръце сякаш за да забави пропадането. Изглеждаше малко напрегнат, но беше стиснал зъби решително и това накара Рени да се почувства малко по-добре. Малкият човек се държеше.

— Естествено, ще се приземим съвършено безопасно. — Кръглата глава на Стримбело мигаше като електрическа крушка, докато прелитаха покрай редуващите се пластове от светлина и мрак. — Надявам се, че не ви звучи покровителствено, господин… Отепи. Може би и преди сте се наслаждавали на подобни виртуални преживявания.

— Нищо подобно не съм преживявал — честно си призна Рени.

Падането приключи, макар че продължаваха да висят във въздуха над бездънната бездна на кладенеца. Стримбело замахна заповеднически, те се плъзнаха през нищото и кацнаха на едно от нивата, обкръжаващи ямата като театрални балкони. Братята Павамана се ухилиха и взеха да сочат минувачите. Устните им мърдаха беззвучно, тъй като разговаряха по собствения си канал.

По цялото протежение на виещото се фоайе имаше отворени врати, от които се изливаха шум, цветове и говор на многобройни гласове на многобройни езици, смях, писъци и неясни ритмични песнопения. Най-разнообразни симове — предимно мъжки, не пропусна да забележи Рени, подозирайки, че малкото женски симове бяха част от предлаганото забавление, — непрекъснато влизаха и излизаха през вратите или се отправяха по пътеките, които се разклоняваха радиално от централния кладенец. Някои се бяха въплътили в красиви тела като на братята Павамана, но повечето носеха само най-основните форми: дребни, сиви и почти без лица, те щъкаха сред великолепните си събратя като жалки низвергнати грешници.

Стримбело внезапно я хвана за ръката. Огромната му длан се отпечата толкова мощно върху осезателите й, че тя трепна.

— Елате, елате — подкани я той. — Време е да видите нещо

от онова, заради което сте дошли. Може би жълтата стая?

— О, да — обади се един от братята Павамана. Другите двама закимаха възторжено. — Много са ни разказвали за това място.

— Заслужава известността си — каза дебелакът. Обърна се към Рени и !Ксабу — лицето на сима му великолепно изразяваше насмешка. — А вие няма защо да се притеснявате за разходите, мои нови приятели. Тук ме познават добре — сметката ми е тлъста. Нали? Нали идвате?

Рени се поколеба, после кимна.

— Така да бъде.

Стримбело махна с ръка и алеята сякаш се завъртя около тях. След малко се озоваха в дълга, ниска зала, осветена в различни неприятни нюанси на охра и киселолимонено. Пулсираща музика изпълни ушите на Рени — монотонен тътен на ударни инструменти. Дебелакът все още държеше здраво ръката й: наложи се да употреби усилия, за да се обърне и да погледне към !Ксабу. Приятелят й беше зад братята Павамана и се озърташе из претъпканото помещение.

Същата сбирщина от високо и нискоразредни симове беше насядала около масите в жълтата стая, надаваше възторжени крясъци към сцената, разположена в единия край на залата, и блъскаше с юмруци, от което виртуалната посуда се търкаляше и разбиваше върху пода. Жълтеникавата светлина придаваше на лицата им трескав вид. Жена — или нещо, което приличаше на жена, напомни си Рени — изпълняваше на сцената стриптийз, като се подрусваше в такт с препускащата музика. Рени малко се поуспокои, като видя нещо толкова старомодно в своята мила непристойност, докато не разбра, че онова, което жената съблича, не бяха дрехи, а кожа. Балетна пачка от прозрачна, тънка като хартия и на червени петна плът вече висеше около бедрата й. Най-отвратителен от всичко беше видът на примирено отчаяние върху отпуснатото лице на жената — не, на сима, напомни си Рени.

Неспособна да издържи гледката, Рени пак се озърна за !Ксабу. Успя да види върха на главата му зад братята Павамана, които се клатушкаха и ръгаха един друг в ребрата като недодялани изпълнители на фарсове. Хвърли бегъл поглед към сцената, но потресаващата изпълнителка сега разкриваше първите пластове мускули на стомаха си, така че Рени заразглежда тълпата. Това ни най-малко не облекчи обхваналото я чувство на клаустрофобия и безпокойство: върху всички симулоидни лица се виждаха бездушно опулени очи и широко зейнали усти. Това наистина си беше пъкълът.

Някакво движение встрани от нея привлече вниманието й.

Помисли, че Стримбело я наблюдава, но когато се обърна, той изглеждаше погълнат от представлението. Кимаше одобрително с глава, а тънка усмивка опъваше ъгълчетата на много голямата уста. Дали не подозираше, че тя и !Ксабу не са тези, за които се представят? Но как би могъл? Не бяха направили нищо необичайно, а и тя беше положила толкова старания над техните двойници. Но каквото и да си мислеше за тях, той я притесняваше доста силно. Който или каквото и да се криеше зад тези малки, остри очи, то беше много опасен враг.

Пулсиращата музика секна. Рени се обърна към сцената тъкмо когато воят на тромпетите обяви оттеглянето на стриптизьорката. Нестройни ръкопляскания я последваха, докато тя куцукаше към дъното на сцената, влачейки като шлейф след себе си дрипава, блещукаща плът. Буботенето на оркестъра обяви следващия номер.

Стримбело наведе огромната си глава.

— Разбирате ли френски, господин Отепи? Мммм? Това бихте го нарекли „La specialite de la maison“ — най-забележителната атракция на жълтата стая. — Той отново сграбчи с едрата си длан ръката й и леко я разтърси. — Вие сте пълнолетен, нали така? — Изведнъж се разсмя и разкри големи, плоски зъби. — Разбира се, че сте! Малка шегичка!

Леко паникьосана, Рени потърси !Ксабу — трябваше да помислят по-скоро да се измъкнат от този мъж, — но приятелят й беше скрит зад тримата Павамана, които се бяха облегнали по един и същи начин напред и наблюдаваха възхитено сцената с фалшивите си лица.

Оркестърът засвири маршова мелодия и на сцената излезе група хора — всички с изключение на един облечени в тъмни роби със спуснати качулки. Изключението без качулка, с изненада установи Рени, беше бледата певица от салона. Или не беше? Лицето и особено огромните очи на преследвано животно изглеждаха същите, но косата на тази представляваше огромен къдрав кестеняв водопад, а и самата тя изглеждаше по-висока и с по-дълги крака.

Преди да разбере, няколко от закачулените фигури пристъпиха напред и сграбчиха бледата жена, която не се противопостави. Музиката сякаш потръпна и под приглушените акорди започна да нараства усилващ се ритъм. Сцената се издължи като изплезен език. Стените и масите, и дори посетителите промениха положението си и полетяха около жената и придружителите й, докато обгърнаха странната сцена от всички страни като операционна зала. Киселият блясък помръкна и всичко потъна в сумрак, а бледото като кост лице на жената

остана единственият източник на светлина. След това робата й беше разкъсана и бялото й тяло бликна като внезапен пламък.

Рени рязко пое въздух. От всички страни я обгръщаше все по-учестено и остро дишане. Младата жена далеч не олицетворяваше идеала за женска красота на мъжете, събрани на това място; дългите й, крехки крака, деликатният й гръден кош и малките гърди с бледоморави зърна й предаваха вид на току-що напуснала юношеството девойка.

Момичето най-после вдигна тъмните си очи и погледна към публиката. Върху лицето й се четяха укор и страх, но зад тях се прокрадваше още нещо, някакво отвращение — почти предизвикателство. Някой й извика на език, който Рени не разбра. Съвсем близо зад нея друг клиент се изкикоти. Без каквото и да е физическо усилие закачулените фигури сграбчиха четирите крайника на момичето и я вдигнаха от пода. Тя се замята между тях, разпъвано бледо сияние — нещо чисто, което трябваше да бъде белязано или прекроено. Музиката стихна до ниско, изчакващо пианисимо.

Една от тъмните фигури изви ръката на момичето. Тя се сгърчи и под прозрачната й кожа внезапно изпъкнаха матовотъмни вени и кичури сухожилия, но не издаде звук. Продължи да извива и дърпа ръката й. Нещо изхрущя, сякаш се скъса, и момичето най-сетне извика — задавено, измъчено хлипане. Рени се извърна, стомахът й се сви.

„Това са само картини — повтаряше си тя. — Нереални. Нереални.“

Всички се бяха изпружили напред, опънали шии да виждат по-добре. Крещяха с пресипнали гласове; Рени почти усети колективното умопомрачение, което се излъчваше от зрителите и изпълваше залата с отровни изпарения. На сцената ставаха още неща, още движения, още задъхани викове. Не искаше да гледа. Братята от Мадрас потриваха нагоре-надолу ръце по внушителните си мускулести бедра. Стримбело, седнал точно до Рени, наблюдаваше това, което става, с тънката си неподвижна усмивка.

Нямаше край. Рени се бе вторачила в пода и едва се въздържаше да не изкрещи и да побегне. Тези хора бяха животни — не, по-лоши от животни — кое диво създание би могло да извърши нещо толкова отвратително? Трябваше да хване !Ксабу и да се махнат. Това не би могло да разкрие измамата им — сигурно не всички посетители на противно място като това искаха да гледат такива неща? Започна да се изправя, но едрата ръка на Стримбело тежко падна върху крака й и я натисна обратно.

— Не бива да си тръгвате. — Ръмженето му като че ли щеше да разкъса тъпанчето й. — Гледайте, ще има много да разказвате, като се върнете вкъщи.

Той протегна другата си ръка и изви брадичката й към сцената.

Белите крайници на момичето бяха извити под няколко невероятни ъгъла. Единият крак беше разтегнат като парче карамел. Тълпата вече ревеше, така че заглушаваше писъците на момичето, чиято глава се мяташе конвулсивно насам-натам, а устата се отваряше и затваряше.

Една от закачулените фигури измъкна нещо дълго, остро и блестящо. Воят на публиката взе друг тон — глутница кучета, сгащили нещо изтощено в ъгъла, лаещи, предвкусвайки убийството.

Рени се опита да се измъкне от неумолимата хватка на Стримбело. Парче от нещо влажно и блестящо прелетя покрай нея и се изви в дъга към потъналите в сянка места. Някой зад нея го хвана и го повдигна към лишеното си от изражение сим-лице. Отърка го в страните си, сякаш украсяваше церемониална маска, и после го пъхна в идиотската си уста.

Стомахът й отново се сви. Рени усети в устата си кисел вкус. Опита се да отвърне поглед, но навсякъде около нея протягаха ръце, за да докопат някое запратено от сцената парче. Ужасена, чуваше писъците на момичето дори над лаещата тълпа.

Повече не можеше да издържи — щеше да полудее, ако остане. Ако виртуален обект можеше да гори, то това място трябва да бъде изгорено до мрачните си основи.

Протегна ръка към !Ксабу и положи неистови усилия да привлече вниманието му.

Малкият мъж беше изчезнал. Мястото, което заемаше зад братята Павамана, беше празно.

— Приятелят ми! — опита се да се отскубне от Стримбело тя, който невъзмутимо гледаше към сцената. — Приятелят ми е изчезнал!

— Няма значение — отвърна Стримбело. — Ще намери нещо, което повече ще му хареса.

— Тогава е глупак — изкикоти се един от братята Павамана като умопомрачен. По страните му симулирана кръв блестеше като ружа по лицето на дърта куртизанка. — Няма да намери нищо като жълтата стая.

— Пуснете ме! Трябва да го открия!

Дебелият се обърна, за да я погледне, усмихнат още по-широко.

— Никъде няма да ходиш, приятелю. Отлично знам кой си.

Никъде няма да ходиш.

Залата сякаш се огъна. Тъмните му очи я държаха — малки дупки, зад които можеше да се види нещо ужасно. Сърцето й думкаше така, както не беше думкало дори в езерото на Левиатан. За малко да се изключи, но си спомни за !Ксабу. Може би го бяха хванали по начина, по който бяха хванали и Стивън. Ако се измъкне от системата, може да го открие в същия мъртвешки транс, в който се намира брат й. Той беше невинен — също като Стивън. Не можеше да го изостави.

— Пусни ме, копеле! — извика тя. Хватката на Стримбело не се разхлаби. Дръпна я към себе си и я повлече към широкия си скут.

— Наслаждавайте се на представлението, добри ми господине — каза той. — А после ще видите още — още много неща.

Тълпата нададе оглушителен рев, но Рени изобщо не помисли за командата за намаляване на звука. Нещо в дебелака парализира всичките й мисли, беше в лапите на сляпа паника. Направи серия от жестове, които не доведоха до нищо, после изкопа една команда, която не беше използвала от детските си дни, разпери до болка пръсти и наведе глава.

За миг цялата жълта стая сякаш замръзна около нея. След още един миг, когато залата отново оживя, Рени се беше отдалечила на няколко стъпки от Стримбело и беше сама на пода пред сцената. Той се изправи с израз на лека изненада върху едрите черти и се протегна към нея. Рени светкавично се измъкна от жълтата стая и се озова на алеята.

Дори бездънният кладенец беше нормална гледка в сравнение с онова, което бе оставила зад гърба си, но малкият сим на бушмена не се виждаше никъде. Стримбело щеше да се появи всеки момент.

— !Ксабу! — извика тя по личния канал. След това усили звука и извика пак: — !Ксабу! Къде си?

Отговор не последва. Малкият мъж беше изчезнал.

ВТОРА ЧАСТ
СЪНЯТ НА ЧЕРНИЯ ЦАР

… Лъчите гаснат и заглъхва и
ехото… Насън се мярка
за миг Алиса. После съмва.
А есен пак дойде след юли.
… И ново лято пак умира, и
дните тихичко се нижат…
Ех, сън, прекрасен си, защото
лек сън не е ли и животът?

Луис Карол

„Алиса в огледалния свят“

„Дамян Яков“ 1998

ПЪРВА ГЛАВА
ТРЪНИ

МРЕЖА/НОВИНИ: Споразумението в Юта е подписано, но продължава да цари недоверие.

(Картина: мъже, които се ръкуват пред голяма сграда в Солт лейк сити.)

Диктор: В Юта е постигнато нестабилно тристранно примирие между щатското управление, църквата на мормоните н войнстващите мормонски сепаратисти, известно като „Дезеретска спогодба“, но неговата продължителност е твърде проблематична без участието на федералното правителство.

(Картина: президентът Анфорд в Розовата градина.)

Позовавайки се на правото на самоопределение на отделните щати и градове, правителството на САЩ засега се въздържа от намеса, което дава основание за недоволство от страна на някои граждани на Юта заради „неспазването на Конституцията“ от администрацията на Анфорд. Други обаче одобряват „политиката на ненамеса“.

(Картина: Едгар Райли, официален говорител на „Дезеретската спогодба“, на пресконференция.)

Райли: Нито едно правителство няма право да ни диктува какво да правим в една Божия страна. Ние разполагаме с истински бойци, с корави мъже. Ако щатът отстъпи, ние просто ще затворим границите.

Те идват да те вземат призори. Джанкел, симпатягата, и друг един, който се казва Симънс или нещо такова — него не си го виждал много често. По-рано изпращаха повече от двама, но времената се промениха. Не си мигнал цяла нощ, естествено, но те влизат тихичко, сякаш не искат да те стреснат в съня ти.

— Време е — казва ти Джанкел. Като че ли се извинява.

Отблъсваш протегнатата му ръка и ставаш — няма да позволиш на никого да ти помага. Ако можеше, би тръгнал сам, но коленете ти се подгъват. Вслушвал си се в стъпките им в коридора — призрачни предвестници — през цялата дълга нощ. Сега се чувстваш безплътен и безформен като зле проявена снимка. Уморен си. Но сънят е близо. Скоро ще заспиш. Няма свещеник — каза им, че не искаш. Каква ли утеха би могъл да

получиш от непознат, който мънка нещо, в което не вярваш? Само Джанкел — да те придружи, и Симънс, или както му е името — да държи вратата. Само двама ниско платени затворнически чистачи, които искат да заработят нещо извънредно в неделя сутрин. Естествено, за тази работа им се полага известно възнаграждение, тъй като е наистина неприятна — в приватизираната углавна система, принуда не се упражнява над никого освен над затворниците. На Джанкел парите сигурно му трябват, за да издържа многобройните си дечурлига. Иначе кой друг освен психопат би се заел с подобна работа?

Последната разходка. Всъщност едва тътриш крака в стегнатите найлонови пранги на глезените. Няма нищо общо с онова, което си гледал по филмите. Съкафезниците не се залепят по решетките, за да изстрелят едно „сбогом"; повечето спят или се преструват, че спят. И ти постъпи така, когато отведоха Гарза. Какво можеше де кажеш? А и Джанкел не крещи: „Минава осъденият на смърт!", или нещо подобно — никога не го е правил. Нещо общо с филмите имаха само няколкото му тихи приказки, когато за първи път те бутнаха на етажа — в съвършен стил „затворническа драма" той процеди: „Ако ми съдействаш, всичко ще е гладко; ако не, много лошо ти се пише." Сега изглежда примирен и тъжен, сякаш води нечие прегазено на шосето чуждо куче към спешен кабинет.

Мястото, където те отвеждат, всъщност не е лекарски кабинет — това в края на краищата е камерата на смъртта, — но обстановката и миризмите са също като в лекарски кабинет. Докторът е дребничък човек — ако изобщо е доктор: за да извършваш екзекуции, трябва ти само удостоверение за медицински техник. Очевидно е чакал петнайсетина минути повече и е получил киселини от сутрешното кафе. Когато влизате, той кимва, а на устните му се появява необяснима усмивка — или от киселините, или от нерви. Кимва отново и посочва малко притеснено към масата от неръждаема стомана — съвсем обикновена маса за прегледи, — леко свивайки рамене сякаш иска да каже: „Бихме желали да е по-приятно, но знаете какви са времената…"

Пазачите хващат по една твоя ръка, докато наместваш задните си части върху хартиената покривка — всъщност ти помагат: да не би разтрепераните ти крака да се подкосят и да се окажеш в неловко положение. Помагат ти, но хватката им е много-много здрава.

Вдигаш крака на масата и се оставяш да те положат по гръб. Започват да затягат ремъците.

До този момент всичко може да мине за най-обикновено посещение при лекаря на затвора — само дето никой не отронва

нито дума. Всъщност нищо чудно — няма кой знае какво да си кажете. Диагнозата е ясна — ти си обречен. Опасен. Безполезно копеле. Създаваш само неприятности. Слаб самоконтрол. Нетърпим за съжителство и скъп за изхранване. Комбинацията от симптоми е решаваща. Назначено е лекарство.

Няма смисъл да им обясняваш, че си невинен. Правил си го години наред по всички възможни начини. Това нищо не е променило. Призивите, няколкото статии по списанията — едно от заглавията беше „Да погребем грешките си“ — подходящо и за затвор, и за болница, — в края на краищата нищо не промениха. Малкото момче в теб, което вярваше, че ако викаш достатъчно силно, все някой ще оправи нещата, вече го няма, пречукали са го, както скоро ще бъдеш пречукан и ти.

На вратата — като сива сянка на акула — е застанал някакъв общински чиновник. Обръщаш се, за да го огледаш, но хълбокът на Джанкел ти пречи. Нещо хладно върху сгъвката на лакътя ти те кара отново да извърнеш очи към изпитото лице на лекаря. Спирт? За какво? Втриват го в ръката ти да не пипнеш някоя зараза. Малко затворнически хумор може би — по-изтънчен, отколкото си очаквал. Усещаш нещо остро да се плъзва под кожата ти и да търси вената ти, но нещо не е наред. Докторът изругава под нос — в гласа му трепва едва доловима паника. Измъква иглата и отново търси вената — веднъж, дваж, три пъти — без успех. Боли — сякаш съшиват ръката ти с шевна машина Чувстваш как в гърдите ти нещо се надига — или смях, им, остър вой.

Сподавяш го, разбира се. Да правиш театър — Боже опази! Те просто ще те убият.

Цялата ти кожа е влажна и лепкава. Неоновите светлини започват да трепкат и да плуват пред очите ти, когато стоманеният шип най-сетне се плъзва на мястото си и докторът го прикрепя с лепенка. Другият пазач, Симънс, или както му е името, се навежда и затяга, ремъка, за да не извадиш иглата с някое рязко движение. Започват с втората игла. Има нещо смущаващо в цялата тази работа. Това е краят на света, а хората около тебе се държат така, сякаш вършат някаква рутинна работа. Единствено ситните капчици пот по горната устна и по сбръчканото чело на доктора намекват за нещо друго.

Когато най-после успяват да те овържат и надупчат, сивият костюм в ъгъла на полезрението ти се приближава. По-рано не си го виждал и за момент се питаш какво ли място заема в административната йерархия — под или над надзирателите? После осъзнаваш за какви глупости пропиляваш последните си мигове и ти се завива свят.

Белият мъж с квадратната челюст измънква няколко банални траурни фрази, след което отваря една папка и прочита освобождаването ти от наказание, последвано от законно разрешително да те напомпат с натриев пентотал, а след това и с калиев хлорид, докато сърцето ти спре да бие и черепната ти кутия даде права линия. По-рано пускали по маркуча още един смъртоносен химикал, но счетоводството решило, че това е прекален лукс.

Докторът е пуснал физиологичния разтвор, но не чувстваш нищо освен забитата игла и смъденето от неуспешните опити.

— Разбираш ли, синко? — пита те белият с квадратната челюст. „Естествено“ — иска ти се да изръмжиш. Разбираш по-добре, отколкото си мисли той. Разбираш, че просто изхвърлят боклука и след това рециклират опаковките. Ще си от по-голяма полза за обществото като хидропоничен изкуствен тор, отколкото като гърло за изхранване в скъпа приватизирана килия.

Иска ти се да изръмжиш, но си траеш. Защото докато се вглеждаш в бледосините очи на този мъж, осъзнаваш както никога досега, че наистина ще умреш. Никой няма да изскочи изпод масата и да ти каже, че всичко е било на майтап. Не е и като на кино — никакви наемници няма да довтасат, да взривят вратите на затвора и да те освободят. След миг докторът ще натисне онова копче и онази бутилка с прозрачна течност — няма как да не са прозрачни тези течности, нали? — безцветна също като този с квадратната челюст и с тъпия поглед, когото са изпратили да ти прочете смъртното постановление, онази бутилка ще започне да се процежда в главния маркуч. И после ще умреш.

Опитваш се да кажеш нещо, но не можеш. Трепериш от студ. Джанкел те завива с тънко болнично одеяло до гърдите, като внимава да не извади прозрачната тръбичка, впила се в ръката ти като дълга стъклена змия. Кимваш. За Бога, не си някой тъпак. Познаваш законите и разпоредбите. Ако не беше това, щеше да е друго. Измислят ги, за да държат хората като тебе далеч от онова, което имат хората като тях. Затова кимваш, опитвайки се да изречеш думите, които изсъхналият ти език и свитото ти гърло не могат:

„Знам защо искате да умра. Не сами нужни обяснения.“

Мъжът със сивия костюм се усмихва със стиснати накриво устни, сякаш разчита погледа ти. Кимва на доктора — само веднъж: — после тиква папката под мишницата си, тръгва към вратата и изчезва от полезрението ти зад заобления ръб на синия панталон на Джанкел.

Току-що срещна ангела на смъртта. Не го позна. Никой никога не го познава.

Джанкел стисва ръката ти — което означава, че докторът е отворил кранчето на втория маркуч, — но не вдигаш очи, за да не срещнеш погледа му. Не искаш последното, което си видял на този свят, да е той. Той е никой — просто човекът, който вардеше килията ти. Вероятно би бил чудесен пазач в зоопарк за хора, но нищо повече.

Минава известно време — протяжни, мудни минути, които въпреки всичко изтичат толкова бързо. Погледът ти се плъзва към неоновите светлини и те започват да трепкат още по-силно. По краищата им са се появили ситни цветни мрежички. Досещаш се, че очите ти се пълнят със сълзи.

Същевременно в стаята става по-топло. Усещаш, че кожата ти се отпуска, мускулите — също. Не е толкова зле.

Но никога няма да се върнеш. Сърцето ти ускорява пулс. Изтикват те навън, в тъмното. На големия кораб има един пътник повече и ти си изтеглил билетчето с кръстче.

Обхваща те животинска паника и за момент се напрягаш да разкъсаш коланите или поне правиш опит, но вече е твърде късно. Едно мускулче потрепва на гърдите ти и това е всичко — бавна контракция, като предизвестие за родилни мъки. Като раждане.

Грешка, грешка. Не влизаш, а излизаш…

Мракът те дърпа безмилостно, тегли те надолу, сломява съпротивата ти. Висиш само на нокти над океан от топло кадифе и е толкова лесно, толкова лесно, толкова лесно да се пуснеш… но под цялата тази мекота има нещо — нещо брутално и безвъзвратно, и, о, така ужасяващо самотно!

Изчезна, светлината почти изчезна — едно бързо стапящо се петънце. Изчезна, няма я вече светлината.

Безмълвен писък, изпращяване на искра в мига, преди да те погълне студеният мрак.

О, Боже, не искам да…

Половин час по-късно още трепереше.

— Толкова си плосък, Гардинър. Смъртоносна инжекция — Боже Господи! Майстор си на тъпотиите!

Орландо вдигна очи и се опита да фокусира погледа си. Мрачната зала беше пълна със сенки и стелеща се мъгла, но едва ли можеше да обърка едрия силует на приятеля си.

Фредерикс се плъзна в едно от извитите кресла с високи облегалки и внимателно прегледа менюто с преживявания, което проблясваше върху черната маса — постоянно сменяща се абстрактна паяжина от снежнобели букви. Направи физиономия на пресилено отвращение. Предизвикателно повдигнатите рамене

придаваха на сима му още по-широкоплещеста и мускулеста осанка от обикновено.

— Какво ти става, какви са тия разходчици бе, Гардинър?

Орландо така и не можеше да проумее защо Фредерикс предпочита симове на културисти. Сигурно в РЖ беше някоя дребна хърба. А и нямаше как да го знае, тъй като никога не беше виждал приятеля си от плът и кръв, а точно сега не беше най-подходящият момент да го попита. Освен това и самият той не беше особено скромен в това отношение. Както обикновено, симът му беше изработен майсторски, макар да не притежаваш изключителна красота или впечатляваща физика.

— Разходките в смъртта ли? Ами просто ми харесват — Като че ли му беше трудничко да подреди мислите с: след последното пропадане в нищото. — Просто… ми е интересно.

— А според мене това е пълна гадост.

Миниатюрни скелетчета в редичка танцуваха конг върху масата пред Фредерикс, до един облечени в парцалите на Кармен Миранда; пристъпваха наперено поклащайки хълбоци, и изчезваха с лек пукот, прекатурвайки се един след друг през ръба на масата. Тук беше пълно с тях — играеха на пожарникарска стълба със стъклените сламки, пързаляха се върху формите за лед, а цяла армия от скелети изпълняваше акробатични номера в огромния полилей. Някои с мънички каубойски шапки и кожени панталони яздеха прилепите, които прелитаха сред сенките на високия таван. Декорът от „Последен шанс“ изцяло се възползваше от виртуалната си близост до терминалния ред. Повечето от редовните му посетители обаче предпочитаха имитацията на готика в клуба пред по-неприятните и по-реалистични преживявания, които се предлагаха в съседство.

— Ти беше с мен в самолетната катастрофа — напомня му Орландо.

Фредерикс изсумтя.

— Ъхъ. Веднъж. Ти я правиш толкова често, че сигурно са ти запазили постоянно място.

Широкото лице на сима му за миг се сплеска, сякаш истинският Фредерикс се бе оттеглил от системата, и действителната причина беше в неспособността на софтуера му да изразява цупене — за нещастие, защото Фредерикс умираше да се цупи.

— Беше отвратително. Помислих, че наистина ще пукна… Помислих, че сърцето ми наистина ще спре! Как можеш да се подлагаш на такива гадости бе, Гардинър?

— Ами свиква се.

Но всъщност не беше свикнал. И в това беше проблемът

отчасти.

Голямата странична врата изскърца и се отвори и в стаята нахлу неприятно студен вятър. Орландо намали разсеяно възприемчивостта си; Фредерикс не използваше чак толкова скъп интерфейс и не усети нищо. Нещо със светнали червени очи изпълни зейналия отвор. Снежният вихър го обсипваше с конфети. Няколко от седналите близо до вратата посетители се разсмяха. Един подчертано женствен сим изпищя.

— Някой ми каза, че записват тези симулации от реални умиращи хора — каза внезапно Фредерикс. — Свалят ги направо от интерфейсните устройства на реални хора.

— Не, бе! — поклати глава Орландо. — Просто добра програма. Добре написана. — Проследи как онова нещо с червените очи сграбчи пищящата жена и я измъкна в снежната нощ. Вратата изскърца и хлопна. — Ти как си го представяш — изпращат някого, оборудван със свръх-скъпо, свръхмодерно теленеврално записващо устройство, и то случайно е включено, когато в самолета става засечка? Това е шанс едно на билион, Фредерико, и няма да ти се падне в някой безистен на мрежата. Да не говорим, че такива преживявания поначало не могат да се запишат и да се възпроизведат — не и по този начин. Проверил съм го, мъжки. Записите от реални живи хора са абсолютна джунгла, чудовищна бъркотия. Не можеш да възпроизведеш нечии преживявания през чужд мозък. Не става.

— Ами? — не изглеждаше напълно убеден Фредерикс, но не беше чак толкова запален по ВР и по мрежата като Орландо и, общо взето, избягваше да спори по тези проблеми.

— Но не за това исках да говоря с теб — облегна се назад Орландо. — Имаме да вършим по-важни неща и трябва да поговорим насаме. Тук и без това е мъртвило. Да вървим в моето местенце.

— Ъхъ. Мъртвило.

Фредерикс се закикоти, когато две скелетчета се втурнаха върху масата и си заподхвърляха една капачка. Орландо се намръщи.

— Нямах това предвид.

Електронната къща на Орландо се намираше в „Парк корнър“ — престижна, ала бохемска част във Вътрешния периметър, населена предимно със заможни студенти в университета. Дом-базата му във виртуалния свят беше копие на момчешка стая — каквато Орландо би искал да има в реалния си дом, но не можеше. По заемащия цялата стена екран постоянно вървеше видеопрограма на живо от проекта МВС — огромна, развихрена оранжева пустиня. Гостите на Орландо трябваше да

присвиват очи, за да забележат армиите от малки роботи конструктори, които се движеха през мъглата от марсиански прах. На отсрещната стена широк прозорец гледаше към симулация на езерце от късната креда. Беше доста ефектен за обикновен тапет — в момента млад тиранозавър лакомо поглъщаше хадрозавър с човка като на патица.

Интериорът бе оформен в стила на скандинавската плажна вила, която родителите му бяха наели, когато беше малък. Множеството кътчета, стълбища и полуприкрити ниши страхотно го бяха впечатлили и ако беше преувеличил нещо във виртуалната им реконструкция, това беше подсиленото усещане за лабиринт. Навсякъде из многопластовото пространство бяха разпръснати сувенири от неговите — и особено тези на Таргор — безбройни героични подвизи в мрежата. В единия ъгъл на стаята имаше пирамида от симулирани стъклени кутии, а във всяка от тях — копие от главата на победен противник, извлечено по възможност направо от краткия запис на последните му секунди. Върха на пирамидата увенчаваше Черния принц елф на Дитер Габо, кръстосал поглед от удара с меч, току-що разсякъл тесния му череп. Битката беше продължила три дена и заради нея едва не се провали на изпита по биология, но си струваше. Всички в средните земи все още говореха за епичната схватка със страхопочитание и завист.

Още много предмети се спотайваха по разни кътчета. Клетки с борещи се хомункулуси, остатъци от неуспяло заклинание на друг негов противник, Аселфианската очна ябълка, която Таргор беше измъкнал изпод челото на умиращ бог, и дори костите на китката на магьосника Дрейра Джар. Нея Таргор не бе отсякъл сам, а я беше свил от някакъв търговец на всевъзможни чудатости само секунди преди истинският й (и доста вбесен междувпрочем) собственик да се появи и да си я поиска обратно. По дължината на цялото стълбище вместо парапет се проточваше тялото на гадния червей от кулата в Морсин. Едночасов двубой с това създание в противния ров на кулата — и известно уважение към едно толкова глупаво, но все пак изключително храбро същество — му бяха спечелили място в неговата колекция. А и както го беше опънал покрай стълбището, той се виждаше доста подробно.

— Не мислех, че ще искаш да говорим за това — отпусна се Фредерикс на широкото черно кожено канапе. — Предполагах, че наистина ще си разстроен.

— Аз съм разстроен. Но има нещо по-важно от това, че Таргор е убит. Много по-важно.

Фредерикс присви очи. Орландо не знаеше как изглежда

приятелят му в РЖ, но беше почти сигурен, че носи очила.

— Какво искаш да кажеш с това „по-важно“? Претърпя катастрофа и Таргор бе убит. Какво пропускам?

— Много. Хайде, Фредерикс, виждал ли си ме някога да се държа по подобен начин? Някой е успял да ме издебне в гръб!

Опита се да опише поразителното видение на златния град, но се оказа почти невъзможно да намери точните думи, които да обрисуват колко живо и невероятно реално бе то…

— Беше все едно… все едно… все едно да пробия дупка в този прозорец — посочи той към скърцащите със зъби и крякащи зверове от периода креда от другата страна на симулираното стъкло — и през нея да видиш реалния свят зад него. Не видеозапис на реалния свят — па макар и с най-високата разделителна способност, която можеш да си представиш, — а реалния съществуващ свят. При това място, което никога не съм виждал. Според мене не е на Земята.

— Мислиш, че го е създал Морфър? Или Дитер? Адски се сдуха заради историята с Черния елф.

— Не схващаш ли?! Никой от тези, които знаем, не би могъл да го направи! Надали и правителството или висшата изследователска лаборатория на „Критапонг“ биха могли да го направят!

Орландо закрачи напред-назад из стаята. Стана му тясно. Махна с ръка и подът се разтегна, преместващи стените и канапето с Фредерикс на няколко метра встрани.

— Хей! — надигна се приятелят му. — Да не искаш да кажеш, че е било НЛО или нещо такова? Стегни се, Гардинър, ако в мрежата има нещо чак толкова откачено, щяха да съобщят по новините!

— Бийзъл — извика Орландо след кратко мълчание.

В пода се отвори врата, от нея изскочи някакъв дребосък с въртящи се очи и с твърде много крака и се втурна към него. Спря в краката му, образува неподредена купчинка и изломоти с дрезгав бруклински акцент:

— Да, шефе?

— Прегледай новините за явлението, което току-що описах, или за други съществени аномалии в мрежата. И ми намери записа на последните петнайсет минути от последната ми игра с Таргор.

— Веднага, шефе!

В пода се отвори друга врата и Бийзъл се мушна вътре. Чу се дрънчене на тенджери и тигани и шум от прекатурващи се предмети като във фонограма на анимационен филм, след което съществото отново се появи, размахало крайници и помъкнало

малък черен квадрат, сякаш беше котвата на луксозен лайнер.

— Пфу! — изпухтя помощникът. — Много новини има за преглеждане, шефе. Искаш ли да погледнеш това, докато тършувам? Записът от играта!

Орландо пое малкия квадрат и го разтегна до размерите на плажна хавлия, която увисна във въздуха. Понечи да го наклони към Фредерикс, но се усмихна. Дори след толкова време, прекарано в мрежата, понякога му се случваше да съблюдава логиката на РЖ. Във ВР това нямаше значение: ако Фредерикс искаше да види записа, щеше да го види, независимо къде е застанал. Но в момента Орландо обмисляше гледната точка; чукна квадрата с пръст и той се разпростря в третото измерение.

— Пускай, Бийзъл! — изкомандва той. — Дай ми гледна точка някъде встрани от участниците.

Настъпи кратка пауза, докато процесорите обработят данните, след което черният куб се озари от светлината на факлата, огряла две фигури.

— Диаманти с тегло на империали — чу се да произнася Орландо с по-плътния тембър на Таргор.

— Петдесет! В името на всички богове!

— Да. А сега си затваряй устата.

Орландо проследи критично сцената. Беше странно да наблюдаваш Таргор отстрани, сякаш разбойникът беше герой от рисувано филмче.

— Много е рано. Още дори не съм влязъл в гробницата. Десет минути напред.

Сега видя как неговото второ аз се промъква през гъсталак от надвиснали корени с факла в едната ръка и с меча с руните в другата. Внезапно Таргор се изправи и вдигна жетваря, сякаш за да се предпази от удар.

— Това е! — каза Орландо. — Точно тогава го видях! Бийзъл, дай ми гледна точка, така че да виждам стената точно пред Таргор.

Образът се разфокусира. Миг по-късно гледната точка се премести точно зад дясното рамо на наемника. Виждаше се цялата стена — включително мястото, където се бе появила огнената пукнатина.

Но самата тя не се бе появила.

— Какво? Това е тъпо! Задръж така, Бийзъл.

Орландо бавно завъртя формата, оглеждайки стената от различни страни. Стомахът му се сви.

— Не мога да повярвам!

— Нищо не виждам — обади се Фредерикс.

— Много си наблюдателен.

Орландо накара помощника си няколко пъти да смени гледната точка; след това двамата с Фредерикс стопираха записа на симулацията и влязоха в нея, но вътре нямаше нищо необичайно: причината за реакцията на Таргор си оставаше невидима.

— Гадост! — Орландо изведе приятеля си от записа. — Пусни го да върви.

Наблюдаваха мълчаливо как Таргор се наведе и се вторачи във все така непропуканата стена. След миг чуха как Фредерикс изкрещя с гласа на крадеца Питлит:

— Нещо влиза в залата! Пазачът на гробницата! Таргор!

— Не стана толкова бързо, нали? — Фредерикс като че ли не беше напълно сигурен, но Орландо усети облекчение. Значи все пак не се беше побъркал.

— Много ясно, че не стана! Ето го, виж — посочи той Лич, който се тътреше откъм дъното на куба, размахал бойна брадва. — Цялата сцена тук трае най-много десет секунди. Но сам знаеш, че продължи повече, не съм ли прав?

— Да. Напълно съм сигурен, че се пулеше в оная стена много по-дълго. Помислих, че ти се е наложило да прекъснеш връзката или тя сама е изчезнала, или нещо такова.

Орландо щракна с пръсти и кубът изчезна.

— Бийзъл, проучи внимателно дали някой не е редактирал или бърникал в тази част от записа. Провери дали няма разминаване с часовника на играта. И изпрати копие до съвета по присъдите за евентуална некоректна смърт на персонаж.

Паякообразният помощник се появи в стаята отникъде и въздъхна дълбоко.

— За Бога, шефе, нещо друго да искаш от мене. Прегледах цяла камара записи на новините.

— Подреди ги. По-късно ще ги прегледам. Нещо интересно? Нещо право в целта?

— Златни градове и/или свръхреалистични явления във виртуалната среда? Нищо конкретно, но заделяй всичко, което малко от малко напомня за нещо такова.

— Добре.

Една мисъл не оставяше Орландо на мира — някакъв спомен от странния метрополис с блестящи пирамиди кули от надиплен кехлибар и злато. Отначало му беше заприличал на лично видение, подарък единствено само за него — беше ли на път да отхвърли подобна вероятност?

— Промених решението си за съвета по присъдите. Не искам да ги забърквам — поне засега.

Бийзъл изсумтя.

— Както щеш. Сега, ако нямаш нищо против, имам работа.

Съществото измъкна пура от въздуха, бутна я в единия ъгъл на огромната си бърнеста уста и изчезна в стената; издухвайки ефектни анимационни колелца дим.

— Трябва да си смениш помощника — подхвърли Фредерикс. — Тоя е идиот и ти е от години.

— Точно затова се сработваме така добре — кръстоса крака по турски Орландо и се издигна на половин метър над пода. — Смисълът на това да имаш помощник е, че няма нужда да се притесняваш за команди и други такива работи. Кажа ли нещо, Бийзъл знае какво имам предвид.

Фредерикс се разсмя.

— Бийзъл Бръмбара. Адски е изтъркано.

Орландо се намръщи.

— Кръстих го, когато бях хлапе. Слушай, стават разни откачени неща и трябва да си ги изясним. Ще ми помогнеш ли да ги обмислим или ще висиш тука и ще ръсиш тъпотии?

— Ще вися тук и ще ръся тъпотии.

— Така и предполагах.

Бащата на Кристабел и приятелят му Рон — към когото Кристабел трябваше да се обръща с „капитан Паркинс“ — седяха във всекидневната и „надигаха чашките“. Така казваха, когато пиеха скоча на баща й и си бъбреха. Но когато татко й пиеше сам или с мама, това не се наричаше така. Една от приумиците на възрастните.

Беше сложила приказните си слънчеви очила, но не успяваше да следи внимателно приказката, защото слушаше и какво си говорят мъжете. Татко й рядко си беше вкъщи през деня дори в събота и тя обичаше да седи в една стая с него дори когато той разговаряше с капитан Паркинс с неговите глупави мустаци като на морж. Двамата гледаха някакъв мач на стенния екран.

— Жалко за онова хлапе от „Петлите“, не му помня името — обади се татко й. — Горките му родители.

— Хей, футболът е опасна игра! — отвърна капитан Паркинс и отпи.

Понеже гледаше „Спящата красавица“ в приказните си очила, тя не го виждаше, но й бяха познати звуците, които издава, когато преглъща, а знаеше и че ще си намокри мустака.

— Повечето са от гетата — това е единственият им шанс да се измъкнат оттам. Пресметнат риск. Като постъпването в армията.

Последва бурното му: „Ха-ха-ха!“

— Да, но все пак… Ужасен начин да си отидеш от този свят…

— Какво очакваш от играчи по сто и осемдесет килограма само мускули, които търчат като спринтьори? Един да те удари и ти стига. Дори и с тези новите брони — цяло чудо е, че смъртните случаи са толкова малко.

— Знам те какво искаш да кажеш — прекъсна го татко й. — Едва ли не, че специално ги охранват в града да станат супередри и супербързи. Все едно са някаква друга порода.

— Бях в Националната гвардия по време на бунтовете в Сейнт Луис. — В гласа на капитан Паркинс звънна ледена струна и Кристабел изтръпна — нищо че беше чак в другия край на стаята. — Наистина са съвършено друга порода.

— Е, ще ми се „Петите“ да посъберат повечко от тях — разсмя се татко й. — Имаме нужда от малко мускули в отбрана.

На Кристабел й омръзна да ги слуша как си говорят за спорт. Единственото, което й харесваше, бяха имената на отборите — „Катранените пети“, „Сините дяволи“, „Демоничните дякони“. Също като в приказките.

Беше спряла картинката с красивия принц на стопкадър. Докосна слушалката и я пусна да върви. Той се запромъква през гора от храсти с големи, дълги и остри бодли. Макар че я беше гледала безброй пъти, винаги се притесняваше, че той може да се закачи на някой трън и да се убоде.

„Докато се промъквал през обръча от тръни, той се чудел какво ли ще намери вътре“ — обади се гласът в слушалката.

Беше си сложила само едната, за да чува какво говорят татко й и неговият приятел и затова звукът беше тих.

„А сега чети нататък“ — нареди й той.

Кристабел присви очи към редовете, които се появиха под тръните — сякаш отпечатани върху повесмо мъгла.

„На няколко пъти се закачил за бодливите клони — зачете тя — и накрая така се оп… оп… оплел, та се уплашил, че никога няма да успее да се измъкне. Все пак внимателно успял да освободи ризата и наметалото си. Дрехите му се изпокъсали, но той не се одрал.“

— Кристабел, миличка, не можеш ли да четеш малко по-тихичко? — подвикна татко й. — Рон не знае какъв е краят. После няма да му е интересно.

— Смешно. Много смешно — обади се капитан Паркинс.

— Извинявай, татко.

Тя продължи да чете шепнешком, докато принцът се провираше през мрежата от гъсти паяжини и се изправи пред портите на замъка на Спящата красавица.

— О, имам да ти разказвам за старото ни малко приятелче —

обади се капитан Паркинс. — Хванах го вчера да ровичка из данните за РХ. Като го знам как яде, помислих, че се опитва да удвои порциона си, но той само се мъчеше да увеличи квотата си за определен ключов продукт.

— Я да видим дали ще позная. Растителна храна? Изкуствен тор?

— Още по-странно. И като имаш предвид, че не е излизал оттам цели трийсет години, направо невероятно.

Кристабел престана да ги слуша, защото в дъното на екрана започнаха да се оформят нови думи. Бяха по-големи от другите и една от тях беше нейното име.

„ПОМОГНИ МИ КРИСТАБЕЛ — прочете тя. — ТАЙНА НЕ КАЗВАЙ НА НИКОГО.“

Щом се появи думата „ТАЙНА“, тя усети, че чете на глас. Млъкна уплашена, но капитан Паркинс продължаваше да говори на татко й и не я бяха чули.

— … наредих на РХ да откажат поръчката — освен ако той не успее да им даде приемливо обяснение, разбира се — и ги помолих да препращат всички необичайни молби до мен. Е, според теб какво е намислил? Да направи бомба? Или пролетно почистване?

— Както казваш, не е излизал от десетилетия. Не, според мен просто е изкуфял. Но ще го държим под око. Може би трябва да се отбия и да го проверя, след като се отърва от настинката. Сигурен съм, че онова място е най-големият инкубатор на вируси.

Кристабел продължаваше да чете думите в приказните слънчеви очила, но сега ги четеше наум и беше затаила дъх, защото бе много странно да научава такава тайна на две крачки от татко си.

„… И МИ ГИ ДОНЕСИ МОЛЯ ТЕ ПОБЪРЗАЙ НЕ КАЗВАЙ НА НИКОГО ТАЙНА Е.“

Думите на приказката отново се появиха на екрана, но на Кристабел вече не й се четеше за Спящата красавица. Свали очилата, но миг преди да стане, на вратата на всекидневната се появи майка й.

— Е, момчета, май ви е добре тук — каза тя. — Мислех, че ти е лошо, Майк.

— Нищо не може да те оправи така, както малко футбол и няколко благоразумни дози малцово уиски.

Кристабел се изправи и изключи очилата — да не би да заговорят на висок глас и да издадат тайната.

— Мамо, може ли да изляза? Само за малко!

— Не, миличка, вече сервирах обяда. Първо трябва да хапнеш и тогава можеш да излезеш. Рон, ще хапнеш ли с нас?

Капитан Паркинс се размърда и остави празната чаша на масичката за кафе.

— С удоволствие, мадам!

— Ако пак ме наречеш „мадам“ — усмихна се майката на Кристабел, — ще сложа отрова в яденето ти.

— Пак ще е по-добро от онова, което ям вкъщи.

Майка й се засмя и поведе мъжете към кухнята.

Кристабел се притесни. В съобщението се казваше да побърза. Но щом масата е сервирана, никой никъде не можеше да мръдне. Такова беше правилото, а Кристабел винаги спазваше правилата. Е, почти винаги.

Изправи се със стрък целина в ръка.

— Сега може ли да изляза?

— Ако баща ти не възразява.

Татко й я изгледа подозрително от горе до долу, сякаш беше усетил нещо. За миг тя се уплаши, но после разбра, че той се шегува.

— А къде ще носите тази целина, млада госпожице?

— Ще я изям навън — отхапа от стръка тя, за да му покаже. — Обичам да ми хруска в устата, докато ходя — все едно някакво чудовище — хрус-хрус-хрус — стъпва върху къщите.

Възрастните се разсмяха.

— Деца — рече капитан Паркинс.

— Върви тогава. Но се върни по светло.

— Обещавам!

Изтича от трапезарията, грабна палтото си от закачалката, но вместо да тръгне към входната врата, прекоси тихо коридора към банята и отвори шкафчето под мивката. Когато напълни джобовете си, също толкова тихо се върна обратно.

— Излизам! — извика тя.

— И да внимаваш, малко чудовище! — викна в отговор майка й.

По полянката пред къщата прехвърчаха червени и кафяви листа. Кристабел забърза към ъгъла. Обърна се, за да се увери, че никой не я наблюдава, и зави към къщата на господин Селърс.

Почука, но никой не отвори. След няколко минути влезе самичка, макар да й се струваше смешно — все едно беше крадец или нещо такова. Влажният горещ въздух тегнеше над всичко наоколо й — толкова гъст, сякаш беше жив.

Господин Селърс седеше на стола си, но бе отметнал глава назад и очите му бяха затворени. За момент помисли, че е умрял, и тъкмо щеше да се уплаши истински, когато едното око се отвори страшно бавно като око на костенурка и той я погледна. Езикът му също се подаде, той облиза напуканите си устни и се

опита да каже нещо, но от гърлото му не излезе никакъв звук. Протегна ръка към нея — трепереше. Отначало Кристабел си помисли, че иска да я поздрави, но после забеляза, че сочи издутите й джобове.

— Да, донесох — каза тя. — Добре ли сте?

Той отново размърда ръката си — като че ли малко ядосан. Тя измъкна от джобовете си няколкото тоалетни сапуна на майка си и ги струпа в скута му. Той започна да дращи по единия калъп, но не успя да разкъса опаковката.

— Дайте на мен. — Тя взе сапуна от скута му и свали обвивката. Когато сапунът — бял и лъскав — грейна в дланта й, той посочи една чиния на масата до него. В чинията имаше много старо парче сирене — изсъхнало и напукано — и нож.

— Искате да ядете ли? — попита тя.

Господин Селърс разтърси глава и вдигна ножа. За малко не го изпусна — толкова силно трепереха ръцете му — и го подаде на Кристабел. Искаше от нея да разреже сапуна.

Опитите да среже хлъзгавия калъп й отнеха доста време. В училище беше изрязвала сапунени фигурки, но не беше лесно. Накрая се съсредоточи максимално и успя да отреже парче колкото двете си пръстчета. Господин Селърс протегна ръка — приличаше на стопен птичи нокът — и го грабна, след което го пъхна в устата си и започна бавно да дъвче.

— Пфу! — възкликна тя. — Сапунът е вреден!

Господин Селърс за първи път се усмихна. В ъгълчетата на устата му се появиха малки бели мехурчета.

Взе сапуна и ножа от нея и започна да си реже. Когато глътна първото парче и се канеше да сложи второто в устата си, пак се усмихна и каза:

— Иди се преоблечи.

Гласът му беше слаб, но поне прозвуча като гласа на онзи господин Селърс, когото тя познаваше.

Когато се върна облечена в хавлиения халат, той вече беше изял целия сапун и бе започнал да реже друг.

— Благодаря ти, Кристабел! — каза той. — Цинков прекис — точно това ми предписа лекарят. Много бях зает и не съм си взимал витамините и минералите.

— За витамини не се яде сапун! — възмути се тя.

Но не беше съвсем сигурна, защото в училище им даваха витаминените с лепенки върху кожата, а може би старите хора имаха нужда от друг вид витамини.

— Аз пък ям — рече старецът. — И преди да дойдеш, бях много-много зле.

— Но сега сте по-добре, нали?

— Много по-добре. Но ти никога не бива да ядеш сапун, той е само за някои специални старци. — Той избърса бялото петънце от долната си устна. — Имах много-много работа, малка Кристабел. Трябваше да се видя с разни хора, да свърша разни неща…

Тя знаеше, че това е някаква глупава шега, защото той никога не ходеше никъде и не се виждаше с никого освен с нея и с човека, който му носеше храната — сам й го беше казал. Усмивката му се стопи и очите му започнаха да се притварят. След малко пак ги отвори, но изглеждаше много уморен.

— А сега, след като ме спаси, може би е най-добре да се върнеш вкъщи. Сигурно ти се е наложило да съчиниш някаква история, за да дойдеш. И без това се чувствам виновен, че те принудих да излъжеш родителите си — не искам да ти навличам неприятности, като те задържам прекалено дълго.

— Как ми се обадихте по приказните слънчеви очила?

— О, просто един малък номер, който научих като млад кадет. — Главата му леко се разтресе. — Сега май трябва да поспя, приятелко. Ще можеш ли да излезеш самичка?

— Винаги излизам самичка.

— Така е, така е.

Той вдигна ръка, сякаш й махна за довиждане. И очите му отново се затвориха.

Докато Кристабел се преоблече — дрехите й се бяха навлажнили и се налагаше да се поразходи малко, преди да се прибере, — господин Селърс отново бе заспал на стола си. Огледа го внимателно, за да се увери, че не му е прилошало пак, но той беше много по-розов, отколкото при пристигането й. Отряза още няколко парченца сапун — в случай че отново нямаше сили, когато се събуди, — след което подпъхна плътно одеялото около дългия му тънък врат.

— Толкова е трудно — каза неочаквано той.

Тя отскочи уплашена, че го е събудила, но очите му не се отвориха, а гласът му беше тих и едва се разбираше какво казва.

— Всичко трябва да се крие на открито. Но понякога се отчайвам — мога да говоря с тях само шепнешком, с полуистини, късчета дрипава поезия. Знам как се е чувствал оракулът…

Смотолеви още нещо, но тя не чу думите. Когато се успокои и спря да говори, тя го потупа по мършавата ръка и си тръгна. Облак мъгла се промъкна покрай нея през входната врата. Полъхът на вятъра върху влажните й дрехи я накара да потрепери.

„Оракул“ беше някакъв вид птица, нали? Значи господин Селърс сигурно сънуваше времето, когато е бил летец?

Листата падаха и се въртяха по тротоара покрай нея, подскачаха и се премятаха като циркови акробати.

Ръцете му бяха привързани към тялото. Блъскаха го и го бутаха по някаква мрачна пътека, а от двете му страни се възправяха отвесни канари. Знаеше, че го отвеждат в мрака на небитието. Зад себе си оставяше нещо важно, нещо, което не смееше да загуби, но всеки миг ръцете, които го стискаха здраво, и сенките от двете му страни го отдалечаваха все повече и повече от него.

Опита се да се обърне и усети остра болка в ръката си, сякаш някой беше опрял в плътта му кама, остра като игла. Все по-плътният мрак в планинското дефиле го обгръщаше отвсякъде. Упорстваше, пренебрегвайки пронизващата болка в ръцете, и най-накрая успя да извърне глава.

В клисурата зад гърба му, сгушено между скалистите склонове на километри от тук, се простираше поле от искрящо златисто сияние. Наблюдавано от надвисналата наоколо му мрачина, то пламтеше в далечината като пренен пожар.

Градът. Мястото, където щеше да намери онова, за което толкова дълго бе жадувал…

Ръцете го сграбчиха, обърнаха го напред и го заблъскаха нататък. Все още не можеше да види кои са тези, които го държат, но знаеше, че го влачат към мрачините, към пустотата, към място, където дори споменът за златния град най-накрая ще избледнее. Съпротивляваше се, но пазачите му го държаха здраво.

Мечтата му, единствената му надежда, чезнеше. Отмъкваха го в някаква черна бездна и нищо не можеше да стори.

— Орландо! Орландо! Сънуваш лош сън. Събуди се.

Помъчи се да се надигне по посока на гласа. Ръцете го боляха — бяха го хванали! Трябваше да се противопостави! Трябваше да…

Отвори очи. Лицето на майка му изплува над него, полуозарено от светлината през прозореца като луна в третата четвърт.

— Виж какво си направил! — В гласа ѝ прозвучаха раздразнение и загриженост, която имаше съвсем лек превес. — Съборил си всичко!

— Аз… сънувах лош сън.

— Като че ли не виждам. По цял ден висиш в тази мрежа! Нищо чудно, че сънуваш кошмари — въздъхна тя, след което се наведе и започна да събира нещата.

— Мислиш, че мрежата е единствената причина да сънувам

кошмари, така ли?! — прокрадна се лек гняв иззад напрегнатостта му.

Тя не отговори веднага. Ръката й беше пълна с лепенки — сякаш окапали листа.

— Не — отвърна след малко със свит глас. — Не, разбира се, че не. — Остави лепенките на масичката до огледалото и се наведе да събере останалите неща. — Но продължавам да смятам, че не е хубаво да прекарваш толкова време в… в оная машина.

Орландо се изсмя. Смехът му беше гневен и той не го криеше.

— Е, всеки има нужда от хоби, Вивиан.

Тя сви устни, макар че идеята да се обръща към родителите си на малко име да беше тяхна, а не негова.

— Не бъди жесток, Орландо.

— Не съм.

Наистина не беше, даде си сметка той. Не както по-рано. Но беше ядосан и уплашен и не му беше съвсем ясно защо. Имаше нещо общо с кошмара, чиито подробности вече бяха започнали да му се губят — усещането, че и още нещо му се изплъзва. Пое дълбоко въздух.

— Съжалявам. Просто… беше ужасен сън.

Тя нагласи системата му — беше я катурнал до стената, докато се мяташе насън — и провери дали все още е закрепена сигурно на мястото си.

— Доктор Ван каза, че към края на седмицата можем да спрем. Ще бъде добре, нали?

Беше опит от нейна страна да се извини. Той се помъчи да го приеме благосклонно.

— Ъхъ, добре ще е — прозина се. — Мисля да поспя. Извинявай, ако съм вдигнал много шум.

Тя придърпа одеялото до гърдите му. За миг отпусна хладната си ръка върху бузата му.

— Ние… аз просто се притесних. Повече никакви лоши сънища. Обещаваш ли?

Той се плъзна надолу, напипа дистанционното и наклони горната част на леглото под по-удобен ъгъл.

— Добре, Вивиан. Лека нощ.

— Лека нощ, Орландо.

Поколеба се за момент, след това се наведе да го целуне и излезе.

Хрумна му да светне нощната лампа и да почете, но се отказа. Мисълта, че майка му го беше усетила от съседната стая, правеше тъмнината по-поносима от обикновено, а имаше и за какво да мисли.

На първо място: градът. Това нелепо място, от което като че

ли не беше останала нито следа в средните земи. Нахлу в съня му по същия начин, както нахлу в света на Таргор. Защо нещо, което по всяка вероятност беше най-елементарна интерференция на сигнали или лудория на някой хакер, му се струваше толкова важно? Отдавна беше престанал да вярва в къде-къде по-реални чудеса, за да го впечатлява подобен мираж. И дали изобщо означаваше нещо, или беше просто прищявка на случая, превърнала се в магнит за страха му и за почти помръкналата му надежда?

Къщата беше притихнала. Само експлозия можеше да събуди баща му, а майка му вече сигурно се бе унесла в повърхностната си, неспокойна дрямка. Орландо беше сам с мислите си в мрака.

ВТОРА ГЛАВА
ВЪТРЕ В ЗВЯРА

МРЕЖА/МУЗИКА: Христос свири за малцината късметлии.

(Картина: глава на куче в едър план.)

Диктор: Йохан Себастнан Христос се появи изненадващо в шоу на местната мрежа на Ню Орлийнс, който прие за свой роден град…

(Картина: глава на куче, човешки ръце.)

… за първи път, откакто певецът се оттегли от света след смъртта на трима членове на неговата група „Русата кучка“ при нещастен случай по време на концерт миналата година.

(Картина: танцуващ мъж с кучешка маска; на стенния екран в дъното се вижда обхваната от пламъци сцена.)

Христос изпълни три песни пред смаяната публика в студиото под акомпанимента на плейбек от инцидента…

Рени се обърна и трескаво заоглежда тълпите, които изпълваха терасите около бездънния кладенец. !Ксабу не отговаряше, но вероятно апаратурата му не бе наред. Може би просто се бе изключил от мрежата, а нейната апаратура се бе повредила, тъй като все още регистрираше гост в линията ѝ. Помоли се да е наистина така елементарно.

Блъсканицата не беше голяма, но все пак я затрудняваше. Ухилени бизнесмени в изящни и твърди като остриета тела я изблъскваха — първокласното им оборудване и изплатените им сметки издигаха невидима, но съвсем реална преграда между тях и простолюдието. Неколцина сащисани, беззащитни туристи в непретенциозни виртуални форми се мотаеха безцелно между двата тротоара, подмятани от вихрения трафик. По-дребни форми — от обслужващия персонал — се стрелкаха из навалицата, за да изпълнят поръчките на своите господари. Доколкото можа да прецени, !Ксабу не беше наоколо, но обикновеният сим, който той използваше, я затрудняваше да го открие. В близост около нея имаше поне трийсетина подобни фигури, които зяпаха безцелно и се стараеха да не се пречкат на баровците.

Дори и да беше наблизо, без слухова връзка беше невъзможно

да го открие скоро, а Рени знаеше, че Стримбело ще се появи всеки момент. Трябваше да се движи, да не спира — но накъде? Дори да успееше да избяга веднага и надалеч, трудно би могла да се скрие за дълго вътре в обсега на „При господин Дж.“ от човек от управата на клуба. На всичко отгоре дебелакът заяви, че я познава и че знае наистина коя е. Нищо чудно вече да се бяха докопали до индекса й и да се бяха свързали с политехниката, за да поискат уволнението й — кой би могъл да каже?

Точно в този момент не биваше да си позволява подобни притеснения. Трябваше да намери !Ксабу.

Дали просто не се беше изключил, отвратен от уродливото шоу в жълтата стая? Може би в момента разкопчава ремъците в контактната зала и я очаква да се върне? Но ако не беше така?

По лицата на околните се изписа внезапна уплаха. Повечето от тях гледаха към входа на жълтата стая. Рени също погледна натам.

На пътеката зад нея се беше появило нещо огромно и кръгло, голямо колкото шест — седем нормални симове и продължаваше да расте. Бръснатата му глава се въртеше като люк на танк; черните като дуло на картечница очи обходиха тълпата и се заковаха върху нея.

Нещото, което се беше нарекло Стримбело, се усмихна.

— Ето те и тебе.

Рени се завъртя, направи бързо две крачки и се метна през ръба на кладенеца. Движейки се с максималната позволена скорост, тя се гмурна сред другите посетители на клуба, които се носеха като лениви риби. И все пак спускането й беше мъчително бавно — кладенецът беше място за забавления, а не състезателна писта, — но тя и не смяташе да надбягва дебелака: той несъмнено отлично познаваше „При господин Дж.“, за да й се удаде такава възможност. Просто бе успяла да се измъкне за миг от подозрението му и се надяваше да се възползва от тази възможност.

— Напосоки — изкомандва тя.

Кладенецът с хилядите симове в него, които подскачаха като мехурчета в шампанско, се разми и изчезна, заменен миг по-късно от нова навалица от тела — този път всичките голи, макар че по някои от тях се забелязваха атрибути, които никога не беше виждала върху живо човешко тяло. Светлината беше призрачна и приглушена, а надвисналите стени бяха покрити с кадифени дипли в утробночервено. Слушалките й почти заподскачаха от пулсациите на музиката. Ужасно размазано лице на сим се надигна от най-близката купчина тела и една ръка пропълзя и се протегна към нея подканващо.

— О, не! — измърмори тя.

Колко ли от тези форми бяха на малолетни, на деца като Стивън, допуснати с лицемерна любезност от управата да се вргалят из тази тиня? Колко ли маскирани хлапета имаше в жълтата стая всъщност? Усети, че й прилошава.

— Напосоки.

Пред нея се разкри огромно пространство, оградено от плоски стени, чието дъно беше толкова далеч, че едва се съзираше. Пред очите й затрепкаха сините като газови пламъчета букви на неразгадаем ръкопис, а някакъв глас занарежда в слушалките й също толкова неразбираеми думи. Миг по-късно цялата картина потрепна, тъй като софтуерният преводач разчете индекса й и превключи на английски.

„… Избери дали желаеш до играеш в отбор или индивидуално.“

Стоеше и се взираше в хуманоидните очертания, проблясващи зад огненосините букви. Носеха заострени шлемове и лъскави брони, а очите зад забралата бяха мънички искри.

„Избра да играеш индивидуално — продължи гласът с лека нотка на одобрение. — *В момента играта създава противниците, предназначени за теб…“*

— Напосоки.

Носеше се през залите все по-бързо и по-бързо, стараейки се да остави колкото може повече чупки зад гърба си, така че на Стримбело да му трябва време, за да се опита да я открие директно. Скочи и се озова в…

Езеро, заобиколено от лениво поклащащи се палми. Русалки с голи гърди се изтягаха по скалите край него и разресваха косите си, като се поклащаха в ритъма на протяжна металическа музика на китари.

Скочи.

Дълга маса с един празен стол. Десетината мъже, насядали в очакване, до един носеха роби и повечето от тях бяха с бради. Щом тя се появи, един от тях се обърна, усмихна се и извика:

— Седнете, повелителю!

Отново скочи и продължи да скача.

Стая, потънала в мрак, с блещукащи над главата й звезди вместо покрив и осветени в червено пукнатини по пода. Някой или нещо стенеше.

Хиляда мъже с гладки глави като на манекени за автомобилни изпитания, всички облечени в еднакви гащеризони, седяха на две успоредни редици от пейки и си биеха шамари.

Джунгла, гъмжаща от сенки, от очи и от яркоцветни пъстри птици. За едно дърво беше завързана жена с разкъсана блуза. Около краката й бяха натрупани мазни червени цветове.

Каубойска кръчма. Лошите носеха само шпори.

Клатушкаща се корабна каюта с разлюлени газени лампи и халби в стоманени пръстени.

Блестяща бална зала — лицата на всички жени бяха скрити зад животински маски.

Средновековна странноприемница. В камината гореше буен огън и нещо виеше зад прозорчетата.

Празна градинска пейка под улична лампа.

Оглушителен тътен и ослепително сияние — вероятно клуб за танци.

Пещера с влажни стени, озарени от нишки светеща паяжина, които провисваха от тавана.

Старомодна телефонна кабина. Слушалката висеше откачена.

Пустиня със стени.

Казино, изплувало сякаш от гангстерската ера на холивудските филми.

Пустиня без стени.

Стая с под, горещ като пещ, и с железни мебели.

Строго симетрично подредена корейска градина с грухтящи в храстите голи силуети.

Кафене на открито до развалините на древна магистрала.

Терасовидна градина, издадена като театрален балкон от склона на висока канара. До нея огромен водопад се спускаше с тътен в клисурата…

Зашеметена и почти припаднала от светкавичните преходи, Рени спря на терасата. Затвори очи, докато вихрушката от цветове под клепачите ѝ утихна, и отново ги отвори. Някои от петнайсетината гости, насядали около масите в края на градината, я изгледаха равнодушно, след което подновиха разговорите, съзерцавайки водопада.

— С какво мога да ви бъда полезен? — изникна до нея усмихнат възрастен азиатец.

— Имам проблеми с комуникатора си — отговори тя. — Можете ли да ме свържете с вашия комуникационен център?

— Дадено! Бихте ли желали маса, докато свършите работата си, господин Отепи?

По дяволите! Беше спряла в една от най-скъпите зони на клуба. Естествено, бяха проверили индекса ѝ още с появяването ѝ. И все пак не я арестуваха — вероятно Стримбело все още не беше обявил обща тревога. Но не биваше да разчита на това.

— Засега не, благодаря. Може да ми се наложи да си тръгна. Само лична защита, ако обичате.

Мъжът кимна и изчезна. Около кръста ѝ се появи кръг от синя светлина, което означаваше, че е защитена. Продължаваше

да чува рева на огромния водопад и да вижда как рухва долу в скалите на каньона, където изчезваше сред облак бяла пяна; виждаше и останалите гости и сред шума от водопада до слуха й достигаха откъслеци от разговорите им, но те, както би трябвало да се очаква, вече не я виждаха и не я чуваха.

Нямаше време за губене. Опита се да обмисли ситуацията спокойно. Не смееше да си тръгне, освен ако !Ксабу вече не се беше изключил, но и да беше, нямаше как да го разбере. Ако остане, беше сигурна, че Стримбело ще я намери по-скоро рано, отколкото късно. Може и да не беше обявил обща тревога — дори и като нарушител тя надали заемаше особено важно място в голямата игра, — но този Стримбело, независимо дали беше човек или ужасяващо реалистична кукла, май не се предаваше лесно. Трябваше да намери начин да остане в системата, докато открие !Ксабу или бъде принудена да се откаже.

— Телефонна връзка.

Пред нея се появи сив квадрат, сякаш някой проряза с остър нож реалността — по-скоро имитацията на реалност. Даде номера, който търсеше, след това набра идентификационния код на комуникатора си. Квадратът остана сив, но в долния му ъгъл се появи малка светеща точка — знак, че е свързана с експресната банка за достъп, която беше подготвила точно за такива критични случаи.

— Карнавал — прошепна машинално тя: ако защитата отговаряше на изискванията, тя можеше да крещи паролата до припадък, без никой да я чуе. Ако не отговаряше, всичко, което бе направила до този момент, вече беше известно на преследвачите й.

Изглежда, никой не я наблюдаваше. Банката за достъп незабавно й достави новата самоличност. Остана леко разочарована, че не усети нищо необичайно — нима промяната на формата, това почитано и древно магическо изкуство, не би трябвало да е придружена от някакво усещане? Но, разбира се, нейната форма не се промени: беше си все същият безличен сим, зад който се спотайваше все същата Ирене Сулавейо, преподавател и почасов мрежов бандит. Само индексът й беше друг. Господин Отепи от Нигерия бе изчезнал. Мястото му бе заел господин Бабуту от Уганда.

Изключи защитата и огледа огромния водопад и елегантната симетрична градина. Сервитьори или фигури, приличащи на сервитьори, сновяха между масите като водни буболечки. Не биваше да се мотае повече тук. В този толкова интензивно обслужван сектор на клуба скоро би привлякла отново вниманието, а не искаше в никакъв случай да свържат новата й

самоличност със старата. Някой, разбира се, по-късно щеше да забележи: беше влязла като Отепи и при поредната проверка щеше да се установи, че Отепи така и не си е тръгнал. Но това щеше да стане най-рано след часове, а може би дори и дни. В „При господин Дж.“ — местенце с толкова голям и постоянен оборот — положително щяха да се озорят, докато установят причината за недоразумението и ако имаше късмет, дотогава тя отдавна щеше да си е тръгнала. Ако имаше късмет.

С една дума се премести обратно в главната зала, където беше по-лесно да остане незабелязана сред огромната и оживена навалица. Освен това беше уморена и страшно ѝ се искаше да си отдъхне за няколко минути. Но какво ли ставаше с !Ксабу? Беше далеч по-неопитен от нея. Как ли щеше да му се отрази стресът, ако се беше загубил сред този огромен лабиринт — съвсем сам и уплашен?

Залата все така преливаше от ослепителни светлини и издължени сенки, гласове и буйна музика. Рени избра потънало в мрак местенце в основата на една от циклопските стени и намали звука в слушалките си. Не знаеше откъде да започне. Тук имаше толкова много зали, толкова много открити пространства. Самата тя беше попадала в десетки от тях, но беше сигурна, че това е само капка в морето. Нямаше никаква представа колко души има в клуба — сигурно бяха стотици хиляди. „При господин Дж.“ не беше конкретно пространство. Единствените ограничения произтичаха от скоростта и силата на оборудването. Приятелят ѝ можеше да бъде навсякъде.

Рени се обърна да погледне въртящата се сцена. Бледата певица и таласъмският оркестър бяха изчезнали. На тяхно място оркестър от слонове — нормални във всяко отношение, като се изключат сламените шапки, слънчевите очила и странно заострените инструменти, както и нежнорозовите им провиснали кожи — блъскаше някакво бавно, сърцераздирателно танцово парче. Усещаше бумтежа на тъпана дори през почти изключените си слушалки.

— Извинете — увисна пред нея грейналото лице на един сервитьор.

— За мен нищо освен наема — отговори тя. — Само си почивам.

— Няма проблеми, сър, уверявам ви. Но има съобщение за вас.

— За мен? — приведе се и го изгледа втренчено тя. Усети, че цялата изтръпва. — Не е възможно!

Келнерът повдигна вежда. Кракът му тропна във въздуха.

— Искам да кажа, сигурен ли сте? — преглътна Рени.

Ако келнерът я разиграваше по поръчка на преследвачите й, правеше го страшно убедително. Той направо се задъха от възмущение.

— Ох, да му се не види! Вие сте господин Бабуту, нали? Защото, ако сте, останалата част от вашата компания ви очаква в залата на съзерцанието.

Успя да се съвземе и му благодари; миг по-късно той изчезна — намусено сребърно облаче.

„Разбира се, че може да е !Ксабу“ — помисли си тя. Беше му казала имената на двете самоличности за спешни случаи — неговото и нейното. Но със същия успех можеше да е и Стримбело или някой друг, не чак толкова импозантно скициран служител, който искаше да предотврати скандала. !Ксабу или Стримбело — един от двамата: господин Бабуту всъщност не съществуваше, така че не можеше да е никой друг.

Какъв избор имаше? Не можеше да се откаже да намери приятеля си.

Откри залата на съзерцанието в главното меню и се прехвърли. При прехвърлянето й се стори, че усеща едва забележима неизправност, сякаш системата беше страхотно претоварена, но през цялото време не я напускаше мисълта, че забавянето е причинено от навлизането й дълбоко в сърцевината на системата, далеч от привидната повърхност. Дълбоко навътре в звяра.

Залата имаше поразителен замисъл — някаква класическа постройка с колосални размери. Високи колони, обрасли в цъфнали лози, поддържаха огромен кръгъл купол, част от който се беше пропукала и рухнала. Бели отломки, някои големи колкото къщурки в покрайнините, блещукаха като кости в основата на колоните, забити в покритата с мъх повърхност. Яркосиньо небе, набраздено от разпокъсани от вятъра облаци, прозираше през дупката в купола и през арките между разположените от двете страни колони, сякаш залата се възправяше на самия Олимп. Няколко симове, повечето от които нейде в симулираната далечина, се разхождаха по ливадата, ширнала се насред каменния пръстен.

Идеята да напусне периферията и да навлезе в откритото пространство не й се понрави особено, но ако наистина управата на клуба я беше призовала тук, нямаше голямо значение дали ще остане незабелязана или не. Придвижи се към центъра и се огледа наоколо, впечатлена от завършеността на проекта. Каменният масив наистина излъчваше старинност с пукнатините, прорязващи повърхността на камъните, и с растителността, която плътно опасваше колоните. По хълмистата земя щъкаха зайчета и

други дребни животинки, а върху една отломка от рухналия купол две чуруликащи птички си виеха гнездо.

— Господин Бабуту?

Тя се обърна рязко.

— Кой сте вие?

Беше висок мъж с грамадна челюст, а провисналият тъмен костюм го правеше още по-едър. Бе нахлупил висок, охлузен черен цилиндър, а около дългия му врат беше заметнат раиран шал.

— Аз съм Уикит — усмихна се широко той и докосна цилиндъра си. Опърпаното облекло не подхождаше на бързите му, енергични движения. — Изпраща ме вашият приятел господин Уонде. Получихте ли съобщението му?

Рени го гледаше внимателно.

— Къде е той?

— С неколцина мои приятели. Елате — ще ви заведа при него.

Той измъкна нещо от палтото си. Дори да беше забелязал потрепването на Рени при това негово движение, не го показа с нищо, а само вдигна очуканата флейта към устните си и изсвири няколко пронизителни такта от мелодия, която тя не можа да различи, макар да ѝ се стори позната като детска песничка. В тревата между тях се откри дупка. Рени видя стъпала, които водеха надолу.

— Защо той не дойде сам?

Уикит вече беше до кръста в дупката и върхът на подобния му на кюнец цилиндър се намираше на равнището на очите ѝ.

— Май нещо не е добре. Просто ме помоли да ви доведа. Каза, че може да задавате въпроси и да ви напомня за някаква игра с конец.

Играта на конец. Песента на !Ксабу. Рени усети, че от гърба ѝ рухва товар. Никой освен бушменът не би могъл да знае за това. Цилиндърът на Уикит тъкмо потъваше в дупката. Тя го последва.

Тунелът беше като от детска книжка — дом на говорещо животно или на някакво друго вълшебно същество. Макар само след миг тя и Уикит вече да бяха се спуснали далече под онова, което представляваше повърхността, стената на тунела беше осеяна с малки прозорчета и през всяко се виждаха гледки с неестествена красота — речни долини, ливади, разлюлени от вятъра дъбови и букови гори. Тук-там по виещата се надолу спирала от стъпала имаше малки вратички, които стигаха до коляното на Рени, и всяка беше с чукало и мъничка ключалка. Тя изпита непреодолимо желание да отвори някоя от тях. Мястото приличаше на удивителна кукленска къща.

Но не можеше да се спира и да разглежда нищо. Беше принудена да се държи с една ръка за виещите се перила, а Уикит въпреки дългите си крака и широките си рамене подскачаше стремглаво по стъпалата и продължаваше да свирука на флейтата. След няколко минути изчезна от погледа ѝ по витата стълба. Само слабите звуци подсказваха, че все още е някъде напред.

Стълбището се виеше все по-надолу и по-надолу. От време на време ѝ се струваше, че дочува пискливи гласове иззад вратите или пък някое блеснало око наднича през ключалката. Веднъж ѝ се наложи рязко да се наведе, за да не се обеси на въже за пране, опънато напреки над стълбата. Мънички басмени роклички, не по-големи от филия хляб, я шляпнаха изневиделица по лицето.

Слизаха все по-надолу. Още стълби, още врати и безконечните трели от неуловимото свирукаме на Уикит — Рени усети как приказният чар на това място започва да ѝ втръсва. Умираше за цигара и за чаша бира.

Отново наведе глава, за да се промъкне през един тесен отвор в стълбището и когато се изправи, светлината беше друга. Преди да успее да реагира, краката ѝ срещнаха неочаквана съпротива, която така я разтърси, че сигурно щеше да изпита болка, ако тялото ѝ не беше обвързано в ремъците на политехниката. Беше стигнала дъното.

Пред нея, сякаш продължение на приказката, се простираше тайнствена пещера — като тези, които добрите дечица откриват в добрите приказки. Беше дълга и ниска, цялата от камък и мека пръст. От тавана провисваха коренища, сякаш пещерата се намираше под някаква гора, но сред гъсталака блещукаха малки светлинки. Пръстеният под беше покрит с купчинки странни предмети. Някои от тях — пера, лъскави мъниста, полирани камъни — като че ли бяха събрани и изоставени от животни и птички. Други — като една яма, пълна с крайници и глави на кукли — бяха струпани сякаш умишлено и с преднамерeността си напомняха студентско произведение на изкуството на тема покварена невинност. Трети бяха съвършено непонятни — еднообразни сфери и кубове и неразгадаеми геометрични фигури, пръснати по земята. Някои като че ли излъчваха собствена бледа светлина.

Уикит се извисяваше пред нея и се усмихваше. Дори и прегърбен, главата му стигаше чак до мъждукащите приказни светлини. Отново вдигна флейтата и засвири, а едновременно с това затанцува някакъв бавен танц. Имаше нещо несъвместимо в този човек, нещо чудновато, което Рени не можеше да определи. Ако беше кукла, то наистина беше оригинално творение.

Уикит спря и прибра флейтата в джоба си.

— Бавите се! — долови насмешка в плътния му глас тя. — Хайде, приятелят ви очаква!

Разпери ръка в комично-официален поклон и отстъпи. Зад него, в далечния край на дългата пещера, скрит от погледа й до този миг, зърна лагерен огън, заобиколен от няколко сенки. Рени отново се сети, че трябва да действа предпазливо, и тръгна. Сърцето й ускори пулс.

!Ксабу или някакъв сим, който много приличаше на неговия, седеше сред група много ясно очертани фигури — всички мъже в оръфани одежди като тези на Уикит. С едва загатнатите си черти и зачатъчни телесни подробности бушменът приличаше по-скоро на човече курабийка.

Пак приказки. Рени започваше леко да се изнервя.

— Добре ли си? — попита тя по личния канал. — !Ксабу! Ти ли си?

Отговор не последва и за момент й мина през ума, че са я изиграли. После симът се обърна към нея и глас, който независимо от деформацията несъмнено принадлежеше на бушмена, изрече:

— Много се радвам, че новите ми приятели те намериха. Тук съм вече от много време. Тъкмо бях започнал да мисля, че си ме изоставила.

— Говори ми! Ако ме чуваш, просто вдигни ръка.

Симът не се помръдна — седеше и я гледаше с безизразни очи.

— Никога не бих те изоставила — каза след малко тя.

— Как се озова тук?

— Намерихме го да се лута наоколо изгубен и объркан. — Уикит седна край огъня и придърпа дългите си крака. — Моите приятели и аз — посочи той останалите в кръга.

— Това са Браунбред, Уислър и Кордърой. Първият беше пълен, вторият — слаб, а третият — кльощав. Никой не беше висок колкото Уикит, но си приличаха по пъргавостта и енергичността.

— Благодаря ви.

Рени отново насочи вниманието си към !Ксабу.

— Трябва да тръгваме. Много закъсняхме.

— Сигурна ли сте, че не искате да поостанете малко с нас? — простря длани към пламъците Уикит. — Рядко ни посещават гости.

— Бих искала. Много съм ви благодарна за помощта. Но натрупахме твърде много време в мрежата.

Уикит повдигна вежда, сякаш беше казала нещо банално, но

си замълча. Рени се наведе и докосна рамото на !Ксабу — съзнавайки, че там, в политехниката, сигурно докосва реалното му тяло. Въпреки ниското качество на силовото обратно захранване беше сигурна, че усеща крехкото, пилешко рамо на приятеля си.

— Хайде. Да се връщаме.

— Не знам как. — Тя усети едва доловимо униние в гласа му, придружено със страхотна отпадналост, сякаш говореше в просъница. — Забравил съм.

Рени изруга наум и набра изходната серия и за двамата, но щом пещерата около тях започна да губи очертания и да избледнява, забеляза, че !Ксабу не се включва заедно с нея. И прекъсна изключването.

— Нещо не е наред — каза тя. — Нещо го задържа тук.

— Може би ще се наложи да поостанете — усмихна се Уикит. — Би било чудесно.

— Господин Уонде може да ни разкаже още някоя история — обади се Браунбред и върху закръгленото му лице се изписа очевидно задоволство. — Нямам нищо против да чуя пак онази за риса и утринната звезда.

— Господин Уонде не може да ви разказва повече истории! — отвърна рязко Рени. Тези хора малоумни ли бяха? Или бяха просто кукли, разиграващи някаква заплетена ситуация, в която искаха да въвлекат нея и !Ксабу? — Господин Уонде трябва да тръгва. Времето ни изтече. Не можем да останем повече.

Мършавият като хрътка Кордърой кимна сериозно.

— Значи трябва да извикате господарите. Господарите се грижат за всички пристигания и заминавания. Те ще ви оправят.

Рени знаеше кои са господарите и нямаше никакво желание да обяснява проблемите си на управата на клуба.

— Не можем. Имаме… имаме си причини.

Мъжете около огъня се намръщиха. Ако бяха кукли, всеки миг можеха да изпратят някое автоматично съобщение до аварийната служба. Нужно й беше време да разбере защо !Ксабу не може да бъде изтеглен от мрежата.

— Има… има един много лош човек, който се представя за един от господарите. Ако ги извикаме, той ще ни открие. Не можем да ги извикаме.

Всички закимаха като суеверни туземци от някое долнопробно филмче по мрежата.

— Тогава ще ви помогнем! — възкликна въодушевено Уикит. — Ще ви помогнем срещу лошия! — И той се обърна към другарите си: — Девицата. Девицата знае какво да направи за тези приятели.

— Точно така — сви устни Уислър, което подсказа произхода на името му. — Тя ще помогне. Но ще поиска нещо.

Изрече го бавно и се усмихна накриво.

— Коя е Девицата?

Изпитваше страх и нетърпение. С приятеля й се беше случило нещо много неприятно, управата на клуба я търсеше, Стримбело й беше казал, че знае коя е, но вместо да хване !Ксабу и двамата да се изметат оттук, беше принудена да участва в някакъв приказен сценарий. Погледна към бушмена. Симът му не помръдваше до огъня, вцепенен като какавида.

— Тя знае разни неща — рече Браунбред. — И понякога казва по нещо.

— Тя е магьосница! — размаха дългите си ръце Уикит, сякаш за да покаже уменията й. — Прави услуги. Срещу определена цена.

— Кои сте вие? — не можа да се сдържи Рени. — Какво правите тук? Как се озовахте тук?

— Това са много-много правилни въпроси — отговори бавно Кордърой. Той май беше най-умният. — Ще трябва да поднесем много дарове на Девицата, за да получим отговор на всеки от тях.

— Искате да кажете, че не знаете кои сте и как сте се озовали тук?

— Имаме някои… идеи — изрече Кордърой многозначително. — Но не сме много сигурни. Понякога спорим по цели нощи.

— Кордърой много го бива в споровете — обясни Уикит. — Най-вече защото на другите им писва и се отказват.

Тези мъже сигурно бяха кукли, захвърлени далеч от блясъка и притворното ласкателство на клуба. Изтръпна при мисълта, че са конструкти, закодирани механизми, насядали около виртуален огън, които спорят на отвлечени теми. Изглеждаше толкова… самотно. Вдигна поглед към блещукащите между коренищата светлинки. Приличаха на звезди. Малки пламъчета, поставени да разсейват надвисналия мрак така, както огънят бди срещу мрака на земята.

— Добре — каза тя най-сетне. — Водете ни при тази Девица.

Уикит се наведе и измъкна една пламтяща главня от огъня. Тримата му приятели направиха същото и лицата им изведнъж придобиха тържествен израз. Рени не можеше да се отърве от чувството, че всичко това е за тях някаква странна игра. Протегна ръка към последната главня, но Кордърой размаха ръка.

— Не! — рече той. — Огънят винаги трябва да гори. За да можем да се върнем обратно.

Рени помогна на !Ксабу да стане. Той се олюля, сякаш за

малко да припадне от изтощение, но успя да се задържи на краката си, когато го пусна и се обърна към тримата.

— Казахте, че трябва да й поднесем дар. Аз нямам нищо…

— Тогава ще й разкажете някоя приказка. Вашият приятел, господин Уонде, знае много — вече ни разказа няколко — усмихна се при спомена Браунбред. — Хубави приказки.

Уикит ги поведе, превил врат под надвисналите корени. Уислър се движеше последен, вдигнал факлата високо, така че Рени и !Ксабу бяха обкръжени от светлина. Докато вървяха, Рени усети леко размазване в периферията на полезрението си. Не го забелязваше направо, но всичко около тях се променяше. Рехавите корени над тях се сгъстиха, а светлинките избледняха. Меката глинеста почва под краката им стана по-твърда. Не след дълго Рени осъзна, че прекосяват верига от свързани пещери, осветени единствено от факлите. Стените бяха изпъстрени със странни фигури — вероятно рисунки с въглен и кръв, примитивни изображения на животни и хора.

Като че ли слизаха. Протегна ръка към !Ксабу, за да се увери, че е до нея. Започваше да изпитва усещането, че е част от това място, също като Уикит и другите. В кой ли сектор на клуба се намираха? Какво ли беше предназначението му?

— !Ксабу, чуваш ли ме? — Той продължаваше да не отговаря на личния канал. — Как си? Добре ли си?

Отговорът му дойде след много време.

— Аз… много трудно те чувам. Има и други присъствия — много близко.

— Какво искаш да кажеш с „други присъствия“?

— Трудно ми е да обясня — измънка отпуснато той. — Мисля, че хората от ранната раса са наблизо. Или може би гладният — дето изгорял в огъня.

— Какво означава това? — дръпна го за рамото тя, като се опитваше да го отърси от странния му унес, но той само залитна и едва не се спъна. — Какво ти е?

!Ксабу не отговори. За първи път, откакто го откри, Рени наистина се уплаши.

Уикит беше спрял пред огромен естествен свод, обкръжен от кордон грубо изрисувани очи — тъмни петна върху осветения от факлите камък.

— Трябва да влезем тихо! — прошепна Уикит и вдигна дългия си пръст към устните си. — Девицата мрази патърдията.

И ги поведе под свода.

Пещерата не беше толкова мрачна, колкото коридорът отвън. В дъното й през една пукнатина в пода пламтеше алено сияние и оцветяваше издигащата се пара. Едва различима зад червената

мъгла се мержелееше някаква фигура, седнала на висок каменен трон, неподвижна като статуя.

Фигурата не помръдна, но един глас изпълни пещерата — кънтящият тътен напомняше по-скоро църковен орган, отколкото човешка реч.

— Елате насам.

Рени трепна, но Уикит я хвана за ръката и я поведе към пукнатината. Другите помогнаха на !Ксабу да пристъпи по неравния под. „Това е… как се казваше… Делфийският оракул — помисли си Рени. — Някой е изучавал гръцката митология!“

Фигурата на каменния трон се изправи и мантията ѝ се разпростря като прилепови криле. През грубата ѝ дреха и скриващата я пара не се виждаше много ясно, но, изглежда, имаше доста ръце.

— За какво сте дошли? — прокънтя гласът от всички посоки едновременно.

Рени трябваше да признае, че внушението беше доста зловещо. Въпросът беше дали цялата тази шарада наистина щеше да помогне.

— Искат да си тръгнат — обади се Уикит. — Но не могат.

Последва дълго мълчание.

— Вие четиримата си вървете. Сега имам работа само с тях.

Рени се обърна, за да поблагодари на Уикит и на приятелите му, но те вече тичаха към изхода на пещерата и се бутаха в бързината един-друг като банда хлапета, току-що запалили фитила на фишек. Изведнъж разбра какво я беше озадачило, когато видя за първи път Уикит, а после и другарите му. Те се движеха и разговаряха като деца, не като възрастни.

— А какво ми предлагате в замяна на моята помощ? — попита Девицата.

Рени се обърна. !Ксабу се беше строполил на земята пред цепнатината. Тя изправи рамене и се опита да отговори възможно най-спокойно:

— Казаха ни, че можем да ти разкажем някоя история.

Девицата се наведе напред. Лицето ѝ беше покрито с воал и не се виждаше, но формите под одеждите ѝ — със или без допълнителни ръце — бяха определено женствени. За миг светлината проблесна върху колието ѝ — едри бели мъниста просветнаха на тъмния фон на гърдите ѝ.

— Не някаква история. А вашата история. Кажете ми кои сте и ще ви освободя.

Думите накараха Рени да замълчи за миг.

— Ние просто искаме да си тръгнем, а нещо ни пречи. Аз съм Уелингтън Бабуту от Кампала, Уганда.

— Лъжеш! — Думата прокънтя като трясък на тежка метална врата. — Кажи ми истината! — Девицата беше вдигнала свитите си в юмруци ръце. Осем на брой. — Не трябва да ме лъжеш! Знам кой си. Знам точно кой си.

Рени отстъпи и се препъна, връхлетяна от внезапна паника. Стримбело беше казал същото — всичко това да не беше някаква негова игричка? Опита се да направи още една крачка, но не успя, нито пък можеше да извърне очи от пукнатината. Внезапно светлината блесна ослепително — червеното сияние и очертаният от него тъмен силует на Девицата останаха почти единственото, което виждаше.

— Никъде няма да отидеш, преди да ми кажеш истинското си име! — Всяка дума като че ли притежаваше осезаема тежест и се стоварваше отгоре й като ударите на чук. — Вашето място не е тук. Знаеш, че сте хванати. За теб ще е по-добре, ако не се съпротивляваш.

Мощният глас и непрестанните змиеподобни движения на ръцете й, очертани на фона на сиянието, упражняваха властно въздействие. Рени усети почти непреодолим порив да капитулира, да избълва цялата история за това, как беше успяла да ги заблуди. Защо да не им каже коя е? Те бяха престъпниците, а не тя. Те бяха причинили зло на брат й и Бог знае на колко още деца като него. Защо трябва да го пази в тайна? Защо да не го изкрещи?

Пещерата около нея се изкоруби. Аленото сияние сякаш пламтеше на дъното на дълбока яма.

„Не! Това е някаква хипноза, с която се опитват да ме пречупят! Трябва да устоя. Да устоя! Заради Стивън. Заради ! Ксабу.“

— Кажи ми! — заповяда Девицата.

Симът й все така не можеше нито да отстъпи, нито да извърне поглед. Змиеподобните ръце се движеха все по-бързо и по-бързо и превръщаха сиянието от пукнатината в пулсации от мрак и светлина.

„Трябва да затворя очи!“

Дори това не можа. Опита се да не мисли за фигурата пред себе си и за повелителния й глас. Как успяваха да й попречат дори да затвори очи? Нали беше само симулация? Не можеха да й въздействат физически, следователно сигурно беше някаква свръхинтензивна хипноза. Но какво означаваше всичко това? Защо „Девица“? Дева? Девственица като Делфийския оракул? Защо трябваше да стигат чак дотам само за да сплашват нарушителите? Така се плашат деца…

Осем ръце. Гердан от черепи. Рени беше израснала в

Дърбан — град с огромно индуско население — и можеше да се досети какво представя това нещо пред нея. Но за хората от други места и особено за децата името на оракула може би не означаваше нищо. Уикит и приятелите му вероятно никога не бяха чували за индуистката богиня на смъртта Кали и затова си бяха измислили собствена версия.

Уикит, Кордърой — те не бяха възрастни, осъзна изведнъж тя, а деца или кукли деца. Затова й се бяха сторили толкова странни. Значи в това ужасяващо място използваха деца, за да подмамват други деца.

„Вероятно това чудовище мисли, че и аз съм дете! Както и Стримбело!“

Бяха надушили фалшивата й самоличност, но бяха сметнали, че е дете, промъкнало се в клуба под маската на възрастен. Но ако това беше вярно, Уикит и приятелчетата му й бяха показали тъкмо онова, което беше осакатило Стивън и Бог знае колко още други.

!Ксабу стоеше все така на колене с безпомощно втренчен поглед. И него го бяха хванали — може би още преди да го намери — и сега беше стигнал там, където бе стигнал и Стивън. Не можеше да излезе.

Но Рени можеше — или поне преди няколко минути можеше.

За момент престана да се съпротивлява на невидимите окови. Усетил, че я е омаломощил, тъмният силует на Кали се разтегна и надвисна над нея така, че изпълни цялото й зрително поле. Покритото с воал лице се олюля напред, а наметалото й се изду около него като качулка на кобра.

Светлините блеснаха. Върху Рени безразборно се заизливаха предупреждения, заповеди, заплахи — с такава сила, че слушалките й сякаш се разтресоха.

— Изход.

Не последва нищо. Нейният сим не помръдна, богомолец по принуда, застинал против волята си в краката на Кали. Беше необяснимо — бе произнесла паролата, а и системата й беше настроена на словесни команди. Нямаше причини да не изпълни нареждането й.

Втренчи се във вихрушката от червени проблясъци, и направи опит да се съсредоточи въпреки умопомрачителния и непрестанен шум, а в същия момент да потисне паниката и да помисли. Всяка подадена команда би трябвало да включи системата й там, в политехниката… освен, ако тези хора не можеха да заглушат гласа й по същия начин, както бяха парализирали сима й. Но ако това беше по силите им, защо трябваше да я водят точно тук, когато Стримбело би могъл да я

обездвижи още в жълтата стая? Защо разиграваха толкова сложна игра? Сигурно им беше нужно тя да е тук — изолирана, изложена на този порой от светлини и звуци. Сигурно беше хипноза, някакъв метод, използващ свръхскоростни пулсации и специфични звуци, които въздействаха направо върху нервната система и блокираха връзката между висшата нервна дейност и физическите ѝ реакции.

Това би могло да означава, че не е казала нищо, а само си го е помислила.

— Изход! — изкрещя тя.

Пак нищо. Беше ѝ трудно да се съсредоточи, да почувства истинското си тяло под ослепителната, неритмична пулсираща светлина и болезненото жужене на милиони оси в ушите ѝ. Усещаше как нападателят ѝ разтрошава черупката на нейната съсредоточеност, която единствено я крепеше да не политне в нищото. Нямаше да издържи дълго. „Ключът на мъртвеца.“ Думите изпърполиха — късчета спомени, понесени от вихъра. Всяко система има „ключ на мъртвеца“. Нещо, което да те спаси, ако изпаднеш в сериозно затруднение — ако получиш удар или нещо такова. В политехниката сигурно има такъв.

Шумът беше кански, направо влудяващ. Мислите ѝ се мятаха като риби, изскочили от аквариум.

„Пулсът ли? Дали ключът не е скачен към ЕКГ монитора в контактната зала?“

Трябваше да приеме, че е така — това беше единственият ѝ шанс. Трябваше да опита да ускори пулса си над позволената безопасна граница.

Рени се остави на страха, който се опитваше да я обсеби. Не беше трудно — дори догадката ѝ да беше вярна, шансът този план да успее беше нищожен. По-вероятно беше да се провали и да се плъзне по дългия тунел към черния мрак, както Стивън преди това — мрак, неразличим от смъртта.

Не усещаше физическото си тяло, което без съмнение висеше безпомощно до !Ксабу в контактната зала. Беше останала само очи и уши, докарана до ръба на лудостта от виещия светлинен ураган, в който Кали се бе превърнала.

Неудържимо и безизходно, отчаянието я прониза като ужасяваща и безмълвна екзекуция на електрическия стол. Но това не беше достатъчно — трябваше още.

Помисли за сърцето си и си го представи как тупти. После остави страхът да оцвети образа и си го представи как блъска все по-бързо и по-бързо, опитвайки се да се справи с опасност, която еволюцията никога не би изпречила на пътя му.

„Безнадеждно е — помисли си тя и си представи как сърцето

й замира вцепенено и отново ускорява ритъм. — Ще умра тук или ще полудея невъзвратимо.“

Тъмният мускул — плашлив и самотен като стрида, изтръгната от черупката си — отчаяно се мъчеше да оцелее. Помпаше, напъваше се, спря за миг, сякаш ритмите му се сблъскаха един в друг. Заливаха я ту горещи, ту студени вълни, страхът я задушаваше, разтърсваха я спазми на животински ужас.

Препускаше, воюваше, пропадаше.

„Свършено е с мене — също като Стивън, също като !Ксабу. Скоро ще ме откарат в болницата и ще дръпнат ципа на кислородната палатка — парче мъртво месо.“

Пред очите й се мернаха образи, подскачаха и се въртяха като в калейдоскоп — Стивън със сивкаво лице, в безсъзнание, загубен безвъзвратно, скитащ се в някакво пусто, самотно пространство.

„Умирам…“

Майка й в капана на пожара на горния етаж на универсалния магазин, докато гадните пламъци пълзят все по-нагоре, а тя не знае, че никога вече няма да види децата си.

„Умирам, умирам…“

Унищожителката Смърт, великото Нищо, смразяващият юмрук, който те сграбчва и те смачква, стрива те на прах и накрая те пръсва сред черната пустош между звездите.

Сърцето й блокира, напънало се да експлодира като прегрял двигател.

„Умирам умирам умирам уми…“

Светът трепна и посивя. Светлина и мрак се сляха в бледа мъгла. Рени усети остра болка да се втурва по ръката й като огнена струя. Намираше се на някакво междинно място, беше жива, не, умираше, тя…

„Излязох — помисли си тя и тази мисъл изтрополи в неочаквано опустелия й, ехтящ череп. Пронизителният тътен беше заглъхнал. Мислите й бяха нейните собствени мисли, но дори през болката я притискаше огромна, лепкава умора. — Това сигурно е инфаркт.“

Но тя беше определила посоката още в самото начало. Не можеше да си позволи да мисли какво ще прави сега, не можеше да обръща внимание на болката — все още не.

— Обратно… последното място. — Макар и гръмовен сред възцарилия се в главата й покой, гласът й беше само сух шепот.

Още преди окончателно да се установи, сивотата се разсея. Отново я обсади пещерата с ослепителното си червено сияние. Беше променила местоположението си — сега се намираше встрани от Кали, която се бе надвесила над прегърбената фигура на !Ксабу като лешояд над жертвата си. Ръцете на богинята на

смъртта не помръдваха, подлудяващият глас беше замлъкнал. Покритото й с воал лице се извърна към мястото, където се беше появила Рени.

Рени скочи и сграбчи сима на бушмена. Нова пронизваща болка скова ръката й. Стисна зъби, за да преодолее напъна на гадене.

— Изход! — изкрещя тя, и задейства бягството и на двамата, но веднага подаде отказ, тъй като програмата на !Ксабу изобщо не включи. Стомахът й отново се сви. Малкият мъж беше все още в капана — приклещен кой знае как. Трябваше да намери друг начин да го измъкне.

Сянка прекоси пространството над нея като прожектор. Рени вдигна поглед и видя озарената в червено надвесена фигура на Кали с разперени във всички посоки ръце.

— Ох, по дяволите!

Вкопчи се по-силно в !Ксабу, като се питаше каква ли степен на реалистичност притежава симулацията. Стегна се максимално, за да изтърпи неизбежната болка, изправи се внезапно и заби рамо в корема на богинята. Не изпита усещане за допир, но съществото се плъзна метър — два назад към центъра на димящата яма. Чудовището увисна във въздуха, окъпано в червен блясък, с простени над нищото нозе.

Една от ръцете на Кали се стрелна към собственото й лице и разкъса воала, зад който се показа синя кожа, разкъсана дупка вместо уста с провиснал червен език… и никакви очи.

Целта беше да задържи Рени до възобновяването на зрителните номера. Преди малко може би щеше да се впечатли, но вече не й бяха останали сили дори да се уплаши.

— Писна ми проклетата ви игра! — измърмори Рени. Пред очите й заплуваха черни петна, но те едва ли имаха нещо общо с увеселителната програма на адската дупка „При господин Дж.“. Зави й се свят, извърна очи от безокото нещо и чу, че воят започва отново. Рени едва дишаше — гласът й беше съвсем слаб.

— Да пукнеш дано, кучко. *Напосоки.*

Преходът беше изненадващо бърз. Пещерата се стопи и след миг пред очите й започна да се оформя дълъг черен коридор. Стори й се, че вижда безкрайна редица от канделабри покрай стените, придържани от отсечени ръце, след което отново се премести — този път без своя команда и против волята си.

Този преход не беше така гладък като предишните. В продължение на няколко протяжни мига новото местоположение сякаш не попадаше във фокус, което й причини гадене. Изтърколи се и усети мека земя под изтръпналото си от болка тяло. Не отвори очи, а само протегна ръка, докато пръстите й напипаха

стихналата, неподвижна фигура на !Ксабу. Нямаше сили дори да се помръдне, но съзнаваше, че трябва да се надигне и да потърси начин да се измъкнат.

— Имаме само няколко секунди — каза някой. Макар и настоятелен, гласът вдъхваше спокойствие и тембърът му беше в средните тоналности между мъжкия и женския регистър. — Този път ще те открият много по-лесно.

Рени се сепна и отвори очи. Беше заобиколена от тълпа, сякаш току-що бе претърпяла катастрофа насред оживена улица. След миг осъзна, че силуетите около нея са сиви и неподвижни. С изключение на един.

Непознатият беше бял. Не така бял, както тя беше черна, не от бялата раса, а съвършено бял, с непокътнатата чистота на недокоснат лист хартия. Симът на непознатия — защото тя явно се намираше все още вътре в системата — представляваше чиста, безцветна празнота, все едно набързо изрязан с ножица човешки контур в тъканта на ВР, който трептеше и вибрираше по периферията си.

— Оставете ни на мира — едва промълви тя: не й достигаше въздух, сякаш някой я бе фраснал с все сила в гърдите.

— Не мога, макар да съм глупак, че поемам този риск. Изправи се и ми помогни да вдигнем приятеля ти.

— Не го докосвайте!

— Не се дръж като глупачка. Преследвачите ви ще ви открият всеки миг.

Рени се надигна с усилия на колене и залитна, поемайки си дъх.

— Кой… кой сте вие? Къде сме?

Празнотата се сви зад неподвижната фигура на !Ксабу. Непознатият нямаше нито лице, нито отчетлива форма и Рени не можеше да прецени какво точно вижда.

— Вече поех достатъчно рискове. Нищо не мога да ти кажа — все още могат да ви хванат, което ще причини смъртта на други. Хайде, помогни ми да го вдигна! Не притежавам достатъчно сила и не смея да се претоварвам.

Рени пропълзя към безформената двойка и за първи път огледа обстановката. Намираха се в нещо като затревен парк, притиснат от тъмносиви небеса и ограден от високи дървета и обрасли с бръшлян каменни стени. Мълчаливите фигури, които ги заобикаляха, бяха подредени в проснати във всички посоки безкрайни редици — мястото напомняше странна кръстоска между гробище и градина със скулптури. Всички фигури бяха човешки: някои силно индивидуализирани, други — безлични като симовете, които използваха тя и !Ксабу. Всяка беше

застинала в някакъв миг на ужас или изненада. Някои явно стояха тук от дълго време и също като изоставените конструкции в Тойтаун имаха повехнали цветове и текстура, но повечето приличаха на изваяни наскоро.

Непознатият вдигна глава, щом тя приближи.

— Когато с някой гост се случи нещо, докато е включен, симът му остава. На собствениците им харесва… да запазват трофеите си по този начин.

Рени подложи ръце под !Ксабу и го надигна в седнало положение. От усилието периферията на зрителното й поле за миг почерня. Залитна и се стегна, за да не загуби съзнание.

— Аз… май получих инфаркт — прошепна тя.

— Още една причина да побързаме! — отбеляза празното пространство. — Задръж го така. Той е много надалеч и ако не се върне, няма да можеш да го изключиш. Трябва да изпратя да го доведат.

— Да изпратите…? — едва успя да произнесе Рени. Усети, че й се доспива, и това малко я уплаши, но страхът беше слаб и постепенно изчезваше. Този празен човешки контур и странната градина бяха само допълнителни усложнения в една и без това сложна ситуация. Беше й трудно да реши как… по-добре просто да се търкулне в съня…

— Медения водач ще го доведе.

Непознатият вдигна неотчетливите белезникави израстъци на ръцете си като за молитва, но не ги събра. Не се случи нищо и Рени започна да събира енергия за нов въпрос, но безплътният силует се вцепени като останалите обитатели на градината с трофеите. Обля я студена вълна на самотност. Не беше останала никаква надежда. Всички си бяха отишли. Защо да продължава битката, вместо да се отпусне и да заспи?…

Между ръцете на непознатия нещо се размърда, после се появи нещо като отвор — още по-безплътен, като сянка върху празния въздух. Петното трепна веднъж, след това втори път и от него изпърха друг бял силует. Новото петънце с очертания на птица кацна на рамото на сима на !Ксабу, трепкайки леко като новородена пеперуда, която суши крилцата си. Рени наблюдаваше с лениво възхищение как миниатюрният бял силует се плъзна към ухото на !Ксабу — по-скоро към недоразвитата гънка на сима му, която го маркираше, — сякаш, за да сподели някаква тайна. Чу пронизителни трели, след което „птицата“ подскочи във въздуха и изчезна.

Празният силует трепна рязко и оживя. Скочи и плесна със закърнелите си ръце.

— Тръгвайте. Бързо.

— Но… — погледна надолу Рени.

!Ксабу помръдна. Едната ръка на сима му се засвива на пресекулки, сякаш се опитваше да хване нещо, което беше отлетяло.

— Сега можеш да го отведеш обратно. Трябва да вземеш и това.

Непознатият бръкна с една ръка в себе си и измъкна нещо, което блещукаше с мека кехлибарена светлина. Рени се ококори. Непознатият протегна ръка, за да хване нейната, разтвори свития й юмрук и пусна предмета в дланта й. Тя за миг се изненада от материалността на лекото му докосване и след това погледна онова, което й беше дал. Жълт овален скъпоценен камък с повърхност, шлифована в стотици фасети.

— Какво… какво е това?

Все по-трудно й беше да си спомни каквото и да било. Какъв беше този блещукащ бял силует? Какво трябва да направи сега?

— Стига въпроси — рязко каза той. — Тръгвай!

Рени се втренчи за миг в кухината, където би трябвало да бъде лицето му. Нещо шавна в съзнанието й, дълбоко-дълбоко, и тя се напрегна да го проумее.

— Тръгвай веднага!

Сграбчи !Ксабу по-силно. Беше крехък като дете.

— Да. Ясно. *Изход*.

Градината се пукна като сапунен мехур.

Всичко тънеше в мрак. За миг Рени си помисли, че са заседнали при прехода, но се сети за шлема. Вдигна ръка и се задъха от болка, но успя да отметне забралото.

Гледката около нея се проясни едва-едва; пред очите й се стелеше същата сивота, но сега прозираха и някакви тъмни ивици. Досети се, че това са ремъците в контактната зала. Висеше на мястото си и леко се поклащаше. Извърна се. !Ксабу висеше до нея, но истинският !Ксабу в истинското си тяло. Докато го гледаше, той потръпна конвулсивно, вдигна глава и размърда очи, за да фокусира погледа си.

— !Ксабу — глухо прозвуча гласът й.

Все още беше със слушалките, но не можеше да събере сили да вдигне отново ръка. Трябваше да му каже нещо важно. Рени се вторачи в него, опитвайки се да си спомни, но главата й все повече натежаваше. Точно преди да се откаже, се сети.

— Извикай линейка — прошепна тя и се разсмя на нелепата ситуация. — Май умирам.

ТРЕТА ГЛАВА
В СВЕТА НА ОГЛЕДАЛОТО

МРЕЖА/НОВИНИ: Мултибраковете в Калифорния узаконени.

(Картина: две жени и един мъж тримата в смокинги, влизат в мемориалната църква „Глайд“.)

Диктор: Протестиращи крещяха пред една църква в Сан Франциско при сключването на първия от току що легализираните в Калифорния мултипартньорски бракове. Мъжът и двете жени заявиха, че това е велик ден за хората, които не поддържат традиционния тип връзки между двама души.

(Картина: преподобният Пилкър на амвона.)

Не всички одобряват това. Преподобният Даниъл Пилкър, лидер на фундаменталистката група „Царство днес“, нарече новия закон „неоспоримо доказателство, че Калифорния е задният вход на ада…“.

Пол пристъпи напред и излезе. Златната светлина помръкна и той отново се озова сред пустошта.

Мъглата се разпростираше във всички посоки все така плътна и пуста, но нямаше нищо друго. Нямаше ги нито Финч, нито Мълет, което беше голямо облекчение, но Пол се надяваше да намери нещо повече от другата страна на сияйната порта. Не беше съвсем сигурен какво точно означава „у дома“, но подсъзнателно се бе надявал да се намери тъкмо там.

Свлече се на колене, после се наведе и накрая се просна по очи върху коравата еднообразна земя. Мъглите се кълбяха покрай него. Затвори изтощен очи — без надежди, без идеи — и се предаде за малко на мрака.

Следващото, което долови, беше тих шепот — сякаш шумолене на тънка хартия, — изникнал от тишината. Топъл бриз погали косата му. Пол отвори очи и се надигна изумен. Около него се беше появила гора.

Дълго време се наслаждаваше на гледката, без да помръдне. Толкова отдавна не беше виждал нищо друго освен изровени кални полета, че пейзажът на непрекършени дървета с гъсто преплетени клони и листа по тях утоли духа му, както глътка вода — ожаднелия. Какво от това, че повечето листа бяха жълти или кафяви и много от тях вече бяха окапали по земята и

килимът от шума стигаше чак до глезените му? Самото възвръщане на цвета беше безценен дар.

Изправи се. Усети изтръпналите си крака като захвърлени от някого ненужни вещи, които му се налагаше да използва по принуда. Пое дълбоко въздух и вдъхна мириса на влажна земя, на съхнеща трева и едва доловимия дъх на дим. Ароматите на оживелия свят го замаяха и усети глад. Запита се откога ли не беше ял. Тлъсто говеждо и бисквити му бяха познати думи, но какво ли означаваха? Във всеки случай нещо отдавнашно и твърде далечно.

Въздухът беше топъл, но в себе си той усети лек хлад.

Къде беше досега? Спомняше си някакво мрачно, ужасяващо място, но му се изплъзваше какво беше правил там и как се бе измъкнал.

Отсъствието на спомени никак не го притесни. Слънчевите лъчи се процеждаха през листата и хвърляха отблясъци, които плуваха от полъха на вятъра наоколо му като златни рибки. Откъдето и да идваше, това място беше живо, въздухът беше прозрачен и чист, земята бе застлана с килим от сухи листа и дори — той вдигна глава — някъде далече чуруликаше птиче. Щом не можеше да си спомни кога беше ял за последен път, това беше още една причина да потърси нещо за ядене. Да се поразмърда.

Погледна надолу. Беше обут в груби кожени обувки, които му се сториха познати и по мярка, но нищо друго и облеклото му не беше съвсем както трябва. Носеше дебели вълнени чорапи, панталони, дълги малко под коляното, както и дебела риза и жилетка — също вълнени. На пипане платът беше необичайно груб.

Гората се простираше във всички посоки и не се виждаше нито път, нито дори пътечка. Опита се да си спомни накъде бе вървял, преди да спре тук, но и този спомен се бе изпарил като тягостната мъгла, която единствено съществуваше със сигурност, преди да се появи гората. Изправен пред свободен избор, той погледна сенките и обърна гръб на слънцето. Така поне щеше да вижда ясно пътя.

Дълго чуваше накъсаната птича песен, докато най-накрая видя и самия певец. Беше се навел, за да откачи чорапа си от един къпинов храст, когато точно пред него нещо проблесна през сноп светлина — зелена светкавица, едновременно по-плътна и по-ярка от мъха, покриващ дървесните стволове и камъните. Изправи се да го види, но то беше изчезнало сред сенките на дърветата; остана само тихото чуруликане — сякаш отглас от ехото му.

Измъкна се непохватно от къпинака и забърза натам, където

беше изчезнало птичето. Тъй като нямаше никакви пътеки, реши, че ще е по-добре да тръгне след нещо красиво, отколкото да се лута без посока и цел. Беше бродил из необятната гора часове наред, без да забележи каквато и да е промяна.

Птицата нито веднъж не се приближи достатъчно, за да я види съвсем ясно, но и не изчезваше от погледа му. Прехвърчаше от дърво на дърво на десетина крачки от него. Когато кацаше да си почине на някой облян в слънце клон, той зърваше как яркозелените й пера греят с ослепителен блясък, сякаш излъчваха някаква вътрешна светлина. Виждаше и други багри — мътнопурпурно като свечерено небе и някакъв по-тъмен оттенък на качулката. Чуруликането й му се струваше не съвсем обикновено, макар да не си спомняше никаква друга птича песен за сравнение. Всъщност почти нищо не си спомняше за каквито и да е птици, но знаеше, че това е птица, че песента й го успокоява и примамва, и това му стигаше.

Следобедът преваляше и слънцето се търкулна през пролуките на върхарите към невидимия хоризонт. Така се бе улисал в преследването на зелената птица, че отдавна бе престанал да се тревожи откъде грее то. Едва когато започна да се смрачава, той си даде сметка, че се е загубил насред девствена гора, над която се спускаше нощта.

Спря и птицата кацна на една клонка на не повече от три крачки разстояние. Вирна глава — качулката й наистина имаше тъмна окраска — и изви мелодични трели, зад чиято жизнерадост той долови някакъв неясен въпрос, който неочаквано му навя печал за изгубената памет, за безцелното бродене, за самотата му. Накрая птицата разпери опашка, при което се показаха тъмнопурпурните пера отдолу, изпърха и се стрелна в прощална спирала, за да се стопи в дрезгавината. Последните й печално-очарователни трели се спуснаха над него и заглъхнаха.

Той седна върху един дънер и опря глава на ръцете си, налегнат от някаква непонятна мъка. Все още седеше така, когато един глас го накара да подскочи:

— Хайде стига! Това са хубави, здрави дъбове, а не плачещи върби!

Непознатият беше облечен не по-различно от него — в груби зелено-кафяви дрехи, но около едната му ръка беше вързана широка бяла лента — като превръзка или знак. Очите му имаха странен, котешки кафявожълтеникав оттенък. В едната си ръка държеше лък, в другата — кожен мях, а над рамото му стърчеше колчан със стрели.

Тъй като новодошлият не се държеше враждебно, той реши, че може да го попита кой е. Въпросът разсмя непознатия.

— Тук не се задават такива въпроси. Ами ти кой си, щом си толкова умен?

Отвори уста, но не можа да си спомни.

— Ами…, ами не знам…

— Разбира се, че не знаеш. Тук е така. Преследвах една… не съм съвсем сигурен, но май беше сърна. И няма да си спомня как се казвам, докато не си тръгна от тук. Шантава гора. — Той му подаде меха. — Жаден ли си?

Течността беше кисела, но освежителна. Когато върна меха на непознатия, се почувства по-добре. Разговорът го смущаваше, но поне приказваше с някого.

— Накъде си тръгнал? Знаеш ли изобщо? Аз се изгубих.

— Нищо чудно. Мене, ако питаш накъде съм тръгнал — иска ми се да изляза от гората. Не е хубаво да замръкнеш тук. Май си спомням едно местенце в края на гората, до което си струва да се доберe човек. Може би тъкмо това ти трябва — кимна непознатият. — Тръгвай с мен. Може пък и да ти свърша работа.

Пол скочи, уплашен, че ако се забави, онзи може да се откаже от поканата си. Непознатият вече се провираше през гъсталак от млади дръвчета, опасали като жив плет останките на един рухнал техен по-стар роднина.

Известно време вървяха, без да разговарят, докато привечерният сумрак постепенно се сгъстяваше в плътен мрак. Добре че непознатият забави крачка — явно можеше да върви много по-бързо — и дори в здрачевината Пол виждаше тъмния му силует на три — четири крачки пред себе си.

Отначало помисли, че спусналият се нощен хлад е причина за по-различните звуци и миризми. После осъзна, че в главата му се бяха разшавали по-различни мисли.

— Бях… на някакво друго място. — Гласът му прозвуча странно след дългото мълчание. — Май беше някаква война. Избягах.

— Война, казваш — измърмори спътникът му.

— Да. Започвам да си спомням… поне отчасти.

— Приближаваме края на гората, затова. Значи избяга, а?

— Но не… не поради обичайните причини. Поне така ми се струва.

Замълча. Нещо много важно се опитваше да изплува от дълбините на съзнанието му и той изведнъж се уплаши, че може да го стресне с припряността си и то отново да потъне в мрака.

— Бях на война и избягах. Минах през… една врата. Или нещо друго. Огледало. Празно място.

— Огледалата са опасно нещо. Непознатият се разбърза.

— И… и… — Той стисна юмруци, сякаш паметта беше

мускул, който можеш да стегнеш. — И… се казвам Пол — разсмя се с облекчение. — Пол!

Непознатият го погледна през рамо.

— Ама че смешно име! Какво означава?

— Да означава ли? Ами нищо не означава. Просто така се казвам.

— Значи идваш от някое много смахнато място.

И непознатият млъкна, но продължи с широка крачка и Пол се разбърза, за да не изостане.

— Аз съм Горянина — обади се той най-сетне. — Понякога съм Джак от горите или Джак Горянина. Така ми викат, щото съм изръшкал всичките гори нашир и надлъж — дори тази, макар че не я харесвам много-много. Страшничко е да си загубиш името. Освен ако то нищо не значи.

— Пак си е за страх.

Пол се опита да подреди мислите, които бяха бръмнали в главата му.

— А сега къде съм? Що за място е това?

— Безименната гора, кое друго? Как иначе да се казва?

— И къде се намира? В коя страна?

Джак Горянина се разсмя.

— В царските земи, къде другаде. На стария цар, но се надявам, че имаш достатъчно акъл да не плещиш така пред непознати. Но на Нейно благородие можеш да й кажеш, че съм го изтърсил, ако случайно я срещнеш — проблесна за миг сред сенките усмивката му. — Ама ти май наистина си от много далече, щом си се загрижил за такива даскалски неща, кое как се казвало. — Той спря и протегна ръка. — Ей го там, както се и надявах.

Бяха спрели на едно възвишение над тясна долина.

Дърветата се спускаха по полегатия склон. Пол за първи път видя празно пространство пред себе си. На дъното на долината, сгушена сред хълмовете, блещукаше купчинка светлини.

— Какво е това?

— Хан. Добро местенце — потупа го по рамото Джак Горянина. — Оттук лесно ще се оправиш.

— Ти не отиваш ли там?

— Аз — не, тази вечер — не. Имам си работа, пък и смятам да спя другаде. Но мисля, че ще намериш там, каквото ти трябва.

Пол се вторачи в мъжа, за да види изражението му в нощния мрак. Дали зад думите му не се криеше нещо друго?

— Щом ще се разделяме, искам да ти благодаря. Май ми спаси живота.

Джак Горянина отново се разсмя.

— Не ми стоварвай такова тежко бреме, добри ми господине. Там, закъдето съм тръгнал, трябва да стигна с леко сърце. Хайде, сбогом — обърна се той и се заизкачва по хълма.

След секунди Пол вече не чуваше нищо освен шепота на листата.

На табелата, която вятърът клатушкаше над входната врата, бе изписано „Сънят на царя“. Беше съвсем нескопосана, сякаш набързо я бяха окачили на мястото на друга. Дребната фигурка, изрисувана под името, беше забола брадичка в гърдите си, а короната бе килната над очите й. Пол се спря за миг пред петното светлина, хвърляна от фенера пред вратата — усещаше мощното дихание на мрачната, неизбродна гора, притаена като огромен звяр зад гърба му — и пристъпи в светлината.

В прихлупената стая имаше десетина души. Трима бяха войници, облечени в гарвановочерни туники, също като недогорялата цепеница в огнището. Момченцето, което обръщаше шиша с плешката — така омазано със сажди, че бялото на очите му блесна заплашително, — го погледна крадешком и бързо се извърна с израз, който издаваше облекчение. Войниците също го огледаха и единият се поотмести върху пейката към пиките им, подпрени на варосаната глинена стена. Другите посетители, облечени в груби селски дрехи, го изгледаха, както биха изгледали всеки непознат, без да откъсват очи от него, докато крачеше към тезгяха.

Жената, която го очакваше там, беше стара, а бялата й коса, разрошена от горещината и потта, напомняше руното на овца, изгубена в бурна нощ, но ръцете й изпод запретнатите ръкави изглеждаха силни, а дланите й бяха зачервени, мазолести и енергични. Седеше отпуснато зад тезгяха, но погледът й беше проницателен.

— Нямаме свободни легла — ухили се неестествено тя, което му се стори странно. — Ей онези хубави войничета току-що заеха последните.

Единият от чернодрешковците се оригна. Другарите му се разсмяха.

— Бих искал да хапна и да пийна нещо.

В главата му зашава смътен спомен как ставаха тези неща. Изведнъж се сети, че джобовете му са празни — нямаше нито портфейл, нито пари.

— За съжаление нямам никакви пари. Бих могъл да свърша някоя работа.

Жената се наведе да го огледа.

— Откъде си?

— От много-много далеч. От другата страна на… на

Безименната гора.

Тя понечи да го попита още нещо, но един войник изкряска за още бира. Стисна устни от яд и — както му се стори — от още нещо.

— Стой тука — нареди му тя и тръгна да се оправя с войниците.

Пол огледа стаята. Хлапакът до огнището пак го гледаше напрегнато и в очите му се четеше не толкова любопитство, колкото желание да го прецени. Пол обаче беше изморен и гладен, а и не се доверяваше особено на превъзбудените си сетива.

— Я да видим сега каква работа можеш да свършиш — рече жената, щом се върна. — Ела с мен отзад, там не е толкова шумно.

Поведе го по тесни стълби към изба, която явно беше нейната стая. Стените бяха опасани с полици — те, както и всичко останало, бяха отрупани с макари и чилета, буркани, кутии и кошници. Ако не се смяташе малкият сламеник в ъгъла и трикракото столче, стаята приличаше повече на магазин, отколкото на спалня. Стопанката се тръшна на столчето, изтупа грубата си вълнена пола и изу обувките си.

— Капнала съм — изпъшка тя. — Не мога да стоя на краката си. Дано нямаш нищо против да постоиш прав — столчето ми е само едно.

Пол поклати глава. Вниманието му привлече прозорче с дебело стъкло. През кривото стъкло отвън под лунната светлина проблесна плискаща се вода. Ханът очевидно се намираше на брега на някаква река.

— Казвай сега — сепна го резкият глас на старицата — кой те праща! Не си тукашен.

Пол се извърна. Стопанката стискаше шиш за плетене и въпреки че май нямаше намерение да скочи от стола и да го погне, нямаше и кой знае колко дружелюбен вид.

— Горянина му е името. Джак Горянина. Срещнах го в гората.

— Я ми го опиши.

Пол се постара да го опише максимално точно, но нямаше кой знае какво за описване, тъй като се бяха срещнали на смрачаване, а после се беше стъмнило. Чак когато си спомни за бялата превръзка на своя спасител, жената си отдъхна.

— Той е бил, няма кой друг. Каза ли ти да ми предадеш нещо?

Отначало не му хрумна нищо.

— Знаете ли коя ще да е „Нейно благородие“?

Жената се усмихна тъжно.

— Аз съм, че коя друга.

— Каза, че тая гора била на стария цар, но не трябвало да го казвам на никого освен на Нейно благородие.

Тя се изкикоти и метна шиша в един панер, пълен с шишове.

— Това е моят Джак. Моят верен рицар. И защо те е изпратил при мен? Къде е това място, откъдето идваш оттатък Безименната гора?

Пол се вгледа в нея. Чертите ѝ изразяваха не само обикновена умора. Лицето ѝ някога бе имало по-мек израз, но някаква сурова зима го бе сковала в дълбоки бръчки.

— Не знам. Аз… нещо не е наред. Бях на война — само това помня. И избягах.

Тя закима сякаш в такт с някаква стара и позната мелодия.

— Джак го е разбрал. Нищо чудно, че те е харесал — въздъхна тя. — Но вече ти го казах: нямам къде да те сложа. Тия проклети черни косове заеха последните ми легла и на всичко отгоре плащат само по петаче за всичките ми тревоги.

— Как може да постъпват така? — намръщи се Пол.

Тя се засмя унило.

— Могат да правят, каквото си искат. Това вече не е моя земя, а нейна. Дори и тук, в жалката ми бърлога, праща надутите си пуяци да ме унижават. Няма да ми направи нищо — какъв смисъл има да тържествуваш, ако го няма единствения човек, който би могъл да оцени победата ти? Но ще ме унижава по всички възможни начини, на които е способна.

— Коя е тя? Изобщо не разбирам за какво говорите. Старицата стана с пъшкане.

— По-добре, че не знаеш. И по-добре да не се заседяваш много наоколо. Тук вече не е за странници. — Тя го поведе между разхвърляните вехтории към вратата. — Бих те оставила тук, на пода в стаята ми, ама това само ще накара ония тъпоглавци горе да се чудят с какво толкова ми е станал интересен някакъв непознат. Можеш да спиш в яхъра. Ще кажа, че утре ще ми изтеглиш мрежите, за да не разпитват много-много. Поне ядене и пиене ще ти дам — заради Джак. Обаче на никого не разправяй, че си го срещнал, нито пък казвай каквото ти е рекъл.

— Благодаря. Много сте любезна.

Тя изсумтя и се затътри по стълбите.

— Като паднеш до такова ниско положение, така става — очите ти се отварят за много неща. Започваш да разбираш колко временно и несигурно е всичко.

Заведе го в шумната обща стая, където ги посрещнаха грубите подмятания на войниците и втренченият поглед на момчето до огнището.

Птица в клетка, високо дърво, къща с много стаи, някой крещи, реве, връхлита го като гръм…

Пол изплува от съня като удавник и на повърхността го посрещна мирис на влажно сено и тропот на уплашени коне. Надигна се и се опита да се отърси от объркания си сън. Вратата на яхъра беше открехната и върху ивицата звездно небе се очертаваше тъмна сянка.

— Кой е там? — Той затърси пипнешком оръжието си, подтикнат от някакъв смътен спомен, но сграбчи само шепа слама.

— Тихо — прошепна някой, явно не по-малко изплашен, отколкото съквартирантите на Пол. — Аз съм, Гали — приближи се сянката. Беше съвсем дребничка. — Прислужникът.

— Какво искаш?

— Не съм дошъл да те обера, повелителю — обидено прозвуча гласът му. — Ако беше така, щях да вляза по-тихо. Ида да те предвардя.

Сега Пол виждаше очите му, които блещукаха като седефчета.

— Да ме предвардиш ли?

— Онези войници. Прекалиха с пиенето и сега се надумват да идват при тебе. Не зная защо.

— Копелета! — скочи Пол. — Госпожата ли те прати?

— Не-е-е. Заключила се е в стаята си. Чух ги да се наговарят. — Той се изпъна, щом Пол пристъпи към вратата. — Къде ще ходиш?

— Знам ли. Сигурно пак в гората.

И тихо изруга. Поне не носеше нищо, което да забави бягството му.

— Ела с мене тогава. Ще те заведа на едно място. Царските хора няма да те проследят там — не и по тъмно.

Пол застана, опрял ръка на вратата. Откъм двора на хана наистина се чуваше тупурдия и тя много напомняше трополенето на пияни хора, които се опитват да се движат безшумно.

— Защо? — прошепна Пол.

— Защо ти помагам ли? Че защо не? — Момчето сграбчи ръката му. — Никой от нас не харесва тия черни косове. Нито пък повелителката им. Ела с мене.

Без да чака отговора на Пол, момчето се плъзна навън и се запрокрадва бързо, но безшумно край стената. Пол притвори вратата и забърза подире му.

Гали го заведе зад яхъра, спря и го докосна по ръката, преди да го поведе надолу по тясно каменно стълбище. Осветяваше ги единствено полумесецът. Пол едва не цопна в реката, но Гали

отново го хвана за ръката.

— Лодка — прошепна момчето и поведе Пол към една полюшваща се сянка.

Когато седна на влажното дъно, спасителят му внимателно вдигна един прът, оставен на малкия кей, и избута мъничката лодка в тъмната вода.

Изведнъж някъде горе блесна фенер, нещо издрънча и вратата на яхъра се отвори с трясък. Пол затаи дъх. Гълчавата на разочарованите войници постепенно утихна зад тях.

Дърветата по близкия бряг се плъзгаха тихо край тях.

— Няма ли да си навлечеш неприятности? — попита Пол. — Няма ли да те уличат, като видят, че те няма?

— Господарката ще се застъпи за мен. — Момчето се наведе, сякаш търсеше някакъв знак в непрогледния за Пол мрак. — Пък и така се бяха натряскали, та надали ще се сетят къде съм отишъл. Ще кажа, че съм легнал в коша за пране, за да не чувам врявата им.

— Много съм ти благодарен. Къде ме водиш?

— У нас. Е, не само аз живея там. Всички живеем там.

Пол се облегна. Внезапното му събуждане и бягството му на косъм от опасността вече бяха зад гърба му и той изпита наслада от нощния покой и от усещането, че се плъзга под другата, огромна небесна река.

Обгръщаше го спокойствие и особено чувство на близост.

— И кои са тези „всички“? — попита най-сетне той.

— О, моите приятели — отговори Гали с нотка на гордост. — Момчетата от Стридената къща. Ние сме воините на Белия цар — всички до един!

Вързаха лодката на обширен кей, проточен доста навътре в реката. Мястото, където кеят докосваше брега, и тесните стълби, които водеха нагоре, бяха осветени от един-единствен фенер, поклащан от все по-усилващия се вятър.

Пол вдигна поглед към потъналата в мрак масивна постройка на брега.

— Там ли живеете?

— Вече да. Доскоро беше празна.

Пъргав като катеричка, Гали се измъкна от лодката и скочи на кея. Протегна ръка и извади от дъното една торба, която Пол не беше забелязал. Остави я на кея и подаде ръка на Пол.

— Едно време всички лодки спираха тук — мъжете пееха, мятаха мрежите…

Пол го последва по склона. Стълбите бяха изсечени в твърдата скала, стъпалата бяха тесни и хлъзгави от нощната роса. Пол откри, че може да се изкачва само ребром, като стъпва по

дължината на стъпалата. Погледна надолу. Далече в ниското светеше фенерът. Лодката се беше мушнала под кея.

— По-живо — подкани го Гали. — Трябва да влезем. Тук идват малцина, но ако нейните войници са тръгнали подире ти, никой не трябва да те вижда.

Пол се приведе и за да се качва колкото може по-бързо, се опираше на по-горните стъпала. Макар да носеше торбата, момчето току се връщаше да го подканва. Най-после стигнаха горе. Тук нямаше фенер и сградата се виждаше като тъмен масив на фона на звездите. Гали дръпна Пол за ръкава и след малко той чу да скърцат дъски под краката му. Гали спря и почука по нещо, което явно беше врата. След секунди изникна някакво привидение с бледо, изкривено четвъртито лице, което стигаше до коленете на Пол.

— Кой е там? — почти изписука гласчето.

— Гали. Водя човек.

— Не мога да те пусна, без да кажеш паролата.

— Парола ли? — възмутено изсъска Гали. — Сутринта, като тръгнах, нямаше никаква парола. Отваряй.

— Но откъде да знам, че си ти?

Лицето, което Пол сега виждаше ясно, надничаше през капак във вратата, смръщено от комично усилие да изглежда строго.

— Да не си се побъркал? Пусни ни, Пойнтър, или ще бръкна и ще ти строша тиквата. Много бързо ще ме познаеш.

Капакът хлопна и миг по-късно вратата се отвори. Лъхна ги слаб мирис на риба. Гали вдигна торбата и се вмъкна вътре. Пол го последва.

Пойнтър, дребничко бледо момченце, отстъпи няколко крачки, вторачено в новодошлия.

— Кой е този?

— С мене е. Ще преспи тук. Какви са тия шашми с пароли?

— Мияги го измисли. Много непознат народ се изтърси днес.

— Ами откъде да знам паролата, като не съм бил тук? Гали протегна ръка и грубо разроши чорлавата коса на Пойнтър, след което го бутна в тъмния коридор пред тях.

Последваха дребосъка в широка стая с висок таван, голяма като църковна зала. Светеха само няколко свещи, така че само тук-там имаше осветени местенца и доколкото Пол можа да види, тя беше празна, просмукана от острата миризма на влага и речна тиня.

— Всичко е наред — изчурулика Пойнтър. — Гали е. Води някого.

От сенките се заизмъкваха тъмни силуети, първо два — три, после все повече, също като елфи, които изскачат от горските си

скривалища. За секунди около Пол и водача му се скупчиха трийсетина хлапета, втренчили в него сериозни погледи, а много от тях търкаха подутите си от съня очи. Най-големите бяха на възрастта на Гали, а повечето бяха доста по-малки. Имаше и няколко момичета, но преобладаваха момчетата и всички до едно бяха мръсни и мършави.

— Мияги! Каква е тая парола и не смяташ ли, че можеше да ми кажеш?

Напред пристъпи ниско, закръглено момченце.

— Не сме искали да те оставим навън, Гали. Разни типове се навъртаха наоколо — не сме ги виждали досега. Накарах ситните да си траят и казах на всички да не пускат никого, ако не каже „крем-карамел“.

Някои от малките повториха думата и в приглушеното потрепване на гласовете им се усети възбудата от тайната или от смътния спомен за онова, което тя означаваше.

— Добре — отсече Гали. — Е, вече съм тук, а това е моят приятел… — Той се намръщи и затърка саждите по челото си. — Как ти е името, повелителю?

Пол му го каза.

— Точно така — моят приятел Пол. И той е за Белия цар, така че няма от какво да ви е страх. Вие там, сложете повечко дърва в огъня — тука е студ на бучки. Господарката праща хляб и сирене. — Гали пусна на пода торбата. — Не можеш да научиш имената на всички. Мияги и Пойнтър вече ги видя. Оня там е Чесапийк — пак заспа дръвникът му с дръвник! Онази е Блу — сестрата на Пойнтър, — а това е брат ми Бей.

Последният представен — кльощаво чипоносо момченце с къдрава рижа коса — направи противна гримаса. Гали вдигна крак уж да го ритне.

Пол наблюдаваше как момчетата — и момичетата — от Стридената къща се пръсват в различни посоки, докато Гали, роден генерал, им разпределяше задачите. Когато останаха отново сами, Пол се обърна към водача си и попита тихо:

— Какво искаше да кажеш с това, че съм за Белия цар? Нямам никаква представа — аз съм чужденец.

— Може и тъй да е — ухили се Гали, — но щом избяга от войниците на Черната царица, едва ли ще си окачиш нейния герб, нали тъй?

Пол поклати глава.

— Нищо не знам за това. Дори не знам как дойдох в този град, в тази страна. Един човек ме намери в гората и ме изпрати в хана — такъв един със странни очи, казва се Джак. На за царе и царици нищичко не знам.

— Джак ли те изпрати? Значи имаш да казваш още много неща. С него ли се би във войната?

Пол отново поклати глава безпомощно.

— Бих се… бих се в някаква война. Но не беше тук. Вече не си спомням.

Той се отпусна тежко на дъсчения под и опря гръб о стената. Вълнението беше отминало и го налегна умора. Беше дремнал само два — три часа, преди Гали да го събуди.

— Не се кахъри, повелителю. Ще те уредим някак.

Гали му подаде хляб и сирене, но Пол беше ял вече и макар отново да беше гладен, не искаше да отнема от оскъдния пай на децата. Бяха толкова дребни и недохранени, че го болеше да ги гледа как ядат. Но бяха изключително възпитани хлапета и всяко чакаше кротко реда си да получи коричка хляб.

Когато огънят лумна и стаята най-после се позатопли, на Пол страхотно му се доспа, но децата бяха твърде възбудени от среднощните събития и не бързаха да си лягат.

— Песен! — извика някое и другите подеха: — Да, песен! Накарай го да ни изпее нещо.

Пол поклати глава.

— Боя се, че не си спомням нито една. Иначе — с удоволствие.

— Не се притеснявай — каза Гали. — Блу, изпей нещо. Има най-хубавия глас, нищо че не е най-силният — добави той.

Момиченцето се изправи. Тъмната коса се спускаше на сплъстени кичури по раменете му, привързана с мръсна бяла лента на челото. Намръщи се и лапна пръстче.

— Коя да е?

— Онази за откъдето сме дошли.

Гали седна по турски до Пол като някой туземен принц, решил да позабавлява чуждоземен сановник.

Блу кимна замислено, извади пръстчето от устата си и запя с висок, сладък и леко потрепващ гласец:

Ах, тъмен, бурен океан!
Дойдохме ний отвъд,
оттам зад този океан голям
Земята на съня е там.
Далеч, далеч, далеч, ехей!
Те викаха след нас в захлас.
Далеч, далеч, далеч, ехей!
Но няма връщане за нас…

Сгушен сред това невръстно племе, заслушан в гласа на Блу,

който се извиваше като искриците на огъня, Пол изведнъж усети как самотата му го обгръща като облак. Защо да не остане тук? Да им бъде като баща, който се грижи да не гладуват и да не се страхуват от света зад стените на старата им къща.

Нощ тъмна, дълга, без луна
— води ни, песен светлина!
Нощ тъмна, дълга, а отвъд е тя
— Земята на съня…

Пол долавяше скритата тъга — някакво ридание, което се прокрадваше в мелодията. Сякаш слушаше писукането на птиче, паднало от гнездото, което надаваше вопли през безнадеждната далечина към топлината и сигурността, които беше изгубило завинаги.

Отвъд морето и нощта
ний дирим светлина сега
— да пази спомена ни тя,
ах, за Земята на съня…
Далеч, далеч, далеч, ехей!
Те викаха след нас в захлас.
Далеч, далеч, далеч, ехей!
Но няма връщане за нас…

Песента продължаваше, а очите на Пол започнаха да се затварят. И той заспа под звуците на ромонящия в нощта гласец на Блу.

Птица се блъскаше в прозореца — крилете ѝ трескаво пърполеха по стъклото. В капан! Беше в капан! Мъничкото телце трептеше в зелени и пурпурни оттенъци, удряше се безпомощно в стъклото, пръхаше и туптеше като замиращо сърце. Някой трябва да я пусне на свобода, Пол го знаеше — или тя ще умре. Цветовете, прекрасните багри, щяха да станат пепелявосиви и после да изчезнат, отнасяйки завинаги със себе си късче от слънцето, от света…

Внезапно се събуди. Гали беше коленичил до него.

— Тихо — прошепна момчето. — Отвън има някой. Може да са войниците.

Щом се надигна, някой отново почука — глух шум, който обиколи огромната Стридена къща.

„Може изобщо да не са войниците — помисли си Пол, все още замаян от талазите на съня. — Може да е умираща птица.“

— Качи се горе — посочи разнебитена стълба Гали, която водеше към една галерия. — Скрий се. Който и да е, няма да казваме, че си тук.

Пол се заизкачва по скърцащите стъпала, които се залюляха заплашително. По тях явно отдавна не беше се изкачвал толкова тежък човек. Плахото почукване прозвуча отново.

Гали изчака, докато Пол стигна до потъналите в сумрак горни стъпала, после взе тлееща главня от огъня и тръгна крадешком към вратата. През прозорчето над вратата се процеждаше дрезгава синя светлина. Зазоряваше.

Последва мълчание, сякаш онзи, който чукаше, не бе очаквал отклик. После се дочу напевен и по детски крехък глас, но въпреки това Пол настръхна.

— Ние сме почтени хора. Търсим един наш приятел.

— Не ви познаваме — помъчи се да говори твърдо Гали. — Тук няма да намерите приятели.

— А… да, но може да сте виждали този наш приятел?

— Кои сте вие, дето хлопате по вратите по никое време?

— Просто пътници. Виждали ли сте нашия приятел? По-рано беше войник, но го раниха. Нещо не е наред с главата, хич не е наред. Жестоко ще е да го криете от нас. Ние сме негови приятели и можем да му помогнем.

Гласът беше добродушен, но зад думите се прокрадваше нещо друго — нещо хищно. Необясним страх скова Пол. Прииска му се да изкрещи на онова нещо отвън да се маха и да го остави на мира. Вместо това захапа юмрука си и стисна зъби с все сила.

— Никого не сме виждали и никого не крием. — Гали се мъчеше да приказва тежко и нехайно, но без особен успех. — Това е нашият дом. Ние сме работни хора и имаме нужда от почивка, така че си вървете, преди да сме насъскали кучетата.

Зад вратата се чу мърморене, някакъв припрян разговор. Вратата изскърца, после — още веднъж, сякаш някой я подпираше с нещо тежко. Като се опитваше да обуздае ужаса си, Пол се запромъква по галерията към вратата, за да е близо до Гали при нужда.

— Добре тогава — обади се най-накрая гласът. — Наистина съжаляваме, че ви обезпокоихме. Тръгваме си. Тъжно е, но ще трябва да потърсим приятеля си в някой друг град, щом не е тук. — Вратата пак изскърца и резето изтрака. Невидимият странник продължи съвсем спокойно, сякаш нищо не се бе случило: — Ако срещнете такъв човек, кажете му да пита за нас в „Сънят на царя“ или по странноприемниците покрай реката. Джойнър и Тъск — така се казваме. Много искаме да помогнем на приятеля си.

Пред прага проскърцаха тежки ботуши, след това настъпи тишина. Гали посегна да отвори вратата, но Пол се наведе над парапета и му махна да не я пипа. След това се приближи до прозорчето над вратата и надникна навън.

Там стояха два силуета, загърнати в тъмни наметала. Единият беше по-едър, но Пол не можа да различи нищо повече в предутринната дрезгавина. Усети, че сърцето му задумка още по-бързо. Трескаво замаха на Гали да не помръдва. В полуздрача видя, че някои от децата се бяха събудили и надничаха от разпръснатите си из Стридената къща леговища с ококорени от страх очи.

По-дребният силует килна глава, сякаш се ослушваше. Без да знае защо, Пол отчаяно се замоли тези хора да не го намерят. Сърцето му щеше да изхвръкне. В паникьосаното му съзнание изплува един образ — огромна празнота, пустош, в която съществува само той — той и двамата му преследвачи…

Дребният силует се наведе към едрия, сякаш му пошепна нещо, след което двамата се обърнаха и тръгнаха надолу, докато се стопиха в мъглата, надигаща се откъм реката.

— Значи, двама? Да не са онези, които си видял?

Мияги закима енергично. Гали дълбокомислено свъси чело.

— Досега не се е случвало такова нещо — каза той най-сетне. — Напоследък се навъртат какви ли не — ухили се на Пол. — Не се стряскай… Но ако не са войници, значи са шпиони или някакви такива. Ще продължат да обикалят, обзалагам се.

Пол си помисли, че момчето сигурно има право.

— Значи остава само едно. Ще се махна и те ще тръгнат след мен — каза небрежно той, но мисълта, че трябва да си тръгне толкова скоро, го разстрои.

Глупаво беше да се надява, че толкова лесно ще намери покой. Доколкото изобщо си спомняше нещо, отдавна не бе попадал на място, където да се почувства у дома си.

— Как най-лесно да напусна този град? Всъщност какво има извън него? Нямам никаква представа.

— Не е толкова лесно да се движиш из квадратите — отвърна Гали. — Откакто дойдохме тук, нещата се промениха. Ако тръгнеш ей така, ще се натресеш на войниците на Черната царица и пандизът не ти мърда, а може и по-лошо да стане — поклати глава той и замислено прехапа устни. — Не, трябва да попитаме някой, който е наясно с нещата. Според мен трябва да идем при епископ Хъмфри.

— Кой е той?

— Да го водим при стария трътльо? — развесели се Мияги. — При тоя дърт пърдел?

— Той е наясно с нещата. Знае къде е най-добре да отиде повелителят. — Гали се обърна към Пол, сякаш очакваше от него да разреши спора. — Епископът е умна глава. Знае всички имена, дори на нещата, за които не би предположил, че имат имена. Какво ще кажеш?

— Ако можем да му се доверим…

Гали кимна.

— Вярно, че е стар пърделник, но е важна клечка и черните косове не го закачат. — Той плесна с ръце, за да привлече вниманието на децата, и те се скупчиха около него. — Отивам да заведа моя приятел при епископа. Докато ме няма, никакво иди ми — дойди ми и никакво пускане на никого тук. Тая работа с паролата е добра — не отваряйте на никого, дори и на мене, докато не ви каже „крем-карамел“. Ясно ли е? „Крем-карамел.“ Мияги, ти отговаряш. Бей, изтрий тая тъпа усмивка от мутрата си. Престани най-после да се правиш на кретен!

Гали го изведе през задната врата. Тя водеше към синорите и към борова гора, която стигаше току до зидовете на Стридената къща. Момчето се огледа внимателно и махна на Пол да го последва между дърветата. Само след секунди навлязоха в толкова гъста гора, че изгубиха масивната сграда от погледа си.

Утринната мъгла все още беше гъста и се стелеше ниско над земята. Гората беше неестествено тиха — Пол не чуваше нищо освен своите стъпки, които проскърцваха по килима от окапали иглички. Момчето пристъпваше почти безшумно. Никакъв ветрец не поклащаше клоните. Никакви птици не приветстваха изгряващото слънце. Докато си проправяха път под дърветата и мъглата се кълбеше около глезените им, Пол си представи, че скита сред облаците по небето. Представата му навя някакъв смътен спомен, но какъвто и да беше, той не можа да го задържи и да го избистри.

Вървяха близо час, предимно се спускаха. Изведнъж Гали, който вървеше на няколко крачки пред Пол, му махна да спре. Направи му знак с малката си ръка да мълчи и се върна тихо назад.

— Кръстопътят е малко по-нататък — прошепна той. — Но ми се стори, че чух нещо.

Продължиха надолу по склона, докато излязоха на равното и видяха сред дърветата просека, посред която се източваше лентата на червеникав път. Гали го поведе внимателно по него, все едно пристъпваха покрай заспала змия. Изведнъж падна на колене и протегна ръка да дръпне Пол.

Бяха стигнали до кръстовище с друг прашен път. Две табели, които Пол не можа да разчете, сочеха в една и съща посока. Гали

запълзя напред и се скри зад един храст на петдесетина крачки от кръстопътя, откъдето можеше да го наблюдава.

Чакаха в мълчание толкова дълго, че Пол тъкмо понечи да стане и да се протегне, когато чу шум. Отначало слаб и равномерен като пулс на сърце, но постепенно все по-силен. Стъпки.

От мъглата сред дърветата изникнаха два силуета — приближаваха от посоката, сочена от двете табели. Вървяха, без да бързат, а наметалата им се влачеха по влажния от росата прах по пътя. Единият беше много едър и странно тътреше крака. Снощните му познати, които бе видял от прозорчето над вратата. Усети, че му се повдига. От ужас дъхът му спря.

Двамата стигнаха до кръстопътя, подвоумиха се за момент и поеха в посоката, откъдето бяха дошли Пол и Гали.

Мъглата се виеше около краката им. Носеха безформени шапки и развлечени пелерини, но Пол забеляза, че на лицето на дребничкия проблясват очила. Едрият имаше някак сивкав тен и сякаш беше лапнал нещо, защото онова, което издуваше горната му устна и очертаваше челюстта му, беше твърде голямо за зъби.

Пол се притисна плътно към килима от иглички и заора с пръсти в земята. Зави му се свят, стори му се, че всеки миг ще започне да го тресе. Беше сигурен, че по този път го преследва смъртта… не, нещо по-лошо от смъртта, нещо много по-пусто, неумолимо и безпределно от смъртта.

Сякаш усетили мислите му, двете фигури изведнъж спряха насред пътя точно срещу скривалището му. Пулсът на Пол, вече мъчително ускорен, закънтя в слепоочията му. Дребничкият се приведе и изпружи врат сякаш се превърна в същество, което трябва да се движи на четири крака. То бавно завъртя глава. Пол вид лещите да проблясват, проблясват, проблясват от отражението на всяка светлинка сред потъналите в сенки дървета. Времето сякаш спря.

Едрата фигура отпусна сивкавата си длан върху рамото на своя спътник и изръмжа нещо — във вцепенението си Пол долови само някакво „восък за печати“, — след което се затътри по пътя толкова бавно, сякаш глезените му бяха свързани с въже. След миг дребният се изправи и го последва с превити рамене и навъсено сведено лице.

Пол издиша въздуха, който прогаряше гърдите му, чак щом двата силуета се стопиха в мъглата, и остана да лежи неподвижно още известно време. Гали също не бързаш да се изправи.

— Връщат се в града — прошепна момчето. — Това е добре. Няма начин да не се забавят там. Но все пак няма да излизаме на пътя.

И Гали скокна. Пол стана и се олюля, сякаш беше паднал от високо.

След време пресякоха пътя и Гали го поведе по тясна странична пътека, която криволичеше между дърветата по едно възвишение. На самия връх, сред брезова горичка, се издигаше миниатюрен замък, чиято централна кула стърчеше като островърха шапка. Мостът над рова беше спуснат, а портата, не по-голяма от врата в обикновена къща, беше отворена.

Откриха епископа в предната стая сред лавици книги и вехтории. Четеше тънко томче на светлината, която струеше през вратата. Така удобно се бе наместил в креслото, та човек трудно можеше да предположи, че някога се надига от него. Беше огромен и плешив, с издадена долна устна и с толкова голяма уста, та Пол реши, че челюстите му имат повече кости от обичайното. Щом стъпките им прокънтяха по излъскания каменен под, той вдигна глава.

— Хммм… Точно във времето ми за поезия — моя твърде кратък миг за спокойно съзерцание. Спокоен и единствен…

Той затвори книгата и я остави да се плъзне там, където полукълбото на корема срещаше късите му крака — в този район нямаше нищо достатъчно плоско, за да бъде наречено „скут“.

— Аха… кухненският слуга, виждам. Ти беше Гали, нали така? Пазителят на готварския огън. Какво те води насам, хлапако? Да не би някое печено прасе да е решило да се изповяда? Огнената яма навява такива задни мисли. Хръмм-хръмм.

Пол не разбра веднага, че глухият звук, наподобяващ барабанен бой, всъщност е смях.

— Дойдох да ви помоля за помощ, епископ Хъмфри, вярно си е. — Гали се вкопчи в ръкава на Пол и го изтика напред. — Този господин имаше нужда от съвет и аз му рекох: „Питай епископ Хъмфри. Той е най-умният човек по тези места.“ И ето ни тук.

— Тъй, тъй.

Епископът извърна очичките си към Пол и след кратък проницателен оглед отново ги плъзна встрани. Не задържаше погледа си върху нищо, така че думите му звучаха някак разсеяно и раздразнено.

— Чужденец, а? Нов преселник в нашето скромно графство? Или може би ни посещавате за кратко? Мимоходом? Пътешественик?

Пол се поколеба. Въпреки уверенията на Гали Хъмфри го смущаваше. Имаше нещо отстранено в този човек — сякаш някаква крехка стъклена преграда го отделяше от останалия свят.

— Чужденец съм — призна най-сетне той. — Опитвам се да

напусна града, но май се забърках в някаква неприятност между белите и черните… Някакви черни войници се опитаха да ми напакостят, макар да не съм им сторил нищо. Търсят ме и други хора, с които не искам да се срещам…

— … затова трябва да решим как най-лесно да излезе от квадратите — довърши вместо него Гали.

— От квадратите ли? — зачуди се Пол, но епископът явно беше наясно.

— О, да. И как се движите? — примижа той, след това вдигна към окото си монокъла, който висеше на ширитче върху обширния му търбух. В дебелите му пръсти той заприлича на дребно стъкълце. — Трудно е да се каже, тъй като сте иноземец като Гали и неговите дрипльовци. Хммм… Напомняте ми пехотинец, но също така и конник. А може да сте и нещо съвършено друго, разбира се, но всякакви размишления относно начина ви на придвижване биха били безплодни — все едно да питаш рибата дали предпочита карета или велосипед, ако схващате какво имам предвид. Хръмм-хръмм.

Пол нищо не разбра, но беше предупреден, че епископът е предразположен към приказки. Придаде си съсредоточен вид.

— Донеси ей онова там, момче. Голямото — посочи Хъмфри.

Гали скочи да изпълни нареждането му и домъкна с усилия подвързана с кожа книга, голяма почти колкото самия него. С помощта на Пол я отвориха, опряна върху ръкохватките на епископското кресло. Пол очакваше да види карта, но за негово изумление на двете страници имаше решетка от разноцветни квадрати, всеки запълнен със странни обозначения и ситни чертежи.

— Да видим сега… — И епископът прокара едрия си показалец по решетката. — Н ай-благоприятният курс за вас би бил да се придвижите бързо натам, диагонално от тук. Винаги съм уважавал дръзките диагонали — или поне от момента на ръкополагането си. Хръмм. От друга страна, носят се слухове, че в района обикаля някакъв неприятен свиреп звяр, следователно този избор едва ли е за предпочитане. Същевременно нямате кой знае какви възможности. Царицата има замък недалеч оттук, а както разбирам, нямате особено желание да се срещате с нейните любимци, хммм? — изгледа той лукаво Пол, който поклати глава. — Така и предполагах. А и самата дама посещава доста честичко това място. Придвижва се твърде изненадващо, тъй че е за предпочитане да не предприемате продължителни пътувания през любимата й територия, дори да се окаже, че тя временно отсъства.

Епископът се облегна назад и масивното кресло изскърца.

Даде знак на Гали и момчето, пъшкайки, отнесе книгата.

— Трябва да поразмишлявам — заяви дебелакът и отпусна лоясалите си клепачи.

Мълча дълго. Пол си помисли, че може да е заспал, и заоглежда стаята. Освен с огромната колекция от великолепно подвързани книги стените бяха покрити с всевъзможни любопитни неща — стъкленици, натъпкани с изсъхнали растения, кости и дори цели скелети на непознати същества, парченца искрящи скъпоценни камъни. На отделна лавица беше поставен огромен буркан с живи насекоми — някои приличаха на корички хляб, други на суджучета. Докато наблюдаваше как странните същества се прескачат в запушения буркан, усети стомахът му да се присвива от глад, след което му прилоша. Беше гладен, но не чак толкова.

— Докато могат да се кажат твърде много неща за порядъка, който Нейно Катранено Величество наложи през този продължителен шахматен период — рязко започна епископът и Пол подскочи, — има какво да се каже и за по-либералната политика на нейния предшественик. Ето защо, тъй като самият аз съм в прекрасни отношения с нашата владетелка — в каквито бях и с предишната администрация, — разбирам, че вие може и да нямате такъв късмет. — Хъмфри млъкна и пое дълбоко въздух, сякаш останал без дъх от собствената си достойна за възхищение реторика. — Ако желаете да избегнете вниманието на нашата абаносова повелителка, препоръчвам ви да се възползвате от първата алтернатива която ви предложих. В такъв случай бихте могли да прекосите този квадрат и да се озовете право на границата на нашата земя. Ужасният звяр, за който се твърди, че обитава тази област, без съмнение е плод на фантазията на селяните, широко известни със склонността си да разнообразяват своето тъпо и еднообразно всекидневие с подобни измислици. Ще ви начертая карта. Можете да стигнете там по залез слънце. Той отпусна доволно ръце върху облегалките на огромното си кресло. — Който рискува — печели.

Докато Гали припряно търсеше писалка и хартия за епископа, Пол се възползва от случая да събере малко информация. Твърде дълго беше бродил в мъгла — в буквалния и в преносния смисъл.

— Как се нарича това място?

— Ами понякога го наричат Осемте квадрата — поне според старите и най-авторитетни издания. Но онези от нас, които винаги са живели тук, не намират причина да го назовават с каквото и да е име, тъй като се намираме насред него! Все едно да питаш птицата, как би назовала небето, нали разбирате…

— И някога сте били в добри отношения с… Белия цар, така

ли? — побърза да зададе друг въпрос Пол.

— Царица. Никой от нас никога не е срещал сънливите владетели на нашата скромна територия — те са доста отчуждени управници. Не, тъкмо дамите, да са благословени и двете, поддържат по традиция реда в Осемте квадрата, докато съпрузите им си стоят затворени вкъщи.

— Аха… Е, щом сте били в добри отношения с Бялата царица, а сега управлява Черната, как така сте и неин приятел?

Епископът май се пораздразни.

— Уважение, младежо. С една дума, това е. Нейно Абаносово Величество разчита на моите преценки и — бих добавил — консултира се с мен не само по духовни, а и по мирски дела, тъй че съм удостоен с наистина уникален статут.

Отговорът не удовлетвори Пол.

— Но ако Черната царица открие, че сте ми помогнали независимо от факта, че нейните войници може и да ме търсят, няма ли да се разгневи? И ако Бялата царица отново вземе властта, тя няма ли да е бясна, че сте били толкова близък с нейната противница?

Този път Хъмфри май наистина се ядоса. Редките му вежди се събраха и се свъсиха над носа му.

— Младежо, не ви подхожда да обсъждате проблеми извън вашата компетентност каквато и да е днешната мода. Но в интерес на собствената ви образованост, от каквато очевидно крайно се нуждаете, ще ви изясня нещо.

Той се прокашля, но точно в този момент се появи Гали с перо и голям лист хартия.

— Намерих ги, епископе.

— Да, чудесно, момчето ми. Сега тихо. — Епископът прикова за миг малките си очички в Пол и отново ги отмести. — Аз съм уважаван човек и не бих дръзнал — за доброто на страната — да предоставя своята далеч не незначителна тежест нито на едната, нито на другата клика. Понеже кликите са временни, дори ефимерни, докато скалата, върху която е изградено моето епископство, е сътворена от материята на вечността. Така че, ако направя аналогия, моята позиция е на човек, който балансира върху стена. Подобна позиция би изглеждала опасна за някого, комуто липсват опитът и естественият ми усет за равновесие и който ме зяпа отдолу. Всъщност на такъв човек би му се струвало, че съм изложен на неминуема заплаха от страхотно… сгромолясване. Да, но гледката отгоре, оттук — потупа той плешивата си глава — е съвсем различна, уверявам ви. Изглежда, че съм създаден в съвършената форма за балансиране върху стена. Бог творец ме е създал, както излиза, постоянно да

балансирам между две взаимоизключващи се алтернативи.

— Разбирам — обади се Пол, който не се сещаше какво друго да каже.

След това обяснение настроението на епископа видимо се подобри. Той набързо начерта една карта и му я връчи със замах. Пол му поблагодари, след което двамата с Гали напуснаха миниатюрния замък и изтрополиха по моста.

— Оставете вратата отворена — викна след тях епископ Хъмфри. — Не мога да пропусна такъв прекрасен ден, пък и в края на краищата няма от кого да се страхувам!

Докато прекосяваха моста, Пол погледна надолу и забеляза, че ровът е съвсем плитък. Човек можеше да прецапа през него и най-много да си намокри глезените.

— Казах ти, че ще получиш, каквото ти трябва — обади се бодро Гали.

— Да — отвърна Пол. — Явно е от хората, които имат отговор за всичко.

Денят превали, докато се връщаха. Щом стигнаха до Стридената къща, слънцето бе потънало зад гората. Пол изгаряше от нетърпение да поседне и да изпъне крака.

Гали почука и вратата веднага зейна.

— Проклети заплеси! — ядоса се момчето. — Дай им само лудории и изобщо не помнят какво им казваш. Мияги! Чесапийк!

Отвърна само ехото. Пол тръгна след момчето по коридора и стъпките им отекваха отчетливо като удари на барабан. Нещо сви гърлото му. Във въздуха се носеше странен мирис на море — едновременно солен и отблъскващ, сладък и възкисел. Къщата беше потънала в тишина.

В голямата зала също беше тихо, но този път никой не се бе скрил. Децата лежаха пръснати по пода, някои — повалени и оставени в странни пози като вцепенени танцьори, други — струпани набързо по ъглите, като употребени и захвърлени вещи. Бяха не просто убити, а подложени на някакво насилие, което Пол не можеше да проумее. Бяха отворени, одрани и изтърбушени. Стърготините на пода се бяха слепнали във влажни тъмни топки и все пак не бяха успели да поемат всичкото черно, което блестеше лъскаво и лепкаво в дрезгавината.

Гали простена и падна на колене. Пол се уплаши разширените му от ужас очи да не изхвръкнат от черепа му. Опита се да го дръпне, но не можа да се помръдне.

На стената, над една от най-големите купчини, извита в дъга над бледите, опръскани с кръв ръце и крака и слепи лица със зинали уста, с разкривени черночервени букви върху дъските беше изписана думата „КРЕМКАРАМЕЛ“.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА
СИНЪТ НА ДЪЩЕРЯТА НА ЕЛАНДА

МРЕЖА/ИНТЕРАКТИВНО КИНО: IEN, серия 4(Ев, НАм) — „УДАР В ГЪРБА“.

(Картина: Кенеди тича през градината на имението, преследван от торнадо.)

Диктор: Стабак (Каръл̀ъс Кенеди) и Ши На (Уенди Йохира) отново се опитват да избягат от имението крепост на тайнствения доктор Метуселах (Мойше Райнер). Джефрис и още шестима второстепенни герои са на разположение. Свържете се с: IEN.

BKSTB. CAST.

— Долу на входа има някой.

Дългия Джоузеф надникна плахо от вратата на стаята й. Не му се искаше да се доближава до болната, независимо че болестта, която му бяха съобщили — нервно разстройство вследствие на стрес, — надали беше заразна.

— Казвал се Габа или нещо такова.

— Казва се !Ксабу. Приятел от политехниката. Пусни го.

Втренчи се начумерено за миг в нея, но се обърна и се затътри навън. Явно никак не му харесваше да отваря вратата и да й предава съобщения, но по свой си начин правеше всичко възможно. Рени въздъхна. Така или иначе нямаше сили да се ядосва — мнителността и лошото настроение си бяха типичните състояния на баща й. За негова чест, откакто тя си беше вкъщи, не очакваше от нея да става и да му готви. Естествено, приносът му в домакинството не беше нараснал кой знае колко. И двамата ядяха предимно студени тестени закуски или подгряваха полуфабрикати „Меню“.

Чу входната врата да се отваря. С мъка се поизправи в леглото, пийна вода и се опита да поопрàви косата си. Дори и да си полуумрял, неудобно е да си със смачкана от лежането прическа.

За разлика от баща й бушменът влезе в стаята без никакво колебание. Спря на метър — два от нея, което по всяка вероятност беше израз на уважение, а не на нещо друго. Рени протегна ръка да го повика по-близо. Дланта му беше топла и й подейства успокоително.

— Много се радвам да те видя, Рени. Тревожех се за тебе.

— Всъщност се справям доста добре.

Стисна ръката му и я пусна, после се огледа къде да го настани. Единственият стол беше отрупан с дрехи, но той май се чувстваше удобно и прав.

— Трябваше да водя битка, за да ме пуснат вкъщи от спешното отделение. Ако ме бяха пратили в болница, не ми мърдаха няколко седмици карантина.

Щеше да бъде по-близо до Стивън, но тя знаеше, че това би й причинявало болка.

— У дома според мен си си най-добре — усмихна се ! Ксабу. — Знам, че в една модерна болница могат да се направят чудеса, но все пак съм част от народа си. Ако ми се наложеше да остана на такова място, щях да се разболея още повече.

Рени вдигна поглед. Баща й пак се беше появил на вратата и оглеждаше !Ксабу. Лицето на Дългия Джоузеф имаше много странен израз, а щом забеляза, че Рени го наблюдава, изпита и неудобство.

— Отивам да видя Уолтър — и за доказателство й показа шапката си. Направи няколко крачки и се обърна. — Ще се справиш ли?

— Няма да умра, докато те няма, ако това ме питаш. — Видя посърналото му лице и съжали за думите си. — Всичко е наред, татко. Не пийте много с Уолтър.

Баща й пак оглеждаше !Ксабу и се намръщи едва-едва.

— Не се грижи за мене, момиче.

!Ксабу продължаваше търпеливо да стои прав, когато вратата се хлопна зад Дългия Джоузеф. Очите му грееха върху сериозното му личице. Рени потупа леглото.

— Моля те, седни. Притесняваш ме. Съжалявам, че досега не успяхме да си поговорим, но от хапчетата постоянно ми се спи.

— Ама сега си по-добре, нали? — погледна я внимателно той. — Духът ти е здрав. Когато се върнахме от… от онова място, много се бях уплашил за тебе.

— Беше само аритмия — не истински инфаркт. Вече се чувствам достатъчно добре, щом започват да ме хващат дяволите. Видях ги, !Ксабу — копелетата, които държат онова място. Видях какво правят в онзи клуб. Все още нямам ни най-малка представа защо го правят, но ако и двамата не бяхме само на ей тоничко… — и тя показа с два пръста — от онова, което се е случило със Стивън и с кой знае колко други още, ще си изям шапката. — !Ксабу я изгледа смутено. Рени се разсмя. — Извинявай. Това е идиом, означава „сигурен съм, че съм прав“. Не си ли го чувал?

Бушменът поклати глава.

— Не. Но непрекъснато научавам нови неща, почти започнах да мисля на този език. Понякога се питам какво ли губя. — Той най-после седна. Беше толкова лекичък, че Рени едва усети помръдването на матрака. — А сега как ще действаме, Рени? Ако си права, някакви лоши хора вършат много лоши неща. Ще кажем ли на полицията или на властите?

— И затова също исках да те видя. Ще ти покажа нещо. Тя бръкна под възглавниците и заопипва за комуникатора си. Отне ѝ малко време, докато го измъкне от дупката между матрака и стената, където се беше заврял. Изненада се колко слаба е все още, след като и най-малкото усилие я караше да се задъхва.

— Донесе ли очилата? — попита тя. — На плосък екран се работи далеч по-бавно.

!Ксабу извади кутиите с емблемата на политехниката. Рени измъкна двата комплекта, не по-големи от чифт очила, издърпа един двоен разклонител от оплетените кабели до себе си и включи очилата и чифт ръкавици към комуникатора си.

Когато подаде единия чифт очила на !Ксабу, той не ги взе веднага.

— Какво има?

!Ксабу бавно поклати глава.

— Аз се загубих, Рени. Не се справих на онова място.

— Изобщо няма да се приближаваме до там. А и това са само оптична картина и звук — не интегрална среда. Просто ще посетим инфобанките на политехниката и няколко други подмрежи. Няма нищо страшно.

— Спира ме не толкова страхът, макар че ще излъжа, ако кажа, че не се уплаших. Има и още нещо. Трябва да ти кажа някои работи, Рени — за това, което се случи с мене на онова място.

Тя изчака — не искаше да го разпитва. Въпреки способностите му всичко това беше още съвсем ново за него, докато за нея беше напълно обичайно.

— И аз трябва да ти покажа някои неща. Обещавам ти, че няма да е по-опасно от работата в училищната лаборатория. Горя от нетърпение да чуя след това какво имаш да ми казваш.

Тя отново му подаде очилата и този път !Ксабу ги взе.

Празното сиво пространство незабавно се превърна в подредените многоъгълници на персоналната ѝ система — проста обстановка, която напомняше домашен кабинет, далеч по-непретенциозна от онова, с което разполагаше в политехниката. Бе я разнообразила с няколко картини по стените и с аквариум с тропически рибки, но все пак излъчваше служебна функционалност — удобна за човек, който винаги бърза. Засега не смяташе да я променя.

— Прекарахме на онова място колко — три часа? Или четири?

Задейства ръкавиците и единият многоъгълник се превърна в прозорец. След миг се появиха емблемата и указанието на политехниката. Рени въведе кода си за достъп и моментално изникна обстановката на библиотеката в най-големи подробности.

— Малко търпение — обади се тя. — Свикнала съм да работя със собствените си ръце, но днес трябва да се примирим с тези ръкавици, които са доста примитивни.

Необичайно й беше да се движи сред познатата обстановка, лишена от възможността за директно въздействие; когато искаше да борави с някой условен предмет, вместо да протегне ръка, трябваше да мисли за съвсем различни неща, указани в упътването.

— Ето това исках да ти покажа — каза най-сетне тя, щом отвори информационния прозорец, който й трябваше. — Записите на политехниката от въпросния ден. — Пред тях потекоха редици от числа. — Ето го дневника на контактната зала — всички включвания. Ето ни и нас — отбелязани сме. Това е моят код за достъп, нали така?

— Виждам. — Гласът на !Ксабу беше спокоен, но отдалечен.

— Така, прегледай това. Списъка на обектите. Нищо освен контакта с вътрешната система на училището.

— Не разбирам.

— Това значи, че според списъка ние никога не сме се включвали в мрежата, нито пък изобщо някога сме влизали в онова местенце „При господин Дж.“. Всичко, което преживяхме — басейна, морското чудовище, онази огромна зала, — нищо такова не се е случвало. Поне така излиза според дневника на политехниката.

— Объркан съм, Рени. Може би още не съм чак толкова наясно с тези неща, колкото си мислех. Как така няма запис?

— И аз това се питам!

Рени задейства ръкавиците. Записите на политехниката изчезнаха и се отвори нов прозорец.

— Виж това — личните ми сметки, дори тези, които въведох специално за случая, са анулирани. Не е таксувано никакво контактно време нито на мен, нито на училището — никъде! Няма абсолютно никакъв запис на онова, което сме правили. Нищо.

Тя си пое въздух и се сети, че трябва да запази спокойствие. От време на време все още й се виеше свят, но с всеки изминал ден се чувстваше по-здрава и всичко това я потискаше още

повече.

— Ако не намерим записите, не можем да предявим оплакване, нали разбираш? Само си представи каква ще е реакцията: „Това е много сериозно обвинение, госпожо Сулавейо, особено след като очевидно изобщо не сте посещавали въпросното място.“ Абсолютно безнадеждно.

— Иска ми се да предложа нещо, Рени, да ти помогна някак, но не ми достигат знания.

— Можеш да ми помогнеш. Можеш да ми помогнеш да се опитаме да разберем какво се случи. Все още съм слаба и се уморявам, когато се взирам по-дълго. Но ако ти искаш да бъдеш моите очи, можем да пробваме някои неща, които досега не успях да направя. Не се предавам толкова лесно. Тия копелета сториха зло на брат ми и за малко да докопат и нас двамата.

Рени лежеше облегната на възглавниците. Беше си взела лекарството и както винаги й се спеше. !Ксабу беше седнал по турски на пода с нахлупени очила и пръстите му се движеха с учудваща сръчност по клавишите на ръкавиците.

— Няма нищо подобно — наруши мълчанието той. — Никакви скокове, никакви повторения. Всички пролуки са запушени, както каза.

— По дяволите!

Тя отново затвори очи, опитвайки се да намери друг подход за решаване на проблема. Някой беше изтрил целия запис на случилото се с нея и !Ксабу, след това беше изфабрикувал нов и го бе вмъкнал там, без да остави нито драскотинка. Времето, което бяха прекарали в клуба, бе сякаш отлетяло като сън до последната, секунда.

— Плаши ме не само това, но и фактът, че са открили всичките ми двойници и също са ги изтрили. Това просто е неосъществимо, дявол да го вземе!

!Ксабу продължаваше да се движи из данните. Очилата върху тясното му лице изпъкваха като очи на насекомо.

— Щом са открили фалшивите ти самоличности, не могат ли да открият и теб?

— Вчера щях да съм категорична, че не биха могли да го направят и за милион години, но вече не съм толкова сигурна. Ако разберат, че е някой от политехниката, няма да им е много трудно да стеснят кръга дори без да влизат във вътрешните данни. — Тя прехапа устни притеснено.

Хрумването й я разтревожи — беше малко вероятно управата на „При господин Дж.“ да се задоволи със сплашващо предупредително известие.

— Когато въвеждах двойниците, опитах се да ги разгранича

максимално от себе си, прекарах ги през странични разклонения и всевъзможни други трикове, Изобщо не ми мина през ума, че биха могли да ме открият чак в политехниката.

!Ксабу изненадано зацъка с език. Рени се надигна.

— Какво?

— Тук има… — не довърши той и пръстите му зашаваха бързо. — Тук има нещо. Какво означава, когато в кабинета ти мига оранжева светлина? Също като светулка! Току-що се появи.

— Включили са се антивирусите.

Рени се наведе и въпреки че й се зави свят, вдигна другия чифт очила от пода. Разклонителят между нея и !Ксабу се опъна.

— Сигурно някой се опитва да проникне в системата ми.

Пролази я нервна тръпка. Дали вече не я бяха открили? Кои бяха тези хора?

Отново влезе във ВР-базата на системата — триизмерния кабинет. Мигаше алена точица — като тлеещо въгленче. Протегна се, заопипва слепешката коляното на !Ксабу и натисна няколко бутона. Светлата точка експлодира във вихрушка от символи и текст, изпълнили голяма част от пространството.

— Каквото и да е, вече е в системата, но още не е задействано. Вероятно е вирус.

Ядоса се, че някой е проникнал в системата й и сигурно я е заразил непоправимо, но същевременно интервенцията й се стори необичайно плаха за типове като притежателите на подобни клубове. Подаде команда на защитното устройство да открие кода на нарушителя. Не се наложи да чака дълго.

— Какво, по дяволите…?

!Ксабу усети, че е озадачена.

— Какво има, Рени?

— Не му е мястото там.

Далеч по-релефен от плоската кабинетна обстановка, във виртуалното пространство висеше прозрачен шлифован предмет, проблясващ в жълто.

— Прилича на жълт диамант.

Сянка, неуловима като съновидение, се понесе към нея — съвършено бял силует, очертания на човек от светлина — и отново изчезна.

— Да не е компютърна болест? Да не го изпращат онези хора?

— Не знам. Мисля, че си спомням нещо подобно точно преди да се изключим, но в главата ми е каша. Почти не си спомням какво се случи, след като се върнах в пещерата да те прибера.

Жълтият диамант се взираше втренчено в нея като изцъклено златно око.

— Наистина трябва да говоря с теб, Рени — обади се унило !Ксабу. — Трябва да ти разкажа какво се случи с мене там.

— Не сега.

Насочи анализатора си към камъка — или поне към онова, което той представляваше. Когато след няколко секунди резултатите започнаха да кръжат като малки планети от букви около фасетъчното диамантено слънце, тя свирна през зъби от изненада.

— Това е код, но е напомпан до спукване. Натъпкан е с невероятно количество информация. Ако е някакъв вирус разрушител, вътре има достатъчно информация, за да пренапише система, много по-голяма от моята.

— Какво смяташ да правиш?

Рени не отговори веднага — трескаво проверяваше предишните си връзки.

— Откъдето и да е дошло, сега е прикрепено към системата ми. Но не виждам никаква следа от него в моя парцел от мрежата на политехниката, което е по-добре. Господи, комуникаторът ще се пръсне, почти не ми е останала памет — прекъсна връзката с училището тя. — Според мен дори не мога да задействам това нещо в малката ми система тук, така че в нея то вероятно е неутрализирано, макар да не мога да проумея защо му е на някой да напъхва вирус в система, с която не може да оперира. По същата причина не мога да проумея защо му е на някой да създава такъв огромен вирус — все едно да изпратиш слон да претършува телефонна кабина.

Изключи системата, махна очилата и се тръшна обратно в леглото. Малки петънца жълта светлина като миниатюрни копия на диаманта затрепкаха пред очите й. !Ксабу също свали очилата си и изгледа подозрително комуникатора, сякаш очакваше нещо гадно да изпълзи от него. След това погледна разтревожен Рени.

— Изглеждаш бледа. Ще ти налея вода.

— Трябва да намеря система, достатъчно мощна, за да се активира това нещо — заразмишлява на глас Рени, — но да не е свързана с друга; нещо голямо и изолирано, стерилно. Мога да го уредя в някоя от лабораториите на политехниката, но ще ми се наложи да отговарям на куп въпроси.

!Ксабу внимателно й подаде чаша вода.

— А защо не го унищожиш? Ако са го направили онези хора, от онова ужасно място, сигурно е нещо опасно.

— Но ако е от клуба, то е единственото ни доказателство, че сме били там! Нещо повече — това е код, а хората, които пишат кодове от висок порядък, имат свой собствен стил — също като режисьорите и художниците. Ако успеем да разберем кой създава

задкулисната структура на „При господин Дж.“… все ще ни послужи за начало. — Изпразни чашата на две големи глътки и се изненада колко беше ожадняла. — Няма да им се дам само защото ме поуплашиха — отпусна се отново върху възглавниците тя. — Лесно не се давам.

!Ксабу продължаваше да седи на пода с кръстосани крака.

— И как ще го направиш, щом не използваш училището? — умърлушено попита той, сякаш се сбогуваше с някого, когото не се надяваше да види отново.

— Мисля. Имам две — три идеи, но трябва да узреят.

Бушменът безмълвно гледаше пода. Най-накрая вдигна очи. Погледът му беше неспокоен, челото — набръчкано. Рени изведнъж си даде сметка, че е някак необичайно потиснат.

— Искаше да ми кажеш какво се е случило.

Той кимна.

— Много съм объркан, Рени, и имам нужда да поговоря с някого. Ти си ми приятел. Мисля, че ми спаси живота.

— А ти спаси моя — знам го със сигурност. Ако се беше забавил да извикаш помощ…

— Не ми беше трудно да разбера, че духът ти е много слаб, че си много болна — сви смутено рамене той.

— Давай тогава. Кажи ми защо твоят дух е слаб, ако това е проблемът.

Той кимна със сериозен израз.

— Откакто се върнахме от онова място, не чувам слънцето да звъни. Така казва моят народ. Когато престанеш да чуваш звъна на слънцето, духът ти е в опасност. От много дни го усещам.

Първо трябва да ти разкажа за себе си някои неща, които не знаеш — те са част от моя живот. Казах ти, че баща ми е умрял, а майка ми и сестрите ми живеят с моя народ. Знаеш, че съм учил в градски училища. Аз съм част от народа си, но усвоих и езика и мислите на хората от градовете. Понякога ги усещам като отрова в себе си, като нещо студено, което може да спре сърцето ми.

Той млъкна и си пое дъх дълбоко, на пресекулки. Каквото и да се канеше да й разкаже, то очевидно го измъчваше. Рени усети, че стиска здраво юмруци, сякаш наблюдаваше свой близък да извършва опасен номер на голяма височина.

— Съвсем малко са оцелелите от моя народ — продължи той. — Старата кръв почти се изгуби. Изпоженихме се за високите жени, а понякога отвличаха жените ни насила, затова хората като мен малко по малко изчезват.

Малцина живеят по старому. Дори истинските бушмени, с чиста кръв, почти до един отглеждат овце или работят в говедовъдните ферми около Калахари или в делтата на Окаванго.

Оттам е и родът на майка ми — от делтата. Имали овце, няколко кози, ловели риба в делтата и я продавали в близкия град, за да си купят неща, които според тях им били нужни — неща, на които предците ни биха се изсмели. Как щяха да се смеят само! Радиоапарати, един дори си беше купил стар телевизор, който работеше на батерии — все неща с гласа на белия човек и на черния човек, който живее като бял. Нашите предци нямаше да разберат това. Гласовете на града заглушават звуците на живота, който народът ми е живял някога, и ни пречат да чуваме звъна на слънцето.

И така, семейството на майка ми, както повечето бедни черни хора в Африка, живеело край земите, които някога били негови. Сега белите не управляват Африка или поне вече не седят в правителствените канцеларии, но всичко, което донесоха със себе си, управлява вместо тях. И ти го знаеш, макар че живееш в града.

— Знам го — кимна Рени.

— Но все още има хора, които живеят като едно време — както са живели ранните раси, Мантис, Таралежа и Кваманга Дъгата. Баща ми и неговият род живеели така. Били ловци и пътували из пустинята, където не стъпвал кракът нито на белия, нито на черния човек, подир светкавиците, дъждовете и стадата антилопи. Продължавали да живеят така, както е живял народът ми от първите дни на Сътворението, но само защото градските хора не искат нищо от пустинята. В училище научих, че по света все още са останали няколко такива места — където не свири радио и няма следи от гуми, — но тези места се стапят като вода върху плоска скала под лъчите на слънцето.

За да съхрани начина си на живот и да опази старите си обичаи, родът на баща ми бил принуден да отбягва всички, дори онези наши сънародници, които напуснали пустинята и свещените хълмове. Някога цяла Африка е била наша и сме я кръстосвали заедно с другите племена, с антилопите и лъвовете, с газелите и песоглавците, и всички други. Но последните останали от нас могат да оцелеят само ако се крият. За тях градският свят е истинска отрова. Тя ще ги погуби.

Преди много-много години, преди ти и аз да сме били родени, настанала ужасна суша. Изпепелила цялата земя, но най-вече сухите земи, където живеел родът на моя баща. Продължила цели три години. Огромните стада газели напуснали тези земи, антилопите — също: някои измрели, други избягали. И родът на баща ми страдал. Пресъхнали дори кладенчетата, в които само бушмените можели да намират вода. Старците вече се били предали на пустинята, за да оцелеят младите и здравите, но и те започнали да измират. Децата били хилави и болнави, а нови не

се раждали, защото при голяма суша нашите жени стават безплодни.

Баща ми бил ловец — в разцвета на силите си. Бродел дни наред надлъж и нашир из пустинята, за да намери нещо, с което да нахрани семейството си, братята и сестрите си, племенниците си.

Но всеки път, когато излизал на лов, трябвало да търси дивеч все по-надалече и всеки път си носел все по-малко храна, която да го крепи, докато ловувал. Черупките от щраусови яйца, в които народът ми носи водата, били почти празни. Така ставало и с другите ловци и жените се трепели от сутрин до мрак — изравяли оцелелите от ужасната суша корени и събирали насекоми, за да има с какво да нахранят децата. През нощта всички се молели дъждовете отново да се завърнат. Били много нещастни. Не пеели песни, а след време престанали да разказват и приказки. Нещастието им било тъй голямо, та някои взели да мислят, че дъждът е напуснал земята завинаги и е отишъл някъде другаде, че самият живот е към своя край.

Един ден, когато баща ми бил на лов и цели седем дни не се бил връщал, явило му се невероятно видение — огромна антилопа еланд, най-красивото от всички създания, стояла на ръба на пустинна котловина и отгризвала от кората на трънливо дърво. Знаел, че антилопата ще осигури на семейството му храна за дни наред, а и водата, просмукана в тревата в стомаха й, ще утоли жаждата на децата поне за известно време. Но знаел също колко е странно, че животното е само. Еландът не се движи на огромни стада като другите антилопи, но където и да отиде, семейството му е винаги с него — също като нашия народ. Еландът нито бил болен, нито ребрата му се броели въпреки ужасната суша. Баща ми се зачудил дали животното не му е специален дар от прататко Мантис, който създал първия еланд от кожата на сандала на Кваманга.

Докато се чудел, еландът го видял и се стрелнал надалече. Баща ми го подгонил.

Цял ден го преследвал и когато най-сетне той спрял да си почине, баща ми се промъкнал възможно най-близо, намазал една стрела с най-силната си отрова и я пуснал. Стрелата го уцелила миг преди да побегне. Когато приближил до мястото, където преди малко стояла антилопата, баща ми видял, че стрелата я няма, и сърцето му се преизпълнило с радост. Бил я улучил. Тръгнал по следите й в очакване отровата да подейства. Но еландът нито забавил бяг, нито показвал някакви признаци на слабост. Целия следващ ден го преследвал, но нито веднъж не се приближил достатъчно, за да пусне друга стрела. Антилопата се

движела бързо. Щраусовите черупки на баща ми били празни и сушеното месо в торбата му било свършило, но нямал време да търси вода и храна.

Още два дни преследвал животното през пясъците под горещото слънце и студената луна. Еландът препускал все на югоизток, където пустинята свършвала край голямо блато около делтата на някаква река. Баща ми никога не се бил приближавал толкова много до Окаванго — народът му, който навремето изминавал хиляди километри всеки сезон, сега обитавал само най-недостъпните вътрешни райони на пустинята заради своята безопасност. Почнал да полудява от глад, умора и страх или пък го бил обладал някой дух. Бил твърдо решен да хване еланда. Вече бил сигурен, че той му е дар от Мантис и ако го занесе на народа си, дъждовете ще рукнат.

Най-накрая, на четвъртия ден от гонитбата, той се запрепъвал из покрайнините на пустинята по хълмовете към бреговете на блатото Окаванго. Но блатото също било пресъхнало от голямата суша и баща ми не намерил нищо освен напукана кал и сухи дървета. Но еландът все тъй се носел пред него, неуловим като сън, и следите от копитата му личали в праха. И той продължавал.

Вървял цяла нощ през това непознато място. Крокодилски и рибешки кости белеели на лунната светлина. Народът на баща ми живеел по старому — знаел всеки камък и всяка пясъчна могила, всяко дърво и трънак в пустинята така добре, както градските хора знаят прищевките на децата си или обстановката в домовете си. Но сега баща ми бил на непознато място и преследвал огромен еланд, който мислел за дух. Бил слаб и уплашен, но бил ловец и народът му се намирал в ужасна беда. Помолил се на прамайките звезди да му изпратят мъдрост. Когато Зорницата, най-великият от всички ловци, изгряла накрая на небето, баща ми се помолил и на нея.

— Влей сили в сърцето ми — помолил звездата той.

Молел се да му даде смелост, за да оцелее, защото се чувствал много слаб.

Щом слънцето се издигнало на небето и отново взело да изпепелява земята, баща ми съзрял силуета на еланда до бистър ручей. От гледката на толкова много вода и на тъй близкия дух на животното на баща ми му прилошало и той се строполил на земята. Запълзял към еланда, но краката и ръцете му не го държали и не могъл да допълзи до него. Миг преди сетивата му да угаснат, видял, че антилопата се е превърнала в красиво момиче — момиче от нашия народ, но с непознато лице.

Това била моята майка, която станала рано, за да отиде за

вода. Дори делтата на огромната река била почти пресъхнала от сушата и майка ми и семейството й трябвало да ходят далеч от малкото селце край пътя, за да донесат вода. Майка ми видяла ловеца, който дошъл от пустинята и припаднал в краката й, и си помислила, че той ще умре. Дала му да пие вода. Той изпразнил стомната й, после почти пресушил поточето. Когато се изправил, тя го завела при семейството си.

По-старите все още говорели на неговия език. Докато родителите на майка ми го хранели, старците непрекъснато му задавали въпроси и цъкали в почуда, че виждат човек, изскочил все едно от спомените им. Хапнал, но не казал много. Макар че тези хора много приличали на него, поведението им било странно, но той почти не забелязвал какво правят. Не отделял очи от майка ми. А тя, която никога не била виждала мъж от старите времена, също не отделяла очи от него.

Баща ми можел да остане там. Бил изгубил антилопата, но поне щял да занесе вода на своето семейство и на народа си. Пък и непознатите го притеснявали със своята говореща кутия, със странните си дрехи и с непознатия си език. Майка ми, която не обичала и не уважавала баща си, защото я биел, избягала с моя баща и предпочела да отиде да живее с неговия народ, вместо да остане при своето семейство.

Макар и да не я карал да напуска семейството си, той бил много щастлив, че тръгнала с него, защото я харесал още при първата им среща. Наричал я Дъщерята на еланда и те се смеели, нищо че отначало не се разбирали какво говорят. Когато накрая, след като вървели много дни и намерили народа му, семейството на баща ми било поразено от неговата история, посрещнали майка ми добре и много я харесали. Същата нощ над пустинята отекнал гръм и проблеснала светкавица. Дъждовете се завърнали. Сушата свършила.

!Ксабу млъкна. Рени почака, но не издържа и се обади:

— И после какво станало?

Той я погледна — едва доловима тъжна усмивка трепна на устните му.

— Не те ли уморявам с тази дълга история, Рени? Това просто е моята история — за това, как съм се появил на този свят и как дойдох тук.

— Да ме уморяваш ли? Тя е… тя е прекрасна. Като приказка.

Усмивката му угасна.

— Млъкнах, защото това според мен е бил най-щастливият миг в живота им. Когато рукнали дъждовете. Семейството на баща ми вярвало, че майка ми наистина е Дъщеря на еланда и че с нея е довел добрите времена. Но ако продължа, историята ще

стане тъжна.

— Щом искаш да ми я разкажеш, нека да я чуя, !Ксабу. Моля те.

— Така да бъде — разпери ръце той. — Известно време всичко било чудесно. С дъждовете се завърнали и животните, растенията избуяли отново — по дърветата покарали нови листа, никнели цветя. Дори пчелите си дошли и започнали да правят прекрасния си мед и да го крият сред скалите. Това било знак за силата на живота — бушмените много обичат мед, затова толкова обичаме и малката птичка, която се казва меден водач. Та всичко вървяло добре. Скоро майка ми и баща ми заченали дете. Появил съм се аз и ме кръстили !Ксабу, което означава „сън“. Бушмените вярват, че животът е сън, който ни сънува, и родителите ми искали да почетат добрата съдба, която сънят им изпратил. И другите жени в семейството родили деца, така че първите си години прекарах сред свои връстници.

После се случи нещо ужасно. Баща ми отишъл на лов с племенника си. Денят бил добър — убили голяма хубава антилопа. Били щастливи, защото знаели, че щом се върнат, ще има пир и месото ще стигне за няколко дни. На връщане видели един джип. Били чували за такива неща, но никога не ги били виждали и отначало не смеели да се приближат. Но мъжете в него — трима черни и един бял, все високи и облечени в градски дрехи — явно били в опасност. Приличали на примиращи от жажда и баща ми и племенникът му отишли при тях и им помогнали.

Мъжете били учени от някакъв университет — предполагам, че са били геолози и са търсели петрол или нещо друго, което се цени от градските хора. Джипът им бил ударен от светкавица и двигателят и радиото не работели. Без помощ несъмнено щели да умрат. Баща ми и племенникът му ги завели до едно селище в края на пустинята. Не биха дръзнали да го сторят, но баща ми помнел, че веднъж вече е напускал пустинята, без да му се случи нещо. Смятал да ги заведе до края на градчето и да ги остави да се оправят, но докато вървели, съвсем бавно, защото градските хора не можели да бързат, пристигнал друг джип — с правителствени лесничеи. Освен че използвали радиостанцията си, за да повикат помощ за спасените от баща ми мъже, те арестували него и племенника му за това, че са убили антилопа артибист. Излиза, че артибистът е защитен от закона. Бушменът — не.

Необичайната ожесточеност на тона му накара Рени да трепне.

— Арестували са ги? След като са спасили онези мъже? Това

е ужасно!

!Ксабу кимна.

— Учените протестирали, но лесничеите се страхували да нямат неприятности, ако някой ги уличи, че са пуснали нарушителите, затова арестували баща ми и племенника му и ги откарали. Просто ей така. Дори взели и антилопата за доказателство. Докато стигнали града, тя се вмирисала и лесничеите я изхвърлили.

Учените така се засрамили, че взели на заем друга кола и отишли да кажат на семейството на баща ми какво се е случило. Не го открили, но срещнали други бушмени и скоро майка ми и семейството ни научили какво е станало.

Макар да не бе живяла в града, майка ми все пак знаела едно-друго за него и решила, че трябва да отиде да се разбере с правителството — представяла си го като белобрад мъдрец, който живее в някакво голямо село — и да му каже, че трябва да пусне баща ми. Всички я предупреждавали да не ходи, но тя ме взела и тръгнала към града.

Разбира се, баща ми вече бил изпратен в големия далечен град и докато майка ми успее да отиде там, бил осъден за бракониерство. Двамата с братовчед ми били пратени в затвора, в една килия с мъже, извършили ужасни престъпления — избили семействата си, измъчвали и убивали деца и старци.

Всеки ден мама ме вземала на ръце и отивала да се моли да освободят баща ми и всеки ден я прогонвали с груби думи и с юмруци от съда, а после и от затвора. Намерила за нас някаква барака в края на града — две стени от шперплат и лист ламарина за покрив — и ровела из бунищата за храна и дрехи заедно с другите бедняци, твърдо решена да не си тръгне, докато не освободят баща ми.

Не мога дори да си представя какво е изпитвала. Бил съм толкова малък, че почти нищо не съм разбирал. Имам съвсем бегли спомени от онова време — ярките светлини на камион през пролуките между дъските, гласовете на хора, които се карат или пеят в съседните бараки. Но тя сигурно се е чувствала ужасно — сама и толкова далече от хората си. Но не се предавала. Била сигурна, че само да намери, когото трябва — „истинското правителство“, както си мислела, — грешката най-после ще бъде поправена и ще освободят баща ми.

Баща ми, който познавал града по-зле и от майка ми, се разболял. След няколко посещения му забранили да се вижда повече с майка ми, макар че тя продължила да ходи всеки ден в затвора. Той дори не знаел, че тя все още е в града, само на неколкостотин метра от него. Той и племенникът му се отчаяли,

престанали да говорят. Духът им станал много слаб и спрели да ядат. Много скоро, само след няколко месеца в затвора, баща ми умрял. Племенникът му живял по-дълго. Казвали са ми, че го убили при някакво сбиване няколко месеца след това.

— О, !Ксабу, колко ужасно!

Той вдигна ръка, сякаш не приемаше съчувствието на Рени.

— Майка ми дори не могла да откара тялото на баща ми в пустинята. Погребали го в някакво гробище край бордея. Майка ми отбелязала гроба с пръчка, на която закачила гердан от черупки на щраусови яйца. Ходих там, но не успях да намеря гроба му.

Мама ме взела и поела по дългия обратен път. Не можела да се върне пак в пустинята, която за нея била свързана с баща ми, затова отишла при своето семейство, където отраснах. Не мина много време и тя си намери друг мъж, добър човек. Беше бушмен, но народът му беше напуснал пустинята много отдавна. Не познаваше старите обичаи и почти не говореше езика. Родиха им се две дъщери — моите сестри. И тримата ходехме на училище. Майка ни настояваше да опознаем градския живот, за да можем да се предпазваме от него, за разлика от баща ми.

Майка ми не прекъсна напълно връзките си със семейството на моя баща. Когато в селото идваха бушмени от по-отдалечените райони, за да търгуват, майка ми им изпращаше вести по тях. Един ден — сигурно съм бил на десет години — от пустинята дойде чичо ми. С благословията на майка ми той ме заведе да видя родните си.

Няма да ти разказвам за годините, които прекарах при тях. Научих много неща за баща си и за неговия свят. Обикнах хората, но и започнах да се боя за тях. Бях още малък, но виждах, че са обречени. И те го знаеха. Често си мисля — те никога не ми го казаха и не биха го сторили, — че чрез мен са се надявали да спасят нещо от мъдростта на прататко Мантис, нещо от старите обичаи. Като човек, изхвърлен на някой остров, който пише писмо и го слага в бутилка, искаха да ме изпратят обратно в града с нещо, което съм съхранил в себе си от техния живот.

!Ксабу наведе глава.

— За мой най-голям срам години след като се върнах в селото на майка си, аз не се сещах за тях. Не, не е вярно — често си мислех за времето, прекарано с народа на баща ми, и винаги ще си мисля. Но не ми идваше на ум, че някой ден те ще изчезнат, че от стария свят няма да остане почти нищо. Бях млад и смятах живота за нещо безкрайно. Нямах търпение да науча всичко и не се страхувах от нищо — възможностите на градския живот и всичките му чудеса изглеждаха далеч по-примамливи от

живота сред храсталаците. Учех се усърдно в малкото училище и един влиятелен човек в селото ме забеляза. Той съобщи за мене на една група, наречена „Кръгът“. Това са хора от цял свят, които се интересуват от „аборигенски култури“. С тяхна помощ успях да постъпя в едно училище в града, където бе умрял баща ми — добро училище. Майка ми се страхуваше за мен, но разумът я накара да ме пусне. Поне аз си мислех, че това е разумно.

Така се запознах и с други начини на живот. Запознах се с неща, с които вие сте свикнали както с водата и въздуха, но за мен те отначало бяха странни и почти вълшебни — електрическата светлина, стенните екрани, канализацията. Запознах се със знанията на хората, изобретили тези неща, понаучих нещо от историята на белите и на черните хора, но в нито една книга, в нито един филм по мрежата не се споменаваше почти нищо за моя народ.

Всяка година се връщах при семейството на майка ми, когато училището свършваше, за да помагам при пашата на овцете и да хвърлям мрежите за риба. Хората от пустинята все по-рядко и по-рядко идваха да търгуват в селото. Годините минаваха и аз започнах да се питам какво ли е станало с народа на баща ми. Все още ли живееше в пустинята? Дали чичо ми и братята му все още играеха танца на еланда, когато убиеха някое от тези големи животни? Дали леля ми и сестрите й все още пееха песни за земята, която тъгува за дъжда? Реших отново да ида да ги видя.

И това беше вторият ми голям срам. Макар че годината беше добра, макар че дъждовете бяха обилни, а пустинята — гостоприемна и пълна с живот, докато ги търсех, едва не умрях. Бях забравил много от наученото — приличах на човек, който остарява и зрението и слухът му отслабват. Пустинята и сухите хълмове криеха тайните си от мен. Оцелях, но след големи мъки, след много жажда и глад. Мина доста време, преди отново да усетя ритъма на живота така, както семейството на баща ми ме беше научило, преди отново да почувствам в гърдите си тръпката от близостта на дивеча, да подушвам водата под пясъка. Постепенно си припомних много неща, но не открих нито семейството на баща ми, нито други скитащи бушмени. Най-накрая отидох в светилищата — хълмовете със скалните рисунки, — но отдавна никой не беше минавал оттам. Тогава наистина се уплаших за роднините си. Те всяка година отиваха там, за да изразят почитта си към духовете на първите хора, а от много време не бяха идвали. Народа на баща ми вече го нямаше. Може би всички бяха мъртви.

Напуснах пустинята, но нещо в мене се беше променило завинаги. Обещах си, че животът на моя народ няма да изчезне

просто ей така, че легендите за Мангустата Таралежа и Зорницата няма да бъдат забравени и старите обичаи няма да бъдат затрупани от пясъците така, както вятърът затрупва следите на човек след смъртта му. Реших да направя всичко възможно, за да съхраня поне частица от тях. За да го постигна, щях да изуча науката на градските хора, която, бях убеден в това, можеше да постигне всичко. Хората от „Кръга“ отново проявиха щедрост и с тяхна помощ дойдох в Дърбан, за да науча как градските хора създават свои собствени светове. Защото тъкмо това искам да направя, Рени, трябва да го направя — трябва да създам отново света на моя народ, света на ранната раса. Той никога няма да съществува отново на тази земя, но не трябва да бъде забравен завинаги!

!Ксабу млъкна, полюшвайки се напред-назад. Очите му бяха сухи, но явно изпитваше болка.

— Според мен това е прекрасно — обади се най-сетне Рени. Приятелят й не плачеше, но нейните очи бяха влажни. — Това е най-силният довод за съществуването на ВР, който някога съм чувала. Но след като си научил толкова много, след като си толкова близо до целта, защо сега си нещастен?

— Защото когато бях с тебе на онова ужасно място, докато ти се мъчеше да спасиш живота ми, аз посетих мислено един друг свят. Срамувам се, че те изоставих, но не можех да не го направя, тъй че не това ме натъжава. — Той втренчи поглед в нея и тя отново забеляза онзи страх. — Отидох в земята на първите хора. Не зная как и защо, но докато си преживявала всичко, което ми разказа в спешното отделение, аз бях на друго място. Видях благия прататко Мантис да язди между рогата на своята антилопа. И жена му Кауру беше там, и двамата му синове Кваманга и Мангустата. Но ме заговори Таралежа, любимата му дъщеря. Каза ми, че дори земята отвъд света, земята на първите хора, е в опасност. Преди да се появи Медения водач, за да ме отведе обратно, тя ми каза, че скоро мястото, където бяхме, ще се превърне в огромна пустош и че както градският свят, в който се намираме ние с тебе, постепенно е унищожил моя народ в пустинята, така ще бъдат унищожени и първите хора.

Ако е така, няма смисъл да създавам отново света на моя народ, Рени. Ако първите хора бъдат изгонени от земите им отвъд тази земя каквото и да направя, ще бъде само празна черупка, куха коруба на бръмбар, останала след неговата смърт. Не искам да използвам вашата наука, за да създам музей, Рени — място, където градските хора ще разглеждат онова, което някога е било живо. Разбираш ли? Искам да създам дом, в който нещичко от моя народ да просъществува завинаги. Ако изчезне домът на

първите хора, тогава сънят, който ни сънува, ще престане да ни сънува. От живота на моя народ — от зората на всички неща — няма да остане нищо друго освен следи от стъпки в пясъка, които вятърът ще засипе.

Затова вече не чувам звъна на слънцето.

Известно време никой не каза нищо. Рени си наля нова чаша вода и предложи и на !Ксабу, но той поклати глава. Тя не го разбираше и й беше малко неловко — както щом колегите й християни говореха за рая или мюсюлманите — за чудесата на пророка. Но изпитваше съчувствие към болката на бушмена.

— Не разбирам какво точно искаш да кажеш, но се опитвам — протегна ръка тя, вдигна отпуснатата му ръка и стисна сухите му пръсти. — Както ти ми помогна да се опитам да спася Стивън, така и аз ще направя всичко, което е по силите ми, за да ти помогна — само ми кажи какво бих могла да направя. Ти си ми приятел, !Ксабу.

Той се усмихна за първи път, откакто беше дошъл.

— И ти си моя добра приятелка, Рени. Не знам какво трябва да направя. Непрекъснато мисля… — Той внимателно отдръпна ръката си и разтърка очи. Явно беше уморен. — А трябва да отговорим и на твоите въпроси — толкова много въпроси имаме пред себе си! Какво ще правим с жълтия диамант, с това опасно нещо?

Рени се прозина дълбоко. Стана й неловко.

— Май познавам човек, който би могъл да ни помогне, но съм твърде уморена, за да се занимавам с това. Ще й се обадя, след като подремна.

— Тогава спи. Ще остана, докато се върне баща ти.

Тя му каза, че няма нужда, но не успя да го убеди.

— Няма да те притеснявам. — !Ксабу се изправи плавно, с едно-единствено движение. — Ще седна в съседната стая и ще помисля.

Отново се усмихна през рамо и затвори вратата след себе си.

Рени дълго мисли за странните места, които двамата бяха посетили — и двете съществуваха единствено в техните представи. Или поне така й се струваше. Но болката и копнежът, изписани върху сериозното, умно лице на !Ксабу, я караха да се усъмни в това.

Събуди се, уплашена от високата тъмна фигура, надвесена над нея. Баща й се отдръпна, сякаш заловен на местопрестъплението.

— Аз съм, момичето ми. Да видя добре ли си.

— Нищо ми няма. Взех си лекарството. !Ксабу тук ли е?

Той поклати глава. Лъхаше на бира, но стоеше сравнително

стабилно на краката си.

— Тръгна. Ти какво, на опашка ли ги караш да чакат?

Тя го погледна с недоумение.

— Като се прибирах, отпред в една кола чакаше някакъв друг. Едър такъв, с брада. Като се приближих, потегли.

Внезапен страх разтърси Рени.

— Бял ли беше?

Баща й се разсмя.

— В тоя квартал? Не, чернилка като мене. Или оглежда местата наоколо, или е крадец. Когато ме няма, слагай веригата на вратата.

— Добре, татко — усмихна се тя. Рядко го виждаше толкова загрижен.

— Ще видя дали има нещо за ядене. — Той се спря за миг на вратата, после се обърна. — Тоя твой приятел… той е от дребните хора.

— Да, бушмен е. От делтата на Окаванго.

Баща й гледаше особено — беше си спомнил нещо.

— Те са древен народ, нали знаеш. Били са тук още преди да дойдат черните хора — преди ксоза, зулу и всички останали.

Тя кимна, заинтригувана от притихналия му глас.

— Никога не съм предполагал, че пак ще видя някой от тях. От дребните хора. Никога не съм предполагал.

И излезе с все същия отнесен израз и затвори тихо вратата след себе си.

ПЕТА ГЛАВА
ГНЕВЪТ НА ГОСПОДАРЯ

МРЕЖА/НОВИНИ: Мерове изправен пред съда за военни престъпления.

(Картина: Мерове капитулира пред генерала от ООН Рам Шагра.)

Диктор: Хасан Мерове, дългогодишен президент на Република Нубия ще бъде изправен пред съда за военни престъпления.

(Картина: войници на ООН разкопават масови гробове край Хартум.)

Предполага се, че най-малко един милион са избитите по време на десетгодишното управление на Мерове, едно от най-кървавите в историята на Североизточна Африка.

(Картина: адвокатът на Мерове, Мохамад ал-Рашад.)

Рашад: Президентът Мерове не се бои да застане пред световните ръководители. Моят клиент сам, без ничия помощ изгради нашата нация от тлеещите развалини на Судан. Всички тези хора знаят, че един водач понякога е принуден да прибягва до решителни мерки в периоди на хаос, и ако се опитат да твърдят, че биха действали по различен начин, значи са лицемери…

В периферията на зрителното му поле пълзеше неонова червена нишка, сякаш виждаше някои от собствените си очни капиляри. Нишката се гърчеше и усукваше около оста си, разклоняваше се отново и отново, докато експертната система, която символизираше, си вършеше работата. Дред се усмихна. „Беина и Беина“ не се доверяваха на обещания за сигурност — искаха да опознаят виртуалния му офис като своя собствен. Не че беше очаквал нещо друго. Всъщност въпреки някои успешни предишни съвместни акции сериозно би се поколебал да ги наеме, ако го бяха приели на доверие.

Самоуверен, нахален, мързелив, мъртъв. Това беше мантрата на Стареца и си беше добра, макар че Дред понякога действаше по различен начин, а не както би постъпил Стареца. И все пак беше жив, а в неговия бизнес това беше единственият показател за успех — в него можеше да се провалиш само веднъж. Разбира се, по-голямата предпазливост на Стареца бе дала резултат — той

бе живял по-дълго от своя наемен убиец. Доста по-дълго.

Дред усили абстрактния фон зад единствения прозорец на офиса и насочи вниманието си към виртуалната бяла стена, докато програмата на „Беините“ завърши проверката за сигурността на кабината му. Когато реши, че всичко е наред, тя се самоизключи, червената нишка от мониторната програма на Дред изчезна и близначките Беина изникнаха моментално.

Появиха се като два еднакви, невзрачни обекта, седнали един до друг на срещуположната страна на масата като два надгробни камъка. Сестрите Беина не използваха висококачествени симове при лични срещи и без съмнение гледаха на скъпата имитация на Дред като на безсмислено и прекалено перчене. Раздразнението им го забавляваше: да забелязва тиковете на други професионалисти и дори на своите жертви беше най-близкото състояние до привързването към навиците на приятели, разнообразяващи съществуването на по-обикновените хора, до което някога беше стигал.

— Добре дошли, дами — посочи той симулираната маса от черен мрамор и каменния чаен сервиз „Хайкснинг“, неизбежен реквизит дори при виртуалния бизнес с клиенти от Тихоокеанската зона, който бе превърнал в постоянен елемент от обстановката. — Да ви предложа нещо?

Почти усещаше раздразнението, излъчвано от еднотипните им фигури.

— Не си губим времето в мрежата за безвкусни представления — обади се едната.

Задоволството му нарасна — бяха така ядосани, че не го криеха. Едно на нула за него.

— Дошли сме да вършим работа — обади се другата.

Така и не можа да запомни имената им. Ксикса и Нукса — или нещо такова — имена на популярни приказни герои, които им бяха прикачили в детските им години в някакъв бордей в Сао Паоло и които изобщо не се връзваха с истинската им същност. Не че имаше значение дали ги помни или не — двете реагираха като едно същество и можеха да отговорят на всеки зададен на другата въпрос. Сестрите Беина смятаха имената за също толкова сантиментална глезотия, колкото и реалистичните симове.

— Тогава да се захващаме — отвърна развеселен той. — Прегледахте програмата, нали?

Кратката пауза преди отговора за пореден път издаде раздразнението им.

— Да. Може да стане.

— Няма да е лесно.

Стори му се, че отговори втората, но използваха един и същи

дигитализиран глас, така че не беше много сигурен. Въздействието беше ефектно — сякаш бяха един разум в две тела.

„Ами ако наистина са един-единствен човек? — запита се внезапно той. — В РЖ никога не съм ги виждал заедно. Ами ако цялата тази работа със «смъртоносните близначки» е само търговска уловка?“

Дред реши да отклони интересната мисъл за по-късно.

— Готови сме да изплатим триста и петдесет швейцарски кредита. Плюс одобрените разходи.

— Това е неприемливо.

Дред вдигна вежди — знаеше, че симът му ще повтори изражението точно.

— Значи трябва да потърсим друга агенция. Сестрите Беина го изгледаха, безизразни като два камъка.

— Работата, която искате да се свърши, само формално погледнато е в гражданския сектор. Поради високопоставеността на… обекта, който възнамерявате да премахнете, ще възникнат множество усложнения от страна на властите. Ликвидирането на обекта ще предизвика световен отзвук. Това означава, че всеки ваш сътрудник би трябвало да подготви много по-сериозни предпазни мерки от обикновените.

Запита се до каква степен лишеният им от какъвто и да било акцент английски не е продукт на гласови филтри. Не беше трудно да си представи две жени по на двайсет и две години — ако информацията му за тях беше достоверна, — умишлено заличили акцента си наред с всичко друго, което бяха премахнали по пътя си, за да се превърнат в онова, което представляваха. Реши да ги поразиграе.

— Искате да кажете, че това не е граждански случай, а политическо убийство.

Последва дълго мълчание. Дред подигравателно усили фоновата музика, за да го запълни. Накрая първата се обади с все същия равен и безизразен глас:

— Точно така. И го знаете отлично.

— И смятате, че струва повече от триста и петдесет швейцарски кредита.

— Няма да ви губим времето. Не искаме повече пари. Всъщност, ако добавите нещичко, ще поискаме само сто хиляди швейцарски кредита, по-голяма част, от които ще ни трябват за защита след акцията, докато нещата се уталожат.

Отново повдигна вежди.

— А какво е това „нещичко“?

Втората безформена фигура постави ръцете си, които приличаха на шпатули, върху масата.

— Чували сме, че вашият шеф има достъп до някои биологични продукти — един от големите им източници се намира в нашето полукълбо.

Дред се наведе напред. Нещо стегна слепоочията му.

— Моят шеф ли? Сключвате този договор еднолично с мен. Навлизате в много опасна територия.

— Въпреки това е известно, че вършите доста работа за една определена група. Независимо дали стоят зад този договор или не, те притежават нещо, което ни трябва.

— Искаме да започнем страничен бизнес — обади се другата. — Нещо, което да не изисква толкова напрежение на стари години, както сегашните ни занимания. Преценили сме, че търговия на едро с тези биологични продукти е идеална перспектива, и търсим начин да влезем в бизнеса. Вашият шеф може да ни осигури това. Искаме участие, а не съперничество.

Дред се замисли. Независимо от огромното си влияние Стареца и приятелите му бяха обект на безброй слухове. Сестрите Беина се движеха в кръговете, в които се знаеше голяма част от истината дори за някои от най-ужасяващите и недоказуеми предположения, така че молбата им не означаваше задължително пробив в сигурността. Дори да беше така, мисълта да се яви пред Стареца с такова нагло предложение не го поблазни особено, тъй като би довело и до частична загуба на контрол над неговите контрагенти и би объркало бъдещите му планове.

— Май ще трябва да възложа тази работа на „Клекър и ко“ — подхвърли по възможно най-небрежния начин той, раздразнен, че се бе оставил да го извадят от равновесие.

Сестрите Беина бяха успели да изравнят резултата. Първата фигура се изкикоти и изхърка, сякаш някой преряза гърлото й.

— И да загубите месеци и кредити, докато се натуткат с проучванията?

— Да не говорим, че ще остави всичко в ръцете на своите главорези — добави втората, — които ще се втурнат като бикове и ще оставят навсякъде следи от копита и белези от рога. Това е наша територия. Имаме контакти из целия град, включително и в някои от най-важните му сектори.

— Да, но Клекър няма да се опитва да ме изнудва.

Първата постави ръце върху масата до тези на сестра си — сякаш правеха спиритичен сеанс.

— Работили сте с нас и преди. Знаете, че ще изпълним поръчката. И освен, ако не сте се променили изцяло, сеньор, вие сам смятате да поемете ролята на водач. В чии ръце бихте поверили сигурността си — на Клекър, за когото мястото е непознато, или в нашите, след като можем да се справим и с

вързани очи?

Дред вдигна ръка.

— Изпратете ми офертата си. Ще я имам предвид.

— Току-що я изпратихме.

Той сви пръсти. Офисът и безликите сестри изчезнаха.

Пусна чашата бира на пода и започна да наблюдава как последните разпенени капки попиват в белия килим. Беснееше от ярост, сякаш бе глътнал живи въглени. Сестрите Беина най-добре биха свършили работата и бяха прави за Клекър и наемниците му, което означаваше, че ще му се наложи да поговори със Стареца й да му съобщи какво са поискали те.

Което пък значеше, че пак трябва да ходи при смахнатото дърто копеле и да му пада на колене — поне символично. За кой ли път. Също като в онази древна реклама с наострилото уши куче, заслушано в радиото или в нещо друго. В гласа на господаря. На четири крака, както толкова пъти в детските си години, преди да се научи да отговаря на болката с болка. През всички онези непрогледни нощи, докато пищеше под другите момчета. Гласът на господаря.

Стана и закрачи напред-назад из малката стаичка, стиснал юмруци толкова силно, че ноктите се забиха в кожата му. Задъха се от ярост. Предстояха му още три по-маловажни разговора тази вечер, но в това състояние надали би се справил с тях както трябва. Сестрите Беина бяха успели да го притиснат и го съзнаваха. Бившите курви винаги усещаха кога са те гепили за топките.

Отвърни на болката с болка.

Отиде до мивката, напълни шепите си със студена вода и я плисна върху лицето си. Косата му прилепна от водата, тя закапа по брадичката върху гърдите му и намокри ризата му. Кожата му пареше, сякаш гневът вътре в него го беше нажежил като желязна печка. Погледна се в огледалото — очакваше да види как водата се изпарява от кожата му. Очите му бяха отворени широко — обкръжени от бяла елипса.

Имаше нужда от облекчение. Нещо, което да успокои мислите му, да уталожи напрежението. Отговор. Отговор на гласа на господаря.

През малкото му прозорче се виждаше гърбицата на моста и пръснатите във всички посоки потрепващи светлинки на Голям Сидни. Не беше трудно да погледнеш надолу към тези пулсиращи светлинки и да си представиш, че всяка една от тях е отделен човек и че ти като Господ от своята висота можеш просто да протегнеш ръка и да угасиш някоя от тях. Или всичките.

Преди да продължи с работата, реши той, ще се наложи да се

поупражнява. Така щеше да се почувства по-силен, както обичаше да се чувства.

Усили вътрешната си музика и отиде да вземе остриетата си.

— Не се съмнявам, че е вярно — обади се богът. — Питам дали е допустимо.

Останалите от енеадата го изгледаха със зверските си погледи. Вечният сумрак през широките прозорци на западния дворец изпълваше цялата зала със синкава светлина и газените лампи не можеха напълно да я разпръснат. Озирис вдигна бича си.

— Приемливо ли е? — повтори той.

Птах Занаятчията се поклони леко, но Озирис се усъмни реалният му двойник също да го е направил. Това беше една от приятните страни на обстоятелството, че братството провежда срещите си в неговата виртуална сфера — управляващата система можеше да предложи поне минимум любезност. Сякаш за да докаже, че поклонът не е бил негов собствен жест, Птах отсече троснато:

— Не, по дяволите, много ясно, че не е приемливо. Но това е съвсем ново нещо — трябва да очакваш и най-невероятното.

Озирис не отговори веднага, изчакваше гневът му да се поуталожи. Повечето от членовете на висшия съвет на Братството бяха поне толкова твърдоглави, колкото него, и не би било разумно да ги принуди да се отбраняват.

— Просто искам да разбера как можем да се отървем от някого, когото сами вкарахме в системата — каза най-сетне той. — Как така „изчезнал“? Имаме тялото му, за Бога!

Той се намръщи при тази случайно изплъзнала се подигравка със себе си и скръсти ръце пред бинтованите си гърди.

Жълтото лице на Птах се изкриви в усмивка — типично по американски той демонстрираше неуважение към властта и несъмнено смяташе ВР-средата на Озирис за излишно помпозна.

— Да, със сигурност имаме тялото му и ако беше само това, можехме да се освободим по всяко време. Но ти беше този, който поиска тъкмо тази добавка, макар че така и не разбрах защо. Тук работим на непозната територия — особено с всичките онези променливи, които собствените ни експерименти прибавиха към цялата тази каша. Все едно да очакваш предметите да се държат в откритията Космос по същия начин, както на Земята. Доста нечестно е, мама му стара, да обвиняваш все моите хора, когато стане малко напечено.

— Този мъж не го държим жив ей така, по прищявка. Имам

основателни причини за това, макар и да са лични.

Озирис говореше възможно най-спокойно и убедително. Не искаше да изглежда капризен — особено когато спореше с Птах. Ако изобщо съществуваше вероятност някой да му се противопостави в предстоящите дни, то това беше американецът.

— Така или иначе — много жалко. Приближаваме кризисната точка и не можем да караме Ра да чака още дълго.

— Исус се разплака! — тресна с юмрук по базалтовата маса Хор, който имаше глава на сокол. — Ра ли? Какво, по дяволите, е това пък сега?

Озирис го погледна втренчено. В отговор и черните безчувствени птичи очи се втренчиха в него. Разбира се, пак американец. Все едно да се разправяш с деца — макар и доста могъщи и влиятелни дечица.

— Намирате се в моя дом — каза той с възможно най-спокоен тон. — Нищо няма да ви се случи, ако покажете малко уважение или поне любезност.

Остави изречението да увисне във въздуха, за да даде възможност на другите членове на Братството да си помислят какво би могло да се случи с Хор и да си припомнят всичко онова, което би могъл да си позволи един разгневен Озирис.

— Ако се беше запознал с предоставената ти информация, щеше да знаеш, че „Ра“ е моето име за финалната фаза на проекта „Граал“. А ако си прекомерно зает, за системата ми ще е удоволствие да ти превежда, за да не прекъсваш потока на разговора по време на обсъжданията ни.

— Не съм дошъл тук да си губя времето — като че ли се поукроти птицеглавият бог и почеса енергично гърдите си, което накара Озирис да потръпне от погнуса. — Ти си председателят, така че играем с твоите играчки, носим твоите симове и всичко останало. Но аз съм зает човек и нямам време да усвоявам най-новия ти комплект от правила всеки път, когато се включа.

— Стига сте се джафкали — намеси се Сехмет.

За разлика от другите Сехмет вероятно се чувстваше удобно зад маската си на богиня. Озирис предполагаше, че би предпочела лъвската глава в реалния живот. Беше родено божество: никакви разрушителни демократични измишльотини не опорочаваха възгледите й.

— Налага ли се да приключим с висящ въпрос — продължи тя, — с този „изчезнал човек“? Какво би желал нашият председател?

— Благодаря, че попита — облегна се Озирис на високия си трон. — Имам лични причини да искам да бъде открит. Ако измине достатъчно време, без да постигнем особен успех, ще

разреша да бъде убит, но би било калпаво решение.

— Не само калпаво — енергично се обади Птах, — може и изобщо да не е никакво решение. В момента може и да не сме в състояние да го убием — или поне онази част от него, която пребивава в системата.

Някой вдигна крехката си ръка. Останалите се извърнаха — Тот твърде рядко вземаше думата.

— Надявам се, че нещата не са стигнали толкова далеч, нали? — попита той, а тясната му глава на ибис клюмна унило и човката се заби в гърдите му. — Нима сме изгубили контрол над виртуалната си среда? Това би било твърде печално събитие. Ще трябва доста да помисля, преди да продължа ангажиментите си. Би трябвало по-надеждно да контролираме процеса.

Озирис понечи да отговори, но Птах го изпревари:

— В периферията на всяко парадигмално разместване винаги се наблюдават отклонения. Подобно на бурите в периферията на атмосферен фронт — по правило ги очакваме, но не можем да ги предскажем категорично. Не ме безпокои това, а мисля, че не трябва да безпокои и вас.

Около масата избухна нов спор, но този път Озирис не беше недоволен. Тот беше предпазлив азиатец и не обичаше неочакваните промени и необмислените изхвърляния, а почти със сигурност не одобряваше и нетактичността на американците: Птах си беше направил лоша услуга. Тот и неговият китайски консорциум бяха голям и важен блок на властта в Братството — Озирис ги беше обработвал от десетилетия. Отбеляза си да се свърже лично с Тот по-късно и да вземе отношение към безпокойствата му. Междувременно раздразнението на китайския магнат несъмнено щеше да се насочи отчасти към Птах и неговия западен контингент.

— Моля ви, моля ви — прекъсна ги той най-сетне. — Ще бъда щастлив да си поговоря насаме с всеки, който има някакви притеснения. Колкото и да е нищожен, коренът на проблема е в моята лична инициатива. Поемам цялата отговорност.

Това поне накара насядалите около масата да млъкнат и беше сигурен, че зад безизразните им симове, зад бръмбарските челюсти и маските на хипопотами, овни и крокодили се правят сметки и отново се преценяват различните шансове. Но знаеше освен това, че има достатъчно авторитет, за да принуди дори и самодоволния Птах да престане да спори с него, за да не го сметнат за разколник.

„Ако не беше Граалът в края на това дълго, изтощително пътуване — помисли си той, — с радост бих гледал как погребват цялата тази алчна пасмина в общ гроб.

Жалко че толкова силно се нуждая от Братството. Това неблагодарно председателство е все едно да учиш пираня да се държи прилично на масата.“

Усмихна се леко зад маската си на труп, макар всевъзможните зъби и бивни, които блещукаха по цялото протежение на масата, да придаваха на картината противен ореол на правдоподобност.

— Сега, ако сме приключили с другото и ако засега сме отложили проблема с нашия малък беглец, има още само едно нещо — въпроса с нашия бивш колега Шу — обърна се към Хор с иронична загриженост той. — Нали разбираш, че Шу е само кодово име, малък отломък от нашата египтиада? Подходяща шега, между впрочем, тъй като Шу е бил небесният бог, който се е отказал от небесния трон в полза на Ра. Нали разбираш, генерале? Толкова малко живи бивши колеги са ни останали, че бях сигурен, че няма да ти е необходим превод.

Соколовите очи проблеснаха.

— Знам за кого говориш.

— Добре. Доколкото схванах настроението на последното ни общо събрание… Шу… се е превърнал след оттеглянето си в тежест за старата фирма — позволи си да се изкикоти сухо той. — Предприех известни процедури с оглед редуцирането на тази тежест в максимална степен.

— Обясни какво имаш предвид — увисна езикът на Сехмет от светлокафявата ѝ зурла. — Онзи, когото наричаш Шу, трябва да бъде убит, така ли?

Озирис се облегна назад.

— Долавяте нашите нужди възхитително бързо, мадам, но крайно опростено. Трябва да се направи много повече.

— Мога да изпратя хората с черните чували за него след дванайсет часа. Да разчистят всичко там, да го изгорят до основи и да донесат механизма за проверка — вдигна ръка Хор към извитата си човка — странен жест, за чието декодиране на Озирис му бяха нужни няколко секунди. Там, в РЖ, генералът си беше запалил пура.

— Благодаря ти, но корените на този плевел проникват много надълбоко. Шу е един от основателите на нашата Енеада — извинявай, генерале, — на нашето Братство. Такива корени трябва да бъдат внимателно разровени и цялото растение да бъде изтръгнато отведнъж. Вече съм предприел такава процедура и на следващото събрание ще ви изложа плановете си.

„С достатъчно очевидни пропуски в тях, за да дам възможност на дебили като теб, генерале, да се захванат за нещо — продължи наум Озирис, който вече нямаше търпение

събранието да свърши. — След което ще ти благодаря за умните предложения и ти ще ме оставиш да продължа да защитавам нашите интереси.“

— Има ли още нещо? В такъв случай ви благодаря за участието. Пожелавам на всички късмет във всевъзможните ви проекти.

Един по един боговете започнаха да изчезват, докато Озирис остана отново сам.

Строгите линии на западния дворец се смекчиха от грейналите лампи на Онова-което-беше-Абидос. Ароматът на мирта и литаниите на възобновените жреци го погалиха като ласкавите води на топла вана. На сбирките на Братството не смееше да се покаже в цялото си божествено великолепие — и без това го смятаха за леко, макар и безобидно ексцентричен, — но се чувстваше далеч по-удобно така, като Озирис, отколкото като прекалено тленния човечец отдолу, и ужасно му липсваше комфортът на храма, когато му се налагаше да го напуска.

Скръсти ръце на гърдите си и извика един от висшите си жреци:

— Призови повелителя на опаковките на мумии. Сега съм готов да го удостоя с аудиенция.

Жрецът — беше или програма, или сим — богът не можа да познае, а и не го интересуваше — се втурна към мрака в дъното на храма. След миг писък на фанфари извести пристигането на Анубис. Жреците отстъпиха и се притиснаха към стените на храма. Черната вирната глава на чакала сякаш внимателно душеше из въздуха. Богът не беше убеден, че не предпочита обичайната враждебност на вестителя.

— Ето ме.

Богът се вгледа в него. Подходяща маска бе избрал за любимото си оръдие. Беше забелязал потенциала на младежа съвсем отрано и бе посветил много години на възпитанието му — не като син — Боже опази!, — а като дресирана хрътка, като го подготвяше за задачите, които му подхождаха най-точно. Но като всеки смел звяр, и този понякога ставаше прекалено буен и дори безпардонен и понякога му се налагаше да опита камшика. Напоследък обаче това за съжаление се случваше твърде често и намаляваше ефекта от използването му. Може би това беше подходящ случай да опита нещо по-различно.

— Не ми харесват твоите южноамерикански контрагенти — започна той. Главата на чакала се сведе в очакване на укор. — Нагли са, меко казано.

— Така е, дядо.

Анубис си спомни твърде късно, че господарят му никак не

обича тази титла. Тясната муцуна отново трепна съвсем леко.

Богът се престори, че не е чул.

— Но аз знам защо стават тези неща. Най-добрите обикновено са амбициозни и са прави за себе си. Мислят си, че знаят повече от своите работодатели — дори когато работодателите им са вложили време и пари за обучението им.

Остроухата глава се килна също като на озадачен истински чакал. Анубис се питаше какво ли се крие зад това.

— Както и да е, ако са най-добрите, трябва да ги наемеш. Видях молбата им и в момента ти изпращам условията, в рамките, на които можеш да се пазариш с тях.

— Значи ще сключиш сделка с тях?

— Ще ги наемем. Ако не останем доволни, разбира се, че няма да получат искането възнаграждение. Ако успеят да се справят… е, дотогава ще размисля дали да уважа уговорката.

Последва пауза, през която усети неодобрението на вестителя. Стана му забавно — дори убийците имаха чувство за благоприличие.

— Ако ги измамиш, мълвата моментално ще плъзне.

— Ако ги измамя, не се съмнявай, че ще го направя по такъв начин, та никой никога да не разбере. Ако случайно претърпят злополука, да речем, никой не би се усъмнил, че имаме пръст в нея, тъй че не бива да се тревожиш да не би да пострадат контактите ти — разсмя се богът. — Виждаш ли, верни мой? Май все още не си усвоил всичко, на което мога да те науча. Може би ще трябва да изчакаш още малко, преди да предприемеш самостоятелен удар.

Анубис забави отговора си.

— А откъде да знам, че някой ден няма да направиш същото и с мен?

Богът се наведе напред и опря почти с обич бича си върху косото чело на чакала.

— Бъди сигурен, вестителю мой, ако се наложи, ще го направя. Ако разчиташ единствено на моята чест, за да се предпазиш, ти не си онзи слуга, когото бих желал да възнаградя с доверието си. — Озирис се усмихна зад маската и зад цялото си сложно оборудване, докато наблюдаваше размишленията на Анубис върху предприетите от него предпазни мерки за защита от господаря си. — Но предателството е средство, към което трябва да се подхожда изключително внимателно — продължи богът. — Само защото съм известен с това, че държа на думата си, мога, ако поискам, да се отърва от тези нахални сестри. Запомни, че почтеността е единственото истински добро прикритие за някой непочтен акт от време на време. Никой не се доверява на

отявления лъжец.

— Наблюдавам и се уча, о, повелителю.

— Добре. Радвам се, че днес се вслушваш в съветите ми. Може би ще обърнеш внимание и на следното…

Богът замахна с жезъла си и във въздуха пред трона изплува малка кутийка. В нея имаше зърнесто холографско изображение на двама мъже в размъкнати костюми, застанали от двете страни на едно бюро. Можеха да минат за търговци, ако не бяха пръснатите по неподреденото бюро фотографии.

— Виждаш ли снимките? — попита Озирис. — Имаме късмет, че финансовите ограничения за полицията ги принуждават все още да разчитат на двуизмерни изображения. В противен случай ефектът би бил зашеметяващ — също като от огледала в бръснарница.

Той уголеми куба, докато фигурите добиха нормални размери и снимките можеха да се разгледат.

— Защо ми показваш това?

— Хайде стига — кимна богът и двете фигури в куба оживяха.

— Номер четири. Без разлика — тъкмо казваше първият. — Само че този път надписът е върху самата жертва, а не върху нещо, което носи.

Той посочи една от снимките. Върху корема с печатни главни букви беше изписана думата „Sang“ и кървавите букви се сливаха с огромното червено петно под тях.

— И все още нищо? Име? Място? Да смятам ли, че се отказваме от възможността да е свързано с информаторите?

— Никой от тези хора не е бил информатор. Най-обикновени хора — поклати унило глава първото ченге. — И наблюдателните камери пак са замъглени. Сякаш някой е допрял до тях електромагнит, но от лабораторията казват, че магнит не е използван.

— Мамка му! — втренчи се в снимките второто ченге. — Мамка му, мамка му, мамка му!

— Все нещо ще изскочи — обнадежден каза първият. — Тия типове винаги се издънват някъде по трасето. В един момент се самозабравят, нали разбираш, или просто напълно откачат…

Богът махна с ръка и кубът се смали и изчезна. Само стоновете на коленичилите жреци изпълваха последвалото дълго мълчание.

— И преди съм ти говорил за това — каза най-после той.

Анубис не отговори.

— Онова, което ме обижда, са не толкова противните ти натрапчиви импулси — продължи богът и за първи път позволи на гнева да се промъкне в гласа му. — Всички артисти си имат своите капризи, а за мен ти си артист. Но твоята методология не ми е по вкуса. Постоянно излагаш на показ странните си таланти по начин, който би могъл да причини гибелта ти. Забрави ли, че в онези приюти непрекъснато те подлагаха на тестове. Някой ден много скоро дори мудната австралийска полиция ще се сети да им се обади. Но най-жалкото е, че колкото и прикрито да го правиш, със своите малки подписчета излагаш на показ и нещо, което за мен е далеч по-важно, отколкото си ти. Не знам какво знаеш за моите дела, но Свещеният Граал съвсем не е шегичка, над която да се кикотиш.

Богът се изправи на крака и за миг го обгърна смътна, заредена с електричество сянка. Гласът му затътна като пролетна буря:

— Не ме разбирай погрешно. Ако изложиш на риск проекта ми, ще се справя с тебе веднъж завинаги. Ако възникне подобна ситуация, каквато и защита да си си измислил, ще я издухам, както ураганът издухва сламката.

Позволи си да се отпусне обратно на трона.

— Иначе съм доволен от тебе и ми е болно да те кастря. Не позволявай това да се случи отново. Намери някой не толкова идиосинкретичен начин да утоляваш инстинктите си. Ако остана доволен, ще те възнаградя така, както не можеш да си представиш. Не преувеличавам. Разбра ли ме?

Главата на чакала се заклати така, сякаш собственикът ѝ беше изтощен. Богът потърси някаква следа от непокорство, ала откри само страх и смирение.

— Добре — приключи той. — В такъв случай аудиенцията ни приключи. Очаквам с нетърпение следващия ти доклад по проекта Небесен бог. Другата седмица?

Анубис кимна, но не вдигна поглед. Богът скръсти ръце и вестителят на смъртта изчезна.

Озирис въздъхна. Престарялото човече вътре в бога беше уморено. Разговорът му с подчинения не мина много зле, но сега му предстоеше разговор с черния, с Другия — единственото същество на този свят, от което се страхуваше.

Работа работа, работа и все нови и нови неприятности. Единствено Граалът си струваше всички тези мъки, всички тези страдания.

Смъртта изруга мрачно и продължи нататък.

ШЕСТА ГЛАВА
ПРИЯТЕЛИ ПО ВЪРХОВЕТЕ

МРЕЖА/НОВИНИ: Шест сили подписват договора за Антарктика.

(Картина: метални останки, разпръснати по ледено поле.)

Диктор: Разкривените останки от бойни реактивни самолети ще останат да напомнят безмълвно за краткотрайния, но злощастен антарктически конфликт. Представителите на шестте сили, чиито разногласия за правата над минералите предизвикаха конфликта, се срещнаха в Цюрих, за да подпишат договор, който възстановява Антарктика като между народна територия…

Срещата им с !Ксабу беше в автобуса на гарата в Пайнтаун. Щом я видя, той скочи от седалката, сякаш бе припаднала на пътеката, а не бе спряла само за миг да си поеме дъх, след като изкачи стъпалата.

— Добре ли си?

Тя му посочи да седне и се отпусна на седалката до него.

— Добре съм. Само се позадъхах. Напоследък не излизам много.

— Бих дошъл да те взема — намръщи се той.

— Знам. Но нямаше да ти позволя. Вече три пъти биеш път до моя блок, откакто… откакто се разболях. Просто взех автобуса и ето ме тук. Десет минути.

!Ксабу с положителност се беше качил на автобуса поне преди един час — линията от Честървил не беше от най-бързите.

— Безпокоя се за тебе. Никак не беше добре. Загриженият му поглед беше почти непреклонен, сякаш тя бе дете, което беше заварил да си играе на опасно място. Тя се засмя.

— Казах ти — не беше инфаркт, а само временна аритмия. Вече съм добре.

Рени не искаше никой да се безпокои за нея, дори !Ксабу. Това я караше да се чувства слаба, а тя ненавиждаше слабостта. Изпитваше все по-голямо неудобство и заради отговорността, която бе стоварила върху дребничкия си приятел. Беше завършил курсовата си работа, така че не му отнемаше от времето за учене, но кой знае колко пари беше пръснал, докато изразходваше

безскрупулно енергията му. Единствената причина, поради която се съгласяваше да участва в цялата тази история, беше, че и неговата безопасност й се струваше застрашена.

„Но нали точно моите проблеми го изложиха на тази опасност“ — мина й през ума.

— Какво смяташ да правиш сега, след като завърши курса? — попита го тя. — Ще продължиш ли по-нататък?

Някаква сянка помрачи деликатните му черти.

— Не знам, Рени. Мисля, че има неща, които още не знам… Казах ти нещо за плановете си, но сега разбирам, че още не съм готов да ги осъществя. Освен това… — сниши съзаклятнически гласа си !Ксабу и огледа пътеката, сякаш проверяваше дали не го следи някой — … освен това все мисля и мисля за… онова, което ми се случи. На онова място.

Автобусът зави и скоростите му изскърцаха оглушително. Рени сподави усмивката си. Ако някой наистина подслушваше, би трябвало да може да чете и по движението на устните му.

— Ако мога да ти помогна по някакъв начин — отвърна тя, — моля те да ми кажеш. Дължа ти много. Бих могла да ти помогна да си уредиш стипендия…

Бушменът енергично поклати глава.

— Не става въпрос за пари. Много по-трудно е. Ако беше просто градски проблем, щях да попитам приятелите си и да намеря градски отговор. Но там, където живея сега, трябва сам да открия отговора.

— Не съм сигурна, че те разбирам — поклати на свой ред глава Рени.

— И аз не съм сигурен, че разбирам нещо.

!Ксабу се усмихна, за да заличи мрачността си, но Рени забеляза, че го прави умишлено, и й стана болно. Това ли беше научил в Дърбан и на другите места, където живееха градски хора, както той ги наричаше? Да се преструва, да крие чувствата си и истинското си лице?

„Поне да съм благодарна, че трудно му се удава. Все още.“

Автобусът се движеше по надлез. !Ксабу се бе загледал през прозореца надолу към крайбрежното разширение на Национален маршрут 3, задръстено от коли дори в късната сутрин като покрит с термити разцепен пън.

Изпитала внезапно безпокойство от ритъма на градския живот, който винаги бе възприемала като нещо нормално, Рени се обърна и заоглежда пътниците. Повечето бяха възрастни чернокожи жени, тръгнали към Клуф и другите богаташки североизточни предградия, където работеха като домашни помощнички, което те и прабабите им вършеха от десетилетия,

както преди, така и след освобождението. Бузеста жена близо до нея с глава, омотана в традиционен, но вече демодиран тюрбан, се взираше с поглед, който на страничен човек би могъл да му се стори празен. Не беше трудно да се досети защо застанали пред такъв безизразно втренчен поглед, белокожите южноафриканци през отдавна отминалите дни на апартейда били готови да му припишат какъв ли не израз на враждебност, тъпота и дори скрито желание за насилие и убийства. Но Рени беше израснала покрай тези жени и знаеше, че този израз е маска, която бяха надянали като униформа. Вкъщи, в кръчмата иди в сладкарницата винаги можеше да ги видиш засмени. Но докато работеха при белите, които толкова лесно сменяха настроенията си, за предпочитане беше да не изразяват нищо. Щом не изразяваш нищо, белият бос не можеше да се засегне или да те съжалява, или — което понякога беше най-лошото — да си позволява приятелски отношения, които никога не биха могли да бъдат пълноценни при подобно неравенство.

Рени имаше бели колеги в политехниката и с някои от тях дори поддържаше контакти и извън работата. Но откакто Пайнтаун беше станал смесен квартал, белите, които можеха да си го позволят, се бяха изселили в места като Клуф и хребета на Береа, все разположени по височините, сякаш чернокожите им съседи и колеги не бяха равностойни на тях индивиди, а част от някакъв огромен черен прилив, залял ниското.

Макар и институционализираният расизъм да си бе отишъл, разделителната стена на парите си беше все така висока. Сега чернокожите работеха във всички отрасли и на всички йерархични нива и след освобождението заемаха повечето ключови постове в правителството, но Южна Африка така и не беше се измъкнала напълно от дупката на третия свят, а двайсет и първи век не беше по-благосклонен към Африка от двайсетия. Повечето чернокожи си бяха все така бедни. А повечето бели, за които преходът към управление на чернокожите съвсем не се беше оказал чак толкова страшен, колкото си бяха въобразявали, съвсем не бяха бедни.

Докато продължаваше да се оглежда, погледът й бе прикован от младеж, седнал няколко седалки зад нея. Въпреки облачното време той беше със слънчеви очила. Наблюдаваше я, но щом очите му — или лещите — срещнаха погледа й, рязко се извърна и се загледа през прозореца. За миг я обзе панически страх, ала после забеляза шунта в основата на челото му, който надничаше изпод шапката му, и разбра. Обърна се напред и притисна чантата в скута си.

След малко се извърна внимателно, за да го погледне отново.

Имплантираният продължаваше да зяпа през прозореца, а пръстите му нервно потрепваха по облегалката пред него. Дрехите му бяха измачкани, с потни петна под мишниците. Невроканюлът беше поставен на черно — напъхан евтино и нескопосано — по ръба на пластмасата лъщеше възпаление.

Лек натиск по бедрото й я накара да подскочи. !Ксабу я погледна въпросително.

— Няма нищо — обади се тя. — После ще ти кажа.

Рени поклати глава. Когато с баща й и със Стивън се нанесоха в блока, се оказа, че един от апартаментите е свърталище на имплантирани. По стълбите неведнъж се бе натъквала на зомбираните му обитатели. Общо взето бяха безобидни — продължителната употреба на имплант с висока честота и инфразвук правеше хората некоординирани и инертни, — но винаги се чувстваше неловко в присъствието им, колкото и отнесени и вглъбени в себе си да изглеждаха. Веднъж като студентка някакъв мъж в автобуса я бе опипал настървено, явно, без да я забелязва, а под въздействието на някое невъобразимо видение, възникнало в превърнатия му в желе мозък, след което никога вече не можа да се присмее на „имплантиращите глави“ така, както им се присмиваха приятелите й.

Всъщност в края на краищата се оказа, че съвсем не са толкова безобидни, но полицията не беше в състояние да направи кой знае какво и след като няколко от по-възрастните им съседи бяха обрани, а в някои от апартаментите беше проникнато с взлом, група за поддържане на реда и спокойствието — в която участваше и баща й — беше изкъртила вратата с тояги и бухалки за крикет. Кльощавите същества вътре не бяха оказали кой знае каква съпротива, но все пак имаше разцепени глави и счупени ребра. После месеци наред бе сънувала кошмари с „имплантирани глави“, които бавно се търкалят надолу по стълбите, размахват ръце като удавници и издават боботещи звуци — по-скоро животински, отколкото човешки. Бяха почти неспособни да се защитят, сякаш това внезапно избухване на гняв и болка беше само следващата, макар и по-неприятна част от зареждането.

Все още в идеалистичния период на студентската си възраст Рени се стъписа, когато откри, че баща й и останалите мъже бяха задигнали апаратурата и оборудването, които бяха намерили там — предимно евтини нигерийски боклуци — и ги бяха продали, за да изпият за една седмица спечеленото, постоянно разказвайки си историята за героичната си постъпка. Доколкото успя да разбере, никой от ограбените никога не получи дял от печалбата. Дългия Джоузеф Сулавейо и компанията му си бяха

присвоили правото на победителя, правото да поделят плячката.

Всъщност ефектът от преживяното в „При господин Дж.“ не се различаваше особено от имплантирания, макар и да беше далеч по-изтънчен. Това ли бяха постигнали? Бяха произвели имплант с хипермощност — хиперимплант, така да се каже — и бяха добавили нещо като хипнотични белезници, които да попречат на жертвите да се освободят от примката.

— Рени? — отново я потупа по крака !Ксабу.

Тя поклати глава, усетила, че се бе втренчила вцепенено пред себе си също като онзи с тръбичката в главата.

— Извинявай. Бях се замислила за нещо.

— Бих искал да те попитам за жената, при която отиваме.

— Тъкмо щях да ти разкажа — кимна тя, — но просто… просто се разсеях. Тя ми беше преподавателка. В университета в Натал.

— И ти е преподавала… как се наричаше твоята специалност? Виртуално инженерство?

Рени се разсмя.

— Да, точно така му викаха. Звучи доста нелепо, нали? Също като доктор по електричество или нещо такова. Но си беше невероятна. Не съм срещала човек като нея. И си беше истинска южноафриканка — в най-добрия смисъл на думата. Когато курсът на ранда падна катастрофално и всички бели преподаватели — а дори и много от азиатците и чернокожите — поголовно изпращаха документите си по Европа и Америка, тя само им се смееше. „Семейство Ван Блийк живее тук от шестнайсети век — повтаряше тя. — Толкова отдавна сме тук, че корените ни не могат да бъдат изтръгнати. Ние не сме мръсни африканери, ние сме африканци!“ Впрочем тя така се казва — Сюзън ван Блийк.

— Щом ти е приятелка — обади се тържествено !Ксабу, — тя е и моя приятелка.

— Ще ти хареса, сигурна съм. Божичко, не съм я виждала от толкова отдавна. Кажи-речи от две години. Но когато й се обадих, само каза: „Идвай, ще приготвя обяд.“ Все едно през седмица се отбивам у тях.

Автобусът вече изкачваше стръмните хълмове към Клуф. Къщите, толкова сврени една до друга долу, в ниското, тук, във височините, имаха по-снобски вид, и всяка запазила благоприличие разстояние от съседите си и заобиколена от дискретната драперия на дърветата.

— Най-интелигентният човек, когото познавам — добави Рени.

На автобусната спирка ги чакаше кола — скъпо на вид електрическо ихлоси. До него, облечен в безупречни спортни

дрехи, беше застанал висок чернокож мъж на средна възраст, който се представи като Джеремая Дако. Не каза почти нищо друго, докато настаняваше Рени и !Ксабу на задната седалка. Рени предложи някой от тях да седне отпред, но единственият отговор, който получи, бе хладна усмивка. След като той реагира на опитите й да завърже разговор с минимум усилия да го поддържа, тя се отказа и се загледа в прелитащия покрай нея пейзаж.

Макар да не прояви какъвто и да е интерес да започне разговор, очевидно !Ксабу доста го заинтригува — или поне Рени си направи такова заключение от честите му погледи към бушмена в ретровизьора. Като че ли присъствието на малкия мъж не му допадаше особено, въпреки че, доколкото успя да забележи, на него май почти нищо не му допадаше. Освен това прикритото му любопитство й напомни реакцията на баща й. Може би и той си мислеше, че бушмените са само стар спомен.

Щом минаха през охраняемия вход (ловкостта, с която Дако набра кода и притисна палец към сензора, беше свидетелство за отдавна изработен навик), веднага видяха къщата в края на дългата, оградена с дървета алея, сякаш изникнала от някой сън — висока, поддържана, приветлива и голяма точно каквато си я спомняше. Рени беше посещавала доктор Ван Блийк само няколко пъти, при това отдавна, и изпита истинско задоволство, че къщата й се стори така позната. Дако навлезе в полукръглата автомобилна алея и спря пред верандата с колони. Впечатлението от огромния й размер се смекчаваше от разположените от двете страни на входа шезлонги и градински столове. Сюзън ван Блийк седеше на един от столовете и четеше книга — бялата й коса блестеше като пламъка на свещ върху тъмния фон. Щом колата спря, тя вдигна поглед и махна с ръка.

Рени затръшна вратата, с което си спечели неодобрителния поглед на шофьора, който тъкмо се канеше да й отвори.

— Не ставай! — викна тя, затича се по стъпалата и я прегърна, без да покаже изненадата си колко мъничка и крехка като птичка й се стори старата жена.

— Да ставам ли? — разсмя се Сюзън. — Не разполагаш с чак толкова време, нали?

И тя посочи към колелцата на стола, скрити под карираното одеяло, преметнато върху коленете й.

— О, Боже, какво е станало с теб? — леко се притесни Рени.

Сюзън ван Блийк изглеждаше състарена. Когато Рени бе нейна студентка, тя беше прехвърлила шейсетте, така че не беше чак толкова учудващо, но все пак беше потискащо какво могат да направят с човек някакви си две години.

— Нищо фатално — е, опасно е да го кажа на моята възраст. Счупих си тазовата кост, с една дума. Всички калциеви добавки на света не биха ти помогнали, ако тръгнеш да слизаш по стълбите със задника напред. — Тя отмести поглед от Рени. — А това е приятелят, когото каза, че ще доведеш, нали?

— О, разбира се, това е !Ксабу. !Ксабу, запознай се с доктор Ван Блийк.

Малкият мъж кимна и се усмихна тържествено, докато стискаше ръката й. Дако, който отново се появи, след като бе паркирал колата отстрани на алеята, измърмори нещо — очевидно на себе си — и отмина.

— Надявах се, че ще можем да поседнем навън — обади се домакинята, като погледна намръщено към небето. — Но, разбира се, времето се развали. — Вдигна крехката си ръка и посочи обширната веранда. — Нали знаете как сме ние, африканерите — вечно висим по верандите. Но е твърде хладно. Между другото, млади момко, надявам се, че не възнамеряваш да ми викаш „доктор“ през цялото време. „Сюзън“ би свършило чудесна работа.

Отметна одеялото и го подаде на !Ксабу, който го пое, сякаш беше церемониална одежда. След това, без да използва някакво видимо контролно устройство, тя обърна инвалидната количка и я подкара към рампата, поставена над прага.

Рени и !Ксабу я последваха по широкия коридор. Колелцата изскърцаха върху полираните дъски, когато доктор Ван Блийк зави и ги въведе във всекидневната.

— Как работи количката? — попита Рени.

— Доста гладко, не намираш ли? — усмихна се Сюзън. — Наистина много хитро са го измислили. Има и такива, които се контролират направо с имплант, но ми се видя доста свирепо — в края на краищата имам намерение рано или късно да се надигна от тая проклетия! Тази тук работи с кожни контакторни сензори, които разчитат движенията на мускулите на краката ми. Стегна ли ги, тръгва. Отначало бях с една от онези, старомодните, с ръчно управление, за да заздравее костта, но сега мога да използвам тази и за физическа терапия — нали се сещаш, да поддържам мускулите на краката си във форма. — Тя посочи към канапето. — Моля, настанявайте се. Джеремая ей сега ще донесе кафето.

— Трябва да призная, че се учудих, когато разбрах, че си още в университета — каза Рени.

Сюзън смръщи лице като малко дете, което за първи път опитва спанак.

— Че къде да съм, за Бога? Не че се вясвам кой знае колко

често — всъщност веднъж месечно за нещо, което евфемистично наричат „приемни часове“. Повечето време давам консултации направо оттук. Но все пак от време на време трябва да излизам. Понякога самотата ми писва, а както вероятно сте забелязали, Джеремая не е най-приказливият компаньон на света.

Сякаш дочул името си, Дако се появи на вратата с кафеник и сервиз за кафе върху поднос. Остави го на масата и натисна буталцето — привързаността на доктор Ван Блийк към модерните технологии очевидно не се разпростираше и над приготвянето на кафе, — след което погледна крадешком към !Ксабу и отново излезе от стаята. Бушменът, който разглеждаше натъпканата с картини и скулптури всекидневна, изглежда, не забеляза нищо.

— Непрекъснато го оглежда — обади се Рени. — През цялото време в колата поглеждаше !Ксабу в огледалото.

— Може да го е харесал — усмихна се Сюзън, — но подозирам, че е по-скоро гузна съвест.

— Какво искаш да кажеш? — учуди се Рени.

— Джеремая е гринка — както са наричали метисите в лошите стари времена, макар да е чернокож като всички останали. Преди двеста — триста години те изгонили бушмените от този район на Южна Африка. Насилствено. Чудовищно. Било е кошмарно време. Предполагам, че белите биха могли да направят нещо, за да ги спрат, но суровата истина е, че са виждали по-голям потенциал в гринка, отколкото в бушмените. Тогава да имаш и капка бяла кръв било за предпочитане, отколкото да нямаш никаква, независимо че това изобщо не те поставяло на равна нога с белите — усмихна се тъжничко тя. — Твоите хора спомнят ли си с омраза за гринка, !Ксабу? Или ти си от съвсем друг район?

Младият мъж се обърна и каза:

— Съжалявам, не ви слушах внимателно.

Сюзън го погледна проницателно.

— А… видял си моята картина.

Той кимна. Рени се обърна, за да види за какво говорят. Онова, което бе помислила за екран над камината, беше всъщност фотография, широка почти три метра, каквито бе виждала само по музеите. На нея имаше рисунка върху естествена скална стена — примитивно и изящно творение. Няколко бегли щриха изобразяваха газела, а от двете й страни имаше две групи танцуващи човешки фигури. Скалата беше огряна от светлината на залеза. Боята изглеждаше доста прясна, но Рени бе сигурна, че не е.

!Ксабу отново бе забил поглед в нея. Бе привел рамене по особен начин, сякаш очакваше да бъде нападнат, но вместо страх

в очите му се четеше удивление.

— Знаеш ли откъде е? — попита го Сюзън.

— Не. Но знам, че е стара, от времето, когато ние, бушмените, сме били единствените хора по тези земи. — Той протегна ръка, сякаш да я докосне, макар снимката да беше най-малко на три метра от канапето, на което бе седнал. — Страшно силно е да я гледаш. — Той замълча. — Но не съм сигурен дали съм щастлив, че е затворена в къща.

Сюзън се намръщи, но не реагира веднага.

— Искаш да кажеш — в къщата на бял човек? Не, всичко е наред. Разбирам — или поне така си мисля. Не искам да засегна никого. За мене тя няма религиозен смисъл, но я намирам за красива. Мисля, че ме зарежда духовно, ако не ви звучи претенциозно — загледа се в снимката тя, сякаш я виждаше по нов начин. — Самата рисунка, оригиналът, все още съществува върху една канара в замъка на великана в планините Дракенсберг. Притеснява ли те, !Ксабу? Мога да помоля Джеремая да я свали. Следващите няколко часа той едва ли ще има кой знае колко работа, но така или иначе си получава заплатата.

Малкият мъж поклати глава.

— Няма нужда. Като казах, че не се чувствам спокойно, говорех за собствените си мисли, за собствените си чувства. Рени знае, че много се тревожа за моя народ и за неговото минало. — Той се усмихна. — А и за бъдещето му. Може би е по-добре, че някои хора могат да я видят поне тук. Може би ще си спомнят… или поне биха поискали да си спомнят.

Известно време и тримата отпиваха мълчаливо от чашите кафе, загледани в подскачащата газела и танцьорите.

— Е — обади се накрая доктор Ван Блийк, — ако все още искаш да ми покажеш нещо, Ирене, да се захващаме, иначе ще изтървем обяда. Джеремая не си пада по промените в програмата.

Рени не й беше разказала подробности по телефона. Сега, като започна да разправя на Сюзън за тайнствения файл, усети, че й разкрива повече, отколкото бе възнамерявала. Доктор Ван Блийк, опитвайки се да схване същността, непрекъснато задаваше въпроси, на които беше трудно да се отговори само отчасти, и скоро Рени разбра, че е казала на бившата си преподавателка почти всичко освен името на виртуалния клуб и първопричината за отиването им там.

„Старите навици умират трудно“ — помисли си Рени. Сюзън я гледаше настойчиво със светнал поглед, през който прозираше не само поразително впечатляващата жена, каквато беше, когато Рени я срещна за първи път, но и момичето с остър ум и остър

език, каквото е била преди повече от половин век. „Никога не бих могла да я преметна.“

— Кому, за Бога, е притрябвала подобна система за охрана? Какво толкова пазят, да му се не види? — Втренченият й поглед накара Рени да се почувства направо като престъпница. — Да не си се забъркала в нещо криминално, Ирене?

Сдържа се да не трепне при споменаването на противното й име.

— Не знам. Всъщност все още не искам да говоря за това. Но ако се занимават с онова, което предполагам, мястото трябва да бъде изпепелено като свърталище на отровни змии.

Сюзън се облегна на възглавничките в инвалидната си количка. Изразът й беше тревожен.

— Ще уважа тайната ти, Ирене, но това никак не ми харесва. Как можа да се забъркаш в такова нещо?

И тя погледна към !Ксабу, сякаш той би могъл да бъде причината.

Рени сви рамене.

— Да речем, че са ми отнели нещо изключително важно за мен, и искам да си го върна.

— Много добре, предавам се. Никога не съм имала търпение да си играя на гатанки. Да видим какво носиш. Елате с мен.

Тя поведе Рени и !Ксабу с безшумната си количка по коридора. Най-обикновена двукрила френска врата се отвори и зад нея видяха малък товарен асансьор.

— Слава Богу, че го инсталирах за апаратурата — заобяснява Сюзън. — Давайте да се натъпчем сега. Откакто стана тази дивотия с хълбока ми, ако имах само стълбището, с месеци нямаше да мога да се смъкна долу. Е, можех да карам Джеремая да ме разнася. Представям си картинката!

Сутеренът изглеждаше голям колкото самата къща. Значителна част от него беше заета от лабораторията с няколко реда маси, подредени по типичния за лабораториите начин.

— Пълен хаос — подхвърли тя и продължи: — Вече си имам абсолютно самостоятелна система и току-що приключих с антивирусната програма. Може да използваме и нея. Сигурно ще предпочетете да го гледате на монитор, нали така?

Рени кимна категорично. Дори и в присъствието на доктор Ван Блийк не би рискувала да се включи в триизмерна среда, за да изследва подаръка на онези от „При господин Дж.“, какъвто и да беше той. Никой не би могъл да й погоди подобен номер втори път.

— Добре тогава. Включвай комуникатора си и да започваме. Зареди това, за да му направя малко диагностика, преди да се

опитаме да го преместим в новата система.

След няколко минути доктор Ван Блийк пусна ръкавиците в скута си и пак направи детинска физиономия.

— Не мога да проникна в тая пущина! Но си права — твърде странна е. Не прилича много на антиинтрузивно устройство. Как ще накажеш някого, ако вкараш такъв огромен троянски кон в системата му, че да не може да помръдне дори опашката си? Както и да е. Можеш да се закачиш и ти.

Рени включи комуникатора си към апаратурата на Сюзън. Нещата запрепускаха едно след друго.

— То се преобразува. По същия начин се стовари върху комуникатора ми и първия път.

— Но то не подава копие, а само се движи.

Сюзън се намръщи, докато наблюдаваше примигването на диагностиците при всевъзможните им изчисления. На Рени почти й стана мъчно за специализираните програми на доктор Ван Блийк, сякаш бяха живи същества — миниатюрни учени, които кършат ръчички и спорят помежду си, докато се опитват да класифицират един съвършено непонятен обект.

— Знам — каза Рени. — Няма смисъл… — Тя млъкна и се втренчи в монитора. Екранът заблестя по-ярко. Диагностичната програма изчезна — числа, символи и графики сякаш бяха пометени от огън. Върху монитора нещо се моделираше.

— Какво, по дяволите, е това? — обади се ядосано Сюзън, но в гласа й се усети истинска тревога.

— Това е… град — наведе се Рени.

Изпита желание да се изсмее истерично. Сякаш участваше в някаква овехтяла кримка и току-що бе открила, че откраднатият от нея секретен микрофилм съдържа ваканционни фотоси.

— Визуална форма на някакъв град — добави тя.

— Никога не съм виждала подобно място.

Сюзън също се беше навела напред, както и застаналият зад стола й !Ксабу. Светлината от монитора позлатяваше лицата им.

— Вижте. Някога да сте срещали такива коли? Това е някакъв научнофантастичен клип… някакъв филм по мрежата.

— Не, истински е!

Рени не можеше да обясни защо е толкова уверена, но го знаеше. Ако беше неподвижна фотография като скалната рисунка на Сюзън, щеше да й е трудно да го усети. Но движението забележително увеличаваше степента на информация за окото — и за мозъка съответно; дори и най-добрите специалисти по ефектите смятаха движещите се предмети за по-трудни за синтезиране. Рени не беше във ВР-бизнеса толкова отдавна, колкото Сюзън, но окото й беше добре тренирано — дори по-

добре, отколкото на повечето хора в бранша. Дори в „При господин Дж.“, където очевидно разполагаха със страхотна апаратура, беше успяла да усети неуловими дефекти в координацията и натуралистичното движение. Но на този град със златни кули, развяващи се знамена и въздушни железници не му липсваше нищо.

— Мисля, че съм го виждал някъде — обади се !Ксабу. — Като насън е…

Сюзън вдигна ръкавиците и направи няколко движения.

— Върви автоматично. Не е придружен от никаква информация — намръщи се тя. — Просто…

Картината изчезна. За миг целият монитор почерня, след което върху екрана се изви цветна вихрушка от мигащи точки.

— Какво направи? — отмести поглед Рени — вибриращата искряща светлина й припомни за последния отвратителен час в клуба.

— Нищо. Това проклето нещо просто се самоизключи! Сюзън включи отново системата, която задейства, сякаш всичко беше нормално.

— Няма го.

— Самоизключи ли се?

— Няма го. Махна се. Нито следа от него.

След десет минути Сюзън отново пусна ръкавиците и се отдръпна от монитора. Беше претърсила най-старателно както своя компютър, така и комуникатора на Рени — без какъвто и да е резултат.

— Заболяха ме очите — каза тя. — Искаш ли да пробваш?

— Не се сещам за нищо, което ти да не си пробвала. Как така просто изчезна?

— Някаква автофагия. Показа се и се самоизяде. Нищичко не остана.

— Значи всичко, което видяхме, беше картинка от някакъв град. — Рени беше потисната. — И не знаем защо. А сега дори и това нямаме.

— О, ами да! Едва не забравих — придърпа отново количката си Сюзън близо до екрана. — Тъкмо вземах мостра, когато нещото рече „пук!“ — я да видим сега какво си имаме тук.

Зае се с търсача. След секунди на екрана се появи прозирна златна абстракция.

— Имаме го! — присви очи тя. — Хоп! Тъкмо започваше да се разсейва, когато го щракнах. Очите ми не ги бива за гледане отблизо, Ирене. Виждаш ли изобщо нещо там, или просто са случайни шарени петна?

— Мисля, че да.

— Ето там има кула — бавно произнесе !Ксабу. — Ето я!

— Така. Значи трябва да го прехвърлим в главната система. Тъй като сама взех мострата, да приемем, че е инертна и следователно безопасна — макар това нещо да се държи достатъчно странно, за да не съм особено сигурна в каквото и да било. Ох, хайде!

След малко отново се взираха в златистата мъгла, проснала се сега върху огромния екран на лабораторията.

— Имам устройство за изчистване на образа, което може и да помогне — каза Ван Блийк. — Докато обядваме, то може само да се справи с предварителните етапи — да изчисти шума и да пренареди сигнала, доколкото е възможно. Да вървим. Джеремая сигурно вече приритва.

— !Ксабу! — постави длан върху рамото му Рени. Бушменът сякаш бе хипнотизиран от образа на екрана.

— Добре ли си?

— И сега, дори и толкова деформиран, ми се струва познат. — Той не откъсваше очи от безформените вихри в кехлибарено, златисто и кремаво. — Виждал съм го някъде, но е по-скоро чувство, отколкото спомен.

— Не знам какво да кажа — сви рамене Рени. — Да вървим да обядваме. Може да се сетиш.

Последва я почти без желание, а на вратата на асансьора още веднъж погледна назад, сбърчил чело от недоумение.

Сюзън се оказа права: Джеремая беше повече от обиден, когато тя и гостите й пристигнаха за обяда с двайсетминутно закъснение.

— Изключих рибата едва когато ви чух, че се качвате — измърмори укорително той. — Но за зеленчуците не гарантирам.

Всъщност зеленчуците бяха чудесни, а костурът беше крехък и се топеше. Рени не си спомняше откога не беше яла толкова вкусна храна и си направи труда да похвали Дако. Настроението му като че ли се повиши и той кимна, докато разтребваше масата.

— Доктор Ван Блийк предпочита да яде сандвичи всеки ден — отвърна той като търговец на картини, когото са помолили за живопис върху черно кадифе.

Сюзън се разсмя.

— Просто не ми се иска да си губя времето, за да се качвам, когато имам работа. В дните, когато не работя по цял ден, усещам възрастта си. Ти не искаш да съм стара, нали така, Джеремая?

— Вие не сте стара — отговори той. — Вие сте инат и егоцентрик.

И той се оттегли в кухнята.

— Горкичкият — поклати глава Сюзън. — Дойде да работи

при нас, докато мъжът ми беше още жив. Тогава организирахме приеми, идваха хора от университета, чуждестранни гости. Управлението на домакинството го удовлетворяваше много повече, сигурна съм. Но е прав — през повечето дни не ме вижда след закуска, освен ако не трябва да ми донесе кореспонденцията. Оставя хапливи бележчици за всичко, което е свършил, а аз не съм забелязала. Страхотно ме забавляват, между нас казано.

!Ксабу през цялото време беше наблюдавал Джеремая с ненатрапчив интерес.

— Напомня ми брата на майка ми — горд човек, който може повече от онова, което искат от него. Не е добре за Духа.

Сюзън присви устни. Рени си помисли, че може и да се е засегнала.

— Може и да си прав — каза след малко доктор Ван Блийк. — Напоследък не съм изправяла Джеремая пред особени предизвикателства — по-скоро се оправям сама. Може би е егоистично от моя страна. — Тя се обърна към Рени: — Той дойде при нас, когато всичко още беше много неуредено, разбира се. Беше съвсем необразован — нямаш представа каква късметлийка си, Ирене. По твое време образователната система беше къде-къде по-добра. Според мен Джеремая би се справил с какво ли не, стига да му се даде възможност. Страшно бързо възприема и е много старателен. — Доктор Ван Блийк погледна към сребърната лъжичка, която държеше в изкривените си пръсти. — Надявах се неговото поколение да е последното, пострадало по наша вина.

Рени моментално се замисли за баща си, удавник в един невидим за околните океан, неспособен да открие твърда почва, на която да се закрепи.

— Ще си помисля за онова, което каза, !Ксабу — остави лъжичката Сюзън и енергично избърса ръце. — Възможно е човек да закостенее в навиците си. Както и да е, да видим какво ще правим с нашия тайнствен град.

Програмата за обработване на образа бе възстановила снимката до степен на разпознаваемост. Структурата на града се мержелееше като градина от неясни вертикални продълговати форми и триъгълници с импресионистични мазки, представляващи пътищата и релсите във въздуха. Рени и доктор Ван Блийк започнаха да поправят малки участъци, добавяйки детайли по спомен, които избистряха общите форми, очертани от устройството за изчистване на образа. !Ксабу се оказа изключителен помощник. Имаше удивителна визуална памет: ако Сюзън и Рени само си спомняха, че върху някоя плоска стена е имало прозорци, !Ксабу често можеше да каже точно колко са били и кои от тях са били осветени.

След малко повече от час се очерта картина, в която можеше да се разпознае златният град, изгорял на екрана за части от секундата. Не беше съвсем категорично оформена и имаше участъци, в които реконструкцията бе извършена предимно по догадки, но всеки, който го бе виждал вече, щеше да го разпознае.

— Значи сега започваме да търсим — наклони глава Сюзън. — Макар че все още не е съвсем наред.

— Вече не изглежда реален — обади се Рени. — Не е като на живо. Няма как — това е само една плоска, застинала, изцяло реконструирана версия. Част от въздействието на оригинала се дължеше на това. Все едно надзърташ през дупка в компютъра към реален град.

— Сигурно си права. И все пак, да му се не види, това е най-странното място, което някога съм виждала. Ако е реално, трябва да е някоя от онези чудовищни сглобяеми фибропластови конструкции, които издигат за една нощ из Индонезийския архипелаг или там някъде. — Тя разтри коленете си. — От тия проклети сензори взеха да ме пробождат коленете. Боя се, че аз бях дотук, миличка. Но ще започна да търся по специализираните мрежи дали няма да открия нещо подобно. Още не си се върнала на работа, нали? Значи можеш да оставиш на мен да го свърша. Имам поне три абонамента, които мога да натоваря — многонационални, с база данни за милиони човекочасове, които изобщо няма да забележат малко допълнително време за връзка. Имам и една приятелка — е, да речем, позната — казва се Мартин Дерубен, учен от изключителна класа. Ще видя какво ще каже по въпроса. Може даже да помогне безплатно, щом е за добра кауза — погледна към Рени тя с предишния си проницателен поглед. — Каузата е добра, нали така? Това е нещо важно за теб.

Рени успя само да кимне.

— Добре тогава. Тръгвайте. Ще ти се обадя, ако попадна на нещо.

Дако ги посрещна пред асансьора на основния етаж. Като по команда беше паркирал колата пред входа.

Рени прегърна доктор Ван Блийк и притисна устни към напудрената й буза.

— Благодаря ти. Беше чудесно, че се видяхме.

Сюзън се усмихна.

— Нямаше нужда да чакаш да те погнат ВР-терористи, за да ми дойдеш на гости, нали знаеш?

— Знам. Наистина ти благодаря.

!Ксабу стисна ръката на доктор Ван Блийк. Тя я задържа в своята, като го гледаше с грейнал поглед.

— За мен беше удоволствие да се запознаем. Надявам се пак

да дойдеш.

— Много бих искал.

— Добре. Договорихме се.

Тя остана в количката на потъналата в сянка веранда, изчака ги да се качат в колата и им махна, докато Дако завиваше по дългата алея и тръгна по ограденото с дървета шосе.

— Изглеждаш много тъжна.

!Ксабу от дълго време я наблюдаваше.

— Не съм тъжна. Просто съм… потисната. Всеки път, когато ми се стори, че съм стигнала донякъде, се натъквам на стена.

— Не трябва да казваш „съм“, а „сме“. Влажните му кафяви очи я гледаха с упрек, но Рени нямаше сили дори да се почувства виновна.

— Ти ми помагаш много, !Ксабу. Разбира се, че е така.

— Не говоря за себе си, а за теб. Ти не си сама — ето, днес разговаряхме с тази мъдра жена, твоята приятелка, и тя положително ще ни помогне. Приятелството дава сили, както и семейството. — !Ксабу разпери ръце. — Всички ние сме малки пред могъщите сили, пред гърма на пясъчната буря.

— Това е по-могъщо от пясъчна буря — инстинктивно затърси цигара Рени, но се сети, че в автобуса не се пуши. — Ако не съм откачила съвсем, то е по-голямо и по-странно от всичко, за което съм чувала.

— Тъкмо в такива моменти човек разчита на онези, които ще му помогнат. В моето семейство казваме: „Сега да бяха песоглавците на скалата.“ Само че ние ги наричаме „хората, които седят на петите си“.

— Кого наричате така?

— !Песоглавците. Учили са ме, че всички същества, които живеят под Слънцето, са хора като нас, но по-различни. Знам, че градските хора не мислят така, но за моето семейство и особено за семейството на баща ми всички живи неща са хора. Песоглавците са хора, които седят на петите си. Сигурно си ги виждала и знаеш, че е така.

Рени кимна малко сконфузено, защото бе виждала песоглавци само в зоопарка в Дърбан.

— Но защо каза, че искаш песоглавците да са на скалата?

— Това означава, че човек е в затруднение и му трябва помощ. Всъщност моят народ и хората, които седят на петите си, не винаги са били приятели. Много-много отдавна песоглавците извършили голямо престъпление срещу нашия прататко Мантис. Между нашия и техния народ избухнала ужасна война.

Рени не можа да сдържи усмивката си. Той говореше за тези митични същества, за маймуни и богомолки, така сякаш му бяха

състуденти от политехниката.

— Война ли?

— Да. Заради един спор. Мантис се уплашил, че нещата ще се влошат и за да се подготви, изпратил един от синовете си да събере пръчки за стрели. Песоглавците видели момчето внимателно да избира и събира пръчките и го попитали за какво са му. — !Ксабу поклати глава. — Младият Мантис бил глупав и наивен. Казал им, че баща му се готви за война с хората, които седят на петите си. Песоглавците се разгневили и уплашили. Дълго време обсъждали какво да направят, докато се скарали помежду си, а накрая се нахвърлили върху младия Мантис и го убили. След това, опиянени от лесната победа, извадили окото му и започнали да си играят с него. Подхвърляли си го като топка и крещели: „Искам аз! Чий ред е?“, докато се боричкали кой да го докопа.

Старият прататко Мантис насън чул сина си да го вика. Взел лъка си и хукнал толкова бързо нататък, че дори малкото стрели, които носел, засвистели като вятъра в храстите. Започнала битка и макар че песоглавците били много, успял да им отнеме окото на сина си, но самият той бил лошо ранен. Пъхнал го в кожения мях и избягал.

Занесъл окото на едно място, където от земята бликала вода и растели тръстики, сложил го във водата и му наредил да порасне отново. Много дни наред отивал там и въпреки че нищо не се променяло, не преставал да ходи. И ето че един ден дочул плискане и видял, че детето му пак е цяло и плува във водата. — ! Ксабу се усмихна, наслаждавайки се на щастливия момент, след което отново стана сериозен. — Това била първата битка във войната между песоглавците и народа на Мантис. Това била ужасна и дълга война с много жертви и от двете страни, преди да свърши.

— Все пак не мога да разбера. Ако това е историята, защо очакваш песоглавците да ти помогнат? Те са ужасни.

— Да, но са се държали така само защото ги е било страх — мислели са, че прататко Мантис иска да ги нападне. Всъщност истинското обяснение е в една много стара история на семейството на баща ми. Но се боя, че много приказвам — погледна я под вежди той, както й се стори, с известна самоирония.

— Не, моля те — настоя тя. Предпочиташе всичко друго, само и само да не мисли за собствените си неудачи, докато мрачният сив град се нижеше зад стъклата. — Разказвай.

— Случило се много отдавна — толкова отдавна, че сигурно ще го сметнеш за измислица — погледна я с престорена

сериозност той. — Казвали са ми, че това се случило с бабата на бабата на баба ми.

Във всеки случай една жена от моето семейство, която се казвала Н!ука, се разделила със своите хора. Било по време на голяма суша и всички трябвало да се пръснат в различни посоки, за да търсят и най-отдалеченото кладенче. Тя и мъжът й тръгнали заедно — той носел последната им вода в черупка от щраусово яйце, а тя носела малкото си дете на ръце.

Вървели дълго, ала не намерили вода нито в първата, нито във втората дупка. Продължили нататък, но трябвало да спрат, защото се мръкнало. Не само жадни, а и гладни — защото по време на суша трудно се среща дивеч, — те легнали да спят. Н!ука гушнала детето си и му запяла, за да забрави болките в стомахчето си.

Събудила се. Лунният резен, който подсказвал на мъжете от ранната раса да направят първия лък, бил високо над главата й, но светлината му била слаба. Мъжът й се бил надигнал до нея с разширени от страх очи. От мрака зад последните тлеещи въглени в огъня се обадил глас. Не виждали нищо освен две очи, които проблясвали като студени, далечни звезди.

— Виждам, че сте трима — двама големи и един малък — обадил се гласът. — Дайте ми малкия, защото съм гладна, и ще оставя другите двама да си вървят.

Н!ука притиснала детето към себе си.

— Коя си ти? — извикала тя. — Кой е там?

Но гласът само повторил онова, което казал и преди.

— Няма да го направим — викнал мъжът й. — И ако посмееш да се приближиш до огъня, ще ти изпратя отровна стрела, кръвта ти ще се вкисне във вените ти и ще умреш.

— Не съм толкова глупава да се приближавам до огъня ви — отвърнал гласът. — Но аз съм търпелива. Вие сте далеч от племето си, а все ще ви се доспи…

Очите угаснали. Н!ука и мъжът й били много уплашени.

— Знам кой е това — рекла Н!ука. — Това е Хиената, най-проклетата от старите. Ще ни преследва, докато заспим, и после ще ни убие и ще нагълта детето ни.

— Тогава ще се сражавам с нея сега, преди умората и жаждата да са отнели всичките ми сили — казал съпругът й. — Но това може и да е последният ми ден, защото Хиената е умна, а челюстите й са силни. Ще отида да се бия с нея, а ти трябва да избягаш с детето ни.

Н!ука се опитала да го разубеди, ала той не отстъпил. Изпял песен на Зорницата, най-великият от всички ловци, и потънал в мрака. Докато тичала с детето, Н!ука ридаела. Чула кашлящ

лай — буху, буху, буху! — издаде брадичка !Ксабу, за да имитира звука — и в този момент мъжът й извикал. Повече не чула нищо. Тичала много дълго и увещавала детето си да мълчи. След малко чула глас зад гърба си:

— Виждам, че сте двама — един голям и един малък. Дай ми малкия, защото съм гладна, и ще те оставя да си вървиш.

Тогава Н!ука страшно се уплашила, защото разбрала, че старата Хиена е убила мъжа й и че скоро ще я хване и ще убие и нея, и детето й, а наблизо нямало никой от племето да й помогне. Била сама в нощта.

Гласът на !Ксабу беше придобил особена интонация, сякаш автентичната приказка с нейните автентични думи се мъчеше да прозвучи през чуждия английски език. Рени, която досега изпитваше известно притеснение, че приятелят й май възприема приказката за истина, бе осенена от внезапно прозрение. Да, това беше приказка — нито повече, нито по-малко, — но приказките бяха едно от нещата, чрез които хората придават форма на Вселената. Всъщност, осъзна тя, !Ксабу беше съвсем прав: между една приказка, религиозното осенение и научната теория почти нямаше разлика. Мисълта я обезпокои, но от нея изпита и странно облекчение и за миг изгуби нишката на разказа му.

— … се издигнал пред нея от пясъка — висок три пъти колкото нея. Тя се покатерила по камъка, притиснала детето към гърдите си. Чувала дишането на Хиената все по-силно зад гърба си и когато погледнала назад, видяла огромните й жълти очи в мрака, които ставали все по-големи и по-големи. Отново запяла:

— Дядо Мантис, помогни ми сега, Бабо Звездице помогни ми сега, дайте ми сили да се изкача!

Покатерила се нависоко, където Хиената не можела да я стигне, и там се свила в една пукнатина, а онази долу се заразхождала напред-назад.

— Скоро ще огладнееш, скоро ще ожаднееш — извикала й Хиената. — Скоро и детето ти ще огладнее и ще ожаднее и ще заплаче за сладко млечице и вода. Скоро ще напече горещото слънце. Скалата е гола и на нея нищо не расте. Какво ще правиш, когато те заболи стомахът? Когато езикът ти се напука като пресъхнала кал?

Тогава Н!ука много се уплашила, защото всичко което казала старата Хиена, било вярно. Започнала да плаче и да нарежда:

— Тук ще е краят ми, където нямам нито един приятел и семейството ми е надалеч.

Чувала как долу старата Хиена си припява, готова дълго да чака. В този момент един глас я попитал:

— Какво правиш тук, на нашата скала?

От върха на скалата се спуснал човек — бил от хората, които седят на петите си. Едно време моят народ воювал с песоглавците, затова Н!ука се уплашила.

— Не ми причинявай зло — замолила се тя. — Старата Хиената ме накара да се кача тук. Уби мъжа ми, а сега чака долу да убие мене и детето ми.

Човекът я погледнал и заговорил ядосано:

— Защо приказваш така? Защо молиш да не ти причиняваме зло? Сторили ли сме ти нещо лошо досега?

Н!ука навела глава.

— Твоят и моят народ някога са били врагове. Били сте се във война с дядо Мантис. Аз никога не съм ви предлагала приятелството си.

— Това, че не си приятел, не те прави враг — рекъл й песоглавецът, — а Хиената е наш общ враг. Ела горе на скалата при моите хора.

Н!ука се закатерила след него. Когато стигнала до върха на скалата, видяла, че всички песоглавци били с шапки от кожа на язовец и щраусови пера, защото празнували. Дали храна и на нея и на детето й и когато всички се наяли, най-старият и най-мъдрият от хората, които седят на петите си, се обърнал към нея:

— Сега трябва да поговорим и да измислим какво да направим със старата Хиена, защото и ние не можем да мръднем от тази скала, а вече изядохме всичката храна и изпихме всичката вода.

Говорили много дълго и когато Хиената долу в ниското започнала да губи търпение, им викнала:

— Подушвам хората, които седят на петите си — и тях ще изпохапя и ще строша костите им с моите челюсти. Слезте долу и ми дайте най-малкия и най-крехкия и ще оставя останалите да си вървят.

Старият песоглавец се обърнал към Н!ука и й казал:

— Твоите хора могат да призовават червения пламък. Призови го, ако можеш, и ние ще направим нещо.

Н!ука извадила огнивото си и се навела ниско, така че вятърът да не издуха искрата, и когато червеният пламък се разгорял, тя и песоглавците взели един голям камък и го поставили в огъня. Когато се нагорещил, Н!ука го увила в парчето кожа, което й дал старият песоглавец, после отишла до ръба на скалата и викнала на старата Хиена:

— Ще ти хвърля детето си, защото съм гладна и жадна, а скалата е гола.

— Добре, хвърли го! — извикала Хиената. — И аз съм гладна.

Н!ука се навела и хвърлила горещия камък. Старата Хиена

веднага го нагълтала заедно с кожата. Когато го погълнала, камъкът започнал да я изгаря и тя се замолила на облаците да изпратят дъжд, но дъжд не завалял. Затъркаляла се по земята и се опитала да го повърне, но през това време Н!ука и песоглавците слезли от скалата, събрали още камъни и убили Хиената с тях.

Н!ука поблагодарила на хората, които седят на петите си, а най-старият от тях й казал:

— Помни, че когато и тебе, и нас ни заплашваше най-големият враг, ние бяхме твои приятели.

Тя се заклела, че винаги ще помни. И от този ден нататък, когато семейството ми е заплашено от опасност, ние казваме: „Сега да бяха песоглавците на скалата."

Рени остави !Ксабу на автогарата в Пайнтаун и едва успя да му каже довиждане, тъй като автобусът й тръгваше. Докато автобусът слизаше от рампата и се вмъкваше в задръстената с коли улица, тя се загледа в дребничкия мъж, застанал под козирката да разглежда разписанието, и отново я връхлетя чувство за вина.

„Той вярва, че песоглавците ще дойдат и ще му помогнат. Боже милостиви, в какво го набърках?"

Ако ставаше въпрос — и тя в какво се беше набутала? Изглежда беше си навлякла изключително мощни врагове и въпреки че едва не бе умряла, почти нямаше представа какво се бе случило, а не разполагаше и с почти никакви доказателства.

„Кажи си го направо — абсолютно никакви. Е, някаква мътна снимка на някакъв град: едното копие — в моя комуникатор, другото — в системата на Съюзън. Опитай да го представиш пред комисията на ООН: «Да, ние смятаме, че тези хора унищожават съзнанието на деца. Нашето доказателство? Тази снимка на купчина високи сгради.»"

По улиците в нейния квартал, в ниската част на Пайнтаун, имаше доста хора. Малко се учуди, тъй като беше делнична вечер, но хората по тротоара явно бяха в нещо като празнично настроение — седяха на групички насред улицата, подвикваха на непознати, подаваха си кутии бира. Когато слезе от автобуса в подножието на хълма, дори подуши остра миризма на пушек — може би някой пускаше фойерверки. Чак след като стигна до средата на улица „Убусика" и видя мигащите светлини на линейките и пожарните пред високия блок, както и ятото хеликоптери с камери, които кръжаха като мухи над пламъците, тя най-после разбра.

Беше останала без дъх и потънала в пот, когато стигна до полицейския кордон. От покрива на блока се издигаше дебел стълб дим — черен пръст, насочен към вечерното небе. Няколко

от прозорците на нейния етаж бяха избити и почернели от мощната експлозия. Стомахът й се сви от страх, като видя, че единият прозорец е нейният. Преброи пак — с надежда да е сбъркала, — но знаеше, че не е. Млад чернокож войник с шлем я задържа, когато се притисна към временната бариера, умолявайки да я пуснат оттатък. Когато му каза, че живее тук, той я насочи към един фургон в далечния край на паркинга. Поне стотина души от блока и два — три пъти повече от района сновяха по улицата, но Рени не забеляза сред тях баща си. Изведнъж отчаяно се опита да си спомни къде й беше казал, че ще ходи днес. Обикновено се връщаше привечер.

Около фургона блъсканицата беше твърде голяма, за да успее да поговори с някой служител — десетки гласове крещяха едновременно да им се обърне внимание, повечето отчаяно питаха за новини за близките си, а някои просто искаха да разберат какво се е случило и дали ще им изплатят застраховките. Блъскаха я и я подмятаха на всички страни, докато й се прииска да закрещи от безсилие и страх. Осъзна, че дори и да се разкрещи, никой няма да забележи, и си запробива път обратно през тълпата. Очите й бяха премрежени от сълзи.

— Госпожо Сулавейо?

Господин Пракеш, дребничкият закръглен азиатец, техен съсед по коридор, дръпна ръка от рамото й, сякаш учуден от самия себе си. Беше по пижама и хавлия, но беше нахлузил чифт токи с развързани връзки.

— Ужасно, нали?

— Виждали ли сте баща ми?

— Не, не съм го виждал — поклати глава той. — Всичко е толкова объркано. Жена ми и дъщеря ми са някъде тук, защото излязохме заедно, но оттогава не съм ги виждал.

— Какво стана?

— Според мен експлозия. Както си вечеряхме и — бууум! — плесна с ръце той. — Преди да разберем какво става, по коридора се разкрещяха хора. Не знам как е станало — нервно сви рамене той, сякаш можеха да обвинят него. — Видяхте ли хеликоптерите? Долетяха страшно много — изливаха пяна върху покрива и външните стени. Сигурен съм, че всички ще се разболеем от нея.

Рени се дръпна настрана. Не можеше да споделя тревожното му, но същевременно превъзбудено настроение. Семейството му беше в безопасност и вероятно бърбореха с другите съседи. Дали всички бяха оцелели? Със сигурност не, като гледаше какви са щетите. Къде ли е баща й? Усети, че изстива. Толкова пъти беше искала да го няма, той и отвратителният му характер да изчезнат

от живота й, но никога не бе предполагала, че може да се стигне до това: седем и половина вечерта, улицата — пълна с бъбрещи сеирджии и зашеметени пострадали. Нищо не ставаше така изведнъж, нали?

Закова се на място, втренчена в редицата от почернели прозорци. Възможно ли беше да е заради нея? Някаква репресивна мярка на онези от „При господин Дж.“?

Разтърси глава — виеше й се свят. Без съмнение това беше параноя. Някой стар калорифер, неизправен кабел, развалена готварска печка — имаше десетки далеч по-вероятни причини от убийственото отмъщение на собствениците на някакъв си ВР-клуб.

През тълпата премина тръпка на сподавен ужас. Пожарникарите изнасяха носилки през входната врата. Рени се ужаси, но не можеше да седи и да чака. Опита се да си пробие път през гъстата тълпа зяпачи, ала беше невъзможно. Като се извиваше и блъскаше с лакти, където беше необходимо, успя да се добере до кордона, възнамерявайки да заобиколи и да се опита да се добере до входа от другата страна на кордона.

Той седеше на бордюра до един празен полицейски микробус с глава между ръцете.

— Татко? Татко!

Тя падна на колене и бурно го прегърна. Той бавно вдигна глава, сякаш не можеше да разбере какво става. Лъхаше силно на бира, но в момента това не я интересуваше.

— Рени? Ти ли си бе, момиче?

Втренчи в нея зачервените си очи така настървено, че тя помисли, че ще я удари. Вместо това се разтърси от плач и сграбчи раменете й, тикна лице във врата й и я притисна така силно, че едва не я задуши.

— Ох, толкова ми е зле, момичето ми! Не трябваше да го правя! Мислех, че си там вътре. Ох, Господи, Рени, толкова ми е зле, така ме е срам!

— Татко, какво говориш? Какво си направил?

— Нали каза, че няма да те има цял ден. Че отиваш при твоята приятелка, учителката — заклати глава той, без да смее да я погледне в очите. — Идва Уолтър и вика: „Да вървим да се поразтъпчем.“ Но прекалих с пиенето. Връщам се — тука всичко изгоряло и си помислих, че си се върнала и че си изгоряла… — с мъка пое въздух той. — Така ме е срам.

— О, татко, нищо ми няма. Току-що се връщам. Притесних се за теб.

Той си пое дълбоко въздух на пресекулки.

— Видях как всичко гори. Господ да ми прости, момичето ми,

сетих се за горкичката ти майка. Помислих, че и тебе съм загубил.

Сега и Рени заплака. Пусна го чак след малко. Седяха един до друг на бордюра и гледаха как последните пламъци бавно гаснат, докато пожарникарите приключваха работата си.

— Всичко… — обади се Дългия Джоузеф. — Всичките играчки на Стивън, стенният екран, всичко. Не знам какво ще правим, момичето ми.

— Точно сега, мисля, че ни трябва по едно кафе — изправи се тя и протегна ръка.

Баща й я пое и се надигна — олюляваше се като замаян.

— Кафе ли?

Той се загледа в онова, което допреди малко беше техният дом. Блокът приличаше на бойно поле след свирепа битка, която никой не беше спечелил.

— Ами добре — каза той. — Що пък не?

СЕДМА ГЛАВА
СМЪРТОНОСНАТА КУЛА НА СЕНБАР ФЛЕЙ]

МРЕЖА/НОВИНИ: Смърт на дете, наречена нанотех-убийство.

(Картина: ученическа снимка на Гарза.)

Диктор: Адвокатите на семейството на загиналата от изгаряне Дездемона Гарза нарекоха липсата на контрол от страна на правителството над химическите компании „разрешително за извършване на нанотех-убийства“.

(Картина: деца в магазин за дрехи.) Седемгодишната Гарза почина при запалване на якето си, произведено от активекс. Семейството й твърди, че фаталният огън е причинен от лошокачествената нанообработка на плата.

Фенерите в квартала на крадците мъждукаха едва-едва и нарядко като няколко проблясващи рибки в огромната локва на нощта, удавила зоната на престъпниците в древния Мадрихор. Градските глашатаи, които никога не се отбиваха тук, огласиха часа от укритията си по крепостната стена. Щом чу виковете им, Таргор фехтовачът мрачно се втренчи в купата си с медовина.

Чу тихите стъпки, без да вдигне поглед, но мускулите му се изопнаха. Намазаното с масло и покрито с руни острие на жетваря се бе отпуснало в ножницата, готово на мига да изскочи и да подари смъртта на всеки глупак, който би се осмелил коварно да нападне страшилището на средните земи.

— Таргор? Ти ли си?

Беше Питлит — понякога го придружаваше, — забулен в сива плътна роба, за да го предпазва от вечерния хлад, а и да прикрива самоличността му: дребният бандит се беше забърквал твърде често в заплетената политика на гилдията на крадците и в момента не беше особено добре дошъл в квартала.

— Да, аз съм. По дяволите! Защо се забави толкова?

— Задържа ме друга работа. Много опасна поръчка. — Питлит не беше особено убедителен. — Но вече съм тук. Умолявам те да ми известиш крайната ни цел.

— Още десет минути и тръгвах без теб — изсумтя Таргор и се изправи. — Да вървим. За Бога, престани да дрънкаш по този начин. Това вече не е игра.

— И сме се запътили към дома на магьосника Сенбар Флей? — Фредерикс все още не беше преминал напълно към

нормална реч.

— Адски си прав. Тъкмо той ме изпрати в гробницата — това първо — и искам да знам защо.

Орландо укроти нетърпението си. Би предпочел да скочи направо в крепостта на Флей, но сим-светът на средните земи беше изключително стриктен по отношение на разстоянията и времето за пътуване — освен, ако не разполагаш със заклинание за пренасяне, което да изгориш, или с вълшебен жребец — и трябваше да се движиш с РЖ-скорост. Това, че вече не му се занимаваше с обичайните усложнения на играта, не означаваше, че може да променя правилата. Поне конят му беше последен модел в средните земи.

— Но как изобщо си тук? — прокрадна се тревожна нотка в гласа на Фредерикс. — Нали те убиха. Искам да кажа — убиха Таргор.

— Да, но накрая реших да подам молба за преразглеждане. Само че съветът по присъдите не може да види онова, което видях аз — цялата онази част от записа на играта просто е изчезнала, — така че градът ще си остане тайна.

— Но ако не го открият, просто ще потвърдят смъртта на Таргор — пришпори коня си Фредерикс, който постоянно изоставаше от по-бързия Черен вятър на Орландо. — Съветът никога няма да я отмени, доверявайки се единствено на теб.

— Знам, умнико. Но докато разглеждат случая, Таргор е жив до доказване на обратното. И аз мога да се движа из средните земи много по-бързо и да науча много повече като него, отколкото, ако трябваше да започна отново като Уи Уили Уинкъл, Дребосъка Наемник, или нещо такова.

— О… — замисли се за миг Фредерикс. — Ей, ама това е страхотно, Гардино. Все едно са те пуснали под гаранция, за да докажеш, че си невинен — като в оная кримка за Джони Айспик.

— Нещо такова.

Тази вечер градът или поне улиците му бяха притихнали, което не беше за учудване, тъй като в повечето учебни заведения се провеждаха семестриалните изпити. Мадрихор, както беше отбелязал веднъж някакъв журналист, малко напомняше крайбрежен град във Флорида: населението му нарастваше и спадаше с ритъма на училищните ваканции, като достигаше върховите си стойности през лятото, по време на пролетната ваканция и по Коледа. Новогодишният купон на мадрихорския площад „Крал Гилатиел“ не се различаваше особено от която и да е пиянска оргия в края на сезона в Лодърдейл, посочваше авторът, само дето във Флорида по-малко хора носеха криле на прилеп и бойни брадви.

Излязоха от квартала на крадците и поеха по калдъръмената улица на малките богове. Орландо нарочно заобиколи двореца на сенките. Хората от двореца на сенките не бяха същински играчи, доколкото бе имал вземане даване с тях — като че ли никога не правеха нищо. Просто киснеха там, правеха купони, преструваха се на вампири и демони и правеха много мек секс и разни други неща, които смятаха за упадъчни. Орландо, в общи линии, доста се притесняваше от тях. Попаднеше ли веднъж човек сред тях, трябваше да мине през какви ли не глупости, преди да се измъкне обратно. Бяха регистрирали собствеността си над парцелчето в Мадрихор още в ранната история на средните земи и определяха и следяха за спазването на правилата в рамките на двореца и на още няколко частни къщи в града. Веднъж Фредерикс го беше завел на купон в двореца на сенките. Прекара по-голямата част от времето си в опити да не зяпа какво правят другите, просто защото знаеше, че искат да ги зяпат, а той нямаше желание да им доставя това удоволствие. Запозна се с едно доста приятно момиче в сим на жив мъртвец — в съдран саван, бледа загнила кожа и дълбоко хлътнали очи, — с което си поговориха. Имаше английски акцент, но живееше на Гибралтар, на испанския бряг, и искаше да посети Америка. Каза, че според нея самоубийството би могло да бъде произведение на изкуството, което пък според него си беше доста тъпо, но иначе му бе приятно да побъбри с нея, макар тя никога да не беше чувала за Таргор и всъщност никога не бе посещавала друго място в средните земи освен двореца на сенките. Разбира се, от цялата работа нищо не излезе, въпреки че се държеше така, сякаш би искала отново да го види. След два — три часа той си тръгна и отиде в „Гарота и кама“ да се надлъгва с други фенове на приключенията.

Когато Орландо и Фредерикс свиха по алеята на слепия просяк към реката, светлините в най-високата кула на двореца на сенките горяха. Сигурно пак някое тъпо ритуално посвещение, реши той. Опита се да си спомни името на момичето жив мъртвец — Мария? Мартина?, — ала не успя. Мина му през ума дали няма да я засече пак някой ден. Вероятно само ако отиде пак в двореца, което с положителност значеше никога.

Къщата на Сенбар Флей беше построена върху вълнолом, който се простираше навътре до средата на Тъмносребърната река. Беше надвиснала над мрачната вода като готически водоливник — стихнала, но нащрек. Фредерикс дръпна юздите и се загледа в нея. Беше трудно да различиш лицето му — лицето на Питлит — на фона на тъмния бряг, но Орландо не усети особен възторг в гласа му.

— Вече си влизал тук, нали?

— Веднъж. Но не съвсем.

— Какво искаш да кажеш?

— Вкара ме директно с магия. Искаше да ме наеме за една работа, не си ли спомняш?

— Значи нищо не знаеш за защитата му? Ей, Гардинър, ти може и да си умрял, обаче аз не съм. Не искам да убият Питлит ей така, за нищо.

Орландо се намръщи. Едва се сдържа да не извади жетваря и да замахне — което обикновено правеше, когато някой вземеше да притреперва по средата на някоя опасна мисия, — но Фредерикс беше тръгнал да му прави услуга все пак.

— Виж какво — каза той с възможно най-спокоен тон, — съсипвал съм места, в сравнение, с които това тук е жалък килер. Само не се подмокряй!

Фредерикс се намръщи.

— Поне имаш ли някакъв план или смяташ да пробваш с дебелата си глава? В квартала разправят, че имал пазач грифон. Такова нещо можеш да го убиеш само с ядрена бомба, мосю льо повелител.

Орландо се ухили — задължителното дърлене и предвкусваното удоволствие от онова, в което беше най-добър, разсеяха лошото му настроение.

— Аха, ячки са, ама са тъпи. Стегни се, Фредерикс, що за крадец си в края на краищата?

Отначало нещата тръгнаха доста гладко. По молба на Орландо Фредерикс беше взел противоотрова за отровните цветя в градината на магьосника, а четиримата въоръжени мъже, които хвърляха зарове в пристройката, не можеха да се мерят с варварската атлетична техника на боравене с меча на Таргор. Каменните стени на кулата на магьосника бяха гладки като стъкло, но Орландо бе преминал през възможно най-суровата школа на изкуството на приключенията, която предлагаха средните земи, и винаги си носеше огромно въже. Метна куката към парапета на четвъртия етаж и стъпил само след секунди върху мозаечния под на балкона, вече помагаше и на Фредерикс да се изкатери.

— Не можа ли просто да го попиташ защо те изпрати в оная гробница?

Крадецът се задъхваше много убедително. Орландо предположи, че родителите на Фредерикс сигурно бяха успели да му подарят за рождения ден бленуваната висококачествена приставка.

— О, хайде стига, Фредерикс, размърдай си мозъка! Ако беше някакъв заговор за ликвидирането на Таргор, положително щеше

да ми каже.

— Защо му е да се замесва в заговор? Ти дори не знаеш кой е Сенбар Флей.

— Само си мисля, че не знам. Но дори и да не го познавам, това нищо не значи. На бая народ му е писнало от Таргор.

Фредерикс, или по-скоро Питлит, най-после задиша нормално и се изправи.

— И на мен ми писва понякога от него… — подхвана той, но го прекъсна появилият се изневиделица огромен пазач грифон.

Огромният му клюн блестеше на лунната светлина, той шибаше с опашка насам-натам, пристъпвайки с отпуснатата, но предпазлива походка на запътил се към купата с вечерята котак.

— Таргор, пази се от звяра! — изписка Фредерикс. Уплахата възвръщаше старите му навици. Но се опомни. — Червен. От скъпите. Недосегаем за магически оръжия.

— Ами червен ще е, какъв друг — навъсено подметка Орландо, докато вадеше жетваря и приклякаше в отбранителна позиция.

Грифонът се закова, без да променя привидно небрежната си поза — ако изобщо нещо в тази кръстоска между лъв и орел, висока два метра и половина само до раменете, би могло да се нарече небрежно — и ги огледа със стъклени, безизразни черни очи, които накрая насочи към високия Таргор, с когото трябваше да се справи първо. Орландо се възмути: надяваше се, че поне отправното му движение ще е към Фредерикс, което би му открило възможност за чист замах към гръдния кош. Същество изви шия да го огледа с едно око, тъй като орловата глава ограничаваше бинокулярното му зрение. Орландо се възползва от възможността да застане отново пред клюна му и се втурна с насочен към гърлото му меч. Грифонът се оказа с по-добро зрение, отколкото му се искаше, или пък с по-бързи рефлекси. Дръпна се при атаката му и замахна с тежка, ноктеста лапа. Орландо се сви под ужасните нокти, сграбчи с две ръце жетваря и го заби с всичка сила в гърдите на грифона. Мечът издрънча о люспите и отхвръкна.

— По дяволите! — плъзна се той отново под лапите миг преди грамадата да се стовари отгоре му и да го затисне. — Тази гад май е облечена в ризница!

— Въжето! — извика Фредерикс. — Насочи се към въжето!

Орландо вдигна отново меча си и започна да обикаля около грифона. Дълбокото, къркорещо ръмжене на чудовището звучеше така, сякаш то се забавлява, докато се въртеше на задните си части, без да го изпуска от поглед.

— Не съм се отказал да вляза.

Фредерикс подскачаше покрай парапета.

— Зарежи го, Орландо, ако те убият пак, докато си в изпитателен срок, вече никога няма да се върнеш в играта!

— Ами тогава по-добре да не ме убиват. А сега млъквай и свърши нещо полезно.

Той се метна на една страна, щом грифонът замахна отново към него. Мощните нокти закачиха мантията му и я раздраха. Орландо можеше не по-зле от всеки друг в сим-света да води едновременно светски разговор и битка на живот и смърт, но предпочитанията му към лаконичния варварски стил на Таргор имаха основателни причини. Размяната на остроумия подхождаше на придворните фехтовачи, не на воюващите с чудовища. Празните приказки не разсейваха чудовищата.

Червеният грифон постепенно го изтласкваше към парапета, като замахваше с острите си нокти и стрелкаше клюна си. Още няколко крачки — и повече нямаше да има накъде.

— Орландо! Въжето!

Той метна поглед през рамо. Бягството беше само на една ръка разстояние. Но ако се откажеше, какво? Можеше да живее и без Таргор, да си пробие отново път с друг герой, да забрави за ужасно многото време, което беше пропилял. Но ако признае поражението, може би нямаше да научи никога нищичко за златния град. Никое друго аз от игрите — дори Таргор, който се бе превърнал в част от него — не бе нахълтвало и в сънищата му, както това безумно видение.

— Фредерикс! — изкрещя той. — Грабвай въжето и здраво го омотай около парапета. Веднага!

— И така ще издържи!

Орландо избяга и подскочи назад. Огромното червено чудовище направи още крачка напред и остана извън обсега на жетваря.

— Просто го направи!

Фредерикс се засуети трескаво край парапета. Орландо размаха меча пред очите на чудовището, за да отвлече вниманието му, но улучи случайно клюна му. То стрелна глава и едва не отнесе ръката му.

— Готово!

— Сега издърпай останалото и го хвърли на врата на това чудо. Точно над него, все едно, че чакам да го хвана от другата страна, а не съм точно под носа му.

И той избегна поредния удар на огромната алена лапа. Фредерикс понечи да се възпротиви, но изтегли въжето и го метна върху раменете на чудовището като ласо.

Сепнат, грифонът вдигна глава, а въжето се плъзна по

гривата му и се свлече на плочите на няколко метра от лявата ръка на Таргор.

— Сега направи нещо да отвлечеш вниманието му!

— Какво например?

— Престани най-после, Фредерикс, разкажи му някой тъп виц! Каквото и да е!

Крадецът се наведе и взе едно глинено гърне, оставено близо до парапета, вдигна го над главата си и го метна по грифона. То се разби в масивния му гръден кош; грифонът изсъска и стрелна глава настрани, като че ли искаше да клъвне някоя бълха. Точно в този миг Орландо скочи, грабна навитото въже и се хвърли към врата на чудовището, когато то отново обръщаше глава към него. Клюнът се стрелна надолу. Орландо се просна на земята, като продължаваше да стиска въжето, и запълзя под шията на грифона. Появи се от другата му страна и звярът изръмжа, раздразнен от пъргавината на противника си. Преди да успее да го нападне, Орландо пусна жетваря на плочите и се хвърли върху рамото на грифона, вкопчи се в кървавочервената грива, изтегли се нагоре и го яхна. Заби пети в огромния врат и дръпна с все сила въжето, за да затегне примката.

„Дано не му скимне да се претърколи и да ме смачка…“ — беше последната свързана мисъл в главата му.

Грамадният червей от кулата Морсин беше дълъг, силен и хлъзгав и смъртната му битка с Таргор се съпътстваше и от още една привлекателна особеност — провеждаше се на шест метра дълбочина под калната вода. Дори и Орландо, познавачът на света на игрите, беше впечатлен от реалистичността на преживяването. Ако и сега би имал време да прецени, отново би се впечатлил от изключителното умение на конструкторите да предвидят собствената му донякъде непредсказуема стратегия и да програмират доста сполучлива симулация на усещането за едновременно яздене и душене на двутонна маса върху копита, изпаднала в свръхестествена ярост.

Фредерикс се бе превърнал в размазано крещящо петно. Целият балкон бе люшкаща се замацана мъгла. Твърдата като камък грамада се мяташе като обезумяла: сякаш се опитваше да се пребори с разярена бетонобъркачка.

Орландо се прилепи възможно най-плътно и се вкопчи в шията на грифона, без да отпуска въжето. Това беше единственото място, където ноктите и клюна не можеха да го докопат, но съществото всячески се стараеше той да не остане дълго там. Всеки спазъм, всяко разтърсване едва не го събаряха

от мястото му. Оглушителното ръмжене на грифона вече не звучеше така, сякаш се забавлява, но не показваше да се задушава. Мерна му се мисълта дали червените грифони, освен, че са неуязвими за свръхестествени оръжия, и не дишат по някакъв необикновен начин.

„Само да имам късмет…“

Грифонът отново се разтресе. Орландо усети, че е само въпрос на мигове да успее да го хвърли. За да спази традицията, Орландо изрече молитвата, която би казал Таргор, и в същия момент пусна с една ръка въжето, бръкна в ботуша си и затърси камата. Стисна с крака шията на съществото, сграбчи с все сила въжето, издебна момента и заби камата в окото на грифона.

Зловещ писък разцепи пространството. Орландо усети, че хвърчи във въздуха по най-убедителен начин. Щом тупна на земята и се претърколи, огромното червено туловище на грифона рухна до него. Изригна черна кръв.

— Страшен си, братче. Направо страшен. Абсолютен трепач. Такова чудо не е било.

Орландо се надигна. Фредерикс беше застанал до него с ококорените от превъзбуда очи на Питлит.

— Слава Богу, че не използвам обикновени сензори — рече Орландо и изохка, когато Фредерикс му помогна да се изправи. — И все пак по-добре да бях изключил обратното захранване. Заболя ме.

— Да, но нямаше да получиш кредит за победата.

Орландо въздъхна и погледна грифона. Мъртъв, той като че ли заемаше още по-голямо пространство, проснат върху плочките като преобърнат автобус.

— Майната му, Фредерикс, имам си достатъчно други проблеми. Просто искам да се промъкна в тази кула. Ако обявят Таргор за мъртъв, за какво ми е още една точка?

— За архива. Нали знаеш, като спортистите.

— Исусе! Ама ти наистина си откачил. Хайде! Орландо вдигна жетваря от разширяващата се локва черна кръв и го избърса в кожата на трупа, а после уверено се запъти към вратата в дъното на балкона. Ако наоколо се спотайваха и други пазачи, суматохата положително би ги накарала да се появят досега.

Балконът отвеждаше към подножието на широко стълбище, което представляваше гърчещи се човешки фигури. На светлината на стенните свещници се виждаше редица от усти, които се отваряха и затваряха покрай перилата. Жалното им мърморене изпълваше пространството. Щеше да се впечатли повече, ако не беше видял рекламата на корицата на „Измъчени души“ в едно списание за игри преди около месец.

— Типичен магьосник — присви устни той. Фредерикс кимна.

Стълбите се изкачваха няколко етажа нагоре, наблъскани с елементарни магьоснически фокуси, повечето, от които популярни и сравнително евтини. Орландо реши, че Сенбар Флей който и да беше той, бе пръснал най-много пари за разрешително за грифона.

„Жалко — помисли си той. — Дано да е застрахован.“

Не си направи труда да претърсва долните стаи. Магьосниците, както и котките, винаги избираха високите места като че ли изпитваха необходимост да наблюдават другите отвисоко. Като изключим мравуняка от едри, но лениви паяци пазачи, които Орландо разпръсна с две — три замахвания на жетваря, други пречки не срещнаха.

В най-високата част на кулата, в голяма кръгла стая с прозорци от всички страни, през които се виждаше Мадрихор, откриха заспалия Сенбар Флей.

— Няма го — обади се поуспокоеният Фредерикс.

Тялото беше проснато върху катраненочерен одър, похлупен с нещо, което би напомняло стъклен сандък, ако беше малко по-плътно.

— Турил си е и защита.

Орландо огледа неподвижния сим на магьосника. Сенбар Флей беше опакован в същата метална черна материя, както при първата им среща — виждаха се само прихлупените върху очите му клепачи. Носеше за шлем череп на таласъм. Но Орландо дълбоко се усъмни, че магьосникът сам е убил таласъма: пазарчетата на търговската улица на Мадрихор бяха задръстени с такива неща, събирани и разпродавани от местните търсачи на приключения, за да си купят по-добро оръжие и принадлежности или допълнително време в мрежата. И за да придобие общото впечатление още по-екзотичен оттенък, ръцете на магьосника бяха в ръкавици от човешка плът — ако се съди по грубите шевове, явно не беше неговата.

— Ръце на славата — отбеляза Фредерикс. — Видях ги в онзи магазин на „Ламбда“. Придобиваш власт над мъртвите, доколкото знам. Какво смяташ да правиш, Орландо? Той не е тук.

— Разбрах, че го няма, щом грифонът не го накара да се покаже. Но тоя тип ме изпрати в оная дупка и там ми се случи нещо много шантаво. Искам отговор — бръкна в джоба си той и извади малко черно кръгче колкото жетон за покер. — И ще го получа.

— Какво е това?

— Не само магьосниците могат да правят магии. — Орландо пусна кръгчето на пода, приклекна и го опъна по периферията,

докато заприлича на устие, голямо колкото чиния. — Бийзъл! Ела тук!

Тромавото нещо с безброй крачета се измъкна от черния кръг.

— Трай, шефе — изръмжа то. — Ей ме на.

— Какво правиш? — Фредерикс така се стресна, че Орландо едва не се разсмя — приятелят му изписка като стара госпожица. — Не можеш да вмъкваш това нещо тук! В средните земи не се допускат нерегистрирани агенти!

— Ще направя всичко, за да накарам това чудо да заработи.

— Но ще те изхвърлят завинаги! Не само Таргор, а и теб!

— Само ако някой им каже. А кой ще посмее? — закова остър поглед във Фредерикс Орландо. — Сега разбра ли защо няма да регистрирам това убийство?

— Ами ако някой провери записа?

Орландо въздъхна за втори път през последните петнайсет минути. Тези спорове с Фредерикс можеха да продължават дни наред.

— Бийзъл, разкатай го това местенце. Достави ми и най-малката информацийка, до която се докопаш, но се съсредоточи върху контактите — влизащи и излизащи.

— Дадено — мушна се обратно в дупката карикатурната буболечка и въздухът веднага се изпълни със стърженето на триони и чаткането на клещи.

Орландо отново се обърна към приятеля си.

— Никой няма да пипне записа, ако Сенбар Флей не го помоли, а ако крие нещо, той няма да го направи.

— Ами ако нищо не крие?

— Тогава ще ми се наложи да се извиня, нали така? Или поне да му купя нов грифон.

Орландо отвори прозореца с данните, така че да покрие намръщеното лице на Фредерикс. Затъмни фона, за да е сигурен, че няма да пропусне нито капка от неодобрението му, и заоглежда светещите символи, които Бийзъл изпомпваше от системата.

— Казва се Саша Дилър. Никога не съм го чувал. А ти?

— Не.

Фредерикс беше явно сърдит — вероятно си мислеше за евентуалните последици за собственото му положение в средните земи, ако тази история стигнеше до съвета по присъдите.

— Регистриран е в Палм бийч. Хммм… Очаквах, че едно богаташко хлапе би се обзавело по-добре — всичко освен грифона е от оказион. — Плъзна поглед по прозореца. — Дванайсето ниво — все едно, че нямаше да се сетя. Някакви обаждания?

Почти никакви. Два — три кода, дето не ги знам. Хммм… Напоследък не се е мяркал много-много насам. — Орландо посочи един сектор в прозореца, който промени конфигурацията си. Изсумтя изненадано.

— Какво?

— През последните шест месеца е идвал точно два пъти. Два дни подред. Вторият е, когато ми възложи поръчката.

— Много странно. — Фредерикс погледна необитаваното тяло на Сенбар Флей. — Защо просто не изтеглиш данните, които ти трябват? Трябва да се махаме.

Орландо се усмихна. Знаеше, че симът му не показва кой знае колко от това — Таргор не умееше да се усмихва много-много.

— Ама и ти си един крадец. Така ли си вършиш далаверите? Като хлапе, което се промъква тайно, за да види коледните подаръци?

— Питлит не нарушава правилата на средните земи — засегна се Фредерикс. — Той не се страхува от нищо особено много, но аз се страхувам, че ще ме изхвърлят завинаги.

— Добре. Но като гледам, ще мине доста време, преди този приятел да се върне тук.

Орландо понечи да затвори прозореца, но се спря, тъй като нещо прикова вниманието му, и отново го разшири. Дълго се взира, което накара приятеля му да запри стъпва нервно от крак на крак; накрая го затвори и изпрати информацията в домашната си система.

— Какво? Какво видя?

— Нищо — погледна към дупката Орландо. — Бийзъл? Приключи ли?

Сякаш да му направи напук, агентът се появи от тавана, увиснал на въженце, извадено като че ли от анимационен филм, което според Орландо изобщо не беше елемент от декора на кулата на магьосника.

— Зависи на какво му викаш „приключил“, шефе. През какво сито искаш да прекарам информацията? Големите буци вече ги получи.

Дългите години на взаимодействие бяха научили Орландо да се досеща какво се крие зад външната безпардонност на Бийзъл. Вероятно сега той проследяваше произхода на всяка една от фокусническите му джунджурии.

— Буците ще свършат работа. Проучи само грифона. И то подробно.

— Дадено — завъртя се Бийзъл на края на въжето.

— Тогава да се махаме. Намери онова въже и се спускай, Фредерико.

— Да се спускаме ли? Защо просто да не си тръгнем?

— Защото аз не се измъквам като теб. Ти си по околните пътища. Огледай внимателно да не сме оставили някакви следи, които да ти извадят очите — я ключовете от салона на клуба в квартала на крадците, я нещо друго.

— Много смешно. А ти какво ще правиш?

— Довери ми се — не ти трябва да знаеш.

Орландо остави на Фредерикс достатъчно време. Когато прецени, че приятелят му вече би трябвало да се спуска по въжето — Фредерикс беше изхарчил доста точки да усвои катеренето по въже и Орландо предположи, че няма да се бави дълго, — отново повика Бийзъл.

— К'во сега, шефе? Ще ме водиш на някое интересно място, така ли?

— Право вкъщи. Но първо ще искам да направиш нещичко. Можем ли да оставим тук една малка бомбичка с данни?

Върху тъмната четка от крачета се появи ухилена уста.

— Голям купон пада днеска! К'во точно искаш?

— Не мога да направя нищо с централния запис, а не мога да изтрия и домашния файл на това приятелче, без да оставя следи, какъвто номер ми погодиха на мен, но мога да направя така, че следващият, който дойде тук, да не разбере нито кой е идвал, нито какво се е случило — освен, ако не се ползва с властта на съвета по присъдите.

— Само кажи, шефе. Мога да им разкажа играта. Дълго ще им държи влага.

Орландо се поколеба. Поемаше голям риск — много по-голям, отколкото допускаше Фредерикс. Изведнъж беше набрал огромна скорост и всичко се дължеше на един-единствен бегъл поглед към данните на Бийзъл. Но нима Таргор би се превърнал в бича на средните земи, ако се страхуваше от провали?

— Разкажи им я.

— Какво си направил?

— Махнах го. Не отвън — никой нищо не може да разбере, докато не влезе вътре.

Фредерикс, отново в един от културистките си симове, скочи от стола толкова рязко, че изхвърча във въздуха и се тресна в стената. Орландо коригира гравитацията и приятелят му се строполи до пирамидата с героичните му подвизи.

— Окончателно ли си мръднал? — изкрещя Фредерикс. — Това не означава само смъртно наказание в средните земи и може би изхвърляне от цялата мрежа — това си е за съд! Унищожил си

чужда собственост!

— Я недей да ревеш така. Нали затова те пуснах напред. Ти си чист.

Фредерикс вдигна огромните си юмруци, а лицето на сима му (малко по-нереалистично от това на Питлит, което вероятно изразяваше нещо дълбокомислено, но Орландо така и не можеше да каже точно какво) се разкриви в гневна гримаса.

— Не ми пука за мен! Е, не е чак така, но какво, по дяволите, става с теб, Гардинър? Само защото Таргор е мъртъв, се опитваш да направиш всичко възможно, за да те изхвърлят от мрежата. Ти да не си някой мъченик?

Орландо отново се настани във виртуалното си канапе и се усмихна.

— Говориш също като майка ми.

Хладният гняв на приятеля му беше ожесточен и неочакван.

— Не го казвай. Да не си посмял да ми го кажеш.

— Извинявай. Просто… те бъзиках. Виж сега, ще ти покажа нещо. Бийзъл! Пусни ми пак онази информация, става ли?

Прозорецът просветна в пространството като ангел вестител.

— Виж това — огради и разшири една малка част Орландо. — Хайде, прочети го.

Фредерикс присви очи.

— Това е… това е заповед за закриване — изправи се той. В гласа му бе прозвучало известно облекчение. — Ще махат кулата на Сенбар Флей? Ами тогава… но нещо пак не ми се връзва, Гардинър, защо си го направил? Ако така и така ще я бутат…

— Още не си го прочел докрай. Я погледни кой е наредил на съвета по игрите в средните земи да я закрие.

— Някакъв съдия от… окръг Палм бийч, Флорида?

— Ами датата? Преди шест месеца. А оттогава са я използвали още два пъти.

— Не схващам — поклати глава Фредерикс.

— Това приятелче Дилър е мъртъв! Или е в пандиза или нещо такова. Както и да е, той вече не е операторът най-малко от шест месеца. Но неизвестно защо не са я бутнали. И което е още по-важно: някой я е използвал — използвал е дори сима на Дилър! Използвал го е, за да ме наеме!

— Охо! Страхотно. Сигурен ли си?

— В нищо не съм сигурен. Но Бийзъл проверява. Откри ли нещо, Бийзъл?

Агентът надникна от една пукнатина в стената до прозореца картина.

— Оправих Дилър. Все още работя по грифона.

— Дай, каквото имаш дотук. Просто ми го кажи.

— Дилър, Сет Именюъл — с датите и с всичко ли го искаш?

— Просто го обобщи. Ще те спра, ако искам по-подробни данни.

— В кома е — датата на закриването съвпада с датата на определяне на попечител на имуществото му. На последния си рожден ден е навършил тринайсет години. Родители — мъртви, бабата е подала молба за юридическа подкрепа — води дело срещу средните земи плюс производителите на хардуерни продукти — най-вече „Критапонг електроник и ко“.

Орландо се замисли.

— Значи е имал достатъчно пари да поддържа добро оборудване, но бабата няма достатъчно пари да води дела?

Бийзъл размаха крака.

— Целият хардуер и оборудването, упоменати в иска, са произведени най-малко преди четири години, че и повече. Трябват ли ви банковите сметки на бабата? Дилър, Джудит Ръскин.

— Неее — обърна се Орландо към Федерикс, който се беше навел напред и явно бе започнал да хваща вяра. Приятелчето в кома все едно е мъртвец. Попечителят му иска да закрие виртуалната му собственост, вероятно за да спести пари. А пък баба му съди средните земи. Обаче собствеността не я закриват. И някой друг я използва — поне два пъти. Оборудването му едно време е било добро, но вече е старо, а баба му няма пари. Въпреки това някакъв червен грифон, унищожител последна мода, варди местенцето да не влизат хора. Хващам се на бас, че е купен, след като този Дилър е излязъл от играта.

— Работя по грифона, шефе — обади се Бийзъл, — но никак не е лесно.

— Продължавай — вирна крака и ги опря на нищото той. — Сега какво ще кажеш, Фредерико?

Приятелят му, който само допреди секунди изглеждаше доста възбуден, сега беше странно спокоен, сякаш напълно беше напуснал своя сим.

— Не знам — отвърна най-после той. — Все по-шашаво става, Орландо. Истинска мръсотия. Как така някой държи местенце в средните земи, когато хората, които го притежават, са искали да го закрият?

— Бас ловя, че някой е бърникал из записите в централата. Ние го разбрахме само защото заповедта за закриване е регистрирана на самото място, когато съдийката го е постановила. Но ако някой е влязъл и е бърникал из централните записи, автоматичното закриване никога не би могло да стане. Знаеш, че системата е прекалено голяма, за да забележи някой —

поне докато случаят отиде в съда и пак измъкнат цялата тази история.

— Ама тъкмо това искам да ти кажа! Говориш, че някой е бърникал из записите в централата на средните земи!

Орландо изсумтя раздразнено.

— Фредерикс! Вече знаем, че го могат. Спомни си какво ми се случи в онази гробница. Просто измъкнаха целия епизод и закърпиха краищата като хирурзи.

— Но защо?

— Не знам — обърна се Орландо и се загледа в своя МВС-прозорец.

Гледката на роботите конструктори, които търпеливо дълбаеха червената марсианска почва, го успокои, сякаш наблюдаваше крави в полето. Трябваше да обуздае превъзбудата си.

— Знам само, че съм прав.

Фредерикс стана — този път малко по-внимателно — и отиде в средата на стаята.

— Но, Орландо, това е… това не са ти Морфър или Дитер. Това не е просто някой, който се опитва да ни прецака. Тия хора са… престъпници. И защо забъркват всичко това и поемат всички тези рискове — просто, за да ти покажат някакъв град? Няма никакъв смисъл.

— Кажи-речи няма.

Отсяваха, копаеха, пак пресяваха — роботите конструктори си вършеха работата. Бяха едновременно от другата страна на въображаемия прозорец и на милиони километри разстояние. Орландо се опита да си спомни времевата разлика на сигнала, но не успя. Не че онова, което вършеха в този момент, изглеждаше по-различно от тази забавена версия, която гледаше. И безмозъчните същества щяха да продължават да копаят, да умират едно след друго и да бъдат заместени от нови, произведени от тях самите. След няколко години проектът щеше да приключи. Върху повърхността на Марс щеше да се появи мъничък пластмасов мехур, в който неколкостотин души можеха да се подслонят от суровия чужд свят.

— Орландо? — върна го гласът на приятеля му в не по-малко чуждия свят на виртуалния му дом.

Широкоплещестият сим на Фредерикс бе скръстил ръце, сякаш за да закрепи нещо в гръдния си кош, който наподобяваше варел.

— Гардино, старче! Страх ме е!

Орландо се облегна назад върху струпаните възглавници. Одеялото обвиваше плътно хилавите му крака като дрехата на премръзнал просяк. Заслуша се в нищото.

От книгите знаеше, че къщите невинаги са били такива. Подозираше, че повечето къщи по другите краища на света и дори много от тях тук, в Америка, не са като тази. Знаеше, че на много места дъските скърцат, съседите отгоре тропат, а през стените се чува какво си говорят хората. Беше ходил веднъж на гости на свой приятел от лечебния център — едно момче на име Тим, — чиито родители живееха в къща до самата улица и нищо не ги отделяше от останалата част на града. Дори и през деня се чуваше как колите реват по магистралата, която минаваше на около километър от къщата.

В такива нощи, когато баща му спреше за малко да хърка, Орландо изобщо нищо не чуваше. Майка му винаги спеше като заклана. Семейство Гардинър нямаше домашни любимци с изключение на трийсетина екзотични рибки, но рибките не вдигат шум, а животоподдържащите системи в аквариума им бяха химикали и също не вдигаха шум. Системите, които се грижеха за хората, бяха също дискретни. Апаратурата в стените на къщата регулираше температурата, контролираше качеството на въздуха, проверяваше от време на време осветлението и алармените системи абсолютно безшумно. Цяла армия можеше да се изниже покрай дебелите стени и изолираните прозорци на къщата им, но докато някой не пресечеше сензорен лъч, Орландо така и не би разбрал това.

С пари човек можеше да си гарантира всякаква безопасност. Баща му и майка му можеха да пазаруват, да отидат на театър, да разхождат кучето — ако имаха куче, — без изобщо да напускат огромното охранявано имение в Краун хайтс. Майка му твърдеше, че всичко това било само заради Орландо. Дете като него не трябвало да бъде подлагано на опасностите на градския живот, бяха решили те, но също така не можело да расте и в някое затънтено село на часове път с кола или с хеликоптер, от съвременните удобства. Но тъй като повечето приятели на родителите му живееха или също в Краун хайтс, или в подобни укрепления и охранявани градчета сред големия град (в рекламите ги наричаха луксозни квартали), без да им се налага да се оправдават като родителите му, той се чудеше дали тя му казва истината. Понякога се чудеше дали самата тя знае истината.

Къщата беше стихнала. Орландо се чувстваше самотен и малко неспокоен.

Пръстите му напипаха кабела за свръзка до леглото. Замисли

се дали да не се включи в мрежата, но знаеше какво ще стане, ако майка му стане да пишка или заради нещо друго, без той да усети, и го види. Очевидно беше подхванала антимрежова кампания, макар че изобщо не му беше ясно какво друго очаква от него. Ако го хванеше, можеше да изгуби „привилегията“, както се изразяваше тя, за цели седмици. Не смееше да рискува точно сега. С всичко, което се случваше в момента.

— Бийзъл?

Отговор не последва. Очевидно беше го казал твърде тихо. Изпълзя до края на леглото и се наведе.

— Бийзъл?

Да повишаваш глас беше опасно, когато гледаш да не събудиш родителите си.

В мрака се разнесе приглушено жужене. Просветна бледа светлинка, след нея още седем мънички червени светлинки замигаха в кръг, докато най-накрая образуваха малък червен овал, който засия в тъмното до вратата на шкафа.

— Да, шефе?

— По-тихо. Като мен.

— Да, шефе? — намали звука Бийзъл.

— Имаш ли какво да ми кажеш?

— Това-онова. Доста странни неща. Смятах да изчакам до сутринта.

Разговорът продължаваше да изнервя Орландо. Напоследък майка му имаше проблеми със съня и от време на време слухът й беше остър като на прилеп дори когато спеше. Беше сигурен, че това си е нещо, присъщо на майките — латентна генетична аномалия, която се проявяваше чак след като една жена роди и продължаваше, докато изгониш децата от къщата си.

Замисли се дали да не прехвърли всичко на екрана без звук, но ако майка му се събуди и го чуе, че говори, може да се престори, че бълнува. Ако го завари с включен екран, ще му бъде по-трудно да обяснява. Освен това се чувстваше самотен, а да си поговориш с някого, беше най-добрият лек за това.

— Буболече! Ела насам, за да разговаряме по-тихо.

Две — три едва доловими изщраквания подсказаха, че Бийзъл изключва роботското си тяло от контакта, от който беззвучно беше смукал като бълха от кучешки гръб. Червеният светещ кръг се плъзна надолу по стената и прекоси килима горе-долу на височината на обувките му. Орландо се облегна пак на възглавниците и се мушна под одеялата, за да усети забавното гъделичкане, докато Бийзъл се катери по завивките. Харесваше му най-вече, защото не беше пораснал чак толкова, че да забрави леката тръпка, която усещаше като малък. Бийзъл приближи

възглавницата, като жужеше и щракаше тихичко, сякаш бе щурец, увит в памук. Допълзя върху рамото на Орландо и се занаглася с крачетата си с гумени смукалца, които го гъделичкаха, докато се закрепи стабилно. Орландо се зачуди дали някога бийзълите или подобните на тях същества ще могат да се движат в РЖ така свободно, както във виртуалния свят. Вече беше виждал по новините агенти роботи, които откачаха поради лошо програмиране или остарял софтуер, бягаха от собствениците си и се завираха да живеят като дървесни въшки в инфраструктурата на сградите. Какво ли искаха те от живота? Дали бягаха умишлено, или просто губеха способността си да спазват заложената програма и тръгваха да скитат на свобода? Запазваха ли в себе си частица от истинската си изкуствена самоличност?

Бийзъл беше нагласил говорителя си до ухото на Орландо и говореше толкова тихо, че едва се чуваше:

— Така по-добре ли е?

— Чудесно. Кажи ми сега какво си намерил.

— С, кое да започна?

— С грифона.

— Ами, първо на първо, не знаем със сигурност кога е закупен, но всичко останало се връзва с догадките ти. Въведен е след заповедта за закриване.

— Значи не го е купил Дилър.

— Ами според банката данни на болницата все още е там и все още се води в кома, така че дори и да го е купил той, със сигурност не го е инсталирал.

— Откъде се е появил?

Бийзъл се нагласи отново, след като Орландо леко се понамести. Акцентът му на бруклински таксиджия продължи да мърка в ухото на господаря му.

— Това е едно от странните неща. С нищо не се връзва пряко. Сглобен от няколко различни кода — според мен е вършел повече неща освен задълженията си в средните земи, но е твърде късно да се връщам и да проверявам тази възможност. Може би, ако ти пак влезеш там, шефе.

— Съмнявам се. Значи не можеш да откриеш нито кой го е купил, нито кой го е направил?

— Производствената верига е толкова омотана, че няма повече накъде. Нито една линия не мога да проследя докрай — компаниите май са преустановили бизнеса си, търговските марки на някои от частите май са фалшиви — не ги откривам в нито един индекс. — Ако един робот можеше да въздиша, Бийзъл положително би го направил. — Пълен ад, ти казвам. Обаче едно нещо постоянно изскача.

— Какво е то?

— Дървесна къща.

Отначало Орландо реши, че не е чул добре.

— Искаш да кажеш… онова място?

— Повечето от търговските марки са хакерски емблеми и много от тях се появяват в материали, свързани с Дървесната къща.

— Уха! Чакай да помисля.

Бийзъл търпеливо зачака. За разлика от родителите му и от Фредерикс, щом кажеше на Бийзъл да направи нещо, той го правеше. Знаеше, че „чакай да помисля“ означава „не дрънкай“ и ако Орландо не му подскажеше, че може отново да говори, роботът щеше да си клечи безмълвно, докато не му се наложи да допълзи отново до контакта за презареждане.

Орландо имаше нужда от няколко минути тишина. Не знаеше точно какво да каже. Ако дирята, на която, изглежда, беше попаднал, отвеждаше към Дървесната къща, това беше едновременно вълнуващо и изключително опасно. Вълнуващо, защото Дървесната къща, често наричана „последното свободно място в мрежата“, беше известна като анархистки хакерски рай, местенце извън закона, което плаваше през системата като забранена улична хазартна игра. Из мрежата се носеха клюки, че не я поддържат масивни корпоративни структури като другите големи зони, а вечно променящата се мрежа от малките системи на обитателите ѝ. Предполагаше се, че е нещо като циганski табор — цялото нещо можеше да се разгради за минути, да се пази на малки, разпръснати навсякъде отделни парчета, а после отново да се построи пак така светкавично.

Опасното беше, че никой не ходеше току-така в Дървесната къща. Влизаше се кажи-речи само с покана и тъй като тя не преследваше комерсиални цели — и всъщност съгласно собствените си ръководни принципи се противопоставяше на всякаква съзнателна полезност, — онези, които успяваха да влязат, обикновено искаха единствено да се наслаждават и да допринесат за съхраняването на нейната изключителност.

Така че не можеше просто да се отбиеш в Дървесната къща, както в някое друго местенце. Съобщението, че може да открие именно там отговорите на интересуващите го въпроси, беше като да кажат на някой средновековен селянин, че може да намери дадено нещо в Китай или в Самарканд. За един тийнейджър без каквито и да е връзки дори и мястото да не изглеждаше чак толкова мистично, то все пак беше толкова недостъпно, че му се струваше абсолютна измислица.

Дървесната къща. Обхвана го възбуда, но и още нещо, което

познаваше много добре, макар никога да не го беше изпитвал в мрежата. Също както Фредерикс, и той се уплаши.

— Бийзъл — обади се най-накрая той, — сигурен ли си?

— Шефе, моля ти се.

Макар да беше стар модел, Бийзъл беше голяма работа. В насмешката му нямаше нищо изкуствено.

— Тогава ми намери всичко, което можеш, за Дървесната къща. Не, не всичко. Поне на първо време по-добре ми подавай неща с разумна степен на достоверност — информация от многобройни източници. По-късно ще решим дали да се ровим в голямата каша.

— И така да е, шефе, ще се проточи доста.

— Сутринта ми покажи какво си намерил досега. — Спомни си, че на другия ден имаше посещение. — Не, следобед. Ще го прегледам и ще реша.

— Ако искаш за утре истинско проучване, по-добре е да зарязвам това тяло и да се хващам на работа. Пълзенето износва ремъците, нъл'разбираш.

Орландо се намръщи. Единственият проблем при агентите от детството беше, че имаха склонност да ти четат лекции.

— Измисли нещо ново. Хайде, изчезвай.

Облечените в гума метални полипи се размърдаха един след друг и Бийзъл се дръпна от ухото му.

— Лека нощ, шефе.

— Лека, Бийзъл.

Агентът заслиза с мъка по завивките към пода. Също като котките, и буболечките много по-лесно се катереха, отколкото слизаха. Орландо проследи бледото червено сияние, докато се върне до контакта в стената, включи се в него и изключи дисплея.

Дървесната къща. Толкова странно беше да я свързва с нещо, което той, Орландо Гардинър, смяташе да направи. Все едно да решиш наистина да отлетиш за страната Никога или да се вмъкнеш в някоя заешка дупка, за да търсиш приятелите на Алиса.

Но по някакъв смахнат начин всичко това се връзваше. Щом съществуваха хора, които могат да проникнат в една толкова изпипана система като средните земи, да измъкнат цели пет минути, или колкото бяха там, без да оставят никаква следа — не само за това, кой го е направил, но и че изобщо нещо е било направено, — то те неминуемо бяха тъкмо онези, които се навъртаха в Дървесната къща.

Потъна във възглавниците, но знаеше, че скоро няма да заспи. За толкова много неща имаше да мисли. Наистина ли беше открил нещо необикновено, нещо, което си струваше всички тези

неприятности, нещо, което криеше толкова много рискове? Или само видението, онзи странен град, го караше да мисли за всичко това?

Фредерикс би му казал, че се увлича. Без съмнение да заложиш бомба с данни в нечие имение, не беше нещо нормално. Родителите му биха се ужасили.

Внезапна мисъл го накара да настръхне. Орландо се надигна. Хрумването го притесни твърде много, за да може да си лежи.

Беше се досетил, че само някой, който има достъп до записите на средните земи, би разбрал, че е влизал в кулата на Сенбар Флей — така каза и на Фредерикс. Но явно онзи, който беше клъцнал момента в гробницата и бе успял да предотврати в продължение на половин година изпълнението на заповед за закриване, можеше да си влиза и излиза в мастерфайловете на съвета по присъдите, когато си поиска, и да прави с тях неща, които дори и собствениците им не биха могли да направят.

Ако случаят беше именно такъв, то който и да бе забъркал цялата тази работа, веднага би могъл да научи за посещението на Таргор, стига да поиска. А още по-лесно тайнственият нарушител би разбрал всичко за създателя на Таргор.

Усети кисел вкус в устата си. Със същата глупава самоувереност, която би накарала всеки въображаем варварин да се възгордее, той беше съобщил на този човек с почти безгранични умения и очевидно желание за секретност, че някакво си четиринайсетгодишно хлапе го търси. Това с положителност беше работа на някой изключително талантлив и леко вдетинен палавник. Но ако градът и номерът със записа означаваха нещо по-голямо, нещо далеч по-незаконно? Оставаше му единствено надеждата, че противникът му има наистина добро чувство за хумор.

„Здрасти, господин Голяма компютърна криминална клечка, това съм аз, Орландо Гардинър! Отбий се, когато ти скимне. Няма много-много да се съпротивлявам.“

По дяволите — достатъчно беше някой да разбърка медицинските му данни. Слагаш не тази кожна лепенка, която трябва — и край.

Дървесната къща. Образ от детството, място за бягство от реалния свят на възрастните и на правилата. Но кой друг обичаше да се спотайва зад стената на игрището, извън обсега на властта? Хулиганите. Сериозните калпазани. Лошите.

Отворил широко очи, Орландо седеше в мрака, заслушан в Нищото.

ОСМА ГЛАВА
ОБАЖДАНЕТО НА ДЖЕРЕМАЯ

МРЕЖА/НОВИНИ: Карибски младеж подписва договор за „опитно зайче“.

(Картина: Бандо играе баскетбол на пръстен корт.)

Диктор: Соломон Бандо, дванайсетгодишно доминиканско момче, ще бъде първото дете, което ще се подложи на хормонално въздействие, платено и прилагано от компания за професионален спорт. Семейството на Бандо е подписало договор с „Енсенада АНВАК клипърс“ от Световната баскетболна асоциация, според който техният син, избран като най-подходящ измежду неколкостотинте кандидати, ще бъде подложен на серия от боди-билдинг хормонални процедури и присаждане на кости с цел да му се помогне да достигне краен ръст поне 2,30 метра.

(Картина: Роланд Кринци, вицепрезидент на „Клипърс“.)

Кринци: Ние градим бъдещето, а не се интересуваме само от непосредствените резултати. Феновете оценяват това.

Рени се опита да пренареди пакетите си по-удобно за носене. Автобусът изхърка и бавно потегли на спадналите си гуми, за да откара още няколко души няколко ъгъла по-нататък, като странно животно, маркиращо територията си.

Откакто се качи автобуса, беше станало още по-горещо, макар че слънцето вече почти докосваше хоризонта — потта се стичаше по врата и по гръбнака й. Преди пожара спирката й беше само на няколко пресечки от апартамента, въпреки че в края на работния ден разстоянието й се виждаше ужасно дълго и изморително. Сега — две седмици по-късно — си спомняше старите времена с носталгично умиление.

Улиците в ниската част на Пайнтаун бяха препълнени както обикновено по това време на деня. Хора на всякаква възраст висяха по входовете или по стълбищата, разменяха си клюки със съседите или дори през улицата и крещяха мръсотии, така че всеки да се включи във веселбата. Група младежи играеха футбол в средата на платното, а тайфа деца следеше играта отблизо и търчеше нагоре-надолу по тротоара заедно с топката, която

прелиташе ту към единия, ту към другия край на улицата, а публиката по стъпалата поглеждаше от време на време към тях. Повечето играчи бяха само по шорти и опърпани таки. Докато наблюдаваше плувналите им в пот тела и слушаше смеховете и виковете им, Рени усети дълбок, неясен копнеж някой да я прегърне и да я люби. „Губене на време, момичето ми. Имаш прекалено много работа.“ Един от играчите, слаб и с бръсната глава, приличаше малко на старото й гадже Дел Рей, дори напомняше с нещо нахалната му грациозност. За миг си помисли, че това е той, макар да знаеше, че момчето, което беше привлякло вниманието й, е с години по-младо. Запита се какво ли прави истинският Дел Рей, къде ли е в този момент. Не беше се сещала за него от доста време и не беше сигурна дали това й е приятно. Дали беше отишъл в Йоханесбург, както се бе заричал? Едва ли нещо би могло да го спре да си пробие път във властта и да се изкачи по стълбицата на уважението — открай време си беше страшно амбициозен. Или все още беше тук, в Дърбан, и се връщаше от работа вкъщи при очакващата го жена — негова съпруга може би. Не беше го виждала най-малко от пет години — достатъчно време, за да се случи какво ли не. Може би имаше и деца. А можеше и да е умрял — всичко беше възможно.

Потръпна и усети, че е спряла насред тротоара. Младежът, който сега тичаше пред цялата група и дриблираше с мръсната топка, прелетя покрай нея. В разкривената му от усилието уста проблесна злато. Всъщност не приличаше кой знае колко на Дел Рей.

Група малки деца профучаха покрай нея като океанска вълна, преследвайки втурналия се към вратата младеж, който не беше старото й гадже. Стисна здраво пакетите, докато кряскащата тайфа се изниже, и продължи. След като измина неколкостотин метра покрай верандите, стигна до малкия и потискащ търговски квартал. Някаква рокля на една витрина привлече вниманието й. Забави крачка. Светлият плат странно проблясваше — косите слънчеви лъчи сякаш пробягваха по него. Стори й се необикновена и учудваща и тя се спря да погледне отблизо. Отдавна не си беше купувала други освен ежедневни дрехи.

Поклати глава с някаква мъченическа жертвоготовност. Ако някога й се беше налагало да пести парите и да не си позволява неща, които просто биха й доставили удоволствие, то беше тъкмо сега.

Някакво движение в или зад отражението привлече погледа й в мига преди да се обърне отново към тротоара.

В първия момент й се стори, че там има някой, но когато погледна под друг ъгъл, видя, че във витрината има само

манекени. Нещо беше помръднало точно зад нея. Обърна се рязко, но видя само някаква черна дреха, която потъна в странична уличка на десетина метра от нея. На отсрещния тротоар две млади жени гледаха през рамо с известно недоумение, сякаш озадачени от видяното.

Рени нагласи чантата си и закрачи малко по-целенасочено. Не че беше се стъмнило или пък беше сама на улицата. Пред пазарчето на ъгъла, само на стотина крачки от нея, се беше събрала малка тълпа, а още по-наблизо имаше поне пет — шест души. Нищо чудно нещо да я заплашваше, но щеше да е ужасно да започне да си мисли, че някой я следи.

Докато чакаше да прекоси улицата, обърна се уж случайно и погледна назад. Строен мъж в тъмен костюм и очила с метални рамки се беше втренчил във витрината на магазина за дрехи. Не погледна и не показа с нищо, че я забелязва, но тя изпита усещането, че вниманието му е насочено именно към нея.

Да не беше започнала да се страхува от сенки? Но нали точно така наричаха онези, които следят някого — „сенки“?

„Опасно е да си мислиш, че някой те следи, но може би е опасно и да го изключваш…“

Влезе в бакалията на ъгъла, макар че вече беше напазарувала покрай политехниката, където магазините бяха по-добри. Когато излезе с бутилка безалкохолно в ръка, мъжът с тъмния костюм не се виждаше никакъв.

Подслонът беше бивше депо за камиони, но все още беше запазил усещането за някаква топлина и интимност. Високите дванайсет метра тавани зееха на места — където евтините вълнообразни фиброплоскости не пасваха. Бетонният под беше почернял на места от стари маслени петна. Отделът за социални грижи на Голям Дърбан беше направил, каквото може най-вече с доброволен труд — огромното пространство бе преградено с фиброплоскости, на които можеха да се окачат завеси, а в широката, застлана с килим обща площ в ъгъла имаше стенен екран, голяма газова камина, мишени за стрелички и овехтяла билярдна маса, — но сградата беше преустроена набързо по време на наводнението преди три години и оттогава не беше пипана. Тогава бе предназначена за временно настаняване на останалите без дом от ниските квартали, но след оттичането на водата местните власти решиха да я оставят. В останалото време я наемаха за танци и политически митинги, макар да си имаше и постоянни обитатели, които нямаше къде другаде да живеят.

Това, че бяха го запазили, не означаваше, че бяха подобрили условията за живот. Рени сбърчи нос, докато прекосяваше откритата площ пред входа. Как беше възможно вътре да духа

толкова силно в студено време и така да се нагрява и да вони през лятото?

Тръсна пакетите в кабинката четири на три метра, която бе временният им дом. Баща й го нямаше, но и не очакваше да го завари. Извади цигара, срита обувките и дръпна завеската, за да свали работните си дрехи — така ги запазваше относително чисти. След като се преоблече в шорти и широка риза, прибра покупките в малкия хладилник, сложи чайника на нагорещената плоча и угаси цигарата, тръгна да търси Дългия Джоузеф.

Седеше пред стенния екран с обичайната тайфа мъже — някои на неговата възраст, други — по-млади. Гледаха футболен мач, който се играеше върху зелен тревен терен някъде си — състезание между високоплатени професионалисти на някой комерсиален стадион в недостижими земи, които съществуваха само в предаванията; сети се за истинския мач на улицата, който се играеше съвсем наблизо. Какво превръщаше онези момчета, които ритаха под слънцето, в тези малко по-големи млади мъже, които рядко отронваха по някоя дума, но винаги бяха готови да избухнат, не се замисляха за нищо, доволни да седят цял следобед в някакъв спарен склад и да изкъркат по три — четири бири? Как тези млади, силни и жизнени мъже така се вкисваха след това?

Баща й я видя, че приближава, и с жест, който издаваше чувство за вина, се опита да скрие бирата си. Тя се направи, че не забелязва.

— Сложила съм кафе, татко. После трябва да отидем да видим Стивън.

Той погледна крадешком към шишето, което притискаше до крака си. Беше почти празно. Другите мъже не откъсваха очи от екрана. Рени беше чула нейна колежка да казва, че мъжете са като кучетата — ако наистина беше така, това си личеше най-вече, когато следяха движенията на топката. Дългия Джоузеф отпи последната глътка и с предизвикателен жест остави бутилката на цимента.

— Ще дойда. Трябва да видим момчето.

Докато вървяха през широкото празно пространство, на Рени й се стори, че пак мерна мъжа с черната риза — този път застанал на входната врата, — ала не беше сигурна, защото светлината отвън й пречеше. Потисна надигащата се тревога. Дори да беше той, това не значеше нищо. В подслона живееха поне петстотин души, а имаше и много, които се мотаеха тук през деня. Познаваше само онези, които живееха в техния изгорял блок.

Погледна пак, когато светлината вече не я заслепяваше, но него го нямаше.

— Беше хубаво — обади се неочаквано баща й. — Всеки ден. Хубаво беше.

— Кое?

— Когато работех. Като бях електротехник. Свърша, наредя си инструментите, седна да пия по едно с приятели. Хубаво е да си си свършил работата. Но после си ударих гърба.

Рени не каза нищо. Баща й си беше ударил гърба — или поне така твърдеше — след като почина нейната Ума Бонгела, нейната баба, която бе поела грижите за децата след смъртта на майка й при пожара в магазина. Нараняването съвпадна и със засиления му интерес към пиенето и късното прибиране вкъщи след среднощните му почерпки, когато Рени обикновено взимаше малкото си братче в своето легло, за да не плаче. Винаги се беше съмнявала в тази история с ударения гръб.

Вярно, че дълго беше превивал гръб от тежката работа, която никога не свършваше, а после се бе добавил и почти непосилният товар от загубата на жена му и тъща му и той беше останал сам родител на две малки деца и накрая сигурно бе настъпил моментът, когато вече не можеше да се изправи. В известен смисъл това също можеше да се нарече увреден гръб.

— Все още би могъл Да го правиш.

— Какво?

Крачеше разсеяно, загледан пред себе си.

— Да работиш като електротехник. Бог знае колко хора тук имат такива проблеми. На бас се хващам, че биха се зарадвали, ако им помогнеш.

Той й хвърли бърз гневен поглед и пак се втренчи напред.

— Гърбът ми.

— Просто не прави нищо, което би ти навредило. Сигурна съм, че и много други неща би могъл да правиш. Инсталациите на половината обитатели на тази сграда са претоварени — стари кабели, некачествени уреди… Можеш да пообиколиш и да огледаш…

— Дявол да го вземе, момиче, ако искаш да се отървеш от мене, просто ми го кажи! — внезапно се разгневи той и сви юмруци. — Няма да обикалям и да врънкам хората да ми дадат работа. Искаш да ми кажеш, че парите, които получавам, не стигат, така ли?

— Не, татко. — Едва прехвърлил петдесетте, той започваше да се превръща в свадлив старец. Прииска й се да го погали, но не посмя… — Не, татко. Просто ми хрумна. Просто би ми се искало да те видя…

— Полезен? Аз съм си полезен за себе си, момиче. А ти си гледай твойта си работа.

Стигнаха до местенцето си мълчаливо. Дългия Джоузеф седна на леглото и дълго време оглежда критично пантофите си, а в това време Рени наля две чаши с разтворимо кафе. Когато таблетките се разтвориха напълно, подаде едната чаша на баща си.

— Мога ли да те попитам нещо или смяташ да се мусиш цяла вечер?

— Какво? — погледна я той над чашата си.

— Как изглеждаше онзи мъж пред нашия блок? Спомняш ли си? Онзи, дето си го видял да чака в колата вечерта, когато дойде !Ксабу.

— Откъде да знам? — сви рамене той и взе да духа кафето си. — Тъмно беше. Беше с брада, с шапка. Защо питаш?

Мъжът, който я следеше като сянка, беше без брада, но това нищо не доказваше — всеки може да се обръсне.

— Аз… притеснена съм, татко. Май някой ме следи.

— К'ви са тез глупости, — намръщи се той. — Що ще те следи? Кой?

— Не знам. Но… но може и да съм ядосала някого. Опитвам се да разбера какво се случи със Стивън. Разследвам на своя глава.

— Що за щуротии дрънкаш, момиче? — заклати глава все така намръщен Дългия Джоузеф. — Кой те следи? Някой откачен доктор ли?

— Не — обгърна тя с длани чашата си, странно зарадвана на топлината въпреки горещия ден. — Според мен с него се е случило нещо в мрежата. Не мога да го обясня, но така мисля. Затова ходих да се видя с бившата си преподавателка.

— И какво ти помогна тая дърта бяла вещица?

— Дявол да го вземе, татко, опитвам се да разговарям с теб! Не знаеш абсолютно нищичко за доктор Ван Блийк, така че просто млъкни!

Той понечи да стане и разля кафето си.

— Да не си посмял да станеш! Говоря ти за нещо важно. Ще ме изслушаш ли? Аз не съм единствената роднина на Стивън — той е твой син.

— И тази вечер ще отида да го видя.

Дългия Джоузеф преливаше от накърнено достойнство, независимо че това щеше да е едва петото му посещение, и то благодарение на настоятелните подканвания на Рени. Все пак се отпусна отново върху леглото, нацупен като нахокано дете.

Разказа му, каквото сметна за необходимо, като пропусна по-мистериозните моменти, и изцяло премълча преживяното през последния час в „При господин Дж.“. Беше достатъчно възрастна

и прекалено самостоятелна, за да и забрани някой да се занимава с всичко това, но не пренебрегна възможността той да реши да я предпази от самата нея, повреждайки комуникатора ѝ например или някаква друга апаратура, след като пийне и си припомни, че отчасти произхожда от войнствените зулуси. Ако се наложеше, можеше да продължи разследването и на работното си място, но вече бе намесила политехниката повече, отколкото ѝ се искаше, пък и беше доста изостанала с работата заради болестта.

Когато приключи, Дългия Джоузеф остана странно умълчан.

— Не се учудвам, че за малко не си се претрепала, като бачкаш по цял ден, а после се блъскаш с тая каша — обади се той най-сетне. — За мене това е пълна лудост. Нещо в някакъв си компютър да разболее момчето? Никога не съм чувал такова нещо!

— Не знам, просто ти споделям какво мисля и какво правя. Нямам никакви доказателства.

„Освен някаква размазана снимка на град — помисли си тя. — И то само защото взех и комуникатора си при Сюзън. И само защото не си бях вкъщи, когато избухна пожарът."

— Мислиш, че някой е дошъл и ни е подпалил апартамента? — каза неочаквано баща ѝ, сякаш прочел мислите ѝ.

— Ами… не знам. Не ми се ще да мисля, че е толкова сериозно. Иска ми се да вярвам, че става въпрос за обикновен пожар — нали разбираш, нещастен случай.

— Ако си се забъркала, с когото не трябва, могат да те ликвидират. Знам го, момиче. Виждал съм го.

Дългия Джоузеф протегна крака и се вторачи в чорапите си. Въпреки високия си ръст изведнъж ѝ се стори много смален и много стар. Наведе се и тихо изсумтя, докато търсеше обувките си.

— И сега си мислиш, че някой те следи?

— Може би. Не знам. В момента нищо не знам.

Той вдигна навъсен и малко уплашен поглед към нея.

— И аз не знам какво да ти кажа, Ирене. Хич не ми се ще да мисля, че дъщеря ми е нещо мръднала, но и другото хич не ми харесва — надигна се той, стиснал в ръка обувките си. — Чакай да ги обуя и да вървим при момчето.

След посещението заведе баща си в съблекалнята, за да свали защитния костюм, после внимателно съблече своя, сгъна го и го пусна в маркирания улей. Щом се преоблече, отиде в тоалетната, седна на чинията и заплака. Отначало кротичко, но след малко почти не можеше да си поеме дъх. Дори носът ѝ протече, но тя изобщо не се притесни.

Той беше някъде там. Нейният Стивън, малкото момченце с учудени очи, което се промъкваше в леглото й, беше някъде там, вътре в това тяло. Светлинките на апаратурата, мониторите, следящи черепа му, целият инструментариум на съвременната медицина — или поне онази част от нея, която се намираше в болницата в предградията на Дърбан — свидетелстваше че мозъкът му не е мъртъв. Все още не. Но с всеки ден крайниците му се сгърчваха все повече, а пръстите му се бяха свили в стегнати юмруци въпреки физиотерапията. Каква беше онази ужасна, ужасна фраза? Да — „постоянно вегетативно състояние“. Като съсухрен корен. Нещо, забито в земята, черно и неподвижно и отвън, и отвътре.

Не можеше да го усети — това беше най-ужасното. !Ксабу беше казал, че душата му е някъде другаде и макар че това беше една от онези спиритуалистични проповеди, по време, на които тя кимаше, а в себе си ги презираше, трябваше да признае, че и на нея й се струва, че е точно така. Тялото беше на Стивън и все още беше живо, но истинския Стивън го нямаше вътре. Но каква беше разликата между това и постоянното вегетативно състояние?

Беше уморена, толкова уморена. Колкото повече тичаше, толкова по-силно изпитваше усещането, че стои на едно и също място, и не знаеше откъде да намери сили, за да продължи да тича. В такива моменти дори ужасната смърт на майка й изглеждаше същинско блаженство в сравнение с това — поне жертвата намираше мир и покой, а и за опечалените беше някакво освобождение.

Рени откъсна парче груба тоалетна хартия и си издуха носа, после откъсна още и избърса очите и бузите си. Баща й сигурно беше започнал да се изнервя. Старите списания, разхвърляни из чакалнята, не бяха точно от онези, които можеха да задържат вниманието му. Защо ли беше така? Само любезни стари дами ли снабдяваха болниците със списания? Оскъдицата на спортни новини и полуголи жени показваше, че те никога не бяха подбирани от мъже.

Поизтри още малко лицето си пред огледалото. Миризмата на дезинфекционни средства беше толкова силна, че й се стори, че очите й пак ще започнат да сълзят. „Страхотно — ядоса се тя, — толкова усилия, за да не ти проличи, че си плакала, и накрая излизаш от тоалетната и от очите ти пак се леят сълзи.“ Изтри клепачите си за последен път.

Баща й наистина се беше изнервил, но си беше намерил занимавка. Досаждаше на добре облечена жена, малко по-възрастна от Рени, която се беше дръпнала чак в другия край на канапето, за да избегне авансите на Дългия Джоузеф. Щом Рени

се приближи, баща ѝ светкавично се премести малко по-близо до нея.

— Ужасна суматоха, нали разбирате… пожарни, хеликоптери, линейки…

Разказваше за пожара в блока. Рени се усмихна леко и се запита дали с появяването си не му беше попречила да разкаже как е изнесъл от сградата всичките онези жени и деца сам-самичък.

— Хайде, татко — подкани го тя и позна майката на Соки, Патриша Мвете.

Не си бяха говорили от онзи злощастен разговор, когато приятелят на Стивън внезапно припадна.

— О, здравей, Патриша — поздрави тя учтиво. — Татко, това е майката на Соки. Извинявай, че не те познах веднага.

Жената я загледа в лицето — явно още влажно от сълзите въпреки всичките ѝ усилия — със странна смесица от страх и неловко съчувствие.

— Здравей, Ирене. Приятно ми е да се запознаем, господин… — кимна предпазливо на Дългия Джоузеф тя, очевидно все още не съвсем сигурна дали той няма да продължи да се примъква към нея.

Рени млъкна — не знаеше какво да каже. Искаше ѝ се да попита Патриша какво прави тук, но преднамерената, почти суеверна тържественост на болничните чакални не го позволяваше.

— Дойдохме да видим Стивън — каза вместо това.

— Как е той?

— Все същото — поклати глава Рени.

— Карат те да навличаш някакъв тъп костюм — намеси се Дългия Джоузеф. — Като че ли момчето ми има треска или кой знае какво.

— Не е заради това… — започна Рени, но Патриша я прекъсна.

— Соки е на изследвания. Три дни, две нощи. Профилактично. — Тя изстреля последната дума дръзко, сякаш предизвикваше Рени да ѝ възрази. — Но се чувства много самотен и след работа минавам да го видя. — Тя вдигна един пакет. — Донесла съм му плодове. Грозде.

Сякаш и тя за малко щеше да се разплаче.

Рени беше сигурна, че проблемите на Соки не са нито толкова дребни, нито толкова временни, както твърдеше Патриша при последната им среща. Искаше ѝ се да я поразпита повече, но не смяташе, че моментът е подходящ.

— Е, предай му много поздрави от мен. Ние трябва да

тръгваме. Утре ме чака тежък ден.

Щом баща й започна очевидно сложния процес на ставането, Патриша неочаквано докосна ръката й.

— Твоят Стивън… — започна тя и веднага млъкна. Изразът на овладяна тревога беше изчезнал от лицето й — от него струеше ужас.

— Да?

Патриша преглътна и потръпна, сякаш всеки миг можеше да припадне. Официалният й делови костюм като че ли единствен я държеше изправена.

— Много се надявам да се оправи — довърши тя с немощен глас. — Надявам се всички да се оправят.

Дългия Джоузеф вече наближаваше изхода, Рени го наблюдаваше с известно безпокойство, все едно и той беше болно дете.

— И аз, Патриша. Няма да забравиш да поздравиш Соки от мен, нали?

Патриша кимна, отпусна се отново на канапето и заопипва да вземе списание, без да поглежда към масичката.

— Искаше да ми каже нещо — подзе Рени, докато чакаха автобуса. — Или пък искаше да ме попита нещо за Стивън.

— За какво говориш? — Баща й подритна една захвърлена пластмасова торбичка.

— Синът й Соки… И с него се е случило нещо. Докато е бил в мрежата. Също като Стивън. Видях веднъж как получи припадък.

— И синът й ли е в кома? — Дългия Джоузеф погледна към болничния портал.

— Не. Каквото и да му се е случило, било е различно. Но мозъкът му е засегнат. Знам го.

Седяха и чакаха мълчаливи, докато автобусът пристигна. Щом се настани на седалката, баща й се обърна към нея:

— Някой трябва да ги намери тия от мрежата и да ги накара да отговарят. Някой трябва да направи нещо.

„Аз правя нещо, татко!“ — прииска й се да каже, но знаеше, че той няма предвид нея.

Беше тъмно. Дори звездите мъждукаха едва-едва като люспи слюда в черен пясък. Единствената светлина в цялата Вселена изглежда беше малкият огън в центъра на подредените в кръг камъни.

Чу гласове и разбра, че това са собствените й деца, но в същия момент бяха някаква тайфа от странници, банда, която пътешестваше из невъобразими земи. !Ксабу беше един от тях и

макар да не го виждаше, знаеше, че седи до нея — един от тихите шепоти на невидими души.

Далечният хоризонт бе потънал в още по-непрогледен мрак и върху него не потрепваше нито една звезда. Имаше формата на огромен триъгълник, на пирамида, и се източваше невъобразимо високо, като да бяха седнали съвсем близо до основата й. Докато се взираше в огромната сянка, гласовете около нея шепнеха и припяваха. Знаеше, че всички долавят присъствието на тази невероятна тъмна маса. Страхуваха се от нея, но се страхуваха и да я изоставят, тъй като беше единственото понятно нещо в надвисналата нощ.

— Какво е то? — прошепна тя.

Отговори й глас, май че гласът на !Ксабу.

— Това е мястото, където живее Изпепеления. Тази нощ той ще дойде.

— Трябва да бягаме!

Внезапно тя осъзна, че в мрака отвъд огъня нещо се движи — нещо, което обитава мрака, както рибите — водата. Дебнеше ги нещо огромно и тъмно и пламъчетата на този малък огън бяха единствената чиста светлинка сред цялата помръкнала Вселена.

— Но той ще вземе само неколцина — обади се гласът. — Другите ще се спасят. Само неколцина.

— Не! Няма да му позволим да вземе нито един! — протегна ръка тя, но ръката, която сграбчи, стана безплътна като дим.

Шепотът се усили. Нещо се приближаваше — нещо огромно, което трошеше дървета и камъни и хриптеше. Опита се да издърпа приятеля си, но той сякаш се разпадна в ръцете й.

— Недей! Не отивай!

Старицата Нощ се спускаше над тях, разтворила алчно челюстите на мрака…

Рени се надигна задъхана. Шепотът все още изпълваше ушите й, придружен от ръмжащи гласове. Нещо се блъскаше тежко в тъмнината до нея. Не знаеше къде се намира.

— Ей, тихо там! — кресна някой и тя си спомни, че е в подслона.

Но звуците идваха съвсем отблизо. Само на метър от нея на пода се боричкаха тела.

— Татко!

Напипа фенерчето и го включи. Видя на светлината му размахани крайници, които се мятаха, търкаляха и удряха в плоскостите от фибропласт. Мерна й се бледата раирана пижама на баща й, както и някакво захвърлено фенерче, чиято светлина се изливаше като от катурната чаша. Изтърколи се от леглото и стисна нападателя на Дългия Джоузеф за врата.

— Помощ! Помогнете ни! — разкрещя се тя.

От другите помещения се дочуха още по-шумни оплаквания, но някои от обитателите им като че ли се поразмърдаха. Продължаваше да стиска врата на непознатия, вкопчи пръсти в косата му и дръпна силно. Той изпищя от болка и заби нокти в ръката й.

Баща й използва момента и се измъкна. Непознатият успя да се изтръгне от хватката й, но вместо да побегне, изпълзя до единия ъгъл, сви се там и стисна с ръце главата си, за да се предпази от нови удари. Рени насочи фенерчето към него и видя баща й да се приближава с дълъг тъп нож в ръка.

— Татко! Недей!

— Утрепвам го това копеле! — каза той, дишайки тежко. Тя усети острия мирис на пот и алкохол, който лъхаше от него. — Да следи дъщеря ми!

— Не сме сигурни! Може да е сбъркал стаята. Спри се, да му се не види!

Тя пристъпи към свития непознат.

— Кой сте вие?

— Знаеше какво прави. Чух го да шепти името ти — изръмжа Джоузеф.

Внезапен ужас обзе Рени — да не би да беше !Ксабу, дошъл да я търси? Но дори в сумрака непознатият изглеждаше твърде едър. Тя протегна предпазливо ръка и докосна рамото му.

— Кой сте вие?

Мъжът вдигна глава и замига срещу фенерчето. Имаше рана на главата и по челото му се стичаше кръв. Отне й доста време да го разпознае.

— Джеремая? — възкликна Рени. — От дома на доктор Ван Блийк?

Той се втренчи в нея — явно не можеше да я види от светлината на фенерчето.

— Ирене Сулавейо?

— Да, аз съм. Какво, за Бога, става тук?

Тя се изправи. Няколко души от съседните помещения се бяха събрали пред завеската. Някои носеха оръжие в ръка. Тя излезе да им благодари и им обясни, че е станала грешка. Един по един те се разпръснаха успокоени. Някои измърмориха ругатни по адрес на впиянчения й баща.

Върна се и видя облегнатия на стената Джеремая Дако, вперил недоверчив поглед в баща й. Откри малката електрическа лампа и я включи, след което подаде на Дако салфетка да избърше кръвта от лицето си. Баща й, който не откъсваше очи от неканения гост, сякаш очакваше той всеки миг да се превърне в

космато и зъбато чудовище, се остави да бъде отведен до един сгъваем стол.

— Познавам този човек, татко. Работи при доктор Ван Блийк.

— Каква работа има тук по никое време? Да не ти е гадже?

Дако изсумтя възмутено.

— Не, не ми е гадже. Какво правиш тук в… — Рени погледна часовника си — един часа през нощта?

— Доктор Ван Блийк ме изпрати. Не можах да намеря телефона ви, за да ви се обадя.

— Тя има телефона ми — озадачено поклати глава Рени, — сигурна съм, че го има.

Джеремая се втренчи в напоената с кръв салфетка в ръката си, а след това запримигва срещу Рени.

„Днес всички реват — помисли си тя. — Какво е това?“

— Доктор Сюзън е в болница — каза внезапно той, разгневен и отчаян. — Много е зле много.

— О, Божичко!

Рени откъсна, без да мисли, още няколко салфетки от рулото и му ги подаде.

— Какво се е случило?

— Пребиха я. Проникнали в къщата с взлом. — Дако държеше салфетките, но не ги използва. Към веждата му се стичаше вадичка кръв. — Помоли ме да ви заведа — затвори очи той. — Мисля… мисля, че може да умре.

Самодоволно заел ролята на защитник на семейството, Дългия Джоузеф отначало настоя да ги придружи. Едва след като Рени заяви, че може да им се наложи да чакат няколко часа в болницата, той се съгласи да остане в подслона като бариера срещу друг евентуален, този път злонамерен, натрапник.

— Не знам как са влезли тия копелета. Отидох да видя майка си — вечер винаги ходя при нея. Вече е много стара и обича да ходя при нея и да свърша това-онова.

Върху тъмното му чело се белееше парченце салфетка, накъсано от засъхналата кръв.

— Не знам как са влезли тия копелета — повтори той. Очевидно го приемаше като лична вина независимо от отсъствието си.

Рени знаеше, че при подобни обстоятелства икономът и останалият персонал бяха първите заподозрени, но човек трудно би се усъмнил в искреното страдание на Дако.

— Обир ли е било?

— Почти нищо не са взели — някакви бижута. Но са намерили доктор Сюзън в лабораторията й на долния етаж, така че сигурно са знаели за асансьора. Предполагам, че са се опитали

да я накарат да им каже къде държи парите. Потрошили са всичко. Всичко! — изхлипа той, след което сви устни и продължи да шофира безмълвно.

— Унищожили са всичко в лабораторията?

— Всичко са потрошили! — намръщи се той. — Същински животни. Не държим пари в къщата! Ако са искали да крадат, защо не са откраднали машините? Те струват повече от няколкото ранда, които държим за момченцата, дето носят продуктите.

— А как разбра, че иска да ме види?

— Каза ми, докато чакахме линейката. Почти не можеше да говори — разтърси го ново ридание. — Тя беше просто една стара жена! Що за човек е този, който е направил това?

— Ужасни хора — поклати глава Рени.

Не можеше да заплаче. Плъзгащите се покрай тях улични лампи я унасяха, сякаш беше призрак, вмъкнал се в собственото си тяло. Какво ставаше? Защо на всички около нея постоянно им се случваха кошмарни неща?

— Ужасни, ужасни хора! — повтори тя.

Заспалата Сюзън Ван Блийк приличаше на извънземно създание. Цялата беше окичена в сензори и тръбички и май само бинтовете, с които бе опакована като мумия, поддържаха останалото без цвят, потрошено тяло в подобие на човешка форма. Дъхът й влизаше и излизаше с хриптене от полуоткрехнатите й устни. Джеремая отново се разрида и се отпусна на пода до леглото й, стиснал главата си, сякаш за да не се пръсне от мъка.

Колкото и ужасяваща да беше гледката на нейната приятелка и преподавателка, Рени все още се намираше в състояние на хладна отчужденост. Днес за втори път попадаше в болница, застанала над тялото на свой безмълвен близък. В Университетския медицински център „Уествил“ поне нямаше карантина „Букаву“.

Млад чернокож лекар със зацапана престилка и с очила с прикрепен към тях офталмоскоп надникна вътре.

— Тя има нужда от почивка — намръщи се той. — Има мозъчно сътресение и много счупени кости. — Той посочи към пълното със спящи пациенти помещение. — А и сега не е време за посещения.

— Поискала е да ме види — обясни Рени. — Казала е, че е нещо важно.

Той се намръщи отново и вероятно замислен за нещо съвсем друго, се отдалечи.

Рени взе един стол до съседното легло. Пациентът в него —

мъртвешки блед кльощав младеж — се събуди, примигна и втренчи в нея поглед на затворен в клетка звяр, но нито каза нещо, нито помръдна. Тя се върна до леглото, седна така, че да може да я наблюдава, и пое по-малко бинтованата ръка на Сюзън.

Беше полузадрямала, когато усети леко стискане. Сепна се. Очите на доктор Ван Блийк бяха широко отворени и се движеха във всички посоки, сякаш беше заобиколена от бързо препускащи фигури.

— Аз съм, Рени — нежно стисна ръката й тя. — Ирене. Джеремая също е тук.

Сюзън се втренчи в нея и се отпусна. Устата й беше отворена, но покрай тръбичката излизаше само слаб шум като подмятана от вятъра празна книжна кесия. Рени стана да потърси вода, но коленичилият до нея Дако й посочи окачената на рамката на леглото табелка, на която пишеше: „Нищо през устата.“

— Сложили са тръба в устата й.

— Няма нужда да говориш — каза й Рени. — Просто ще постоим тук с тебе.

— О, мъничка бабо — притисна чело Джеремая към покритата с тръбички ръка. — Трябваше да съм там! Как допуснах да се случи това?

Сюзън издърпа ръката си, повдигна я бавно и докосна лицето на Дако. Сълзите намокриха бинтовете й. След това отново бавно напъха ръката си в ръката на Рени.

— Можеш ли да отговаряш на въпроси?

Стискане.

— Две стискания за „не“. Ново стискане.

— Джеремая каза, че си искала да ме видиш.

„Да.“

— Заради онова, за което говорихме ли? Заради града?

„Да.“

На Рени й хрумна дали не се заблуждава в отговорите й, тъй като Сюзън стискаше ръката й само по веднъж. Лицето й беше толкова подуто, че беше трудно да схванеш какво изразява — движеха се само очите й.

— Искаш ли да си отида и да те оставя да спиш? Две стискания — доста категорични.

„Не.“

— Добре, чакай да помисля. Откри ли къде се намира?

„Не.“

— Но си разбрала нещо за него.

Стискането беше леко и продължително.

— Може би?

„Да.“

Рени се поколеба.

— Мъжете, които те нападнаха… свързани ли са по някакъв начин с това? За което говорихме?

Отново продължително, бавно стискане.

„Може би.“

— Опитвам се да измисля други въпроси, на които се отговаря с „да“ или „не“. Много е трудно. Мислиш ли, че ще можеш да пишеш с ръка или на машина?

Дълга пауза, последвана от две стискания.

— А трябва ли да говоря с някого? Който ти е дал информацията и който може да я даде и на мен?

„Не.“

След това — само след миг — допълнително стискане.

„Да.“

Рени набързо изреди всички колеги на Сюзън, за които се сещаше, но за всички получи отрицателен отговор. Опита с различни полицейски и мрежови агенции, но резултатът беше същият. Докато отчаяно обмисляше колко време би отнел процесът на елиминиране, осъществен единствено чрез двоичен ръчен код, Сюзън набута още по-навътре ръката си в ръката на Рени и я обърна така, че всичките й пръсти да докосват дланта на Рени. Раздвижи ги на пресекулки като крачетата на умираща пеперуда. Рени стисна ръката на старицата, за да я успокои. Сюзън изсъска.

— Какво?

Сюзън ван Блийк размърда с усилие пръстите си в дланта на Рени. Докато стисканията се разгадаваха лесно, тези движения бяха толкова леки и толкова неразчленими, че не напомняха нищо друго освен гърчове. Рени се разстрои.

— Това е ужасно. Трябва да има някакъв по-добър начин — печатане, писане на бележки.

— Не може да пише на клавиатура — обади се мрачно Джеремая. — Дори докато все още можеше да говори, вече не можеше да пише. И аз опитах. Дадох й комуникатора й, когато ми каза да ви извикам, но не можеше да натиска достатъчно силно бутоните.

Сюзън отново притисна немощно ръка към дланта на Рени и хвърли гневен поглед иззад моравочервената си маска.

Рени я погледна вторачено.

— Ами да! Тя прави точно това! Набира!

Сюзън разтвори ръка и стисна пръстите на Рени.

— Но само с дясната ръка?

Две стискания. „Не.“ Сюзън натисна с длан дланта на Рени, после с мъка повдигна ръка и я преметна през тялото си. Рени я

хвана внимателно и я върна обратно.

— Схванах. Като натиснеш така, означава, че все едно сменяш ръцете. Нали така?

„Да.“

И все пак беше мъчително. На Сюзън й беше много трудно да накара Рени да разбере кои клавиши на скуизъра натискаше с дясната си ръка като с лява. Отне й близо час с чести прекъсвания за редактиране и поправки по системата „да — не“, преди да успее да й предаде съобщението. Междувременно се измори много и през последните петнайсет минути едва помръдваше пръсти.

Рени се загледа в буквите, които беше надраскала в полето на болничното диетично меню.

— С-Н-Ь-Т-О-К-Ч-П-С-Т-Н-Н-К-В-Н-М-В-Й. Няма никакъв смисъл. Сигурно има някакви съкращения.

Последно изморено ръкостискане.

Рени се изправи, наведе се и докосна с устни покритата със спукани капиляри буза на Сюзън.

— Ще го разшифрован някак си. Твърде дълго те държахме будна. Имаш нужда от сън.

Джеремая също се изправи.

— Ще ви откарам. — Той се наведе над Сюзън. — Връщам се веднага, малка бабо. Не се плашете.

Сюзън издаде звук, прозвучал почти като стон. Той се спря. Тя се втренчи в него — явно разстроена, че не може да каже нито дума, — след което премести поглед върху Рени. Примигна бавно — веднъж, втори път.

— Да, уморена си. Сега поспи.

Дако също се наведе да я целуне.

Рени си помисли дали не я целува за първи път. Докато вървяха към колата, изведнъж осъзна, че знае какво означаваха нейните примигвания. „Сбогом.“

Когато Дако я закара, вече минаваше четири часът. Изпълваше я яростен унищожителен гняв, за да може да заспи, и прекара часовете до зазоряване втренчена в комуникатора си, опитвайки се по всевъзможни начини да открие някакъв смисъл в поредицата от букви, които й беше продиктувала Ван Блийк. Банките с данни в мрежата бълваха стотици имена от целия свят — само от Бразилия се появиха десетина и горе-долу също толкова от Тайланд, — които действително съдържаха повечето от продиктуваните букви, но като че ли нито едно не съвпадаше особено. Но ако не попаднеше на по-добра информация, щеше да се наложи да се свърже с всеки един от тях.

Гледаше как алгоритъмът за разшифроване, който беше

заредила от библиотеката на политехниката, правеше хиляди комбинации, съответстващи на част от буквите — смайващо изобилие, от което я заболяха очите и й се наду главата.

Рени пушеше и наблюдаваше екрана, докато въвеждаше хрумналите й въпроси. Дневната светлина започна да се процежда през пукнатините на покрива. Баща й хъркаше щастливо в леглото си все още по пантофи. В някакъв край на подслона друг ранобудник си беше пуснал радиото и слушаше новините на някакъв азиатски език, който не можа да разпознае.

Тъкмо се готвеше да позвъни на !Ксабу, за когото, знаеше, че става на разсъмване, и да му съобщи какво се бе случило със Сюзън, когато внезапно проумя очевидното, което й беше убягвало. Последните пет букви от заплетеното съобщение на доктор Ван Блийк: В-Н-МВ-Й. „Внимавай.“

Сграбчилият я страх бързо измести раздразнението от собствената й недосетливост. Доктор Ван Блийк — откарана в болницата с опасни наранявания, причинени й по всяка вероятност от същите хора, които Рени бе засегнала — беше положила огромни усилия, за да съобщи на бившата си студентка нещо, което се подразбираше от само себе си. Сюзън ван Блийк дори когато се намираше в отлично състояние, не бе от хората, които хабят усилията си напразно, да не говорим, че сега и най-малкото движение й костваше огромни мъки.

Рени отново пусна алгоритъма без последните пет букви, след което се обади на !Ксабу. Отговори хазайката му, без да включва екрана, и троснато й съобщи, че го няма в стаята му.

— Той ми каза, че понякога спи на друго място — каза Рени. — Знаете ли дали случайно не е там?

— Този дребосък изобщо не е тук, повтарям ви — нито вътре, нито вънка. Честно казано, снощи май изобщо не се е прибирал.

И линията прекъсна.

Уплашена още повече, тя провери пощата си за евентуално съобщение от !Ксабу. Нямаше, но за нейно удивление имаше устно съобщение от доктор Ван Блийк.

„Здравей, Ирене. Съжалявам, че мина толкова време, докато ти се обадя.“ Гласът на Сюзън звучеше силно и бодро и за миг Рени се почувства напълно объркана. „Довечера ще се опитам да се свържа директно с теб, но точно сега съм по средата на нещо и нямам много време за приказки, затова ти пращам само следното.“

Записът беше отпреди нападението. Съобщение от един друг свят, от един друг живот.

„Не съм открила нещо определено засега, но имам няколко връзки, които може да се окажат полезни. Да ти кажа, мила,

цялата тази работа наистина е много странна. Не мога да намеря никъде нищо, което да съвпада с твоята картинка, а прегледах внимателно де що има градска площ по земното кълбо. Научих разни неща за Рейкявик, които и рейкявикчаните — или както там си се наричат — не ги знаят. И макар да знам, че не беше съгласна, претърсих и банките с образи, в случай че е нещо скърпено — я за някой сим-свят, я за кримка по мрежата. Пак без късмет.

Обаче постигнах известен успех с проучванията за статистическото подобие — нищо определено, само някои интригуващи попадения. Мартин трябва да ми се обади скоро и може да са й хрумнали някакви идеи. Така или иначе, не казвам нищо повече, докато не получа отговор на някое от запитванията си — твърде стара съм, за да ми се нрави да приличам на глупачка, — само ще ти кажа, че съм на път да подновя някои стари познанства. Много стари. Както и да е, мила, това е засега. Просто исках да знаеш, че работя по въпроса. Не съм забравила. И се надявам, че ти самата не си затънала чак дотам, че да забравяш да ядеш и да спиш. Едно време имаше ужасно лошия навик да наваксваш първоначалния си мързел със залягане в последната минута. Тази схема не я бива, Ирене.

И умната. По-късно ще си поговорим лично.“

Линията прекъсна. Рени гледаше втренчено комуникатора си и й се искаше да го накара да каже още нещо — само да можеше да натисне нужния клавиш, преподавателката й щеше да се обади отново и да й каже всичко, което бе премълчала. Сюзън действително поговори лично с нея по-късно, от което шегата звучеше още по-зловещо.

Стари познанства. Какво би могло да означава това? Вече беше пробвала с имената на всички нейни колеги, за които можа да си спомни.

Рени пусна компютъра да претърсва архивите на преподавателската гилдия и започна да сравнява продиктуваните от Сюзън букви с имената на колегите й в различните институции, в които бе работила. Очите й се замъглиха от взиране в мониторчето, но нямаше какво друго да прави, докато тръгне на работа. За нищо на света не би могла да подремне в това си състояние. А и работата я отвличаше да не се притеснява за !Ксабу.

Пушеше седмата или осмата си цигара от сутринта и тъкмо наблюдаваше как таблетката кафе се разтваря в чашата й, когато някой леко почука по преградата до завесата, която служеше за врата. Тя се сепна и затаи дъх. Огледа се за нещо, което може да й послужи за оръжие, но фенерчето беше изчезнало някъде. Реши,

че ще трябва да се задоволи с чашата гореща вода в ръката си. Докато се приближаваше тихо към завесата, баща й се прокашля насън и се обърна по корем.

Тя дръпна рязко тежкото перде. !Ксабу я изгледа уплашен.

— Събудих ли те…? — започна той, но не можа да довърши изречението.

Рени пристъпи и го прегърна толкова бурно, че плисна кафе по ръката си. Изруга и изпусна чашата, която се строши на цимента.

— По дяволите! Ох, извинявай! — Тя размаха опарената си ръка.

— Добре ли си? — пристъпи към нея !Ксабу.

— Само се изгорих — лапна пръстите си тя.

— Не, имам предвид… — Той влезе и дръпна плътно завесата. — Аз… сънувах много странен сън. Уплаших се за теб. Затова дойдох.

Тя го огледа. Наистина изглеждаше зле — дрехите му бяха изпомачкани и явно навлечени набързо.

— Ти…, но защо не се обади?

Той заби поглед в краката си.

— Срам ме е да го кажа, но не се сетих. Събудих се, уплаших се и веднага тръгнах насам.

Той приклекна до стената с леко, плавно движение. В начина, по който го направи, имаше нещо, което припомни на Рени, че той не е изцяло от нейния свят — нещо, което си оставаше архаично въпреки съвременните му дрехи.

— Нямаше автобуси и дойдох пеша — добави !Ксабу.

— От Честървил до тук? О, !Ксабу, сигурно си страшно изморен. Аз съм добре. Поне съм здрава, но се случи нещо много лошо.

Разказа му набързо, каквото знаеше за нападението над доктор Ван Блийк и за последиците от него. Вместо да се облещи от изненада, !Ксабу присви очи, сякаш го принуждава да гледа нещо мъчително.

— Много тъжно — поклати глава той. — О! Сънувах, че тя пусна по тебе стрела, която прониза сърцето ти. Много силен сън, много силен. — Той плесна леко с ръце и плътно притисна длани. — Уплаших се, че те с наранило нещо, което сте правили двете.

— Тя ми изпрати нещо, но се надявам то да спаси хора, а не да ги убива — сви устни тя. — Или поне да ни помогне да разберем дали полудявам или не.

Когато разказа за съобщението, оставено от доктор Ван Блийк, и за всичко, което беше свършила през нощта, говорейки

бързо, но тихо, за да не въвлича баща си преждевременно в цялата работа, малкият мъж остана приседнал на пода с наведена глава.

— В тази река има крокодили — обади се той най-накрая.

Рени беше толкова уморена, че не схвана веднага смисъла на казаното.

— Досега се преструвахме, се са само стърчащи над повърхността скали или плаващи пънове. Но вече не можем да не им обръщаме внимание.

Рени въздъхна. Беше се поуспокоила, след като видя !Ксабу жив и здрав. Изведнъж изпита желание да заспи — да спи цял месец, ако има възможност.

— Твърде много неща се случиха — съгласи се тя. — Изпуснах Стивън, приятелят му е с мозъчно увреждане, онова, което ни се случи в клуба, после изгоря блокът ни, Сюзън бе нападната и пребита. Ще сме идиоти, ако продължим да смятаме, че всичко е наред. — Тя усети прилив на мрачно раздразнение. — Но нищо не можем да докажем. Нищо! Трябва да подкупим полицията, за да не ни се изсмеят, когато им разкажем всичко това.

— Докато открием онзи град и узнаем нещо, когато го открием. Или се върнем отново там. — Лицето му беше странно безизразно. — На онова място.

— Едва ли бих могла някога да стъпя отново там — примигна сънливо тя. — Не, бих могла — заради Стивън. Но не знам каква би била ползата. Този път те ще ни очакват. Освен ако не намерим някой по-добър и по-прикрит начин да се промъкнем вътре… Тя млъкна и се замисли.

— Имаш ли някаква идея? — попита !Ксабу. — Без съмнение подобно място разполага с много добра… Как беше думата? Охрана.

— Да, разбира се. Не. Не мислех за това. Спомних си нещо, което ми каза веднъж Сюзън. Бях се забъркала в една глупост — бърниках из архивната система на колежа, ей така, за кеф, нищо повече. Както и да е, тя ужасно се вбеси — не защото съм го направила, както ми каза, а защото съм рискувала шанса си да излезе нещо от мен. — Рени прокара пръсти по екрана на комуникатора и извика опциите. — Каза ми, че онова, което съм направила, не било кой знае какво — всички студенти го правели. Тя — също, и дори много по-лоши неща била правила. По време на изграждането на мрежата била невероятно луда глава.

Дългия Джоузеф Сулавейо изсумтя, надигна се в леглото, втренчи поглед в Рени и !Ксабу, явно, без да ги вижда, после се строполи обратно върху тънкия матрак и след секунди отново

захърка.

— Значи мислиш, че…

— Тя каза „стари познати, много стари“. На какво се хващаш на бас, че е говорила с някое от старите си приятелчета хакери? Какво залагаш? — загледа се в екрана тя. — Това, което трябва да направя, е да измисля някакъв начин за издирване на пенсионирани виртуални пакостници, да го съпоставя с буквите и да видим дали пък няма да се натъкнем на тайнствения източник на доктор Сюзън!

Отне й петнайсет минути, но резултатът, който излезе, й се стори убедителен.

— Мурат Сагар Сингх — я го виж откъде идва! Университетът в Натал — по едно и също време със Сюзън, после стаж в „Телеморфикс“ и маса по-малки компании през следващите двайсетина години. И една дупка от шест години — само няколко години след като завършва — на какво да се хванем на бас, че е работил в правителственото или военното разузнаване?

— Но този Сагар Сингх — буквите не съвпадат… Тя се намръщи.

— Да, ама я виж — имал е прякор! Това е кодово име, с което хакерите подписват работите си, за да скрият истинските си имена и да не стигнат до съд. — Тя обърна екрана така, че !Ксабу да вижда по-добре. — Синьото куче Пустинник. Светът сигурно е пълен с хора на име Сингх, но е знаела, че едва ли много народ се казва така. !Ксабу кимна.

— Май разгада загадката. Къде е този човек? Все още ли живее в тази страна?

— Е, тъкмо тук е проблемът — намръщи се Рени. — От двайсетина години няма никакъв адрес. Може да се е забъркал в някаква каша и да е изчезнал. Разбира се, един надарен хакер може да се покрие и на най-откритото място.

Тя въведе още няколко параметъра и се облегна в очакване на отговора.

— Момиче? — Дългия Джоузеф пак се бе надигнал, но този път наблюдаваше !Ксабу с очевидно подозрение. — Какво, по дяволите, става тук?

— Нищо, татко. Ще ти направя кафе.

Докато наливаше вода в чашата, тя се сети за парчетата от чашата си, все още пръснати в коридора, където някой можеше да стъпи върху тях. !Ксабу се изправи над комуникатора й.

— Рени — обади се той, вперил поглед в списъците, — тук една дума непрекъснато се повтаря. Може би е място или човек? Не съм го чувал.

— Какво е?

— Нещо, което се нарича Дървесна къща.

Преди да успее да отговори, телефонът на комуникатора започна да мига. Рени остави чашата и пакетчето с таблетки кафе и побърза да отговори.

Беше Джеремая Дако и плачеше. Преди да успее да каже нещо членоразделно, Рени вече знаеше какво се бе случило.

ДЕВЕТА ГЛАВА
ЧЕРНО И БЯЛО

МРЕЖА/НОВИНИ: Мечтата ви се сбъдва.

(Картина: снимка на рекламния модел М. Дж. (женска версия).)

М. Дж.: Ето ме. Аз съм вашата сбъдната мечта, нали? Вижте тези устни — не искате ли да ви ухапя, съвсем лекичко? Елате ми на гости. Не искам дребни хорица с дребни амбиции — искам големи момчета с големи идеи. Имаме толкова много да си говорим и да правим. Само намери местенцето ми в мрежата и ще си поиграем на някои игрички, които никога, ама никога няма да забравиш…

Гали едва стоеше на краката си. Пол се наведе, взе го на ръце и го изнесе от Стридената къща. Момчето така се тресеше от конвулсии, че му беше много трудно да го държи.

— Не! Не мога да ги оставя! Бей! Бей е вътре!

— Не можеш да им помогнеш. Трябва да се измъкваме. Ще се върнат — онези, които са го направили.

Гали се възпротиви, но едва-едва. Пол изскочи през вратата и потъна в гората, без дори да се огледа дали някой не ги наблюдава. Изненадата и скоростта бяха единствената им надежда. Смрачаваше се и трябваше да се промъкнат навътре в гъстата гора, преди някой да ги е проследил.

Дълго време се клатушка с момчето на ръце. Когато вече не можеше да тича, остави внимателно момчето на земята и се строполи върху дебелия килим от листа. Небето приличаше на тъмносива мокра скала. Клоните над тях се очертаваха като тънки жилки.

— Къде отиваме?

Тъй като не получи отговор, той се претърколи на една страна. Гали се беше сгушил като зверче, свил колене и обгърнал глава с длани. Все още плачеше, но с последни сили. Пол се наведе и го разтърси.

— Гали! Къде отиваме? Не можем да останем тук завинаги.

— Няма ги — промълви смаян Гали, сякаш едва сега му ставаше ясно какво се бе случило. — Няма ги вече.

— Знам. Нищо не можем да направим. Ако не намерим начин да се измъкнем, същото ще се случи и с нас.

Всъщност Пол знаеше, че и по-лоши неща ще го сполетят, ако двамата преследвачи успееха да го хванат — но откъде го знаеше, пък и как ли изобщо това можеше да е вярно? Непознатите бяха… изкормили децата в Стридената къща, бяха разкъсали вътрешностите им.

— Ние бяхме едно цяло — каза бавно Гали, като че ли разказваше урок, който не беше научил достатъчно добре. — Не си спомням някога да е било по-различно. Заедно прекосихме Черния океан.

Пол се надигна.

— Какъв океан? Къде? Кога се е случило това?

— Не знам — поклати глава Гали. — Само си спомням, че пътувахме — това е първото нещо, което си спомням. И че бяхме заедно.

— Всичките? Това едва ли е било твърде отдавна — някои от… някои от тях бяха само на по няколко години.

— Хлапетата ги намерихме по пътя. Или пък те ни намериха. Сега сме два пъти повече, отколкото си спомням, че бяхме в началото. Два пъти повече…

Гласът му затихна и той отново захлипа. Пол обгърна раменете му и го притегли към гърдите си.

Защо това дете си спомняше повече за краткия си живот, отколкото Пол за своя? Защо сякаш всеки знаеше за този свят повече от него?

Момчето се успокои. Пол го притисна към гърдите си и го залюля непохватно, но не му хрумна нищо по-добро.

— Прекосили сте Черния океан? А къде е той?

— Много далеч — отвърна глухо Гали.

Денят преваляше и наоколо им надвиснаха най-различни по форма сенки.

— Не знам — големите са ми разказвали за това.

— Големите ли?

— Тях вече ги няма. Някои останаха на разни места, които им харесаха, или пък заседнаха, но останалите продължихме, щото търсехме нещо. А понякога големите просто сякаш изчезваха.

— Какво търсехте?

— Белия океан. Така го наричахме. Но не знам къде е. Един ден последният по-голям от мен си отиде и беше мой ред да стана водач. Но не знам къде е Белият океан. Изобщо не знам къде е, а сега вече няма значение.

Каза го с ужасяваща и изтощена безвъзвратност и притихна в ръцете на Пол.

Дълго време той седя, прегърнал момчето, заслушан в нощните шумове, и се опитваше да забрави — или поне да не си

припомня отново и отново — онова, което беше видял в Стридената къща. Наоколо свиреха щурци. Вятърът шушнеше във върхарите на дърветата. Всичко беше потънало в спокойствие, като че ли Вселената си отдъхваше.

Пол осъзна, че детето не помръдва. Гали не дишаше. Той скочи паникьосан и момчето се търколи на земята.

— Какво? Какво правиш? — каза със замаян от съня, но силен глас Гали.

— Съжалявам. Помислих, че…

Постави ръка внимателно на гърдите на момчето. Никакво движение. Все така внимателно, сякаш следваше някакъв инстинкт или смътен спомен, той плъзна ръка към вдлъбнатината под тясната челюст. Не усети пулс. Провери и себе си. Сърцето му туптеше учестено.

— Гали, откъде идваш?

Момчето смънка нещо.

— Какво? — наведе се по-ниско Пол.

— Сега ти си големият… — измърмори Гали и отново потъна в съня.

— Епископ Хъмфри каза, че този е най-добрият път. Гласът на момчето звучеше бодро независимо от тъмните кръгове около очите му, които напомняха за преживяното от него.

И двамата бяха прекарали отвратителна, изпълнена с кошмари нощ. Пол беше така доволен, че вижда отново дневна светлина, та изобщо не му беше до спорове, макар да нямаше кой знае какво доверие в съветите на епископа.

— Каза освен това, че по този път се спотайвало нещо ужасно. Нещо опасно.

Гали го изгледа съчувствено, като му даде ясно да разбере, че сега той е най-високият и най-възрастният и не би трябвало да притеснява по-младите си подчинени с подобни грижи. Пол си даде сметка, че момчето има право. Млъкна и се запромъква внимателно след Гали през горския гъсталак. И двамата мълчаха, което малко улесняваше придвижването им. Пол се чувстваше доста потиснат — яркото утро не можеше да прогони напълно ужасните му спомени както за случилото се в Стридената къща, така и за онова, което бе сънувал.

В съня си той беше нещо като пастир, който качваше някакви животни на огромен кораб. Не знаеше какви са, но приличаха едновременно и на овце, и на говеда. Същества блееха, въртяха очи и се опитваха да се съпротивляват, извръщаха се на входа, сякаш искаха да се втурнат на свобода, но Пол и другите

мълчаливи работници ги блъскаха да изкачат платформата и да потънат в мрака. Когато натовариха всички животни, той затвори огромната врата и я заключи. Щом отстъпи няколко крачки, видя, че това всъщност не е кораб, а по-скоро някаква огромна купа или чаша — не, казан, това беше думата, — който се използва за варене и за топене на мазнина. До слуха му достигаха пронизителните врясъци от ужас, а когато най-после се събуди, продължи да изпитва срам заради предателството си.

Кошмарът все така го преследваше. Докато пристъпваше след Гали, огромното нещо с форма на чаша трептеше в ума му. Имаше чувството, че вече го е виждал — в друг свят, в друг живот.

„Глава, изпълнена със сенки. И всичката светлина на света не би могла да ги прогони.“ Разтърка слепоочията си, сякаш за да изстиска лошите мисли, и едва не се блъсна в някакъв провиснал клон.

Гали стигна до един поток, който се спускаше чак до голямата река край Стридената къща, и те се заизкачваха срещу течението по стръмни хълмове с покрити с гъста трева поляни, и щом ги забележеха, птиците надаваха пронизителни предупредителни крясъци, прелитайки от клон на клон, докато натрапниците не се окажеха достатъчно далеч от притулените им гнезда. Някои от дърветата бяха отрупани с цветове, които приличаха на бели, розови и жълти пламъчета, и Пол за първи път се запита кой сезон е.

Гали не разбра въпроса му.

— Не става въпрос за място, а за време — поясни Пол. — Щом има цветя, значи е пролет.

Момчето поклати глава. Изглеждаше бледо и някак недовършено, сякаш част от него бе унищожена заедно с детската тайфа.

— Но тук има цветя, повелителю. А покрай къщата на епископа ги няма никакви. Много ясно, че всички места не могат да бъдат еднакви, защото всичко щеше да се случва на едно и също място. Бъркотия, нали разбираш. Всички щяха да се блъскат един-друг — абсолютна каша.

— Знаеш ли тогава коя година сме?

Гали пак го изгледа — този път почти уплашено.

— Гооодиииинааа?

— Както и да е.

Пол притвори очи за миг, за да премисли нещата. Умът му като че ли беше омотан в заплетени възли, които образуваха объркано кълбо. Защо това, че Гали не знаеше какво е година или сезон — неща, за които сам той не се беше замислял до този

момент, — го притесняваше толкова?

„Аз съм Пол — каза си той. — Бях войник. Избягах от една война. Двама души… две неща… ме преследват и знам, че не трябва да ме намерят. Сънувах голяма чаша. Знам нещо за някаква птица и за някакъв великан. Знам и други неща, които невинаги мога да назова. А сега съм в Осемте квадрата каквото и да е това дяволско нещо, и търся начин да се измъкна.“

Не беше кой знае колко задоволително, но все беше нещо, за което можеше да се залови. Беше реален. Имаше име и цел дори — поне за момента.

— Сега предстои стръмно изкачване — обади се Гали. — Почти в периферията на квадрата сме.

Наклонът наистина се беше променил и сега се издигаше стръмно нагоре. Гората започна да оредява, изместена от ниски проскубани храсти и покрити с мъх каменни плочи, тук-там изпъстрени с туфи диви цветя. Пол започна да се уморява и го впечатли енергичността на спътника му: Гали изобщо не забави ход, докато Пол се принуди да се прегъне почти на две поради острия наклон.

Целият свят изведнъж сякаш затрептя и се замъгли. Пол се опита да запази равновесие, ала в този миг нямаше нито горе, нито долу. Тялото му започна да губи материалност и да се разпада на части. Изкрещя или си помисли, че е изкрещял, но след миг всичко отново си беше съвсем обикновено, а Гали сякаш нищо не бе забелязал. Пол се разтресе и се запита дали собственото му изтощено тяло не е помрачило разума му.

Когато стигнаха до върха, Пол се обърна назад. Земята зад тях изобщо не приличаше на картата на епископа — дървета и хълмове се простираха в монолитна цялост. Видя завоя на реката, блеснала в синкавобяло под слънцето, както и зловещата грамада на Стридената къща до него. Видя кулата на замъка на епископ Хъмфри сред гората, а по-нататък — други кули, които стърчаха над плътното одеяло от дървета.

— Отиваме ето там — обади се Гали.

Пол се обърна. Момчето сочеше няколко километра по-нататък, където гъсто обраслият с гори хребет се спускаше към друг завой на реката.

— Защо просто не взехме лодка?

Пол гледаше как светлината подскача по повърхността и покрива широката река с мрежа от диамантени проблясъци, сякаш не беше вода, а течно стъкло или замръзнал огън.

— Нямаше ли да стигнем по-бързо?

Гали се разсмя и го погледна смутено.

— Не можеш да пресичаш квадратите по реката. Нали го

знаеш? Реката… по реката не може.

— Но нали пътувахме по нея?

— Само от странноприемницата до Стридената къща. В рамките на квадрата може. Има и други причини да стоим настрана. Затова пътувахме през нощта — погледна го с неспокоен израз момчето. — Ако тръгнеш по реката, онези ще те намерят.

— Онези ли? Искаш да кажеш, онези двамата…?

— Не само те — поклати глава Гали. — Всеки, който е тръгнал да те търси. Големите ме научиха на това. По реката не можеш да се скриеш.

Явно не можеше да обясни по-ясно и Пол изостави темата. Преминаха билото и започнаха да се спускат.

Пол не можа да прецени веднага, че са навлезли в друг квадрат, както се бе изразил Гали. Ландшафтът беше почти същият, прещипът и орловата папрат по високото постепенно преминаваха в гъста гора надолу по склона. Единствената забележима разлика се състоеше в това, че от тази страна на хълма вероятно имаше повече животни. От време на време дочуваше шумолене в храстите и зърваше някое блеснало око да наднича сред листака. Веднъж стадо мънички прасенца с цвят на пролетна трева изтопуркаха на откритото, но, щом видяха Пол и Гали, моментално побягнаха, квичейки от уплаха или от раздразнение.

Гали не знаеше нищо за тях, нито за другите обитатели на гората.

— Нали никога досега не съм идвал тук!

— Но каза, че сте дошли от другаде.

— Не сме минавали по този път, повелителю. Знам само онова, което всички знаят. Ей това там например — посочи с пръст той.

Пол присви очи, но не видя нищо освен преплетените клони на дърветата.

— Не — добави момчето, — трябва да приклекнеш по-ниско.

Пол коленичи и съзря сред стволовете самотен планински връх — толкова надалеч, че сякаш бе нарисуван с по-бледа боя от околния пейзаж.

— Какво е това?

— Планина, к’во друго — разсмя се Гали за първи път през този ден. — Но долу, в полите й, разправят, спял Черния цар. И ако някой някога го събудел, всичките Осем квадрата просто щели да изчезнат — щракна с пръсти той. — Пфу! Ей така! Поне тъй разправят — не виждам как някой би могъл да го узнае, докато не го събудят наистина, но това явно би развалило цялата

работа.

Пол се вторачи. В гледката на планината нямаше нищо необичайно, само дето беше доста източена.

— Ами Белия цар? Ако някой събуди него? Същото ли ще се случи?

— Предполагам — сви рамене Гали. — Но никой не знае къде спи той освен Нейно бяло благородие, а тя на никого не казва.

Докато слънцето превали най-високата точка на небосклона, бяха стигнали отново в ниското и пред тях се ширна море от ливади и ниски възвишения, осеяни с широки ивици гора. Пол отново се почувства уморен и се сети, че вече цял ден не беше ял нищо. Усещаше липсата на храна, но съвсем не чак толкова остро, колкото би трябвало, и тъкмо щеше да попита Гали, когато момчето внезапно се вкопчи в ръката му:

— Виж! Там на хълма, зад нас.

Пол се усети да приключва още преди да схване смисъла на казаното — някакъв рефлекс срещу връхлитаща го опасност, някаква стара история, която сетивата му още помнеха, го смъкнаха на земята. Проследи накъдето му сочеше Гали.

На върха на хълма се бе появил силует. След малко се появи още един и Пол усети сърцето му да се превръща в камък. Накрая до тях се появиха още пет — шест силуета — един от тях очевидно яздеше кон.

— Черни косове са — каза Гали. — Не знаех, че са завзели и този квадрат. Мислиш ли, че търсят тебе?

— Не знам — поклати глава Пол.

Тези преследвачи не го плашеха така, както двамата посетители на Стридената къща, но поначало изпитваше недоверие към всякакви войници.

— Колко ни остава до края на квадрата?

— Доста път си е. Ще сме там преди залез слънце.

— Тогава да побързаме.

Пътят беше труден. Гъстите трънаци раздираха дрехите им с шиповете си, които наподобяваха нокти. Пол вече не мислеше за храна, макар да усещаше слабост. Гали избираше обиколни пътеки, за да избегнат най-гъстите участъци на гората, които биха ги забавили, но и да не излизат на открито, където можеха да ги забележат онези от хълма. Пол виждаше, че момчето полага максимални усилия, но въпреки това му се струваше, че напредват убийствено бавно.

Тъкмо бяха изскочили от прикритието на една горичка и прекосяваха един открит склон, когато дочуха тропот откъм шубрака. След миг оттам изскочи кон, втурна се към тях и се вдигна на задните си крака. Пол измъкна Гали в последния

момент изпод надвисналите копита.

Ездачът носеше гарвановочерна броня и шлем — съвършено подобие на зинала лъвска глава, който скриваше лицето му. Той заби дългото си копие в земята.

— Преминавате през територия, обявена за собственост на Нейно Черно Величество — изкънтя надменно и глухо гласът му изпод шлема. — Длъжни сте да се предадете.

Гали се мъчеше да се освободи от ръката на Пол. Беше дребен и мръсен и беше трудно да го удържи човек.

— Ние сме свободни хора. Кое ти дава право да ни спираш да отидем, където си поискаме?

— Право на свобода имат само васалите на Нейно Величество — избоботи рицарят и размаха острието на копието си към гърдите на Пол. — Ако не сте извършили никакви престъпления и се закълнете в искрена преданост към господарката, няма от какво да се страхувате.

Той пришпори коня си към тях и клатушкащото се копие почти ги докосна.

— Не съм тукашен — продължаваше да се мъчи да овладее дъха си Пол. — Просто минавам. Местните междуособици изобщо не ме интересуват.

— Хлапакът също не е тукашен — отвърна рицарят през зиналата лъвска паст. — Но той и неговите гладници само бели правят, откакто са дошли тук — крадат, лъжат и разправят всякакви безсмислици. Нейно Величество не може повече да търпи това.

— Лъжа! — почти се разрида Гали. — Това са пълни лъжи!

— На колене, или ще те нанижа, също както ти нанизваш петлите на шиша, дребосък.

Пол дръпна Гали назад. Рицарят отново бодна с шпори коня си. Нямаше как да се измъкнат — дори и да успееха да се мушнат в гората, беше само въпрос на време да ги настигне. Вцепенен, Пол се отпусна на едно коляно.

— Ей, какво става? Кой се мотае тук?

Откъм реката изскочи втори рицар, облечен в бляскави бели доспехи. Шлемът му имаше формата на конска глава, от чието чело стърчеше един-единствен рог: животно, чието име Пол смяташе, че би трябвало да си спомни, но не успя. Всевъзможни оръжия, манерки и какво ли не още се клатушкаха на седлото му, така че всеки път, щом конят му помръднеше, дрънчаха като тенекеджийска каруца.

— Къш! — извика той. — Или май беше „чупка“?

— Ти какво правиш тук? — не можа да скрие изненадата си Черния рицар.

Фигурата в бели доспехи не отговори веднага, сякаш въпросът бе много труден.

— Ами май нещо съм кривнал от пътя. Неочаквано. И сега като че ли ще трябва да се бием.

— Това са пленници на царицата — заяви лъвската глава — и нямам време за губене с теб. Ще ти позволя да се оттеглиш, но мернеш ли ми се пак пред очите, след като приключа с тези… — замахна той с копието към Пол и момчето, — ще ми се наложи да те убия.

— Да се оттегля ли? О, едва ли ще е възможно, да ти кажа — май няма да стане. Тя не е моя царица, нали разбираш?

Белия рицар се замисли, сякаш се опитваше да си спомни нещо важно. Посегна да свали шлема си — отдолу се показа влажен ореол от белезникава коса — и се почеса енергично по темето.

Пол зяпна от изумление.

— Джак? Джак Горянина?

Рицарят се извърна и се вторачи в него явно озадачен.

— Джак ли? Не, не съм Джак. Виждаш ли — обърна се той към Черния рицар, — такива са си те, пленниците. И аз съм ги имал. Никакво уважение, никаква почит — понятие си нямат от такива работи.

— Не е той — прошепна високо Гали.

Пол поклати глава. Всичко това заприлича на фарс.

— Но… но аз съм те срещал и преди! Онази вечер в гората. Не си ли спомняш?

Мъжът в бели доспехи се втренчи в Пол.

— В гората ли? Някой, дето да прилича на мене? — И той отново се обърна към Черния рицар: — Това момче сигурно е срещнало брат ми. Ама че работа. От известно време го няма никакъв. Винаги е обичал да скитосва. — И пак се извърна към Пол: — Как ти се стори, добре ли е?

На лъвската глава явно не му беше нито интересно, нито забавно.

— Обръщай се и си заминавай, бял тъпоумнико! Инак лошо ти се пише!

Отстъпи с коня няколко крачки и насочи копието си към новодошлия.

— А, не, така не става — леко се възмути Белия рицар. — Предявявам претенции над този квадрат — сега той е, така да се каже, собственост на Нейно Ведро Алабастрово Величество — нахлупи шлема си пак той. — Така че, предполагам, ще се наложи да се преборим.

— Идиот! — кресна Черния рицар. — Пленниците, стойте

тук, докато приключа!

Белия рицар наведе копието си и се понесе напред в галоп с гръм и трясък.

— Приготви се! — викна той, но изпорти ефекта, като добави: — А бе, сигурен ли си, че си готов?

— Бягай!

Гали се втурна покрай Черния рицар, който извърна глава и изрева — копието на врага му го фрасна по гърдите. Той залитна, свлече се от коня и се строполи на земята.

Когато Пол се стрелна покрай него, рицарят с лъвската глава вече се надигаше на крака и се мъчеше да издърпа огромен, неприятен на вид боздуган от един ремък на седлото си.

— Бива си го — даже много си го бива, да ти призная! — подхвърли Белия рицар.

Докато Черния рицар се приближаваше, той не предприе никакви видими защитни действия.

— Но той ще го убие!

Пол се подвоуми и пристъпи плахо назад към поляната. Черния рицар замахна с боздугана и събори противника си върху влажната земя.

Гали се вкопчи в ръкава на Пол и го дръпна така, че едва не събори мъжа.

— Остави ги да се бият! Хайде, повелителю!

И се втурна надолу по хълма, без да изпуска ръкава му.

Пол нямаше друг избор, освен да се запрепъва подире му. Само след секунди дърветата скриха полянката от погледите им, но още известно време до слуха им достигаха сумтене, ругатни, а нарядко и глухото дрънчене от сблъсъка на метал с метал.

— Той ни спаси! — задъхано изрече Пол, щом спряха за миг да си починат. — Не можем да го оставим да умре ей така.

— Кой, рицарят ли? На кого му пука? — Гали отметна мократа коса от лицето си. — Той не е като нас — ако хвърли топа, пак ще оживее. В следващата партия.

— Ще оживее ли? В следващата партия?

Но момчето отново беше хукнало. Пол се заклатушка след него.

Сенките се източиха и се изкривиха. Следобедът бързо гаснеше. Слънцето почиваше върху гръбнака на хълмовете. Пол се подпря на момчето от изтощение и двамата рухнаха на земята.

— Не мога… — изхъхри той. — Почивка…

— Само за кратко. — Гали също изглеждаше уморен, но далеч по-малко от Пол. — Реката е точно зад хълма, но трябва още доста да повървим покрай нея, докато стигнем границата.

Пол опря ръце на коленете си, но не можа да изправи гръб.

— Щом… щом онези двамата се бият… ние… защо… бягаме?

— Защото има и други — видя ги на хълма. Черните косове. Кашиците. Но ако поискат, могат да се движат бързо и неуморно без дори да се задъхат. Хайде, поеми си дъх и да побързаме.

— Ти какво искаше да кажеш преди малко? За онова, дето рицарят, ако умре…?

Гали разтърка лицето си и по него се появиха мръсни ивички като примитивна украса.

— Ами те всичките… непрекъснато обикалят. Бият се, бият се, докато едната страна победи, и после всичко започва отначало. Това е третата партия, откакто сме тук — това си го спомням.

— Но не се ли убиват?

— Естествено, че се убиват. Но са мъртви само до края на партията, както я наричат. След това се повтаря същото. А те дори не си спомнят.

— Но ти си спомняш, защото не си тукашен ли?

— Предполагам — намръщи се момчето, след което се замисли. — Според тебе мъниците, Бей и останалите, ще се върнат ли в следващата партия? Как мислиш?

— Преди случвало ли се е? Дали сте… губили някой мъник по този начин и после да се е връщал?

Гали поклати глава.

— Не знам — отвърна след малко Пол.

Но си помисли — знае много добре. Съмняваше се, че магията, която закриля коренните жители на Осемте квадрата, се разпростира и върху пришълците.

Когато успя най-после да се изправи, Гали го поведе нататък. След като повървяха малко през гъстата гора, се запровираха през шумак от преплетени дървета, докато пред очите им се откри дълъг тревист склон, който се спускаше към реката. Пол не можа да се наслади на гледката. Гали го поведе надолу и на неколкостотин метра от брега завиха към хълмистия хребет. Придвижваха се максимално бързо през покритите тук-там с трева песъчливи ливади, а оранжевото слънце заслепяваше очите им, докато най-накрая навлязоха в сенките под хълмовете.

Пол се загледа в реката и тъмната ивица от дървета на отсрещния бряг. Точно до тях потъналите в сянката води блещукаха със синкавите си дълбини. Зад тях, отвъд сенките, водната повърхност сякаш тлееше на светлината на залеза като дълга лента от разтопено злато. Реката му се стори едновременно и по-реална, и по-нереална от заобикалящия я пейзаж, като елемент от известна картина, вмъкнат в друга известна картина.

Забави ход, внезапно усетил облак от откъслечни спомени

постепенно да нахлува в съзнанието му. Известна картина? Какво беше това? Къде беше виждал или пък чувал за подобно нещо? Знаеше какво означава, но не можеше да си представи нищо, което да съответства на понятието.

— Побързай, повелителю. Трябва да стигнем до пещерите, преди да се е стъмнило, иначе ще ни открият.

— Защо просто не преплуваме реката?

— Ти да не си откачил? — изгледа го като ударен с мокър парцал Гали.

— Или пък можем да направим сал, щом е толкова далеч — дърва колкото искаш.

— Че защо да го правим?

Пол отново бе нахълтал в територия, в която откъслечните му знания сякаш изобщо не се връзваха със света около него.

— Ами…, за да… избягаме. Да се измъкнем от Осемте квадрата.

Гали се спря и подпря ръце на кръста си намръщен.

— Първо, вече ти казах, да не си посмял да приближиш реката, защото ще те открият. И второ, няма никакво отсреща.

— Какво искаш да кажеш?

— Същото, което казвам — няма отсреща. Дори и най-големият малоумник го знае. От Осемте квадрата не се излиза така — реката тече покрай тях.

Пол не схвана смисъла.

— Тогава… тогава онова какво е? — посочи отсрещния бряг той.

— Ами то е… не знам. Нещо като огледало. Може би картина. Но там няма нищо. Така загубихме една от големите. Тя си мислеше, че може да мине оттатък, макар да й бяха казали, че не може.

— Не разбирам. Как така няма нищо, щом виждам нещо?

Гали се обърна и продължи да крачи.

— Не си длъжен да ми вярваш, повелителю. Ако искаш, върви се утрепи. Но доколкото знам, ние двамата няма да цъфнем тук за следващата партия.

Пол се взира известно време в дърветата на отсрещния бряг, след което забърза след Гали. Когато момчето забеляза, че върви след него, му хвърли поглед, в който се четяха едновременно и облекчение, и възмущение и в същия момент се облещи, загледан в нещо далеч назад. Пол се обърна. Нещо препускаше през ливадата към тях — все още беше твърде далеч и се движеше прекалено бързо, за да се разбере какво е. Тревата в дирите, които оставяше зад себе си, тлееше и над нея се виеше тъничък пушек.

— Бягай! — изкрещя Гали.

Въпреки умората Пол нямаше нужда от увещания. Втурнаха се към близките морави хълмове, чието подножие беше на около хиляда крачки от тях. Една стърчаща по-наблизо каменна купчина, която Пол отначало помисли за скала, се оказа творение на човешка ръка. Самотната триъгълна куличка беше по-висока от човешки бой и се извисяваше сред голям кръг от плоски каменни плочи, върху които бяха издълбани странни знаци. Докато тичаха по гладката, твърда повърхност — Пол се досети, че това беше циферблат на огромен слънчев часовник, — те ускориха ход и за миг му се стори, че ще успеят да стигнат до пещерата невредими. Дребни животинки със сгърчени, набръчкани муцуни изскачаха изпод краката им и се шмугваха в околните шубраци.

Тъкмо се препъваха по пясъка и каменните сипеи в подножието на хълма, когато нещо черно профуча покрай тях със скоростта и трясъка на малък товарен влак.

„Товарен влак? — учуди се Пол въпреки обхваналата го паника. — Какво…?“

Нещото забави ход и спря точно пред тях. Изпод него изригна фонтан от горещи камъчета, които парнаха Пол по лицето и гърдите.

Беше поне една глава по-висока от него и гарвановочерна от главата до петите. Цялата блестеше в един и същи лъскав оттенък — дори високомерното й лице и бухналата й коса. Огромната искряща мантия беше направена сякаш не от плат, а от нещо по-тежко и кораво. Изпод подгъва й продължаваха да се вият струйки черен дим.

— Вие! Чувам, че сте отхвърлили предложението ми за васалитет. — Гласът й беше като пухтенето на парна машина, ала достатъчно студен, за да вледени птица в полет. — Така едва ли ще спечелите благоволението ми.

Гали бе съборен на земята до него. Пол с мъка си пое дъх — колкото да овладее трепереща си глас:

— Не сме искали да ви обидим, Ваше Височество, искахме само…

— Тишина! Ще говорите, когато ви е разрешено да говорите, и то само когато аз кажа, че ви е разрешено. Сега ви е разрешено. Можете да говорите.

— Не сме искали да ви обидим, Ваше Височество.

— Това вече го казахте. Всъщност не съм убедена, че искам да ви имам за васали, вие сте отчайващо глупави създания.

Тя вдигна ръка и щракна с пръсти. Звукът проехтя като изстрел. Иззад дърветата на далечния хребет изскочиха трима

пехотинци и се затъркаляха по склона, бързайки да се отзоват на знака на своята повелителка.

— Мисля, че просто ще ви отсечем главите. Не е много оригинално, но традициите трябва да се уважават, не мислите ли? — Тя замълча и очите й пронизаха Пол. — Е, имаш ли нещо да кажеш?

— Пуснете ни. Ние си тръгваме. Не искаме да ви се месим.

— Да съм казвала, че ти е разрешено да говориш? — Тя се намръщи и можеше да се види, че усилено размишлява. — М-м-м… е, ако си спомня и се окаже, че сте говорили не на място, просто ще ви отрежа главите два пъти.

Войниците вече бяха излезли на равното и бързаха към тях. Пол обмисляше дали да не се шмугне покрай царицата и да се спусне към гостоприемния мрак на една голяма пещера, разположена сред скалите само на сто крачки от тях.

— Виждам те — каза царицата. — Знам какво си наумил. В гласа й нямаше и намек за някакво колебание или друго човешко чувство — сякаш беше управляван от някаква ужасна машина.

— Не можеш и да планираш бягство без разрешение. Все едно не би успял. — Тя кимна и в следващия миг се озова на десет крачки встрани. Единственото, което Пол видя, бе едно размазано катранено петно, което мигновено изчезна. — Твърде бавен си, за да ме изпревариш — отбеляза тя. — Макар че се движиш малко по-бързо, отколкото очаквах. Направо е вбесяващо, когато разни типове се вмъкват в Осемте квадрата и се разхождат, където си щат. Ако знаех кой е отговорен за това, глави щяха да хвърчат, казвам ви.

Тя отново се превърна за миг в размазано петно, изникна на по-малко от метър от Пол и момчето и ги загледа с явна антипатия.

— Във всеки случай глави ще хвърчат. Въпросът е чии и колко.

Първият от войниците дотича до тях, следван по петите от другите двама. Преди Пол да успее да се съвземе, изненадан от бързото придвижване на царицата, чифт силни и безцеремонни ръце извиха неговите зад гърба му.

— Май че имаше и нещо друго — внезапно каза царицата. Тя подпря брадичката си със своя сив пръст и въпросително, по детски наклони глава. — Май възнамерявах да ви отрежа някои други части вместо главите.

Пол се бореше безуспешно. Двамата войници, които го държаха, бяха също тъй непоклатими, както май беше и царицата. Гали дори не се опитваше да се освободи от въоръжения мъж, който го държеше.

— Нищо лошо не сме направили! — извика Пол. — Не сме тукашни.

— Аха! — усмихна се царицата, доволна от своята прозорливост. Дори зъбите ѝ имаха цвета на спечена кръв. — Вие ми припомнихте — не сте оттук. — Тя вдигна пръсти към устата си и изсвири — пронизителен звук, който отекна в скалистите ридове. — Обещах да ви предам на едни хора. После ще отсека главите на това, което е останало от вас.

Пол усети ненадеен хлад, като влажен вятър от нощния океан. Обърна се — знаеше какво ще види.

На поляната зад тях се появиха два силуета с шапки и наметала, с невидими лица. Те уверено се движеха напред — явно не бързаха. По-дребният разтвори ръце в заплашително-подигравателен жест на изненада и задоволство и нещо проблесна в сянката под периферията на шапката му.

— Ето къде си бил! — На Пол му се прииска да изпищи и да захапе собствената си плът. — Чудехме се след колко време ще те намерим отново…

Гали изстена. Пол се хвърли напред, опитвайки се да се освободи, но войниците на царицата го държаха здраво.

— Да знаеш какви нещица сме ти приготвили, скъпи стари наш приятелю! — Сега двамата бяха по-близо, но все още не можеха да се различат добре, като че ли се носеха сред някакъв облак от наситена тъмнина. — Такива едни нещица!

Коленете на Пол се подкосиха и докато увисваше в силните ръце на войниците, той чу някакъв странен шум. Или стенанията на Гали бяха станали силни като подсвирването на царицата, или…

Тътенът се усили. Пол отмести очи от ужасяващата и все пак някак пленителна гледка на своите преследвачи и погледна към хълмовете. Помисли си дали няма свличане — несъмнено само удрянето на камък в камък можеше да предизвика такъв плътен и стържещ звук. Не беше обаче свличане, а едно огромно крилато същество, което с рев изникна от пещерата на склона. Пол се втрещи. Царицата зяпна.

— Джабарокът! — ужасено изхриптя един войник. Измъкнало се от затвора на пещерата, съществото се изправи и разпери крилете си, докато краищата им се повдигнаха и уловиха последните лъчи на залязващото слънце върху мрежестата си мембрана. Очите с тежки клепачи примигнаха. Главата на върха на безкрайно дългата шия се опна като змия, крилете се издуха, припляскаха и съществото полетя. Войникът, който държеше Гали, падна по гръб и остана проснат на земята, издавайки тихи стонове.

Звярът полетя право напред и увисна в ясното небе над хълмовете — един черен силует, като прилеп на светлината на фенер. После се стрелна надолу. Двамата войници, които държаха Пол, го пуснаха едновременно и хукнаха да бягат. Царицата вдигна ръце и закрещя срещу съществото. Пол се олюля и се прекатури под вихъра, предизвикан от широките криле на съществото, което в бръснещ полет грабна една от страховитите фигури с наметала и тя се загърчи в птичите му нокти.

— Гали! — изкрещя Пол.

Гъст прах се носеше из въздуха. Някъде през летящите песъчинки, през сенките и воя на вятъра той чуваше гневните викове на Черната царица.

— Гали!

Откри момчето, свито на земята, вдигна го на ръце, обърна се й затича към реката. Докато се препъваше по неравната земя, момчето отвори очи и погледна накъде са се запътили.

— Не! Недей!

Пол зашляпа из плиткото, без да изпуска ритащото момче от ръцете си. Щом нагази срещу течението, от хаоса зад него се чу:

— Само влошаваш нещата! Ще те намерим където и да отидеш, Пол Джонас!

Той пусна момчето и заплува към отсрещния бряг. Гали цамбуркаше край него. Пол го хвана за яката и здраво заработи с краката, борейки се с водата и с преплетените тръстики. Нещо профуча над главите им и превърна водата в бяла пяна. Някаква оранжева фигура, която пищеше като кипнал чайник, се мяташе в ноктите му. Вълните блъскаха Пол и го изтласкваха обратно към сушата. Силите му се топяха, а отсрещният бряг бе все още далеч.

— Плувай, момче! — изхриптя той и пусна Гали. Успяха още малко да напреднат, но течението ги разделяше, теглеше ги надолу и брегът изглеждаше все така недостижим.

Пол усети парализираща болка в крака. Изхриптя и потъна, след това заблъска из калната вода, за да изплува. Нещо блещукаше наблизо — нещо неясно, ала ярко като пламъка на свещ през релефно стъкло. Пол изскочи над водата. Гали отчаяно цамбуркаше до него с разкривено от страх лице, едва успяваше да държи брадичката си над повърхността.

Пол отново потопи главата си под водата. Нещото беше там — златисто, блещукащо в дълбочините. Той изскочи на повърхността, сграбчи Гали и запуши устата му с ръка.

— Задръж дъха си! — изхриптя той и го повлече със себе си под водата.

Момчето яростно се бореше. Пол риташе с всички сили, за да се приближат към неясното сияние. Гали го удари с лакът в

стомаха и изкара въздуха му. Пол се закашля и усети как водата нахлува в носа и устата му. Сега жълтото сияние сякаш се бе приближило, но още по-близо бе мракът, който се спускаше около тях.

Пол протегна ръка към яркото петно. Видя черна вода, шуртяща и все пак твърда като камък, и златисти мехурчета, сякаш късчета кехлибар. За миг зърна неподвижното лице на Гали с изхвръкнали от орбитите очи, със застинала в ужас уста. Пол протегна ръка. После всичко изчезна.

ДЕСЕТА ГЛАВА
ОТКЪСЛЕЦИ

МРЕЖА/НОВИНИ: Буря на закрито убива трима.

(Картина: Отломки от плажа, преобърнат купол.)

Диктор: Трима души бяха убити, а четиринайсет постъпиха в болница, след като една от изкуствените закрити плажни атракции в Борнмаут, Англия, излезе извън контрол.

(Картина: Бабъл бийч парк по време на нормална експлоатация.)

Повреда в машините за вълни и рухването на куполния таван на сградата станаха причина за това, което един очевидец нарече „цунами на закрито“ — трима души се удавиха и много пострадаха, когато вълни с височина пет метра заляха изкуствения плаж. Не е изключен саботаж…

Два дена отлагаше да се обади, но повече не можеше. Смъртта на доктора я накара да се реши. Време бе да потърси помощ, а точно този източник не можеше да пренебрегне, колкото и да й се искаше. Сега поне можеше да свърши това в работния си кабинет, което не бе по-лошо, отколкото да търпи мизерията на квартирата си. Не посмя да изключи картината — щеше да бъде възприето като знак, че си признава за нещо или че е надебеляла и не смее да го погледне в очите.

Рени наклони комуникатора така, че да показва най-малко очуканата стена и единственото стайно растение, оцеляло в токсичната атмосфера на кабинета. Знаеше номера — беше го проследила на следващия ден след смъртта на Сюзън. Трябваше да прави нещо — нещо, с което да се залисва. Беше разбрала обаче, дори по това време, че ако го открие, трябва да го използва.

Запали цигара, после отново огледа кабинета, за да се увери, че нищо в обхвата на широкоъгълния обектив на комуникатора не изглежда твърде жалко. Пое си дълбоко въздух. Някой почука на вратата.

— Дявол да го вземе! Влез!

Подаде се главата на !Ксабу:

— Здравей, Рени. Май че идвам в неподходящ момент, а?

За миг й хрумна да отложи обаждането.

— Не, влез. — Беше отвратително да си търси извинения по този начин. — Всъщност моментът наистина е неподходящ. Трябва да се обадя по телефона, а не ми се иска. По-добре обаче да го направя. Ще останеш ли?

— Дойдох да те видя. Ще почакам.

Помисли си, че той възнамерява да я изчака в кабинета, и се изплаши до смърт, но малкият мъж просто кимна и затвори вратата след себе си.

— Така.

Тя отново дръпна от цигарата си. Смяташе се, че са относително безвредни, но ако продължаваше да ги пуши една от друга днес, щеше да се запали отвътре — същинско самозапалване. Набра номера.

Мъжът на рецепцията остави екрана затъмнен, което я задоволяваше.

— Бих искала да говоря с господин Чиуме. Кажете му, че е Рени. Ирене Сулавейо.

Колкото и да не харесваше пълното си име — беше кръстена на една пралеля, изключително дебела и ревностна християнка, — то щеше да установи протоколния тон, подобаващ при разговор между възрастни.

Той се обади достатъчно бързо, за да я завари неподготвена. Екранът светна така внезапно, сякаш мъжът беше изскочил от някой шкаф.

— Рени! Наистина съм изненадан — но приятно изненадан! Как си? Изглеждаш чудесно!

Дел Рей също изглеждаше чудесно, сигурно, затова беше заговорил за това — стилна, ако не и малко консервативна прическа, елегантен костюм, яката на ризата — с бродерия от сребриста нишка. Не приличаше на някогашния студент, и то не само заради дрехите — промяната бе по-дълбока, по-кардинална, но от пръв поглед тя не можа да я определи.

— Добре съм. — Рени остана доволна от уверения си тон. — Нещата напоследък са… интересни. След малко ще ти разкажа за това. Как е семейството ти? Говорих с майка ти минута — две, хванах я на вратата.

Той набързо я информира. Всички били добре освен малкия му брат, който винаги си имал проблеми с властите, кажи-речи още от бебе, и продължавал да си създава неприятности и (обикновено) да се измъква от тях. Рени леко се унесе, докато гледаше и слушаше как Рей говори. Всичко беше много странно, но не толкова болезнено, колкото очакваше. Той нямаше нищо общо с мъжа, който я бе напуснал, който — както тя мислеше — бе разбил сърцето ѝ завинаги. Не че се бе променил чак толкова,

просто вече не представляваше нищо за нея. Сякаш бе бивш любовник на някоя приятелка, а не нейният.

— Та такива ми ти работи с мене — каза той. — Сигурен съм, че имаш да ми разкажеш по-интересни неща, и чакам да ги чуя. Нещо ми подсказва, че не се обаждаш само заради доброто старо време.

„По дяволите! — помисли си Рени. — Дел Рей може и да е станал чиновник, «костюмар», както им викахме навремето, но не е оглупял.“

— Май имам проблем — каза тя, — но не е удобно да говоря за това по телефона. Не може ли да се видим някъде?

Дел Рей се поколеба. „Оженил се е — досети се тя. — Или си има сериозна приятелка. Не знае какво точно ще искам от него.“

— Съжалявам, че имаш проблеми. Надявам се да не е нещо сериозно. — Той отново замълча. — Предполагам…

— Просто имам нужда от съвет. Няма да ти създавам неприятности. Нито проблеми с жената на живота ти.

Веждите му се повдигнаха:

— Мама ли ти каза?

— Просто предположих. Как се казва?

— Доли. Миналата година се оженихме. — Стана му малко неловко. — Тя е адвокат.

Стомахът на Рени се сви, но все пак не беше толкова зле, колкото очакваше.

— Дел Рей и Доли? Моля, моля. Предполагам, че не излизате често.

— Не се заяждай. Ако я видиш, ще ти хареса.

— Сигурно. — Идеята, а всъщност и целият разговор, беше започнал да я изморява. — Виж, доведи я и нея, ако искаш — това не е отчаян опит на отблъсната любовница да те прелъсти отново.

— Рени! — Възмущението му изглеждаше искрено. — Това е глупаво. Ако мога, ще ти помогна. Кажи ми какво да направя. Къде да се видим?

— Какво ще кажеш за някое местенце по „Голдън майл“ след работа?

На връщане ще пътува дълго с автобуса, но поне ще моли за услуга в приятна обстановка.

Дел Рей назова името на някакъв бар достатъчно бързо, за да се сети тя, че е редовен клиент там, и изпрати поздрави на баща й и Стивън. Май очакваше да научи нещо за тях — нейната част от обмена на информация, — но Рени не можеше да му каже кой знае какво, без да засегне темата. Тя приключи разговора толкова бързо, колкото позволяваше доброто възпитание, и прекъсна връзката.

„Изглежда опитомен — осъзна тя. Не беше само заради костюма и подстрижката. Онази искрица лудост у него беше изчезнала — или поне я прикриваше много добре. — И с мене ли е станало същото? Дали и той не си е помислил: «Боже, в каква скучна малка учителка се е превърнала!»“

Изправи се, смачка цигарата, която бе изгоряла недопушена, и запали нова. „Ще видим. — По някакъв извратен начин се чувстваше почти горда със странните си, изключителни проблеми. — Кога ли за последен път някой международен заговор на дебелаци и индуски божества е подпалвал къщата на Дел Рей и на милата му женичка Доли?“

!Ксабу се върна след няколко минути, ала тя продължи да се киска още известно време. Знаеше, че е на ръба на истерията, но беше далеч по-добре, отколкото да реве.

Дел Рей внимателно огледа !Ксабу. Струваше си да преживее конфуза от срещата с него само за да го види как се мъчи да си представи кой всъщност е този бушмен и какво е мястото му в живота на Рени.

— Приятно ми е! — каза той и стисна ръката на малкия мъж с достойна за възхищение искреност.

— Дел Рей е заместник-министър на комуникациите в ООН — обясни тя, макар вече да го беше казала на !Ксабу по пътя към бара.

Беше доволна, че доведе приятеля си — с него не се чувстваше зарязаното гадже, което моли за услуга.

— Той е много важна личност.

Дел Рей се намръщи и реши да се застрахова, ако го иронизират:

— Всъщност далеч не толкова важна. Правя кариера наистина, но още съм на ранен етап.

!Ксабу, който не притежаваше рефлексите на градската средна класа за поддържане на учтив разговор, просто кимна, облегна се на дебелата тапицирана облегалка в сепарето и се загледа в старинните (сигурно имитация) свещници и в тежката дървена ламперия.

Рени гледаше с какво небрежно собственическо отношение Дел Рей вика една сервитьорка. През миналия век този бар сигурно е бил запазена територия за белите бизнесмени — място, където той, Рени и !Ксабу щяха да бъдат заведени под общата графа „кафърите“ или „проблема с чернокожите“, ала сега Дел Рей и други черни юпита се разполагаха царствено в обстановка от времето на колониалната империя. „Това поне се е

променило“ — помисли си тя. В залата седяха доста бели мъже в костюми, както и няколко бели жени, но те бяха просто част от клиентелата, защото имаше и чернокожи, и азиатци. Тук поне се беше установило някакво истинско равенство, макар и равенство в богатството и влиянието. Сега врагът нямаше цвят, по който да се отличава — единственият му опознавателен знак беше недоволстващата бедност.

!Ксабу си поръча бира, Рени поиска чаша вино.

— Само едно питие — каза тя. — После бих искала да се поразходим.

Дел Рей въпросително повдигна вежди. Докато донесат напитките, той продължи да поддържа неангажиращ разговор, ала зад думите му се долавяше неясна тревога, сякаш подозираше, че всеки момент Рени би могла да му сервира някоя неприятна изненада. Тя засегна главната тема — разказа му за състоянието на Стивън, а после и за пожара, без да намеква какво би могло да свързва двете неща.

— Рени, това е ужасно! Толкова съжалявам! — завъртя той глава. — Имаш ли нужда от нещо — да ти помогна да си намериш квартира, пари?

Тя поклати глава и изпи остатъка от виното.

— Не, благодаря. Много мило, че попита. Сега можем ли да се поразходим?

Той кимна объркано и плати сметката. !Ксабу, който бе изпил бирата си в мълчание, ги последва навън.

— Да се разходим по кея — предложи Рени. Усещаше, че Дел Рей започва да се дразни, но той наистина бе станал политик. Ако беше онзи студент, щеше гневно да настоява за отговори, щеше да иска да знае защо си губи времето. Рени реши, че все пак в някои отношения одобрява промяната в него. Стигнаха до края на кея. Бяха сами, ако не се смятат неколцината рибари и шумът на прибоя. Тя ги поведе към една пейка.

— Сигурно ще ме помислиш за луда — обърна се тя към него, — но се притеснявах да говоря в бара. Тук едва ли ще ни подслушва някой.

Той сви рамене.

— Не те мисля за луда. — Но тонът му не беше съвсем уверен.

— Някой ден може и да се радваш, че се опитвам да пазя тайна. Не че горя от желание да се запозная с жена ти, Дел Рей, ала не искам да й се случи нещо лошо, а май съм се забъркала с хора, които не се церемонят много.

Той присви очи.

— Защо просто не ми разкажеш?

Тя започна от самото начало — описа всичко в общи линии и с престорена нехайност прескочи няколкото случая, в които беше злоупотребила с положението си в политехниката или бе нарушила правилата за комуникациите на ООН. От време на време се обръщаше към !Ксабу и той подкрепяше думите й, макар и някак разсеяно. Рени нямаше време да се замисли за настроението му, но все пак за момент се зачуди на какво ли се дължи то.

Дел Рей я прекъсваше само за да зададе уточняващи въпроси. Изглежда, беше му интересно какво става в „При господин Дж.“, но когато тя му разказа за подозренията си към клуба, той само поклати безизразно глава.

Щом му разправи за последните събития, за пожара в своя блок и за убийството на Сюзън, той не реагира веднага, а още известно време гледаше една чайка, кацнала на парапета.

— Не знам какво да кажа. Всичко това е… невероятно.

— Какво означава това? — В очите й проблесна гняв. — Невероятно смахнато или дотолкова невероятно, че би направил, каквото можеш, за да ми помогнеш?

— Аз…, ами просто не знам. Трябва да си изясня много неща. — Той се вгледа в нея — може би се опитваше да прецени доколко добре я познава след всичките тези години. — Не съм и съвсем наясно какво точно искаш от мене. Не съм нито в охраната, нито в полицията на ООН-комуникациите. Отговарям за бизнесконтактите, Рени. Помагам на веригите от магазини да съгласуват охранителните си системи с изискванията на ООН. Нямам понятие от нещата, за които ми говориш.

— По дяволите, Дел Рей, ти си част от политбюрото, както му викахме — вътрешен човек си! Сигурно можеш да направиш нещо, ако ще и само да ми помогнеш да се сдобия с информация. Могат ли изобщо тези хора да бъдат разследвани? Дали и някой друг освен мене е имал подобни смахнати преживелици с тази корпорация „Щастливи фокуснически новости“? Кои са те? Трябва да получа отговор от някой, на когото вярвам. Страх ме е, Дел Рей.

Той се намръщи.

— Разбира се, че ще направя, каквото мога…

— Освен това мисля, че трябва да се вмъкна в Дървесната къща.

— Дървесната къща ли? Защо, за Бога?

Тя се замисли дали да не му разкаже за предсмъртното послание на Сюзън, но се отказа. Последните мъчителни думи на Сюзън бяха известни само на нея, на !Ксабу и на Джеремая Дако. Щеше да ги запази в тайна още известно време.

— Просто съм длъжна да вляза там. Можеш ли да ми помогнеш?

— Рени, аз не можах да се промъкна в Дървесната къща като студент, когато бях неуморим хакер и пушех хашиш — усмихна се той със самоирония. — Мислиш ли, че мога да го направя сега, когато съм част от системата на ООН-комуникациите? Според тях врагът — това сме ние.

Сега беше неин ред да се намръщи.

— Не е лесно. Знаеш, че не бих те помолила, ако наистина, ама наистина нямах нужда от помощ. — Клепачите й потрепнаха. — По дяволите, Дел Рей, братчето ми… то е…

Тя млъкна — не желаеше да навлиза в тази опасна тема. По-скоро би умряла, отколкото да се разплаче пред него.

Той се изправи, после посегна и хвана ръката й. Все още беше много красив.

— Ще проверя, Рени. Наистина. Ще видя какво мога да открия.

— Внимавай. Дори и да ме мислиш за луда, просто си кажи, че не съм и ако ще правиш грешки, то, нека бъдат от предпазливост. Не върши глупости и не се набивай на очи.

— Ще ти се обадя в края на седмицата. — Той протегна ръка на !Ксабу. — Беше ми приятно да се запознаем.

Малкият мъж пое ръката му.

— Всичко, което ви разказа госпожа Сулавейо, е вярно — каза той сериозно. — Тези хора са лоши. Не ги подценявайте.

Дел Рей кимна леко нервно, после отново се обърна към Рени:

— Наистина съжалявам за Стивън, Поздрави баща си от мен.

Наведе се, целуна я по бузата и я притисна към себе си. После се обърна и тръгна по кея.

Рени го гледаше как се отдалечава.

— Когато се разделихме — обади се тя най-сетне, — не можех да си представя как ще живея без него.

— Нещата винаги се променят — каза !Ксабу. Вятърът отвява всичко. — Страх ме е, Рени.

Тя вдигна очи. През повечето време той бе мълчал, загледан в сградите отвън, докато пътуваха с автобуса из каньоните в центъра на Дърбан.

— Заради онова, което стана със Сюзън ли?

Той махна с ръка.

— Да. Мъчно ми е за нея и ме е яд на хората, сторили такова ужасно нещо. Страхът ми обаче е по-силен. — Той млъкна и сведе поглед. Беше отпуснал ръце в скута си като дете, принудено да се държи прилично. — Той е в сънищата ми.

— Каза, че си сънувал как с мен се случва нещо лошо в нощта, когато нападнаха Сюзън.

— Не е само това. Откакто ходихме на онова място, в онзи клуб, сънищата ми са много ярки. Не зная от какво точно се страхувам, но чувствам, че ме следят — не, че всички нас ни следят — следи ни нещо огромно и жестоко.

Сърцето на Рени ускорено заби. Дали и тя не беше сънувала нещо такова? Или в паметта й изплуваше някой сън, който !Ксабу й е разказвал, а сега го мисли за свой?

— Не се учудвам — обади се тя предпазливо. — Преживяхме нещо ужасно.

Той замислено поклати глава.

— Не ти говоря за такива сънища, Рени. Ти говориш за сънищата, които тревожат отделните хора, сънищата, породени от нещата, които ги тревожат в живота им, сънищата на градските хора — не ми се обиждай, че го казвам. Аз обаче имам предвид нещо по-различно, нещо като плисък на малки вълни в онзи сън, който ни сънува. Знам разликата. Моят сън от последните нощи е като сънищата, които моят народ сънува в навечерието на дъжд след дълга суша или когато през пустинята се приближават непознати. Това е сън за предстоящото, а не за изминалото.

— Искаш да кажеш, че виждаш бъдещето?

— Не знам. Не си го представям така. Щом виждаш сянката на нещо и разбираш, че след него идва и самото нещо, не означава точно, че виждаш бъдещето. Когато прататко Мантис усетил, че дните му на тази земя са преброени, и разбрал, че най-после е дошло времето да приседне край огъня с Онзи, който поглъща всичко, той е имал такива сънища. Дори когато слънцето е високо в небето, ние знаем, че то ще залезе и ще настъпи нощта. В това знание няма никаква магия.

Тя не знаеше какво да отговори. Такива мисли влизаха в разрез с чувството й за реалност, но никога не пренебрегваше грижите и прозренията на !Ксабу.

— Да речем, че ти вярвам — заради разговора. Казваш, че нещо ни преследва. Какво означава това? Че сме си създали врагове? Това вече го знаем.

Зад стъклото на автобуса лъскавите охранителни кули на бизнесрайона отстъпваха пред опърпания пейзаж от набързо издигнати блокове и павилиони, окичени с крещящи неонови надписи. Тълпата по улицата се щураше безцелно, разливаше се напосоки като някаква неодушевена течна маса.

— Говоря за нещо по-голямо. В училище учихме едно стихотворение — май че от един английски поет. В него се

говореше за някакъв звяр, който се промъква към Витлеем.

— Май си го спомням. За обагрените в кръв приливи. И за анархията, завладяваща света.

Той кимна.

— Апокалиптичен образ, така ми казаха. Видение за края на нещата. Преди малко говорех за Мантис и за Онзи, който поглъща всичко. Прататко Мантис имал видение, че идва голяма промяна, и подготвил хората си да напуснат земята, защото тяхното време на земята било изтекло.

Малкото му лице с фини черти беше сериозно, но тя забелязваше нещо в очите и в извивката на устните му — някакво трескаво отчаяние. Беше уплашен.

— Чувствам, че и на мен са ми изпратили такова видение, Рени. Идва голяма промяна… какви бяха думите? Свиреп звяр, който чака да се роди.

Рени усети хладен повей, сякаш отдавна издъхналият климатик на автобуса изведнъж отново бе проработил. Дали приятелят й не полудяваше? Беше казал, че градският живот е унищожил мнозина от неговия народ — дали това вглъбяване в сънищата и митовете на предците му не беше началото на религиозна мания, която накрая щеше да го унищожи?

„Аз съм виновна. Не стига, че трябва да се приспособява към съвсем различен начин на живот, ами сега му докарах на главата и това, въвлякох го в най-смахнатите ситуации, които предлага обществото ни. Все едно да пуснеш малко дете на бойно поле или на садо-мазохистична оргия.“

— И какво да правим? — попита тя, като се мъчеше поне външно да остане спокойна. — Откъде идва тази заплаха — знаеш ли?

Той я погледна за момент:

— Да. Не мога да кажа нито какво я предизвиква, нито до какво ще доведе, но усещам откъде идва бедата — дори слепец може да открие къде е огънят. Казах ти, че онзи клуб, „При господин Дж.“, е лошо място. Да, лош е, но не той е сърцето на сянката. Мисля, че е като дупка в огромно гнездо на оси — разбираш ли? Ако долепиш ухо до дупката, ще чуеш жуженето на хвърчащите, щипещи и жилещи същества, но дори да я запушиш с кал, те ще оцелеят в мрака вътре и ще се измъкнат през другите дупки.

— Объркана съм, !Ксабу. Наистина не разбирам за какво ми говориш.

На лицето му се появи слаба, тъжна усмивка.

— Самият аз не го разбирам напълно, Рени. Виждам сянката наистина, но не знам какво я хвърля. Но то има отношение не

само към брат ти — дори не само към живота на всички други деца като него. Надушвам това както надушвам приближаваща буря. Може и да не успявам да го разбера ясно, но все пак ме плаши до смърт.

Замълчаха и след няколко минути !Ксабу слезе на спирката си в Честървил. Рени му махна от прозореца, когато автобусът тръгна, но думите му я бяха разстроили. Беше сериозно объркана. Трудно можеше да се каже кое е по-лошо — приятелят й да полудява или наистина да знае нещо, което другите не знаят — нещо ужасно.

Автобусът се движеше към Пайнтаун. Слънцето залязваше. Мрачните правоъгълни сгради хвърляха дълги сенки. Рени гледаше как мъждукат оранжевите улични лампи и се опитваше да си представи що за зверове се крият в мрака отвъд светлия кръг.

Дел Рей се усмихваше, но личеше, че не е очарован от нейното обаждане. Рени премести материалите за изпита, които подготвяше, в ъгъла на екрана и разшири прозореца на Дел Рей.

— Откри ли нещо?

Той поклати глава.

— Моментът е неподходящ. Не мога да говоря сега.

— Тогава да се видим някъде.

— Не. Виж какво, все още нямам кой знае какво за теб — ситуацията е заплетена. Мнозина се интересуват от корпорацията, за която ме попита, но няма нищо необичайно. Притежават няколко клуба, някакви продуцентски компании, две — три търговски къщи — все неща, свързани с мрежата. Имало е един съдебен процес за един от другите им клубове, който стигнал до областния съд в Китай — ищцата е била някаква жена на име Куан.

— Какво искаш да кажеш — до съда? За какво е бил съден?

Той отново поклати глава.

— Обвинение в небрежност или нещо такова. Вероятно нищо особено — семейството оттеглило иска преди процеса. Виж, не мога да открия кой знае какво, без да получа достъп до запечатаните съдебни протоколи. А не би трябвало да го правя. — Той се поколеба. — Как е Стивън? По-добре ли е?

— Не. От седмици е все така.

През нощта беше сънувала Стивън — пищеше за помощ от дъното на дълбока дупка, докато тя се опитваше да обясни колко спешен е случаят на някакви полицаи и на един дребен чиновник, който предпочиташе да гали охранено куче.

— Значи само това ще ми кажеш — че нямаш кой знае какво за мен, така ли? Ами притежателите на това ужасно място кои са? В лицензите би трябвало да са споменати имена. Или това ти коства твърде много главоболия?

За миг той изгуби професионалното си спокойствие.

— Знаеш, че не съм длъжен да правя нещо за теб.

— Да. — Тя се взря в екрана и се зачуди какво ли толкова я е привличало в него навремето. Беше просто добре костюмиран мъж. — Да, не си длъжен.

— Извинявай. Не исках да… Искам да ти помогна, Рени. Просто нещата са… — Той се поколеба. — В момента съм в затруднено положение.

Рени се зачуди дали говори за семейния си живот, за някакви неприятности в работата или за нещо по-лошо.

— Е, аз пък исках да ти кажа точно това, което ти казах. Да внимаваш. И наистина оценявам помощта ти.

— Ще направя всичко, което мога. Не е… не е толкова лесно, колкото изглежда. Пази се.

— Ще се пазя. Благодаря ти.

Когато Дел Рей затвори, тя запали цигара — беше твърде разстроена, за да продължи да мисли за изпита. Не можеше да прецени дали очевидната нервност на Дел Рей се дължи на чувството му за вина, че беше скъсал с нея, или на притеснение, че се забърква в някакъв странен заговор, или пък на нещо съвсем друго. Ако преди шест месеца някой й беше разказал тази смахната история, и тя щеше да се усъмни в нея. Дори и сега спокойно би могло да се твърди, че просто са й се струпали много нещастия, а тя търси в това някаква умисъл. Нали някой бе казал, че религиите — както и параноите — започват точно така? Като опит да се осмисли една вселена, твърде голяма и твърде нелогична, за да е по силите на човешкия ум.

И наистина — какво й се беше случило? Брат й се бе разболял от загадъчна болест, но странните и необясними болести бяха нещо обичайно в историята от незапомнени времена, та чак до наши дни. През последните петдесет години беше имало повече внезапни епидемии, причинени от дотогава неизвестни вируси, отколкото за петте века преди това.

Двамата с !Ксабу бяха открили очевидна връзка между изпадането в кома и влизането в мрежата, но имаше и дузина други обяснения.

Нейният блок бе изгорял и въпреки че случаят беше все още неизяснен, носеха се слухове за умишлен палеж. Но и това не беше кой знае колко извънредно събитие.

Нямаше представа за статистическите данни, но беше съвсем

сигурна, че всяка година в Дърбан навярно стават стотици умишлени палежи, да не споменаваме хилядите, причинени по невнимание.

Единствените по-особени неща бяха нападението срещу Сюзън, наистина странната ситуация около „При господин Дж.“ и появата на онзи невероятен златен град. Но дори и те можеха да бъдат изтълкувани като странни, ала обясними случайности. Само явните връзки между тези привидни съвпадения поддържаха увереността й, че наистина е надушила нещо, а не е просто жалък параноик.

Рени въздъхна. „Така! Дали ние с !Ксабу има за какво да вдигаме шум? Или сме като ония по програмките в мрежата, дето разправят, че извънземните им изпращали послания?“

Сюзън не мислеше така или поне смяташе, че е открила нещо важно, макар че Рени все още не беше намерила начин да го проследи. Доктор Ван Блийк не беше от хората, които позволяват дори на най-близките си колеги, да не говорим за бившите си студентки, невиждани от години, да се забъркват в някоя неоправдана глупост.

„Какво беше открила? Ами ако не успеем да намерим този Мурат Сагар Сингх? Или ако го намерим, но той не знае нищо за онова, което според Сюзън бе важно?“

Ужасяваше се от мисълта, че тя е причината за страшното нападение над преподавателката, но я тревожеше и нещо друго — докато е работила в лабораторията си предната вечер, доктор Ван Блийк навярно бе открила нещо важно и дори бе намерила време да й остави съобщение, но не си бе направила труда да запише нищо. Кой ли е очаквал светът да се промени толкова бързо? Тя обаче го е очаквала.

Рени разпечата нов пакет цигари, но го остави на бюрото и поръча на своя комуникатор да се обади в дома на Сюзън — надяваше се да се свърже с Джеремая Дако. Разнесе се гласът на доктор Ван Блийк — сух и енергичен:

— Тук Сюзън ван Блийк. В момента се занимавам с нещо интересно. Да, на моите години. Оставете съобщение, моля.

За момент Рени изгуби дар-слово, а когато беше отново в състояние да говори, помоли Джеремая да й се обади веднага щом може.

Взе пак пакета с цигари и върна шаблона за изпита в средата на екрана.

Джеремая Дако се беше облегнал на вратата на асансьора.

— Не мога да дойда с вас. Изпитвам много гняв и тъга. Очите

му бяха червени, изглеждаше с десет години по-стар от първия път, когато Рени го бе видяла.

— Няма проблеми. — Рени пусна !Ксабу пред себе си и потупа Дако по рамото. — Благодаря ти, че ни позволяваш да погледнем. Надявам се да намерим нещо. Ще се върнем горе, ако ни потрябваш.

— Полицията беше тук и си отиде. Предполагам, че вече няма значение дали ще пипате нещо, или не.

Той помогна на Рени да вкара чантите си и натисна бутона. Вратата се затвори, асансьорът тръгна нагоре и Рени се обърна, за да погледне лабораторията за първи път.

— О, Боже мой!

В гърлото й нахлу горчилка и тя с мъка преглътна. Не беше очаквала разрухата да е в такива мащаби. Онези, които така дивашки бяха пребили Сюзън, се бяха справили чудесно и с работното й място.

— Сигурно са си носели парни чукове.

Всяка от дългите маси беше натрошена на трески, а апаратурата — смляна на прах. Изтърбушени корпуси и потрошени части образуваха дебел килим от парчета пластмаса, който застилаше почти целия под на лабораторията — един пъзел, невъзможен за подреждане. Екраните по стените също бяха разбити, вътрешностите им — изтръгнати от назъбените дупки; кабелите висяха като червата на жертва на инквизицията.

!Ксабу, който беше приклекнал и прехвърляше назъбени отломки, вдигна очи:

— Тези хора със сигурност не са били обикновени крадци. Никой крадец няма да губи толкова време, за да руши скъпа апаратура дори да е търсел само пари.

— Не мога да си го представя. Боже всемогъщи, погледни това.

Съвършената разруха излъчваше някакво страховито очарование — универсална ентропия, демонстрирана за начинаещи.

Внимавай, сякаш казваха развалините, някои неща не могат да се поправят — освен, ако не пуснеш спиралата на времето обратно.

Рени се опита да си представи нещо подобно — като видеоклип, пуснат отзад напред: всяка отломка от мебелировката полита към първоначалното си място, апаратурата се възстановява, масите отново се надигат като животни, стреснати в съня си. И ако тя можеше да върне всичко назад, би върнала и Сюзън — искрата на живота ще скочи обратно в студеното й тяло, костите й отново ще се съединят, петната засъхнала кръв, скрити

под отломките, отново ще се втечнят, ще се съберат в локвичка като живак, кръвта ще се вдигне от пода и ще потече обратно в зарастващите рани на доктор Ван Блийк. Самата смърт ще подвие опашка и ще избяга.

Рени потръпна. Внезапно отмаля, стана й лошо. Всичко беше толкова ужасно, толкова безнадеждно.

Погледна към !Ксабу, който безцелно прехвърляше строшените парчета, към крехкия му детински гръб, и тежестта на отговорността отново я притисна. Сега това чувство не й беше неприятно. Хората имаха нужда от нея. Сюзън вече я нямаше и този ужасен факт не можеше да се поправи — по-добре беше да мисли за реални неща, за проблеми, които можеха да бъдат разрешени. Пое си дъх, отвори една от чантите с апаратурата, която бе взела от политехниката, и извади малък стационар. Ръцете й трепереха. Разчисти място на пода до един стенен порт и го включи.

— Да се надяваме, че тази стационарна кутия ще има достатъчно енергия, за да захрани домашната система. Беше доволна от уверения си тон. Кризата беше преминала. — Джеремая каза, че му се е наложило да включва и да изключва осветлението и всичко останало на ръка, докато успеят да я изключат.

— Обикновени престъпници биха ли могли да го направят?

— Напоследък има всевъзможни съоръжения за проникване в домове и някои от тях са много евтини. Но според мене точно Сюзън едва ли би оставила дома си изложен на такъв взлом, което предполага, че тия хора са разполагали с доста сериозен инструментариум. Ако успея да вляза в системата на къщата, ще мога да ти кажа повече.

!Ксабу се намръщи.

— Полицията не разследва ли това?

— Разбира се, че го разследва. Как иначе — убийство на богат и известен професор! Джеремая каза, че са се мотали долу цели три дни — също и частните охранители.

— А и ние с тебе без съмнение отговорихме на достатъчно въпроси оня следобед, когато бяхме тук. Но дори и да намерят нещо, няма да го споделят с нас, цивилните — аз опитах, Джеремая — също. След около шест месеца може и да се сдобием с нещо, което да ни е от полза. Не можем обаче да чакаме толкова дълго.

Тя включи стационара, който веднага примигна и оживя. Беше много добре изработен азиатски хардуер и ако го изпуснеше по пътя между тази къща и лабораторията на политехниката, възстановяването му би й коствало кажи-речи половингодишна

заплата.

— Я да видим какво е останало и какво може да ни каже то.

Рени се строполи в креслото. Дако й наля чай.

— Приятелят ти иска ли?

— Предполагам.

Тя се загледа в чашата, от която се вдигаше пара. В момента беше толкова уморена, че дори не можеше да я вдигне.

Дако се поколеба, после седна срещу нея.

— Намерихте ли нещо?! Нещо, с което да хванат онези… убийци.

Държеше чашата в разтреперaните си пръсти. Рени се зачуди какво ли му е било, когато се е върнал в тази къща след смъртта на доктор Ван Блийк.

— Не. Заложили са в домашната система някакъв убиец на данни — опитах всичко, което ми хрумна, за да възстановя информацията. Цяло чудо е, че тук все още нещо работи.

— Докторката се беше погрижила всичко да върви паралелно. Тя така го наричаше. В случай че нещо в системата се повреди.

В гласа му се долавяше кротка гордост.

— Е, тия копелета също са работили паралелно. Не само са изтърбушили системата, но и са потрошили целия хардуер, който са намерили.

!Ксабу влезе в кухнята, държеше нещо в ръце. Рени вдигна поглед и пулсът й се ускори.

— Това пък какво е?

— Намерих го, като излизах. Заклещено между една лабораторна маса и стената. Нищо не му разбирам.

Рени сграбчи листа и го изглади. Собственото й име, Ирене, беше изписано най-отгоре на страницата. Отдолу с неравния почерк на Сюзън, който не можеше да бъде сбъркан с никой друг, бяха написани думите Атаско и Палео М.

— Нищо не ми говори — обади се тя след малко. — Може да е било там от месеци, а може да се отнася и за съвсем друга Ирене. Ще проверим. Все пак е нещо.

Бележката беше загадка и за Джеремая. Рени се поуспокои.

!Ксабу седна. Лицето му беше сериозно.

— На минаване отново видях картината във всекидневната — заговори той. — Скалната рисунка.

Той се втренчи в чашата пред себе си. Известно време всички мълчаха. На Рени й хрумна, че отстрани сигурно изглеждат като спиритисти на сеанс.

— Много съжалявам — внезапно продължи той.

— За какво?

— Боя се, че накарах доктор Ван Блийк да се почувства

неудобно заради картината на стената. Тя беше добър човек. Мисля, че я ценеше заради значението ѝ, макар и да не беше произведение на нейния народ.

— Беше толкова добра… — Джеремая подсмръкна ядосано, изтри очите си със салфетка и избърса носа си.

— Прекалено добра. Не заслужаваше такова нещо. Трябва да намерят тия хора и да ги обесят — точно както са правили едно време.

— Все пак тя успя да ни каже нещо важно — обади се Рени. — И може би именно тя ни е оставила тази бележка. Ще направим всичко възможно да разберем какво е открила. И ако то ни отведе до хората, които са сторили това… — Тя млъкна, щом се сети за бруталното съвършенство на разрухата долу. — Ще направя всичко, което мога — всичко, за да ги дам в ръцете на правосъдието.

— Правосъдие. — Дако произнесе думата така, сякаш имаше гаден вкус. — Кога ли някой в тази страна е получавал правосъдие?

— Е, нека разсъдим трезво. Тя беше богата и бяла, Джеремая. Ако властите някога успеят да разкрият нечие убийство, то ще е тъкмо нейното.

Джеремая изсумтя — Рени не можа да разбере дали в знак на недоверие или на съгласие.

Допиха чая си, докато Джеремая им обясняваше какво трябва да се приготви за панихидата и колко много от работата е оставена на него. Щели да долетят някакви племенник и племенница от Америка и Джеремая от опит знаел, че ще го отпратят, без да му кажат и едно „благодаря“. Огорчението му беше понятно, ала потискащо. Рени изяде няколко бисквити по-скоро от учтивост, отколкото от глад, и двамата с !Ксабу станаха.

— Благодаря ти, че ни позволи да разгледаме лабораторията — каза тя. — Щях да се чувствам ужасно, ако поне не бяхме опитали.

Джеремая сви рамене.

— Никой няма да бъде наказан. Не и така, както заслужават. И никой няма да скърби така за нея, както аз.

Нещо се мерна в паметта на Рени.

— Чакай, Джеремая. Сюзън спомена за някаква приятелка на име Мартин, учен изследовател. Не си спомням второто ѝ име — Дейру… май така започваше.

Дако поклати глава.

— Не ми е познато.

— Знам, че системата на къщата е прочистена, но няма ли къде да проверим? Не си ли е водила дневник по старомодния

начин — някакъв бележник каквото и да е на хартия?

Джеремая понечи отново да поклати глава, но се спря.

— В къщата имаме счетоводна книга. Докторката вечно се притесняваше, че може да има проблеми с данъците и затова дублирахме всичко.

И той изскочи от стаята. По походката си личеше колко се радва, че и той може да направи нещо.

Рени и !Ксабу отпиваха от студения чай — твърде уморени, за да разговарят. След десетина минути Джеремая нахлу в стаята с папка в кожена подвързия.

— Има едно дребно плащане отпреди три години за „изследователска работа“, както пише, на някоя си Мартин Дерубен. — Той посочи името. — Не би ли могла да е тя?

Рени кимна.

— Звучи ми точно както го каза. Някакъв адрес в мрежата или телефон?

— Не. Само името и изплатената сума.

— Е… все пак е някакво начало.

Рени напипа сгънатото листче, където сега беше изписано и името на изследователката.

„Откъслеци — помисли си тя. — Само отломки — гласове в тъмното, обърквaщи образи, недочути имена. Само с това разполагаме.“ Тя въздъхна. Джеремая караше колата по дългия път сред тъмнината на хълмовете. Тук-там светлинките сред дърветата издаваха къде се намира някоя от другите изолирани крепости на Клуф — светлината, както винаги, беше проява на храброст пред всепоглъщащия, плашещ мрак.

Храброст? Или пък невежество?

„Откъслеци. — Тя опря чело на хладното стъкло. !Ксабу беше затворил очи. — Предполагам, че с друго няма и да се сдобием.“

Рени приседна на ръба на леглото и започна да суши косата си, доволна, че за миг е останала сама. Беше чакала дълго на опашка за общия душ, а нямаше настроение за клюкарски разговори и след двайсетминутно чакане бе закопняла за малко самота.

Докато размотаваше тюрбана, който си беше направила от хавлиената кърпа, тя прегледа съобщенията. Някой от политехниката се беше обадил да й каже, че на другия ден я викат в кабинета на ректора, което изобщо не звучеше добре. Пусна програмата да потърси двете имена, записани на листчето. Колкото повече си мислеше за това, толкова повече се чудеше защо доктор Ван Блийк, прекарала целия си живот в занимания с

информационна обработка, ще си запише нещо на листче, вместо просто да остави устно съобщение на домашната си система. Може би откритието на !Ксабу беше по-важно, отколкото бе предположила в началото.

Устройството бързо успя да намери връзка между „Атаско“ и „Палео М“ — книга, излязла преди двайсет години, чието трето преработено издание носеше заглавието „Палеолитна Мезоамерика“, написана от мъж на име Боливар Атаско. Първият преглед на южноафриканските указатели за името на приятелката на Сюзън не беше толкова успешно и затова Рени пусна проверка по целия свят на включените в мрежата адресни указатели за името Дерубен или близко до него. После се върна към книгата на Атаско.

След като харчеше суми, каквито всъщност не можеше да си позволи, то можеше да извика и самата книга, реши тя. Беше малко по-скъпа от нормалното, тъй като очевидно бе претъпкана с илюстрации, но щом Сюзън й бе оставила някакъв ключ към загадката, тя щеше да го намери, за Бога.

Когато изсуши косата си, книгата вече се беше появила в системата й.

Ако „Палеолитна Мезоамерика“ представляваше някакво съобщение от Сюзън ван Блийк, тя не разрешаваше загадката от пръв поглед. Книгата явно не беше нищо повече от труд по популярна антропология на тема древната история на Централна Америка и Мексико. Провери показалеца за нещо, което би могло да бъде от значение, но не откри нищо необикновено. Прегледа и текста. Цветните снимки на руините и предметите, останали от ацтеките и майте, бяха поразителни — особено я впечатли един череп, направен изцяло от нефрит, и някои от изключително сложните гравюри върху камък, изобразяващи богове с лица на цветя и с птичи нокти — но май нищо нямаше връзка с нейния проблем.

Примигваща светлинка привлече вниманието й към другото запитване. В никой от обикновените международни указатели не се беше появило лице на име Мартин Дерубен. Рени се обади в политехниката и се включи към значително по-всеобхватните търсещи устройства на училището — щом щеше да си навлича белята, то поне трябваше да се възползва най-пълноценно от всичко, докато още можеше, — върна се към книгата на Атаско и трескаво затърси нещо, което би могло да свърже текста или снимките с тайнствения град. Все така не й вървеше и тя взе да се пита дали смачканото листче не е било просто някоя стара записка на Сюзън. Започна пак от предговора и тъкмо четеше за автора, Боливар Атаско, който очевидно беше правил ред

интересни неща на ред интересни места, когато баща й се върна от магазина.

— Чакай да ти помогна, татко. — Тя остави комуникатора на леглото си и посегна да поеме торбите. — Взе ли ми още болкоуспокояващи?

— Взех, взех — отвърна той така, сякаш пазаруването беше някаква област, в която цял живот е бил недооценен специалист, а не нещо, което току-що бе свършил за втори или може би за трети път в съзнателния си живот. — Взех ти и болкоуспокояващите, взех ти и другите работи. Тия в магазина са откачени. Карат те да чакаш на опашка дори само за няколко дреболии.

Тя се усмихна.

— Ял ли си?

— Не — намръщи се той. — Забравих да сготвя.

— Ще ти приготвя нещо. Утре обаче ще трябва да си приготвиш закуската сам, защото ще излизам рано за работа.

— И защо така?

— Защото това е единственият шанс да поработя в лабораторията, без да ме безпокоят.

— Изобщо не се задържаш вкъщи, момиче — тръшна се той на леглото си с намусен вид. — Все ме оставяш сам тука.

— Опитвам се да направя нещо за Стивън, татко. Много добре знаеш. — Удържа се да не се намръщи, когато извади стека и шестте бири и ги бутна под масата, после повдигна халата си, коленичи върху грубото сезалово чердже и затърси вакуумирания пакет с меденото брашно. — Работя много.

— Правиш нещо за Стивън на работа?

— Да, опитвам се.

Докато пържеше палачинки върху двойния халогенен миникотлон, баща й придърпа нейния комуникатор в скута си и прехвърли няколко страници от „Палеолитна Мезоамерика“.

— Това пък какво е? Цяла книга за някакви си мексиканци. Тия ли бяха, дето вадели човешки сърца и ги ядели?

— Предполагам — погледна го тя бегло. — Да, ацтеките са извършвали човешки жертвоприношения. Но все още не съм успяла да я прегледам. Може би Сюзън ми я е оставила.

— Хм… — изсумтя той и затвори книгата. — Богата бяла жена, голяма стара къща — и ти оставя само някаква си книга?

Рени вдигна очи към тавана в знак на раздразнение.

— Това не е… — Тя въздъхна и подхвърли палачинката в тигана. — Татко, Сюзън си има роднини. Те ще наследят имуществото й.

Баща й намръщено се втренчи в книгата.

— Каза, че не са дошли в болницата. Като тръгна да умирам, по-добре ела да ме видиш в болницата, момиче. Иначе… — Той млъкна и се замисли, после се разсмя и разтвори ръце, за да обеме стаичката и оскъдната покъщнина. — Иначе всичко това ще отиде при някой друг.

Тя се огледа — отначало не разбра, че той се шегува. После се разсмя на шегата, но беше изненадана.

— Ще дойда, татко. Много ми е неприятна мисълта, че всичко това, което толкова обичам, може да отиде у някой друг.

— Тогава хубавичко го запомни.

Доволен от себе си, той се изтегна на леглото и затвори очи.

Рени тъкмо заспиваше, когато комуникаторът избръмча. Затърси го пипнешком още недосъбудена, но разтревожена — едва ли я търсеха за нещо добро към полунощ. Баща й изсумтя и се претърколи в другия край на леглото, мърморейки нещо насън.

— Ало? Кой се обажда?

— Аз съм Мартин Дерубен — произнесено като Дейруу-бан. — Защо се опитвате да ме намерите?

Говореше английски с акцент, гласът й беше плътен и уверен — като на нощен радиоводещ.

— Аз не… такова… — Рени се надигна. Разблокира екрана, но той си остана черен — отсрещната страна беше избрала да запази своето инкогнито. Рени понамали звука, за да не събуди баща си. — Съжалявам, ако ви се струва, че…

И млъкна. Мъчеше се да събере мислите си. Нямаше представа доколко Сюзън беше познавала тази жена, нито доколко би могла да й се довери.

— Натъкнах се на името ви покрай една приятелка. Помислих си, че бихте могли да ми помогнете… исках да се свържа с вас по… по една моя семейна работа.

Тази жена беше успяла да проследи запитванията й, така че едва ли имаше смисъл да прикрива самоличността си.

— Казвам се Ирене Сулавейо. Не става въпрос за някакъв бизнес или нещо подобно. Не се опитвам да ви докарам неприятности или да ви безпокоя.

Протегна ръка да си вземе цигара. Последва дълго мълчание. В мрака то изглеждаше дори още по-дълго.

— Коя приятелка?

— Какво…?

— Коя приятелка ви е дала името ми?

— Доктор Сюзън ван Блийк.

— Тя ви е казала да ми се обадите?

В гласа на жената прозвучаха изненада и гняв.

— Не точно. Вижте, съжалявам, но не ми е удобно да говоря

за това по телефона с непознат човек. Не може ли да се срещнем някъде? Някъде, където и двете ще се чувстваме в безопасност?

Жената рязко се разсмя — гърлен, дори дрезгав смях. „Още една пушачка“ — предположи Рени.

— Някъде между Дърбан и Тулуза? Аз съм във Франция, госпожо Сулавейо.

— О…

— Но мога да ви гарантирам, че точно в този момент, като изключим няколко правителствени и военни кабинети, в цяла Южна Африка няма по-сигурна телефонна линия от тази. А сега какво искате да кажете с това, че доктор Ван Блийк ви е казала да ми се обадите, но не точно? Вероятно трябва да попитам първо нея.

Рени се слиса за миг, после осъзна, че жената не знаеше какво се е случило или се преструваше, че не знае.

— Сюзън ван Блийк е мъртва.

Няколко дълги секунди изминаха в мълчание.

— Мъртва? — тихо попита жената. Ако тази Мартин се преструваше на изненадана, тя бе много надарена актриса.

Рени извади още една цигара от пакета и обясни какво се е случило, без да споменава по какъв начин е замесена във всичко това. Беше много странно — да седиш в тъмното и да разказваш историята на някаква непозната жена във Франция.

„На жена, която твърди, че е във Франция — поправи се Рени. — А и кой казва, че е жена?“ Беше й трудно да свикне с тази стратегия на „плаща и кинжала“, но човек не трябваше да приема нищо по мрежата за чиста монета.

— Много-много тъжно ми е да чуя това — каза жената. — Но то все още не обяснява какво точно очаквате от мен.

— Както казах, притеснявам се да говоря по телефона. — Рени се замисли. Ако жената наистина се намираше в Европа, то трябваше да се примири, че ще разговарят по телефона. — Но предполагам, че нямам друг избор. Случайно да ви говори нещо името Боливар Атаско или една книга със заглавие…?

— Чакайте. — Чу се някакво изпращяване. — Преди да продължа разговора с вас, трябва да направя някои запитвания.

Рени се стресна от внезапната промяна.

— Какво означава това?

— Означава, че и аз не мога да си позволя да ви се доверявам изцяло, entendu? Но ако наистина сте жената, за която се представяте, ще си поговорим отново.

— За която се представям ли? Какво, по дяволите, значи това?

Жената безшумно беше прекъснала връзката.

Рени остави комуникатора си, отпусна се назад и позволи на уморените си очи да се затворят. Коя беше тази жена? Имаше ли всъщност някакъв шанс да помогне или това щеше да се окаже просто някаква странна и случайна връзка, нещо като сбъркан номер?

Книга, тайнствена непозната — още информация, но нищо конкретно.

„Въртя се в омагьосан кръг. — Умората я теглеше като своенравно дете. — Само отломки, откъслеци — и нищо друго. Но трябва да продължа. Няма кой друг да го направи освен аз.“

Успя да поспи — трябваше да поспи, — но знаеше, че няма да се събуди отпочинала.

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА
ГОСПОДАРЯТ СЕТ

МРЕЖА/РЕЛИГИЯ: Сблъсък разклаща основите на исляма.

(Картина: правоверни се молят в Риад.)

Диктор: Отцепническата мюсюлманска секта, нарекла се „Сурушин“ на името на духовния си баща Абдул Карим Суруш, беше забранена в Свободната червеноморска държава — последната ислямска страна, предприела действия срещу групата, в която мюсюлманите традиционалисти виждат заплаха. Не е ясно дали тази забрана ще попречи на сурушините да идват на поклонение в Мека и мнозина се боят, че това решение ще раздели ислямския свят.

(Картина: правоверни, тръгнали на поклонение, заобикалят Кааба.)

Правителството на Свободната държава твърди, че забраната цели да предпази самите сурушини, които често са били жертви на насилие от страна на тълпата.

(Картина: архивни кадри от лекция на професор Суруш.)

Суруш, виден ислямски учен от края на миналия век, твърдеше, че демокрацията и ислямът са не само съвместими, но и че тяхната интеграция е неизбежна…

Нямаше слънце, което да нарушава безупречната синева на небето, и все пак пясъкът блестеше, а огромната река излъчваше сияние. По знак на бога лодката се плъзна към дълбокото и зави срещу ленивото течение. По бреговете хиляди вярващи молитвено се хвърляха по лице — огромна, стенеща в екстаз човешка вълна, далеч по-буйна от сънения ход на самата река. Други плуваха след лодката и крещяха възхвали дори и докато устите им се пълнеха с вода, щастливи да се удавят в опита си да докоснат шарената лодка на своя бог.

Безспирните шумни възхвали, които обикновено осигуряваха успокояващия фон на повествованието, измисляно от самия Озирис, изведнъж започнаха да го дразнят. Пречеха му да мисли, а той беше избрал този начин на придвижване именно заради бавния, спокоен ход — за да може да се подготви за срещата си. Ако не бе пожелал това продължително встъпление, необходимо

му за размисъл, можеше да се озове там, където отиваше, само за един миг.

Махна отново с ръка и тълпите просто изчезнаха, потънаха в нищото по-бързо, отколкото човек може да смачка муха. По бреговете нямаше нищо освен няколко високи палми. Плуващите също изчезнаха — в плитчините остана само папирусовият гъсталак. Останаха лодкарят и голите дечица, които вееха с ветрила от щраусови пера на Бога на живота и смъртта. Озирис се усмихна и се успокои. Приятно е да бъдеш бог.

Нежният плисък на водата отпусна нервите му и той насочи мислите си към наближаващата среща. Потърси в себе си признаци на нервност и не се учуди, като ги откри. Въпреки че го беше правил толкова пъти, никога не ставаше по-лесно.

Беше опитал какво ли не за да промени характера на срещите си с Другия — всеки път се стремеше да направи общуването по-поносимо. За първата среща бе създал безобидна симулация на офис, по-безвредна от всичко, което имаше в реалния свят, и бе вкарал Другия в образа на неопитен млад подчинен, едно от заменяемите нищожества, чиято кариера и живот беше заличавал без колебание толкова пъти. Надяваше се да превърне така Другия в обект, който се чувства дотолкова защитен, че да изчезнат всичките му притеснения, но този експеримент завърши много зле. Чуждите качества на Другия се оказаха още по-обезпокоителни при симулацията. Въпреки че срещата се провеждаше в сим-свят, който принадлежеше на Озирис и беше контролиран от него, Другия застрашително бе променил своят аватар. Въпреки богатия си опит Озирис нямаше представа, как Другия бе успял да разстрои до такава степен сложната апаратура за симулации — особено като се вземе предвид, че той много рядко изглеждаше напълно с ума си.

Останалите експерименти не бяха по-успешни. Опитът на Озирис да проведе среща в невизуално пространство бе довел само до това, че се чувстваше като хванат в капан сред безкрайния мрак с някакво опасно животно. Опитът да накара Другия да изглежда смешен и нелеп също се бе провалил — мултипликационната симулация, разработена от програмисти от детската програма на „Чичо Джингъл“, просто се разрасна, докато закри всички останали симулации, и предизвика у Озирис такава ужасяваща клаустрофобия, че той се принуди да се изключи.

Не, сега той знаеше, че това е единственият начин да се справи с неприятната задача — задача, с която другите членове на Братството не биха и опитали да се справят. Трябваше да вкара Другия в собствената си симулация и да създаде около срещата възможно най-удачната рамка на ритуалност и въздържаност.

Дори бавното пътуване нагоре по реката беше време, необходимо за постигането на състояние на вглъбен покой, което правеше възможно плодотворното общуване.

Всъщност бе смайваща дори мисълта, че някой би могъл да предизвиква страх у Озирис, господаря на Братството. Дори в ежедневния свят той беше фигура, вдъхваща ужас, човек с власт и влияние — толкова големи, че мнозина го смятаха за мит. Тук, в собствения си, създаден от самия него микрокосмос, той беше бог — най-великият сред боговете — заедно с всичко, което това положение му носеше. Стига да поискаше, можеше да унищожава цели вселени само с едно помръдване на пръста си.

Бе изминавал този маршрут вече десетки пъти и все пак перспективата за най-прост контакт — „разговор“ не беше точната дума за подобно общуване — с Другия го плашеше също толкова, колкото и когато се гушеше в спалнята си през онези така далечни дни на своето детство, съзнаващ вината си и очакващ неизбежното наказание, докато се вслушваше да чуе стъпките на баща си да затрополят нагоре по стълбището.

Какъв беше Другия, как мислеше, кое му даваше способността да прави онова, което правеше? Всички тези въпроси можеше и да нямат смислен отговор.

Вероятно имаше и просто обяснение, точно като биолуминесценцията, с която една светулка примамва другаря си. Това обаче нямаше значение и Озирис усети някаква извратена и ужасяваща радост. Човекът посягаше и достигаше все по-надалече и по-надалече, ала Вселената се отдръпваше. Тайнствеността не беше изчезнала.

Лодката на Бога на смъртта се плъзгаше нагоре по великата река. Безкрайни горещи пясъци се простираха от хоризонт до хоризонт. В този миг като че ли в целия свят не помръдваше нищо освен лодката и бавните ветрила от пера в ръцете на прислужниците. Озирис седеше с изправен гръб, скръстил на гърдите си своите бинтовани ръце, а златната маска на мумията бе зареяла поглед в безкрайния юг на червената пустиня.

Сет, Чудовището на мрака, чакаше.

Отгоре тази част от брега на Орегон изглеждаше почти по същия начин, както и преди десет хиляди години — боровете и смърчовете се свеждаха под порива на крайбрежния вятър, Тихи океан неуморно обливаше каменистите плажове. Само хелиоградата, която стърчеше сред дърветата — набоден с халогенни лампи кръг от фибробетон, широк деветдесет метра, — издаваше какво се крие под хълмовете.

Джетът подскочи леко от силния вихър, нахлул от океана, но пилотът се беше приземявал и в по-лошо време дори на люлеещи се палуби, както и под вражески огън. Няколко малки маневри сред рева на реактивните двигатели, после самолетът се приземи на пистата леко като падащо листо. Група фигури, облечени в оранжеви гащеризони, изтичаха от ниската, безлична сграда до пистата. Бавно ги последва мъж в син спортен костюм. Дрехите му сякаш меняха оттенъците си при всяка негова крачка и трептяха като лошо оцветен филм.

Той застана в дъното на рампата и протегна ръка за поздрав към набития по-възрастен мъж в униформа, появил се на вратата на самолета.

— Добър ден, генерале. Добре дошли в „Телеморфикс“. Казвам се Оуен Танабе. Господин Уелс ви очаква.

— Знам, току-що говорих с него. Униформеният подмина протегнатата ръка на Танабе и тръгна към вратите на асансьора, принуждавайки посрещача си да се обърне и да забърза подире му.

— Били сте тук и преди, както разбирам? — попита той генерала.

— Бях тук, когато това беше само дупка в земята и купчина чертежи и после още един — два пъти. — Той заблъска бутоните на асансьора с дебелия си пръст. — Какво чака тая проклета машинария?

— Разрешение.

Танабе поглади бутоните — гладко, отработено движение, — сякаш четеше Брайлово писмо.

— Надолу — каза той.

Вратите на асансьора се затвориха и той безшумно се заспуска.

Гостът отряза по-нататъшните опити за общуване на младия японо-американец. Когато вратата на асансьора отново се отвори, Танабе посочи стаята, застлана с дебел килим и обзаведена с плътна мека мебел.

— Господин Уелс помоли да влезете и да почакате. След минутка ще бъде при вас. Искате ли нещо?

— Не. Ще се забави ли?

— Не вярвам.

— Тогава може да си обирате крушите.

Танабе грациозно сви рамене и се усмихна:

— Нагоре. Вратата се затвори.

Генерал Якубиан беше запалил пура и със сърдито недоверие разглеждаше едно произведение на модерното изкуство — многоцветни електрочувствителни очи, затворени в прозрачна

пластмасова черупка, направена от посмъртната маска на жертва на катастрофа, — когато вратата зад него се отвори със свистене.

— Това не е добре за теб, нали знаеш?

Якубиан премести неодобрителния си поглед от скулптурата към говорещия — строен белокос мъж с набраздено от бръчки лице. Новодошлият носеше развлечен пуловер, който не си знаеше годините, и торбести панталони.

— Исус Семюъл Христос — обади се генералът, — пак ли ще започнеш с онези тъпотии, че не трябвало да пуша и прочие? Какво, по дяволите, разбираш ти от това?

— Все нещо трябва да разбирам — меко отговори Уелс. — В края на краищата следващия месец ставам на сто и единайсет години — усмихна се той. — Всъщност само при мисълта за това се чувствам уморен. Ще взема да поседна.

— Не се отпускай. Трябва да поговорим.

Уелс вдигна вежди.

— Ами говори тогава.

— Не тук. Не искам да те обидя, но има определени неща, за които не желая да говоря на разстояние по-малко от километър от всякакви подслушващи или записващи устройства, а единственото място, където те са по-нагъсто, отколкото в тая твоя ферма за машинарии, е посолството във Вашингтон на коя да е там страна от третия свят, чиято верица тая седмица ще решим да разкатаем.

Уелс се усмихна някак хладно.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не мога да гарантирам поверителността на разговорите в собствения си офис? Наистина ли смяташ, че някой може да се промъкне в „Телеморфикс“? Имам такива устройства, за които дори и правителството може само да си мечтае. Или искаш да кажеш, че ми нямаш доверие, Даниъл?

— Искам да кажа, че по този въпрос нямам доверие на никого — нито на себе си, нито на тебе, нито на всеки друг, който някога би работил за нас. Нямам вяра нито на ТМКС, нито на правителството на САЩ, нито на въздушните сили, нито на филиала на американските бойскаути в Емпория, Канзас. Схващаш ли? Не се засягай.

Той извади пурата от устата си и огледа мокрия й, надъвкан край с разсеяно раздразнение, после я лапна отново и я засмука, докато другият й край засия в червено. Уелс се намръщи на облака плътен дим, който увисна във въздуха, но не каза нищо.

— Виж сега какво предлагам. Можем да пристигнем в Портланд за половин час. Нямам вяра и на моя самолет, щом става въпрос за такъв разговор, ако това ще те успокои, тъй че до

приземяването ще си говорим за времето. Ти ще избереш квартала, а аз ще избера някой ресторант. Така ще знаем, че никой не разиграва предварителен сценарий.

Уелс се намръщи.

— Даниъл, това е… много изненадващо. Сигурен ли си, че е необходимо?

Якубиан се намръщи. Извади пурата от устата си и я смачка в един пепелник в стил „Ар деко“, използван по предназначение за първи път поне от половин век насам. Гримасата на домакина не убягна от вниманието му.

— Не, Боб, прелетял съм целия път дотук само защото според мене диетата ти не съдържа достатъчно протеини. По дяволите, човече, трябва да поговорим, казвам ти. Докарай две — три от твоите момчета от охраната. Ще ги изпратим заедно с моите да проверят дали мястото е чисто.

— И ще си седим там? Заедно със… с клиентите?

Генералът се разсмя.

— Исусе! Уплаши се, а? Не, ще ги разкараме оттам. Ще платим на собствениците достатъчно, за да се навият. Не се безпокоя за публичността, макар че можем да ги посплашим и за това. Просто искам един — два часа да не се притеснявам, че някой би могъл да ни подслушва.

Уелс продължаваше да се колебае.

— Даниъл, не помня откога не съм вечерял навън. Не съм излизал от тази сграда, откакто ходих във Вашингтон във връзка с онзи Медал на свободата, а това беше кажи-речи преди пет години.

— Тогава ще ти се отрази добре. Човече, притежаваш горе-долу половината свят — не ти ли се иска понякога да поразгледаш поне нещичко от него?

За някой страничен човек — като изнервената млада сервитьорка, която дойде на работа и откри, че тази вечер ще обслужва само двама клиенти, а сега ги гледаше от кухненската врата, където се чувстваше в относителна безопасност — мъжете на масата бяха горе-долу на една възраст, достатъчно стари, за да очакват с нетърпение първите си внуци. Обаче масата и столовете на съвсем малко обикновени дядовци биваха проверявани от цял охранителен отряд, а храната им се приготвяше под бдителните погледи на половин дузина телохранители.

Генералът беше седемдесетгодишен, дребен и набит, ала младееше. За годините, прекарани в Близкия изток, кожата му беше добила цвета на мляко с кафе. Навремето, когато учеше във Военновъздушната академия, беше тренирал борба и походката му все още беше стегната и наперена.

По-високият също бе доста мургав, макар че тенът му се дължеше на промени в меланина — щит срещу състаряващия ефект на ултравиолетовата светлина. Заради изправената му стойка и стегнатото му тяло сервитьорката — разочарована, че не разпозна тези двама очевидно важни гости — предположи, че е по-младият от двамата. Объркването й беше разбираемо. Само бавните му, предпазливи движения и жълтеникавият оттенък в бялото на очите му издаваха десетките операции и суровия дневен режим, който го поддържаше жив и позволяваше на живота му да прилича на що-годе нормален.

— Радвам се, че дойдохме.

Уелс предпазливо отпи от виното, после остави чашата си и присви долната си устна, за да преглътне течността — всяко движение беше извършено със строга отмереност. Сякаш бе направен от крехък кристал, като някое създание от приказките.

— Хубаво е да се намираш… на друго място.

— Така е. И ако нашите момчета си свършат работата както трябва, тук можем да си поговорим много по-безопасно, отколкото в оня укрепен бункер под твоя офис, „Сумракът на боговете“. Пък и храната си я биваше. Никъде няма сьомга като онази на Източния бряг — всъщност след онази история с масовия мор надали вече съществува такова нещо като сьомга от Източния бряг. — Якубиан бутна чинията с тънки кости настрани и разпечата една пура. — Ще карам по същество. Вече нямам вяра на Стареца.

Усмивката на Уелс беше тънка и призрачна.

— Внимавай с думи като „Стареца“.

— Нека не си губим времето. Знаеш за кого и за какво ти говоря.

Собственикът на най-мощната технологична компания в света се загледа за миг в събеседника си, след което се обърна към идващата сервитьорка. Разсеяното му, отнесено лице се стегна и охладня. Младата жена, която най-накрая беше събрала кураж да се отлепи от вратата на кухнята и да дойде да разчисти масата, забеляза погледа на Уелс и се смръзна на няколко крачки от масата.

Генералът я чу как стреснато си поема въздух и погледна към нея.

— Ако ни потрябваш, ще те извикаме. Бягай в кухнята или там някъде. Измитай се.

Сервитьорката припна обратно.

— Не е тайна за никого, че не го харесваш — обади се Уелс. — Нито пък е тайна, че и аз не го харесвам, макар че неволно изпитвам някакво уважение към него заради всичко,

което е направил. Но, както вече казах, всичко това изобщо не е тайна. Така че за какво е целият този шум?

— Защото нещо се е объркало. Прав си, той не ми харесва, пък и честно да ти кажа, цялата тая египетска тъпотия направо не мога да я трая. Обаче ако всичко си вървеше по план, изобщо нямаше да ми пука.

— За какво говориш, Даниъл?

Уелс се беше стегнал. Странните му очи — яркосини, сякаш инкрустирани в стара слонова кост — изглеждаха още по-напрегнати върху безизразното му лице.

— Какво се е объркало?

— Онзи, който се измъкна — „обектът“, както го нарича нашият безстрашен лидер. Накарах някои от моите хора да извъртят няколко симулации — не се безпокой, никакви конкретни данни не съм им дал, само някои общи параметри. Резултатите им все излизат едни и същи. А именно: че това не може да стане случайно.

— Няма такова нещо като случайност. Та нали науката се занимава тъкмо с това — толкова пъти съм ти го обяснявал, Даниъл. Има само схеми, които ние не можем да разпознаем.

Якубиан смачка салфетката си.

— Уелс, стига с тоя покровителствен тон, дявол да го вземе. Аз ти казвам, че не е било случайност, и не ти ща лекциите. Според информацията, която имам, някой е дал едно рамо на случката.

— Някой друг от… от групата? Самият Старец? Но защо? И как, Даниъл? Би трябвало да са се вмъкнали и да са го направили точно под носа ми.

— Сега разбираш ли защо не искам да говорим в офиса ти?

Уелс бавно поклати глава.

— Въртиш се в кръг, Даниъл. Нещастен случай — това все още е най-голямата вероятност. Дори и твоите специалисти да разправят, че шансът е деветдесет и девет цяло и деветдесет и девет на сто в полза на външната намеса — а аз предполагам, че ще посочат точните цифри само в интерес на спора, — все пак остава шансът от едно на хиляда, че е станало случайно. Никой от моите хора не се съмнява, че е нещастен случай, и работата на инженерите ми е да оправят нещата. Много по-лесно ми е да сметна, че просто сме ударили джакпота с тия залагания, които всъщност не са чак толкова големи, отколкото да повярвам, че някой външен човек е проникнал в проекта „Граал“. — Същата хладна усмивка. — Или „Ра“, както нашият безстрашен лидер обича да го нарича. Ще ми налееш ли още малко вино? Чилийско ли е?

Якубиан напълни чашата на по-високия.

— Не си излизал от проклетия си бункер от години, а сега ще вземеш да се напиеш за моя сметка. Тийнейджър на сто години.

— Сто и единайсет, Даниъл. Ненавършени. — Ръката му спря на половината път към устата му. Той остави чашата.

— Мътните го взели, Боб, това е съдбоносно! Знаеш колко време и енергия сме вложили там всички ние! Знаеш и какви рискове сме поели, рискуваме дори когато говорим!

— Знам, Даниъл. — Усмивката на Уелс сега изглеждаше неподвижна, сякаш изрязана върху лицето на дървена кукла.

— Тогава погледни сериозно на това, което ти говоря. Знам, че мнението ти за военните не е кой знае колко добро — никой от твоето поколение няма особено добро мнение за тях, доколкото знам, — но ако си мислиш, че някой може случайно да стигне там, където съм аз…

— Аз много те уважавам, Даниъл.

— Тогава защо, по дяволите, се блещиш насреща ми с тая тъпа усмивка, когато се опитвам да те накарам да обсъдим нещо важно?

Устата на по-високия се превърна в тънка черта.

— Защото мисля, Даниъл. А сега млъкни за няколко минути.

Сервитьорката вече беше примряла от страх, когато й позволиха да разчисти масата. Щом поднесе кафе на двамата и чашка коняк на генерала, Уелс се протегна и стисна ръката й. Тя подскочи и лекичко изписка от изненада.

— Ако се загубиш някъде и нямаш понятие как си попаднала там, нито пък познаваш мястото, какво ще направиш?

Тя се облещи насреща му.

— Аз… моля, господине?

— Чу ме какво ти казах. Какво би направила?

— Ако…, ако се изгубя ли, господине?

— И мястото е непознато, а ти не знаеш как си попаднала там. Може би дори имаш амнезия и не помниш откъде идваш.

Нервиран, Якубиан понечи да каже нещо, но Уелс го стрелна с поглед. Генералът направи гримаса и бръкна в джоба си за кутията с пури.

— Не знам…

Младата жена се опита да се изправи, но Уелс беше стиснал ръката й здраво. Беше по-силен, отколкото допускаха внимателните му движения.

— Предполагам, че… ще чакам някъде. Ще седя на едно място, за да могат да ме намерят. Както казват на момичетата скаути.

— Разбрах — кимна Уелс. — Долавям някакъв акцент, мила.

Откъде си?

— От Шотландия, господине.

— Много добре. Сигурно си дошла след разцеплението, нали така? Я ми кажи сега — ами ако си попаднала на място, пълно с непознати, и изобщо не знаеш дали някой ще тръгне да те търси? Тогава какво ще правиш?

Момичето започна да се паникьосва. Подпря се с другата ръка на масата и дълбоко си пое дъх.

— Ще… ще се опитам да намеря път, да намеря някакви хора, които са пътували: Ще ги разпитам за околните градове, докато някое име ми прозвучи познато. После предполагам, че просто ще застана на пътя и ще се опитам да стигна до онова място, чието име ми е прозвучало познато.

Уелс присви устни.

— Хммм… Чудесно. Ти си много умно момиче.

— Господине! — Тонът й беше умолителен. Опита отново, този път малко по-силно: — Господине!

Полуусмивката отново се беше изписала на лицето му. Реагира чак след миг:

— Да?

— Заболя ме ръката, господине.

Пусна я и тя се завтече към кухнята, без да поглежда назад.

— Какво, по дяволите, беше това?

— Просто проверявах как мислят хората. Обикновените хора. — Уелс вдигна чашата кафе и предпазливо отпи. — Ако беше възможно да се проникне в проекта „Граал“ и да се освободи точно този субект — а твърдя, че това е невъзможно, Даниъл, — то кой би могъл да го направи?

Генералът прехапа пурата и горящият й край се издигна опасно близо до върха на носа му.

— Очевидно не са толкова много, мътните ги взели. Някой от твоите конкуренти?

Уелс оголи зъби в по-различна усмивка.

— Не мисля.

— Е, какво остава тогава? ООН-комуникациите? Някой от големите метрополиси или държави?

— Или някой от Братството, както вече споменахме. Възможно е, защото те биха имали предимство — замислено кимна Уелс. — Знаят какво да търсят. Никой друг не знае, че подобно нещо съществува.

— Значи приемаш всичко това сериозно.

— Разбира се, че го приемам сериозно. — Уелс вдигна кафената лъжичка и се загледа в капките, стичащи се от нея. — Вече се бях притеснил, но като си поговорихме за проценти,

осъзнах, че ако продължаваме да сме нехайни, може да ни сполети някоя беда. — Той отново топна лъжичката в чашата и този път разля кафе по покривката. — Никога не съм разбирал защо Стареца искаше тази… модификация и много ясно, дявол го взел, че когато тоя тип изпадна от радара, това постави и мене, и ТМКС в много неудобно положение. Досега позволявах на Стареца да се оправя сам, обаче ти си прав — трябва да се размърдаме.

— Така те искам. Мислиш ли, че онази, южноамериканската сделка, има нещо общо с това? Изведнъж онзи стана страшно заинтересован да извадим нашия стар приятел от сметката. Були се оттегли от Братството още преди около пет години — какво му стана сега?

— Не знам. Очевидно ще знаем повече, когато видим точния план на цялата работа. Но сега ме интересува да открия къде е дупката в моята ограда… ако има дупка.

Якубиан допи коняка си и облиза устни.

— Слушай, не съм докарал тук цял отряд охранители само за да опразнят някакъв си ресторант. Помислих си, че мога да ти оставя няколко от тях като помощници. Двама работят в базата в Пайн, а има и още един, който току-що е излязъл от школата за индустриален шпионаж на „Критапонг“ — знае ги всичките най-нови номера.

Уелс вдигна вежди.

— Току-що е излязъл от „Критапонг“, САЩ, и работи за тебе? На военна заплата?

— Ъхъ. Вербувахме го преди изобщо да успее да постъпи при военните. — Генералът се разсмя и прокара пръст по ръба на чашата си. — Значи ти ще се съсредоточиш върху това, да откриеш как така някой е проникнал в проекта и е пуснал опитното зайче на Стареца?

— Ако някой се е промъкнал. Все още не съм твърдо убеден, че се е случило точно това. Мили Боже, я си помисли какво означава някой да се е вмъкнал наистина. Но да, това ще бъде едната насока на издирването. Сещам се за още нещо, което трябва да направим.

— Какво?

— Ей, кой тук е пил много? Без съмнение, ако вече не беше направил главата, един такъв високоорганизиран военен ум като твоя щеше да го прозре веднага, Даниъл.

— Ще се направя, че не съм го чул това. Казвай сега.

Уелс преплете ненабръчканите си пръсти върху покривката.

— Имаме причина да вярваме, че може да се е получил пробив в сигурността, нали? И тъй като моята организация носи

пълната отговорност за сигурността на проекта „Граал“, не бива да изключвам от подозрение никого — дори и Братството. Дори и самия Старец. Прав ли съм?

— Прав си. Е, и?

— Та смятам, че от мене зависи — с твоя помощ, разбира се, тъй като „Телеморфикс“ винаги е поддържала дружески връзки с властите — да проверя дали не мога да открия местоположението не само на пробива в охраната, но и на самия беглец. Вътре в системата. А ако покрай намирането на беглеца открием и защо той е бил толкова важен за Стареца и това се окаже вредно за интересите на почитаемия ни колега… Е, той няма как да избегне резила, нали така, Даниъл?

— Харесвам начина ти на мислене, Боб. Ставаш все по-добър.

— Благодаря, Даниъл. Генералът стана.

— Хайде да скачаме обратно, а? Момчетата отвън направо ги сърбят ръчичките да се захванат с тази работа.

Високият също се изправи, само че по-бавно.

— Благодаря ти. Отдавна не бях прекарвал такава приятна вечер.

Генерал Якубиан плъзна картата си в прозорчето на тезгяха и махна весело на сервитьорката, която се беше втренчила в тях от вратата като животно, хванато натясно. Генералът се обърна и хвана Уелс под ръка.

— Винаги е много хубаво да се срещнеш със стари приятели.

— … И вълкът тичал ли, тичал, за да се отърве от горещите камъни, които изгаряли търбуха му, но ловецът ги бил зашил вътре здраво. Той се спуснал към реката да пие вода и гълтал, гълтал, докато камъните в него най-накрая изстинали, ала били твърде тежки и го повлекли към дъното, и той се удавил.

Малката Червена шапчица и баба й се прегърнали радостно и благодарили на ловеца, че ги спасил. И оттогава заживели щастливи и доволни.

— Извинявай… — прокашля се господин Селърс и протегна трепереща си ръка към чашата с вода.

Кристабел му я подаде.

— Но в моите приказни слънчеви очила приказката не е така.

Кристабел беше поразочарована. Приказките не трябва да имат повече от един край. В истинската приказка вълкът се разкайва и обещава никога повече да не прави така.

Господин Селърс отпи от водата.

— Е, нещата се променят и приказките заедно с тях. В оригиналната версия, ако не се лъжа, дори Червената шапчица и

баба й не са оцелели, да не говорим за лошия вълк.

— Какво е „начало всех начал“?

Той се усмихна загадъчно.

— Самото начало на една приказка. Или истинското събитие, въз основа на което някой измисля приказката.

Кристабел се намръщи.

— Да, ама приказките не са истина. Така ми каза мама. Те са просто измислица — и затова не трябва да те е страх.

— Но нещата винаги идват отнякъде, Кристабел. — Той се обърна и погледна през прозореца. През гъстите преплетени листа на растенията се виждаха късчета небе. — Всяка приказка има някаква, макар и слаба връзка с нещо истинско.

Гривната на китката й започна да мига. Тя се намръщи и стана.

— Време е да си ходя. Утре татко има почивен ден и тази вечер заминаваме, тъй че ще трябва да си приготвя играчките и дрехите. — Тя си спомни какво трябваше да каже: — Благодаря за приказката, господин Селърс.

— О… — Той като че ли беше леко изненадан. Не каза нищо повече, докато тя не се върна отново във всекидневната, вече преоблечена в обичайните си дрехи. — Моя малка приятелко, ще те помоля за нещо. Не ми се щеше да те притеснявам и ми е страшно неприятно да го правя.

Кристабел не разбираше какво иска да й каже, но всичко това звучеше тъжно. Тя стоеше тихо с пръстче в уста и чакаше.

— Като се върнеш от това пътуване, ще те помоля да направиш едни неща за мене. Някои от тях навярно ще ти се сторят лоши. Може да се изплашиш.

— Ще боли ли?

Той поклати глава.

— Не. Не бих направил нещо, което би ти причинило болка, Кристабел. За мене ти си много специална приятелка. Но нещата са тайни и това ще е най-важната тайна, която някой някога те е молил да пазиш. Разбираш ли ме? — Тя кимна с широко отворени очи. Мъжът изглеждаше много сериозен. — Тогава тръгвай и приятно прекарване на уикенда с мама и татко. Но моля те, като се върнеш, ела да ме видиш възможно най-скоро. Не знаех, че заминаваш, и се боя, че… — Той замълча. — Ще дойдеш ли да ме видиш веднага щом можеш? Ще бъдеш ли тук в понеделник?

Тя кимна отново.

— Ще летим обратно в неделя вечерта. Така каза мама.

— Хубаво. Е, сега по-добре тръгвай. Приятно прекарване.

Кристабел тръгна към вратата, след това се обърна. Той я гледаше. Смешното му, сякаш замъглено лице изглеждаше много

нещастно. Тя притича обратно, наведе се над облегалката на креслото и го целуна. Кожата му беше студена, ала по-гладка от бодливата буза на баща й.

— Довиждане, господин Селърс.

Затвори вратата бързо, за да не излезе влажният въздух. Когато се затича по пътеката, той извика нещо след нея, но тя не го чу през дебелото стъкло.

Вървеше бавно по „Бийкмън корт“ и мислеше напрегнато. Господин Селърс винаги се държеше много мило с нея и беше неин приятел, макар майка й и баща й да я бяха предупредили никога да не ходи у тях. Но сега беше казал, че ще я моли да прави лоши неща. Не знаеше точно какви са тези лоши неща, но стомахът я присвиваше при тази мисъл.

Дали щяха да бъдат само малки лоши неща — като взимането на сапуна? Това бе дреболия, защото никой не усети и никой не й се скара, пък и не беше като например да го открадне от магазина или от някоя чужда къща. Или пък щяха да бъдат някакви други лоши неща — като много-много-много лошото нещо да се качиш в колата на непознат, което винаги разстройваше майка й толкова много, щом заговореше за него, или някое смущаващо тайно лошо нещо като онова, което беше направил приятелят на татко капитан Паркинс и госпожа Паркинс бе дошла разплакана у тях? Имаше лоши неща, които никой никога не й обясняваше — само правеха физиономии и казваха „нали знаеш“ или пък си говореха за тях, след като Кристабел си легнеше.

Всъщност самият господин Селърс беше едно лошо нещо, ала защо — това никой никога не й беше обяснил. Мама и татко й бяха казали, че той не е добре и че никой не трябва да му ходи на гости, особено малки деца, но господин Селърс каза, че това не е вярно. Но пък тогава защо ще й забраняват да ходи на гости на един приятен и самотен старец? Всичко това много я объркваше.

Притеснена, тя прекоси поляната на ъгъла и излезе на „Редланд“. Чу някакво куче да лае в къщата и й се прииска също да има куче — хубаво малко бяло кученце с клепнали ушички. Порша й беше приятелка, но искаше да си говорят само за играчки, за чичо Джингъл и за това, какво били казали другите момичета в училище. Господин Селърс също й беше приятел, но щом щеше да я кара да върши лоши неща, може би не й беше чак толкова добър приятел.

— Кристабел!

Тя стреснато вдигна поглед. До нея беше спряла кола и вратата се отваряше. Изпищя и отскочи — за това лошо нещо ли беше говорил господин Селърс? Най-лошото от всички лоши

неща?

— Кристабел, какво правиш? Аз съм.

Тя се наведе и надникна в колата.

— Татко!

— Скачай вътре, ще те закарам.

Тя се качи в колата и го прегърна. Бузите му все още миришеха малко на крем за бръснене. Беше с костюм — значи се връщаше от работа. Настани се отзад и коланът щракна.

— Не исках да те стряскам, скъпа. Откъде идваш?

Тя отвори уста, за да каже нещо, и спря. Порша живееше в друга посока.

— Играхме си с Офелия.

— Офелия Вайнер?

— Ъхъ.

Залюля крака и се загледа в дърветата, които се нижеха над предното стъкло. Дърветата забавиха ход, после спряха. Кристабел погледна през страничното стъкло — намираха се на „Стилуел“, на две пресечки от вкъщи.

— Защо спряхме тук?

Твърдата длан на баща й я хвана под брадичката. Той обърна лицето й така, че да го погледне в очите. Бръчки прорязваха челото му.

— Играхте си с Офелия Вайнер? До преди малко? У тях?

Гласът на баща й беше внимателен и плашещ. Тя кимна.

— Кристабел, по обяд закарах господин и госпожа Вайнер заедно с Офелия на летището. Заминават за уикенда точно като нас. Защо ме лъжеш? Къде си била?

Сега и лицето му беше плашещо — онова спокойно, ядосано лице, което говореше, тя знаеше това, че е направила нещо лошо. Шамареното лице. Разплака се и то се замъгли.

— Извинявай, татко, извинявай!

— Просто ми кажи истината, Кристабел.

Всъщност наистина я беше страх. Не трябваше да ходи у господин Селърс и ако кажеше на баща си, щеше да си навлече голяма беля — шамарите нямаше да й се разминат. А сигурно и господин Селърс щеше да си има неприятности. Дали и него щяха да го пляскат? Той беше много дребен и слаб и сигурно щеше да го боли. Но господин Селърс искаше тя да прави лоши неща, така каза той, и сега баща й беше сърдит. Беше й трудно да мисли. Не можеше да спре да плаче.

— Кристабел Соренсен, никъде няма да ходим, докато не ми кажеш истината. — Тя усети ръката му върху косата си. — Хайде, не плачи. Обичам те, но искам да знам истината. Много-много по-добре е да се казва истината.

Тя си помисли за смешния господин Селърс и за това, колко нещастен изглеждаше той днес. Ала баща й седеше точно до нея, а пък и учителят от неделното училище винаги казваше, че е лошо да се лъже и че хората, които лъжат, ще горят в ада. Пое дълбоко въздух и си избърса носа и горната устна. Лицето й беше мокро от сълзи.

— Аз… аз ходих да видя…

— Да? — Той беше толкова голям, че темето му докосваше тавана на колата. Беше голям като чудовище.

— Тази… тази госпожа.

— Каква госпожа? Какво става, Кристабел?

Беше такава голяма лъжа — такава лоша лъжа, — че едва я изрече. Пак трябваше да си поеме дъх.

— Тя… тя има к-к-куче. И ми дава да си играя с него. Казва се Г-г-господин. Нали мама каза, че няма да ми купите куче, а пък аз толкова, ама толкова много искам да си имам куче. Беше ме страх, да не ми кажеш, че вече не трябва да ходя там.

Беше й толкова странно да чува как тази ужасно голяма лъжа излиза от устата й, че отново се разплака с глас. Баща й я загледа толкова изпитателно, че тя извърна глава. Той докосна брадичката й и отново леко обърна лицето й към себе си.

— Истината ли казваш?

— Заклевам ти се, татко. — Тя подсмърчаше ли, подсмърчаше, докато накрая сълзите й почти спряха, но носът й продължаваше да тече. — Истината.

Той се обърна и отново подкара колата.

— Много съм ти сърдит, Кристабел. Нали знаеш, че трябва винаги да ни казваш къде отиваш — дори и в базата. И никога, никога повече не трябва да ме лъжеш. Разбра ли?

Тя отново си избърса носа. Ръкавът й беше мокър и лепнеше.

— Разбрах.

— Куче. — Той зави по „Уиндикот“. — Само това липсваше. Как всъщност се казва тази госпожа?

— Ами… не знам. Голяма госпожа. Възрастна като мама.

Баща й се засмя.

— Опа! Май че това не трябва да й го казвам. — Лицето му отново се смръщи. — Е, няма да има шамари, защото в края на краищата ми каза истината, а това е най-важното. Но, първо, излъга, и второ, излязла си, без да ни кажеш къде отиваш. Смятам, след като се върнем от Кънектикът, да те накажем за известно време. За седмица — две. Това означава, че няма да излизаш никъде — нито да си играеш с Порша, нито на разходки, нито при някаква голяма стара госпожа, която има куче на име Господин. Справедливо ли е?

Смесени чувства изпълваха Кристабел — страшни чувства, все едно, че скачаш от перваза, усещане за тежест в стомаха, усещане за вълнуваща тайна. Вътрешностите й болезнено се свиха. Тя пак подсмръкна и избърса очите си.

— Справедливо е, татко.

Усети, че пулсът му се ускорява. Пясъчната буря, която се бе извила за миг над червената пустиня, утихваше и през отслабващия вихър той вече различаваше огромния заоблен силует на храма.

Беше огромен, ала странно нисък — гигантска ограда от колони, огромна усмивка върху безкрайното мъртво лице на пустинята. Самият Озирис го беше проектирал такъв, а очевидно и Другия бе доволен. Идваше тук за десети път, а храмът си оставаше неизменен.

Огромната му лодка се носеше бавно към пристана. Фигури, облечени в надиплени бели одежди, с маски от бял муселин, закриващи лицата им, уловиха въжето, хвърлено от капитана, и изтеглиха лодката на брега. От двете страни на пътя се подредиха музиканти, също така без лица — дърпаха струните на арфи, надуваха флейти.

Озирис махна с ръка. Появиха се десетина мускулести нубийски роби — съвсем голи с изключение на препаските на слабините и тъмни като черно грозде, потни в пустинния зной. Наведоха се мълчаливо, вдигнаха златната носилка на бога и я понесоха по кея към пътя, който водеше до храма.

Затвори очи и се остави лекото люлеене да го потопи още по-дълбоко в мислите му. Имаше няколко въпроса, но не знаеше колко от тях ще успее да зададе, така че трябваше предварително да реши кои са най-важните. Докато пътуваше, музикантите свиреха. А също и пееха — тихи напеви, които ту се усилваха, ту затихваха и възхваляваха славата и величието на енеадата и най-вече на нейния господар.

Отвори очи. Масивният храм сякаш постепенно израстваше от пясъка на пустинята с приближаването на бога и се разширяваше чак докато изпълни хоризонта. Почти усещаше близостта на неговия обитател… на неговия пленник. Дали беше от силното очакване и от познатото чувство при обичайното приближаване, или Другия наистина можеше да го накара да почувства присъствието му през уж непробиваемите стени на новата технология? Второто предположение никак не допадаше на Озирис.

Носилката бавно се заизкачва по стълбището, докато най-

накрая голямата река се виждаше като тъмнокафява нишка. Нубийските носачи тихо стенеха — дребен детайл, ала Озирис беше майстор на детайлите и тези малки късчета автентичност му доставяха удоволствие. Разбира се, те бяха само кукли и всъщност не вдигаха нищо. Във всеки случай не можеха сами да поискат да бъдат преместени в друга симулация, както и не биха могли да стенат по собствено желание.

Робите го пренесоха през масивната врата, сред хладните сенки на преддверието — коридор, ограден с високи колони. Всичко беше боядисано в бяло и покрито с думите на заклинания, които успокояваха и смиряваха обитателите на храма. На пода пред него по очи се беше проснал човек — не вдигна глава дори когато музиката, съпровождаща бога, зазвуча трескаво, изви се високо и после изведнъж спря. Озирис се усмихна. Този върховен жрец беше истински човек — гражданин, както старомодно ги наричаха. Богът го беше избрал много внимателно, но не заради актьорските му способности — така че се зарадва, щом видя, че човекът си спомня поне как трябва да се държи.

— Стани! — каза той. — Дойдох.

Носачите стояха неподвижно и държаха носилката, без да трепнат. Неговите нубийци можеха да симулират човешка уязвимост, докато го носят, но понякога не му се искаше да охкат и да ахкат пред него като пред иконата на светец, носена по някоя стръмна италианска улица, особено щом се изправеше лице в лице със свой жив подчинен. Не подобаваше на достойнството му.

— О, Господарю на живота и смъртта, чиято ръка кара семето да покълне и нивите да раждат, твоят слуга те приветства с добре дошъл! — стана жрецът и направи няколко ритуални поклона.

— Благодаря. Как е той днес?

Жрецът скръсти ръце на гърдите си, сякаш му беше студено. Богът предположи, че жестът изразява действително физическо притеснение, а не е реакция на симулацията: внимателно, както при всички други детайли, Озирис се беше погрижил храмът да бъде постоянно изложен на пустинния зной.

— Той е… активен, сър — отговори жрецът. — О, господарю, исках да кажа, че от известно време поддържа показателите страшно високи. Мислех да сваля температурата в контейнера с още няколко градуса, но се боя, че ако стане по-студено, рискуваме направо да го загубим. — Жрецът сви рамене. — Във всеки случай сметнах, че ще е най-добре първо да говоря с вас.

Озирис се намръщи, но само заради анахроничния език. Беше невъзможно да накараш техниците да помнят дълго къде се намират — или по-скоро къде се предполага, че се намират. И все

пак по-добър от този не можа да намери — налагаше се да прави и някои компромиси.

— Добре си сторил. Не променяй температурата. Възможно е да е узнал, че идвам, и това да го е развълнувало. Ако продължава да бъде твърде активен и след като приключа с него — е, ще видим.

— Давайте тогава, сър. Отворил съм връзката. Жрецът отстъпи и му направи път.

Озирис махна и го понесоха към каменната врата, на която с огромни йероглифи беше гравирано името на бог Сет — всеки йероглиф бе висок колкото нубийски носач. Богът слезе от носилката и се отправи към входа на огромната пещера долу.

Влезе и се спря пред масивния саркофаг от черен мрамор, който самотно се издигаше сред празната, грубо изсечена в скалата зала. Капакът му наподобяваше заспала фигура с тяло на мъж и с глава на някакъв непознат звяр. Богът постоя пред него за момент, докато събере мислите си. Пулсираща оранжева светлина заструи през цепнатината между ковчега и капака сякаш в знак на поздрав.

— Тук съм, братко мой — каза Озирис. — Тук съм, господарю Сет.

Разнесе се съскане, пукот и някакъв остър грак преряза слуха му. Думите, които се чуха, бяха почти неразличими.

— … не съм… брат… — Отново последваха смущения. — Твоето… време… твърде бавно. Бавнооо. Искам… искам…

Както винаги, Озирис усети далечните сигнали на безпокойство от истинското си тяло, далече и в пълна безопасност сред успокоителните разтвори. Това беше страх — през него протичаше чист и неподправен страх, който караше нервите му да се опънат и крайниците му да треперят. Така ставаше всеки път, щом чуеше това нечовешко грачене.

— Знам какво искаш. — Той се насили да мисли само за онова, заради което беше дошъл. — Опитвам се да ти помогна. Трябва да си търпелив.

— … чувам… звуци на кръв. По-по-подушвам гласове… искам светлина…

— Ще ти дам каквото искаш. Но трябва да ми помогнеш. Спомняш ли си? Нашата уговорка?

Последва дълбоко неясно стенание. За миг саркофагът се разми пред очите на бога — отделни монади се откъсваха от него като от експлодирала диаграма. В сянката, по-тъмна от обикновения мрак, нещо блещукаше със своя собствена слаба светлина — нещо разкривено, което се гърчеше като животно. За момент очертанията му отново се промениха и Озирис сякаш

видя едно-единствено око, втренчено в него сред бушуващия хаос. После залата потрепери и саркофагът отново застина на мястото си — толкова черен, колкото можеше да го направи програмата на симулацията.

— … помня… изигра…

Ако изобщо можеше да се каже, че виещият накъсан глас изразява нещо, Другия говореше с недоволен тон, зад който явно кипеше ярост. Гърлото на Озирис се сви при тази мисъл.

— Не съм те изиграл. Без моята помощ нямаше да си жив. Нито пък ще можеш, някога да се освободиш без мен. А сега имам към теб няколко въпроса.

Какофонията отново избухна. Щом шумът утихна, гласът отново застърга:

— … птицата… от… твоята клетка. Основният… и текущата…

Звуците станаха неразбираеми.

— Какво? Какво означава това?

Саркофагът се разтресе. За част от секундата страните и ъглите му станаха сякаш твърде много. Гласът виеше и провлачваше като магнетофон с изтощени батерии:

— … от другата страна… има гласове… скоро. Идват.

Богът изпитваше вече не само страх, а и досада.

— Кой идва? От коя друга страна? Какво означава това?

Този път гласът прозвуча почти човешки — никога досега не беше звучал така:

— Другата… страна… на… всичко.

И той се разсмя, или поне на Озирис му се стори, че това е смях — дълбоко неясно хъркане, което рязко премина в почти недоловим равен писък.

— Имам въпроси! — кресна богът. — Трябва да взема важни решения. Ако не ми съдействаш, мога да проточа нещата. — Помъчи се да се сети за подходяща заплаха. — Мога да те държа така завинаги!

Най-накрая гласът отново запращя. И в края на краищата отговори на някои от въпросите му, но понякога нищо не му се разбираше. Между няколкото членоразделни фрази викаше, съскаше, от време на време виеше като куче. Веднъж му проговори с гласа на човек, когото Озирис навремето познаваше, но вече бе мъртъв.

Когато аудиенцията приключи, богът не си направи труда да използва носилката, носачите и дори голямата река. Той на мига се прехвърли право в своята зала в Онова-което-беше-Абидос, угаси всички светлини, прогони всички жреци и дълго стоя сам сред мрака и тишината.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА
ПО СТЪЛБАТА

МРЕЖА/НОВИНИ: Финансирането на Марс под въпрос.

(Картина: хоризонтът на Марс, над него се вижда Земята.)

Диктор: Древната човешка мечта за завладяването на Марс може би ще претърпи крах поради финансови проблеми.

(Картина: роботи МВС работят на марсианската повърхност.)

Сега, когато двете най-големи корпорации спонсори, АНВАК и „Телеморфикс“, оттеглиха подкрепата си, строителният проект „База на Марс“, който отдавна е подложен на натиск както отляво, така и отдясно, най-вероятно ще загуби и финансовата подкрепа на Конгреса. Президентът Анфорд обеща да потърси нови компании спонсори, но молбата му до Събранието на губернаторите за финансиране на проекта, наречен от един служител на ООН-Космос „доста невзрачен“, надали ще трогне губернаторите, които си имат главоболия с щатските и градските инфраструктури…

Рени отговори още след първото проблясване на лампичката. Щом екранът се затъмни, тя беше сигурна, че знае кой се обажда.

— Ирене Сулавейо?

— Значи знаете и служебния ми номер. — Мистериозността на Мартин Еди-коя си малко я дразнеше. — Просто ви е хрумнало, че ще съм тук преди часовете, така ли?

— Моля ви, не забравяйте, госпожо Сулавейо, че именно вие се заехте да ме издирите. — Французойката сякаш се развесели. — Надявам се да не предизвиквам раздразнението ви с това, че сега аз поех инициативата.

— Не е това. Просто не очаквах…

— Че толкова лесно ще ви намеря? Информацията е моят занаят, ако ми простите това изтъркано клише. Сега вече знам доста неща за вас, далеч не само служебния ви номер и работното ви място, госпожо Сулавейо. Знам как се е развивала кариерата ви, какви оценки сте получавали в училище, каква е заплатата ви. Знам, че майка ви Мириам, починала при пожара в „Рай за

купувача“, е била потомка на племето ксоза, че баща ви Джоузеф е наполовина зулус и че в момента се води инвалид. Знам за брат ви Стивън в болницата в покрайнините на Дърбан. Знам за какви услуги в мрежата сте абонирана, какви книги зареждате и дори каква марка бира пие баща ви.

— Защо ми казвате всичко това? — попита Рени сухо.

— Защото искам да разберете, че захвана ли се с нещо, върша го докрай. И защото трябваше да узная всички тези неща, да разбера коя сте всъщност, преди да говоря с вас.

Този път Рени не успя да прикрие гнева в гласа си:

— Значи съм си взела изпита? Благодаря! Мерси!

Последва дълго мълчание. Когато тайнствената жена се обади отново, гласът й беше по-мек:

— Вие ме потърсихте, госпожо Сулавейо. Сигурна съм, че държите никой да не наднича в живота ви. Аз също.

— И какво ще правим оттук нататък?

— Хм… — Мартин Дерубен изведнъж продължи с делови тон: — Много уместен въпрос. Мисля, че е дошло времето да обменим малко информация. Казахте ми, че сте научили името ми от Сюзън ван Блийк. Надявах се да поговоря с нея за едно нещо, което ме интересува. Може би и вие споделяте моя интерес?

— За какво става въпрос? Какво ви интересува?

— Първо най-важното. — И невидимата жена заприказва така, сякаш се готвеше за продължителен разговор: — Разкажете ми отново какво се случи със Сюзън. И този път ми кажете цялата истина, моля ви.

Това беше трудна работа, но не и толкова неприятна. Жената отсреща беше пестелива откъм информация, но зад сдържаността й прозираше остроумие и дори сърдечност.

Мартин Дерубен каза, че Сюзън наистина й се обадила след посещението на Рени, но нямала възможност да говори подробно. Отложеният разговор така и не се състоял. Рени не й разкри какво й беше съобщила доктор Ван Блийк на смъртното си легло, но след като описа болестта на брат си, своите опити да открие какво я е причинило и странния град-вирус, оставен в системата й, жената дълго мълча. Рени усети, че за нея това е нещо като повратна точка, също както в шахмата, когато след първите няколко хода започва да се очертава реалният развой на играта.

— Дали доктор Ван Блийк ми се е обадила, защото е смятала, че мога да помогна за проблема с брат ви? Или само за идентифицирането на този странен град?

— Не знам. Не ми е казвала за какво е искала да говори с вас. Има и една книга — беше оставила бележка със заглавието й.

— А, да, спомням си, че ми споменахте за това. И как се нарича?

— „Палеолитна Мезоамерика“. От някой си Боливар Атаско.

Този път мълчанието беше по-кратко.

— Името ми звучи някак познато. Прегледахте ли книгата?

— Заредих я, но не видях нищо, което да има някакво отношение към случая. Нямах обаче време да я прегледам наистина добре.

— Току-що си поръчах копие. Може пък аз да забележа нещо, което сте пропуснали.

Рени почувства неочаквано облекчение. „Може би тя наистина е в състояние да помогне. Може би е в състояние да ми помогне да се промъкна в Дървесната къща и да намеря този Сингх.“ Но съмнението бързо заличи благодарността. „Защо отведнъж да приема тайнствената жена за възможен съюзник? Защото съм отчаяна, естествено.“ И каза:

— Сега вие знаете коя съм аз, но вие коя сте? Знам само, че сте познавали Сюзън и че тя се е опитала да се свърже с вас.

Равният глас прозвуча развеселено:

— Да, не бях много приветлива. Държа никой да не наднича в личния ми живот, но в него няма нищо тайнствено. Аз съм това, което ви казах — изследовател, при това доста известен. Можете да го проверите.

— Поставям живота си във ваши ръце, нали разбирате? Не се чувствам особено сигурна.

— И това може да се промени. Във всеки случай, нека прегледам книгата по антропология, после ще ви се обадя пак през обедната почивка. Междувременно ще ви изпратя информация за този Атаско. Ще ви спести време за издирване. И, госпожо Сулавейо… — Дори фамилията на Рени в нейната уста звучеше като нещо галско.

— Да?

— Следващия път може би ще е по-добре вече да си говорим на „Мартин“ и „Ирене“, нали?

— Рени, не Ирене. Да, разбира се.

— A bientot тогава. — И Рени си помисли, че жената е прекъснала връзката пак така безшумно, както и предния път, но гласът ѝ прозвуча отново: — И още нещо. Ще ви предоставя безвъзмездно още информация, макар да се страхувам, че тя няма да ви зарадва. Медицинският комплекс в предградията на Дърбан, където е настанен брат ви, тази сутрин е обявил пълна карантина „Букаву 4“. Боя се, че вече няма да пускат посетители на свиждане. — Тя отново замълча. — Много съжалявам.

Рени се вглеждаше в празния екран с отворена уста. Когато

най-после реши да зададе някакъв въпрос, връзката вече беше прекъсната.

!Ксабу я намери в кабинета ѝ по време на първата почивка.

— Виж това — процеди тя и посочи екрана.

… всички ваши въпроси на нашата линия за отговори или се свържете с Дърбанския департамент за обществено здравеопазване. Надяваме се, че това е временна мярка. Ще предоставяме информация всеки ден…

Умореният лекар го повтаряше сигурно вече за десети — петнайсети път.

— Проклет запис. Дори не вдигат телефоните.

— Не разбирам — !Ксабу погледна екрана, после Рени. — Какво става?

Уморена още в десет без петнайсет сутринта и трепереща от нервно напрежение, тя започна да му разказва за разширената болнична карантина. Насред разказа обаче се сети, че той още не знае нищо за Мартин Дерубен, и започна да обяснява отначало.

— И според тебе тази жена заслужава доверие? — попита той, щом тя замълча.

— Не знам. Мисля, че да. Надявам се. Идеите ми са на изчерпване, да не споменавам за силите. Можеш да останеш тук по обяд, когато ще се обади, и после да ми кажеш какво мислиш.

Той кимна бавно.

— А информацията, която ти е дала досега?

Рени вече беше изключила звука на болничния информатор; сега окончателно прекъсна връзката и изведе файловете за Атаско.

— Виж сам. Този Боливар Атаско е антрополог и археолог. Много известен. Също така и червив с пари, от богато семейство. Преди няколко години в известен смисъл се оттеглил, но от време на време пуска по някоя научна статия. Май че има къщи в пет — шест държави, но Южна Африка не е сред тях. Изобщо не виждам каква е връзката със Стивън.

— Вероятно няма връзка. Вероятно е нещо в самата книга, някаква идея, която доктор Ван Блийк е искала да забележиш.

— Може би. И Мартин я преглежда. Може и да се натъкне на нещо.

— Ами онова другото… дето го откри преди смъртта на доктор Ван Блийк?

Рени уморено поклати глава. Трудно ѝ беше да мисли за друго освен за Стивън, който сега беше още по-далече от нея, затворен в тази болница като муха в кехлибар.

— За какво говориш?

— За онова, което нарече Дървесната къща. Цялата

информация за този Сингх — Синьото куче Пустинник — водеше към нея. Но ти изобщо не ми обясни какво представлява тази Дървесна къща.

— Ако вместо да учиш толкова много, си беше побъбрил повечко с другите студенти, щеше да знаеш всичко за нея. — Рени затвори файловете за Атаско. Главоболието й се усилваше и вече не можеше да гледа плътния текст. — Тя е легенда във ВР-света. Почти мит. Но наистина съществува.

Усмивката на !Ксабу изведнъж угасна.

— Всички митове ли са измислици тогава?

Нещо в Рени трепна.

— Не исках да правя никакви намеци. Съжалявам. Този ден вече е достатъчно гаден, а едва сега започва. Освен това не ме бива много в религията, !Ксабу.

— Не си ме обидила, а и аз не исках да те разстройвам допълнително. — Той я потупа по ръката. Докосването му беше леко като допир на птиче крило. — Но често си мисля — хората смятат, че нещата, които не могат да се измерят, не са истински. Когато чета научни книги, става ми още по-тъжно, защото именно това хората определят като „истина“ и все пак самата наука твърди, че единственото, което можем да се надяваме да открием, са схемите в разни неща. Но ако това е вярно, защо един начин да обясним една схема да е по-лош от друг? Дали английският език е по-нисш от езика на ксоза или от моя роден език, защото не може да изрази всичко, което те могат?

Рени беше потисната — не заради думите на приятеля си, а защото й се струваше все по-невъзможно да разбере каквото и да било. Думите, цифрите, фактите — „инструментите“, които беше използвала, за да измерва и моделира своя свят — сега като че ли бяха загубили осезаемостта си.

— !Ксабу, имам главоболие и се тревожа за Стивън. Точно сега не мога да водя прилична дискусия за наука и религия.

— Разбира се. — Малкият мъж кимна, докато я гледаше как изважда болкоуспокояващо хапче от чантата си и го гълта. — Изглеждаш много нещастна, Рени. Само заради карантината ли е?

— О, Боже, не — заради всичко! Все още нямаме никакъв отговор, нито пък намерихме начин да върнем брат ми, а търсенето сякаш става все по-сложно и неясно. Ако беше някаква кримка, щеше да има труп, кървави петна и следи от стъпки в градината — определено щеше да става въпрос за убийство и да има откъде да се тръгне. Но тук имаме само неща, които изглеждат малко странни, късчета информация, които евентуално означават нещо. Колкото повече разсъждавам, толкова по-безсмислено става. — Тя разтри слепоочията си. — Все едно да

повтаряш една дума толкова много, че тя просто да изгуби смисъла си. Просто… дума. Точно така се чувствам.

!Ксабу сви устни.

— Горе-долу това имах предвид, когато ти казах, че вече не чувам слънцето. — Той огледа стаята. — Може би си била твърде дълго на закрито — това няма да ти подобри настроението. Каза, че си дошла рано.

Тя сви рамене.

— Исках да остана малко насаме със себе си. В квартирата не мога.

Лицето на !Ксабу придоби дяволито изражение.

— И в моята квартира е кажи-речи същото. Тази сутрин моята хазяйка ме наблюдаваше как закусвам. Много внимателно — преструваше се, че не ме гледа. Мисля, че след като никога не е виждала такова нещо, все още не е съвсем сигурна, че съм човек. Казах й, че храната ми харесва, но предпочитам да ям хора.

— !Ксабу! Не бива така!

Той се изкиска.

— После й казах, че няма от какво да се притеснява, защото моето племе изяжда само враговете си. След което тя ми предложи да си сипя още ориз — никога досега не го беше правила. Може би е искала да бъде съвсем сигурна, че стомахът ми е пълен.

— Не съм уверена, че градският живот ти се отразява добре.

!Ксабу й се усмихна доволен, че е успял да я поразвесели.

— Само когато се откъснеш от собствената си история, можеш да твърдиш, че хората, които смяташ за „първобитни“, нямат чувство за хумор. Семейството на баща ми, което е преживявало с оскъдна храна в пустинята Калахари и е изминавало много километри, за да намери вода, въпреки всичко обичаше шегите и веселите истории. Нашият прататко Мантис е обичал да прави разни номера на другите и често тъкмо с такива номера е побеждавал враговете си, когато само силата му не е била достатъчна.

Рени кимна.

— Повечето бели жители тук са си мислели същото и за моите предци — че сме били или облагородени диваци, или мръсни животни. Само не и нормални хора, които се шегуват един с друг.

— Всички хора се смеят. Ако изобщо ни замени някаква раса, както ние сме заменили ранната раса, очаквам, че и тя ще има чувство за хумор.

— По-добре ще е да има — кисело изрече Рени. Временното разведряване не беше променило кой знае какво — главата й

продължаваше да пулсира. Извади още едно болкоуспокояващо от бюрото и го глътна. — За да ни прости за кашата, която забъркахме.

Приятелят й се вгледа внимателно в нея.

— Рени, няма ли да е по-добре да вземем комуникатора ти и да излезем. Твоята Мартин и така ще се свърже с тебе, нали?

— Предполагам. Защо?

— Защото мисля, че наистина си стояла затворена твърде много време. Макар градовете ви да приличат на мравуняци, ние не сме термити. Имаме нужда да виждаме небето.

Тя понечи да възрази, но после осъзна, че не би искала.

— Добре. Ще се върнем по обяд. Пък и още не съм ти отговорила на въпроса за Дървесната къща.

Малкият хълм беше гол, ако не се смята тънкият килим от преплетена трева и една акация, под чиято сянка се бяха скрили от увисналото високо горе силно слънце. Нямаше вятър. Над Дърбан беше застинала жълтеникава мараня.

— Дървесната къща се е запазила от ранните дни на мрежата — започна да разказва тя. — Старомодно място, където си измислят собствени правила. Или поне се предполага, че е така — хората, които могат да влизат там, не приказват много и затова голяма част от информацията е плод на слухове и измислици.

— Щом са старомодни, как така държат това място скрито, както разправяш?

!Ксабу вдигна едно семенце и започна да го върти между пръстите си. Беше приклекнал по обичайния си небрежен начин — поза, която винаги напомняше на Рени за някакво далечно, подобно на сън минало.

— О, оборудването и технологиите им са съвсем съвременни, повярвай ми. Повече от съвременни. Това са хора, прекарали цял живот в мрежата — някои от тях практически са я построили в самото начало. Сигурно, затова са толкова войнствени. Заради чувството за вина, че нещата са се развили така.

Стегнатите й челюсти и вратът й се бяха поотпуснали благодарение на болкоуспокояващите или на небето.

— Във всеки случай старомодното е, че много от тези хора са инженери, хакери, хора, които са използвали мрежата от самото начало и тогава са планирали мрежата за комуникации, разпростряла се по целия свят, да бъде свободно и открито пространство, място, където парите и властта нямат значение. Никой не налага цензура на другиго и никой не е принуждаван да се подчинява на желанията на тази или онази корпорация.

— И какво е станало?

— Ами това, което би могло да се очаква. Вероятно идеята е била наивна — парите винаги могат да променят нещата. Хората започнали да създават все повече и повече правила и мрежата заприличала на останалата част от така наречения цивилизован свят.

Рени долови лекторската нотка в гласа си и се изненада. Дали отношението на !Ксабу към града не беше започнало да я променя? Огледа мозайката от сгради по хълмовете и долините на Дърбан, ширнала се като шарена плесен. Внезапно гледката й се стори почти зловеща. Винаги й се беше струвало, че индустриалният прогрес в Африка — континент, толкова експлоатиран за материалните цели на другите и толкова дълго лишаван от облагите — е, общо взето, за добро, но сега не беше толкова сигурна в това.

— Както и да е, хората от Дървесната къща подходили горе-долу както Ной с ковчега, ако мога да се изразя така. Е, не точно така. Не че искали да спасяват това или онова, но имали разни идеи, към които искали да се придържат — най-вече анархистични: пълна свобода на словото и тъй нататък, — и други идеи, които искали да отстранят. Тъй че създали Дървесната къща и я изградили по такъв начин, че да не зависи нито от корпорации, нито от спонсорството на властите. Тя се разпределя в системите на онези, които я използват, и е с такъв капацитет, че колкото и членове да се изключат, Дървесната къща ще продължи да съществува.

— Защо се нарича така?

— Всъщност не знам — трябва да питаш Мартин. Може би заради Дървото на познанието или нещо такова. Много от нещата, които съществуват в мрежата още от първите дни, имат смешни имена. Алеята „Ламбда“ идва от ранен експеримент във ВР, изграден само от текст.

— Звучи ми така, сякаш мрежата, освен, че е убежище за свободолюбиви хора, може да приютява и престъпници.

По тона на !Ксабу не личеше дали одобрява идеята.

— Така е, сигурна съм. Колкото повече свобода даваш на хората да вършат добро, толкова повече свобода имат те и да вършат зло.

Комуникаторът й звънна. Рени го включи.

— Bonjour. — Както и преди, гласът излизаше от черен екран. — Обажда се приятелката ти от Тулуза, както се уговорихме.

— Здравей. — Видеовръзката на Рени беше включена, но бе нормално да предположи, че и отсреща не получават образ. — Не съм сама. Приятелят ми !Ксабу е тук. Той беше с мене при Сюзън

и знае всичко, което знам и аз.

— А… — Мълчанията на Мартин започваха да стават нейна характерна черта. — Вие сте някъде навън, нали?

Значи французойката беше включила видеото. Кой знае защо, това й се стори несправедливо.

— Близо до политехниката, където работя.

— Тази линия е сигурна, но трябва да внимавате да не ви следят. — Мартин говореше отсечено, не ги укоряваше, а просто констатираше фактите. — Хората четат по устните, а има и много начини да приближиш далечните неща достатъчно, за да ги виждаш.

Рени малко се засрами, че й изтъкват нещо, за което не се беше сетила. Погледна !Ксабу, но той беше затворил очи и слушаше.

— Ще се опитам да не си мърдам устните много.

— Или пък можеш да закриеш устата си с ръка, за да не се вижда. Това може да ти прозвучи крайно, Ирене… Рени, но дори и да не разбирах, че проблемът ти е сериозен, аз си имам свои грижи.

— Забелязах. — Тя не успя да овладее раздразнението си. — Какво правим ние всъщност, Мартин? Би трябвало да си вярваме. Какво да си мисля за някого, който дори не си показва лицето?

— За какво ти е? Имам си причина за това, Рени, и не дължа обяснение нито на тебе, нито на когото и да било.

— Но вече ми имаш доверие?

Смехът на Мартин беше мрачен.

— На никого нямам доверие. Но мисля, че си такава, за каквато се представяш, и нямам причини да се съмнявам в твоята история.

Рени погледна !Ксабу — изражението му беше странно и отнесено. Той сякаш усети втренчения й поглед, отвори очи и леко сви рамене. Рени потисна въздишката си. Мартин беше права — на този етап и двете не можеха да направят кой знае какво, за да докажат благоразположението си. Или трябваше да прекъсне връзката, или да затвори очи, да си запуши носа и да скочи.

— Трябва да се вмъкна в Дървесната къща — обади се тя.

Явно успя да изкара жената отсреща от равновесие.

— Какво искаш да кажеш?

— Сигурна ли си, че тази линия не се подслушва?

— Сигурна съм. Всеки риск за сигурността ни би дошъл от твоя страна.

Рени се огледа. Наоколо не се виждаше жив човек, но въпреки това тя се наведе към екрана.

— Мисля, че трябва да се вмъкна в Дървесната къща. Преди да умре, Сюзън ми даде името на свой стар приятел хакер — изглежда, мислеше, че той има някаква информация, която можем да използваме. Казва се Мурат Сагар Сингх, но го наричат още Синьото куче Пустинник. Мисля, че мога да го намеря чрез Дървесната къща.

— И искаш да ти помогна да се вмъкнеш там?

— А какво друго ми остава? — Внезапният прилив на болка и гняв я принуди да си мери думите. — Просто трябва да направя каквото мога. Не се сещам за друг начин. Мисля, че ако не намеря отговор, брат ми ще е мъртъв. А сега дори не мога да… да… — Тя си пое въздух на пресекулки. — Дори не мога да отида да го видя.

Гласът на тайнствената жена беше изпълнен със съчувствие:

— Entendu, Рени. Мисля, че мога да ти помогна да влезеш там.

— Благодаря. О, Боже, благодаря!

За миг изпита омерзение от унизителната си благодарност. Тя все още нямаше представа коя е тази жена без лице, но й се доверяваше, както се бе доверявала на малцина. Опита се да прехвърли разговора на по-реална основа.

— Откри ли нещо за Атаско?

— Боя се, че не е много. Не можах да намеря никаква връзка между него и собствениците на клуба, за който ми говори — „При господин Дж.“ — нито пък нещо друго в мрежата, което да е от значение. Той сякаш внимава да не се вдига много шум около него.

Рени поклати глава.

— Всъщност излиза, че не знаем дали Атаско или книгата му имат нещо общо с това, което ни интересува.

!Ксабу беше извадил едно въженце от джоба си и сега правеше нещо като пачи крак между изпънатите си пръсти. Беше вперил унесен поглед в него.

— Да. Да се надяваме, че чрез този човек, Сингх, ще се натъкнем на нещо, което да ни върши работа. Ще видя какво мога да направя, за да се вмъкнем в Дървесната къща. Ако мога да го уредя… свободна ли си след работа днес?

Рени си спомни за срещата в кабинета на ректора.

— Имам един ангажимент след часовете, но би трябвало да съм приключила до пет часа тукашно време.

— Ще ти се обадя. А следващия път може би и приятелят ти ще поговори с мене — каза Мартин и прекъсна връзката.

!Ксабу погледна празния екран, после пак се взря във въженцето.

— Е? — попита Рени. — Какво ще кажеш?

— Ти веднъж ми каза, че ще ми обясниш какво е призрак.

Тя затвори комуникатора си и се обърна към него.

— Призрак ли? Искаш да кажеш — във ВР?

— Да. Веднъж ми говори за това, но така и не ми обясни.

— Е, това е слух… дори и слух не е. Мит — усмихна се уморено. — Все още ли ми е позволено да го казвам?

Той кимна.

— Разбира се.

— Някои хора твърдят, че ако останеш достатъчно дълго в мрежата или ако умреш, докато си включен… — Тя се намръщи. — Това звучи много глупаво. Казват, че понякога хората оставали в мрежата. След като умрат.

— Но това е невъзможно.

— Невъзможно е. Защо ме питаш?

Той раздвижи пръсти и промени формата на въженцето.

— Тази жена, Мартин. В нея има нещо необичайно. Мислех си, че ако призрак означава някаква странна личност в мрежата и тя е призрак, то бих го разбрал подобре. Но тя очевидно не е мъртва.

— Необичайно ли? Какво искаш да кажеш? Много хора не искат да показват лицата си дори ако не са толкова луднали на тема сигурност като нея.

— Имаше нещо… в звученето на гласа ѝ.

— На гласа ѝ ли? Но той може да е бил подправен — за нищо не можеш да съдиш по него. Спомняш ли си, когато отидохме в клуба, как направих и твоя, и своя глас по-плътни?

!Ксабу поклати глава леко разстроен.

— Знам, Рени. Но имаше нещо необичайно в начина, по който тя говореше. А и звукът на мястото, където се намираше. Беше в стая с много-много дебели стени.

Рени сви рамене.

— Може и да е в някое правителствено бомбоубежище или в нещо такова — нямам представа с какво друго се занимава — освен, че витае из мрежата. Боже, дано да е нещо законно. Точно сега в нея е най-голямата ми надежда. Вероятно би ни отнело месеци, за да проникнем в Дървесната къща сами. Но как позна за стените?

— Ехо, шумове… трудно е за обяснение. — Той присви очи. Повече отвсякога приличаше на дете. — Когато живеех в пустинята, научиха ме да чувам звуците на летящите птици, на дивеча, който се движи сред пясъците на много километри разстояние. Ние слушаме внимателно.

— Не знам нищо за нея. Може би е… не, дори не мога да си го представя. — Тя се изправи. Долу в ниското видя студенти,

които се връщаха на занятия. — Ще дойда в лабораторията след срещата с ректора. Ако си разбрал нещо, обади се.

Рени едва се сдържа да не избие вратата на кабинета. Затръшна я така, че листовете изпопадаха от бюрото й, а !Ксабу едва не се катурна от стола.

— Не мога да повярвам! Изритаха ме! Изкушаваше се да отвори вратата и да я затръшне пак просто, за да излее върху нещо яростта, която бушуваше в нея.

— Изгубила си работата си?

Тя профуча покрай него и се тръшна в креслото си, после измъкна цигара от кутията.

— Не напълно. На заплата съм, докато ме проверят дисциплинарно. Мамка му, мамка му, мамка му! — Хвърли пречупената цигара и грабна нова. — Направо не мога да повярвам! По дяволите! Нещастието никога не идва само!

!Ксабу протегна ръка, сякаш да я докосне, след това я отдръпна.

„Страх го е да не изгуби някой пръст“ — помисли си тя. Наистина й се искаше да ухапе някого. Ако ректорът Бундази й беше крещяла, щеше да го понесе по-лесно, но нейният разочарован поглед й беше подействал далеч по-лошо.

— Ние винаги сме те ценили, Ирене. — Бавно поклащане на главата, леко дипломатично намръщване. — Знам, че имаш проблеми у дома, но това не е извинение за такава простъпка.

— Мамка му! — Беше пречупила и тази цигара. Със следващата се отнесе малко по-внимателно. — Заради това, че използвах апаратурата без разрешение. Открили са и че съм бърникала из електронната поща на ректора.

— Тя запали цигарата и всмукна дима. Ръцете й още трепереха. — И някои други неща. Май, че не беше много умно от моя страна. — Очите й бяха сухи, но й се плачеше.

— Не мога да повярвам! — Пое си въздух дълбоко и се помъчи да се успокои. — Добре, идвай с мене.

!Ксабу изглеждаше объркан.

— Къде отиваме?

— Като сме се хванали на хорото, ще го играем. Това е последната ми възможност да използвам апаратурата на политехниката. Да видим какво ще каже Мартин.

Йоно Както-там-му-беше-името бе в осигурителната зала и не забелязваше нищо извън шлема си — клатушкаше се насам-натам, размахваше ръце и пронизваше невидими предмети. Рени натисна с всичка сила прекъсвача. Той рязко смъкна шлема,

сякаш се беше запалил.

— О, Рени! — Погледът му беше гузен, свидетелство за дочута и преповторена клюка. — Как си?

— Измитай се, ако обичаш! Лабораторията ми трябва, и то спешно.

— Ама… — Той се усмихна криво, сякаш си беше направила лоша шега. — Ама трябва да свърша всичката тая работа с двойното триизмерно…

Тя потисна желанието си да изкрещи, но не успя съвсем.

— Виж какво, току-що ме изхвърлиха. Отсега нататък няма вече да ти се налага да се разправяш с мене. А сега бъди добричък и се измитай по дяволите, ако обичаш!

Йоно засъбира нещата си. Щом вратата зад гърба му хлопна, обади се Мартин.

Пътеката за достъп, дадена им от Мартин, ги отведе в област от мрежата, която Рени никога не беше посещавала — малък търговски комплекс, който по пазарен блясък приличаше на алеята „Ламбда“ толкова, колкото долап за метли прилича на увеселителен парк. Базата данни в края на координатите на французойката беше от най-често срещания тип — от тези, които се даваха под наем на дребни бизнесмени, ВР-еквивалентът на евтините модулни складове в реалния свят в покрайнините на Дърбан. Видимо базата данни беше също толкова непредразполагащо нефункционална, колкото и онова, което представляваше — куб, чиито стени, оцветени в полутонове, бяха покрити с бутони и прозорци, активиращи и указващи различните услуги.

Рени и !Ксабу увиснаха в центъра на куба — в това неприветливо място безличните им симове изглеждаха още по-недодялани.

— Това прилича на ВР-еквивалента на тъмна уличка.

Рени беше в скапано настроение. Денят взе да става отвратително дълъг. Бяха я изхвърлили от работа, а когато се обади на баща си и му каза, че ще се прибере късно и ще трябва сам да си приготви вечерята, той се беше нацупил — това всъщност като че ли го разстрои повече от новините за Стивън и за работата й.

— Надявам се, че Мартин знае какво прави.

— И Мартин се надява на същото.

— А, тук ли си, Мартин? — Рени се обърна, после се огледа.

Една лъскава синя сфера увисна до тях.

— Ето ме. Готови ли сте?

— Да. Но…, но няма ли да ти е трудно да… да управляваш интерфейса?

Синята сфера висеше, без да помръдва.

— Няма нужда да се използва виртуалният интерфейс, за да се влезе в Дървесната къща. Навярно е по-лесно да не се използва — особено от някой като мене, който предпочита други методи за обработка на данни. Но тъй като работите в такива среди, реших, че ще ви е по-удобно да влезете по този начин. Със сигурност това ще ни улесни да се оправим, докато стигнем до самата Дървесна къща, понеже ВР-интерфейсът работи малко по-бавно от другите версии. В Дървесната къща всичко е много бързо и обърквашо.

„Което все още не обяснява защо собственият й сим изглежда толкова смахнато — отбеляза Рени. — Но щом не иска да ми каже, предполагам, че това си е лично нейна работа.“

Няколко от бутоните на интерфейса на базата данни засияха, сякаш някой ги беше натиснал, и в прозорците потекоха данни.

„Тя дори не използва ВР-интерфейс — осъзна Рени. — Тази билярдна топка е просто маркер само за да разберем, че е тук, с нас. Сигурно прави всичко това директно от клавиатурата си или с изключен гласов контрол, или дявол знае как…“

— Знаете ли защо това място се нарича Дървесната къща? — попита Мартин.

— Казах на !Ксабу, че трябва да попитаме теб. Не знам, но предположих, че е свързано с Дървото на познанието.

— Не е чак толкова сложно. — Смехът на Мартин прозвуча подигравателно. — Много е просто — те са били момченца.

— Какво? Кой?

— Хората, които са създали Дървесната къща. Не всички са били от мъжки пол, разбира се, но повечето от тях… и са си направили къща, която да е тяхна и само тяхна. Също като малки момченца, които си строят къща на дърво, правят я клуб и не пускат никой друг вътре. Като в старата приказка за Питър Пан. А знаете ли как се влиза в Дървесната къща?

Рени поклати глава.

— Шегата сигурно ще ви хареса. Трябва да намерите стълбата. — Щом го каза, един от прозорците изведнъж се разшири и покри цялата стена на куба. — Стълбата винаги може да бъде спусната — продължи Мартин, — но винаги се появява на различни места. Хората от Дървесната къща не искат да насърчават другите, които се опитват да се промъкнат вътре. Само хората, които са се качвали по стълбата и преди, знаят как да я намерят.

!Ксабу изведнъж наруши мълчанието си:

— Значи сте били в тази Дървесна къща?

— Да, но като гостенка. Ще ви кажа и повече, но засега ви

моля да не забравяте, че се намираме на обществено място. Това е истинска база данни, но свързана със стълбата — или поне днес е така. Ако се върнете тук утре, съмнявам се, че връзката ще продължава да съществува. А и всеки момент тук може да се появи някой с официална задача. Влизайте.

— През онзи прозорец ли? — попита Рени.

— S'il vousplait. Моля. От другата страна няма опасност.

Рени провря сима си през прозореца с данни, !Ксабу я последва — във виртуално пространство с още по-оскъдни детайли, отколкото онова, което току-що бяха напуснали — по-голям куб, почти чисто бял. Прозорецът се затвори и ги остави сами в безличния куб: синята сфера не беше влязла с тях.

— Мартин!

— Тук съм — обади се безплътният глас.

— Но къде е симът ти?

— Тук не ми трябва сим. Долното стъпало на стълбата — също както и Дървесната къща — стои над законите на мрежата. Тук не се изисква да имаш въплъщение.

Рени си спомни въпроса на приятеля й за призраците и въпреки че беше съвсем разбираемо Мартин да иска да избегне едно от малките правила на живота в мрежата, тя усети, че пак започва да се нервира.

— Ние с !Ксабу трябва ли да правим нещо?

— Не. Аз… те имат да ми връщат услуга, така ли се казва? Пуснаха ме пак вътре и имам привилегията да си доведа и гости.

Белите стени рязко паднаха или по-скоро от тях израсна нещо друго. Празното пространство доби форма и дълбочина. Дървета, небе и земя изникнаха само за секунди, сякаш образувани от невидими атоми. Рени и !Ксабу стояха пред едно покрито с листа езерце, опасано от дъбове. Мартин, ако все още беше тук, не се виждаше никаква. Безкрайно лятносиньо небе се простираше над клоните и всичко беше обляно от топла мътна светлина. Между два големи корена, опряло гръб о едно дърво, седеше бяло момченце и цамбуркаше във водата. Носеше гащеризон и опърпана сламена шапка с изкривена периферия. Сънената му усмивка разкриваше липсата на едно зъбче.

— Имам разрешение да посетя Дървесната къща — обади се Мартин.

Момчето явно изобщо не се изненада от безплътния глас. Присви очи срещу Рени и !Ксабу за миг, после лениво вдигна едната си ръка, сякаш се протягаше да си откъсне ябълка. От клоните над главата му се спусна въжена стълба. Усмихна се още по-широко.

— Давайте — подкани ги Мартин.

!Ксабу се заизкачва първи. Рени беше сигурна, че и в реалния живот той се катери също толкова сръчно. Тя го последва малко по-бавно, преуморена от днешните премеждия и донякъде уплашена какво ли още я чака. Само след секунди езерото и гората изчезнаха и сенките около нея се сгъстиха. Продължаваше да се катери и макар да нямаше за какво да се залови, не изпитваше чувството, че може да падне. Спря се и зачака.

— Стигнахме до Дървесната къща — обяви Мартин. — Превключвам на личен канал, паралелен на главната звукова линия — иначе ще ни е много трудно да се чуваме.

Преди Рени да успее да я попита какво иска да каже, всеобхватният мрак внезапно се разсея и вселената сякаш пропадна в хаос. В ушите ѝ нахлу вавилонска шумотевица, която цепеше тъпанчетата ѝ — музика, откъслеци от разговори на различни езици, странни шумове, сякаш тя и спътниците ѝ бяха хванати в капан между каналите на късовълново радио. Намали общата сила на звука в системата и го сведе до какофония от мърморене.

По личния канал на французойката гласът на !Ксабу стигна ясно до нея:

— Ама че гледки ми сервира, Рени. Виж!

Имаше много за гледане. Визуалната среда, която беше прогонила мрака, не приличаше на нищо, което беше виждала досега.

Нямаше горе и долу — това беше първото и най-объркващо нещо. Виртуалните структури на Дървесната къща се свързваха една с друга под всякакви невъзможни ъгли. Нямаше и хоризонт. Във всички посоки се простираше нестройна мрежа от форми, наподобяващи сгради. Беше, помисли си Рени, все едно да застанеш във въображаемия център на литография на Ешер. Виждаше празно синьо пространство, може би небе, което надничаше между някои от странните структури, ала цветът се появяваше под равнището на стъпалата ѝ също тъй често, колкото и над главата ѝ. На други места пролуките бяха изпълнени с дъждовни облаци или със снежни виелици. Много от структурите явно бяха виртуални домове, оформени във всякакви мислими размери и форми — пъстроцветни небостъргачи, кръстосани като мечове при дуел, букети от розови мехурчета, дори една светеща оранжева гъба с врати и прозорци, голяма колкото самолетен хангар. Някои мърдаха и се преобразяваха в нещо друго, докато ги наблюдаваше.

Имаше и хора, или неща, които можеше да са хора — трудно беше да се каже, тъй като кодексът за въплъщение в мрежата тук очевидно беше напълно изоставен, — но имаше и други

подвижни неща, които трудно се връзваха с определението „предмет“ — цветни вълни, интерферентни ивици, вихрещи се галактики от пулсиращи петна.

— Просто… просто лудост! — възкликна тя. — Какво представлява всичко тук?

— Това, което тукашните хора искат да бъде. Гласът на Мартин, който толкова я дразнеше преди, сега звучеше успокояващо познато сред цялата тази смахната бъркотия. — Те са отхвърлили правилата.

!Ксабу хлъцна стреснато и Рени се обърна. Един плаващ влекач, покрит с леопардова кожа, се беше появил изневиделица точно до него. Нещо като парцалена кукла изскочи за миг от капитанската кабина, поразгледа ги, след това извика нещо на език, който Рени не разбираше. Влекачът изчезна.

— Какво беше това? — попита Рени.

— Не знам. — Равният глас на невидимата им спътница прозвуча така, сякаш й беше забавно. — Някой спря да разгледа новодошлите. Мога да накарам системата си да превежда от езиците, които се говорят тук, но ми е необходима голяма процесорна мощ.

Пронизителен писък отекна над приглушеното бърборене в слушалките, извиси се и затихна. Рени направи гримаса.

— Аз… как изобщо ще намерим нещо? Тук е пълна лудница!

— Има си начини за действие в Дървесната къща, пък и тя не е цялата такава — увери я Мартин. — Ще намерим някое по-тихо кътче — това тук е обществено място, нещо като парк. Вървете, аз ще ви насочвам.

Рени и !Ксабу поеха към едно от празните пространства между сградите, издигнаха се над една трупа танцуващи мишки в кашмирен десен и се отдръпнаха, за да избегнат сблъсъка с нещо, което изглеждаше като огромен език, подаващ се от изпотената стена на една структура. По настояване на Мартин ускориха ход и шантавата плетеница от всевъзможни форми се замъгли. Въпреки че напредваха бързо, някои неща се движеха със същата скорост. „Жители на Дървесната къща, които идват да ни хвърлят по едно око“ — досети се Рени. Тези любопитни хора се появяваха в такъв странен и обезпокоителен набор от форми и ефекти, че след малко Рени вече не можеше да понася гледката. Упътванията на Мартин бяха прекъсвани от бълбукане и гъргорене — сред звуците отчетливо се долавяха и поздрави.

Огромно непознато на Рени червено цвете клюмна пред тях — беше голямо колкото универсален магазин. По указание на Мартин те забавиха ход, после се издигнаха и потънаха сред венчелистчетата. Когато гората от червени знамена ги обгърна,

гъргоренето в ушите им стихна.

Докато се носеха нагоре, във въздуха пред тях проблесна надпис с поздрав на няколко езика. На английски пишеше: Това е наша собственост. Всеки посетител се подчинява на нашите правила — те са каквито ни хрумне по всяко време. Повечето са свързани с уважението към другите. Разрешението за влизане може да бъде отменено без предупреждение. От колектива на фермата за мравки.

— Как така някой може да има частна собственост, ако това тук е анархия? — възмути се Рени. — Ама че анархисти!

Мартин се разсмя.

— Тук ти би се вписала много добре, Рени. Хората си седят и спорят за такива неща с часове.

Вътрешността на цветето — или на симулацията във вид на цвете, напомни си Рени — представляваше обширна пещера, прорязана от коридори и малки открити площадки. Цялата, от пода до тавана, беше кадифеночервена, а светлината не идваше от някакъв определен източник. „Все едно, че се намирам в нечии черва“ — помисли си Рени. Конвенционални симове и техни доста по-нечовешки на вид съответствия седяха, стояха или се носеха, без да се съобразяват с понятията „горе“ и „долу“, и бяха повече от симовете в онова място, което Мартин беше нарекла „парк“. Тук шумовете бяха много по-приглушени, но очевидно се водеха много разговори едновременно.

— Мартин? Ти ли си? Бях толкова щастлив, че се обади!

!Ксабу и Рени се обърнаха по посока на непознатия глас с лек акцент, който се чуваше силно и ясно по личния канал. Бушменът избухна в смях, Рени едва се сдържа да не се закикоти. Новодошлият беше закуска — чиния, пълна с яйца и наденици, се носеше из въздуха заедно със сребърни прибори, купа с овесена каша и чаша портокалов сок, които кръжаха около нея като спътници.

— На новия ми сим ли се смеете? — Закуската подскочи леко, имитирайки отчаяние. — Потресен съм.

Безтелесният глас на Мартин прозвуча сърдечно:

— Али, радвам се да те видя отново. Това са мои гости. Не спомена имената им, а Рени нямаше желание да се представя, макар да й беше трудно да се чувства заплашена от плаваща закуска.

Закуската съвсем безцеремонно ги огледа от горе до долу, за да проучи безличните им симове. За първи път във ВР Рени се притесни от сима си.

— Някой трябва да направи нещо за външния ви вид — бе крайната присъда на закуската.

— Не сме дошли за това, Али, но ако някога приятелите ми дойдат тук отново, сигурна съм, че ще се отбият при теб. Принц Али фон Вечно-засмените-кукли беше един от първите истински велики дизайнери на симулирани тела — обясни Мартин.

— Беше? — Дори ужасът му беше дяволит. — Бил съм, значи? Мили Боже, забравиха ли ме вече? Но, миличка, аз пак се казвам само Али. В момента никой не използва тия дълги имена — по моя идея, разбира се. И все пак за мене е чест, че си го спомняш. — Чинията бавно се завъртя, надениците проблеснаха. — Не че и ти си се променила много, Мартин, скъпа моя. Предполагам, решила си за най-уместно изобщо да пренебрегваш модата. Много минималистично. И има какво да се каже за плътността. — Али не успяваше напълно да скрие неодобрението си. — Е, какво те води отново насам? Толкова време мина! Къде да отидем? Тук, във фермата за мравки, тази вечер ще има някаква противна дискусия за етиката и, честно казано, по-скоро бих се предал на РЖ, отколкото да понеса това. Но Синьи Транзиторе ще изнася климатично представление от кабината на центъра за конференции. Той винаги прави страшно интересни неща. Твоите гости биха ли искали да го видят?

— Какво означава климатично представление? — попита !Ксабу. Рени се отпусна, като чу гласа му — стори й се съвсем спокоен. Чудеше се как ли издържа сред цялата тази странна среда.

— О, ами… дъжд, слънце, нали знаете. Вие двамата трябва да сте африканци — толкова определен е този акцент. Познавате ли братята Бингару? Ония умници, дето затвориха мрежата Кампала? Разбира се, те разправят, че било нещастен случай, обаче никой не им вярва. Няма как да не ги познавате.

Рени и !Ксабу трябваше да признаят, че не ги познават.

— Звучи прекрасно, Али — намеси се Мартин, — ала не сме дошли да се забавляваме. Трябва да намерим един човек и ти се обадих, защото познаваш всички.

Рени се радваше, че симът й не показва кой знае какво от израженията на лицето — щеше да й бъде трудно да запази сериозна физиономия. Никога досега не беше виждала закуска да се надува от гордост.

— Така е. Разбира се, че познавам всички. Вие кого търсите?

— Един от по-старите обитатели на Дървесната къща. Прякорът му е Синьото куче Пустинник.

Чинията забави въртенето си. Вилицата и лъжицата се снишиха.

— Кучето ли? Тоя стар сухар? Боже мили, Мартин, че каква работа имаш с него?

Рени не успя да сдържи нетърпението си.

— Знаеш ли къде да го намерим?

— Май знам. В кьошето с паяжините е, заедно с останалите си дружки.

— Кьошето с паяжините ли? — Мартин като че ли се озадачи.

— Така му викаме. Хълмът на основателите. Там е заедно с другите старци. — Тонът на Али подсказваше, че е рисковано дори да се говори за това. — Боже, това пък какво е?

!Ксабу и Рени се обърнаха натам, накъдето май гледаше плаващата закуска. Приближаваха двама яки бели мъже, заобиколени от сонм жълти маймунчета. Единият беше сякаш изваден от някоя изключително тъпа кримка по мрежата — с меч и верига и с дълъг монголски мустак.

— Благодаря ти, Али — обади се Мартин. — Трябва да вървим. Беше чудесно, че се видяхме. Благодаря ти, че се отзова.

Новодошлите очевидно все още приковаваха вниманието на Али:

— О, небеса, не съм виждал подобно нещо от години. Някой трябва бързо да им помогне. — Посудата отново се обърна към тях. — Извинявайте. Такава цена плащаме за свободата — някои хора просто носят, каквото им падне. Значи ще ми се измъкнете просто така? Мартин, миличка, направо съм съкрушен. Е, добре тогава. Целувки!

Лъжицата и вилицата врътнаха сложен пирует, после закуската се понесе нехайно подир двамата здравеняци и сонма маймунки.

— Обаждайте се! — викна им той.

— Защо този човек е решил да изглежда като ядене? — попита !Ксабу малко по-късно.

Рени се разсмя.

— Предполагам, защото може. Мартин?

— Тук съм. Проверявах указателя на Хълма на основателите, за да видя дали е записан, но нямам късмет. Трябва да отидем там.

— Тогава да вървим. — Рени хвърли прощален поглед към интериора, напомнящ дванайсетопръстник. — По-странно не може да бъде.

Хълмът на основателите, каквото и да е бил едно време, сега представляваше просто врата, макар и подобаващо голяма и внушителна порта, грижливо оформена така, че да наподобява старо, проядено от червеи дърво с огромна ръждясала медна халка, захапана от лъвска глава. На една кука горе висеше маслен

фенер и огряваше площадката с жълта светлина. Прагът на Хълма на основателите беше и също тъй подобаващо тих, за да вдъхва запустение, макар че само миг преди това те бяха насред кипящия водовъртеж на живота в Дървесната къща. Рени се зачуди дали това не е една хубава самоиронична шега на тукашните обитатели.

— Защо не влезем? — попита !Ксабу.

— Защото в момента правя, каквото трябва, за да влезем. — Мартин като че ли беше малко напрегната, сякаш се опитваше едновременно да жонглира с топки и да скача на въже. — А сега почукайте.

Пред тях се ширна дълъг коридор, също осветен от висящи фенери. Успоредни врати се простираха от двете страни на коридора, който се губеше в безкрайната далечина. Рени погледна най-близката безлична врата, после опря длан на нея. Появи се надпис, както и очакваше, но тя не можеше да разчете буквите. По плавните си линии наподобяваха арабските.

— Има ли указател? — попита тя. — Или ще чукаме на всички врати?

— В момента търся указател — отговори Мартин.

Рени и !Ксабу трябваше да изчакат. Малкият явно беше по-търпелив от Рени. Тя пак се ядоса — не на последно място и заради това, че се налага да се чуди какво ли прави невидимата им водачка.

Какъв й е проблемът? Защо е толкова загадъчна? Да не би да й има нещо? Но и какво от това? Мозъкът й очевидно си е наред, а нищо друго не би й попречило да използва сим.

Беше все едно да пътуваш с дух или с ангел хранител. Досега Мартин като че ли беше добър дух, но на Рени не й се искаше да се осланя толкова много на същество, за което не знае почти нищо.

— Указател няма — съобщи водачката им. — Не и на индивидуалните кабини. Но има и общи места. Сигурно там можем да намерим някаква помощ.

Без никакво усещане за движение те се преместиха рязко надолу по явно безкрайния коридор — входът вече не се виждаше, но отново се намираха пред една от многобройните еднакви врати. Тя се отвори, сякаш Мартин я беше бутнала с невидима ръка, и Рени и !Ксабу влетяха вътре.

Както можете да се очаква, стаята беше далеч по-голяма от разстоянието между две врати в коридора. Простираше се сякаш на стотици метри и беше осеяна с малки масички като читалнята на някоя старомодна библиотека. Напомняше смътно на клуб с картини по стените — когато Рени се загледа в тях по-

внимателно, откри, че това са плакати на разни древни музикални групи — и навсякъде имаше виртуални растения, някои, от които доста агресивно претендираха за пространство. Прозорците на стената отсреща гледаха към Гранд кениън в Америка, който приличаше на напълнен с вода и заселен от водни форми на живот с напълно извънземен вид. За момент Рени се зачуди дали бяха избрали гледката чрез гласуване.

Навсякъде имаше симове — скупчени на групички около масите, плуващи лениво под тавана или реещи се по-ниско на ръкомахащи и спорещи ята. Като че ли им липсваше претенциозният вид на другите тукашни жители — много от тях бяха съвсем малко по-сложни от симовете на Рени и !Ксабу. Ако това бяха най-старите жители на колонията, както беше казал Али, може би носеха симовете от своята младост, както старите хора в РЖ имаха склонност да се обличат по модата от младините си.

Край тях премина доста схематичен женски сим. Рени махна, за да привлече вниманието му.

— Прощавайте, търсим Синьото куче Пустинник.

Симът я погледна с безизразните си изрисувани очи на манекен, но не каза нищо. Рени се озадачи. Английският обикновено беше общият език в повечето международни ВР — среди.

Тя се придвижи по-нататък и се отправи към една маса, около която очевидно течеше продължителен спор. Щом се приближи, долови откъслеци от разговора.

— … със сигурност не е. Аз си играех с ен-биксовете точно преди да станат пълна досада, така че би трябвало да знам.

Някой отговори май на някой азиатски език — явно се беше разгорещил:

— Ами нали за това говорим. Тогава всичко вече беше мултинационално!

— Ох, Макенъри, ама и ти си един cabron! — обади се друг глас. — Chupa mi pedro.

— Прощавайте — обади се Рени, когато спорът утихна за момент. — Търсим Синьото куче Пустинник. Казаха ми, че живее на Хълма на основателите.

Всички симове се извърнаха да я погледнат. Един от тях — плюшено мече с неуместни мъжки полови белези — изфъфли с продран старчески глас:

— Търсят Кучето. Кучето си има фенове.

Друг сим посочи със закърнял палец към дъното на стаята:

— Ей, там.

Рени погледна, но в далечината не можа да различи никакви

хора. Кимна на !Ксабу да я последва. Той се блещеше срещу плюшеното мече.

— Хич не ме и питай — обади се тя.

Наистина в ъгъла седеше сам един доста странен сим — тъмнокож старец със свирепи очи и побеляла набола брада, който в някои отношения изглеждаше странно реален, а в други — странно нереален. Носеше всекидневни дрехи отпреди петдесет години, но беше с тюрбан, а се бе наметнал с нещо, което Рени в първия миг сметна за някаква обредна одежда. Чак след миг осъзна, че е стара хавлия.

— Прощавайте… — започна тя, но старецът я сряза:

— Вие тримата какво искате?

Рени чак сега си спомни за Мартин, която — нещо доста странно — се беше умълчала.

— Вие… вие ли сте Синьото куче Пустинник?

Не само симът му беше озадачаващ, но и във виртуалния му стол имаше нещо странно.

— Кой пита?

Имаше съвършен южноафрикански акцент. Рени усети как в нея се надига надежда.

— Приятели сме на Сюзън ван Блийк. Имаме причини да мислим, че съвсем неотдавна тя е говорила с вас.

Главата с тюрбана се изпружи. Старият хакер приличаше на лешояд в гнездото си, стреснат от нещо.

— Приятели на Сюзън? Откъде накъде, по дяволите, ще ви вярвам? Как ме намерихте?

— Няма защо да се страхувате от нас — обади се Мартин.

Рени се намеси:

— Имаме нужда от помощта ви. Говорила ли ви е Сюзън за един златен град — нещо, което не е успяла да идентифицира?…

— Шшшт! Мили Боже! — Стреснат, старецът за миг се оживи и яростно й замаха да млъкне. — Не вдигайте такава патърдия, дявол да го вземе! Никакви имена, никакви издайнически понятия. И няма да говорим тук. Отиваме у нас.

Той шавна с пръсти и столът се издигна.

— Следвайте ме. Не, карай да върви, ще ви кажа къде е и ще се видим там. Мамка му — рече той с чувство. — Щеше ми се да бяхте дошли по-рано със Сюзън.

— Защо? — попита Рени. — Какво искате да кажете?

— Защото тогава можеше и да имаме време да направим нещо. Но сега вече е много късно, по дяволите!

Той изчезна.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА
МЕХАНИЗМИ

МРЕЖА/ИНТЕРАКТИВНО КИНО: GCN, серия 5.5 (Ев, САм) — „КАК ДА УБИЕШ УЧИТЕЛЯ СИ“.

(Картина: Луушъс и Кантий в тунел.)

Диктор: Луушъс (Юфор Халоран) и Кантий (Брендиуайн Гарсия) бягат, преследвани от Джанг (Аврам Райнер), убиеца на Съюза на преподавателите. Десет второстепенни герои — свободни, прослушване за дългосрочната роля на госпожа Торкемада. Свържете се с GCN.HOW2KL.CAST.

Мислеше усилено, но почти нищо не успяваше да свърже.

— Бийзъл — прошепна той, — намери ми онзи смахнат малък пасаж в бандитските местенца. Виж дали можеш да ми откриеш адреса на автора.

Майка му попита:

— Какво каза?

— Нищо. — Той се прегърби на седалката и се загледа в оградите през обезопасените прозорци. Напипа на врата си новия безжичен разклонител, който си беше купил чрез поръчка по пощата за рождения си ден. Телепатичният жак бе лек и почти не се забелязваше — виждаше се само едно кръгло пластмасово копче върху невроканюлата. Май работеше толкова добре, колкото го рекламираха в статиите, и беше невероятно удоволствие да можеш да се включиш в мрежата, без да си вързан за кабел.

— Намерих адреса — изскърца гласът на Бийзъл. — Сега ми искаш да се обадиш?

— Не, по-късно.

— Орландо, какво правиш? С кого си говориш там отзад?

Той вдигна ръка, за да прикрие жака.

— С никого, Вивиан. Просто… просто си тананикам. Матовочерният цилиндър на охранителната сграда изникна пред предното стъкло и отвлече вниманието й. Тя спря на вътрешния пост, за да въведе охранителния код, и щом бариерата падна, подкара към охраната.

Орландо извади новите си безжични щипки от джоба си.

— Бийзъл, има ли някакви съобщения?

— Само едно. — Бийзъл беше точно зад ухото му, или поне

така му звучеше. Всъщност вкарваше данни направо в слуховите му нерви. — От Илейн Щросман от „Индиго механизми“. Моли за среща.

— Кой? — попита Орландо на глас, след това погледа виновно към майка си. Тя разговаряше с човека от охраната — едър, як мъжага, чийто черен противоударен костюм от фиброматерия беше в тон с плочките в сградата на охраната.

— Кои са тези „Индиго“?

— Малка, съвсем нова технологична компания. Последния срок правиха представяне в „Училищна мрежа“.

Нещо му се мерна, ала съвсем смътно. Беше слагал много сензори около Дървесната къща, но не се сещаше за някой, който би могъл да го отведе до „Индиго“ изключително модерна компания в Южна Калифорния, ако си спомняше точно как беше представена.

— Давай, уреди среща. Довечера, като се прибера, или утре сутринта, след като Вивиан тръгне за часовете си.

— Ясно, шефе.

— Трябва да се върнем не по-късно от четири — обясняваше майка му на охраната.

— Ако искате да спрете и да напазарувате, госпожо само ни се обадете и ще ви зададем вашия входящ код — Пазачът — рус, кръглолик младеж, беше затъкнал палци в колана си; пръстите му разсеяно опипваха оръжието в кобура. — Не искаме да вдигаме тревога напразно.

— Благодаря, Холгер. Ще се върнем навреме, сигурна съм. — Тя натисна копчето на прозореца с палец и изчака да се отвори празно място в голямата външна бариера после се плъзна през него на улицата.

— Как си, Орландо? — попита го тя през рамо.

— Добре съм, Вивиан. — Всъщност малко го наболяваше, но нямаше да му мине, ако го кажеше, пък и тя щеше да се почувства длъжна да направи нещо. Изправи се на седалката, докато охраняваната зона Краун хайтс и опасващите я стени се изгубиха зад тях.

Малко след като слязоха на равното по виещия се път по хълмовете и оставиха зад себе си огради с бодлив тел резерват за дървета, колата започна да се тресе. Дори скъпите амортисьори не можеха да помогнат много, дупките приличаха на лунни кратери. Щатските власти на Калифорния и местната администрация години наред се караха кой да отговаря за по-важните пътни артерии. Още не бяха решили спора.

— Караш твърде бързо, Вивиан. — Лицето му се изкриви. Всяко подскачане разтърсваше костите му.

— Много добре си карам. Почти стигнахме — отговори тя бодро, ала през зъби. Мразеше да кара, мразеше да води Орландо долу в града при лекаря. Понякога той си мислеше, че една от причините тя да му се ядосва, е, че е бил достатъчно глупав да се разболее от нещо, което не може да се лекува от разстояние или в уютния и много сигурен медицински център на Краун хайтс.

Ядосваше се и защото се страхуваше за него. Вивиан беше много разумна, баща му, Конрад — също. Но това беше онзи вид разум, който обича да засипва с логични аргументи нещо, докато то премине. А ако не премине — Вивиан и Конрад просто спираха да говорят за него.

Беше странно да се излезе изпод дърветата пак в равнината. Зеленият пояс и армията частни охранители в Краун хайтс те караха да вярваш, че нещата не са се променили много през последните сто — двеста години, че Северна Калифорния все още е спокоен рай с гори от червено дърво и приятни градчета с добро разпределение на площите. Вероятно точно заради това, замисли се Орландо, хора като родителите му живееха в Краун хайтс.

Метроплексът „Заливът на Сан Франциско“ някога е представлявал дискретно струпване от градове по края на V-образния залив — също като върхове на пръсти, които внимателно държат нещо ценно. Сега градовете се бяха слели в една обща маса, която обгръщаше залива и свързаните с него водни пътища в юмрук, широк над двеста и петдесет квадратни километра. Единствено хубавата обработваема земя в Централната долина беше попречила на метроплекса и на южния му съперник, разпространяващ се като метастази около Лос Анджелис, да се слеят в едно-единствено петно от плътна градска джунгла.

Щом минаха под колонадата на огромната магистрала 92, Орландо се сгуши в седалката си, за да може да наблюдава града хамак. Градовете от бараки на много нива, наричани понякога от жителите им „медени пити“ или „гнезда на плъхове“ от обитателите на Краун хайтс, направо го омагьосваха. Когато започна да разпитва родителите си за тях, те не успяха да му кажат нещо повече, така че той претърси мрежата за стари новинарски прегледи.

И откри, че по време на първата голяма жилищна криза в началото на века, незаконни заселници започнали да строят градове от бараки под надземните магистрали — агломерации със свободна форма, съставени от картонени кашони, алуминиеви покрития и пластмасови листове. Докато все по-обилният прилив на бездомници заливал земята под бетонните улеи, дошлите по-късно започнали да се изкачват нагоре към самия свод, да

поставят товарни мрежи, насмолен брезент и бракувани военни парашути по колоните и вътрешните страни на магистралите. Скоро въжени мостове свързали импровизираните жилища, а стълби — долния град от бараки с разрастващия се горен град. Живеещите тук — занаятчии и инженери аматьори — добавили средни нива, докато накрая тъканта на паянтовите многоетажни жилища се разраснала почти под всяка магистрала и надземен водопровод.

Слънцето наближаваше зенита си и под магистрала 92 беше тъмно, но паяжинният град кипеше от движение. Орландо свали стъклото, за да вижда по-добре. Група деца се гонеха по широко, покрито с мрежа пространство на двайсетина метра над главата му. Приличаха на катерички — бързи и подвижни. Той чак им завидя. После си припомни бедността, мизерията, лошата хигиена и всички опасности, които произтичаха чисто и просто от средата им. Освен насилието, което бе постоянна заплаха за градските бедняци, жителите на градовете хамаци трябваше да се борят и с гравитацията: не минаваше ден, без някой да падне на пътното платно и да го премажат или пък да се удави в някой плавателен канал. Само миналата година под тежестта на „меденaта пита“ Бариос Лос Мочес се бе срутила част от магистралата за Сан Диего и беше убила стотици жители и десетки шофьори.

— Орландо? Защо си отворил прозореца?

— Просто гледам.

— Затвори го. Няма защо да го държиш отворен. Орландо затвори прозореца. Гласовете на децата и слънчевата светлина останаха от другата страна на опушеното стъкло.

Провряха се по Ел Камино реал — широката ивица от неонови и холографски реклами, простираща се на осемдесет километра надолу към полуострова от Сан Франциско нататък. Тротоарите бяха пълни с хора — половината като че ли живееха във входовете на сградите или се тълпяха около автобусните спирки. Майката на Орландо караше предпазливо, макар да я изпреварваха ята от по-малки автомобилни рибки, мопеди и миниколи. Пешеходците преминаваха бавно на кръстовищата и се взираха в потъмнените стъкла на колата им с преценяващия поглед на крадците в магазините, наблюдавани от охранителната видеосистема.

Вивиан отново спря на светофар и забарабани с пръсти по волана. Няколко млади латиноамериканци бяха застанали в нестроен кръг на близкия ъгъл. Вдигнатите на челата им очила създаваха впечатлението за допълнителен чифт очи. Дори и на яркото слънце лицата им сякаш светеха с пулсираща светлина,

въпреки че имплантите — тънки тръбички от химически неон под кожата, подредени във фетишистки племенни орнаменти — бяха много по-впечатляващи нощем под надвисналите тъмни бетонни козирки.

Орландо беше чул приятелите на родителите му да си говорят за очилатите момчета със смесица от страх и митологично удоволствие и да твърдят, че носят тези набиващи се на очи аксесоари, за да се предпазват от химическите вещества, когато пръскат хората със спрейове. Ала Орландо разпозна в повечето от тях ефектни, но с малка мощност ВР-устройства, които вършеха работа кажи-речи колкото старовремските уоки-токита. Това беше мода — просто начин да изглеждаш така, сякаш всеки момент можеш да се появиш на виртуална среща или да приемеш важно обаждане, като междувременно продължаваш да си висиш на ъгъла.

Един от младежите се отдели от групата и тръгна към пешеходната пътека. Дългото му малиновочервено палто от парашутна коприна плющеше зад него на вятъра като знаме. От косите на слепоочието му започваше татуирана верига, която се спускаше до челюстта и потъваше в тъмното на всеки няколко секунди, когато имплантите пулсираха под кожата му. Усмихваше се, сякаш се беше сетил за нещо смешно. Преди да стигне до колата им — преди дори да стане ясно дали е тръгнал точно към тяхната кола, — Вивиан рязко потегли на червено и се размина на косъм с една семейна каравана. Светлините блеснаха като предупредително издута качулка на кобра.

— Вивиан, ти мина на червено!

— Почти пристигнахме.

Орландо се обърна и погледна през задното стъкло. Младежът беше застанал на ъгъла и гледаше след тях. Палтото му се ветрееше. Изглеждаше така, сякаш чакаше да се покаже и останалата част от парада.

— Мисля, че, общо взето, се справяш доста добре. Новите противовъзпалителни лекарства като че ли помагат. — Доктор Ван се изправи. — Обаче тази кашлица не ми харесва. Отдавна ли е?

— Не. Не е.

— Добре. Но ще я държим под око. Боя се, че ще трябва да ти вземем още кръв.

Орландо направи опит да се усмихне.

— Повечето вече ми я взехте. Предполагам, че може да вземете и останалата. Колко му е.

Доктор Ван кимна одобрително.

— Така те искам. — Той протегна тънката си длан и посочи на Орландо, че трябва да остане на масата. — Сестрата ще дойде след минутка. Я чакай да огледам тези лепенки — извъртя той ръката на Орландо и я огледа. — Имаш ли още сърбеж?

— Трае се.

— Добре. Радвам се да го чуя — кимна отново той. Орландо всеки път се учудваше как такива бодри думи могат да излизат от устата на тъжното и прекалено слабо лице на лекаря.

Докато доктор Ван преглеждаше нещо на своя комуникатор на масата в ъгъла — според него беше по-умно така, отколкото всичко да излиза на стенен екран, където пациентът може да го види, — в стаята влезе сестра Дездемона и взе кръв на Орландо. Беше хубава и много внимателна. Винаги пращаха нея, та да го е срам да циври. И си бяха прави. Макар и да беше изтощен и да го болеше, макар да му се гадеше от игли, той стискаше зъби и търпеше. Само заради Дездемона. А когато тя весело и много бодро му каза „довиждане“, той дори успя да й отговори със слаб глас.

— Как си, Орландо? — попита го майка му. — Можеш ли сам да отидеш до чакалнята? Трябва да си поговоря малко с доктор Ван.

— Да, Вивиан. Мисля, че мога да се замъкна по коридора.

Тя му се усмихна нервно — опита се да покаже, че оценява шегата му, въпреки че не беше така. Докторът му помогна да стане от масата. На път към вратата той закопча ризата си сам — даде знак на Вивиан да се отдръпне, макар че пръстите му бяха вдървени и го боляха.

При чешмичката спря за малко да си почине и погледна назад — през малкото прозорче на кабинета се виждаше главата на майка му. Слушаше нещо и се мръщеше. Прииска му се да се върне и да й каже, че няма смисъл от цялата тази тайнственост и шепот, че знае повече за собственото си състояние от нея. И беше кажи-речи сигурен, че тя знае това. Да бъдеш първа рапира в мрежата, означаваше нещо повече от това, да можеш да убиваш камари от чудовища в сим-световете на фантазията — той можеше да използва медицинските библиотеки на университети и болници по целия свят, когато си поиска. Едва ли майка му наистина вярваше, че той би останал в неведение относно собствената си болест, нали така? Може би това беше и една от причините да се заяжда толкова, че прекарвал много време в мрежата.

Разбира се, тя сигурно бе права донякъде. Можеше да се претовари с твърде много информация. Известие време му беше

станало навик да чете собствените си медицински картони в болничните файлове, но после се отказа. Разните видове смърт във ВР бяха едно, а в РЖ беше друго — особено когато този РЖ беше неговият собствен.

— В края на краищата те не могат да правят чудеса, Вивиан — промърмори той, после се отдалечи от чешмичката и продължи да пъпли бавно, бавно по коридора.

Бийзъл му бипна пет минути преди обаждането. Той се надигна в леглото изненадан и малко неориентиран. Новият жак беше толкова удобен, че беше забравил да го изключи и беше заспал с него.

— Влиза — каза Бийзъл в ухото му.

— Добре. Дай ми някой от двата стандартни сима и ме свържи.

Затвори очи. Екранът увисна в мрака под клепачите му, вкаран директно през телематичния жак в зрителните му нерви. Отвори очи — екранът продължаваше да виси пред погледа му, но освен него виждаше и тъмните стени на стаята си, и наподобяващия скелет силует на системата, като при двойна експозиция във фотографията. Беше прекарал часове, докато направи всичко както трябва, ала си струваше.

— Страхотия! Работи също толкова добре, колкото и фиберът — не, по-добре. Вече никога няма да ми се налага да се изключвам.

Илейн Щросман се появи на екрана. Беше млада, вероятно на двайсет и четири — двайсет и пет години, и носеше много украшения. Тъмната ѝ коса бе вдигната на висок кок и увита в нещо с метален блясък. Орландо затвори очи, за да блокира образа на стаята си, така че да може да разгледа жената по-добре. Стори му се, че я е виждал, но не беше съвсем сигурен.

— Ъъъ… Орландо Гардинър? — обади се тя.

— Аз съм.

— Здравей, аз съм Илейн Щросман. От „Индиго“. — Тя се поколеба, явно смутена, и присви очи. — Ъъъ… Орландо Гардинър, когото търся, е на четиринайсет години.

Исусе, тя беше в занаята, а не можа да разпознае сим? Или беше съвсем завеяна, или имаше лошо зрение. Че досега не бяха ли оправили очите на всички в Лос Анджелис и Сан Диего?

— Аз съм. Това е сим. Не можах да се добера до нормалния телефон, така че няма видеокартина.

Тя се разсмя.

— Свикнала съм със симовете, но повечето деца… повечето хора на твоята възраст използват по…

— По-ефектни неща. Да. Обаче аз използвам тоя. Улеснява

общуването с възрастни като вас. Или поне така се предполага.

Зачуди се кой ли сим му бе избрал Бийзъл. Варираха от малко по-голямо момче — отколкото беше всъщност — до доста зряла персона с вид на чичко, особено полезна, когато си имаш работа с разни институции и … изобщо с властите.

— С какво мога да ви бъда полезен?

Тя си пое въздух — опитваше се да възвърне бодрия си тон.

„Хубаво е да изкарваш хората от равновесие — мина през ума на Орландо. — Така научаваш повече неща за тях, а те за теб — по-малко.“

— Според нашата документация — каза тя — ти си гледал представянето ми в „Училищна мрежа“, а после си ни задал въпроси за неща, за които съм говорила. За проприоцептивните ганглии.

— Сега си спомням. Да. Беше доста интересно. Но един от вашите инженери вече ми изпрати данните.

— Твоите въпроси много ни впечатлиха. И според нас някои от тях бяха особено остроумни.

Орландо не каза нищо, ала антените в ума му трепнаха. Дали това не беше някой заобиколен метод, чрез който мистериозният хакер да се свърже с него? Беше трудно да се повярва, че Илейн Щросман с модната прическа и украшенията от черепи на колибри би могла да бъде лицето, проникнало така резултатно в средните земи, но външността можеше и да лъже. Или пък може би тя работеше за някой друг — вероятно без дори и да го знае.

— Бива си ме — обади се Орландо с възможно най-езразличен глас. — Доста се интересувам от ВР.

— Знаем. Надявам се да не ти прозвучи страшно, но поразпитахме за тебе. В „Училищна мрежа“ например.

— Поразпитали сте, значи.

— Нищо лично — побърза да каже тя. — Само за оценките ти и за специфичните ти интереси в тази област. Поговорихме с някои от инструкторите ти.

Тя млъкна, сякаш беше на ръба на някакво разкритие. Орландо усети болка в пръстите си и осъзна, че е стиснал юмруци.

— Имаш ли някакви планове за това, какво ще правиш, след като завършиш? — попита тя.

— След като завърша? — овори очи той и Илейн Щросман отново увисна във въздуха над краката му.

— Ние тук, в „Индиго“, имаме програма за стажанти — обясни Илейн. — С най-голямо желание бихме те спонсорирали в колежа — разполагаме с широк обхват от най-добрите високотехнологични програми, от които можеш да си избереш.

Ще покриваме всичките ти разходи. Дори ще те пращаме на специални семинари на различни места.

Тя леко наблегна на последната дума — сякаш не би издържала още дълго да говори на момичешкия жаргон в мрежата.

— Много е изгодно.

Той се успокои, но усещаше някакво смътно разочарование. И преди се бяха опитвали да го привлекат, макар и никога толкова директно.

— Искате да ме спонсорирате ли?

— Много е изгодно — повтори тя. — От тебе се иска само да обещаеш, че ще дойдеш да работиш известие време при нас, след като завършиш. Не е толкова много — само три години! В „Индиго механизми“ сме сигурни, че климатът тук ще ти хареса. Склонни сме да заложим на теб и да те образоваме, за да останеш при нас.

„Или поне за да им изкарам някой и друг полезен патент за тия три години — помисли си той. — Не че сделката е толкова лоша, дори и да е така. Но тези хора всъщност не разбират какъв е залогът.“

— Звучи ми добре. — Беше почти болезнено да гледа как усмивката й се разширява. — Защо не ми изпратите някаква информация?

Ако не друго, то поне майка му щеше малко да се зарадва.

— Ще го направя. Виж, вече ми знаеш телефона. Ако имаш някакви въпроси, Орландо, просто ми се обаждай по всяко време. По всяко време. Казвам ти го сериозно.

Звучеше така, сякаш му обещаваше да спи с него. Не можа да сдържи усмивката си. Мечтай си, Гардинър!

— Добре. Изпратете ми, каквото трябва и аз наистина ще си помисля.

След още няколко ентусиазирани уверения Илейн Щросман прекъсна връзката. Орландо отново затвори очи. Избра от музикалната си библиотека новия албум на „Фараонът трябваше да крещи“ и го пусна. После отново се замисли.

Бяха изминали пет минути от първото парче, когато Орландо отвори очи.

— Бийзъл! — каза той. — Буболечко! Я се обади по оня телефон на Илейн Н’ам-си-коя.

— Щросман.

— Да. Звънни й.

Бе му казала да й се обади, ако има някакви въпроси. Тъкмо се беше сетил за един въпрос.

— Разбрах те още първия път — няма нужда да го повтаряш. Просто не ти вярвам.

Фредерикс скръсти ръце на гърдите си като натъжено дете.

— На какво не вярваш? Че онези, които са направили грифона, имат връзки с Дървесната къща?

Орландо се опитваше да се овладее. Нетърпението, което проявяваше по отношение на Фредерикс, никога не помагаше нещата да се ускорят — инатът му бе толкова голям, колкото и симулираните му рамене.

— Добре де, това го вярвам. Но не мога да повярвам, че наистина си мислиш, че ще можеш да се вмъкнеш там. Това е пълен абсурд, Гардинър!

— Ох, човече! — Орландо се премести така, че Фредерикс да може да го вижда, и закри прозореца с блатото, в който приятелят му се беше вторачил кисело. — Виж, не си мисля, а знам! Опитвам се да ти го обясня. Онзи инженер от „Индиго механизми“ ще ме вкара — ще ни вкара, ако дойдеш и ти.

— В Дървесната къща? Някакъв тип, когото ти изобщо не познаваш, ще вкара две хлапета в Дървесната къща? Ей тъй, за кеф ли? Застреляй ме пак, Гардинър, че още дишам.

— Добре, де. Няма да е само за кеф. Казах им, че ще подпиша договора им за спонсорство, ако някой може да ме вкара в Дървесната къща за един ден.

Фредерикс се надигна.

— Какво? Орландо, ама това е толкова тъпо, че повече няма накъде! Подписал си да работиш за някаква технологична компания половин живот само за да разбереш кой е направил оня тъп грифон?

— Не е половин живот. А три години. Пък и поначало сделката си е доста добра. — Не каза на Фредерикс, че лично той изобщо не вярва някога да излежи тази присъда. — Хайде де, Фредерикс. Дори и да съм си загубил ума — това е Дървесната къща! Няма да се откажеш от шанса да влезеш там, нали? Да я видиш? На тебе няма да ти се наложи да работиш за „Индиго“.

Приятелят му го погледна внимателно, сякаш се надяваше да види през сима истинския човек отдолу — напразна надежда. Орландо се зачуди за миг дали дългогодишната дружба с хора, с които никога не си се виждал в реалния свят, не вреди по някакъв начин на мозъка.

— Тревожа се за тебе, Гардинър. Приемаш всичко това твърде нехайно. Първо ти убиват Таргор, после си проваляш шансовете със съвета по присъдите, а сега… де да знам… продаваш си душата на някаква там корпорация. И всичко това само заради

онзи град, който си мернал за някакви си пет секунди! Ти да не си нещо мръднал, а?

Орландо едва се сдържа да не каже някоя заядлива приказка. Но осъзна, че се чуди дали пък Фредерикс не е прав. И мигновената загуба на увереност го изпълни с вледеняващ страх. Думата беше „деменция“ и той я беше виждал в не една медицинска статия.

— Гардинър?

— Млъкни за секунда, Фредерикс. — Той усети страхът да го сковава. Дали приятелят му не беше прав?

Дори да беше така, имаше ли значение? Ако наистина губеше разсъдъка си, имаше ли някакво значение, че се прави на глупак? Знаеше само, че когато видя града, разбра, че има на какво още да се чуди в един живот, изпълнен с ужасяваща сигурност. А в сънищата му градът беше придобил дори още по-голямо значение. Той беше размерът, формата и цветът на надеждата. Нещо, което мислеше, че никога няма отново да види. И това беше по-важно от всичко.

— Предполагам, че просто трябва да ми се довериш, Фредерикс, стари приятелю!

Известно време приятелят му не каза нищо.

— Добре — най-сетне рече той. — Но няма да престъпвам никакви закони!

— Никой не иска от теб да престъпваш закони. Дървесната къща всъщност не е незаконна. Е, може пък и да е — не съм много сигурен. Но недей да забравяш, че и двамата сме непълнолетни. Момчето, което ще ни вкара, е пълнолетно. Ако някой си навлече беля, това ще е тъкмо той.

Фредерикс поклати глава.

— Ти си тъп, Гардино!

— Защо?

— Ами защото щом тоя тип е навит да наруши закона само и само за да те накара да подпишеш за „Индиго“, значи наистина те искат. Божке, сигурно можеш да си поискаш да ти купят частен самолет например.

Орландо се разсмя.

— Фредерико, няма друг като тебе!

— Така ли? Още една причина да не рискувам да ме изтрият по време на някоя от тъпите ти екскурзии, Гардинър.

— И няма да си с оня сим, нали?

— Разкарай се, Фредерикс. Естествено, че ще бъда с него. — Той сгъна обвитата с кожени ремъци ръка на Таргор. — Знам, че е по-хубав от собственото ми тяло.

„Ох, да — помисли си той. — Ще ми се.“ Орландо се

навъси — нещо, което симът на Таргор правеше много добре.

— Не отиваме на карнавал. А ако онези в Дървесната къща са хакери, откакто се помнят, надали ще ги впечатли някакъв си лъскав сим. Просто искам да свърша работа.

Фредерикс сви рамене.

— Аз няма да сложа нещо, което биха разпознали. Може да си навлечем неприятности — това е незаконно, Орландо.

— Много ясно. Сякаш в Дървесната къща през цялото време висят няколко души, които веднага ще кажат: „Я глей, това не е ли Питлит, известният малко нервозен персонаж от сим-света на средните земи?“

— Я се разкарай! Просто не ми се ще да рискувам.

Фредерикс млъкна. Орландо беше сигурен, че в момента се занимава с мрежовия еквивалент на оглеждането в огледало — все едно да си разглежда очилата.

— Искам да кажа, това си е просто най-обикновено тяло.

— Ама с бая мускули. Както обикновено. — Фредерикс не отговори и Орландо се зачуди дали пък не го е обидил. Засягаше се много бързо. — Е, готов ли си?

— Все още нищо не разбирам. Тоя просто ще ни изпрати там, така ли? Нищо ли не трябва да правим?

— Той май иска да остане там, ама на заден план. Така мисля. Илейн Щросман — оная, дето ми се обади — не искаше да ми каже нито името му, нито нещо друго. Просто ми рече: „Ще се свържат с тебе.“ Също като в някое шпионско филмче. А после онзи ми звънна и се представи като Скоти. Черен екран, изкривен глас. Каза, че щял да се изкачи по стълбата, каквото и да означава това. А като влезе, ще ни вкара вътре като гости. Не иска ние да знаем нищо за него.

Фредерикс се намръщи.

— Не звучи добре. Отде да знаем, че наистина ще го направи?

— А какво друго може да направи? Да спретне една симулацийка и да ни избудалка така, че да си мислим, че се намираме в най-шашавия и най-важния преден пост в историята на мрежата? Хайде стига, Фредерико!

— Добре, де. Просто ми се иска онзи да побърза.

Фредерикс се пренесе до МВС-монитора и се загледа угрижено в марсианските копачи.

Орландо отвори прозорец с данни и отново провери дали има цялата информация за различните фирми и имена на компании, свързани с грифона пазач, но всъщност просто убиваше време. Изобщо нямаше нужда да проверява. Дори и охранителната техника на Дървесната къща да му попречи да се свърже със

собствената си база данни, имаше други методи, които би могъл да използва, за да придвижва информацията нагоре-надолу. Цяла вечер беше кроил планове. Ех, ако майка му и баща му просто го оставеха на мира…

Беше се прибрал рано в стаята си под претекст, че е уморен от прегледа. Не срещна особено голяма съпротива — личеше си, че Вивиан иска да остане насаме с Конрад, за да обсъдят онова, което й беше казал лекарят. Беше десет часът. Преди да си легне, Вивиан можеше да дойде да провери как е, но той лесно можеше да се престори, че спи, а новия жак щеше да скрие под възглавницата. После щеше да разполага поне с още седем часа. А това си беше много време.

Погледна към Фредерикс, който продължаваше да се взира притеснено в МВС-прозореца, сякаш беше квачка, а малките роботи копачи — нейните пръснали се пиленца. Орландо се усмихна.

— Ей, Фредерико, това може да отнеме часове. Няма ли да си имаш проблеми? Искам да кажа, вкъщи?

Фредерикс поклати глава.

— Ще се върнат късно от някакъв купон чак на другия край на комплекса.

Семейството на Фредерикс живееше сред хълмовете на Западна Вирджиния. И двамата му родители работеха за правителството — нещо във връзка с градското планиране. Фредерикс не говореше много-много за тях.

— Знаеш ли, никога не съм те питал откъде идва това име Питлит.

Приятелят му го изгледа кисело.

— Не, не си. Ами Таргор откъде идва?

— От една книга. Бащата на едно хлапе в училище има сума ти стари книги — хартиени, нали знаеш. Та на корицата на една имаше нарисуван един пич, такъв с меч, хо инг. Заглавието й беше нещо като „Тангор“. Само го попромених малко, като влязох за първи път в средните земи. Ами Питлит?

— Не си спомням…

Орландо сви рамене. Ако много напираш, и с ченгел не можеш измъкна нещо от Фредерикс, но оставиш ли го, по някое време то изскача само. Едно от нещата, които Орландо беше научил за приятеля си. Странно му беше, като си помислеше откога го познава. За едно приятелство само по мрежата — от доста дълго.

Вратата на електронното скривалище на Орландо примига.

— Кой е там? — попита той.

— Скоти.

Изкривеният глас със сигурност беше същият, а да имитираш едно изкривяване беше не по-лесно от това, да имитираш нормален глас.

— Влез.

Голият сим, който се появи насред стаята, беше много опростен — на лицето си имаше само точки за очите и процеп за устата. Бялото яйцевидното тяло беше покрито от главата до петите с белези за калиброване, които приличаха на татуировки. Очевидно типичен инженер, Скоти не се бе притеснявал да си смени „облеклото“, преди да излезе.

— Готови ли сте, деца? — попита той, пращейки и пукайки като древен звукозапис. — Дайте ми прякорите си — индекси не ви трябват, но ви трябват означения.

Фредерикс се взираше в тест-сима със смесица от недоверие и очарованост.

— Наистина ли ще ни заведете в Дървесната къща?

— Не знам за какво говориш.

— Ама…?

— Млъкни бе, тъпак! — Орландо поклати глава. Фредерикс би трябвало да загрее, че едва ли този тип щеше да тръгне да си признава нещо незаконно, докато е на посещение в кабината на непознат. — Аз съм Таргор.

— Хващам се на бас, че си. — Скоти се обърна към Фредерикс: — Ами ти?

— Ъъъ… не знам… Джеймс, да речем.

— Прекрасно. Установихте ли връзка, за да можете да ме следвате, както ви казах? Пре-крас-но! Ето че тръгваме.

Последва миг мрак и после светът се побърка.

— О, Божичко! — възкликна Фредерикс. — Браво! Това е невероятно!

— Това е мрежата, Джим — обади се Скоти, — но не такава, каквато я познаваме. — Смехът му беше много странен и някак си вибриращ. — Карай! Това е една стара-стара шегичка.

Орландо мълчеше и се мъчеше да схване по някакъв начин структурата на Дървесната къща. За разлика от комерсиалните пространства в мрежата, внимателно наложили определени правила от реалния свят — например хоризонт и перспектива, — Дървесната къща като че ли беше обърнала гръб на педантичните Нютонови закони.

— Сега ще се оправяте сами, деца. — Скоти вдигна показалеца си, оцветен в червено. — Системата ще ви изхвърли в шестнайсет часа по Гринуич.

— Готово.

При обикновени обстоятелства Орландо би се раздразнил от

покровителствения тон на инженера — сякаш им беше по-голям брат, — но в момента беше твърде зает: наблюдаваше как една вълна на изкривяване се плисва по структурите точно пред него и оставя след себе си променени цветове и изкривени форми.

— А ако си докарате някоя беля и искате да споменете името ми, хич не се притеснявайте. Това обаче няма да ви помогне, защото тук си имам друго име.

„Боже, ама този наистина си мисли, че е забавен.“

— Значи не сме очаквани тук. Така ли?

— Не, вие сте гости. Имате същите права, както всички други гости. Ако искате да знаете какви, прегледайте централния указател. Но що се отнася до организацията, това място тук е хаос и когато времето ви изтече, може да се окаже, че още търсите правилата. Айде чао!

Той сви вдигнатия си показалец и изчезна.

Пред погледа на Орландо един син дизелов камион, направен от клонки и клончета, се втурна измежду две структури и мина точно там, където Скоти току-що бе стоял. Оглушителният му клаксон беше твърде силен дори за стандартите на Дървесната къща. Двамата подскочиха, но въпреки че профуча на сантиметри от тях, не усетиха нито повей, нито раздрусване. Зави зад един ъгъл и се заизкачва към някакви висящи неща, наподобяващи сгради.

— Е, Фредерико — обади се Орландо, — пристигнахме.

През първите няколко часа те получиха покани да се присъединят към групи за дискусии и да присъстват на демонстрации на нов механизъм — при нормални обстоятелства Орландо би ги приел с радост — и две предложения за групов брак. Ала изобщо не се приближиха до отговорите на въпросите си за изработването на грифона.

— Тоя указател е тотално смахнат! — обади се Фредерикс.

Бяха намерили едно сравнително тихичко местенце и се взираха в прозорец с данни, който решително отказваше да им предостави полезна информация.

— Нищо не може да намери човек! — продължи той.

— Не, това си е съвсем хубав механизъм. Всъщност направо страхотен. Само че никой не го обновява. Или по-скоро го обновяват, когато им падне. Тук има тонове данни, цели терабайтове, но е все едно някой да откъсне страници от милиони хартиени книги и да ги струпа на камара. Няма как да разбереш кое къде е. Трябва ни агент.

Фредерикс нададе театрален стон.

— Но не Бийзъл Буболечката! Всичко друго, но не и това!

— Я се разкарай! Пък и без това не мога да го използвам —

Дървесната къща е запечатана и не е свързана с останалата част от мрежата, а и Скоти не ни даде възможност да разберем как попаднахме тук. Бийзъл е в моята система — ако искам, мога да говоря с него или да го изпратя да провери другите бази данни в мрежата, но не мога да го вкарам в тази система.

— Значи сме прецакани.

— Не знам. Може би просто трябва да поразпитаме, сигурно някой от тукашните може да ни помогне.

— Страхотно, Гардино! Какво ще правим — ще им предложим да се оженят за нас, ако ни направят тази услуга?

— Защо не? Оная жена костенурка май горе-долу беше твой тип.

— Я се разкарай!

Сред приглушения шум се промъкна поредица музикални тонове. Орландо се обърна и видя едно виещо се жълто торнадо във въздуха зад тях. Тоновете се повтаряха във възходящ ред и звучаха като въпрос.

Орландо не беше много сигурен какъв е етикетът в Дървесната къща.

— Ъъъ… с какво можем да ви помогнем?

— Английски — обади се глас. Беше висок и с лек металически оттенък. — Не. Ние помогнем?

— Какво е това? — попита разтревожено Фредерикс. Орландо му махна да си замълчи.

— Много любезно от ваша страна. Ние сме нови тук. Гости сме. Опитваме се да получим известна информация, да намерим някои хора.

Жълтото торнадо забави въртенето си и се разгърна в сонм жълти маймунчета, всяко — не по-голямо от пръст.

— Опитаме. Обича помагаме. Ние ужасно племе. — Едно маймунче се приближи и насочи мъничката си ръчичка към себе си: — Аз Зуни. Друга ужасно племе — Каспар, Нгого, Маса, Суела…

Зуни изреди още десетина имена. Всяко от маймунчетата на свой ред махваше с ръка и посочваше към себе си, а после отново започваше да се върти във въздуха и да прави номера.

— Кои сте вие? — засмя се Орландо. — Хлапета сте, нали? Дечица?

— Не, ние не дечица — заяви Зуни сериозно. — Ние ужасно племе. Културен клуб номер 1.

— Зуни го казва, защото е най-мъничка — обади се друга маймунка.

Според Орландо тя май бе представена като Каспар, но те всичките бяха еднакви и бе трудно да се определи. Макар и да

говореше с акцент, английският му беше много добър.

— Ние сме клуб — продължи Каспар. — Станеш ли на десет години, изритваме те.

— Никакви бръчки в ужасното племе! — изкрещя трета маймунка и всички те започнаха да се смеят и да се въртят в кръг около Орландо и Фредерикс. — Ужасно племе! Страхотен клуб! Ужасно племе царува! — викаха и припяваха те.

Орландо вдигна бавно ръце — страхуваше се да не удари някоя. Знаеше, че мъничките телца са само симове, но не искаше да ги обижда.

— Можете ли да ни помогнете да намерим някои хора? Тук не познаваме никого и имаме проблем.

Зуни се откъсна от групата и увисна пред носа му.

— Ние помогнем вас. Племе знае всичко, всеки.

Дори и Фредерикс не се сдържа и се усмихна.

— Спасени от летящи маймуни — обади се той.

Всъщност ужасното племе наистина се оказа от полза. Децата май бяха вътрешни в Дървесната къща и им позволяваха да правят горе-долу каквото си искат. Орландо се досети, че след като тук беше толкова лесно да се усамотиш, то видим за другите оставаше само този, който наистина искаше да бъде част от общността. Изглежда, племето познаваше повечето от стотиците жители на Дървесната къща, които им пресякоха пътя през първите два — три часа. На Орландо преживяването му харесваше. Усети, че му се иска да има време да си поговорят дори никой от неговите нови познати да не можеше да му предостави търсената от него информация.

„Мога да се мотая из това място безкрайно — помисли си той. — Как така никога досега не съм попадал тук? Защо никой никога не ме е довел тук?“

Ядът му премина, като се сети, че едно от нещата, на които се дължеше успешното съществуване на общността на Дървесната къща, беше фактът, че тя е само една локва в края на огромния океан на мрежата: анархистичната липса на структура вършеше работа само защото запазваше своята независимост от всичко друго. И какво означаваше това? Че за да не разрушиш едно нещо, не трябва да се доверяваш на много хора? Не беше много сигурен в това.

Водени от ужасното племе, те се запознаха в по-големи подробности с разнообразието в Дървесната къща. По-дълго, отколкото бяха възнамерявали, наблюдаваха група захарни войници, които провеждаха мащабна битка върху марципаново бойно поле. Оръдията изстрелваха бонбони срещу бойниците на замък, направен от торта. Лепкави мъничета шляпаха и се биеха

сред блата от фондан и бодлива тел, направена от захарен памук. От усилията шоколадовите пики и щикове започнаха да омекват и да се топят. Самите маймунки с радост се включиха в битката. Летяха над бойното поле и пускаха бонбони „Лайфсейвър“ на войниците, които се давеха във фондановите ями. Зуни съобщи на гостите, че битката продължава вече цяла седмица. Орландо неохотно дръпна Фредерикс да продължат нататък.

Маймуните ги разведоха из много места в Дървесната къща. Повечето от жителите се държаха приятелски, но малцина изглеждаха заинтересовани да отговорят на специфичните им въпроси, макар че продължаваха да получават какви ли не предложения. Една жива закуска дори предложи да им помогне „да преосмислят целия си подход, що се отнася до симовете“ и ги подкани да приемат помощта й за пълното преобразяване на тяхната — наречена от нея — „доста несполучлива репрезентация“. Изглеждаше много изненадана, когато Орландо учтиво й отказа.

— Мисля, че бихте искали да се присъедините към една от групите за дискусии по програмирането.

Говорителката беше жена с европейски акцент и подчертан повече от обичайното сим. Ако не бяха няколкото издайнически признака — например прекалената гладкост и известна едва доловима скованост на движенията — тя изглеждаше почти като някой, когото би могъл да срещне в РЖ — да кажем, на някое парти на родителите си. Ужасното племе я нарече Звездна светлина (въпреки че Орландо чу някои от тях да я наричат леля Фрида). Тя променяше времето над широк участък от виртуален пейзаж — движеше облаците и определяше скоростта на вятъра. Орландо не можеше да прецени дали това е изкуство или експеримент.

— Това ще ви даде възможност да поразпитате тозионзи — продължи тя. — Можете да прегледате записките от предишните дискусии, но те сигурно са цели часове, а, да ви кажа честно, изследователската машина е малко бавничка.

— Дискусия ли? — изпищя една от маймуните, която бръмчеше като комар до ухото на Орландо. — Скука!

— Приказки, приказки, приказки! Скука, скука, скука! — Ужасното племе се завихри в нов спонтанен танц.

— Това ми звучи доста добре — отговори й Орландо. — Благодаря.

— А някой ще има ли нещо против? — обади се Фредерикс. — Искам да кажа, ако задаваме въпроси?

— Да има нещо против ли? Не. Според мене не. — Жената като че ли изглеждаше изненадана от самата мисъл. — Добре ще

е да поизчакате, докато приключат с другите въпроси. Или ако много бързате, мисля, че бихте могли да помолите водещия дискусията да ви позволи да зададете въпросите си, преди да са започнали.

— Страхотно!

— Само не влизайте в спорове с истинските откачалки. В най-добрия случай това си е чисто губене на време. И не вярвайте на деветдесет процента от онова, което ще чуете. Те никога не са били нито толкова опасни, нито толкова готини, колкото ще ви разправят, че са.

— Не си отивайте! — звънна край тях гласчето на Зуни. — Ще намерим вместо това някоя забавна игричка!

— Ама ние за това сме дошли — обясни Орландо. След кратък оживен разговор — само няколко мига — ужасното племе се нареди във висящи във въздуха букви от маймунки, вкопчени една в друга. Буквите изписваха думата С-К-У-К-А.

— Съжаляваме. По-късно вероятно ще имаме нужда от помощ.

— Ние дойде вас намери тогава — обади се Зуни. — А сега фъррр! — и патърдия.

Племето се сви в малък жълт кълбест облак. — Племе господар! Йееееe! Йееееe! Маймунки най-върховен трепач! Ужас, ужас, ужас! Йееееe!

Като рояк пчели те обкръжиха Орландо и останалите, а после изчезнаха през една дупка в хаотичната структура на Дървесната къща.

— Хлапетата от клуба са много забавни. Стига да не искаш да се съсредоточиш — усмихна се Звездна светлина. — Ще ви кажа накъде да се насочите.

— Благодаря. — Орландо напрегна всички сили, за да накара лицето на Таргор да отвърне на усмивката. — Помогнахте ни много.

— Аз просто си спомням. Това е всичко — каза дамата.

— Разбираш ли нещо? — симът на Фредерикс се мръщеше — не особено сполучлива гримаса като прегъната на две буца тесто.

— Малко. Проприоцепция — занимавал съм се малко с това в училище. То означава как работи всичко на входа — сензори, картина, звук, — за да те накара да се чувстваш така, сякаш наистина се намираш на мястото, където се предполага, че си. Много ум е вложен вътре.

Седяха на най-горния ред, далеч от центъра на дискусията, макар че чуваха всеки глас съвсем отчетливо. Амфитеатърът, досети се Орландо, сигурно беше подобие на древногръцки или римски — целият от бял камък, привлекателно състарен от

времето. Тук огромният хаос на Дървесната къща не се виждаше: амфитеатърът се намираше под свой собствен купол от синьо небе. Угасващо червеникаво слънце преваляше хоризонта и хвърляше дълги сенки върху скамейките.

Сенките на участниците в дискусията бяха предимно човекоподобни. Четири — пет дузини инженери и програмисти като тайнствения мъж, довел Орландо и Фредерикс в Дървесната къща, които май не се интересуваха толкова много от собствения си външен вид и украси, както останалите тукашни жители. Повечето бяха със съвсем основни симове, които изглеждаха не по-малко „живи“ от чучела за тестуване. Други пък отбелязваха физическото си присъствие само с малки светли точици или с прости символи, които сочеха къде се намират.

Не всички бяха толкова отегчително функционални. Огромна сияйна птица от златна тел, карирана Айфелова кула и три малки кученца, облечени като Дядо Коледа, бяха сред най-разгорещените участници в спора.

Разговорите омагьосваха Орландо, макар че трудно ги разбираше. Това беше програмиране на високо ниво, обсъждано от крайно неортодоксална група хакери, смесено с темите за охраната на Дървесната къща и действието на главните системи в цялото това вероотстъпническо място. Беше все едно да слушаш как някой спори за екзистенциалната философия на език, който си учил само в гимназията.

„Моето място обаче е тук — помисли си той. — Точно това искам да правя.“ И започна да съжалява, че едва ли щеше да стажува в „Индиго механизми“ и отново да дойде в Дървесната къща.

— Боже! — изстена Фредерикс. — Това тук е като заседание на ученическия комитет. Не можем ли просто да ги попитаме каквото имаме да ги питаме и да се махаме? Дори онези хвърчащи маймунчета бяха по-интересни.

— Тук научавам разни неща…

— Да, ама не тия, които ни трябват. Хайде бе, Гардинър, останали са ни само два — три часа. Ще откача. — Фредерикс рязко се изправи и размаха здравата ръка на сима си, сякаш махаше на такси да спре. — Извинявайте! Извинявайте!

Дискусионната група се извърна към източника на прекъсването като един — също като ято лястовици, завиващо срещу вятъра. Айфеловата кула, която обясняваше някакви противоречиви неща за протоколите с визуална информация, млъкна и го изгледа кръвнишки — доколкото може да гледа кръвнишки едно огромно карирано построение. Във всеки случай не изглеждаше като щастливо и доволно построение.

— Добре — обади се Фредерикс. — Привлякох им вниманието. Давай де, питай.

Добре отработените рефлекси на Таргор го подтикваха да тресне Фредерикс с нещо тежко по главата. Вместо това той се изправи, като за първи път осъзна колко… пубертетски изглеждаше тялото на Таргор.

— Ъъъ… съжалявам, че приятелят ми ви прекъсна така — започна той. — Ние сме гости и времето ни изтича, искаме да зададем някои въпроси и… някой ни изпрати тук.

Една от светлинните точки ядосано просветна.

— Кои сте вие, да ви вземат дяволите?

— Ами просто… просто двама приятели.

— Страхотно се справяш, Гардино — насърчително подметна Фредерикс.

— Млък! — Той си пое дъх и отново започна: — Просто искахме да попитаме за един механизъм — за един софтуер. Чухме, че хората, работили по него, се навъртали тук.

Сред групата програмисти се разнесе сърдито мърморене.

— Не обичаме да ни прекъсват — обади се някой с отчетлив немски акцент.

Един от по-безличните симове се изправи и вдигна ръце сякаш, за да успокои тълпата.

— Кажете ни какво точно искате. — Гласът можеше и да е женски.

— Ъъъ… за механизма на едно същество, произведено в сим-света на средните земи. Същността е червен грифон и във всички бази данни като автор е посочен някой си Мелхиор. — Последва кратко приглушено мърморене, сякаш името беше познато. Окуражен, Орландо продължи: — Както разбрахме, той или тя има навика да се навърта тук. Та бихме искали някой да ни помогне да открием Мелхиор.

Симът, успокоил тълпата, известно време не помръдна, после вдигна ръка и махна. Изведнъж светът изчезна.

Орландо не виждаше нищо, не чуваше нищо като че ли изведнъж го бяха запратили сред беззвезден космически вакуум. Опита се да вдигне ръка и да провери какво е блокирало зрението му, но симът му не реагираше на мисловните команди.

— Може да погостуваш тук повече, отколкото си смятал — измърмори някакъв глас в ухото на Орландо. Съвсем определено заплашителен глас. — Ти и приятелчето ти току-що допуснахте една наистина глупава, ама много глупава грешка.

Орландо кипеше от ярост сред непрогледния мрак. „Бяхме толкова близо — толкова близо!“ С чувството, че е загубил нещо много повече от една възможност, той дръпна парашутния шнур и

изхвърли себе си и Фредерикс от Дървесната къща.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА
СИНЬОТО КУЧЕ ПУСТИННИК

МРЕЖА/БИЗНЕС: Рекордни печалби за АНВАК.

(Картина: главната квартира на корпорация АНВАК — гладка стена.)

Диктор: Охранителната корпорация АНВАК декларира най-високите си печалби от петдесет години насам. Наблюдателите от Цюрихската валутна борса посочват постоянно нарастващите в световен мащаб нужди от осигуряването на индивидуална и корпоративна безопасност, както и невероятно успешната серия на АНВАК от „умни“ биологични оръжия като причини за главоломно нарастващите печалби.

(Картина: вицепрезидентът на АНВАК — с променен глас и лице.)

Вицепрезидентът на АНВАК: Ние удовлетворяваме една потребност. Светът е опасно място. Прекалено много убийства? Мога съвсем просто да ви отговоря: какви бихте искали да бъдете — морално прави или живи?

Колибата на Пустинника (така хакерите наричаха на жаргона си виртуалния „дом далеч от дома“) беше най-безличната, която Рени някога бе виждала. Макар че можеше да избира измежду всички виртуални облаги, Пустинника си беше създал обстановка, която определено не бе източник на вдъхновение: малко легло, стенен екран с ниска разделителна способност и мижави цветя в пластмасова кана върху стандартна маса. Приличаше на стаята на някой дядка от старчески дом. Освен това беше също тъй реално-нереална, както симът на Пустинника. Уморена и потисната, Рени се зачуди дали този старец изобщо можеше да им помогне с нещо.

— Желаете ли да седнете? — попита Сингх. — Ако искате, ще направя столове. Дявол да го вземе, отдавна не съм имал гости.

Той положи своя сим на леглото, което изскърца гостоприемно. Внезапно Рени осъзна защо и старият хакер, и стаята му изглеждат така странно реални. Всичко беше истинско. Пустинника използваше за сим свой собствен видеозапис — такъв, какъвто изглеждаше сега; леглото, на което седеше, както

и цялата му стая вероятно също бяха истински — проекция, превърната във функционална ВР-среда. Тя виждаше лицето и тялото на Пустинника точно такива, каквито бяха в същия този момент.

Той отвърна на погледа ѝ с усмивка и каза:

— Аха, сети се. Едно време използвах всички екстри — сим — красавец, кабинет — аквариум от сто и петдесет хиляди литра, пълен с акули и русалки…, ама ми писна. Малцината ми приятели си знаеха, че съм едно безполезно дърто копеле — кого се опитвах да залъжа?

Философията на Сингх не интересуваше особено Рени.

— Питала ли ви е Сюзън ван Блийк за един златен град? И какво искате да кажете с това „твърде късно“?

— Не ме припирай, девойче — тросна се Пустинника.

— Не ме наричайте „девойче“. Нужни са ми отговори — и то колкото може по-скоро. Това не е някоя загадка с труп в заключена стая. Говорим за собствения ми живот — и което е по-важно, за живота на братчето ми.

— Мисля, че господин Сингх е склонен да говори с нас, Рени. — Гласът на Мартин идваше едновременно отвсякъде и отникъде, сякаш тя беше режисьорът зад кулисите. На Рени това никак не ѝ харесваше.

— Мартин, омръзна ми да говоря на въздуха. Знам, че е ужасно неучтиво, но, дявол да го вземе, що не вземеш да си сложиш едно тяло, та поне да знаем къде си?

След дълго мълчание в ъгъла се появи голям плосък четириъгълник. Върху изрисуваното лице играеше прочутата загадъчна полуусмивка.

— Така става ли? — попита Мона Лиза.

Рени кимна. В избора на Мартин може би се криеше подигравателен намек, но сега поне имаше какво да виждат. Тя се обърна към стареца с тюрбана:

— Казахте „твърде късно“. Твърде късно за какво?

Старецът се изкиска.

— Ти си един малък Наполеон, нали? Или по-скоро би трябвало да кажа малък Шака Зулу?

— Аз съм три четвърти ксоза. По-добре продължавайте. Или ви е страх да говорите с нас?

Сингх отново се разсмя.

— Страх ли? Много съм стар, за да ме е страх, дявол да го вземе. Децата не говорят с мене, а жена ми умря. Какво ли могат да ми направят онези, освен да ме изхвърлят от цялата тая суета на суетите?

— Онези? — обади се Рени. — Кои са онези?

— Копелетата, които убиха всичките ми приятели. — Усмивката на стареца внезапно изчезна. — А Сюзън е само най-скорошният случай. Ето защо е твърде късно — защото всичките ми приятели вече ги няма. Останах само аз.

Той завъртя ръка, за да посочи неуютната стая, сякаш тя беше последното останало място на земята, а той — единственият оцелял.

„Може би за Сингх тази стая наистина е последното място на земята“ — мина през ума на Рени. Усети, че леко се размеква, но все още не беше сигурна дали стареца ѝ харесва или не.

— Вижте, ние спешно се нуждаем от информация, Беше ли права Сюзън? Знаете ли нещо за този град?

— Всичко по реда си, девойче. Ще ти разкажа това, което аз смятам за добре. — Той подпря изкривените си пръсти на коленете си, покрити с хавлията. — Започна се преди около година. Бяхме останали пет — шестима Мелани, Дирструуп, още някои — теб имената на разни стари хакери не те интересуват, нали? Както и да е, бяхме останали пет — шестима. Всичките се познавахме от години — Комо Мелани и аз сме работили заедно по някои ранни версии на Дървесната къща, а с Фаш Дирструуп се знаехме още от училище. С Фелтън, Мисрс и Саката пък работихме заедно в „Телеморфикс“. Някои си бяха от редовните в Дървесната къща, но Дирструуг си остана настрана — според него ние бяхме тайфа левичарски настроени идиоти от новото време, а пък Саката се отказа от членство заради някакво несъгласие с комитета по правилата. Но, в общи линии, поддържахме връзка помежду си. Всички бяха изгубили по някой приятел — когато станеш на моите години, тази болка ти се става доста позната — и вероятно, затова се бяхме сближили повече, отколкото някога, просто, защото кръгът все повече се стесняваше.

— Моля — обади се Мона Лиза, — един въпрос. Вие сте познавали всички тези хора по различна линия? Така че като казвате „бяхме останали пет — шестима“, какво имате предвид… какви пет — шестима?

Рени кимна. Тя също търсеше свързваща нишка.

— Задръжте малко, дявол да го вземе — намръщи се Сингх, но вниманието очевидно му беше приятно. — Ще стигна и дотам. Нали разбирате, по онова време не осъзнавах, че сме останали само шестима, защото не виждах връзката. Имах и други приятели, нали разбирате — не бях такова нещастно копеле, каквото съм сега. Не, нито виждах връзката, нито се сещах за нея. Докато не започнаха да измират.

Дирструуп си отиде първи. Инфаркт — доколкото се разбра.

Мъчно ми беше за него, но не заподозрях нищо. Фани открай време пиеше много, пък и бях чул, че е много надебелял. Реших, че просто му е дошъл редът.

После умря Комо Мелани — пак от инфаркт. После и Саката — паднала по стълбите на къщата си край Нийгата. Заприлича ми на проклятие — да загубиш трима стари другари за броени месеци, — но нямах основание да бъда подозрителен. Саката обаче имаше градинар, който се грижеше за имота ѝ, и той се закле, че бил видял двама мъже с тъмни дрехи пред портала, които потеглили нанякъде точно по времето, когато трябва да е умирала, така че изведнъж всичко това вече не приличаше толкова на обикновен нещастен случай със стара консултантка по технологиите. Доколкото знам, японските власти още не са приключили със случая.

Фелтън умря само след един месец. Сдаде багажа в лондонското метро. Сърцето му отказало. Тук, на Хълма на основателите, му отслужиха панихида. Аз обаче бях започнал вече да се чудя. Обади ми се Виджай Мисра — и той се чудел, ама за разлика от мене беше пресметнал колко прави две и две и бе получил една хубавичка кръгла цифра. Виждате ли, някои хора като Дирструп ги познавах толкова отдавна, та бях забравил, че само веднъж ние всичките — аз, Мисра и четиримата оцелели — бяхме работили заедно. И други работиха там, но ние шестимата бяхме последните останали живи. И докато си говорихме с Мисра, разбрахме, че сме останали само ние двамата. Не се почувствахме особено добре. Рени даже се беше привела.

— Останали. От какво?

— И дотам ще стигна, девойче!

— Не ми крещете! — Тя се страхуваше, че ще изгуби самообладание. — Вижте, изритаха ме от работа, но в момента използвам оборудването на училището. Някой всеки момент може да съобщи в полицията за мене, за Бога. Където и да отида за информация, получавам само трохи и ужасно много тайнственост.

През машините за виртуалност тя усети как !Ксабу я докосва по рамото — просто й напомняше да запази спокойствие.

— Е — обади се отново Сингх с бодър глас, — просяците не могат да избират, девойче.

— Това място сигурно ли е? — внезапно се разтревожи Мартин.

— Като звуконепроницаем бункер насред Сахара разсмя се Сингх и разкри дупката между зъбите си. — Ако някой го знае, то това съм аз — нали аз написах охранителната програма на цялото това място. Дори и да има изтичане на данни някъде по

вашите линии, аз ще го знам. — Той пак се разсмя — тихо. — Вижте сега, казахте ми да продължавам — не продължа тогава… Та Мисра също беше специалист по охраната…, ала това не му помогна. И него го спипаха.

Самоубийство — мощна свръхдоза от антиепилептичното лекарство, което вземаше. Аз обаче бях говорил с него само две вечери преди това и той изобщо не беше потиснат, ама ни най-малко не беше в самоубийствено настроение. Уплашен — да, бяхме разбрали, че шансовете ни стават все по-лоши и по-лоши. И когато и той умря, вече бях сигурен. Убиваха всички, които знаеха нещо за Адърланд.

— Адърланд? — Мартин като че ли наистина се стресна, за първи път, откакто Рени я познаваше — ако това беше точната дума. — Какво общо има това с Адърланд?

По гърба на Рени полазиха студени тръпки.

— Защо? За какво става въпрос?

Старецът доволно поклати глава.

— Ааа, видя ли, сега ти стана интересно! Сега искаш да слушаш!

— Ние ви слушахме, господин Сингх — много внимателно ви слушахме. — каза !Ксабу тихо, ала с необичайна настоятелност.

— Хайде малко по-бавно — настоя Рени. — Какво е това Адърланд? Звучи ми като увеселителен парк.

Картината се завъртя и лицето на Мона Лиза се извърна към нея.

— В известен смисъл е нещо такова. Или поне така твърди мълвата. Адърланд е по-изолиран дори и от Дървесната къща. Май е нещо като площадка за игра на богаташи, широкомащабна симулация. Това съм чувала. Частна собственост е и се избягва всякакъв излишен шум около него, така че информация почти липсва. — Тя се извърна отново към Сингх. — Моля ви, продължавайте.

Той кимна, като че ли приемаше дълга си.

— Работихме по договор с „Телеморфикс — Южна Африка“. Тогава работех за тях — беше преди кажи-речи трийсет години. Дирструп всъщност ръководеше проекта, но ме остави аз да подбера хората и точно затова там попаднаха Мелани и другите. Създадохме охранителна инсталация за нещо, което си мислех, че е някаква бизнесмрежа — шушу-мушу, всичко е върховна тайна, няма проблем с парите. Работехме за някаква голяма корпорация — само толкова знаехме. И едва в процеса на работа разбрахме, че всъщност е ВР-кабина, или по-скоро наниз от ВР-кабини в паралелни суперкомпютри — най-голямата и най-високоскоростната ВР-мрежа, която някой някога е виждал.

Консорциумът, чиято собственост беше, се наричаше ТБГ. Само това знаехме. Те бяха ТБГ, ние бяхме ТМКС. — Той се изсмя. — Никога не се доверявайте на хора, които наричат нещата с инициали. Това е моята философия. Поне сега е такава. Де да беше такава и тогава…

Както и да е, хората от ТБГ — или поне някои от техните инженери — от време на време наричаха тази нова мрежа Адърланд. Като motherland без началното „т“. Мисля, че беше шегичка, ала не проумявах смисъла. Ние с Мелани и още някои хора се опитвахме да се сетим за какво ли ще се използва — бяхме решили, че ще е нещо като огромен ВР-тематичен парк, мрежова версия на Дисни — кошмар, който с всеки ден все повече се разраства в Калифорнийския залив, — но изглеждаше прекалено мощна дори и за нещо подобно. Дирструп постоянно ни повтаряше, че си губим времето, че трябва просто да млъкнем и да си приберем парите — честно да си призная, много бяха. Обаче в целия този проект имаше нещо наистина шантаво и тъй като десетина години след приключването на работата ни все още никой нищо не беше огласил, всички си признахме пред себе си, че не е било комерсиално начинание. Реших, че е било нещо, свързано с властите — „Телеморфикс“ винаги са поддържали дружески отношения с властите, особено с американските, разбира се. Уелс винаги е знаел интереса си.

— Ами тогава какво е било? — попита Рени. — И защо някой ще убива приятелите ви, за да го запази в тайна? И нещо важно за мен — каква връзка има това с малкото ми братче? Сюзън ван Блийк е говорила с вас, господин Сингх. Какво ви каза тя?

— Ей, сега ще стигна до там. Задръж малко. — Старецът протегна ръка към нещо, което не се виждаше. След миг в ръката му се появи чаша. Отпиваше дълго, на пресекулки. — Стаята не е „жива“ — обясни той. — Само аз съм жив. Така е по-добре — примлясна той. — Добре, стигнахме и до вашата част. Сюзън е имала известен късмет, докато е изследвала този ваш смахнат град. Сградите имали някои странни малки елементи от ацтекски тип — според архитектурната програма, която е използвала, — мънички детайли, неща, които само експертна система би могла да забележи. Така че взела да издирва хора, които се занимавали с това, с надеждата да намери някой, който би могъл да й помогне да определи що за град е това.

— И защо тогава се е свързала с вас?

— Не се беше свързала, но след като в списъка си от вещи и лица попаднала на име, което съм й споменавал, тя ми се обади. Направо ми изкара ангелите. Добре де, сетих се за това копеле. Беше един от боклуците на ТБГ. Като правехме охраната на тоя

Адърланд, трябваше да докладвам на него. Боливар Атаско.

— Атаско? — Рени озадачено поклати глава. — Мислех, че е археолог.

— С каквото и друго да се занимава, той беше шефът на проекта „Адърланд“ — изръмжа Сингх. — Изумях, естествено. Защото бях последният оцелял и знаех, че става нещо. Казах на Сюзън хич да не пипа там, по дяволите. Ще ми се… ще ми се да се беше обадила по-рано. — За миг нафукаността му сякаш се изпари. Той се опитваше да запази самообладание. — Тия лайна са я докопали още същата нощ. Сигурно само няколко часа след като бяхме говорили по телефона.

— О, Боже! Затова е написала бележката и веднага я е скрила — обади се Рени. — Но книгата — защо? Защо не е посочила само името му?

— Каква книга? — попита Сингх ядосан, че е загубил нишката.

— Една книга за… централноамериканските култури. Нещо такова. Този Атаско я е писал. И двете с Мартин я прехвърлихме, но не разбрахме каква е връзката.

До Мартин просветна прозорец.

— Ето я. Но както каза Рени, не сме я преглеждали внимателно.

Старецът присви очи и се взря в прозореца.

— „Палеолитна Мезоамерика“. Аха, спомням си, че беше написал някакъв известен учебник. Ала това беше много отдавна — може би ви трябва не точно това издание. — Той запрелиства книгата. — Първо на първо, в това издание няма снимка на автора. Ако искате да хвърлите едно око на това копеле, ще трябва да намерите по-старо издание.

Прозорецът се затвори.

— Ще видя какво мога да изровя — обади се Мартин.

— И така, какво точно знаем? — Рени притвори очи. Опитваше се да се абстрахира от мизерната стая и да навърже една с друга информационните нишки. — Атаско е бил начело на проекта „Адърланд“ и мислите, че хората, работили по него с вас, са били убити?

Сингх се подсмихна злъчно.

— Не мисля, а знам, девойче.

— Но какво общо има този… този град с каквото и да било — образът, който някой е вкарал в моя компютър? И защо тези хора ще си имат работа с брат ми? Нищо не схващам!

Сред стаята изникна нов прозорец.

— Прав сте, господин Сингх — обади се Мартин. — В предишното издание има снимка на автора.

Съдържанието на книгата потече като сив водопад, а после Рени се втренчи в снимката на Боливар Атаско — привлекателен мъж на средна възраст с тясно лице. Седеше сред стая с кичести растения и старинни статуи. Зад него, окачена на стената в рамка, имаше…

— Боже мили… — Рени протегна сим-ръката си, сякаш можеше да я докосне. Картината зад него не притежаваше сияйната жизненост на оригинала — беше само скица, акварелна рисунка като наброска на архитект — но без съмнение това бе онзи град, невъзможният, сюрреалиетичен златен град. До нея ! Ксабу изцъка изненадано. — Боже мили… — повтори тя.

— Нищо ми няма, !Ксабу. Просто съм малко замаяна. Много ми дойде. — Тя направи знак на приятеля си да се дръпне. Той се отдалечи с угрижено сим-лице — приличаше на герой от анимационен филм.

— Съвсем наскоро беше болна и се притеснявам за тебе — обади се !Ксабу.

— Сърцето ми е наред. Но имам проблеми с главата. — Тя уморено се обърна към стареца и Мона Лиза: — Значи какво имаме налице? Искам да кажа, нека го изясним. Някакъв смахнат археолог, който вероятно работи за ЦРУ или нещо подобно, построява огромна, свръхбърза ВР-мрежа. После започва да избива всички, работили над нея. По същото време изпраща брат ми — а може би и още няколко хиляди дечица — в кома. Междувременно ми изпраща някакви повлияни от ацтеките строителни проекти. Страхотно смислено, няма що.

— Наистина е много странно — обади се Мартин, — но все трябва да има някаква система в това.

— Кажи ми, когато се сетиш точно каква — отговори Рени. — Защо този човек ми изпраща картини на въображаемия град? Да не би това да е предупреждение да стоя настрана? Ако е така, дявол да го вземе, това е най-неясното предупреждение, което мога да си представя. Мога да повярвам, макар и трудно, че съществува някакъв проект, който тази група ТБГ — или както там се казват — искат да държат в тайна дори и да се наложи да избият няколко стари програмисти. Но какво общо има това с брат ми Стивън? Той лежи в безсъзнание в болницата. Замалко и мен да ме сполети същото с някакъв си филм на ужасите с прекалено много ръце, но засега няма да намесвам това, за да не усложняваме нещата. — Тя изсумтя отвратено. Беше като замаяна от умората и чувстваше, че всеки миг ще падне. — Какво общо, за Бога, има братчето ми Стивън с някакъв международен заговор? — Тя се обърна към Мартин, която от известно време мълчеше: — А ти какво знаеш за всичко това? И преди си чувала

за Адърланд. Какво знаеш за тези хора?

— Почти нищо — отвърна французойката. — Но историята на господин Сингх в съчетание с твоята ме кара да мисля, че тук е замесено нещо много по-голямо, нещо, което не разбирам напълно.

Рени си спомни думите на !Ксабу свиреп звяр. Малкият мъж улови погледа й, но грубият сим скриваше изражението му.

— Какво означава това? — попита тя Мартин.

Мона Лиза въздъхна — за миг промени израза на рисуваното си лице.

— Нямам отговори на въпросите ти, Рени, а само някаква информация, която вероятно повдига още повече въпроси. ТБГ, която господин Сингх спомена, ми е известна, макар и да не знаех досега, че е била свързана с Адърланд. Те наричат себе си Братството на Граала — или понякога просто Братството, — макар да се твърди, че в групата има и жени. Няма никакво сериозно доказателство дори за това, че тази група съществува, но съм чувала за нея много пъти от източници, на които вярвам. Наистина странна компания — всеки се различава коренно от другите: учени като Атаско, финансисти, политици. Носят се слухове, че други членове са от още по-гадна порода. Нищо друго не знам за тях със сигурност освен това, че са магнит за… как го казвате? За разни заговорнически теории. Те са като билдербергерите, или масоните от кръга „Илюминати“. Някои хора ги обвиняват всеки път, когато китайският долар падне или ураган прекъсне комуникациите по Карибското крайбрежие. Но за какво са им деца? Нямам никаква представа…

Това беше най-дългото изказване на Мартин, което Рени някога беше чувала.

— Да не би да са… педофили например?

— Те май създават маса неприятности, без всъщност да докосват децата с пръст — отбеляза Мартин. — Без съмнение богати и влиятелни хора като тях не биха прахосвали толкова много енергия, след като могат да си осигурят жертви по много по-лесен начин. По-скоро ми се струва, че се опитват да уплашат тези деца така, че да не си и помислят да припарят до нещо важно, а болестта е нещастен случай… страничен ефект.

— Органи — обади се Сингх.

— Какво означава това? — втренчи се в него Рени.

— И на богатите може да им се скапе здравето — обади се старецът. — Повярвайте ми, като стане на моите години, човек сериозно се замисля как би се чувствал с нов бял дроб или нов чифт бъбреци. Може и да е нещо, свързано с набавяне на органи. Това би обяснило защо не искат да наранят децата, а просто ги

изпращат в кома.

Студени тръпки сковаха Рени. А после я обхвана безпомощен, парещ гняв. Възможно ли беше това? Брат й, който беше почти детенце?

— Но това няма смисъл! Дори и децата накрая да умрат, семействата им трябва да дадат съгласието си за използването на органите. Ай болниците не ги продават просто така — на онзи, който плаща най-добре.

Смехът на стареца беше жлъчен.

— Млада си и затова вярваш в системата на здравеопазването, девойче.

Тя тръсна глава — предаваше се.

— Може би. Вероятно могат да подкупят лекарите и да вземат органите, но какво общо има това с вашите приятели и с онова, над което са работили… този Адърланд? — Тя се обърна и посочи „Палеолитна Мезоамерика“, която продължаваше да виси насред стаята на Сингх. — И защо Атаско, крадецът на органи, ще ми изпраща картина на това място? Просто няма никакъв смисъл.

— За някого има — сърдито се обади старецът. — Иначе нямаше да съм последният оцелял програмист, изготвил програмата за охрана на този проект. — Той внезапно подскочи, сякаш през него беше преминал ток. — Чакайте малко. — Той дълго не каза нищо. Другите го гледаха и се чудеха. — Аха — изрече най-накрая. Говореше на някого, който явно не беше в стаята. — Е, да, това е интересно. Изпрати ми информацията.

— С кого говорите? — попита Рени.

— С едни съседи от Дървесната къща — с комитета по сигурността. Изчакайте малко. — Той отново млъкна и се заслуша, после рязко довърши разговора си и продължи: — Очевидно някой е душил наоколо и е разпитвал за Мелхиор. Това беше прякор, който използвахме ние с Фелтън — онзи, дето получи в метрото така наречения инфаркт. Използвахме го в някои договори за програми, такива работи. Пристигат тия на едно събрание на програмисти и започват да разпитват за Мелхиор. Много нахално от тяхна страна — да влязат в Дървесната къща и да се държат по този начин. Както и да е, програмистите са им скочили.

Рени усети, че кожата й настръхва при мисълта, че врагът е бил толкова близо.

— Са им скочили ли?

— Били са двама. Сега получавам снимката им. Нали разбирате, разпратил съм навсякъде съобщение, че на всеки, който разпитва за колегите ми от проекта „Адърланд“, трябва да се гледа с изключително подозрение и по възможност да бъде

разпитан.

!Ксабу подпря длани на бедрата си и се изправи.

— Обаче са избягали, така ли?

— Да, но имаме над какво да работим — как са се вмъкнали, под каква самоличност са се представили, такива неща.

— Изглеждате доста спокоен — обади се Рени. — Тези хора са убили приятелите ви, убили са Сюзън. Те са опасни.

Сингх вдигна рунтавите си вежди и се усмихна.

— Там, в РЖ, те може да са по-опасни и от дявола, но Дървесната къща си е наша. Дойдеш ли тук, играеш по нашата свирка. Ето я снимката.

Насред стаята на Сингх изникнаха две фигури на здравеняци. Снимката се увеличи и изпълни по-голямата част от стаята. Двамата симове висяха един до друг във въздуха — единият очевидно беше хванат в момент на говорене. Другият беше доста безличен, но онзи, който говореше, беше опасан в кожи и ремъци, сякаш беше излязъл от някое евтино филмче по мрежата.

— Виждали сме тези хора и преди — обади се !Ксабу. Рени с отвращение загледа мускулестите тела.

— Да, виждали сме ги. На онова място, където ни заведе отначало — обърна се тя към Мартин. — Приятелят ти сметна, че имат нужда от моден консултант, спомняш ли си? — Тя се намръщи. — Предполагам, че тук е невъзможно да се набиваш на очи, но този… — Тя едва потисна усмивката си по адрес на варварина — направо си е играл с късмета си. Искам да кажа, прилича точно на сим, който някое от приятелчетата на брат ми би използвало в мрежовите игри. — Мисълта за Стивън я отрезви и прогони моментната й веселост.

— Скоро ще знаем повече за тях — намеси се Сингх. — Щеше ми се обаче онези на събранието да са действали по-внимателно — щеше да е хубаво да разберем какво точно са искали, преди да им позволим да разберат, че сме ги следили. Но инженерите са си такива. Действат нежно и внимателно като гюлета.

— Значи и това ще го добавим в сметката — обади се Рени. — Всичките онези щуротии — и после пращат двойка шпиони, които изглеждат като излезли от някоя детска интерактивна игричка — „Борак, господарят на каменния век“ или нещо такова.

— За шпиони, които идват в Дървесната къща, е доста умно — нехайно подхвърли Сингх. — Тук всички са откачалки. Казвам ви, работил съм за тоя тип Атаско и той изобщо не е тъп. Лигав е като слуз на плужек. — Той вдигна ръка и отново се заслуша в беззвучния глас. — Е, това е нещо. Да. Задръжте ги. Ще

дойда да говоря с тях, когато свърша тук. — И пак се обърна към тях: — Очевидно преди това тия са се мотали с хлапетата от клуба, така че можем да получим някаква информация от тях. Да разговаряш с тези хлапета обаче е все едно да приказваш със статично електричество…

!Ксабу, който разглеждаше внимателно изображенията на натрапниците, се приближи до Рени.

— Какво ще правим сега?

— Можем да се опитаме да разберем повече неща за Адърланд — обади се Мартин. — Опасявам се, че са били толкова внимателни с информацията, колкото и с другите форми на сигурност, но може пък да успеем да…

— Правете, каквото си щете — прекъсна я Сингх, — но ще ви кажа аз какво ще направя. Ще отида да намеря тия копелета.

Рени се втренчи в него.

— Какво искате да кажете?

— Точно това, което казах. Тези хора си мислят, че могат да се крият зад парите си в къщите си крепости и в корпорациите си. И най-вече си мислят, че могат да се скрият в скъпата си мрежа. Аз обаче съм помагал да се построи тая проклета мрежа и се хващам на бас, че мога да се промъкна обратно в нея. Нищо не може да свърши работа по-добре от един малък старомоден акизу. Нали искате да ги съдите? Ами хайде тогава. Когато свършите с цялото това търчане, аз отдавна ще съм умрял. Нямам намерение да чакам.

Рени не успяваше да проследи мисълта му.

— Ще отидете в този Адърланд, това ли искате да кажете? Правилно ли разбрах? Просто ще пробиете защитата, ще поразгледате и ще попитате хората вътре: „Ей, случайно някой от вашите да е пращал деца в кома или да е убивал приятелите ми?“ Страхотен план. Сингх изобщо не се притесни.

— Ти прави, каквото искаш, девойче — това тук не ти е казарма. Просто ти казвам какво смятам да направя аз. — Млъкна и прехапа устна. — Но ще ти кажа и нещо безплатно. Искаш да разбереш къде се намира този твой град, така ли? Защо изглежда толкова истински, а не можеш да го намериш никъде в познатия свят? Ами защото е в мрежата на Атаско.

Рени не каза нищо. Думите на стареца звучаха правдоподобно.

— Този Адърланд е в центъра на загадката — заговори бавно Мартин. Нарисуваните от Да Винчи очи се бяха съсредоточили върху нещо, което не се намираше в стаята. — Май всички пътища водят натам. Той съществува, той е някакво място. За създаването му са изразходвани невероятни суми. Най-големите

умове на две поколения са се мъчили над него. Заобиколен е от секретност. Какво може да иска това Братство на Граала? Просто да набавя и да продава органи? И само това да е, си е достатъчно ужасно. Или е нещо по-голямо и много по-трудно за разбиране?

— Какво например — да завладеят света ли? — Сингх грубо се разсмя. — Хайде бе, това е най-старото и най-скапаното клише от книгите. Освен това, ако тези хора са такива, каквито изглежда, че са, те вече притежават половината свят. А че нещо са намислили, няма съмнение.

— Има ли там някаква планина? — неочаквано попита ! Ксабу. — Огромна черна планина. Върхът ѝ е чак в облаците.

Никой не отговори, а Сингх сякаш малко се подразни, но Рени внезапно усети как някакъв спомен, неясен откъслек от сън, преминава през паметта ѝ като хладен повей. Черна планина. И тя я беше сънувала. Може би Мартин беше права. Може би наистина всички пътища водеха към Адърланд. Ами ако Сингх беше единственият, който можеше да я вкара там…

— Ако наистина се вмъкнете — каза тя, — можете ли да вземете с вас и други хора?

Старецът вдигна вежди.

— За себе си ли говориш? Искаш да дойдеш с мен, така ли? Казах ти, че това тук не е казарма. Но щом аз ще върша работата, то аз ще командвам. Би ли могла да го преживееш, Шака Зулу?

— Да. Поне така си мисля. — Изведнъж, съвсем необяснимо, тя откри, че е започнала малко да харесва това смахнато старче. — Не разполагам обаче с прилично оборудване — дори и това тук вече няма да мога да го използвам — посочи тя сима си. — Току-що ме изхвърлиха от работа заради тези неща.

— Имаш комуникатор и очила, Рени — напомни ѝ !Ксабу.

— Не става — властно махна с ръка Сингх. — Домашна система? Някоя от онези кутийки на „Критапонг“ или нещо такова? Това може да отнеме часове, дори дни, и то само за да се вмъкнем вътре. Даже и преди двайсет и пет години сигурно би било почти невъзможно човек да се вмъкне в тази система. Един Господ знае доколко са усъвършенствали защитата оттогава. Ако някой от вас идва с мене, трябва да е готов да остане включен часове наред. После, ако се промъкнем, ще имаме нужда от най-доброто входно-изходно оборудване, което можем да намерим. Този град, който ти е направил такова впечатление, е показателен пример за процесорната им мощ. Там има невероятно количество информация — абсолютно всичко, и всяко нещо може да е важно.

— Бих ти предложила да те включа към една от моите връзки, Рени — обади се Мартин. — Но се съмнявам, че твоят комуникатор ще се справи с такъв широк обхват. Във всеки

случай това няма да реши проблема ти, ако искаш да останеш включена за продължителен период.

— Можеш ли да се сетиш за нещо друго, Мартин? Отчаяна съм. Не мога просто да си седя и да чакам дали Сингх ще намери нещо.

Нито пък й минаваше през ума да се довери до такава степен на умението на Сингх да действа внимателно, след като веднъж пробие защитата. По-добре щеше да бъде и тя да отиде с него.

— Ще… ще го обмисля. Може и да съм в състояние да направя нещо.

Изпълнена с надежда и благодарност, Рени в началото не разбра, че и Мартин също се готви да се присъедини към експедицията. Но преди да успее да помисли върху това, изневиделица насред стаята изникнаха сонм жълти маймунчета, които се въртяха като рисувано торнадо.

— Йееее! — извика едно от тях. — Ужасно племе е управляващо племе!

Маймунчетата кряскаха и се въртяха като есенни листа, събаряни от вятър.

— Боже мили, къш оттук, деца! — викна Сингх.

— Искал да ни видиш, апа Куче! Искал да види! Ей ни на!

Те се завихриха към снимката на двамата натрапници, които продължаваха да се люлеят насред стаята като знамена на парад. Една маймунка изскочи от облака с бананов цвят и увисна пред тях.

— Знаех си! — изписука тя. — Приятели наши! Знаех си!

— Защо вие изгонили тях? — викна друга. — Сега скука, скука, скука!

Сингх поклати глава с отвращение.

— Не съм ви викал тук, а казах, че по-късно ще си поговоря с вас. Как влязохте бе, малки чудовища? Абе какво, да не би да ядете кодове?

— Племе хакери. Ситни-дребни, бързи-първи, много разбират!

— Врели сте си носа, където не трябва. Исусе Христе, какво още има?

Сега образите на натрапниците бяха обкръжени от мънички жълти създания. Рени усети, че се кокори насреща им. По краищата на вихрещата се тълпа няколко от тях си подхвърляха нещо мъничко, лъскаво и полирано.

— Какво е това? — попита тя рязко. — Какво сте домъкнали?

— Наше! Намерили го! — Една шепа микромаймунчета се скупчиха около златното късче.

— Къде го намерихте? — попита Рени. — То е точно като

онова, което бяха оставили в системата ми!

— Намерили там, където били наши приятели! — викна отбранително едно маймунче. — Те не видели, ние видели! Ужасно племе, око трепач!

— Дайте ми го — изръмжа Сингх, тръгна към тях и го грабна.

— Не твое! Не твое! — разкрещяха се те.

— Внимавай! — предупреди го Рени. — Нещото, което вкара картината в моята система, изглеждаше по същия начин.

— Какво направи, за да ти я покаже? — попита Сингх, но преди тя да успее да отговори, предметът, който приличаше на скъпоценен камък, започна да излъчва пулсиращо сияние и изчезна с внезапно лумване в бяло. За момент Рени не виждаше абсолютно нищо. Малко по-късно, докато се взираше във вече познатия изглед от златния град, пред очите й продължаваха да танцуват отблясъци.

— Това е невъзможно. — По гласа на Сингх личеше, че е бесен. — Никой не може да се вмъкне под носа ни в Дървесната къща с толкова много информация — ние сме построили това място!

Образът рязко потрепери и се сви до една-единствена мигаща точица. След миг пак се разшири и придоби нова форма.

— Вижте! — Рени не смееше да помръдне от страх да не повреди информацията. — Вижте! Мартин, какво е това?

Мартин не отговори.

— Не се ли сещате какво е? — обади се Сингх. — Боже, чувствам се като изкопаемо. Това са го използвали едно време, преди да измислят часовниците. Пясъчен часовник.

Всички гледаха как пясъкът бързо изтича през тясната шийка. Дори ужасното племе беше увиснало във въздуха и гледаше в захлас, без да шавне. Точно преди да се изсипят и последните песъчинки, картината изчезна. Пред погледите им се появи нещо друго — този път по-абстрактно.

— Нещо като мрежа… — отбеляза Рени. — Не, май че е някакъв… календар.

— Но на него не са означени нито датите, нито пък месеците.

Сингх се взираше напрегнато. Рени броеше. Щом свърши, мрежата примигна и изчезна безследно.

— Първите три седмици бяха задраскани — оставени бяха само последните десет дни.

— Какво, по дяволите, става тук? — изскърца със зъби Сингх. — Кой е направил това и какво, дявол да го вземе, се опитват да ни кажат?

— Мисля, че мога да отговоря на втория въпрос — обади се ! Ксабу. — Който и да се е опитал да ни съобщи за този град, сега

се опитва да ни каже и още нещо.

— !Ксабу е прав — обади се Рени, обзета изведнъж от някаква непоколебима увереност. Вече нямаше избор — бяха й го отнели. Можеше да продължи единствено напред, нещо я влечеше към неизвестното. — Не знам защо, не знам и дали ни заплашват или предупреждават, но току-що ни съобщиха, че времето ни свършва. Останали са ни десет дни. Толкова време имаме.

— До какво са ни останали десет дни? — настоятелно попита Сингх.

Рени само поклати глава.

Една маймунка изпърха и увисна пред нея — жълтите крилца пляскаха бързо като на колибри.

— Сега ужасно племе наистина ядосало се — каза тя и вирна мъничката си брадичка. — Какво направили с наша лъскава джунджурия?

ТРЕТА ЧАСТ
ДРУГА ЗЕМЯ

Росата бавно капе, сънища
се сбират:
копия незнайни дръзко
пред моите разбудени от
сън очи
внезапно прелетяват,
а после — трясъкът на
конниците повалени,
викове и врява
на хиляди незнайни армии,
погиващи покрай
ушите ми, се блъскат.
А ние, дето още мъчим се
край онзи гроб
гранитен на брега,
край сивата грамада
каменна на хълма,
в роса удавен,
щом денят започне да
потъва,
тъй отегчени от
световните империи,
на теб се кланяме тогава,
о, господарю на звездите
неподвижни
и на дверите пламтящи.

Уилям Бътлър
Йейтс

ПЪРВА ГЛАВА
ПОД ДВЕ ЛУНИ

МРЕЖА/ЗДРАВЕ: Увреждания от зараза могат да бъдат и обратими.

(Картина: потребителите на „заряд“ на ъгъла на две улици в Марсилия.)

Диктор: „Клинсор груп“, една от най-големите компании за медицинско оборудване в света, съобщи, че скоро ще изнесе на пазара средство за премахване на увреждания, дължащи се на пристрастяването към софтуера за дълбока хипноза, наричан от онези, които го използват, „заряд“.

(Картина: лабораториите „Клинсор“ — тестуване върху доброволци.)

Новият метод, наричан от инвеститорите НПП, или „неврално препрограмиране“, кара мозъка да намира нови синтетични пътища, които да заместят увредените от прекомерна употреба на „заряд“…

Златната светлина се превърна в чернота и шум.

Нещо се удряше в него. Той риташе, но краката му не срещаха нищо. Безкрайни мигове се мяташе безпомощно. После светът около главата му се разпълзя. Пое въздух, за да се вкопчи в чудесния сребърно-сладък нощен въздух, при което го прободе пронизваща болка.

Гали, когото стискаше в прегръдките си, изплю вода и пое въздух. Пол поотслаби малко прегръдката си, така че да може да използва свободната си ръка, за да ги задържа на повърхността. Тук водата беше по-мека, отколкото на онова място в реката, където се бяха гмурнали. Може би течението ги беше отнесло далече от абаносовата жена и онова ужасно създание.

Но как ли бяха останали под водата толкова дълго, че вече беше нощ? Само преди миг беше късен следобед, а сега, ако не броим разпръснатите звезди, небето беше тъмно като в рог.

Нямаше смисъл да се опитва да го проумее. Пол виждаше бледа светлина там, където трябваше да е брегът. Придърпа Гали и му прошепна — тревожеше се да не би ужасните им преследвачи да са някъде наблизо:

— Дишаш ли? Можеш ли малко да поплуваш?

Момчето кимна и Пол го потупа по мократа глава.

— Добре. Плувай пред мене към онази светлина. Ако се умориш много или започнеш да се схващаш, не се плаши — зад тебе съм.

Гали му хвърли изцъклен, неразгадаем поглед, а след това заплува кучешката към далечното сияние. Пол плуваше зад него — загребваше бавно и това му се струваше странно естествено, сякаш е било време, когато често го е правел.

Вълните бяха ниски и кротки, течението — съвсем слабо. Пол усети как леко се отпуска, щом се остави на ритъма на собствените си движения. Реката беше станала съвсем различна: водата беше почти приятно топла и имаше сладникав, пикантен мирис. Зачуди се дали става за пиене, но реши, че сега това би било направо авантюра. По-добре да опита, след като вече имат твърда почва под краката си. Кой знае колко по-различно можеше да е тук.

Когато приближиха към светлината, Пол забеляза, че тя идва от високи пламъци — огън или сигнален фар. Гореше не на брега, а върху някаква пирамида на каменен остров. Островът беше дълъг само десетина метра, имаше каменни стъпала, които тръгваха от основата на пирамидата чак до самата вода. Зад пирамидата в другия край на острова сред малка горичка имаше каменна постройка.

Щом се приближиха, Гали изскочи над водата и се замята. Пол бързо заплува напред и обгърна с ръка мършавите гърди на момчето.

— Схвана ли се?

— Във водата има нещо!

Пол се огледа, но повърхността, изпъстрена с назъбените отражения на пламъците, му изглеждаше гладка.

— Не виждам нищо. Хайде, почти стигнахме.

Той зарита силно, като тласкаше и двамата напред, когато нещо тежко се блъсна в пищялите му. Пол извика изплашен и нагълта вода. Кашляйки, заплува с всички сили към каменните стъпала.

Нещо огромно се движеше точно под тях. Надигна се и ги отхвърли встрани. Само на няколко метра от себе си Пол видя първо един, а после цяла дузина змиеподобни силуети да се подават над повърхността и да се гърчат в различни посоки. Гали се бореше с водата и се мъчеше отчаяно да стигне до стъпалата. Още съвсем малко и Пол щеше да бъде до тях.

— Спри! — изкрещя той в ухото на Гали, но момчето продължаваше да се мята немощно. Пол с мъка успя да го вдигне над водата, зарита силно с крака и го метна на широкото стъпало. Усилието върна Пол обратно под водата. Очите му се

разшириха от ужас. Нещо огромно, черно, безлико, със зинала разкъсана паст, пълна с изкривени шипове, протягаше безбройните си възлести ръце към него. Беше твърде късно да прави опити да се добере до стъпалата. Гмурна се и сви крака, за да потъне колкото може по-надълбоко. Ръцете се виеха над главата му. Усети как нещо еластично се промъкна край него, подхвана го и го преобърна. Изскочи на повърхността като плавник на въдица — не можеше да разбере къде е горе, къде е долу, нито пък беше сигурен, че все още го е грижа за това. В този миг една тънка ръка го стисна за китката. Човешка ръка.

— Връща се! — пронизително изпищя Гали.

Пол се изкатери на стъпалото, което беше под водата. С помощта на момчето се измъкна по хлъзгавия камък на сушата. Едно лъскаво черно тяло се стрелна към него и се плъсна на камъка съвсем близо до тях. След това се плъзна бързо обратно в реката и вдигна вълни, високи около метър, които се разляха по стълбите.

Пол запълзя по стъпалата и се изкачи на площадката в основата на малката пирамида. Опря гърба си до най-ниския ред квадратни камъни, седна и обхвана с ръце коленете си. Целият трепереше.

— Студено ми е — обади се най-накрая Гали.

Пол се изправи, но краката не го държаха. Протегна ръка да помогне на момчето.

— Хайде да отидем да погледнем там, при дърветата.

Покрита с плочки пътека водеше от пирамидата към горичката. Пол разсеяно забеляза орнаментите под краката си — сложно преплетени спирали, които му изглеждаха някак странно познати. Намръщи се. Толкова малко неща си спомняше ясно. А къде ли се намираше сега?

Дългите сребърни листа на дърветата, които заобикаляха полянката, тихо свистяха, щом вятърът ги духнеше и започнеха да се търкат едно в друго. Върху ниска каменна могилка в средата на полянката имаше малка каменна сграда, която беше отворена. През сребърните дървета се процеждаше съвсем малко светлина от фара върху пирамидата, но тя беше достатъчна Пол да забележи, че в сградата, както и из целия остров, нямаше никого. Приближиха се и влязоха вътре. Каменната маса в средата на помещението беше отрупана с големи купчини плодове и конусовидни хлябове. Преди Пол да успее да го спре, Гали отчупи къшей от мекия, топъл хляб и го натъпка в устата си. Пол се поколеба само за миг и направи същото.

Изядоха и няколко плода — за да стигнат до меката им сладка сърцевина, трябваше да разкъсат твърдата външна кора. С

омазани от сока пръсти и брадички те се облегнаха на хладните плочки на стената и се отпуснаха в доволно мълчание.

— Много съм уморен — най-сетне промълви Пол, но Гали съвсем не го слушаше. Момчето вече беше изпаднало в дълбок, наподобяващ смърт сън, свито като зайче в краката му. Той се опитваше да се пребори със съня — според него момчето си заслужаваше да го пази, — но най-накрая умората го надви.

Внезапно Пол се събуди. Първото нещо, което видя, беше луната — някъде високо в небето. Това му вдъхна като че ли някаква увереност. Ала щом забеляза странно неравния й силует, увереността му изведнъж изчезна. После видя и втората луна.

Шумът, който го беше събудил, все повече се засилваше. Безспорно беше музика — съвсем ясна. Не можеше да е друго. Някакво мелодично пеене на език, който не му беше познат. Закри с ръка устата на Гали и леко го побутна, за да се събуди. Когато момчето схвана какво става, Пол махна ръката си. Втренчиха се навън и видяха дълга плоска лодка, която се плъзгаше покрай острова, ярко осветена от факли. В нея се виждаха някакви фигури, но Пол не успя да ги различи през дърветата. Реши да изведе Гали навън, в горичката — тя му изглеждаше по-добро скривалище.

Приклекнали под едно от дърветата със сребърни листа, те видяха как лодката забави ход и носът й спря до пирамидата. Някаква набита, но пъргава фигура скочи и я привърза към кея. После взе да се върти на едно място, вдигнала горната си част така, сякаш души въздуха. Онова, което Пол видя ясно на светлината на фара, го накара да трепне. Лъскавата кожа и издължената муцуна на съществото бяха по-скоро животински, отколкото човешки.

Някакви тъмни силуети започнаха да се прехвърлят от лодката на площадката под пирамидата. В ръцете им проблясваше нещо — сякаш ножове. Пол реши да използва този момент, за да вдигне Гали на най-ниския клон на дървото. После и той се закатери сред клоните — там по-трудно щяха да ги забележат.

Това беше по-добра наблюдателница за него. Той установи, че лодката е всъщност ладия, дълга колкото една трета от острова, украсена със сложни дърворезби и шарки. В средата имаше кабина с колони, където вееха някому с ветрила, а по целия борд имаше факли. За негово успокоение не всички на борда приличаха на зверове. Онзи с муцуната и другите около него явно бяха екипажът. А тези, които сега слизаха на острова, макар че бяха необичайно високи, по всичко останало приличаха на хора, явно войници — бяха в доспехи и носеха дълги копия

или мечове.

Огледаха се бързо наоколо и дадоха сигнал на спътниците си на борда. „Толкова голяма въоръжена група на такъв малък остров, а изглеждат необичайно нащрек“ — помисли си Пол. Приведе се, за да вижда по-добре през листата. Когато последният пътник излезе, той за малко не падна на земята.

Беше висока колкото войниците и смайващо красива. Странният лазурен оттенък на кожата ѝ, който личеше дори на лунната светлина, не намаляваше удивителната ѝ красота. Очите ѝ бяха сведени, но стойката на шията и раменете ѝ, цялата ѝ осанка говореше за дързост. Корона от блещукащи скъпоценни камъни придържаше вдигнатата ѝ гъста, тежка тъмна коса. Най-поразителното от всичко обаче бяха прозрачните криле, които се виждаха зад раменете ѝ. Тънки като хартия и с цвят на опушено стъкло, те проблеснаха под луната, щом тя излезе от кабината.

Но го зашемети нещо друго. Той я познаваше.

Не можеше да каже къде и кога я е виждал преди, но познаваше тази жена — позна я толкова бързо и беше толкова убеден в това, сякаш бе видял собственото си лице в огледало. Не знаеше името ѝ. Не знаеше нищо за нея. Но я познаваше и знаеше, че някак му е скъпа.

Малката ръка на Гали се протегна да го подкрепи. Пол си пое дълбоко въздух и усети, че ще се разплаче.

Тя слезе от високия борд на ладията по мостика, който бяха спуснали моряците зверове, после бавно тръгна към острова. Дрехата ѝ представляваше безброй прозрачни нишки, които я окръжаваха като мъгла — дългите ѝ крака и стройното ѝ тяло прозираха като сенки. Войниците я следваха съвсем плътно, сякаш я пазеха, ала на Пол му се стори, че тя като че ли върви с неохота. „Може би остриетата на ножовете са предназначени по-скоро да я подбутват, отколкото да я защитават.“

Тя спря и дълго време остана на колене пред пирамидата. След това бавно се изправи и тръгна по покритата с плочки пътека към сградата, в която бяха спали Пол и Гали. Един мършав мъж в роба я следваше на няколко крачки. Пол беше така завладян от грацията на движенията ѝ, от странно познатото ѝ лице, та чак когато тя стигна до тяхното дърво, му хрумна, че щяха да забележат, че двамата с Гали са яли от жертвената трапеза в малкия храм. И тогава какво ли щеше да стане? На толкова малък остров беше невъзможно да се скриеш.

Връхлетя го внезапен страх. Изглежда, бе си поел дъх малко по-шумно, или може би нещо друго бе привлякло вниманието ѝ, но щом тъмнокосата жена мина под дървото, тя вдигна поглед нагоре и го видя. Очите им се срещнаха само за миг, но Пол

усети, че тя го вижда и разпознава. След това жената спокойно пак сведе очи, сякаш просто се бе загледала в нощното небе, и не издаде с нищо, че го е забелязала. Пол затаи дъх, когато мъжът с робата мина отдолу заедно с още войници, но никой от тях не погледна нагоре. Щом стигнаха до могилата, Пол слезе от дървото колкото може по-тихо и свали Гали. След това поведе момчето през горичката към брега. В този миг откъм храма долетяха силни гневни крясъци. Онзи с робата и войниците бяха разбрали, че на техния свещен остров са проникнали крадци.

Пол чу тежки стъпки и трополене, но двамата вече бяха стигнали до реката. Бързо пусна Гали във водата, после и той се плъзна до него. Войниците си подвикваха нещо. Онези, които бяха останали в лодката, се затичаха по мостика, сигурно, за да се притекат на помощ на другите.

Гали се вкопчи в каменния бордюр. Пол се приближи и му зашепна нещо на ухото. Момчето кимна и заплува към ладията. Пол го последва, като се опитваше да държи главата си по-дълго под водата и да вдига възможно най-малък шум. Двама войници, облегнати на копията си, стояха на кърмата и наблюдаваха как другите претърсват острова. Гали и Пол безшумно се плъзнаха покрай тях към носа на ладията, за да използват самия борд за прикритие. Пол се улови за сложната дърворезба близо до ватерлинията. Гали се вкопчи в ризата му. Двамата потънаха в сенките и напрегнато зачакаха.

Най-накрая войниците взеха да се връщат. Пол се зачуди дали да не се качат на острова, но изведнъж чу гласа на жената — и тя се връщаше на ладията. Това реши нещата. Вкопчи се още по-здраво в резбата и още по-силно хвана Гали. Ладията започна да се оттласква от брега. Известно време Пол се чудеше на лекомислието си — беше влязъл с момчето отново във водата, където само преди часове ги бе нападнало някакво странно чудовище. Дали тази жена не замъгли способността му да преценява? Знаеше само, че не може да я остави да отплава току-така. Гали изглеждаше спокоен и изпълнен с доверие, ала Пол продължаваше да се чувства като предател.

Нощта беше тъмна като къпина. Двете луни, които така го тревожеха, все още бяха най-яркото нещо на небето. Ладията се движеше бавно, но стабилно срещу слабото течение. Това не създаваше големи трудности на Пол, но скоро той усети, че започва да се уморява. Посегна да откопчае колана си и едва тогава осъзна, че дрехите му са други — когато беше влязъл в реката, те бяха съвсем различни. Спомените му бяха обезпокоително смътни. Двамата с момчето бяха избягали от Осемте квадрата — бягаха и от една жена в черно, и от някаква

друга, още по-страшна заплаха, но почти нищо друго не си спомняше. А, да, беше участвал и в някаква ужасна война. Но не беше ли това някъде другаде? И с какво ли е бил облечен преди, та е толкова сигурен, че сега дрехите му са други?

Носеше торбести панталони и нещо като кожен елек, без риза отдолу. Когато се изкачи на острова, не си спомняше да е бил обут с нещо, а и сега беше бос. Ала имаше дълъг пояс, увит два пъти около кръста. Реши да зареже всякакви въпроси — все едно не можеше да им отговори, — свали пояса си и го промуши през един филигранен орнамент точно над ватерлинията. Когато го закрепи, прокара го под мишниците на Гали. След това разшири примката, пъхна се зад момчето и притисна гръб към борда. Сега и двамата бяха здраво завързани и Пол успя най-после да отпусне уморените си мускули.

Ладията напредваше и ритмично се издигаше при всяко натискане на веслата. Пол се чувстваше като валмо водорасли, подмятано от топлите вълни. Главата на Гали леко се удряше в шията му. Нежните води, които го люлееха, най-накрая го приспаха.

Събуди се изведнъж от сърбеж, обхванал сякаш цялото му тяло. Щом се размърда в импровизираната си сбруя и се опита да разгони същества, които го жилеха — каквито и да бяха те, — пурпурното небе рязко се оцвети в болезненозелен цвят, а водата стана матова, медноoранжева. Въздухът запращя от статично елекричество. Внезапно част от водата се надигна високо, сякаш нещо огромно бе изплувало от дъното, а другата част си остана гладка. Между двете половини дори имаше ясен, отчетлив ръб, като че ли водата беше твърда като камък. След миг сърбежът стана още по-силен и Пол извика. Гали се събуди, страшно се изплаши и също изкрещя. Небето отново се сгърчи и само за секунда стана призрачнобяло. После болезненият сърбеж спря, небето трепна и пак стана нормално, а водата отново се изравни — никакви вълни, дори и съвсем слаби, не отбелязаха промяната.

В сумрака Пол стоеше вторачен в нищото. Трудно си спомняше каквото и да било, но беше съвсем сигурен, че никога досега не е виждал такава вода. За момент целият свят се бе изкривил и сгърчил, сякаш бе нарисуван върху лист хартия и някой яростно бе смачкал листа.

— Какво… какво беше това?… — Гали се мъчеше да си поеме дъх. — Какво стана?

— Не знам… Аз… мисля, че…

Докато се мъчеше да измисли някакво обяснение, цялата резбована част, за която бяха завързани двамата с момчето, се

отцепи от борда. Пол здраво сграбчи Гали и му помогна да се хване за парчето резбовано дърво, което се въртеше бавно във водата близо до тях. То беше по-дълго от Пол и достатъчно дебело, за да могат да се вкопчат в него — това им дойде добре: лодката, която изобщо не бе усетила загубата, бързо се отдалечаваше. Скоро тя се стопи в мъгливата дрезгавина. Отново бяха сами.

— Шшшт! — прошепна Пол на Гали. Щом престанеше да кашля и да плюе вода, момчето плачеше. Очите му бяха зачервени. — Ще се оправим. Нали разбираш, сега ще плуваме.

— Не, аз няма… аз… сънувах нещо. Сънувах, че Бей е долу, под водата, на пясъчното дъно. Беше самотен, нали разбираш, и искаше да отида при него да си играем.

Пол присви очи, за да види брега. Ако беше достатъчно близо, биха могли да доплуват въпреки течението. Макар и слабо, то беше постоянно и ги отнасяше. Но дори и земята да беше близо, мъглата и сумракът я скриваха.

— Кой? — попита той разсеяно.

— Бей. Сънувах Бей.

— А кой е той?

Гали се облещи насреща му.

— Брат ми. Ти се запозна с него. Не помниш ли?

Пол не можа да каже нищо.

Известно време плуваха, вкопчени в дървото. Небето започна да просветлява. Пол се чувстваше все по-изтощен и се страхуваше, че няма да може дълго да държи и дървото, и Гали. Както размишляваше коя посока да избере — пък да става, каквото ще, — забеляза, че през мъглата към тях се плъзва дълга сянка.

Беше лодка — не толкова голяма като тържествената ладия, а скромна рибарска лодка. И в нея един-единствен изправен силует. Щом лодката приближи, Пол видя, че е едно от онези същества с муцуните. То загреба с единственото си дълго весло и лодката спря на няколко метра от тях. Приклекна и ги заоглежда. От дългата му муцуна стърчаха криви зъби, но в жълтите му очи проблясваше безспорен разум. На дневна светлина Пол за първи път забеляза, че лъскавата му кожа е леко зеленикава. След малко то се изправи и вдигна веслото във въздуха, сякаш се готвеше да ги удари.

— Остави ни на мира! — Пол започна трескаво да пляска и най-накрая успя да изтика дървото между тях двамата и зурлестия.

Чудовището не замахна, но известно време продължи да ги гледа втренчено. След това спусна плоския край на веслото във

водата само на няколко сантиметра от ръката на Пол. Вдигна ноктестата си лапа — някакво далечно подобие на жабешка — и направи жест, който Пол нямаше как да сбърка: хвани се, хвани се!

Пол не искаше да му се довери, но ясно съзнаваше, че ако се хване за единия край на веслото, ще подобри защитната си позиция. Протегна се и го хвана. Съществото задържа веслото, като се подпираше на лодката, за да не го прекатури тяхната тежест. Щом се приближиха достатъчно, Пол вдигна Гали и го прехвърли в малката лодка. После се прехвърли през борда и той, без да сваля очи от спасителя си.

Съществото каза нещо. Гласът му прозвуча като патешко крякане. Пол се взря в него и поклати глава.

— Не разбираме езика ти.

— Какъв е той? — попита Гали.

Пол пак поклати глава. Странното същество рязко се наведе и бръкна в голям кожен чувал на дъното на лодката. Пол се напрегна и се изправи. Съществото се надигна — светналите му очи и длъгнестото му лице издаваха задоволство — и протегна ръце. Във всяка държеше парче кожен ремък с по едно голямо полирано мънисто, нанизано на него. Мънистата бяха кремави и с излъскана повърхност като сребристи перли. Пол и Гали продължаваха да го гледат. Тогава съществото пак се наведе, измъкна трети ремък с мънисто и го завърза на своята шия — мънистото прилепна във вдлъбнатината. На Пол му се стори, че то за миг засия, после промени цвета си и стана бледо жълтеникаворезедаво като оттенъка на кожата му.

— А сега побързайте — обади се съществото. В гласа му все още се долавяше леко крякане, но иначе говореше напълно разбираемо. — Побързайте, че слънцето скоро ще изгрее. Не трябва да ни хващат в Големия канал извън разрешеното ни време.

Пол и Гали закачиха ремъците на вратовете си. Пол усети как мънистото се затопля на шията му. След малко започна да го чувства като част от себе си.

— Как се казвате? — попита ги съществото. — Аз съм Клуру от рибарите.

— Аз… аз съм Пол. А това е Гали.

— И двамата сте телари.

— Телари ли?

— Че как иначе! — каза Клуру съвсем убедено. — Вие сте телари точно както аз съм уламар. Вижте се! Вижте и мене!

Пол сви рамене. Не ще и дума, спасителят им беше по-различен от тях.

— Каза, че сме в… в Големия канал?

Клуру набърчи ниското си кучешко чело.

— Разбира се. Това дори и теларите би трябвало да го знаят.

— Ние… плуваме отдавна във водата.

— Аха. И не сте много в ред — кимна той доволно. — Разбира се. Тогава трябва да дойдете да ми погостувате, докато мислите ви отново се подредят.

— Благодаря ти. Но… къде сме?

— Ама че странен въпрос, телари. Ами че вие сте точно до великия град Туктубим, сияйната звезда на пустинята.

— Но къде е това? В коя страна? Защо има две луни?

Клуру се разсмя.

— Че кога не са били две? И най-простият нимбор знае, че това е разликата между вашия и моя свят.

— Твоя… свят?

— Сигурно много лошо си пострадал, щом толкова си оглупял — тъжно поклати глава той. — Ти си на Уламар, четвъртия свят след Слънцето. Мисля, че поради невежеството си твоят народ го нарича „Марс“.

— Защо трябва да напуснем канала, преди слънцето да е изгряло?

Клуру продължаваше да гребе — загребваше вода ту от едната страна на лодката, ту от другата.

— Защото е сезонът на празненството и нощем е забранено да се плава по канала — на всички освен на лодките на жреците. Но един беден нимбор като мене, ако не е имал късмет да хване риба през деня, понякога трябва да рискува. Ако иска да не гладува.

Пол се изправи рязко. Гали, който вече беше заспал, свит на две и облегнат на коленете му, възропта в просъница.

— Значи наистина е било религиозен ритуал. Излязохме на един остров и по-късно там пристигна лодка. Караха със себе си и една жена — тъмнокоса жена с… криле, колкото и странно да звучи. Има ли някакъв начин да разберем коя е?

Брегът най-накрая се появи пред погледите им. Пол започна да се взира в скупчените призрачни хижи, които бавно се очертаваха в мъглата. Чакаше Клуру да отговори, ала той не каза нищо. Когато вдигна очи, видя, че той се взира с ужас в него.

— Какво? Какво казах? Не трябваше ли?

— Ти… ти си погледнал лятната принцеса? И талторите не са те убили?

Пол поклати глава.

— Ако ми говориш за войниците, ние се скрихме от тях. — Реакцията на съществото го поразведри и той разказа на Клуру

как, без да ги види някой, се бяха прикрепили към лодката. — И точно затова бяхме във водата, когато ни намери. Какво толкова ужасно сме направили?

Клуру заразмахва ръце, сякаш искаше да пропъди злото.

— Само телар, при това луд, би задал такъв въпрос. Защо според вас каналът е забранен за всеки по-долен от талтор в сезона на празненството? Така низшите няма да поглеждат лятната принцеса и да провалят празничните обреди. Ако обредите се провалят, през следващия сезон каналите няма да се наводнят и земята ще си остане пустиня!

Някакъв блед спомен — по-скоро рефлекс — накара Пол да си помисли, че някога сигурно би сметнал подобно суеверие за нелепо, но тъй като не помнеше почти нищо от миналото си и се намираше в такова странно настояще, не можеше да прецени като нелепо каквото и да било. Той само сви рамене.

— Съжалявам. Ние нищо не знаехме. Просто се опитвах да спася детето и себе си.

Клуру погледна към спящия Гали и мрачното и страшно изражение на дългата му муцуна се посмекчи.

— Да, но… — примигна той, после погледна Пол. — Предполагам, че не е имало как да знаеш. Но тъй като не сте от този свят, това няма да попречи на ритуала.

Пол реши да не споменава как блажено си бяха похапнали от даровете в храма.

— Коя е тя, тази лятна принцеса? И защо знаеш толкова много за… теларите? Често ли се срещат тук хора като нас?

— Не тук — не и в градовете на нимборите. Но в Туктубим са доста, макар че повечето живеят в двореца на Сумбар, а неколцина други скитат из пустините наоколо и търсят само боговете знаят какво. От време на време идват и посетители от Вонар — втората планета. Но те почти никога не излизат навън в сезона на дъждовете.

Клуру прекара лодката си покрай няколко малки дока, които оформяха система от канали край брега на Големия канал. Много от къщичките бяха построени направо на доковете; други, издигнати между канала и висока скална стена, оформяха издължени, безформени купчини. Повечето от съседите на Клуру бяха будни и щъкаха насам-натам — някои подготвяха лодките си за излизане в канала, други явно се връщаха от забранен ющен риболов.

— Ами жената? — попита Пол. — Ти я нарече принцеса.

— Принцесата. Лятната принцеса. — Той зави в един от малките канали и изведнъж широката панорама пред погледа на Пол беше преградена от стени. — Тя е от юнарите, синия крилат

народ. Много-много отдавна ние сме ги завладели и те всяка година изпращат една от своите благороднички в знак на почит.

— В знак на почит ли? Какво означава това? Че тя трябва да се омъжи за… как го нарече? Сумбар?

— Е, да, горе-долу. — Клуру използва дългото гребло, за да завие. Този път минаха през нисък шлюз в малък вир, ограден с паянтови дървени стени. Той закара лодката до една отворена врата, след това протегна дългата си ноктеста длан, измъкна въже и го върза за халката на носа на лодката.

— Тъй като Сумбар е потомък на боговете, тя всъщност се омъжва за самите богове. В края на празненството я убиват и предават тялото й на водите, за да се върне дъждът.

Клуру прекрачи борда и се прехвърли на прага, после се обърна и подаде ръка на Пол.

— Лицето ти изглежда много странно. Да не би да те боли глава? Тогава е съвсем наложително да ми погостувате с детето.

По пладне слънцето беше силно. Клуру беше може би единственият възрастен жител на Нимбортаун, който не се бе скрил отлъчите му и стоеше навън. Гледаше да бъде колкото може повече на сянка, сгушен под козирката на съседната сграда, докато гостът му телар се бе опънал в средата на покрития с рибешка кожа покрив и се наслаждаваше на жегата. Пол се мъчеше по всякакъв начин да прогони проникналия чак до костите му студ от дългото стоене във водата. Гали, след като се бе натъпкал със супа и хляб, подпомагаше храносмилането си, като бясно се гонеше с местните деца.

— Ама наистина си луд. Не можем ли да влезем? Ако постоя още малко на тази ужасна жега, и аз ще откача като тебе — оплака се Клуру.

— Разбира се. — Пол стана и последва домакина си по стълбата и в бараката. — Аз не… се бях замислил — и той приседна в ъгъла на голата стая. — Нищо ли не може да се направи? Каза, че тук имало и други хора от нейния народ. Защо не предприемат нещо?

— Пфу! — Клуру поклати отвратен дългата си муцуна. — Ти още ли мислиш за нея? Не ти ли стига светотатството, че си видял нещо, което не бива да виждаш? Що се отнася до вонарите, те уважават сключения от тях древен договор. Преди нея са били принесени в жертва поне триста летни принцеси — защо да се тръшкат заради още една?

— Но тя е… — Пол изтри лицето си, сякаш така можеше да изтрие от ума си и преследващите го спомени. — Аз я познавам. Познавам я, да му се не види! Но не помня откъде.

— Не я познаваш — отсече нимборът. — Само на талторите е

позволено да я виждат. На хора не от този свят и на скромни хорица като мене — никога.

— Е, снощи аз успях да я видя, макар и случайно. Може би съм я виждал и другаде, но не си спомням къде.

Той чу, че Гали пищи, и бързо надникна навън, но той викаше от радост, а не от страх. Момчето явно чудесно се разбираше с новите си приятели нимбори. Дори и още да скърбеше за убитите в Стридената къща деца, не му личеше.

— Паметта ми нещо се е сбъркала, но мисля, че това е било доста по-отдавна — изведнъж продължи Пол. — Според мене май имаше някакъв проблем.

— Може би наистина си шпионирал и преди лятната принцеса и боговете са те наказали. Или те мъчи някаква болест. Или над тебе тегне проклятие. Не познавам теларите много добре, за да мога да ти кажа — намръщи се Клуру. — Трябва да поговориш с някого от твоя народ.

Пол рязко се извърна.

— Познаваш ли някого?

— Дали имам приятели телари? Не, нямам. — Клуру се изправи и възлестите му стави изпукаха. — Но със сигурност ще има хора от другите светове на пазара в Туктубим през този празничен сезон. Ако искаш, ще те заведа. Първо трябва да ти намеря някакви обувки, и на момчето — също. Иначе краката ти ще станат като прегорели мръвки.

— Искам да отида на пазара и да разгледам Туктубим. Ти нали каза, че там държат и лятната принцеса?

Клуру сведе глава и изръмжа. За миг заприлича досущ на куче.

— Богове! Твоята лудост няма ли край? Забрави я!

Пол се намръщи.

— Не мога. Но ще се опитам да не говоря за нея пред тебе.

— Нито пък зад мене. Нито пък вляво или вдясно от мене. Повикай момчето, теларе. Аз нямам семейство, така че нищо не ни пречи да тръгнем още сега. Ха! Тази свобода е едно от малките предимства на това, да нямаш гнездо. — В гласа му се долавяше известна тъга й Пол осъзна малко засрамен, че въпреки любезността и гостоприемството на Клуру те не бяха проявили особен интерес към неговия живот. Роден сред най-низшата марсианска класа, държан в почти крепостни условия от талторите благородници, животът на Клуру надали беше много весел.

— Пол, виж! — извика отвън Гали, като цапаше радостно. — Раурау ме хвърли във водата, но аз плувам!

Великият град Туктубим не се виждаше — намираше се горе,

на високите скали, ала въпреки че беше само на около километър и половина, през хълмовете нямаше пряк път. Затова Клуру ги натовари на лодката си и отново тръгнаха по канала. Пол си помисли, че път не беше проправен, за да се осуетят възможностите за бунтове на крепостните.

Щом тръгнаха от Нимбортаун, Пол най-накрая успя да види скалите в целия им ръст — под обедното слънце изглеждаха тъмночервеникавокафяви. Горе почти невидими стърчаха иглените върхове на десетина кули — от града се виждаше само това. Щом скалите останаха назад и лодката направи широк завой покрай хълмовете, си пролича колко огромна е червената пустиня. И от двете страни на Големия канал, ограничавани само от далечните планини и от кръстосаните по-малки канали, пясъците се простираха докъдето поглед стига — един преливащ, тихо свистящ ален океан.

— Има ли тук други градове? — попита Пол.

— О, да, въпреки че до най-близките и в двете посоки има много километри. — Клуру присви очи и се загледа надолу по канала. — Не трябва да тръгваш да ги търсиш дори и по каналите без голяма предварителна подготовка. Опасни земи. Свирепи животни.

Очите на Гали леко се разшириха.

— Като онова във водата!… — започна той.

И тогава в небето над тях нещо силно избръмча. Щом Гали и Пол погледнаха нагоре, светлината се промени. За миг яркото жълтеникаво небе стана болнавозеленикаво, сякаш по него премина син облак, а въздухът около тях стана почти твърд.

Пол примигна. Каналът и небето само за секунда като че ли се сляха в едно искрящо кълбо. А после всичко си беше както преди.

— Какво е това? И снощи, като плувахме по реката, стана същото.

Клуру отново усилено жестикулираше, за да отпъди злото.

— Не зная. Странни бури. Напоследък имаше няколко такива. Предполагам, че боговете са се разгневили — борят се помежду си. Ако не бяха започнали още преди няколко месеца, щях да помисля, че ги предизвикваш ти, защото наруши табуто на празненството. — Погледна го сърдито и продължи: — Макар че и ти не си подобрил настроението на боговете.

Големият канал описваше обширни завои покрай хълмовете, на които беше построен Туктубим. Щом лодката зави към един страничен канал, който водеше към града, Пол се загледа в ширналите се силно напукани ниви и в спечената кал. Разбираше защо дъждът е на такава почит при уламарите. Трудно беше да се

повярва, че нещо би могло да превърне тези плоски, изсушени полета в плодородни, но Клуру бе казал, че благо дарение на Големия канал — на няколко километра край него — всеки клас зърно на Марс е отраснал и стадата е имало какво да пасат. Големият канал беше тънка пулсираща нишка живот в огромната пустиня. Година без дъжд — и половината население щеше да умре.

Каналът сега не беше така оживен, както по изгрев или по залез. Жегата караше повечето хора да си стоят вкъщи, но на Пол той му се струваше почти задръстен от лодки — и големи, и малки. В повечето имаше по един или двама нимбори като Клуру, но в някои се возеха и войници талтори или други, чиито одежди съвсем не бяха военни. Пол се досети, че са търговци или правителствени чиновници. Някои от тези лодки даже бяха по-големи и по-украсени от жреческата ладия, която бе спряла на острова. Бяха така отрупани с позлата и орнаменти, с драперии от спускащи се на талази платове и претъпкани с тежки, украсени със скъпоценни камъни велможи, та беше цяло чудо, че още не са се запътили към дъното. Помисли си, че под тежестта на гротескно претрупаното си облекло биха потънали и талторите благородници.

Клуру вкара лодката в един по-тесен канал, който се раздвояваше под хълмовете. Оттук те вече виждаха самия град. Беше сгушен точно под билото, сякаш загледан надолу в подредените като ветрило ферми покрай сложната система от по-малки канали, захранвани от Големия канал. Туктубим се възправяше пред тях като коронясан император и кулите му от злато и сребро блещукаха под обедното слънце.

— Но как можем да се качим чак дотам с лодка? — попита Гали, втренчен в множеството кули.

— Ще видиш — поразвесели се Клуру. — Само дръж очите си широко отворени, малко пясъчно жабче.

Тайната се разкри, щом стигнаха до първия от серията шлюзове; над тях на етажи бяха подредени още дузини, всеки — снабден с огромни помпи колела. Дори и в момента Пол забеляза как кораб с бели платна се вдига към най-високия шлюз. Изглеждаше като играчка, но той знаеше, че сигурно е някой от огромните търговски плоскодънни кораби — като онези, чиито дири караха малката им лодка да подскача по водата на Големия канал.

Почти целият следобед мина, докато лодката се изкачи до средата на пътя. Не беше позволено на нимборите да изкачват лодките си по-високо и затова я оставиха в малко пристанище, странно построено на склона на хълм. Клуру ги поведе по

главния път и започнаха да се изкачват по-нататък. Пътят беше дълъг, но не и труден — сандалите от рибешка кожа, които им беше намерил Клуру, се оказаха изненадващо удобни. От време на време се спираха да пият от чучурите, които капеха в корита край пътеката, и да си починат в сянката на огромни червени скали, прорязани от златни и черни нишки.

Пред огромната градска порта стояха воини. На тях като че ли им беше по-интересно да наблюдават шествието, отколкото да разпитват някакъв си нимбор и двама пришълци от друг свят. Парадът си струваше да се види — потни нимбори носеха благородници в покрити златни носилки, други яздеха същества, които отчасти приличаха на коне, отчасти — на влечуги. Почти всички бяха резедави като Клуру. Тук-там сред блъскащата се тълпа Пол забелязваше святкаща синя плът или блещукането на бледи пера. Всеки път дъхът му спираше, макар и да знаеше, че тази надежда е фалшива: надали щяха да позволят на жената, която търсеше, да се разхожда посред бял ден по улиците на Туктубим. Сигурно я държаха някъде под специално наблюдение — може би в гъсталака от кули в центъра на града.

Клуру преведе Пол и Гали между колоните на портите от слонова кост и злато и ги изведе на улица, която изглеждаше почти толкова широка, колкото и Големия канал. Широки раирани сенници скриваха улицата от свирепото слънце. Цялото население на Туктубим изглеждаше така, сякаш спореше или се пазареше за нещо;

в повечето случаи вероятно беше комбинация и от двете.

След като повървяха известно време, Пол попита:

— Това целият пазар ли е?

— Това ли? Не, тези са просто улични търговци. Аз ви водя към най-големия пазар в цял Уламар. Така казват онези, които са пътували повече от мене.

Искаше да каже и още нещо, но изведнъж вниманието на Пол беше привлечено от някакъв глас зад тях, който крещеше на родния му език. Превеждащите колиета на Клуру създаваха впечатлението, че нимборът и другите уламари сякаш говорят езика му, но Пол имаше усещането, че по едно и също време текат и истинският говор, и преводът. Новият глас, който с всяка секунда ставаше все по-силен и по-силен, ясно и недвусмислено викаше нещо, което той би разбрал без всякакви колиета.

— Ей, задръж, ти казвам!

Пол се обърна. Стреснатият Гали също се обърна и изведнъж настръхна като улично коте; малките му пръстчета се протягаха като нокти. Към тях тичаше някакъв мъж — с лекотата и грацията на атлет. Без всякакво съмнение беше човек от Земята.

— А, благодаря — каза той, щом ги настигна. — Страхувах се, че ще трябва да ви гоня чак до базара. Не е кой знае какъв кеф в тази жега, а?

Пол се почувства малко несигурен. Мислеше си, че ще изпита страх, ако някой го разпознае или преследва, но видът на непознатия не предизвика никакви опасения у него. Високият красив младеж с руса брада и жилаво мускулесто тяло беше дружелюбно усмихнат. Дрехите му бяха като на Пол, но под елека си имаше и широка бяла риза, а вместо със сандали от рибешка кожа беше обут с високи кожени ботуши.

— Ами то е съвсем неучтиво така да ви гоня и да викам по вас, без да съм ви се представил — рече русият. — Бръмонд, Хърли Бръмонд. Навремето бях капитан Бръмонд от телохранителите на Нейно величество, но това беше отдавна и далече, предполагам. А пък това е моят приятел професор Багуолтър, който най-накрая ме настигна. Кажи здрасти, Багс! — и посочи един по-възрастен мъж също с брада, но по-официално облечен, който куцукаше към тях, преметнал през ръката си дълго палто. Мъжът спря пред тях задъхан, махна очилата си, които се бяха покрили с прах, после извади кърпичка и избърса запотеното си чело.

— Мили Боже, Бръмонд, голямо тичане ми организира! — Той замълча, за да си поеме въздух, и продължи: — Приятно ми е да се запозная с вас, господа. Видяхме ви на портата.

— Точно така — обади се русият. — Тук не виждаме много от нашите и ги познаваме горе-долу всичките. И все пак не ви гонихме само защото сте нови лица — разсмя се той. — В клуб „Арес“ не е чак пък толкова скучно.

Професорът се разкашля.

— Аз изобщо не съм ги гонил. Опитвах се тебе да настигна.

— И да ти кажа, много глупава идея — в тая жега! — Бръмонд отново се обърна към Пол: — Истината е, че за миг те помислих за един мой стар приятел, Били Кърк се казваше. Кеджъри Кърк, така му викахме — все това ядеше на закуска. Бихме се заедно в Крим, край Севастопол и Балаклава. Много добър стрелец, един от най-добрите. Но щом ви настигнах, разбрах, че съм се припознал. Обаче приликата е забележителна.

Пол трудно успяваше да следи бързата, отсечена реч на Бръмонд.

— Не, казвам се Пол. Пол… — Той се поколеба, за миг дори собственото му име започна да му се изплъзва. — Пол Джонас. Това е Гали. А това е Клуру — той ни измъкна от Големия канал.

— Хубаво момченце. — Бръмонд разроши косата на Гали.

Момчето се нацупи.

Клуру, който беше замлъкнал, откакто човекът ги настигна, май би предпочел да го бяха пренебрегнали.

Професор Багуолтър внимателно оглеждаше Пол, сякаш той беше рядък екземпляр, представляващ интерес за науката.

— Имате странен акцент, господин Джонас. Канадец ли сте?

Пол се втренчи в него — бяха го хванали натясно.

— Н-н-не съм, мисля.

При този отговор Багуолтър вдигна рунтавите си вежди, но Бръмонд протегна ръка и стисна рамото на Пол.

— Мили Боже, Багс, няма да стърчим тука на това слънце, докато ти дрънкаш някакви езиковедски глупости, нали така? Не му обръщай внимание, Джонас — професорът и първия синигер на пролетта не може да чуе, без да му се прииска да му направи дисекция. Но тъй като вече се набъркахме в плановете ви, какво ще кажете да ви черпим по едно? Тук, малко по-надолу, в ей онази уличка, има една що-годе прилична созарница. На момченцето ще вземем нещо по-слабо, нали? — разсмя се той и дружелюбно стисна рамото на Пол; за миг Пол се уплаши, че ще му го измъкне от ставата. — Не, още по-добре — продължи Бръмонд — да ви заведем в клуб „Арес“. Ще ви се отрази добре — ще се почувствате като у дома си. Елате де, какво ще кажете?

— Ами… чудесно — отговори Пол.

Пол много се обърка, когато портиерът на клуба „Арес“ — доста злобен на вид талтор — не пусна Клуру да влезе.

— Тука кучи мутри не пускаме! — тросна се той и това не подлежеше на по-нататъшно обсъждане. Успяха да избегнат твърде неудобната ситуация, защото нимборът предложи да разведе Гали из базара. Пол прие с благодарност предложението, но Бръмонд като че ли не беше доволен.

— Виж какво, мъжки — рече той, щом Гали и Клуру се отдалечиха. — Обичай ближния си, много хубаво, добре, ама ако им се доверяваш много-много на тия зеленчуковци, далеч няма да стигнеш.

— Какво искаш да кажеш?

— Е, те иначе може да са си свестни по свой начин, пък и този изглежда привързан към тебе и момчето, но човек не може да им има доверие. Не като на земните хора, ако ме разбираш за какво ти говоря.

Клубът му изглеждаше странно познат. Една дума — викториански — се завъртя в главата на Пол, ала той не знаеше какво означава. Мебелите бяха тежки и прекалено меки, стените — покрити с ламперия от тъмно дърво. Десетина глави на странни същества в рамки — или не в рамки, а с препарирани тела — се блещеха срещу посетителите. Като не броим Пол и

двамата му спътници, клубът беше празен. Това придаваше на изцъклените погледи на същества още по-смразяващ вид.

Бръмонд забеляза, че Пол се е втренчил в голяма рунтава глава, смътно приличаща на котешка, но с щипки на насекомо.

— Гадничко изглежда, а? Това е жълта каменна котка. Живее в подножието на хълмовете, яде, каквото докопа, включително мене, тебе и леля Мод. Почти също толкова гадно, колкото и синият скуонч.

— Хърли пропуска, че точно той довлече този трофей — обади се сухо професор Багуолтър. — Уби го с кавалерийска шпага.

Имаше голям избор на маси и затова се настаниха на една до прозорчето, което гледаше към базара, както предположи Пол — огромен площад, почти целият покрит с малки тенти. Огромна тълпа — предимно марсианци — се вихреше насам-натам под тях. Пол я наблюдаваше, смаян от жизнеността ѝ и от кипящата дейност. Стори му се, че едва ли не вижда определена система в приливите и отливите на клиенти, повтарящи се фигури, спонтанни общи движения като на летящо ято птици.

— Джонас? — смушка го Бръмонд. — Ти с какво се тровиш, старче?

Пол вдигна очи. Възрастен нимбор, облечен в бял смокинг, който му стоеше крайно нелепо, чакаше да вземе поръчката. Без да се сеща откъде ли му е хрумнала тази идея, той си поръча бренди. Нимборът наведе глава и се отдалечи с безшумна стъпка.

— Знаете, разбира се, че местното бренди кажи-речи не си заслужава името — обади се професор Багуолтър.

— И все пак е много по-свястно от тукашната бира, да му се не види. — Той впи в Пол острите си кафяви очи. — Та какво ви води в Туктубим, господин Джонас? Попитах ви дали не сте канадец, защото си помислих, че може да сте дошли с Лубер на „Златният век“ — казват, че в екипажа имало много канадци.

— Гръм и мълнии, Багс, пак подлагаш горкия човек на разпит — разсмя се Бръмонд. Той се облегна на стола си, сякаш да предостави бойното поле на двамата равностойни противници.

Пол се поколеба. Изобщо не се чувстваше равностоен, а и у професор Багуолтър имаше нещо, което определено го притесняваше, въпреки че не можеше да го определи точно. Докато Бръмонд, също както Клуру и другите, които беше срещнал тук, май се чувстваше на Марс като риба във вода, у професора имаше нещо странно — ум, който поставяше въпроси и изглеждаше не на място. И все пак докато ги слушаше как си говорят за някакъв си Лубер и за някакво си място, наречено Канада, му стана ясно, че никога не би успял да блъфира.

— Аз… не съм много сигурен как попаднах тук — рече той. — Мисля, че е станало нещо с главата ми. Намерих момчето… Всъщност не си спомням много добре… Трябва да питате него. Във всеки случай бяхме в беда, това си го спомням, и успяхме да се измъкнем. Първото нещо, което наистина си спомням, е как плувах в Големия канал.

— Е, това не е ли върхът? — обади се Бръмонд, но далеч не изглеждаше учуден като че ли подобни неща ставаха тук доста честичко.

Багуолтър пък изглеждаше доволен, че има върху какво да стъпи, и за притеснение на Пол и за голямо отвращение на Хърли Бръмонд прекара следващия половин час в подробен разпит на Пол. Той допиваше второто си бренди, което изгаряше гърлото му, и точно се беше поотпуснал, когато професорът се върна на темата, която сякаш го интересуваше най-много.

— И казвате, че и преди сте виждали тази жена от вонарите, но не си спомняте къде и кога.

Пол кимна.

— Просто… не знам…

— Може пък да ти е била годеница — предположи Бръмонд. — Да, хващам се на бас, че е точно така! — След като доста време беше мълчал отегчено, той изведнъж подхвана оживено темата. — Може би си бил ранен, докато си се опитвал да я защитиш от гвардейците на Сумбар. Те имат тежка ръка, нали ги знаеш, и действат доста сръчно с тия свои ятагани. Онзи път, когато смятаха да набутат Джоана в сарая на Сумбар… е, тогава видях зор.

— Хърли, бих искал… — започна професорът, но нямаше как да спре Бръмонд. Сините му очи искряха, златната му коса и брада сякаш пращяха от статично електричество.

— Джоана — тя ми е годеница, дъщерята на професора. Знам, знам, много неуважително е да наричаш бащата на годеницата си „Багс“, но с професора сме преживели какво ли не много преди да се запозная с Джоана. — Той махна с ръка. — В момента тя е в лагера, във „Въздържание“ — приготвя провизиите за експедицията навътре в пустинята, която смятаме да предприемем. Честно казано, точно затова и те преследвах. Ако ти беше добрият стар Кеджъри Кърк, щях да ти предложа място в екипажа.

— Хърли… — леко раздразнено се обади професорът.

— Във всеки случай май колчем се обърна, някой от тези зеленокожи надувковци се опитва да отмъкне Джоана. Тя е много мъжко момиче и е достойна за възхищение, ама честно да си кажа, множко ми идва. Пък и чудовищата — да не ти казвам

колко пъти ми се е налагало да я измъквам от тази или онази дупка на скуонч…

— За Бога, Хърли, опитвам се да задам някой въпрос на господин Джонас!

— Виж сега, Багс, защо поне веднъж не зарежеш науките си? Годеницата на горкия момък е отмъкната от жреците и те се гласят да я принесат в жертва! Така са го пребили, че и името си едва си спомня! А ти веднага започваш да го ръчкаш и да го бъзикаш, вместо да му предложиш някаква помощ, така ли?

— Хайде, хайде — обади се слисаният професор.

— Не съм сигурен… — започна Пол, но Хърли Бръмонд стана и се източи в целия си впечатляващ ръст.

— Не се коси, момче — рече той и така тупна Пол дружески по гърба, че едва не го събори върху масата. — Ще поразпитам наоколо — хич не са малко онези, и зелените, и белите, които са задължени на Бръмонд Марсиански. Да, точно така ще направя. Багс, ще ви чакам и двамата пак в клуба по залез слънце.

С три крачки излезе от клуба, като остави и Пол, и професора почти без дъх.

— Свястно момче — най-после се обади Багуолтър. — Корав е като камък и има голямо сърце. И моята Джоана много го обича. — Той отпи от шерито си. — Но понякога ми се иска да не беше чак толкова тъп.

Слънцето се скриваше зад далечните планини отвъд пустинята, за да си почива доволно, след като цял ден бе жарило лицето на Марс. Последните му лъчи хвърляха алени отблясъци по всички прозорци и прозрачни кули на Туктубим.

От балкона на гърба на клуб „Арес“ Пол се взираше в хълма — оттук целият приличаше на обсипан с рубини и диаманти. Известно време се чуди дали това не е търсеният от него дом. Мястото беше странно, ала и някак съвсем познато. Не си спомняше къде е бил преди, но знаеше, че се е намирал на съвсем различно място — в миналото си е бил на няколко различни места, сигурен беше. Вече дори и без конкретни спомени чувстваше умората в костите и в мислите си от това съществуване без корен.

— Виж! — посочи Гали. Огромен летящ кораб, чиято форма наподобяваше церемониалните ладии по Големия канал, бавно се издигаше над върховете на кулите към вечерното небе, а от него висяха въжета. Стотици тъмни силуети щъкаха по палубата и по такелажа. По цялата му дължина сияеха фенери — десетки ярки горещи точки. Сякаш беше живо съзвездие, изникнало от бездната на нощта.

— Прекрасно е — каза Пол и погледна Гали.

Той стоеше ококорен, с отворена уста. Пол усети нещо като гордост, че е успял да опази това момченце, че го е измъкнал живо и здраво от… от…? От… какво?… Нямаше смисъл — споменът нямаше да дойде.

— Колко лошо, че Клуру не остана да го види — продължи той. — Но предполагам, че го е виждал много пъти.

Клуру от народа на рибарите може би беше сметнал, че е изпълнил обещанието си, след като Пол бе открил земни хора. Беше довел Гали и после си беше заминал за своя град от бараки покрай канала.

— Ала все пак той беше добър с нас и ми беше мъчно, че си тръгва.

— Той беше само някакъв си нимбор — снизходително каза Гали.

Пол се втренчи в момчето, което все още наблюдаваше прехласнато въздушния кораб. Забележката му прозвуча странно неуместно, сякаш Гали бе попил отношението на околните.

— Тази вечер ще задуха вятърът от пустинята. — Професор Багуолтър изпусна тънка струйка дим, после отново напъха пурата в ъгъла на устата си. — Утре ще е още по-горещо.

Пол трудно можеше да си го представи.

— Не ми се иска да държа момчето будно до много късно. Мислите ли, че господин Бръмонд ще дойде скоро?…

Професорът сви рамене.

— С Хърли никога нищо не се знае. — Той измъкна от джоба си часовник и го погледна. — Закъснял е само с четвърт час. Няма защо да се притеснявате.

— Отлита! — обади се Гали. Големият въздушен кораб изчезваше в сгъстяващия се мрак. Сега се виждаха само светлинките му — ярки точици, които ставаха все по-малки и по-малки.

Багуолтър се усмихна на момчето и се обърна към Пол:

— Малкият ми разказа, че сте го спасили на някакво място, което се казвало Осемте квадрата или нещо такова. Това на Земята ли е било?

— Не знам. Казах ви, зле съм с паметта. Момчето разправя, че било надолу по Големия канал, но никога не съм чувал за такова място, а тук доста съм обикалял. — Говореше небрежно, но проницателните му очи отново се бяха вперили в Пол. — Освен това спомена нещо и за Черния океан, а аз ви гарантирам, че тук такова нещо няма.

— Не знам! — Пол усети, че започва да вика, но не можеше да се овладее. Гали се извърна и го погледна, опулил очи. — Просто нищо не си спомням! Нищичко!

Багуолтър извади пурата от устата си и се втренчи в тлеещия й край, след което пак вдигна поглед към Пол.

— Няма нужда да се впрягате. Падам си малко досадник, знам. Просто преди няколко дена в клуба се появиха едни доста странни приятелчета и взеха да разпитват…

— Внимавайте там долу!

Нещо изсвистя помежду им и се сгромоляса на балкона. Въжена стълба. Сякаш беше паднала отникъде. Слисаният Пол погледна нагоре. По ясното небе над главите им като тъмен облак се рееше някакъв силует. Една глава щръкна и се втренчи в тях.

— Надявам се, че не съм ударил никого! Много е трудно да я удържиш тая пущина, да му се не види.

— Господин Бръмонд! — радостно възкликна Гали. — Има и летящ кораб!

— Качвайте се! — извика Бръмонд. — И побързайте — нямаме време за губене!

Гали се изкачи по стълбата бързо като паяк. Пол се поколеба — още не беше сигурен какво става.

— Хайде — любезно го подкани професорът. — Няма друг начин. Влезе ли му муха в главата на Хърли, вече няма как да го спреш.

Пол сграбчи люлеещата се стълба и започна да се изкачва. По средата на стълбата спря — чувстваше се така, сякаш на душата му й се виеше свят. Имаше нещо трагично познато — нещо едва доловимо се наслагваше върху друго, още по-непонятно.

— Бихте ли продължили, ако обичате? — любезно се обади професор Багуолтър отдолу. — Не ставам по-млад с годините и ми се ще колкото може по-скоро да се махна от тази стълба.

Пол поклати глава и продължи да се катери. Бръмонд го чакаше на върха и го издърпа през перилата с едно-единствено движение.

— Какво ще кажеш за тази малка хубавица, а, Джонас? — попита той. — Казах ти, че мога да се обадя на неколцина, които са ми задължени. Нека да те разведа — страхотно корабче, бързо като птичка, вдига толкова шум, колкото и тревата, когато расте. Ще ни свърши работа, ще видиш.

— Каква работа? — На Пол вече му омръзваше да задава въпроси.

— Каква работа ли? — Бръмонд сякаш онемя. — Ами че нали ще спасяваме годеницата ти! Призори ще я водят в едно специално подземие под двореца на Сумбар и тогава край, вече ще е твърде късно — затова трябва да я измъкнем тази нощ! Стражите са само десетина и сигурно ще ни се наложи да избием не повече от половината.

Преди Пол да успее да отвори уста, Бръмонд със скок се беше вече озовал при кормилото на кораба. То имаше странна форма и беше цялото в дърворезба. Бръмонд го сграбчи и корабът се заиздига толкова бързо, че Пол едва не падна от седалката. Градът остана под тях.

— За честта на твоята дама, Джонас! — извика Бръмонд. Златистата му коса се вееше на силния вятър, който духаше насреща им. Зъбите му проблясваха в мрака. — За честта на нашата скъпа стара Земя!

С все по-нарастваща тревога Пол осъзна, че са в ръцете на луд.

ВТОРА ГЛАВА
ПРЕСЛЕДВАНИ

МРЕЖА/НОВИНИ: РП реве като луд при прекратяването на делото „Бекас“.

(Картина: Азануело дава пресконференция.)

Диктор: Прокурорът на окръг Далас Картен Азануело каза, че отстъпчивостта и изчезването на свидетели от сложното дело за убийство е „най-ясният пример за превратът в правосъдието от процесите на Удрящия барон“.

(Картина: защитниците срещу обвинението.) Обвинението срещу шестима мъже, включително двама бивши офицери от полицията, в убийството на стотици безпризорни деца, често наричани „бекаси“, предизвика големи противоречия заради твърденията, че местни търговци наели мъжете като „наказателен отряд“, който да освободи неконтролируемите райони на Далас — Форт Уърт от безпризорни деца.

(Картина: деца, които просят в парка „Марсалис“.)

Прокурорите на дела за „преследване на бекаси“ също имат затруднения при доказване на обвиненията. Азануело: Те са сплашвали, отвличали или убивали нашите свидетели често с помощта на служители на полицията. Те убиват деца по улиците на Америка и се измъкват безнаказано. Толкова е просто…

— За Бога, татко, няма ли най-накрая да спреш да се оплакваш?

— Не се оплаквам, момиче. Просто питам.

— Отново и отново.

Рени си пое въздух, после се наведе и пак се опита да стегне колана здраво около куфара. Малко от покъщнината им бе оцеляла при пожара, а напоследък Рени изобщо нямаше време да купува каквото и да било, но сякаш имаха много повече неща, отколкото бяха донесли.

— Тук, в този подслон, ние не сме в безопасност. Всеки може да ни намери. Казвах ти го стотици пъти. Татко, ние сме в опасност.

— Това е най-глупавото и шибано нещо, което някога съм чувал.

Дългия Джоузеф скръсти ръце на гърдите си и поклати глава, сякаш да отпрати всички тези приказки в забвение — където им беше и мястото.

Рени закопня да престане да се бори. Може би трябваше просто да седне до баща си и да се присъедини към желанието му реалният свят да изчезне. В това наистина имаше свобода — свободата да не забелязваш неприятните истини. Но все пак накрая някой трябваше да признае тези истини — и този някой обикновено беше тя.

Въздъхна.

— Ставай, стари скандалджийо! Всеки момент ще дойде Джеремая.

— Никъде не отивам с някакъв си женчо.

— О, за Бога! — Тя се наведе, стегна здраво колана около натъпкания до пръсване куфар и го намести върху магнитния плот. — Ако кажеш някоя глупост на Джеремая, ама само една глупост, ще оставя тебе и тъпия ти куфар на пътя.

— Що разговаряш така с баща си? — погледна я изпод вежди той. — Този човек ме нападна. Щеше да ми пререже гърлото.

— Посред нощ дойде да ме търси и двамата се сбихте. Ти беше този, който взе ножа.

— Точно така. — Лицето на Дългия Джоузеф просветна. — Уху, точно така! И щях хубавичко да му прережа гърлото. Да го науча как се влиза посред нощ в дома ми.

Рени отново въздъхна.

— Помни, татко: той ни прави голяма услуга. След като ме уволниха от политехниката, аз взимам обезщетения колкото половин заплата, татко, забрави ли? Така че извадихме късмет да намерим къде да отидем. В тази къща няма да живее никой, докато не я продадат. Разбираш ли? Джеремая може да си навлече неприятности, но иска да ми помогне да проследя хората, които я пребиха.

— Добре, добре — махна с ръка Дългия Джоузеф, — но ако дръзне да се промъкне в стаята ми нощем и се опита да ми се прави на мъж, ще му строша главата.

— Всичко е ново — каза Джеремая и посочи към масивната ограда, която сега опасваше къщата. — Племенникът на докторката реши да подсили охраната. Смята, че така по-лесно ще продаде имота. — По присвитите му устни можеше да се разбере какво мисли за новите господари на къщата. — Така че ще бъдете на сигурно място. Тая система за сигурност е голяма работа — високи технологии. Върхът на индустрията.

Рени знаеше, че хората, срещу които щеше да се изправи, едва ли щяха да имат проблеми да се промъкнат и през най-

модерната домашна охранителна система, но запази тези мисли за себе си. Определено беше по-добре от подслона.

— Благодаря ти, Джеремая. Не мога да изразя благодарността си. Наистина нямаме близки, при които да идем. По-голямата сестра на татко почина преди две години, а другата му сестра живее в Англия.

— А тя не би ти дала дори отрова… — измърмори Дългия Джоузеф. — Както и да е, не бих приел нищо от нея.

Охраняваната врата се затвори със съскане зад колата, когато тя навлезе в полукръглата автомобилна алея на двора. Бащата на Рени вдигна удивен поглед към къщата и намръщено рече:

— Боже всемогъщи, погледни! Това не е къща, а хотел. Само белите хора имат такива домове. Трябва да си стъпил върху гърба на черния човек, за да притежаваш толкова голям дом.

Джеремая удари спирачките, след което колата се плъзна по алеята от чакъл. Обърна се на седалката и се втренчи в Дългия Джоузеф, а издължените му черти се изостриха.

— Говориш като идиот, човече. Ти не знаеш нищо. Доктор ван Блийк никога не е вършила нищо друго освен добро. — Очите на Джеремая Дако се пълнеха със сълзи. — Ако смяташ да говориш така, можеш да си намериш подслон другаде.

Рени трепна, объркана и гневна.

— Татко, Джеремая е прав. Ама наистина говориш като идиот! Ти не познаваше Сюзън и не знаеш нищо за нея. Идваме в дома ѝ, защото тя беше моя приятелка и защото Джеремая ни прави услуга.

Дългия Джоузеф вдигна ръце с израз на престорена невинност.

— Боже мили, вие сте много докачливи хора. Не казах нищо срещу вашата докторка, просто казах, че това е къща на бели хора. Ти си черен човек и, моля ти се, не ми казвай, че мислиш, че белите трябва да се трудят толкова упорито, колкото черните.

За миг Джеремая се вторачи в него, после отново се извърна и подкара колата към стълбището.

— Ще донеса багажа ви — каза той.

Рени погледна баща си, после слезе да помогне на Джеремая.

Той ги поведе по стълбите, показа им две спални и им посочи къде е банята. Рени си помисли, че стаята ѝ, облепена с избелели тапети с подскачащи парцалени кукли, трябва да е била предвидена за детска, въпреки че семейство Ван Блийк нямаха деца. Тя никога не бе си задава въпроса, защо Сюзън нямаше деца, но сега си помисли, че това навярно е било голям проблем за нея.

Надзърна в стаята на баща си. Той седеше на леглото и

подозрително разглеждаше старинните мебели.

— Може би трябва да си легнеш и да поспиш, татко. — Нарочно каза това по-скоро като заповед, отколкото като молба. — Ще приготвя нещо за обяд и ще те извикам, като стане готово.

— Не знам дали мога да се почувствам удобно в такава голяма, стара и празна къща. Но предполагам, че мога да опитам.

— Опитай, татко.

Тя затвори вратата и се спря за малко, докато отмине раздразнението й. Огледа широкия хол с висок таван.

„На Стивън щеше да му хареса“ — помисли си тя. Представи си как той подскача въодушевено из хола, как изследва това ново място. Изведнъж мисълта, че Стивън го няма, я зашемети. Тя се олюля, очите й се напълниха със сълзи. Трябваше да се подпре на перилата на стълбището. След няколко минути успя да се овладее. Слезе в кухнята при Джеремая и направи опит да се извини за поведението на баща си.

Джеремая лъскаше един вече блестящ тиган. Щом изслуша обясненията й, той махна с ръка:

— Разбирам. Като моя баща е. И той никога не казваше добра дума за никого.

— Не е чак толкова лош — възрази Рени, но се зачуди дали това всъщност е вярно. — Просто му е трудно, откакто майка ми почина.

Дако кимна, ала не изглеждаше убеден.

— По-късно тази вечер ще взема твоя приятел. Ще съм щастлив да приготвя вечеря за всички вас.

— Благодаря ти, Джеремая, но не е необходимо. — Тя се поколеба, учудена от разочарованието, изписало се на лицето му. Може би и той беше самотен. Не знаеше в живота му да има други хора освен Сюзън ван Блийк и майка му, а Сюзън вече я нямаше. — Направи ни толкова много услуги, че се чувствам задължена аз да ти сготвя тази вечер.

— Смяташ да ми се бъркаш из кухнята ли? — кисело попита той. Очевидно не се шегуваше.

— Само с твое разрешение, разбира се. И с радост ще приема всеки съвет, който ми дадеш.

— Хммм… Ще видим…

Разстоянието между кухнята и дневната беше голямо, а Рени не знаеше къде е ключът за осветлението. Много внимателно си проправи път по коридорите, осветени само от тънката оранжева светлинка, която се процеждаше през високите прозорци отвън, като се опитваше да задържи керамичния капак върху съда за печене, макар да беше доста несръчна с тези ръкохватки.

Тъмнината изглеждаше властна и вечна. Рени тихичко изруга, когато удари коленете си в почти невидима маса, но от другия край на хола вече се дочуваха успокоителните гласове на Джеремая, баща й и !Ксабу. Винаги има нещо в края на мрака, нали?

Джеремая и баща й водеха някакъв разговор за богатите съседи от Клуф. !Ксабу, който беше пристигнал с всичко, което притежаваше на този свят, събрано в малък евтин куфар, отмести очи от снимката на пещерните рисунки на Сюзън и рече:

— Рени, чух, че се удари в нещо. Боли ли те?

— А, няма нищо. Просто се блъснах. Надявам се всички да имате апетит.

— Намери ли в кухнята, каквото търсеше? — вдигна вежди Джеремая. — Строши ли нещо?

Рени се разсмя.

— Нищо освен гордостта си. Никога в живота си не съм виждала толкова много кухненски прибори. Използвах само една чиния и два тигана.

— Не се подценявай, момиче — сериозно каза баща й. — Ти си наистина добра готвачка.

— И аз така си мислех, докато не видях кухнята на Джеремая. Приготвянето на незначителното ми ястие с пиле там беше като да стопираш насред Калахари просто, за да си изсушиш дрехите.

При тези думи !Ксабу се засмя — приятно клокочене, което накара дори Джеремая да се усмихне.

— Е, добре — каза тя, — всеки да ми подаде чинията си.

Джеремая и Рени довършваха бутилка вино. Баща й и !Ксабу пиеха бира от хладилника, въпреки че Дългия Джоузеф като че ли поглъщаше неуместно голямо количество. Джеремая беше напалил огън в голямата каменна камина, а те бяха изгасили почти всички други лампи, така че светлината в голямата дневна се люлееше и танцуваше. Последната минута бе изминала в мълчание. Чуваше се само пращенето на огъня. Рени въздъхна.

— Беше толкова приятна вечер. Ако можеше да забравим всичко, което се случи, и просто да се отпуснем… да забравим…

— Ами да, момиче, точно това ти е проблемът — обади се баща й. — Да се отпуснеш. Именно това трябва да направиш. Ти винаги се притесняваш, притесняваш се непрекъснато. — Изненадващо той се обърна към Джеремая сякаш за подкрепа. — Тя работи твърде много.

— Не е лесно, татко. Не забравяй, че сме тук не по свое желание. Някой подпали нашия блок… някакви хора нападнаха Сюзън… Не, да говорим открито — те я убиха! — Тя хвърли бърз поглед към Джеремая, който с мрачно лице напрегнато се

взираше в огъня. — Знаем нещо за вероятните убийци, но не можем да се доберем до тях не само в реалния живот, но и в рамките на ВР, защото те са твърде богати и твърде силни. Дори ако господин Сингх — това е онзи старец, татко, програмистът — знае за какво говори и ние трябва да разследваме тази голяма мрежа, която са изградили, изобщо не виждам къде е моето място. Нямам оборудването да остана включена достатъчно дълго, за да се промъкна през охраната, която трябва да са създали за … Адърланд. — Тя сви рамене. — Съвсем не съм наясно накъде да тръгна оттук нататък.

— Разбили ли са всичко, което би могла да използваш тук? — попита Джеремая. — Все още не съм сигурен дали схванах за какво говореше, но знам, че доктор Ван Блийк би казала, че можеш да използваш всичко, което би ти помогнало.

Рени се усмихна тъжно.

— Видя какво са направили с лабораторията ѝ. Онези копелета са искали да бъдат сигурни, че няма да е останало нищо, което някой да може да използва…

Баща ѝ изсумтя гневно.

— Това е начинът. Винаги това е начинът. Изхвърлихме африканерските копелета от правителството, а черните хора все още не могат да получат правосъдие. Никой няма да помогне на момчето ми! На моя… Стивън!

Гласът му рязко секна. Той захлупи лице в грубите си ръце.

— Ако някой може да намери начин да му помогне, тогава и дъщеря ви може — твърдо каза !Ксабу. — Тя има силен дух, господин Сулавейо.

Рени се изненада от увереността му, вдигна очи към него, но погледите им не се срещнаха. Баща ѝ не каза нищо.

Джеремая отвори втора бутилка вино и разговорът бавно и някак трудно се прехвърли на друга тема. После Дългия Джоузеф започна тихо да пее. Отначало Рени едва долови един съвсем нисък тон, после той постепенно се засили.

… Имити гоба кале, ити, ити, куняказу ма хламву, канъе, канье, канье, канье…

Беше стара зулуска приспивна песен, която Дългия Джоузеф беше научил от баба си — жива, повтаряща се мелодия, нежна като вятъра, на който бе посветена. Рени я беше чувала отдавна.

… Всички дървета се скланят надолу и бързо издигат се нагоре.

Всички клонки трептят нагоре и надолу, нагоре и надолу…

Изникна спомен от детството ѝ — от времето преди да се роди Стивън. Майка ѝ, баща ѝ и тя с автобус отиваха да видят леля ѝ в Лейдисмит. Стомахът я болеше и се бе сгушила в майка

си, а баща й пееше — песента „Канье, канье“, а след това и други песни. Спомни си как се преструваше на болна дори след като се почувства по-добре само за да го накара да продължи да пее.

Дългия Джоузеф се полюшваше наляво-надясно, а пръстите му като паяци отмерваха ритъма по бедрата му.

… Зифумула каняни на изинъоне сидле кени…

… Виж как си почиват в този слънчев ден онези прекрасни птици в своите щастливи домове…

С крайчеца на окото си Рени видя нещо да се движи. !Ксабу беше започнал да танцува пред огъня. Накланяше се и се изправяше в ритъма на песента — вдигаше ръцете си, изпъваше ги и ги свиваше, после отново ги отпускаше до тялото си. Танцът беше едновременно странен и успокоителен.

… Имити гоба кале, ити, ити, куняказу ма хламву, канъе, канье, канье, канье…

… Деца, деца, деца, върнете се вкъщи. Деца, деца, деца, върнете се вкъщи. Деца, деца, деца, върнете се вкъщи…

Песента беше дълга. Накрая гласът на баща й постепенно заглъхна. После той огледа осветената от огъня стая и поклати глава, сякаш се събуждаше от сън.

— Това беше много-много мило, татко! — каза Рени много-много бавно, с леко замаяна от виното глава: внимаваше да не каже нещо погрешно. — Много приятно ми беше, че пя. Не съм те чувала от много дълго време.

Малко объркан и смутен, Дългия Джоузеф сви рамене, след това силно се изсмя.

— Е, този човек тук ни доведе в тази голяма къща — каза той, като посочи Джеремая, — а дъщеря ми приготви вечерята. Реших, че е мой ред да си платя за гостоприемството.

Джеремая, който се беше извърнал от огъня, за да слуша, кимна сериозно, сякаш одобряваше сделката.

— Напомни ми за гостуването ни при леля Тема. Помниш ли?

Той изгрухтя.

— Жената с лице като лош път. Майка ти беше събрала всички образи в семейството си. — Той се изправи. — Отивам да си взема още една бира.

— И твоят танц беше прекрасен — каза Рени на !Ксабу.

Искаше да зададе въпрос, ала се поколеба — страхуваше се, че може да прозвучи покровителствено. „Боже — помисли си тя, — трябва да съм антрополог просто, за да разговарям с баща си и с приятеля си. Не, не е вярно — !Ксабу много по-трудно ще се обиди.“

— Това някакъв специален танц ли беше? — попита най-сетне. — Искам да кажа, има ли си име? Или просто така си

танцуваше?

Малкият мъж се усмихна и присви очи.

— Изиграх някои от стъпките на Танца на големия глад.

Дългия Джоузеф се върна с две бутилки бира и предложи едната на !Ксабу, но той отказа. След това седна — във всяка ръка държеше по една бутилка — и явно беше доволен, че е спазил добрия тон. !Ксабу стана и се насочи към снимката на стената — проследи една от яркооцветените фигури с пръст, после се извърна.

— Нашият народ има два танца на глада. Единият е Танцът на малкия глад. Това е гладът на тялото и ние го танцуваме, за да помолим за търпение, когато стомахът ни е празен. Но когато сме сити, нямаме нужда от този танц — пък и той би бил неучтив след тази хубава вечеря — усмихна се той на Рени. — Но има глад, който не се утолява с напълването на стомаха. Не могат да го утолят нито месото на най-голямата антилопа, нито най-сочните яйца на бръмбари.

— Яйца на бръмбари? — обади се Дългия Джоузеф с театрално отвращение. — Вие ядете яйца на бръмбари?

— Ял съм много пъти — усмихна се !Ксабу. — Те са много меки и сладки.

— Дори не го казвай — намръщи се Дългия Джоузеф. — Гади ми се само като си помисля за това.

Джеремая се изправи и се протегна.

— Ама не е гадно да се ядат птичи яйца или рибешки яйца?

— Говори само за себе си. Аз не ям рибешки яйца. А що се отнася до птичите — е, само кокоши, но това е естествено.

— Ако живеете в пустинята, не можете да пропуснете нищо, което става за ядене, господин Сулавейо. — !Ксабу се усмихна широко. — Но има неща, които ни харесват повече от други, естествено. А яйцата на бръмбари са от любимите ни.

— Татко е такъв сноб — обясни Рени. — И все по неуместни причини. Разкажи ми повече за онзи танц, моля те. За… Танца на големия глад.

— Викай ми както искаш момиче — каза баща й с тон, с който се чете съдебна присъда. — Само не слагай нещо такова в чинията ми.

— Всички хора познават големия глад — и !Ксабу посочи фигурите на скалната рисунка. — Не само хората, които танцуват там, но и онзи, който е нарисувал танцьорите, и всички, които са виждали рисунката. Това е гладът за топлина, за близост, за семейство, за връзка със звездите, със земята и с другите живи същества…

— А за любов? — попита Рени.

— Да, предполагам, че и за това — замисли се !Ксабу. — Моят народ не би го казал по този начин. Но ако използваш думата, за да назовеш онова, което ни кара да се радваме на други хора, което ни кара да се чувстваме по-добре заедно, отколкото сами, тогава — да. Това е гладът на човека, който не може да се засити с месо или напитка.

Рени искаше да го попита защо е избрал да изпълни този танц, но усети, че може да прозвучи грубо. Въпреки чистотата на духа и тялото му в малкия мъж имаше нещо, което караше Рени да се чувства странна и неумела покровителка.

— Танцът беше много приятен — каза тя най-после. — Хубав танц.

— Благодаря ти. Приятно е да танцуваш сред приятели. В стаята увисна неловка тишина. Рени реши, че ще се заеме с чиниите сутринта, стана и тръгна към стаята си.

— Джеремая, благодаря ти, че ни приюти.

Той кимна със сведени очи.

— Няма нищо. Добре сте дошли.

— Татко, благодаря ти за песента.

Баща й я погледна с необичайно нежен израз, а след това се засмя:

— Просто се опитвам да платя дълга си, момиче.

Беше в полусънно състояние, раздразнена и неспокойна. Знаеше, че твърде много проблеми сега са нерешими, но не беше способна да стори каквото и да било: сънят и забравата си оставаха отчайващо далече. Най-накрая се предаде и стана. Светна лампите, после пак ги угаси — предпочиташе мрака. Нещо, което беше казал !Ксабу, премина бързо през разсеяния й ум: „… онова, което ни кара да се радваме на други хора, което ни кара да се чувстваме по-добре заедно, отколкото сами…“

Но какво можеха тя и неколцина други да направят при тази ситуация? И защо на първо място трябваше да е тя — защо никой друг никога не поемаше отговорност?

Замисли се за баща си, който спеше през две врати, и за единствената приятна вечер, която току-що бяха прекарали и която й бе позволила да отклони яростните му пристъпи на възмущение. Него никога не го интересуваше колко работа има тя и колко малко спи нощем — той все бързаше да се оплаче, че няма приготвена закуска, когато стане. Беше свикнал винаги да го чакат. По вина на майка й, която беше капитулирала — не, подчинила се на някаква старомодна представа за ролята на африканската съпруга. Навремето може и така да е било — мъжете седят около огъня и си бъбрят за газелата, която са проболи с копие преди три седмици, докато жените събират

храна, шият дрехи, готвят, грижат се за децата. Да, грижат се и за мъжете си, които сами са деца — наистина деца, толкова обидчиви, ако не са центърът на вселената…

Осъзна, че е изпълнена с гняв. Гняв към баща й, гняв към Стивън, задето… задето е избягал от нея. Почувства се ужасно. Но така беше — тя беше бясна, че Стивън е далече, че лежи в онази болница тих и неотклицващ, отхвърлил цялата й любов, цялата й болка.

Ако майка й беше жива, щеше ли да е различно? Рени се опита да си представи живот, в който не тя, а някой друг носи бремето. Например да мислиш само за учене, приятели и развлечения. Но това беше чисто умозрение, опит да си представиш един друг живот, но този живот щеше да бъде на друг човек. На друга Рени — Рени отвъд Огледалото на Алиса.

Майка й Мириам беше стройна, дългокрака и крехка. Тя не трябваше да си отива. Ако никога не беше влизала в универсалния магазин, сега всичко щеше да бъде по-добре. Дори само широката й усмивка, която внезапно и изненадващо проблясваше на тъмното й лице като шепа, отворена, за да разкрие прекрасен подарък, щеше да накара Рени да се чувства по-малко сама. Но сега мама и усмивката й бяха само спомен. Спомен, който с всяка година избледняваше.

„… по-добре заедно, отколкото сами…“ — беше казал !Ксабу. Не беше ли това част от нейния проблем? Тя никога не беше сама, хората около нея винаги очакваха нещо от нея, а не можеха ли да си го свършат сами?

Самата тя обаче никога не беше молила никого за нищо. По-лесно е просто да бъде по-силна — всъщност това й помагаше да остане силна. Ако признае, че има нужда от помощ, щеше да загуби способността си да се бори.

„Но аз имам нужда от помощ. Не мога да се справя сама. Изчерпах се.“

— Правя всичко възможно да намеря решение, Рени — каза Мартин, но в гласа й не се четеше голяма надежда. — Оборудването, за което говореше Сингх, струва ужасно много. Бих ти дала пари на заем, но те съвсем няма да бъдат достатъчни, защото почти всичките ми пари отиват за собственото ми оборудване. Аз водя много скромен живот.

Рени се взираше в празния екран и искаше Мартин поне да носи сима на Мона Лиза, за да има какво да гледа. Човешките същества умират да гледат лица, за да получат информация или просто потвърждение, че отсреща има друг човек. Рени беше свикнала да не използва видео на обществени места, но дори и когато екранът не работи, обикновено говориш с човек, чиито

черти вече познаваш. Беше трогната от щедростта на Мартин, но все още й беше трудно да я почувства близка. Коя беше тази жена? От какво се криеше? И най-странното — защо жена, която обожаваше уединението, беше приела толкова насериозно тази лудост с Адърланд?

— Знам, че няма да е лесно, Мартин, и оценявам помощта ти. Просто не мога да оставя Стивън да си отиде просто така. Трябва да разбера какво се е случило. Да открия кой е сторил това и защо.

— А ти как си, Рени? — изведнъж попита Мартин.

— Какво? О, добре, но… объркана… уморена.

— Но на себе си, нали? Как си, Рени?

Изведнъж тъмнината на екрана е заприлича на прозорче на изповедалня. Изкуши се да разкаже на французойката всичко — за маниакалните си страхове за Стивън, за абсурдните си майчински грижи за собствения й баща, за голямата власт на силите, които, изглежда, участваха в цялата тази ужасна история. Всички тези неща я затискаха като паднал покрив и щеше да е добре да има на кого да се оплаче. Понякога Рени чувстваше, че другата жена — въпреки мистерията, която я заобикаляше — можеше да бъде истински приятел.

Но Рени не беше готова да й се довери напълно — независимо че вече беше поверила живота си в ръцете на Мартин. Между обичайното отчаяние и пълната загуба на самоконтрол границата беше тънка.

— Добре съм. Но, както ти казах, много съм уморена. Обади ми се, ако откриеш нещо. Или ако се чуеш с нашия приятел Пустинника.

— Много добре. Лека нощ, Рени.

— Още веднъж благодаря.

Отпусна се — чувстваше, че поне е свършила нещо.

Когато сутринта провери пощата си в политехниката, намери няколко съобщения, свързани с уволнението й — предупреждение за отнемане на привилегированите връзки, дата за предварително изслушване и молба да бъдат предадени различни системни кодове и файлове — както и едно, отбелязано като „лично“.

„Рени, моля те, обади ми се. — Явно, когато бе оставил съобщението, Дел Рей току-що се бе обръснал, сякаш тръгваше за важна среща. Брадата му растеше по-бързо, отколкото на всеки друг мъж, когото някога бе срещала. — Притеснявам се за тебе.“

Трябваше да се пребори с инстинктивното свиване на стомаха. Какво все пак означаваше „притеснявам се“? Може би нищо повече от онова, което казваш на стара приятелка, току-що изгубила работата си. Сега Дел Рей имаше съпруга — как й беше

името? — Блосъм, Дейзи или нещо също толкова глупаво — и в такъв случай на нея защо трябваше да й пука? Отдавна беше приключила с чувствата си към Дел Рей. Нямаше нужда той да се връща отново в живота й, пък и къде ли щеше да намери място за него — толкова много неща се бореха за нейното внимание.

За миг тя видя Дел Рей в новата си спалня с тапети на парцалени кукли и го накара да се засмее — само за да го усети и чуе.

Рени запали нова цигара, отпи глътка от чашата си с вино — следобеден лукс за временно безработните — и се загледа отвъд охранителната ограда към хълмовете, които заобикаляха Клуф. Да му се обади ли? Досега той не се беше добрал до нищо, за което да си струва да се говори, а и от съобщението му не личеше да има нова информация. Но той може би знаеше нещо за онова място, Адърланд, и още по-важно — можеше да й каже къде да получи достъп до професионално ВР-оборудване. Скоро трябваше да направи нещо. Ако бъдеше принудена да се предаде, изобщо нямаше да има какво да каже пред ректорския съвет на политехниката — само някакви налудничави твърдения. А старецът Сингх, очевидно набелязан за елиминиране, щеше да тръгне сам.

И Стивън… Да се предаде сега, означаваше да предаде и Стивън, да го остави вечно да спи като някаква принцеса от приказките, но без надеждата някой принц да си проправи път през трънаците, за да я целуне и съживи.

Рени остави чашата с виното, което изведнъж закиселя в стомаха й. Цялата история изглеждаше ужасно безнадеждна. Смачка цигарата си, но реши да се обади на Дел Рей и запали нова. В последния момент, когато комуникаторът й се свърза с основния номер на ООН комуникации, й хрумна да изключи видеото си. Дел Рей се включи веднага.

— Рени, радвам се, че се обади! Добре ли си? Няма картина.

Тя го виждаше много добре. Изглеждаше малко неспокоен.

— Добре съм. Имам… проблем с комуникатора си, това е всичко.

За момент той се поколеба.

— О! Е, няма значение. Кажи ми къде си. Притеснявах се за тебе.

— Къде съм ли?

— Ти и баща ти сте напуснали подслона. Опитах се да ти се обадя в политехниката, но ми казаха, че те няма.

— Да. Слушай, трябва да те питам нещо. — Тя спря точно преди да спомене Адърланд. — Откъде знаеш, че сме напуснали подслона?

— Аз… ходих там. Бях загрижен за тебе.

Тя се бореше с глупавото, ученическо вълнение. Нещо в разговора я притесняваше.

— Дел Рей, истината ли ми казваш? Прекосил си целия град, за да ни потърсиш в подслона само защото мене ме е нямало в политехниката?

— Не успях да се свържа с тебе. — Отговорът беше достатъчно прост, но Дел Рей изглеждаше напрегнат и нещастен. — Просто ми кажи къде си, Рени. Може би ще мога да намеря помощ. Имам приятели — и вероятно ще намеря по-сигурно място, където да отседнеш.

— Ние сме на сигурно място, Дел Рей. Не е необходимо да се забъркваш в неприятности.

— По дяволите, Рени, това не е шега! — Освен яда в гласа му имаше и още нещо. — Просто ми кажи къде си. Кажи ми веднага. Не вярвам и че комуникаторът ти е повреден.

Рени сепнато си пое дъх. Пръстите й пробягаха по екрана. Охранителната програма, която Мартин й беше изпратила, нижеше ярки надписи срещу лицето на Дел Рей. Една група знаци светеше по-силно от останалите и примигваше с жълтото на пътен знак.

— Ти… копеле — едва изрече тя. — Опитваш се да проследиш обаждането ми!

— Какво? За какво говориш? — но по лицето му се изписа неудобство. — Рени, държиш се много странно. Защо не ми позволиш да ти помогна…?

Лицето му рязко изчезна, когато тя прекъсна връзката. Рени смачка цигарата си с трепереща пръсти и се втренчи в кабела, който излизаше от комуникатора й през прозореца, и към домашния жак. Сърцето й щеше да се пръсне.

„Дел Рей ме продаде“. Мисълта беше почти сюрреалистична. Че някой бе достатъчно заинтересован да я намери, за да накара официалните власти да я търсят, беше пределно ясно, но че Дел Рей Чиуме би й сторил такова нещо!… Раздялата им беше мъчителна, но той нямаше за какво да й отмъщава. „Какво са му направили? Заплашили ли са го?“ Изглеждаше уплашен.

Вдигна чашата вино и я пресуши. Ако не беше окончателно полудяла…, ако разговорът с Дел Рей беше реалност… тогава дори и домът на Сюзън в уважаваното предградие и с охранителната си ограда не беше убежище. Дори Дел Рей да не бе успял да проследи откъде се обажда, колко време беше нужно на преследвачите им да прехвърлят краткия списък от познати на Рени и да се озоват тук?

Рени изключи комуникатора си. После, сякаш, за да прикрие

следите си, грабна пепелника и винената чаша, преди да се втурне вътре. Усещаше пулса на тила си, сърцето й не беше забавило ритъма си.

Осъзна, че това е прастарият ужас на преследвано животно.

ТРЕТА ГЛАВА
ЛОВЦИ И ПЛЯЧКА

МРЕЖА/МУЗИКА: Ужасните животни връщат „класическия“ звук.

(Картина: клип на „lWay4U2B“.)

Диктор: Саския и Мартинус Бенчлоу, основатели на „Моето семейство и други ужасни-ужасни новини“, съобщиха, че повеждат групата си, която навремето предизвика сензация и постигна диамантени продажби, в нова, „класическа“ посока.

(Картина: семейство Бенчлоу у дома си с пушки и пауни.)

С. Бенчлоу: Насочваме се към класическия китарен звук на XX век. Хората, които твърдят, че това е само превземка…

М. Бенчлоу: … най-безсрамно лъжат…

С. Бенчлоу: … най-безсрамно. Пълни чукове. Ние връщаме нещо отново, чат ли сте? Но си го правим по нашему. Сеговия, Хендрикс, Рой Кларк — класическият звук от време оно.

— Мисля, че е по-добре да тръгвам — каза тя. Не й се искаше да го поглежда, защото й ставаше смешно.

— Но ти току-що дойде. А, разбира се, още си наказана, нали? Значи не можеш да се бавиш много на връщане от училище — намръщи се той. Изглеждаше тъжен. — Да не би да се страхуваш, че ще те помоля да направиш нещо лошо?

Кристабел не каза нищо, после кимна. Господин Селърс се усмихна, ала все още изглеждаше тъжен.

— Знаеш, че никога с нищо не бих ти навредил, мъничка Кристабел. Но ще те помоля за някои неща и искам да ги пазиш в тайна. — Той се наведе, смешното му стопено лице беше много близо до нейното. — Чуй ме. Времето ми свършва, Кристабел. Срам ме е, че трябва да те моля да не слушаш мама и татко, но наистина съм съкрушен, напълно съкрушен.

Тя не беше много сигурна какво точно означава „съкрушен“, но според нея значеше, че много бърза. Господин Селърс й беше изпратил тайно съобщение по екрана на чина й в училище — молеше я да намине днес. Кристабел толкова се изненада, като го прочете там, където само преди секунда беше задачата с

изваждане, и за малко да не забележи, че учителката идва към нея. Едва успя да го изключи, малко преди госпожица Карман да се приближи. А след това й се наложи мълчаливо да понесе мъмренето, че не работи.

— Ако не искаш да правиш това — продължи старецът, — не си задължена. Аз пак ще си остана твой приятел, обещавам ти. Да, обещавам ти. Но дори и да не го направиш, моля те, не казвай на никого, че съм те помолил. Много е важно. Разбираш ли, много е важно!

Тя се взря в него. Никога не беше чувала господин Селърс да говори така. Като че ли беше уплашен и много разтревожен — също както майка й, когато Кристабел падна по стълбището в старата им къща. Вгледа се в жълтеникавите му очи — опитваше се да разбере, доколкото можеше, какво става с него.

— Кажете ми какво искате да направя.

— Ще ти кажа. Само три неща — като в приказките, Кристабел. Три заръки, които единствено ти можеш да изпълниш. Но първо искам да ти покажа нещо. — Господин Селърс се обърна и протегна ръка към масата. Трябваше да отмести гъстия листак на едно растение, което му пречеше да намери онова, което търсеше. Подаде й го. — Кажи сега какво е това.

— Сапун.

Тя се зачуди дали няма да го изяде. Вече го беше виждала да яде сапун.

— Точно така. Всъщност това е един от сапуните, които ти ми донесе. Но е и още нещо. Ето, виждаш ли? — и й посочи дупчица в единия край. — Виж сега. — Треперещите му ръце разделиха сапуна на две като сандвич. Вътре лежеше сив метален ключ. — Бива си го този номер, нали? Научих го от един филм за затворници по мрежата.

— Как ключът се е озовал в сапуна? — попита тя. — И защо?

— Разполових сапуна и го изрязах отвътре както исках — обясни господин Селърс. — После направих тази дупчица, нали я виждаш? След това съединих двете половини и налях горещ метал. И когато той изстина, стана ключ. Сега ще ти кажа за какво е този ключ. Това е една от трите ми заръки към тебе, Кристабел. Е? Готова ли си да ги чуеш?

Кристабел погледна ключа, полегнал в сапуна като на дюшек — сякаш спи, докато тя не го събуди. Като прекрасния принц. Кимна.

Наложи се да вземе колелото, защото пътят беше дълъг и освен това трябваше да носи дотам тежки неща в кошницата на багажника.

Беше изчакала до събота, когато майка й и баща й ходеха на

мач. Кристабел беше ходила веднъж с тях, но им бе задавала толкова много въпроси за това, какво правят мъничките човечета там долу, на зелената поляна, че баща й реши, че е по-добре да си седи вкъщи.

Когато ходеха на мач, мама и татко викаха госпожа Гълисън да я наглежда. Тази събота Кристабел й каза, че трябва да отиде да нахрани кучето на приятелката си и да го разходи малко. Госпожа Гълисън, която гледаше голф по телевизията, я пусна, но й каза веднага да се връща и да не бърка в чекмеджетата на родителите на приятелката си. Това й се видя толкова смешно, че Кристабел едва се сдържа да не прихне.

Започваше да застудява. Стегнато омота шала около врата си и затъкна свободните краища в палтото си, за да не се заплетат в спиците. Веднъж това се беше случило — падна и си обели коляното. Натисна здраво педалите надолу по „Стилуел“, после зави по мостчето и мина покрай училището. Господин Диас, приятният портиер, изхвърляше чувал с листа в кофата за боклук. Тя извика, махна с ръка и чак тогава си спомни, че господин Селърс й беше казал да не говори с никого.

Слезе по улиците точно както й бе рекъл старецът — по много улици. След малко стигна до онази част от базата, където никога досега не беше идвала — до няколко ниски бараки, направени от някакъв кадрав метал, наредени около отдавна некосена поляна. Зад най-далечния ред бараки имаше друга група постройки, които наподобяваха кутии. Те малко приличаха на бараките, но бяха от цимент и по-ниски, и като че ли вкопани в земята. Кристабел не можеше да разбере за какво служат. Много малки бяха за къщи. Радваше се, че не живее в нещо такова.

Кристабел започна да брои, както й беше казал господин Селърс — едно, две, три, — като започна от най-близката, докато стигна до осмата циментова кутия. Тя имаше врата, а на вратата — катинар — точно както й бе казал той. Кристабел се огледа — страхуваше се, че някой може да я забележи. Помисли си също така, че някой може да я причаква, за да й направи нещо лошо, да се спусне да я хване като в полицейското шоу, което беше гледала онази вечер, ама не видя никого. Извади смешния груб ключ, който господин Селърс беше направил със сапуна, и го пъхна в ключалката. Отначало ключът много-много не ставаше, но тя го натисна оттук-оттам и той влезе докрай. Опита се да го завърти, но ключът не помръдна. После си спомни за тубичката, която й беше дал господин Селърс. Извади я и изстиска в ключалката малко от онова лепкавото в тубичката. Преброи бавно до пет и пак опита. Ключалката щракна и се превъртя. Звукът и внезапното й оживяване под ръката й накараха

Кристабел да подскочи.

Изчака две — три секунди, за да види дали полицаи с пистолети и брони няма да изскочат иззад металните бараки и да се втурнат към нея, и отвори вратата. В циментовия под имаше дупка и стълби, които водеха надолу — точно както беше казал господин Селърс. Погледна стълбите — бяха много стръмни, след това опипа с ръце първото стъпало — беше много грапаво. Кристабел се нацупи, ала беше обещала, и заслиза по стъпалата. Въпреки че не виждаше нищо в дупката, не ѝ харесваше да слиза в нея — господин Селърс беше казал, че няма да има змии, но може и да бъркаше. За неин късмет стълбите се оказаха само няколко и преди да я хване още по-голям страх, вече беше стигнала долу.

Погледна в краката си — малката стая под земята беше съвсем празна — а нямаше и никакви змии. Не видя нищо освен онова, което търсеше — квадратна метална врата в стената.

Кристабел приклекна до нея — беше широка и заемаше половината стена. От едната страна беше онова метално нещо, което господин Селърс бе нарекъл „дръжка“. Опита се да я дръпне, ала тя не помръдна. Извади тубичката и отново изстиска от лепкавото. Не си спомняше къде точно ѝ бе казал господин Селърс да го сложи, така че продължи да го изстисква около дръжката, докато тубичката се изпразни. Пак преброи до пет и отново се опита да я завърти. Отначало като че ли не помръдваше. След малко ѝ се стори, че шавна леко, но само толкова.

Седна и се замисли, след това се изкачи обратно по стълбите. Надникна през вратата, за да се увери, че все още няма никой, и излезе от циментовата кутия. Необходими ѝ бяха само няколко секунди, за да намери достатъчно голям камък, и след това пак слезе долу.

Наложи се да удари дръжката няколко пъти — после малката част, която стърчеше, изведнъж се килна надолу и вече можеше да я бута цялата напред-назад. Издърпа я колкото можеше назад, както ѝ беше казал господин Селърс, а след това отново се изкачи по стълбата към следобедното слънце.

Доволна, задето е действала толкова храбро и успешно е изпълнила първата заръка на смешния старец, тя се подпря на колелото си и се втренчи в циментовата кутия. Тя беше отново заключена, а ключът — в джоба ѝ. Това беше тайна, която знаеха само тя и господин Селърс. Това сякаш я гъделичкаше отвътре. Оставаха само още две задачи.

Сложи Приказните си очила, за да прочете отново списъка на господин Селърс. Погледна часовника си от Земята на видрите —

Пикапик, принцът видра, държеше между лапите си цифрите 14:00. Това значеше, че има петнайсет минути да стигне до другото място. Провери торбата в кошницата на багажника, за да се увери, че клещите за тел са още там, метна се на седалката и продължи нататък.

Лицето на Якубиан — ако не броим върха на носа и скулите му — беше пребледняло от гняв и изгубило обичайния си маслинен цвят.

— Кажи го пак. Бавно. За да мога да съобщя на най-близките ти роднини как точно си изглеждал, преди да съм ти одрал лицето и да съм провалил всички шансове ковчегът на погребението ти да бъде отворен.

Младият Танабе му се усмихна хладно.

— Щастлив съм да го повторя пред вас, генерале. Всички, които не са служители на „Телеморфикс“, ще бъдат претърсвани при влизане в лабораторията — всички, абсолютно всички. И толкова. По заповед на господин Уелс. Ако имате оплаквания, сър, обърнете се към него. Но не можете да влезете в този комплекс от лаборатории по никакъв друг начин. Съжалявам, генерале.

— А ако не се съглася да ме претърсят?

— Тогава или ще изчакате тук или ако започнете да се държите твърде непочтително, ще ви придружим до изхода, сър… Моите уважения, но според мене не би било добре за вас да се разправяте с охраната ни.

Танабе небрежно посочи двамата изключително едри мъже, застанали до вратата, които слушаха разговора с известен професионален интерес. Макар че част от внушителността им се дължеше на гумираната електрокаталитична броня под ежедневните им костюми, това не намаляваше ефекта.

— Всъщност, генерале, поне пет — шест души от охраната ни тук, в ТМКС, са ветерани от войската ви. Знаете ги колко качествено работят.

Якубиан се вбеси, след това положи видимо усилие да се успокои.

— Надявам се това да ви хареса. Давайте.

Танабе призова охраната с кимване. Докато претърсваха генерала бързо и сръчно, асистентът на Уелс се беше отдръпнал със скръстени ръце.

— Харесването няма нищо общо, сър. Това ми е работата — точно както и вашите войници си гледат работата.

— Да, но аз мога да наредя да разстрелят войниците ми.

Танабе се усмихна отново.

— Може би шефът ми ще ви поднесе неочакван коледен подарък тази година, генерале.

Единият от охраната измъкна златната табакера на Якубиан от джоба му.

— Това не, сър. Освен, ако не ви се чака половин час, докато изследваме самия предмет и съдържанието му.

— Боже мили, да не би тоя смахнат дъртак да се бои дори от пура, запалена в стаята му?!

Танабе взе табакерата.

— Изборът е ваш, генерале.

Якубиан сви рамене.

— Добре. Добре, дребосък, печелиш! Водете ме!

Уелс изчака Якубиан да приключи с псувните. Беше му забавно.

— Съжалявам, Даниъл. Ако знаех, че толкова ще се разстроиш, щях сам да изляза и да те претърся.

— Много смешно. След всичките тези глупости поне да си струваше.

Генералът бръкна в джоба си, но ръката му не напипа там табакерата и се оттегли като животно в хибернация, събудило се твърде рано. Той се намръщи още повече.

— Че какво ли би могло да е готово след някакви си две седмици? Дори и твоите момчета с големите мозъци не може да са толкова бързи.

— Момчета и момичета, Даниъл. Недей да бъдеш толкова старомоден. И не, не сме го постигнали за две седмици. По-скоро за две години, но през последните две седмици сме натрупали хиляди работни часове, за да го довършим.

Нещо в стената лекичко звънна. Уелс докосна повърхността на бюрото си и едно чекмедже се плъзна пред него. Той извади кожна лепенка и внимателно я залепи в сгъвката на лакътя си.

— Лекарството ми — извини се той. — Така че ако вече си се успокоил, ще ти покажа докъде сме стигнали.

Якубиан се изправи. Сега беше по-спокоен, но в стойката му личеше напрегнатост.

— Цялата тази работа беше шегичка, нали? Да ме караш да чакам и после с онова претърсване съвсем да ме вбесиш.

Уелс разпери ръце. Въпреки жилавите мускули и едрите стърчащи кости те дори не трепнаха.

— Даниъл, малко прекаляваш!

Якубиан за миг прекоси стаята и се озова до домакина. Навря лицето си в лицето на Уелс. След това се пресегна и съвсем лекичко докосна ръката на Уелс, докато тя пълзеше към

аларменото копче на бюрото. Ръката спря.

— Никога повече не се занасяй с мене, Боб! Запомни го! Отдавна се знаем. И дори сме били приятели. Но и през ум да не ти минава да се питаш какъв враг мога да бъда.

Якубиан отстъпи малко и изведнъж се усмихна. Уелс търсеше облегалката на стола си, за да се подпре.

— А сега да вървим да я видим тази твоя играчка.

Генералът стоеше сред тъмната стая.

— Е? Къде е?

Уелс махна с ръка. Четирите екрана светнаха ярко.

— Това е лаборатория, Даниъл. Но не като на доктор Франкенщайн. Тук работим с информация. „Играчката“, както ти я нарече, не е нещо, което мога да тръсна на масата и да ти го посоча.

— Тогава стига с това проклето театро.

Уелс поклати глава с подигравателно съжаление.

— Моите хора са вложили много време в това нещо, което Не можем да покажем на кого да е извън компанията. Ще ми простиш, че го давам малко театрално.

Той махна с ръка и четирите екрана на мига угаснаха. Във въздуха в средата на стаята се оформи холограма, съставена от мънички бели точки. Те като че ли се движеха напосоки като бързоподвижни бактерии или свръхнапрегнати молекули.

— Ще се чувствам по-добре, ако ти обясня контекста, Даниъл, и затова смятам да ти разкажа едно-друго за историята на този проект. Ще ме прекъснеш, ако ти говоря познати работи.

Якубиан изсумтя.

— Да те прекъсна ли? Как? Твоята охрана ми прибра пистолета.

Уелс го удостои с хладна усмивка.

— Проблемът изглежда съвсем очевиден. Проектът „Граал“ в основата си е симулирана среда, макар и невероятно по-амбициозна от всичко, правено досега. Част от експерименталната процедура, субект, избран от нашия председател — за удобство го наричаме „субектът Х“, тъй като все още не са ни съобщили истинското му име, — беше поставен в симулацията. — Уелс махна. В холограмата моментално се появи образ на метален цилиндър, целия омотан с кабели, който наподобяваше ковчег, и измести точките. — Между другото, не беше лесно да получим каквато и да било информация за субекта — Стареца го раздава много потаен, — но очевидно Х е бил подложен на най-различни техники на обработка, чрез които са променяли или изтривали спомените му, преди да го докарат при нас.

— Техники на обработка! — дрезгаво се изсмя Якубиан.

— А пък вие, цивилните, се майтапите с военните евфемизми! Какво са му направили — лошо са го подстригали или много са го насапунисали? Взели са му акъла, Уелс. Промили са му мозъка, по дяволите!

— Както и да е. Във всеки случай преди около месец апаратурата за наблюдение се повреди и се задействаха разделителните устройства — все още не можем да кажем определено дали е било нещастен случай, или саботаж — и изгубихме контакт с Х. Искам да кажа, контакта със съзнанието му. Тялото му си е тук, в сградата, разбира се. Ако трябва да бъдем точни, някъде на петдесет стъпки под краката ти. Но това означава, че той продължава да се намира в симулационната мрежа, а ние нямаме представа къде точно се намира в матрицата.

— Добре, сега вече най-после каза нещо, което не знам — обади се Якубиан. — Защо не можем да го намерим? Толкова ли е трудно?

— Нека ти покажа нещо.

Уелс пак махна. Светещите бели точици отново се появиха, после замръзнаха в нещо, което приличаше на триизмерна звездна карта. Уелс посочи: една от тях се оцвети в червено и започна да примигва.

— Старите симулации бяха много прости — всичко реагираше. Когато субектът погледнеше към нещо или го докоснеше, или се движеше в някаква посока, симулацията реагираше.

Червената точка бавно се раздвижи. Белите точки, които бяха най-близо до нея, също се размърдаха, но всички останали си стояха все така неподвижни.

— Всичко се случваше във връзка със субекта. Когато нямаше субект, не ставаше нищо. Дори и при наличието на субект нищо не се случваше извън пространството на възприятията на субекта. Но този вид симулация, също както ранните експерименти с изкуствения интелект, на които прилича, беше много слаба версия на онова, което тя се опитваше да симулира — реалните човешки същества не мислят в линеарна поредица от твърдения от типа, „ако — то“, а истинската околна среда не спира да се променя, ако няма човек наблюдател. Така че някъде в края на миналия век експериментите с изкуствения разум се насочват към „изкуствен живот“. Хората започват да създават среда, която еволюира. Изкуствените организми в такава нова среда — макар и много прости в самото начало — също еволюират. Експериментите с „изкуствения живот“ не са прекъсвали и

различните изкуствени организми са живеели, хранели са се, размножавали са се или са умирали, независимо дали някой учен ги наблюдава или не.

И точно това става и при новото поколение симулации… или поне при тези от висока проба.

Уелс отново щракна с пръсти. Червената точка изчезна, но всички бели точки отново рязко възобновиха трескавото си движение. Някои се движеха бавно, други бяха бързи като куршуми; някои се рееха на групи, а други, самотни точки сякаш следваха някакви свои пътища.

— Независимо дали има човек участник или не, различните компоненти на симулацията — изкуствени живи същества, изкуствени атмосферни условия, дори и изкуствена ентропия — продължават да се развиват. Те си взаимодействат, комбинират се и се прекомбинират и чрез това взаимодействие започват да наподобяват, понякога дори да надминават по сложност реалния живот. — Той се изкикоти. — Или РЖ, както му викаме. Якубиан гледаше проблясващите точки, които се движеха очевидно безредно в средата на стаята.

— Това все още не ми обяснява защо не можем да намерим това копеленце Х.

Уелс отново включи червената точка. Замрази тълпата от точки, после се обърна и впери мек, но настоятелен поглед в генерала.

— Добре, Даниъл, първо ще ти покажа симулациите от стария тип, от онези, които реагират само на човек участник. Нека само да скрия субекта. — Червената точка се превърна в бяла немигаща точка. — А сега ще я включа.

Точките отново оживяха или поне някои — пулсиращ рояк, който сякаш бавно пътуваше из псевдосъзвездието като смерч, а точките от всичките му страни оставаха неподвижни.

— Коя точка е субектът?

Якубиан се наведе.

— Трябва да е някоя от тези в средата. Ей оная. Не, ей оная.

Облакът замръзна и една точка почервеня.

— Почти улучи, Даниъл. Сигурен съм, че щеше да улучиш, ако беше наблюдавал още малко. А сега ще опитаме с модел на симулация, който повече прилича на мрежата „Граал“.

Червената точка отново побеля и всички точки се раздвижиха едновременно.

— Аз… аз я загубих…

— Точно така. — Уелс насочи пръст към холограмата и тя избледня. Екраните светнаха в белезникавосиво, върху което като почти невидима сянка беше изписан знакът на ТМКС. — Когато

симулациите наподобяват толкова много реалния живот, не е лесно да различиш кой привидно жив предмет е човек участник и кой — просто част от псевдоживота.

Якубиан се огледа. Уелс очакваше това и леко плесна с ръце. От пода се подадоха два стола.

— Но това е нашата симулационна мрежа, да му се не види! — каза генералът и се отпусна тежко на единия стол. — Защо просто не я изключим? Не ми разправяй, че той ще продължи да си се разкарва дявол го знае къде, ако дръпнем шалтера!

Създателят на „Телеморфикс“ въздъхна.

— Не е толкова лесно, Даниъл. Ако просто замразим всички симулации в мрежата, нищо няма да променим. Х пак ще си изглежда като съставна част от симулацията, в която и симулация да се намира, а съставните части си нямат индивидуална история, която да може да се провери. Те просто… просто… съществуват. На тази планета няма достатъчно процесори, за да следят и записват всичко, което се е случило в проекта „Граал“, откакто е тръгнал до сега. А пък ако дръпнем съвсем буквално шалтера — за Бога, Даниъл, ти разбираш ли колко време и пари са вложили хората от Братството, за да отгледат тези среди? Защото е точно така — те са израснали, сами са се създали чрез еволюция също като една истинска среда. Трилиони! Похарчили са трилиони и освен това са инвестирали близо две десетилетия високи технологии. Просто е невъзможно мозъкът да проумее колко е сложно всичко това…, а ти искаш просто да дръпнеш шалтера? Това е все едно да отидеш в най-богатия квартал на света и да кажеш: „Тук се мотае една хлебарка. Имате ли нещо против да ви изгорим всичките къщи, за да я изгоним?“ Просто няма да стане, Даниъл! Няма да стане!

Генералът отново попипа джоба си, после се намръщи.

— Но ти имаш решение, така ли?

— Мисля, че да. Построихме агент.

Той махна и екраните започнаха да се изпълват с текст.

— Агент ли? Пък аз си мислех, че вече съществуват такива агенти! Крал Тут или Богът Всемогъщи — или както и да си вика той — напоследък разправя, че вече е изпратил там някакви съвършени агенти!

— А, ама нали разбираш, точно там е работата. Не че знам кой знае колко и за тези негови агенти — хората му в доста голяма степен контролираха тази част от проекта и досега не съм им се пречкал. Но има вероятност неговите агенти, които действат вътре, независимо дали са хора или изкуствени същества, да търсят по стария начин.

— Сиреч?

— Търсене на подобия. Моите хора намериха, каквото можаха — трудно е да пазиш нещо в пълна тайна в научно създадена среда, която споделяш с други хора. Доколкото успяхме да разберем, Стареца следи Х още, откакто е бил включен в мрежата. Което означава, че са разработили нещо като поведенчески профил — карта на това, как е действал Х в няколко различни симулации. Така че каквито и агенти или програми търсачи да използва сега, те вероятно сравняват тази карта с поведенческите профили на всички единици в мрежата.

— Така ли? Ами това ми се струва правилно. — Якубиан за трети път попипа джоба си.

— Щеше да бъде при една не толкова сложна система. Но както се опитвам да ти кажа от доста време насам, нашата симулационна мрежа не прилича на никоя друга. Първо, тъй като индивидуалните единици не могат да се проследят, сравненията по карта трябва да се правят едно по едно, случай след случай. — Уелс се намръщи. — Знаеш ли, ти наистина трябва да бъдеш в течение на всичко това, Даниъл — и за тебе то е толкова важно, колкото и за всички нас.

— Така ли? А ти какво знаеш за моите работи, умнико? Доколко си информиран за положението относно глобалната сигурност? За това, как използваме военната инфраструктура?

— Touche. — Уелс най-после седна. — Добре, нека да продължа. Проблемът да се сравни едно поведение с друго по този старомоден начин не е само в сложността на мрежата. По-важното е, че поведението „подпис“ на всеки свободен агент се променя от една симулация в друга — може би не много, ала все пак се променя. Нали разбираш, почти всички тези симулации са разработени така, че да са непосредствено функционални за онзи, който ги използва. Това ще рече, че ако сам не избереш характеристиките си, преди да влезеш, симулацията ще ти ги придаде по силата на своя собствена логика. Ето защо, ако Х се мести от симулация в симулация, вероятно се променя поне малко всеки път — от самите симулации. В този случай промиването на мозъка — както ти го нарече толкова грубо, но и толкова точно — работи срещу нас. Ако той няма спомени, вероятно симът му е оформян по-скоро от симулациите, отколкото обратно. Има и още един, последен проблем. Всички старомодни агенти, които могат да се движат свободно в мрежата, вероятно ще притежават известна неизменност, т.е. няма да се променят много. По-късно той ще може да ги забелязва лесно и тъй като имат нужда от известно време и от близост до заподозряната единица, преди да направят

сравнението и да пристъпят към залавянето, Х би могъл да им се изплъзва почти до безкрайност.

— Мамка му! И какво е това, вашето, дето било по-добро?

— Мислим, че сме изработили новия „връх на техниката“. — Уелс сви устни. — Пак ли ще ме обвиняваш, че прекалено драматизирам нещата? Не. Така ли? Тогава виж сам. — Той щракна с пръсти и от облегалката на всеки стол се подаде по един кабел. — Включи се.

Генералът дръпна кабела и го включи в импланта зад лявото си ухо. Уелс стори същото.

— Не виждам нищо. Само дървета и едно езеро.

— Виждаш ли онова дърво? Това е нашият агент.

— За какво, по дяволите, ми говориш? Агент дърво? Ти да не би да си изперкал съвсем?

— А сега виждаш ли тази сцена? Видя ли жената на предната маса? Това е нашият агент. Следващото — и ето го нашия агент, войника с огнехвъргачката.

Якубиан присви очи и се загледа в нещо, невидимо отвън.

— Значи това нещо се променя?

— Вписва се във всяка среда. Причината да не съм ти показал някакъв модел, скица или нещо такова е, че няма какво да ти показвам. Идеална мимикрия, идеалното средство за следене — може да се впише във всяка среда.

— И като се впише, какво?

Уелс въздъхна.

— Дори и да му се измъкне веднъж — дваж, Х няма да го разпознава, защото формата и фигурата му винаги ще бъдат различни. И постепенно агентът ще научи все по изтънчени начини да се адаптира или да събира информация. Но още по-важното е, че ще пресява данните на по-високо равнище от агентите от стар тип, защото не търси съответствие на една-единствена карта. Всъщност прави точно обратното — търси аномалии.

— Значи намери ли аномалия и — бум! — хванахме го.

— Би трябвало да те дигитайзвам и да те включа в програмата ми за новопостъпилите — „обяснения за нетехници“. Не, Даниъл, не е толкова лесно. Спомняш ли си, започнахме тази мрежа с по-малко от сто различни симулации, но сега сигурно вече са поне няколко хиляди — искам да кажа, самият аз имам някъде към четирийсет. Прибави към това и факта, че по всяко дадено време симулациите се използват от поне десет хиляди живи хора — много от нашите младши членове си плащат за място в списъка на чакащите за проекта „Граал“, като позволяват на приятелите и на бизнеспартньорите си да наемат време в

мрежата. Така че при постоянните промени в симулациите живите потребители, които е почти невъзможно да отличиш от артефактите, и… ами нека да го кажем така — и някои други появяващи се странности, които все още изучаваме, онова, което наричам „аномалии“, се случва десетки милиони пъти. Но все пак нашият нов агент ще пресява и проследява по-бързо от всичко друго, а скоростта е важна. Дали това ти харесва или не, но ние с председателя малко се състезаваме. Ала точно това наше бебче ще открие Х и всеки друг, който някога поискаме да открием, обещавам ти — и той се изкикоти. — Искаш ли да знаеш как е кодовото му име? Немезида.

Генералът измъкна кабела от врата си.

— Никога не съм имал кой знае колко добро мнение за тези чуждестранни коли. — Той гледаше как Уелс измъква своя кабел. — О, за Бога, шегувам се, дръвнико! Познавам гръцката митология. Та кога смяташ да изстреляш малкото си чудовище? Ще счупиш ли бутилка шампанско в екрана?

Уелс изглеждаше леко раздразнен.

— Вече го изстрелях. Дори в момента, докато говорим, то си пробива път през системата, учи се, променя се, гледа си работата. Нито ти се налага да го храниш, нито да го пускаш в отпуск. Идеалният служител. Якубиан кимна и се изправи.

— Съгласен съм. Та като спомена за идеалните служители, когато се отървеш от твоя човек Танабе, обади ми се. Или ще го наема, или ще го убия.

— Съмнявам се да имаш шанса и за двете, Даниъл. В ТМКС текучеството е по-малко и от това при военните. Много внимателно си подбираме хората.

— Е, поне мога да си помечтая. Как се излиза оттук?

— Ще ти покажа.

Докато вървяха по коридора, застлан с дебел килим, генералът се извърна и леко хвана създателя на „Телеморфикс“ за лакътя.

— Боб, всъщност ние изобщо не сме влизали в лабораторията, нали? И в суперчистата част, където охраната има значение. Искам да кажа, че не беше наложително да ме претърсват само за да вляза в тази зала за съвещания, нали?

Уелс забави отговора си.

— Прав си, Даниъл. Направих го само за да те ядосам.

Якубиан кимна, но не погледна към Уелс. Гласът му беше много-много твърд.

— Така си и мислех. Едно на нула за тебе, Боб.

Никога не бе обичал летенето. Често му се случваше да лети и знаеше, че дори и при свръхоживеното движение из днешните небеса това е вероятно най-безопасният начин за пътуване. Но не можеше да успокои по-първичната част на духа си — онази, която не се доверяваше на нищо, което той не би могъл да контролира със собствените си ръце и глава.

Точно това беше: той не го контролираше. Ако при излитане или кацане светкавица удареше скайуокъра — бурите от всякакъв вид не бяха проблем при височина на полета трийсет и две хиляди метра, — той не можеше да направи нищо. Можеше да убие колкото си иска народ, да разбие електронната апаратура със странното изкривяване, което беше наследил от единия от отдавна мъртвите си родители, но това не можеше да подчини суборбиталния реактивен пътнически самолет китайско производство на волята му — той все така си оставаше извън неговия контрол.

Дред предъвкваше тази горчива мисъл, както и други подобни, защото спускането в Картахена беше трудно. От четвърт час огромният самолет подскачаше и правеше слаломи. Тропическа буря — бе ги осведомил капитанът със заучено безразличие — се беше развихрила из целия Карибски басейн и спускането нямало да е много гладко. И все пак, напомни им той, да следят светлините на Богота, които всеки момент ще се появят вляво.

Щом капитанът свърши с предложенията си за разглеждане на пейзажи и изключи екрана на седалката, самолетът отново залитна. Мяташе се като ранено животно. Нервен смях заглуши бръмченето на моторите. Дред се облегна още по-назад на седалката и вкопчи ръце в облегалките. Беше изключил вътрешната си музика, тъй като тя само би подчертала безпомощността му да напише сценария на своята мрежа кримка. Всъщност не можеше нищо да направи, за да се почувства по-добре. Оставаше му само да се държи и да се надява на най-доброто. Всъщност беше все едно да работи за онзи дъртак.

Самолетът пак подскочи. Дред стисна здраво челюсти. В гърлото му се надигна жлъчка. За да прибави и обида към болката, дъртакът, бъдещият бог, който без съмнение беше толкова богат, че Дред не би могъл да си го представи, все още караше наемника си да лети с гражданските полети.

— Esld listed enfermo, senor? — попита го някой.

Отвори очи. Хубава млада жена с кръгло лице и златна коса се бе навела над него. Лицето й изразяваше професионална, ала все пак истинска загриженост. На табелката с името й пишеше Глориана. Нещо в нея му беше странно познато, но не името й. Не

беше неприятен и спартанският анцуг, с който беше облечена — мода при стюардесите, която той се надяваше да мине бързо.

— Добре съм. Само дето летенето не ми понася особено.

— О! — изненада се тя. — Ама и вие ли сте австралиец?

— Да, там съм роден и там израснах. — С необикновеното му генетично наследство често го вземаха за латиноамериканец или централно-азиатец. Усмихна й се — все още се мъчеше да разбере защо му изглежда позната. Самолетът отново се разтресе. — Боже, как мразя това! — разсмя се той. — Докато не кацнем, нямам мира.

— Кацаме само след няколко минути — усмихна се тя много мило и го потупа по ръката. — Няма страшно.

Начинът, по който го каза, и усмивката й изведнъж отприщиха спомените му. Тя приличаше на младата учителка от детската градина в първото му училище, една от малкото, които някога се бяха държали добре с него. Щом го осъзна, усети някаква сладка болка, непознато и донякъде тревожно чувство.

— Благодаря! — Той вложи доста енергия в усмивката си. От опит знаеше, че усмивките му правят впечатление. Още в началото Стареца го беше изпратил при най добрия козметичен зъболекар в Сидни. — Много ми е приятно, че сте така загрижена за мене.

Капитанът обяви кацане.

— Това ми е работата, нали? — усмихна се тя вече театрално широко и двамата гръмогласно се изкикотиха.

Както винаги, мина лесно през митницата. Дред си знаеше, че не трябва да носи нищо необикновено, затова оставяше вкъщи дори съвсем законния си хардуер — не се знае кога може да се натъкнеш на някой митничар, чието хоби са хардуерите и може да разпознава и да помни сериозна апаратура най-последен модел. В крайна сметка затова бяха грижливо поддържаните местни контакти — за да те снабдяват с нещата, които не искаш да внесеш. Както обикновено, Дред не носеше нищо по-особено от комуникатор „Критапонг“ средно равнище и няколко костюма в чанта за дрехи от инсулекс.

След кратко пътуване с такси хвана надземната железница през тунела към квартала на стария град Гетсимани с изглед към залива зад Мурайас — вековните стени, които испанците бяха построили, за да защитават пристанищния си град. Регистрира се в хотела под името Дийдс, разгъна чантата за дрехи и я закачи в гардероба, постави комуникатора си на полираното бюро, после пак излезе, за да изпълни някои задачи. След по-малко от час се върна в хотела, остави онова, с което се беше сдобил, и отново излезе.

Нощта беше топла. Дред вървеше по калдъръмените улици. Никой не го забелязваше — нито местните жители, нито туристите. Мирисът на Карибско море и тежкият тропически въздух бяха почти както у дома, макар че влажността беше по-скоро като в Брисбейн, отколкото като в Сидни. И все пак, помисли си той, беше странно да дойде тук след осемчасов полет и почти да не се чувства на чуждо място.

Отиде при случаен обществен телефон и набра запаметения номер. Щом му отговориха — само с глас, без картина, — той каза друг номер и веднага му дадоха адрес, а после онзи отсреща затвори.

Таксито хеликоптер го спусна пред клуба и отлетя с боботене. Перките му плющяха над неравната повърхност. Тълпа от млади хора с алени модни ленти и имитации на доспехи, колумбийската версия на очилатковците и очилатките, чакаха отпред да ги пуснат вътре. Беше чакал на опашката съвсем малко, когато някакво улично хлапе го задърпа за ръкава. Голяма част от видимата кожа на детето беше изгорена до червено от некачествени кожни лепенки. Момчето се обърна и закуцука надолу по улицата. Дред изчака, после тръгна след него.

Намираха се на тъмното стълбище в стара сграда край кейовете, когато хлапето изчезна — промъкна се през някакъв невидим изход толкова бързо и сръчно, че мъжът, когото водеше, не забеляза отсъствието му веднага. Дред, нащрек, откакто бяха влезли в сградата, заради малката, ала тревожна вероятност от засада, се впечатли от сръчността на момчето: дори и на най-долното равнище сестрите избираха добре своите галеници.

На върха на стълбището се редяха половин дузина стари дървени врати и от двете страни на коридора, сякаш охраняваха едно самотно и доста нещастно на вид гумено дърво. Дред тръгна безшумно по коридора и внимателно оглеждаше всички врати подред, докато намери една с ръчен контактор. Докосна я и тя се отвори — оказа се, че е и по-дебела, отколкото можеше да се предположи от вида й, и виси на здрави панти в каса от фибрамика.

Стаята заемаше целия етаж по дължина — поне от тази страна на коридора другите врати бяха фалшиви. Външните прозорци обаче си бяха на мястото. От вратата Дред виждаше шест отделни изгледа към пристанището и развълнуваното Карибско море. Ако не се брояха тези океански пейзажи като от картините на Моне, белите стени на стаята, черната мраморна маса и чаения сервиз от Иксин бяха почти съвършено копие на офиса от симулацията. Дред се усмихна на малката шегичка на сестрите.

Една светлинка примигваше върху единствената модерна мебел в стаята — масивно гладко бюро. Той седна и намери бързо проследяващия панел, който съдържаше хардуера за връзка. Стаята си остана на мястото, но сестрите Беина изведнъж се появиха от другата страна на масата една до друга — симовете им бяха съвсем безлични като два пакета, увити в амбалажна хартия. Дред се стресна за миг, но после осъзна, че се намира в симулация, която дублираше стаята още по-точно, отколкото тя отразяваше собствената му офис-мрежа.

— Много хубаво — обади се той. — Благодаря, че сте се подготвили да ме посрещнете така.

— Някои хора смятат, че околната среда влияе решаващо на способността им да работят — каза едната от двете Беина; тонът й загатваше, че нито тя, нито сестра й са такива хора. — Нашата програма е амбициозна. Ще трябва да сте в най-добра форма.

— Чакаме втората трета от парите — обади се другата буцеста форма.

— Получихте ли кодирания списък?

И двете сестри кимнаха в синхрон.

— Тогава сега ще заредя единия от двата ключа. — Той опипа непознатото бюро за контактен екран, после отвори сметката, която Стареца беше открил, и препрати на сестрите единия от чифта декодиращи ключове, нужни, за да се получи достъп до списъците. — Ще получите другия, щом операцията започне, както се договорихме.

Когато сестрите Беина — или експертната им система — прегледаха стоката, кимнаха отново, този път в знак на задоволство.

— Имаме много работа — обади се едната.

— Имам време, макар че трябва да свърша нещо тази вечер, преди да е станало твърде късно. Утре целият съм ваш.

Силуетите близнаци известно време мълчаха, сякаш го обмисляха като буквална възможност.

— Да започнем с това — каза едната. — Мишената смени охранителната фирма, откакто за последен път ви информирахме. Новата компания се зае и промени в някои отношения защитата на съединенията. Не сме открили всички промени. Знаем много малко за новата охранителна фирма, докато в предишната имахме неколцина информатори.

— Може би точно затова са сменили охраната.

Дред извика доклада. Информацията увисна във въздуха пред него. Той започна да преглежда останалото — таблици, списъци, топографски карти, чертежи. Кодирани в цвят, светещи, те превръщаха виртуалния офис в неонова страна на приказките.

— По какъв начин тази промяна в охраната влияе върху програмата ви?

— Тя, разбира се, означава по-голяма опасност за тебе и за останалата част от наземния екип — обади се единият силует. — Освен това означава, че ние без съмнение ще трябва да убием повече хора, отколкото смятахме.

— А… — усмихна се той. — Срамота.

Дори и повърхностното обсъждане на новите обрати в операцията отне няколко часа. Когато прекъсна контакта и напусна новия си офис, той се чувстваше съвсем скапан от работата и от полета. Вървеше край доковете и се оставяше да го облива успокояващият шум на океана. Докато минаваше покрай високите, внушителни сгради с офиси, излетя малко ято камерни обективи, активирани от движението и топлината на тялото му. Прелетяха над него веднъж, после се върнаха сред сенките, като не преставаха да го следят. Уморен и раздразнен, той потисна импулса да им се нахвърли, да ги повреди или обърка. Щеше само да си загуби времето, пък и беше глупаво. Те просто си вършеха работата, следяха някого, който бе минал край сградата, след като тя бе затворена. Някой скучаещ пазач щеше да му хвърли едно око на сутринта, а след това щяха да изтрият информацията, освен, ако той не направи някоя глупост.

„Самоуверен, нахален, мързелив, мъртъв“ — напомни си той и отмина, без да се оглежда назад. Стареца би се гордял с него.

Влезе в стаята си, съблече се и закачи костюма си в гардероба. Известно време оглеждаше голото си тяло в огледалото. После седна на леглото и включи екрана. Пусна и вътрешната си музика — експлозия от плътен звук на моно-локо-танцов ритъм в чест на посещението му в Колумбия. Откри на екрана нещо с абстрактни, но бързо сменящи се картини, и усили звука в главата си, докато усети как басът започна да пулсира в челюстта му. Съзерцаваше трепкащите образи, след това пак се огледа в огледалото. В дългите му мускулести крайници, в безизразното му лице имаше нещо хищническо, което го възбуждаше. Той беше виждал това лице и преди. Беше гледал този филм. Знаеше какво ще последва.

Когато влезе в банята, вмъкна в музиката няколко дисонантни изсвирвания с тромпет, звуци с остри краища, които предполагаха нарастващо напрежение. Щом отвори вратата, намали звука.

Камерата влиза…

Китките й все още бяха залепени с лепенки за душа, но тя вече не стоеше. Висеше с препънати колене и изпънатите й ръце изцяло поемаха тежестта й по начин, който сигурно беше

болезнен. Щом го забеляза, тя изпищя и отново се замята, но лепенката на устата й превръщаше виковете й в приглушени стенания.

— Проследих те — каза той, щом седна на ръба на ваната. На фона на музиката гласът му отекна плътно, мъжествено. — Проследих таксито ти до твоя хотел. После не беше особено трудно да намеря стаята ти… Глориана. — Той протегна ръка да докосне табелката с името й и тя рязко се дръпна. Той се усмихна — чудеше се дали е забелязала, че усмивката е същата, която беше използвал и в самолета. — Обикновено ми се иска преследването да е по-продължително, повече спорт да има. Искам да кажа, ти нали си, затова така де — за да успокояваш тревогите на уморения пътуващ бизнесмен? Но докато те изкарам оттам и те докарам тук — и то в собствения ти куфар… е, бих казал, че това си го биваше, нали?

Очите й се разшириха и тя се опита да каже нещо, но лепенката, й пречеше. Увиснала на душа, тя се загърчи насам-натам. Русата й коса, толкова идеално подредена преди шест часа, сега висеше на провиснали кичури.

Той протегна ръка и откъсна табелката с името й. Беше от онези, електростатичните, без никакви интересни остри части — затова я хвърли.

— Виж — рече той, — аз знам името ти, но ти изобщо не си ме питала за моето.

Стана и излезе от банята; забави музиката вътре в себе си, докато тя се превърна в нещо като подводен погребален марш — плътен, тежък, тътнещ. Върна се вътре с чантата с хардуера.

— Името ми е Дред. — Отвори чантата и извади клещи и пила. — А сега хайде да те извадим от тази грозна униформа.

Кристабел се тревожеше. Твърде много време й трябваше да отиде до мястото, което й беше посочил господин Селърс. Ами ако госпожа Гълисън отиде у приятелката й да я търси? Ами ако родителите на приятелката й са си вкъщи? Щеше наистина да си има неприятности, а като разбере и татко, щеше да стане още по-зле.

Щом се сети как ще се ядоса баща й, затвори очи. Не забеляза как слезе от бордюра и за малко не падна, когато колелото й тупна на шосето и предната гума залъкатуши насам-натам. Натисна здраво педалите и успя да запази равновесие. Беше обещала на господин Селърс да му помогне и беше длъжна да го направи.

Мястото, където той й беше казал да отиде, се намираше в

края на базата. Никога досега не беше ходила там. Беше чак зад игрището — виждаше мъже по бели шорти и ризи, които правеха упражнения на тревата. От високоговорителите на пилоните покрай игрището се носеше музика, също и говор, но тя не можеше да го разбере, защото идваше от твърде далече. Там, където я беше изпратил господин Селърс, имаше много дървета и храсти от тази страна на оградата, а и от другата страна, но помежду им — никакви. Празното пространство между двете огради изглеждаше така, сякаш беше взела гумата и я бе прокарала по рисунката си.

Господин Селърс й беше казал да избере някакво място така, че зад нея да има дървета и никой да не я вижда какво прави. След като се огледа внимателно, тя намери такова място. Щом се огледа назад, не можа да види игрището, нито пък къщите и другите сгради, макар че продължаваше да чува музиката. Извади ученическата си чанта от кошницата на багажника, извади от нея клещите за тел и ги остави на земята, после измъкна малките ножички и рулото екран. Взе ножичките, приближи се до оградата, която беше направена от нещо подобно на плат, а по горния й край бяха окачени кутийки, които щракаха. Отвъд оградата, далече-далече, във въздуха се издигаше дим от огньове. Там под дърветата живееха някакви хора — беше ги виждала, когато заедно с мама и татко бяха излизали от базата, — а в долината край магистралата живееха още повече. Имаха си къщи — смешни бараки, направени от стари кашони и парчета плат, а татко й беше казал, че някои от тях дори се опитвали да се промъкнат в базата, като се криели в боклукчийските камиони. Виждаше някои от хората от кашоните през оградата, много далече, по-мънички дори от мъжете на игрището отзад, но беше много смешно да се гледа през оградата. Всичко от другата страна беше леко замъглено, сякаш го гледаше през стъклото на колата, когато можеш да напишеш името си върху него.

Тя докосна с ножиците плата на оградата, после си спомни, че господин Селърс й беше казал още да не реже. Върна се при колелото и извади от багажника Приказните очила.

„КРИСТАБЕЛ — гласеше съобщението вътре, — АКО СИ ПРИ ОГРАДАТА, ИЗКЛЮЧИ И ВКЛЮЧИ ОЧИЛАТА ДВА ПЪТИ МНОГО БЪРЗО.“

Обмисли думите, за да е сигурна, че ще действа както трябва, после натисна копчето отстрани на очилата четири пъти — изключ, включ, изключ, включ. Когато картината отново се появи, вътре имаше ново съобщение:

„ПРЕБРОЙ ДО ДЕСЕТ И ТОГАВА РЕЖИ! КОГАТО СТИГНЕШ ДО ВТОРАТА ОГРАДА, ПАК ИЗКЛЮЧИ И ВКЛЮЧИ ДВА ПЪТИ

ОЧИЛАТА!“

Кристабел беше стигнала до шест, когато музиката от игрището изведнъж утихна и кутийките престанаха да щракат. Уплаши се, но нито някой се появи, нито й викна, така че тя коленичи и заби ножиците в оградата. Отначало беше много трудно, но щом острието прободе плата, оттам нататък вече беше лесно. Тя плъзна ножиците над главата си, докъдето успя да стигне. След това взе големите клещи и притича до втората ограда. Все още не се чуваше музика и краката й шумно шляпаха в калта. Цялата ограда беше направена от ромбоидна мрежа от дебели жици, покрити с пластмаса. Изключи и включи два пъти очилата.

„ПРЕРЕЖИ ВТОРАТА ОГРАДА — РЕЖИ ТЕЛОВЕТЕ ЕДИН ПО ЕДИН, ПОСЛЕ СЕ ВЪРНИ. КОГАТО ЧАСОВНИКЪТ ТИ ПОКАЖЕ 14:38, ВРЪЩАЙ СЕ ВЕДНАГА КАКВОТО И ДА СТАВА! НЕ ЗАБРАВЯЙ МАЛКИЯ ЕКРАН.“

Кристабел присви очи. Принц Пикапик вече държеше между лапите си 14:28 и тя разбра, че няма много време. Захвана с клещите един от теловете и стисна здраво. Стискаше ли, стискаше чак докато я заболяха ръцете и най-накрая челюстите на клещите щракнаха. Погледна часовника си — цифрите сочеха 14:31. Имаше още много телове за рязане, докато направи дупка, толкова голяма, колкото й беше казал господин Селърс. Започна да реже втората тел, но тя като че ли беше дори още по-дебела и клещите не можаха да я прережат. Заплака.

— Какво правиш, по дяволите, мъник? Que haces?

Кристабел скочи и изпищя. Някой я гледаше от едно дърво от другата страна на оградата.

— Н-н-нищо… — заекна тя.

Онзи скочи от клона. Беше момче със смешна подстрижка и тъмно, мръсно лице. Сякаш беше с няколко години по-голямо от нея. Още две личица се подадоха сред листака — момченце и момиченце, още по-мръсни и от него. Бяха вперили големите си очи в Кристабел като маймунки.

— Не мяза на нищо, мъник — обади се голямото момче. — Май че режеш оградата. Що?

— Т-т-тайна е… — Тя се втренчи в него. Чудеше се дали да не побегне. Той беше от другата страна на оградата, значи не можеше да й направи нищо лошо, нали? Погледна часовника си. Показваше 14:33.

— Mu’chita loca, никога няма да я срежеш. Много си мъничка. Я ми ги хвърли — и той посочи клещите.

Кристабел се втренчи в него. Нямаше един преден зъб, а по кафявите му ръце имаше смешни розови петна.

— Няма да ми ги крадеш.

— Само ми ги хвърли.

Тя го погледна, след това сграбчи клещите за двете дръжки. Замахна и ги хвърли колкото можеше високо. Те се удариха в оградата, издрънчаха и едва не я удариха, щом отскочиха обратно.

Момчето се разсмя.

— Много си близо, мъник. Дръпни се.

Тя опита отново. Този път клещите забърсаха горния край, прелетяха между намотаната бодлива тел и паднаха от другата страна. Момчето ги взе и ги погледна.

— Ако я срежа вместо тебе, мога ли да ги взема?

За миг тя се замисли, после кимна — не беше сигурна дали господин Селърс щеше да се ядоса. Момчето се наведе към съседната тел и стисна клещите. И на него му беше трудно и той произнесе някакви думи, които тя никога досега не беше чувала, но след малко телта щракна. Той премина към следващата.

Когато свърши, часовникът й сочеше 14:37.

— Трябва да се връщам — рече тя. Обърна се и побягна по голата земя към първата ограда.

— Задръж, мъник! — викна след нея той. — Помислих си, че ще бягаш от военната база на мама и татко. Защо ти е това?

Тя се мушна в дупката на първата ограда и точно се канеше да яхне колелото, когато си спомни. Обърна се и разви малкия екран, който й беше дал господин Селърс. Тази ограда, беше й казал той, си говорела сама на себе си и затова й трябвал този екран, за да си говори през прерязаните места. Тя не разбра какво означава това, но знаеше, че е много важно. Разгъна парчето екран, докато покри целия срез. Където го натисна, той се залепи.

— Ей, мъник, върни се тука! — викаше момчето.

Но Кристабел вече набутваше всичко обратно в ученическата си чанта и не се огледа. Щом скочи на колелото си, кутийките на оградата отново започнаха да щракат. След няколко секунди, щом потегли към къщи, чу как музиката отново се разнесе над игрището, неясна и странна.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА
НЕВЕСТАТА НА СЪРЦЕТО НА ЗОРАТА

МРЕЖА/НОВИНИ: Крелор пак обявява банкрут.

(Картина: Крелор на тасманийския бряг с Хаген.)

Диктор: Твърди се, че колоритният и противоречив финансист Уберто Крелор е обявил банкрут за втори път в рамките на десет години. Крелор, известен най-много с фамозната си и бурна сватба с мрежазвездата Вила Хаген и с продължаващите си по месец купони, както и с бизнесинтересите си, има загуби от три и половина милиарда (в кредити) поради сгромолясването на технологичната му империя „Черен щит“.

(Картина: работници в „Черен щит“ напускат мадагаскарското предприятие.)

„Черен щит“, навлязъл рано и мощно в нанотехнологията, понесе огромни загуби, когато финансовата общност изгуби вяра в новата индустрия след серия от разочароващи технически провали…

— Мартин, моля те, наистина се нуждаем от това — Рени се опитваше да говори спокойно, но без особен успех. — Забрави оборудването — трябва да намерим къде да се скрием. Няма къде да отидем!

— Ама такава лудост никога не съм виждал — обади се Дългия Джоузеф от задната седалка. — Да караш непрекъснато насам-натам.

Празният екран остана влудяващо безгласен задълго, докато Джеремая зави на магистралата и пак се отправи към централната част на Дърбан. Комуникаторът беше включен към скайфона на доктор Ван Блийк и трансмисията беше подсигурена срещу подслушване. И макар че французойката изглеждаше удовлетворена от сигурността на линията, Рени беше на нокти. Шокът от предателството на Дел Рей я беше направил безкрайно нервна и неспокойна.

— Правя всичко, каквото мога — най-сетне се обади Мартин. — Затова по-дълго мълчах. Включила съм едновременно няколко линии и в същото време правех някои други проверки. Поне не се споменавате в нито един полицейски бюлетин.

— Това не ме изненадва. — Рени правеше отчаяни опити да остане спокойна. — Искам да кажа, сигурна съм, че с каквото и да

са се захванали онези, то е много по-хитро. Ние не сме направили нищо, така че ще си намерят някакво друго извинение. Някой от съседите на доктор Ван Блийк ще съобщи, че в необитаема къща всъщност живеят някакви хора, и тогава ще ни арестуват за самонастаняване или нещо такова. Но няма да е нещо, с което да можем да се преборим. Просто ще изчезнем някъде в системата.

— А може и да е нещо по-директно, което изобщо не се основава на закона — трезво добави !Ксабу. — Не забравяй какво се случи с вашия блок.

„Чудя се дали Атаско и онези хора на Граала имат нещо общо с уволнението ми. — Само бъркотията около напускането на дома на Сюзън не й беше позволила да се замисли за това досега. Светът извън колата изглеждаше пълен с ужасни и непредсказуеми опасности. — Или пък окончателно се превръщам в параноичка? Защо някой да си създава такива проблеми заради хора като нас?“

— Мисля, че това е голяма глупост — пак се обади баща й. — Точно се нанесохме, и хайде сега пак обратно.

— Моите уважения, господин Сулавейо, но смятам, че трябва да се съглася с Рени — каза Мартин. — Всички вие сте в опасност и не бива да се връщате в дома на доктор Ван Блийк или някъде другаде, където ви познават. Ще продължа да се опитвам да намеря някакво решение на тези проблеми. Има една възможност, която може да реши и двата, но сега проследявам много слаба следа, а и се опитвам да не привличам твърде много внимание. Смятам, че ме разбирате. Ще държа за вас една отворена линия. Обадете ми се пак, ако се случи нещо — и тя изключи.

Няколко минути се движеха по магистралата в напрегната тишина. Първи я наруши Джеремая:

— Полицейска кола. Мисля, че ни следи.

Рени източи врат. Крузърът със стърчащи светлини, изпъкнала броня и предпазни буфери приличаше на някакво хищно насекомо.

— Спомни си, Мартин каза, че не са вдигнали обща тревога заради нас. Просто си карай нормално.

— Вероятно се чудят какво правят четирима кафири в такава голяма кола — изръмжа баща й. — Африканерски копелета!

Полицейската кола се подаде иззад тях и влезе в съседното платно, постепенно ускори и се заплъзга покрай тях. Полицаят се обърна да ги огледа зад очилата си с огледални стъкла със спокойната увереност на по-голямо и по-силно животно. Беше чернокожа жена.

— Просто продължавай да караш, Джеремая — прошепна Рени. — Изобщо не поглеждай.

Полицейската кола ги съпровождаше почти километър и половина, а след това ги изпревари и се насочи към някаква рампа.

— Как може черна жена да обикаля насам-натам в такава кола?

— Татко, млъкни!

Бяха паркирали в периферията на огромен паркинг недалеч от търговска алея в Уествил, когато дойде повикването.

Дългия Джоузеф спеше на задната седалка. Краката му се протягаха през отворената врата на колата — между края на крачолите и чорапите се виждаше педя гола плът. Рени седеше с ! Ксабу на капака, барабанеше с пръсти и пушеше дванайсетата си цигара от началото на деня, когато бръмченето я стресна и тя изпусна сандвича си на земята. Взе комуникатора от седалката и видя, че на дисплея е кодът на Мартин.

— Да? Нещо ново?

— Не ме нападай така, Рени. Надявам се. Още ли сте в Дърбан?

— Близо сме.

— Добре. Можеш ли отново да превключиш честотата?

Тя натисна бутон и скайфонът на Сюзън мина на друг канал. Мартин беше вече там и чакаше. Рени отново се впечатли от вещината на тайнствената жена.

— Замаяна и уморена съм, Рени. Прехвърлих толкова много информация, че ще я сънувам дни наред. Поне така мисля… Но може би открих нещо, което сигурно ще реши някои от проблемите ти.

— Наистина ли? Намерила си някакво оборудване ли?

— И място, надявам се. Влязох в южноафриканска правителствена програма — военен проект, прекратен преди няколко години поради финансови затруднения. Наричали са го „Гнездото на осата“ — ранен експеримент с непилотирани бойни самолети. За това няма официални записи, но то съществува. Със сигурност открих — как му казвате? — от първа ръка сметки на хора, които са работили там — ако това има някакво значение.

— Наистина няма, но просто трябва да знам дали това ще ни бъде от полза. Има ли някакъв начин да получим достъп до истинска машинария?

— Надявам се. Затворили са го временно, но не са възобновявали проекта, така че е възможно част от оборудването още да си е на мястото. Но записите са много… как е думата? А да, непрецизни. Ще трябва да го проучваш сама.

Рени се помъчи да потисне прилива на надежда.

— Аз ще изслушам указанията. Джеремая още не се е върнал,

отиде да купи храна — и тя отвори панела от задната страна на комуникатора. — Само да включа това в жака на колата, така че да можеш да заредиш координатите според картата.

— Не! — каза Мартин изненадващо остро. — Не може да стане. Ще кажа на твоя приятел господин Дако как да стигне дотам и той ще следва инструкциите ми. Ами ако те арестуват, докато пътувате, Рени? Тогава не само ще има проблеми, ами и властите ще прочистят паметта на колата и онова място ще им стане известно.

Рени кимна.

— Добре. Добре, права си — и се взря през паркинга с надеждата да види, че Джеремая се връща.

!Ксабу се наведе.

— Може ли да задам един въпрос?

— Разбира се.

— Няма ли къде другаде да отидем? Това място може да е обградено от войници. Няма ли достатъчно търговци с ВР-връзки или такива, които биха могли да ни продадат или заемат необходимото оборудване?

— Не и за това, за което говорим — отвърна Мартин. — Не съм сигурна дори дали най-доброто оборудване във вашата политехника би ви свършило работа и би ви позволило да останете във ВР, колкото е необходимо.

— Виж, това е Джеремая! — възкликна Рени и посочи далечната фигура. — И тича! — Тя остави комуникатора на пода в колата. — Хайде!

Тя заобиколи бързо и седна на мястото на шофьора. Докато се взираше в таблото и се опитваше да си припомни уроците по кормуване отпреди години, !Ксабу се втурна към задната седалка и събуди Дългия Джоузеф, който веднага започна да мърмори и да протестира.

— Какво правите? — Гласът на Мартин беше заглушен от затворилия се капак на комуникатора.

— Ще ти кажем след малко. Не прекъсвай връзката. Рени запали двигателя и закриволичи, за да излезе от паркинга, после се отправи към Джеремая. Принудена да заобикаля редиците спрели коли, тя измина не повече от триста метра и той ги пресрещна. Седна в колата, останал без дъх, и едва не изрита комуникатора на Рени.

— Какво стана?

— Взеха кредитната карта! — Джеремая изглеждаше зашеметен — сякаш това беше най-странното нещо, което се беше случило дотук. — Искаха да ме арестуват!

— За Бога, не си използвал някоя от картите на Сюзън,

нали? — ужаси се Рени.

— Не, не! Моята карта! Моята. Взеха я и я пъхнаха в машината, после ми казаха, че управителят искал да говори с мене. Той не дойде веднага, затова просто избягах. Моята карта! Откъде знаят името ми?

— Не знам. Може би е просто съвпадение. Боже, всичко стана толкова бързо. — Рени затвори очи и се опита да се концентрира. — Да се сменим, по-добре карай ти!

Размениха си местата. Джеремая подкара колкото можеше по-бързо към изхода на паркинга. Когато се включиха в потока от коли, появиха се двама униформени охранители, говорещи по микрофоните на шлемовете си.

— Не гледай — обади се Рени. — Просто карай. Когато навлязоха в главния път, Джеремая изведнъж се изпъна.

— Щом знаят името ми, значи могат да намерят и майка ми? — Той едва се сдържаше да не заплаче. — Не е честно! Тя е само една старица. Нищо на никого не е сторила!

Рени отпусна ръка на рамото му, за да го успокои.

— И ние не сме. Но не се разстройвай! Не мисля, че някой би й сторил нещо — дори не могат да знаят със сигурност, че имаш нещо общо с нас.

— Трябва да я прибера — и той бързо зави в една отбивка.

— Не, Джеремая, не! — Рени се опитваше да говори властно, колкото и трудно да й беше. — Не го прави. Ако наистина ни търсят толкова сериозно, ще очакват да постъпиш точно така. Няма да направиш добро на майка си, а и ние също ще загазим — убеждаваше го тя. — Виж, Мартин мисли, че е открила нещо — място, където можем да отидем. Нужен си ни да ни закараш там. Сигурна съм, че можеш да уредиш нещо за майка си.

— Да уредя? — възкликна Джеремая. Продължаваше да гледа бясно.

— Обади се на някой от роднините си. Кажи им, че заминаваш по спешност. Помоли ги да я наглеждат. Ако стоиш надалече, който и да ни преследва, няма да има причина да я безпокои.

Рени все още не беше сигурна, че е права, и се чувстваше като предател, но не можа да измисли нищо друго. Без Джеремая и колата тя, !Ксабу и баща й оставаха без абсолютно никакъв шанс.

— Ами ако искам да видя майка си? Тя е стара жена — ще се чувства много самотна и уплашена!

— Ами Стивън? — изведнъж се обади Дългия Джоузеф от задната седалка. — Ако ни преследват и се скрием, няма да можем да ходим да виждаме момчето ми, когато свалят карантината.

— За Бога, не мога да мисля за всичко точно сега! — извика Рени. — Всички вие, просто млъкнете!

Тънките пръсти на !Ксабу се протегнаха над седалката и се отпуснаха върху рамото й.

— Разсъждаваш много добре — каза той. — Трябва да правим, каквото ти каза.

— Извинете, че се намесвам — обади се Мартин от комуникатора до краката на Рени и я накара да подскочи, — искате ли да ви дам някакви инструкции?

Рени свали стъклото и дълбоко си пое дъх. Въздухът беше топъл и натежал от предчувствие за дъжд, но в момента миришеше на бягство.

Ихлозито се носеше на северозапад по шосе 3 — засега само още една анонимна кола в ранното задръстване на часа пик. Джеремая се бе свързал със свои възрастни роднини и бе поверил майка си на тях, а Рени бе оставила кратки съобщения в болницата на Стивън и в политехниката, за да се покрие и пред двете институции за няколко дена. Така се почувстваха малко по-свободни и с поне временно решени спешни проблеми. Настроението в колата се подобряваше.

Мартин ги беше насочила високо в Дракенбергската верига покрай границата с Лесото, в район, толкова див и с такива примитивни пътища, че трудно щяха да ги преминат в мрака. Следобед Рени започна да се притеснява, че няма да успеят да стигнат дотам навреме. Не беше доволна, че Джеремая реши да спрат да обядват в ресторант от крайпътната верига. Напомни на останалите, че групата им изглежда доста странно, че !Ксабу на всяка цена ще бъде запомнен, затова убеди Джеремая да влезе и да поръча четири порции за вкъщи. Той се върна и се заоплаква, че трябва да яде, докато кара, но така загубиха само четвърт час.

Когато прекосиха равнината и навлязоха в подножията на хълмовете, движението ставаше все по-натоварено. Пътят беше все по-тесен, а превозните средства — по-големи. Малките практични коли се заменяха от огромни камиони — сякаш среброкожи динозаври, — които си проправяха път към Лейдисмит или пътуваха по дългия маршрут към Йоханесбург. Тихото ихлози се плъзгаше между големите камиони и ги изпреварваше — някои от гумите им бяха два пъти по-големи от тяхната кола. Рени почувства, че това е твърде точна аналогия на собственото им положение — огромната разлика по скалата между самите тях и хората, които бяха засегнали.

„Да не говорим, че още повече ще заприлича на онова, което става — нещастно си помисли тя, — ако тези камиони се опитат да се втурнат върху нас.“

За късмет сравнението остана безплодно. Достигнаха до разтегналия се Исткорт и завиха на запад по една по-малка магистрала. След известно време я изоставиха заради още по-тесен път. Докато се изкачваха нагоре по силно обветрените планински пътища, слънцето подмина средата на небето и после спирално заслиза надолу, отправило се към мантията от гръмотевични облаци, които закриваха повечето от далечните върхове. Знаците на цивилизацията изчезваха, заменени от тревисти хълмове, люлеещи се трепетлики и все повече тъмни участъци от вечнозелено. Дългите протежения на тези по-тесни пътища изглеждаха изоставени — само от време на време имаше случайни табели, които съобщаваха, че някъде сред дърветата е скрита хижа или лагер. Изглеждаше, че напускат не само Дърбан, но и света — такъв, какъвто го познават.

Известно време пътниците мълчаха, погълнати от онова, което виждат. Пръв заговори !Ксабу:

— Виждате ли това? — Той посочи висок, квадратен участък от мержелеещите се планини. — Това е Замъкът на великана. Картината, скалната рисунка в дома на доктор Ван Блийк е оттук — гласът на малкия мъж беше странно напрегнат. — Хиляди хора от моя народ са били принудени да дойдат тук, хванати в капан между белия човек и черния човек. Станало е преди не по-малко от двеста години. Щом ги видели, ги преследвали и убивали. Успели да убият неколцина от враговете си с копията си, но срещу пушките не могли нищо да направят. Вкарвали хората от моя народ — мъже, жени, деца — и ги умъртвявали. Ето защо в тази част на света вече няма хора от моя народ.

Никой не можа да измисли какво да каже. !Ксабу отново потъна в мълчание.

Слънцето точно започваше да преминава зад особено остър планински връх — изглеждаше като портокал върху изтисквачка, — когато Мартин отново се свърза с тях.

— Това, което виждате, трябва да е връх Каткин — каза тя. — Почти сте до завоя. Кажете ми имената на градовете наоколо. — Джеремая изрецитира последните, през които бяха минали — жалки малки поселища, осветени с неон втора употреба, с ремонтни работилници. — Добре. — каза Мартин. — След може би дванайсет километра ще стигнете до град Питъркаутсбърг. Там завийте на изхода, после хванете вдясно на първото кръстовище.

— Откъде знаете това, като е толкова далече от Франция? — попита Джеремая.

— Земемерски карти, мисля, че така ги наричат — по гласа й

се усещаше, че й е забавно. — След като веднъж открих мястото на това „Гнездо на осата“, не беше трудно да намеря път и за вас. Наистина, господин Дако, държите се така, сякаш съм магьосница.

Както тя беше предсказала, само след минути се появи табела, която оповестяваше близостта на Питъркаутсбърг. Джеремая зави, а после поеха по много тесен път. Връх Каткин, покрит с тъмни облаци и силуети от потъващото слънце, се издигна високо вляво. Рени си помисли, че в този момент веригите на Дракенсберг изглеждаха по-скоро като настърчали бивни в огромна челюст. Спомни си за „При господин Дж.“ и потръпна.

Дългия Джоузеф сякаш също си беше помислил за паст.

— Какво ще ядем тук? — изведнъж попита той. — Искам да кажа, това е нищото, голямото нищо.

— На обяд взехме много храна от магазина — напомни му Рени.

— Може би за няколко дена. Но ти каза, че бягаме, момиче. Ще избягаме за два дена. Ами после?

Рени преглътна резкия отговор. Баща й беше прав за едно. Сигурно можеха да купят храна в малки градчета като Питъркаутсбърг, но имаше реален риск такива странници като тях да привлекат вниманието — особено такива, които се връщат, ще бъдат забелязани. А и с какво ще плащат? Ако сметката на Джеремая е замразена, същото трябва да е направено и с техните сметки. Само за няколко дена ще приключат с парите в брой, които имат.

— Няма да умрете от глад — обади се !Ксабу. Говореше на баща й, но тя усети, че се обръща и към нея и Джеремая. — Дотук от мене имаше съвсем малка полза и това ме караше да се чувствам нещастен, но няма по-добър в намирането на храна от моя народ.

Дългия Джоузеф ужасено вдигна вежди.

— Спомням си как говореше за нещата, които ядете. Трябва да си луд, дребосък, за да мислиш, че мога да лапна нещо такова.

— Татко! Стига!

— Приближавате ли се вече до следващия кръстопът? — попита Мартин. — Когато го направите, минете покрай него и потърсете отбивка — като автомобилна алея пред къща — от лявата страна на пътя.

Спорът за храната моментално се прекрати, щом Джеремая започна да следва инструкциите й. Лека мъгла започваше да овлажнява прозорците на колата. Рени чу далечна гръмотевица.

Пътят изглеждаше тесен, защото растителността близо до

него беше твърде избуяла. След като минаха покрай нахлулите трънаци — издраскали задницата на колата, което почти доведе Джеремая пак до сълзи, — се озоваха на широко и изненадващо твърдо шосе, стъпаловидно криволичещо нагоре в планините.

Рени се взираше в гъстите гори, покрай които минаваха. Бутилковидни дървета, познати й като нажежени пирографи, се изправяха срещу сивотата, ярки като фойерверки.

— Прилича на пустинен район. Но няма никакви табели. Да не споменаваме за огради.

— Правителствена собственост — обади се Мартин. — Може би не искат да привличат вниманието с табели и бариери. За всеки случай се обадих на господин Сингх по другата линия. Той ще може да ни помогне да преминем през всякакъв охраняем периметър.

— Със сигурност — на екрана се появи лицето на Сингх с блестящи линии. — Нямам нищо по-добро за вършене тази седмица, освен да прекарам стотици часове в опит да пробия този дяволски проект „Адърланд“.

След завоя изведнъж се разкри мрежеста ограда с порта, която им блокира пътя. Джеремая натисна спирачки и изруга под носа си.

— Какво има там? — попита Сингх. — Вдигнете комуникатора, за да мога да видя.

— Просто… ограда… някаква ограда — обади се Рени.

— С ключалка.

— О, тук ще мога да ви помогна повече — изкиска се той. — Само ме освободете.

Рени се намръщи и слезе от колата. Ръмеше слаб дъждец. Тя повдигна яката си. Не се виждаше жив човек. Не чуваше нищо друго освен вятъра, който свиреше в дърветата. На места оградата беше увиснала, а пантите на портата бяха покрити с ръжда. Бариерата още беше сериозно препятствие. По доста изтритата метална табела все още имаше слаби следи от надписа „не влизай“. Каквото и друго обяснение да е имало, вече отдавна го нямаше.

— Изглежда стара — каза тя, когато се върна в колата.

— Не виждам никого наоколо.

— Голямо тайно правителствено място, а? Не ми изглежда кой знае какво — Дългия Джоузеф отвори вратата и се заизмъква от задната седалка. — Отивам да пусна една вода, че не издържам повече.

— По оградата може да има ток — обади се Джеремая.

— Пикай отгоре й, ама после ни кажи, старче.

Изведнъж, вече по-близо, се разнесе силен гръм.

— Татко, бързо се връщай в колата! — извика Рени.

— Защо?

— Просто влизай — заповяда му тя и се обърна към Джеремая: — Карай през нея!

Дако се взря озадачен в Рени, сякаш тя му беше предложила да разпери криле и да литне.

— За какво говориш? Не разбирам нищо.

— Просто карай през нея. Никой не я е отварял от години. Можем да си седим тук така цял ден, докато се стъмни. Карай през нея!

— О, не! С моята кола? Ще се издраска…

Рени протегна крак и стъпи върху крака на Дако, натискайки до дупка педала за газта. Изпод гумите на ихлозито изхвърча прах, то набра скорост, после подскочи напред и се удари в портата, която леко помръдна.

— Какво правиш? — изкрещя Джеремая.

— Искаш да чакаш, докато ни проследят? — извика Рени в отговор. — Нямаме време. Сигурно ти харесва бояджийницата в затвора?

За момент той се втренчи в нея. Предният буфер все още беше забит в портата, която беше хлътнала с половин метър, но още се държеше. Дако изпсува грубо и удари с крак педала. Шумът на мотора заприлича на остър вой. След това нещо се счупи: „прас!“. Предното стъкло се покри с паяжина и вратата пред тях се отвори. Джеремая трябваше да скочи върху спирачките, за да не се забие колата в едно дърво.

— Виж, виж, виж това! — пищеше той. Измъкна се от шофьорското място и започна бясно да танцува пред предния капак на колата. — Виж ми предното стъкло!

Рени излезе, но вместо да погледне предното стъкло, се отправи към портата. Откри веригата там, където беше паднала, дръпна остатъците от катинара, а после ги върна на мястото им, така че да изглежда заключен, ако мине някой да проверява. Преди да влезе обратно вътре в колата, хвърли един поглед към предницата на колата.

— Извинявай — каза тя. — Ще намеря начин да ти се реванширам. Моля те, може ли сега да продължим?

— Мръква се — обади се !Ксабу. — Мисля, че Рени е права, господин Дако.

— По дяволите! — изкикоти се Сингх през говорителя на комуникатора. — Надявам се да ми кажете какво стана точно сега. Оттук звучеше доста забавно.

Пътят зад вратата беше все още тесен и непавиран.

— Не изглежда кой знае какво — каза Дългия Джоузеф.

Намръщеният и мълчалив Джеремая подкара напред.

Когато преминаваха през вечнозелените гори, Рени усети, че адреналинът й взе да пада. Как я беше нарекъл Сингх — Шака Зулу? Може би беше прав. Беше дреболия, но все пак имаше ли право тя да принуждава Джеремая? И за какво? Поне засега сякаш пътуваха към нищото.

— Усещам нещо странно — започна !Ксабу, но преди да успее да довърши изречението си, бяха навлезли в завой, после минаха през сянката на планината и Джеремая трябваше силно да натисне спирачките. Пътят пред тях беше изчезнал. Плъзнаха се, преди да спрат на няколко метра пред безлична циментова стена, която стоеше като огромна врата в планинския склон.

— За Бога — очите на Джеремая се бяха разширили. — Какво е това?

— Кажете ми какво виждате — настоя Мартин.

— Някаква врата, около десет квадратни метра. Изглежда като една-единствена бетонна плоча. Но не виждам никакъв начин да я отворим — Рени слезе от колата и отпусна ръка върху студения сив камък. — Няма брава, няма нищо. — Изведнъж я потисна мрачна мисъл. — Ами ако изобщо не е врата? Ако са затворили съоръжението и просто са го запечатали?

— Огледай се внимателно! За Бога, винаги ли се предаваш толкова лесно? — стържещият глас на Сингх накара Рени да се вцепени. — Виж дали има кутия или прикрит панел или каквото и да било там. Помни, че дори не е необходимо да е точно на вратата.

Останалите слязоха от колата и започнаха да търсят заедно с Рени. Здрачът бързо се сгъстяваше, а и поради дъжда се виждаше още по-трудно. Джеремая обърна колата и включи фаровете, но това не помогна много.

— Мисля, че открих нещо — !Ксабу беше на десет крачки вляво от вратата. — Това не е истински камък.

Рени отиде при него. Приближи пламъчето на запалката си и успя да види тънки като косми линии, описващи квадрат върху повърхността на камъка. Върху тънък плъст имаше пукнатина и макар че това изглеждаше естествено, можеше да служи и като ключалка. Рени пъхна ръка вътре и дръпна, но без резултат.

— Дай аз да опитам, момиче — баща й плъзна дългата си ръка в дупката и дръпна. Чу се обнадеждаващ звук, но горният слой все още се държеше здраво. Сякаш в отговор над главите им проблесна светкавица, после гръмотевицата и ехото й се затъркаляха надолу по планинския склон. Дъждът се усили.

— Ще донеса крика от багажника — обади се Джеремая. — Това може и да го съборим.

И Джеремая, и Дългия Джоузеф напънаха с крика и вратичката най-после се отвори. Отдавна неизползваните панти изскърцаха. Вътре имаше малък панел, целият покрит със строени в редици малки черни квадратчета.

— Кодирано е — обяви Рени достатъчно силно, за да я чуят Мартин и Дългия Джоузеф.

— Имаш ли изходен z-кабел? — попита Сингх. Когато Рени каза „да“, старият хакер кимна. — Добре. Махни предната част на панела и вдигни комуникатора така, че да мога да виждам. Ще ти кажа как да ме вържеш. А после смятам да се позабавлявам.

Каквото и да правеше Сингх, то не даде скоро резултат. След като Рени беше свързала комуникатора си с контролния панел според инструкциите му, тя го подпря с камък и се върна в колата. Слънцето залязваше. Излезе студен вятър, който блъскаше дъжда хоризонтално. Времето сякаш минаваше много бавно. От време на време неприятно близко над тях светкавица разрязваше небето. Въпреки предупреждението на Рени да пести мощта на акумулатора Джеремая си беше пуснал музика — лек, но пронизващ поп, който в никакъв случай не успокояваше обтегнатите й нерви.

— Защо са сложили това тук? — попита Дългия Джоузеф, втренчен в сивата плоча.

— Изглежда бомбоустойчиво — тя вдигна поглед към стръмния планински склон над нея. — А и е трябвало да сторят съвсем малко. Мястото е скрито от всеки, който прелети отгоре.

Дългия Джоузеф поклати глава.

— И от кого се опитват да го скрият?

Рени сви рамене.

— Мартин каза, че това е правителствена военна база. Предполагам, че отговорът е: „от всички“.

!Ксабу се върна с наръч дърва — от него капеше вода, но очевидно пороят никак не го притесняваше.

— Ако няма къде да влезем, ще имаме нужда от огън — обясни той. В джоба на панталона му беше затъкнат голям нож в ножница, който изглеждаше някак си смешно на фона на старомодното му сако и древната вратовръзка.

— Ако не влезем, ще трябва да си намерим приличен подслон за спане. — Джеремая седеше на капака на колата с ръце, кръстосани на гърдите. Изглеждаше изключително нещастен. — В тази кола няма място, а аз определено няма да спя под дъжда. Освен това тук вероятно има чакали и кой знае какво още.

— Къде ли можем да отидем без пари…? — започна Рени, когато внезапен пронизващ стържещ звук, по-силен дори от гръмотевицата, я накара да застане нащрек. Циментовата плоча

се плъзгаше на една страна и разкриваше страшна черна празнота вътре в планината. Триумфалният вик на Сингх се разнесе над звука, издаван от отварянето на вратата.

— Ичибан! Стана!

Рени веднага изключи музиката и се взря в отвора. Вътре не помръдваше нищо. Тръгна напред под леещия се дъжд. Леко наведена напред оглеждаше за скрити капани или нещо друго опасно, но не видя нищо освен бетонен под, изчезващ в мрака. След това внезапно настъпи дразнеща тишина.

— Беше много гадно — гласът на стария хакер пропука тишината. — Трябваше сериозно да се потрудя и да свърша много груба работа. Един от старите правителствени кодове — а те винаги са дяволски трудни за пробиване.

— !Ксабу — извика Рени, — каза, че си готов да запалиш огън? Влизаме вътре и ще ни трябват факли.

— Да не си полудяла, момиче? — надигна се от задната седалка баща й. — Тази кола има фарове. За какво са ти факли?

Рени усети моментно раздразнение, но го потисна.

— Защото с факли ще се вижда по-лесно. Ние ще водим колата, за да я предпазим да не влети в някоя дълбока дупка — те може да са махнали пода или нещо друго… знам ли…

За миг баща й се вгледа в нея, първо се намръщи, но след това кимна одобрително с глава.

— Доста умно, момиче.

— Само не се опитвайте да включвате нещо — предупреди Мартин. — Ако тук все още има оборудване, дори светлина, може да не е изключен и токът.

— Но нали точно това искаме? — Рени нетърпеливо изчакваше !Ксабу, който беше коленичил близо до входа и използваше запалката й да запали дълга пръчка, чийто край беше увит със сухи листа. — Искам да кажа, търсим оборудване, нали? Трябва да използваме всичко каквото има.

— Рени, помисли добре — обади се Мартин с известно напрежение в гласа. — Ако това е закрита база, както показва разследването ми, тогава няма ли да привлича внимание, ако започне да черпи енергия? Трябва ли да поемаш такъв риск?

Рени поклати глава.

— Права си. Засега няма да пипаме нищо — срамуваше се от себе си, задето не беше помислила за това. Шака Зулу, няма що!

— Аз ще водя — каза !Ксабу, като размаха самоделната факла. — Вие ще ме следвате в колата.

— Но, !Ксабу…

— Моля те, Рени — той събу обувките си и ги остави на сушина от едната страна на вратата, после нави крачолите на

панталоните си. — Досега направих толкова малко, за да помогна. Това е нещо, което мога по-добре от всеки друг тук. Пък и съм най-дребен и ще ми е най-лесно да се промъквам през теснини.

— Разбира се. Прав си — тя въздъхна. Всички изглежда имаха по-добри идеи от нея. — Само бъди много-много внимателен, !Ксабу. Не изчезвай от погледите ни. Говоря сериозно.

Той се усмихна.

— Естествено.

Докато наблюдаваше как !Ксабу се придвижва напред през решетестата празнота на вратата, по гърба на Рени пробягна тръпка на несигурност. !Ксабу приличаше на някакъв древен воин, който влиза в леговището на дракон. Какво правеха? Какво правеха? Само преди няколко месеца това бягство и нахлуването тук щеше да изглежда неразбираема лудост.

Джеремая запали двигателя и подкара зад !Ксабу — през входа мина лесно. Фаровете осветяваха само мрак и празнота; ако !Ксабу не беше на няколко метра пред тях с високо вдигната факла, Рени би се страхувала, че всеки момент ще се озоват на ръба на някоя бездънна пропаст.

Той вдигна ръка — сигнализираше им да спрат. После тръгна напред. Факлата му се люлееше — той се оглеждаше ту на едната, ту на другата страна. След това се обърна и се затича назад. Рени се подаде от прозореца.

— Какво има? Малкият мъж се усмихна.

— Мисля, че спокойно можете да карате напред. Виж — той доближи факлата си към пода. Рени се протегна, за да може да погледне надолу. На трептящата светлина успя да види широка бяла стрелка, на която пишеше „СТОП“. — Това е паркинг — ! Ксабу високо вдигна факлата. — Виждаш ли? Има много нива нагоре.

Рени отново седна на мястото си. Отвъд светлината на фаровете беше още по-тъмно. Паркингът беше огромен и съвсем празен.

— Не трябва да се притесняваме дали ще си намерим място — каза тя и направи опит да се усмихне.

Известно време мълчаливо събираха дърва. После въпреки голямото нежелание и на Джеремая, и на Дългия Джоузеф Рени свърза Сингх през комуникатора си с контролния панел вътре в паркинга, така че той да може да затвори огромната врата. Ако случайно ги открият, тя искаше да може да разполага с всяка частица от правителствените бомбоустойчиви защити.

— Още сега ще запиша инструкциите за повторно отваряне в паметта на комуникатора ти — каза Сингх. — Защото след като

тази врата се затвори, ще ме загубите. Ако това е укрепена военна база, през обикновен телефон за кола дотук няма да премине дори и шепот.

— Тук има заключен асансьор с различен тип кодова кутия — съобщи тя на стария хакер. — Мисля, че отвежда към останалата част на инсталацията. Можеш ли да го отвориш и него?

— Тази нощ не! Исусе, ще ме оставиш ли малко да си почина, а? Работата ми не е само да си играя на твой електронен експерт.

Тя му благодари, после се сбогува и с Мартин. Обеща след дванайсет часа да отвори вратата, за да се свърже с тях. Сингх затвори огромната плоча. Когато тя падна додолу, човчестото му лице на екрана се превърна във вихрушка от електронен сняг. Рени и приятелите й бяха отрязани.

!Ксабу запали голям огън и с Джеремая приготвиха част от храната, която бяха купили сутринта — яхния от изкуствено отгледано говеждо и зеленчуци. С факла в ръката Дългия Джоузеф бродеше из по-отдалечените части на огромния подземен паркинг, а това ужасно нервираше Рени.

— Само внимавай да няма липсващ бетон или немаркирани стълбища — извика му тя. Той се обърна и я погледна по начин, който тя не можа съвсем да схване, но прие за отегчение. Покритият със сенки таван беше толкова висок, а паркингът — толкова широк, че баща й сякаш се намираше някъде много-много далеч в безкрайна пустиня. За миг й се стори, че стените изчезват и те се намират някъде отвън. Усещането беше зашеметяващо. Тя клекна и опря ръце в студения бетонен под, за да не падне.

— Огънят е добър — каза !Ксабу. Останалите се взряха в него навъсено — това ни най-малко не ги успокояваше. Храната беше достатъчно и за момент Рени забрави истинското им положение — сякаш бяха просто на къмпинг.

!Ксабу изучаваше израженията на спътниците си и изведнъж рече:

— Мисля, че има достатъчно време да ви разкажа нещо. Знам една история, която ми се струва подходяща.

Рени Наруши неловкото мълчание.

— Моля те, разкажи я.

— Една история за отчаянието и как може то да се преодолее. Според мене е добре да се разкаже в нощ, когато приятелите са заедно около огъня — той се усмихна ослепително и около очите му се появиха малки бръчици. — Първо обаче трябва да ви кажа някои неща за моя народ. На Рени вече съм разказвал за стария прататко Мантис и за ранната раса. Те са живели много отдавна, тогава, когато всички животни са били хора, а прататко Мантис е

ходел сам по земята.

Мъжете от моя народ били ловци. Баща ми сам беше ловец, бушмен от пустинята, и както преследвал една красива антилопа еланд, стигнал в земите, където живеел родът на майка ми. Разказвал съм на Рени тази история — тази вечер няма да я повтарям. Мъжете от моя народ често трябвало да оставят сами жените и децата си и да отиват някъде много далече на лов, за да открият плячка.

Звездите в небето били най-големите ловци. Затова ловците бушмени всяка нощ ги наблюдавали. Звездите прекосявали небето надлъж и нашир, а бушмените ги гледали и си мислели, че и те като тях трябва да вървят дълго-дълго и да отиват много-много надалеч. Сред всички онези големи ловци е и този, когото вие наричате Зорница, а ние — Сърцето на зората. Той е най-неуморният от всички преследвачи в света и копието му лети най-далече и най-точно.

Някога много-много отдавна Сърцето на зората пожелал да си има жена. Всички хора от ранната раса довели своите дъщери с надеждата, че най-великият от всички ловци ще избере за невеста някоя от тях. Щерките на слонове и питони, на майски бръмбари и дългокоси мишки — всички танцували пред него, но никоя не заговорила на сърцето му. Лъвицата му се сторила твърде голяма, а леопардката — цялата на петна. Той казал на всички да си вървят, но изведнъж погледът му паднал върху дъщерята на Риса. Тя му изглеждала като пламък с ярката си козина и с уши като проблясващи огнени езици. Усетил, че тя е единствената, за която трябвало да се ожени.

Когато бащата се съгласил да даде голямата си дъщеря на Сърцето на зората, направили голямо празненство с много песни и танци и богато угощение. Дошли всички хора от ранната раса. Онези, чиито дъщери не били избрани, малко завиждали, но храната и музиката помогнали завистта да се потуши в повечето сърца. Само Хиената и нейната дъщеря се чувствали пренебрегнати, наранени и нещастни от избора на Сърцето на зората. След сватбата Сърцето на зората започнал да обича все повече и повече своята невеста. Тя заченала и скоро им се родил син. Великият ловец бил много щастлив. Всеки път, когато се връщал от пътуванията си от небето, той носел на жена си прекрасни подаръци — обеци, гривни за китките и глезените й и красива кожена шапка, които тя носела с удоволствие. Една нощ, когато съпругът й бил далече и ловувал в небето, на гости й дошла по-малката й сестра. Двете си говорели, смеели се и играели с бебето край огъня, докато чакали Сърцето на зората да се върне. Но старата Хиена тайно изпратила дъщеря си при тях.

Дъщерята на Риса повече от всичко обичала сладките бели мравешки яйца, които приличат на зрънца ориз. Преди да се омъжи за Сърцето на зората, тя често гладувала и винаги, когато намерела сладките бели яйца, ги изяждала всичките. Лошата дъщеря на Хиената знаела това, затова събрала цяла купчина мравешки яйца и ги оставила на място, където жената на великия ловец щяла да ги намери, но смесила с тях потта от подмишниците и мускуса си. След това хубаво се скрила и зачакала. Двете сестри тръгнали да търсят храна и се натъкнали на купчината мравешки яйца.

— О! — извикала голямата сестра. — Я виж какво има тук!

Но сестра й като че ли заподозряла нещо и казала:

— В тези яйца има нещо, което мирише особено. Сигурно не са добри за ядене.

— Трябва да ги изям — възбудено рекла голямата дъщеря на Риса и сграбчила всичките мравешки яйца, — такова нещо трудно се намира!

Сестрата й обаче не изяла нито едно, странната миризма на яйцата я притеснявала.

Когато се върнали обратно в лагера, жената на Сърцето на зората започнала да усеща силни болки в стомаха си и цялата да гори. Не могла да мигне през нощта, следващата нощ — също. Сестра й я упреквала заради лакомията й и довела майка си на помощ. Ала тя не могла да стори нищо — дъщеря й се чувствала все по-зле и по-зле. Отблъсквала дори любимия си малък син. Плачела, непрекъснато повръщала, треперела, а очите й се въртели в кухините си. Едно по едно прекрасните й украшения започнали да падат на земята — първо обеците, после — гривните от китките и глезените й, кожената й шапчица, дори кожените каишки на сандалите й, докато останала гола и хленчеща. След това тя със сетни сили се надигнала и избягала в мрака.

Сестра й взела детето и веднага я последвала. Ужасена, майката изтичала обратно в своя дом, за да каже на Риса, че голямата им дъщеря умира.

Тогава в тъмната нощ се появила дъщерята на Хиената. Видяла на осветеното от огъня място украшенията на жената на Сърцето на зората. Първо грабнала обеците, после си сложила гривните от щраусови черупки, кожената шапчица, а дори и сандалите й. А след това се изтегнала край огъня доволна, засмяла се и рекла:

— Сега аз съм жената на Сърцето на зората!

Болната дъщеря на Риса се промъквала сред дърветата и храсталаците, краката й едва държали. Сестра й не я изпускала от

очи и непрекъснато я следвала. Когато стигнала на едно място с тръстики, седнала и отново започнала да плаче. Сестра й дошла при нея и й рекла:

— Защо не се върнеш в своя дом? Ами ако съпругът ти се прибере и не те завари? Нали ще се уплаши за тебе?

Но жената на Сърцето на зората продължила да върви все по-навътре и навътре сред тръстиките, докато затънала до колене във водата.

— Усещам духа на Хиената в себе си — казала тя. — Чувствам се много самотна и уплашена, а върху мене сякаш пада непрогледен мрак.

Когато духът на някого е болен, както сега се случило на жената на Сърцето на зората, моят народ казва, че се намира във „времето на Хиената“.

Сестра й вдигнала малкия й син и казала:

— Бебето ти е гладно и иска да суче. Жената на Сърцето на зората била принудена да излезе от водата и да нахрани детето си. Но после го оставила на земята и отново избягала в тръстиките — този път по-дълбоко, така че водата стигнала до кръста й. Всеки път, когато сестра й я карала да нахрани бебето си, голямата дъщеря на Риса държала своя син все по-малко време и всеки път, като се връщала, влизала все по-надълбоко, докато водата стигнала почти до устата й.

Най-сетне сестра й избягала от мъка и отнесла бебето обратно при огъня да го стопли. Под нощното небе било студено, а там, където растели тръстики — още по-студено. Но когато стигнала до големия дом на Сърцето на зората, видяла до огъня да седи фигура с горящи очи, облечена с дрехите и нагиздена с украшенията на сестра й.

— А, ето го сина ми! Защо си ми го откраднала? Дай ми го! — казала тя и очите й страшно заблестели.

За момент по-малката дъщеря на Риса се объркала, помислила си, че болната й сестра я е изпреварила и се е върнала, но подушила миризмата на хиена и се уплашила. Силно стиснала момченцето в прегръдките си и избягала далеч от огъня. А дъщерята на Хиената виела след нея:

— Върни ми детето! Аз съм жената на Сърцето на зората!

Тогава по-малката сестра разбрала какво се е случило. Много се натъжила, защото знаела, че когато зет й се върне от дългото си пътуване през небето, ще бъде твърде късно и сестра й няма да бъде спасена. Изкачила се на най-високото място, вдигнала глава към тъмната нощ и започнала да пее:

Сърце на зората, чуй ме, чуй ме! Сърце на зората, върни се от своя лов! Жена ти е много болна, детето ти — гладно! Сърце на

зората, дойдоха лоши времена!

Щом свършила, запяла това отново и отново, по-силно и по-силно, докато най-сетне великият ловец я чул. Тичешком се върнал през небето, очите му ярко пламтели. Малката дъщеря на Риса му разказала всичко, което се случило. Той побеснял от гняв, затичал се към дома си, а очите му още по-ярко запламтели. Когато стигнал там, дъщерята на Хиената се изправила, откраднатите обеци и гривни проблясвали. Тя се опитала да преправи страшния си ръмжащ глас и му казала:

— Съпруже мой, ти се върна! А какво донесе на жена си? Донесе ли ми подаръци? Донесе ли ми украшения?

— Само един подарък ти донесох — ето го! — казал Сърцето на зората и замахнал с копието си. Дъщерята на Хиената изпищяла и подскочила, но копието не я уцелило. За пръв път великият ловец Сърцето на зората пропуснал целта си. Но когато се извъртяла, Хиената стъпила в огъня и въглените изгорили краката й. Тя започнала да пищи още по-силно и по-страшно. Хвърлила бързо всичко, което била откраднала, и куцукайки и виейки от болка, избягала, колкото се може по-бързо. Ако днес видите потомците на дъщерята на Хиената, ще забележите, че те стъпват така, сякаш краката им са изгорени и се гърчат от болка.

И така, когато Сърцето на зората изгонил натрапницата, той отишъл на поляната с тръстиките и измъкнал жена си оттам, дал й дрехите и украшенията и сложил малкия им син в ръцете й. След това заедно със сестрата й се върнали в големия дом на великия ловец. И сега, когато сутрешната звезда — вече ви казах, ние я наричаме Сърцето на зората — се връща от своя лов, винаги бърза и дори тъмната нощ бяга от нея. Когато се появи, нощта започва бързо да тича към хоризонта, а под краката на Сърцето на зората се вдигат големи облаци червен прах. Това е краят на моята приказка.

След като !Ксабу свърши, всички известно време продължаваха да мълчат. Джеремая кимаше бавно с глава, сякаш беше чул нещо, което потвърждаваше отдавнашни негови вярвания. Дългия Джоузеф също кимаше, но по съвсем друга причина: беше задрямал.

— Беше… прекрасно — най-сетне се обади Рени. Приказката на !Ксабу й изглеждаше странно истинска и дори малко позната, сякаш вече беше чувала части от нея преди, макар и да знаеше, че не е. — Това беше… напомни ми за толкова много неща…

— Радвам се, че я чу. Надявам се да си я спомниш, когато си отчаяна и нещастна. Всички ние трябва да се молим добротата на другите да ни дава сила.

За момент блясъкът на огъня сякаш изпълни цялото

помещение и отблъсна сенките надалече. Рени дори изпита някаква малка неясна надежда.

Погледна надолу към широката, потънала в нощта пустиня. Не знаеше дали се намираше сред гъстите клони на дърво или в подножието на хълм. Отвсякъде наоколо й се пръкваха хора, макар че тя едва ги виждаше.

— Радвам се, че дойде тук, в дома ми — обади се Сюзън ван Блийк от мрака наоколо. — Намираме се много нависоко във въздуха, понякога се притеснявам, че някой ще падне.

— Но аз не мога да остана тук. — Рени се страхуваше да не обиди по някакъв начин Сюзън. — Стивън е там отвън. Трябва да отида и да занеса училищните помагала на Стивън. Татко ще се ядоса, ако не го направя.

Усети суха, костелива ръка на китката си.

— О, но ти не можеш да си тръгнеш. Той е тук, ти знаеш това.

— Тук ли е? — Рени усети надигащо се вълнение. — Но аз трябва да занеса на Стивън книгите му за училище! — представата, че брат й я чака съвсем сам и разплакан, съперничеше на ужасната важност в думите на доктор Ван Блийк. Едва-едва разбираше какво или кого има предвид Сюзън, но знаеше, че това е лоша поличба.

— Разбира се, че е тук! Той ни надушва! — Хватката около ръката на Рени се стегна. — Мрази ни, защото сме тук горе и защото ни е топло, а на него му е студено.

Още докато Сюзън говореше, Рени усети пронизващ студен вятър, който идваше от пустинята. Останалите почти невидими форми също го усетиха и наоколо се разнесе уплашен шепот.

— Но аз не мога да остана тук. Стивън е там отвън, от другата страна.

— Но не можеш и да слезеш там долу — гласът на Сюзън сега й се стори много по-различен, както и уханието, което идеше от нея. — Той чака, казах ти! Винаги чака, защото винаги е отвън!

Не, това не беше доктор Ван Блийк, а майка й. Рени разпозна гласа й и уханието на лимонения й парфюм, който обичаше.

— Мамо? — Отговор нямаше. Ала можеше да усети топлината на майка си само на няколко сантиметра от себе си. Когато Рени се опита да заговори отново, тя се смрази от ужас. Там отвън имаше нещо. То кръстосваше в тъмнината под тях и ръмжеше.

— Тихо! — каза през зъби майка й. — Той е много близо, дете! Много близо е!

Към тях се надигна воня — странна студена миризма на

мъртви неща, на отдавна изгорени предмети и на мухъл, изоставен мухъл. С миризмата дойде и чувство, много силно и ясно за осезанието на Рени като зловонието — материална вълна от жалко зло, силна ревност и разяждаща омраза, крайна, пълна самота, еманацията на нещо, което се е отдало на мрака още отпреди началото на самото време. Нещо, което не знае нищо друго за светлината, освен това, че я мрази.

Внезапно Рени почувства, че не иска никога да напуска това високо място.

— Мамо — започна тя, — мамо, имам нужда да…

Изведнъж краката й сякаш се изплъзнаха изпод нея и тя започна да се носи безпомощно сред мрака — падаше, падаше, а жалкото, омразно, силно нещо отдолу беше отворило огромните си глупави челюсти, за да я хване…

Рени седна — едва си поемаше дъх, кръвта й пулсираше в ушите. Дълго не знаеше къде се намира. Когато си спомни, от това не й стана много по-добре.

Заточена. Бегълка. Принудена да се озове в някаква странна и непозната страна.

Последното усещане от съня — за стремглавото падане към очакващото я зло — още не я беше напуснало окончателно. Чувстваше, че й се гади, а кожата й беше настръхнала. „Времето на Хиената — помисли си тя, изкушена да се поддаде на отчаянието. — Както каза !Ксабу. И сега то действително е тук.“

Беше й трудно дори да лежи, но тя се насили. Равномерното дишане на другите, което се носеше и отекваше из огромния непрогледен мрак над нея, беше единствената й връзка със светлината.

— Искаш да кажеш, че още снощи можехме да имаме ток? — Дългия Джоузеф пъхна ръце в джобовете си и се наведе напред. — Вместо да седим около някакъв си огън?

— Ток има — Рени се ядоса, че трябва пак да обяснява. — В сградата има ток за собствените й нужди и за охранителните системи. Но това не значи, че трябва да го използваме повече от необходимото.

— Ударих си крака, докато се опитвах в тъмното да намеря тоалетна. Можех да падна в някоя дупка и да си строша врата…

— Виж, татко — започна Рени, а след това рязко млъкна. Защо пак продължаваше да води същите битки? Обърна се и пресече широкия циментов, под който водеше към асансьорите.

— Как върви? — попита тя.

!Ксабу вдигна поглед.

— Господин Сингх все още работи.

— Шест часа — обади се Джеремая. — Никога няма да

отворим това нещо. Не съм очаквал да прекарам остатъка от живота си в някакъв шибан подземен гараж.

Гласът на Сингх забръмча от комуникатора, компресиран до честотата на обикновен канал:

— Исусе! Всички вие само се оплаквате! Просто бъдете благодарни, че това място е било запечатано или изоставено, или както там, по дяволите, му викат. Можеше да е дяволски по-трудно да се влезе, отколкото беше — да не споменавам липсата на въоръжена охрана, която със сигурност би допринесла да е още по-трудно — звучеше по-скоро обиден, отколкото ядосан — може би, защото поставяха способностите му под въпрос. — Ще се добера със сигурност, но това тук са оригинални идентификатори на отпечатък от длан. Те са доста по-трудни за пробиване от някоя проста кодова система!

— Знам — съгласи се Рени. — И ние сме благодарни. Просто ни беше трудно, това е всичко. Последните няколко дена бяха изпълнени със стрес.

— Стрес? — в гласа на стареца се появи нотка на обида. — Трябва да се опиташ да пробиеш в най-внимателно охраняваната мрежа в света, докато някоя медицинска сестра идва на всеки няколко минути да провери цукалото ти или да те юрка да довършиш оризовия си пудинг. И не стига, че няма никакви ключалки по вратите в това проклето място, ами и някакви си сенилни дърти копелета ме притискат през цялото време, защото си мислят, че това им е бащиния. Да не говоря пък как ме боли стомахът — няма да повярваш, че ме боли, като научиш на какви лекарства съм за гастрита. А междувременно просто се опитвам да ви прекарам през охранителните системи на свръхсекретна военна база. Аз ще ти кажа какво е стрес.

Окончателно раздразнена, Рени се отдалечи. Главата я болеше, а нямаше блокери за болката. Запали цигара, въпреки че всъщност не й се пушеше.

— Днес никой не е доволен — тихо каза !Ксабу.

Рени се стресна и подскочи. Не го беше чула да се приближава.

— Ами ти? Изглеждаш доста доволен.

Погледът на !Ксабу се изпълни с тъжно учудване. Рени усети внезапна вина заради остротата на отговора си.

— Естествено, че не съм доволен, Рени. Нещастен съм заради онова, което се случи с тебе и със семейството ти. Нещастен съм, защото не мога да продължа напред с онова, което искам най-много от всичко на света. И ме е страх, че сме открили нещо наистина опасно, както ти казах и че е извън силите ни да направим за него каквото и да било. Но гневът няма да ни

помогне — поне не сега — слабо се усмихна и очите му се набръчкаха в ъгълчета си. — Може би по-късно, когато нещата се пооправят, и аз ще се ядосам.

Тя пак му беше благодарна за спокойната му и добра природа, но с тази благодарност се появи и слаба нотка на негодувание. Успокояващото му отношение я накара да почувства, че й е било простено, а тя не обичаше да й прощават за нищо.

— Когато нещата се пооправят? Сигурен ли си, че нещо може да се подобри?

Той сви рамене.

— Въпрос на думи. В родния ми език има повече, „ако“, отколкото, „когато“, но всеки път, когато произнасям изречение на английски, трябва да избирам. Опитвам се да избера по-добър начин да казвам нещата, така че собствените ми думи да не ме дърпат надолу като камъни. Така има ли смисъл?

— Май, че да…

— Рени! — гласът на Джеремая беше разтревожен. Тя се обърна навреме, за да види как светлината проблясва над един от асансьорите. След миг вратата се отвори.

„Като че ли съм онзи изследовател — помисли си Рени, когато асансьорът безшумно спря на първото ниво под паркинга, — който е открил изгубената гробница на фараона.“ Следващата й мисъл — тревожният спомен за проклятие, което се предполага да убие изследователя — беше прекъсната, но не и отхвърлена от съскането на отварящата се врата.

Тук имаше само множество кабинети, сега изпразнени от мебелировка — останала беше само дълга заседателна маса и някакви големи кантонерки за папки, чиито чекмеджета зееха отворени и празни. Сърцето на Рени замря. Това, че мястото изглеждаше така изоставено, не вещаеше нищо добро. Тя и останалите пребродиха всички стаи на етажа, за да са сигурни, че в нито една от тях няма нищо полезно. После се върнаха при асансьора.

Видяха още десетки оголени по същия начин кабинети, но това, разбира се, с нищо не подобри настроението й. Имаше достатъчно големи мебели и много почти празни етажерки, които не съдържаха нищо действително ценно. Имаше и неща, които говореха за това, че базата навремето е била обитавана — няколко календара отпреди почти две десетилетия още висяха по стените, на дъските за обяви имаше някакви стари обяснения или линии, начертани с жълто; а на един прозорец беше залепена дори снимка на жена и деца, облечени в костюми на някакво племе, сякаш участващи в церемония. Но всичко това правеше

мястото да изглежда още по-изоставено, още по-мъртво.

Етажът отдолу беше пълен с тезгяси от неръждаема стомана, което в началото наведе Рени на неприятната мисъл за дисекционна зала на патолог. Малко по-късно осъзна, че това е било кухня. Огромното празно помещение, догоре натъпкано със сгъваеми маси, потвърди предположението й. Следващите два етажа бяха изградени от кубове, за които реши, че са били спални, сега празни като кутийките на отдавна неизползвана пчелна пита.

— И тук са живели хора? — попита Джеремая.

— Някои — вероятно да. — Рени взе комуникатора си и отново насочи асансьора надолу. — Или може пък просто да са имали съоръжения, готови за в случай на война, но никога не са ги използвали. Мартин каза, че това място е нещо като специална военновъздушна инсталация.

— Това е последният етаж — откри баща й — някак ненужно, тъй като беше лесно да се преброят бутоните на асансьорната стена. — А там, откъдето влязохме, нагоре няма нищо друго освен още два етажа паркинг, както ви казах. Проверих — той звучеше почти жизнерадостно.

Рени хвана погледа на !Ксабу. Изражението на дребосъка не се беше променило, но той задържа погледа й сякаш, за да й даде сила. „Той не мисли, че тук изобщо има нещо.“ Усети да я залива чувство за нереалност. Или може би беше реалността — в края на краищата какво са очаквали? Завършена, функционираща високотехнологична военна база, оставена за тях като някакъв омагьосан приказен замък?

Вратата на асансьора се отвори. Рени дори нямаше нужда да поглежда, а думите на баща й не съдържаха никаква изненада.

— Просто още кабинети. Сякаш ей там има нещо като голяма зала за събрания.

Тя си пое въздух.

— Все пак да минем през тях. Не може да ни навреди. Все повече и повече се чувстваше така, все едно е хваната в някакъв особено уморителен и депресиращ сън, но ги поведе през разделеното на секции пространство. Стоеше и гледаше как другите се пръснаха в различни посоки. Първата стая беше изпразнена, всичко беше изнесено освен грозният килим в безлично бежово. При жалкото състояние на духа й не можа да се въздържи да не си помисли за това, колко адско трябва да е било да работиш на това място без прозорци, да дишаш консервиран въздух, да знаеш, че си потънал под милиони тонове камък. Отвратена се обърна, за да се отправи обратно към асансьора. Чувстваше се толкова нещастна, че дори не помисли какво ще

правят по-нататък.

— Има друг асансьор — извика !Ксабу. Отне й време, преди да схване.

— Какво?

— Друг асансьор. Тук, в далечния ъгъл.

Рени и останалите си проправиха път през лабиринта, после спряха и се взряха в най-обичайно изглеждащия асансьор, сякаш там се беше приземил НЛО.

— Имаше ли друг долу на входа? — Рени не желаеше отново да се хваща за надеждата.

— Не и на тази стена, момиче — отговори Дългия Джоузеф.

— Той е прав — протегна се Джеремая и внимателно докосна вратата.

Рени се затича назад, за да откачи комуникатора си от другия асансьор.

Вътре в матовосивата кутия нямаше бутони, а първоначално дори и вратата не пожела да се затвори отново. Тя изключи и пак включи комуникатора си към вътрешния идентификатор за длани и въведе кодовата последователност на Сингх. След миг вратата се затвори. Кабината заслиза надолу изненадващо дълго време, после вратите се разтвориха.

— О, Боже! — възкликна Джеремая. — Вижте това място.

Рени примигна. Беше гробницата на фараона. Дългия Джоузеф изведнъж се разсмя.

— Разбирам! Първо са построили това дяволско място, после са изградили останалата част от шибаното място отгоре! Не биха могли да направят това тука, без да взривят проклетата планина!

!Ксабу вече вървеше напред. Рени го последва.

Таванът беше пет пъти по-висок от онзи в гаража. Огромният свод от естествен камък беше окичен с редици квадратни осветителни тела, всяко с размерите на двойно легло. Това бяха малки пробиви в жълтеникавия полумрак, сякаш някой ги беше включил за ужас на посетителите. Стените бяха обиколени от няколко амфитеатрални реда кабинети, които изглеждаха изсечени направо в живата скала и оградени с парапети. Рени и останалите стояха на третата редица отдолу нагоре и гледаха към дъното на тази пещера, което беше на двайсетина метра под тях.

Купища оборудване, някои опаковани с пластмасови покривала, бяха разположени навсякъде по земята, въпреки че имаше дупки, откъдето очевидно липсваха неща. От редица корита висяха кабели като гигански паяжини. А в центъра на залата, масивни и странни като саркофазите на мъртви крале богове, лежаха дванайсет огромни керамични ковчега.

ПЕТА ГЛАВА
НА ГОСТИ ПРИ ЧИЧО

МРЕЖА/НОВИНИ: ООН се страхува от нов щам на „Букаву“.

(Картина: жертви на „Букаву“ в Гана, струпани пред болницата в Акра.)

Диктор: Медици, работещи по програми на ООН, съобщават за опасност от нов щам на вируса „Букаву“, „Букаву 5“ има дълъг латентен период, поради което вирусоносителите му са по-опасни от заразените с „Букаву 4“, който убива за два — три дена…

(Картина: шефът на медицинския корпус на ООН Инджинай дава пресконференция.)

Инджинай: Тези вируси мутират много бързо. Борим се със серия от епидемии, пламнали в Африка и в Индийския субконтинент. Досега успяваме да държим тези огнища под контрол, но ако не разполагаме с по-добри ресурси, големият взрив на епидемията е неизбежен.

На двора погребваха един мъж жив. Докато изсипваха пръстта върху ковчега, той удряше като луд отвътре.

Най-горе на сводестия таван едно голямо, раздърпано, наподобяващо паяк същество увиваше поредната си жертва в паяжина, а тя, ако съдим по писъците й, изгаряше като киселина. Всичко беше много-много скучно.

Орландо си мислеше, че дори и домашните скелети като че ли изглеждаха бавни и уморени. Докато гледаше, малкият отряд, който маневрираше на масата пред него, не успя да премести виртуалната захарница. Тя се претърколи, смачка неколцина и ги превърна в мънички симулирани костици. Орландо дори не се усмихна.

Фредерикс не беше тук. Никой от редовните посетители на „Последен час“ не си спомняше да го е виждал оттогава, когато двамата бяха идвали тук заедно.

Орландо продължи нататък.

Приятеля му го нямаше никъде по установените тук други терминални редове, макар че някаква жена в живия край каза, че й се струвало, че го е видяла наскоро. Но тъй като точно на тази свидетелка прякорът й беше Вятърничавата, Орландо не й

повярва кой знае колко. Беше доста разтревожен. През последната седмица беше изпратил няколко съобщения директно на Фредерикс и чрез общи приятели, но той изобщо не отговори. А не беше и приел съобщенията. Орландо предположи, че и Фредерикс като него е изпаднал в края на пътуването им от Дървесната къща обратно в реалния живот и че си трае, защото е ядосан на Орландо, задето го е помъкнал със себе си заради последната му мания. Но сега вече Орландо бе започнал да се чуди дали не е станало нещо по-сериозно.

Отново се прехвърли — този път — в средните земи, но вместо в квартала на крадците на древния Мадрихор — обичайната му отправна точка за нови приключения, той се озова на широко каменно стълбище, което завършваше с масивна дървена порта, украсена с чифт титанови везни.

„Храмът на Съвета по присъдите — помисли си той. — Уха! Много са бързи.“

Вратите се отвориха и пламъците се издигнаха високо. Орландо, сега със сима на Таргор, тръгна напред. Въпреки голямата си неприязън не можеше да не откликне на сериозността на случая. Залата с високия таван тънеше в сумрак. Един-единствен стълб светлина се спускаше надолу от прозореца с витраж. Прозорецът също беше украсен с емблемата на Съвета по присъдите. Светлината, която се изливаше вътре, осветяваше прекрасно облечените с тоги фигури с маски, насядали в кръг долу. Дори и стените изглеждаха убедително стари и внушителни, изгладени от изминалите векове. Макар и да беше виждал всичко това и преди, Орландо усети, че се възхищава от вложения в него труд. Точно затова открай време играеше най-вече в средните земи: хората, които ги бяха създали и ги притежаваха, бяха играчи и художници, а не роби, наети от някоя корпорация. Искаха всичко да е както трябва, защото самите те прекарваха доста време там.

Една от фигурите стана и заговори с ясен твърд глас:

— Таргор, разгледахме твоята молба. Добре познаваме историята си и се възхищаваме от подвизите и храбростта ти. Освен това знаем, че ти си участник, който не би помолил токутака Съветът да се намеси. — Последва дълга пауза. Всички лица бяха обърнати към него — непроницаеми под платнените маски. — Ала не намерихме основания да уважим молбата ти. Таргор, твоята смърт е призната за законна.

— Мога ли да получа достъп до записите, които сте използвали при вземането на решение? — попита Орландо, но маскираната фигура не му обърна никакво внимание. След миг той осъзна, че всичко е на запис.

— Сигурни сме, че с твоите умения ще се върнеш в средните земи под нова маска и под ново име ще се прочуеш по цялата земя. Но онези, които почитат историята на средните земи, никога няма да забравят Таргор. Късмет! Чу решението на Съвета по присъдите.

Храмът изчезна, преди Орландо да успее да каже нещо. Само след миг той се озова в залата за приспособяване — мястото, където новите герои си купуваха атрибути и буквално строяха сами себе си, преди да влязат в средните земи. Стоеше и се оглеждаше, но нищо не виждаше. Усещаше болка, но тя беше учудващо слаба. Таргор определено беше мъртъв. След всичкото време, през което беше Таргор, това би трябвало да означава много повече за него, отколкото всъщност означаваше.

— О, Гардинър, ти ли си? — попита го жрецът посрещач. — Чух, че Таргор го изпържили. Много съжалявам, ама един ден всички си отиваме, така де, всички. Сега какво смяташ да правиш — пак да бъдеш някой воин или нещо по-различно? Да кажем, магьосник.

Орландо изсумтя презрително и каза:

— Не можеш ли да разбереш къде се е мотал напоследък Питлит Крадеца?

Жрецът поклати глава.

— Не ми е позволено. Не можеш ли да му оставаш съобщение?

— Опитах — въздъхна Орландо. — Карай да върви. Ще се видим.

— Ъъъ? Ти няма ли да се преоборудваш? Ей, говоря ти мъжки, хората се бият за мястото ти там горе, Гардинър. Дитер Кабо вече хвърли открито предизвикателство към всички участници. Трябват му само няколко точки, за да се настани на старото ти място.

Орландо напусна средните земи със съвсем леко съжаление.

Огледа недоволно местенцето си. Много си беше хубаво, но беше толкова… детинско. Особено трофеите, които означаваха толкова много, когато се сдобиваше с тях, сега го караха да се чувства малко неловко. И прозорецът към сим-света, пълен с динозаври. Динозаври! Хлапашка му работа. Дори и МВС-прозорецът му изглеждаше жалък спомен за манията му по една идея, по която сега си падаха само носталгичните типове и неколцината склададжии. Хората вече изобщо не излизаха в космоса — беше много скъпо и твърде сложно. Данъкоплатците в една страна, която трябваше да превърне спортните си съоръжения в градове палатки и да държи затворниците поради пренаселението в затвори на кораби, не биха плащали милиарди

долари, за да изпратят няколко души в друга звездна система, а идеята някоя по-близка планета като Марс да стане обитаема, вече започваше да отшумява. А дори и, ако всичко се промени и хората отново решат, че космосът е мястото, Орландо Гардинър със сигурност никога нямаше да попадне там.

— Бийзъл — повика той, — ела!

Агентът му се промъкна през една пукнатина в стената, размахал крака, и припна към него.

— Цял съм в слух, шефе!

— Фредерикс да се е обаждал?

— Хич не се е обаждал. Следя, но никаква дейност не се забелязва.

Орландо се втренчи в пирамидата с трофеи и се зачуди как може да ги изхвърли — да ги изтрие от паметта на системата. За проба ги скри. Ъгълът на виртуалната стая изведнъж се оголи.

— Намери ми телефона на родителите му. Семейство Фредерикс живеят в Западна Вирджиния. Някъде из хълмовете.

Бийзъл повдигна единствената си рунтава вежда.

— Не можеш ли някак си да постесниш обхвата? Така като гледам, в Западна Вирджиния на името Фредерикс има някъде към двеста телефона.

Орландо въздъхна.

— Не знам. Никога не сме си говорили за такива работи. Мисля, че няма братя и сестри. Техните работят за правителството. Май имат куче. — Той се замисли дълбоко. — Трябва да е регистрирал някаква информация в средните земи, когато е влязъл за първи път в играта.

— Но това не значи, че обществото има достъп до нея — мрачно изтърси Бийзъл. — Ще видя какво мога да намеря — и бързо изчезна в една дупка на пода.

— Ей, Бийзъл! — извика подире му Орландо. — Буболече! Върни се!

Агентът изпълзя изпод виртуалната кушетка, самосъжалително затътрил крака.

— Да, шефе. На твоите услуги, шефе. Сега пък какво, шефе?

— Според тебе тази стая тъпо ли изглежда?

Бийзъл замря неподвижно — на всеки би изглеждал като захвърлен куп кълчища. Орландо за миг си помисли, че е прехвърлил границите на параметрите на агента.

— А според тебе тъпа ли е? — най-накрая попита Бийзъл.

— Не повтаряй след мене. — Орландо беше съвсем отчаян. Това беше най-евтиният номер при програмирането на изкуствения живот — когато се съмняваш в нещо, отговори на въпроса със същия въпрос. — Просто ми кажи твоето мнение:

тъпа ли е или не?

Бийзъл отново замръзна. Орландо изведнъж се притесни. Ами ако беше прекалил? В крайна сметка Бийзъл беше само софтуер. И защо да пита за такива работи някакъв си сбор от програми? Ако Фредерикс беше тук, веднага щеше да започне да обяснява на Орландо колко адски тъпа е стаята.

— Не знам какво означава „тъп“ в този контекст, шефе — най-после се обади Бийзъл.

Орландо се засрами. Като че ли се опитваше да накара някого да си признае публично, че е неграмотен.

— Да, прав си. Я виж там какво можеш да направиш за онзи телефонен номер.

Бийзъл послушно изчезна отново.

Орландо се помъчи да измисли с какво да си запълни времето, докато Бийзъл си върши работата. Беше към четири следобед, което означаваше, че има съвсем малко време, преди Вивиан и Конрад да се приберат вкъщи и да му се наложи да излезе, тъй че не можеше да си позволи да се забърка в нещо твърде сложно — като игра например. Не че в момента му се искаше особено да се занимава с игри. Златният град и няколкото пласта тайнственост, които го обграждаха, превръщаше преследването на чудовища из средните земи в нещо като губене на време.

Създаде екран в центъра на стаята си и започна да се прехвърля през различни местенца в мрежата. Помота се малко из алеята „Ламбда“. Идеята да си купи нещо, го накара да се почувства потиснат, пък и без това нищо не му се виждаше особено интересно. Запрескача по развлекателните канали, погледът му се задържаше по няколко минути на разни шоута, филмчета и откровени реклами и той оставяше шума и ефектите да се изливат отгоре му като вода. Прехвърли няколко новинарски заглавия, но и от тях май нищо не си струваше да гледа. Най-накрая изключи своя елкот, създаде триста и шейсетградусова среда и започна да се мотае из интерактивните секции. След това близо половин час гледа някаква програма за живота на морското дъно, докато не му писна да плува като риба насам-натам, а хората да му демонстрират подводно земеделие; после се запрехвърля по специализираните развлекателни канали за деца.

Докато местенцата се мяркаха покрай него, една ужасно разтегната усмивка привлече вниманието му.

— Не знам защо ми откраднаха кърпичката — обади се чичо Джингъл. — Знам само, че… не беше честно!

Всички деца в шоуто „Джунглата на чичо Джингъл“ се

засмяха и запляскаха с ръце.

Чичо Джингъл! Орландо точно понечи отново да се прехвърли и спря. Не обърна внимание на въпроса „кой си ти?“, който веднага за десет секунди се изписа до знака — беше вече твърде голям, за да се запише, пък и в момента не му се искаше особено да привлича вниманието. И все пак продължи да гледа като омагьосан. От години не беше виждал чичо Джингъл.

„Не било честно…“ — какви идиотщини само човек гледа като малък.

— Е — продължи чичото и килна мъничката си главица, — каквото ще да е, аз смятам да си извадя кърпичката и като я намеря, мисля да дам един урок на Панталона и на стария господин Деуайнър. Кой иска да ми помогне? — няколко от децата участници, избрани от днешната милионна публика чрез странен процес на подбор, скочиха и завикаха.

Орландо не можеше да откъсне очи. Беше забравил колко шантав е този чичо Джингъл с огромната си зъбата усмивка и мъничките като черни копчета очички. Приличаше на нещо като двукрака акула.

— Хайде да изпеем една песничка, става ли? — рече домакинът. — Така пътят ще мине по-бързо. Ако не знаете думите, докоснете ръката ми!

Орландо не докосна ръката на чичо Джингъл и по този начин си спести допълнителното унижение да го снабдят със субтитри на местния език, но все пак беше принуден да изслуша как десетки щастливи детски гласчета възпяват греховете на архиотмъстителката на Джингъл, Панталона:

… Обича да е гадна, лисица със лисица,
и като тирбушони е нейната косица,
и гащите си не пере, мръсница със мръсница —
Панталона Пичпит.
Със камъни замеря птичките хвъркати
и мръсни думи ти крещи със цяло гърло,
брате, и даже и яде на кучето… храната
— Панталона Пичпит!…

Орландо се намръщи. Реши, че след като е прекарал цялото си детство в противниковия лагер, сега симпатиите му са се прехвърлили върху Панталона Рижата измамница.

Чичо Джингъл и екипажът му сега танцуваха и пееха на улицата край издрасканата стена, тръгнали на среща с изгубената кърпичка и да отмъщават на враговете на чичото. След като носталгията му беше удовлетворена, Орландо точно се готвеше

да превключи, когато един надпис върху симулираната стена привлече вниманието му. С боя беше написано: „Ужасно племе — управляващо племе!“ Орландо се наведе напред. Помисли си, че след като веднъж се е възползвал от услугите на „Индиго“, вече няма никаква връзка с Дървесната къща, а чрез нея и с мистерията с грифона — каквато и светлина да би могла да хвърли тя върху лъчистия вълшебен град. Но тук — от всички места точно тук — бе забелязал познато име — име, което, ако го проследеше както трябва, можеше да го върне обратно в Дървесната къща.

Беше минало отдавна времето, когато бе почитател на шоуто „Джунглата на чичо Джингъл“ и беше забравил защо то му харесваше. Имаше си някаква процедура за оставяне на съобщения, но проклет да е, ако си я спомняше. Вместо това посочи Боб Топката, кикотещата се сфера, която вечно подскачаше във въздуха точно зад чичо Джингъл. Боб Топката сякаш избухна и се отвори (макар че никой друг от зрителите не го виждаше — освен ако и те не молеха за помощ) и разпръсна серия пиктограми, предназначени да помогнат при избора на младата публика на чичо Джингъл. Орландо намери символа за намиране на нови приятели и пусна съобщението си: „Търся ужасното племе.“ Поколеба се, после остави посреднически адрес за контакти. Отговорът не последва веднага, но той реши да поддържа връзката известно време — ей така, за всеки случай.

— О, вижте! — Чичо Джингъл изтанцува кратък радостен танц, а дългият му смокинг плющеше. — Вижте кой ни чака на Моста на размерите! Стадното прасе! О, ама вижте! Прасето е голямо, голямо, голямо!

Цялата компания от участващите в шоуто на чичо Джингъл заедно с невидимата публика по цял свят се обърна, за да погледне нататък. Там, вече голям колкото цяла къща и все по-голям с всяка изминала секунда, се намираше приятелят и отколешен домашен любимец на чичото — Стадното прасе — аморфна купчина от десетки свински крачета, копитца, зурли, очички и къдрави свински опашчици. За миг Орландо, който сякаш го виждаше за първи път, разпозна в гърчещите се очертания на купчината първообраза на собствения модел на Бийзъл, но докато навремето Стадното прасе му се беше струвало вълнуващо и смешно, сега безформеността му му се стори неприятна.

— Никога не се задържайте много на Моста на размерите! — заяви чичо Джингъл толкова сериозно, сякаш обясняваше втория закон на термодинамиката. — Ще станете страшно големи или страшно малки! А какво е станало със Стадното прасе?

— Станало е голямо! — изкрещя в хор екипажът на чичо Джингъл, явно омагьосан от извисилата се като планина над тях маса.

— Трябва да му помогнем пак да стане малко. — Чичо Джингъл се огледа с изцъклени бонбонени очички. — Кой се сеща как да му помогнем?

— Да го ubodem с карфица!

— Да извикаме Зумър Зиз!

— Да му кажем да престане!

— Да го накараме да мине в другия край на моста — най-накрая предложи едно от децата: по гласа — малко момиченце, което използваше сим на панда играчка.

Чичо Джингъл кимна щастливо.

— Мисля, че това е много добра идея… — той се забави за част от секундата, за да намери името — Мичико. Хайде! Ако всички викнем заедно, той може би ще ни чуе, но ще трябва да викаме много време, защото ушите му вече са много нависоко!

Всички деца запищяха. Като някакъв особено гротесков голям балон, който издиша, Стадното прасе започна да спада и да се вслушва. По съвет на децата то се премести малко по-нататък по моста, но после спря объркано. Екипажът започна да пищи още по-пронизително. Врявата, която ужасното племе вдигаше, стана направо непоносима. Орландо вече не издържаше. Записа съобщението си така, че да продължи да се появява в секцията „Нови приятели“, и излезе от „Джунглата на чичо Джингъл“.

— Орландо! — някой го разтресе. — Орландо!

Отвори очи. Лицето на Вивиан беше много близо, загрижено и раздразнено — комбинация, с която Орландо отдавна беше свикнал.

— Добре съм. Просто гледах едно шоу.

— Как така не ме чуваш? Това съвсем не ми харесва.

Той сви рамене.

— Просто се бях съсредоточил и бях пуснал звука доста високо. Беше нещо наистина интересно — за океанските ферми — това би трябвало да я укроти, помисли си той. Вивиан одобряваше образователните програми. Не му се искаше да й обяснява, че тъй като не е нагласил Т-жака си така, че да държи отворена линия за нормален външен вход — ще рече, за звуци, които влизат през ухото и стигат до слуховия нерв, — той изобщо не я беше чул; все едно го викаше от Хаваите.

Тя се взираше в него недоволно, макар че си личеше, че не е сигурна защо.

— Как си?

— Боли ме — беше вярно, не я лъжеше. Ставите вече го

боляха, а и енергичното събуждане на Вивиан не им беше помогнало много. Действието на болкоуспокояващото вероятно беше минало.

Вивиан извади чифт дермали от чекмеджето до леглото — един за болката, а другия — вечерното му противовъзпалително лекарство. Опита се да си ги сложи, но пръстите го боляха и не успя. Вивиан се намръщи, взе ги от него и сръчно ги залепи на мършавите му ръце.

— Ти какво, да не си орал сам морското дъно? Нищо чудно, че те боли, като по цял ден се мотаеш из тая тъпа мрежа.

Той поклати глава.

— Знаеш, че мога да изключвам собствените си мускулни реакции, когато съм включен, Вивиан. Точно това им е най-хубавото на контактните интерфейси.

— Щом като струват цяло състояние, по-добре ще е да вършат някаква работа — тя млъкна. Разговорът им като че ли беше описал обичайната си дъга и сега Орландо очакваше от нея или да поклати глава и да си излезе, или да се възползва от шанса и да произнесе още няколко прокоби. Вместо това тя седна на ръба на леглото, като внимаваше да не натежи на ръцете или на краката му.

— Орландо, страх ли те е?

— Искаш да кажеш, сега? Или изобщо?

— И двете. Искам да кажа… — тя отмести поглед, после отново втренчи поглед в него. По челото й и в ъгълчетата на очите и по устата й имаше бръчки, но челюстта й все още беше твърда, а сините й очи — много ясни. В сумрачната светлина на следобеда — денят вече гаснеше — изглеждаше не по-различна от жената, която го носеше на ръце, когато беше малък. — Искам да кажа… не е честно, Орландо. Не е. От твоята болест не трябва да се разболява и най-лошият човек на земята. А ти изобщо не си такъв. Може понякога да ме влудяваш, но си умен, сладък, добър и много храбър. Ние с татко ти много те обичаме.

Той отвори уста, ала не издаде никакъв звук.

— Щеше ми се да мога да ти кажа и още нещо освен „дръж се“. Щеше ми се аз да се държа заради тебе. О, Боже, как ми се иска — тя примигна, след това дълго държа очите си затворени. Протегна ръка и леко я отпусна върху гърдите му. — Нали го знаеш?

Той преглътна и кимна. Това беше неловко и болезнено, но по някакъв странен начин му беше и хубаво. Орландо не знаеше кое е по-зле.

— И аз те обичам, Вивиан — каза най-после. — И Конрад също.

Тя го погледна. Усмивката ѝ беше крива.

— Зная, че мрежата означава много за тебе, че там имаш приятели и… и…

— … и нещо като истински живот.

— Да. Но ти ни липсваш, миличък. Искаме да си с нас колкото се може повече време…

— … докато още ме има… — довърши той вместо нея.

Тя трепна, сякаш той го беше изкрещял.

— … отчасти и заради това… — каза тя най-сетне.

Тогава Орландо я почувства така, както отдавна не му се беше случвало. Усети огромното ѝ напрежение и това какви страхове ѝ носи състоянието му. В известен смисъл той се държеше жестоко с Вивиан, като прекарваше толкова много време в свят, който беше невидим и недостижим за нея. Но сега той повече от всякога трябваше да е в него. Замисли се дали да не ѝ каже за града, но не можа да измисли никакъв начин, по който би могъл да го каже, без да прозвучи глупаво, като бълнуване на болно хлапе — в края на краищата той и себе си не можеше да убеди съвсем, че градът е нещо по-различно от това. Той, Вивиан и Конрад вече бяха минали по много труден път. Не му се искаше с нищо да усложнява още повече положението.

— Знам, Вивиан.

— Може би… може би можем всеки ден да отделяме време, за да си говорим. Точно както си говорим сега — на лицето ѝ беше изписана такава надежда, че той едва издържаше да я гледа. — По малко време. Можеш да ми разказваш за мрежата и какво си видял там.

Той въздъхна, но това почти не се чу. Болкоуспокояващото все още не беше започнало да действа и му беше трудно да бъде търпелив с човек, когото обичаше.

Обичаше. Странна мисъл. Но той наистина обичаше Вивиан, а дори и Конрад, макар че срещите с баща му понякога бяха толкова редки, колкото и с чудовищата като Неси и Саскуоч.

— Хей, шефе! — рече Бийзъл в ухото му. — Май ти намерих нещо.

Орландо се надигна малко въпреки туптенето, което усещаше в ставите, и уморено се усмихна.

— Добре, Вивиан. Става. Но не веднага, може ли? Нещо като че ли ми се приспа. — Това, че излъга, го накара да се чувства още по-недоволен от себе си, но по някакъв смешен начин тя сама си беше виновна. Беше му напомнила колко малко време всъщност има той.

— Добре, миличък. Тогава си лягай. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря — каза той и я чу да притваря вратата.

— Какво си намерил?

— Първо на първо, телефона — Бийзъл изцъка — така обикновено изразяваше самодоволство. — Но преди това мисля, че някой те потърси. Представи се като „Лоло“.

Орландо затвори очи, но този път остави отворени вътрешните си слухови канали. Премести се в кота си и отвори екран. Търсеше го гущер със зъбата уста и огромна, изкуствено събрана купчина коса. В последния момент се сети да усили собствения си звук, така че да може да шепне. Не му се искаше Вивиан да влезе пак, за да го проверява.

— Ти ли си Лоло?

— Може би — отговори гущерът, като ужасно се заизвива и заподскача. Гласът му беше примесен с всякакви неприятни шумове, бръмчене и стържене. — Защо търсил си ужасно племе?

Пулсът на Орландо се ускори. Не беше очаквал да му се обадят толкова скоро.

— Ти от тях ли си? — Не си спомняше името Лоло; маймуните бяха твърде много.

Гущерът го изгледа злобно и почна да върти очи.

— Отлитам — рече той.

— Чакай! Не си отивай! Срещнах ужасното племе в Дървесната къща. Ето виж, така изглеждах — той показа сима на Таргор. — Ако не си бил там, питай другите. Питай… — той започна да рови в паметта си, мъчеше се да си спомни. — Питай… Зуни. Да. Мисля, че имаше и един Каспар…

— Каспар? — гущерът килна глава. — Каспар е тук, до мене. Зуни мани, тя дребосък. Ама ти още не ме светнал защо обади се на ужасняци.

Трудно беше да се каже дали английският не му е роден език или представителят на племето с гущеровия сим просто е затънал в хлапашкия говор. Може би дори Лоло беше по-малък, отколкото искаше да го мислят хората.

— Виж, трябва да говоря с ужасното племе. Замесен съм в една специална операция и имам нужда от помощта им.

— Помощ? Може би време на кредит? Бонбон! Ква хавата?

— Казах ти, че е тайна. Мога да говоря за това на събрание на ужасното племе, след като всеки се закълне, че ще пази тайна.

Лоло се замисли.

— Ти голям смешник? — попита той най-накрая. Добър за дечица? Скинстим? Синсим?

— Не, не. Това е тайна мисия. Разбираш ли ме? Много е важно. Голяма тайна е.

Очичките станаха още по-мънички, когато Лоло отново се замисли.

— Скоро. Шъ питам. Отлитам. — Връзката прекъсна.

— Да. Върхът. Това поне тръгна добре — извика Бийзъл.

— Каза, че си намерил телефона на Фредерикс?

— Само един се връзва. Тия, дето работят за правителството — на тях не им се иска много хора да знаят къде живеят, нали разбираш. Купуват си тия гълтачи на данни и ги пращат да дъвчат всичко, свързано с имената им, което се мотае из мрежата.

— И как го намери?

— Е, не съм сигурен, че съм го намерил. Но си мисля, че е този — малолетно дете на име Сам, още някои съвпадения… Номерът при гълтачите на данни е, че оставят дупки и понякога тези дупки ти казват също толкова, колкото и онова, което е било на тяхно място преди.

Орландо се разсмя.

— Доста си умничък за въображаемо другарче.

— Свестни са ми програмите, шефе.

— Я ме свържи.

Чуха се няколко сигнала, после домашната система отсреща, след като реши, че номерът на банковата сметка на Орландо не се връзваше с изисквания за първостепенно обаждане на досадник, го прехвърли в центъра за съобщения. Орландо посочи желанието си да разговаря с жив човек.

— Ало? — гласът беше женски, говореше с лек южняшки акцент.

— Ало, дом Фредерикс?

— Да. Кажете, моля.

— Бих искал да говоря със Сам.

— О, Сам не е тук в момента. За кого да предам?

— Орландо Гардинър. Приятели сме.

— Не сме се виждали, нали? Или поне името ви не ми е познато, но пък… — Жената млъкна. За малко беше прекъснала връзката. — Извинете, тук нещо се пообърка — обади се тя най-после. — Домашната помощница току що изпусна нещо. Как каза, че се казваш, Роландо ли? Ще кажа на Сам, че си я търсил, като се върне от мача.

— Гот… Искам да кажа, благодаря. — И после схвана какво точно беше казала жената. — Тя? Само секунда, госпожо, мисля, че… — но жената беше прекъснала връзката.

— Бийзъл, само този номер ли се връзваше? Щото не е онзи, който ни трябва.

— Извинявай, шефе, хайде, давай, ритни ме. Беше най-близо до съвпадане с профила. Пак ще се пробвам, но нищо не обещавам.

След два часа Орландо се стресна, както дремеше. Светлините в стаята му бяха много слаби, а системата хвърляше сянка бесилка върху отсрещната стена. Намали звука — албумът на „Децата на Медея“ свиреше тихо в слуховия му шунт. В ума му се въртеше тревожна мисъл и той не можеше да се отърве от нея.

— Бийзъл? Я пак ме свържи с онзи номер.

Отново премина през охранителната система. Малко по-късно се обади същият женски глас.

— Обаждах се и преди… Сам върна ли се?

— О, да. Забравих да й кажа, че си се обаждал. Чакай да видя.

Отново зачака, но този път му се стори болезнено дълго, защото Орландо не знаеше какво чака.

— Да?

Само тази дума му беше достатъчна, за да познае гласа.

Тъй като в мрежата той беше обработен, за да звучи като мъжки, сега беше по-тънък, отколкото той беше свикнал — но познаваше този глас.

— Фредерикс?

Пълна тишина. Орландо зачака.

— Гардинър? Ти ли си?

Орландо усети, че в него се надига нещо като гняв, но това чувство беше колкото обърквщо, толкова и болезнено.

— Копеле гадно! — най-сетне изрече той. — Защо не ми каза?

— Съжалявам — гласът на Фредерикс беше много слаб.

— Но не е това, каквото си мислиш…

— Какво да си мисля? Мислех, че си ми приятел. Момче приятел. Много ли ти беше смешно да ме слушаш какви ги дрънкам за момичетата? Да се правя на пълен идиот? — Изведнъж си спомни един особено притеснителен случай, когато беше обяснявал как щял да изгради идеалната си жена от различни телесни части на известни звезди от мрежата. — Аз… аз просто… — внезапно загуби дар-слово.

— Но не е, каквото си мислиш. Не точно. Исках да кажа, че си мислех, че няма да… — известно време Фредерикс мълча. Когато познатият, но и непознат глас отново заговори, беше равен и нажален: — Откъде го имаш този номер?

— Проследих го. Търсих те, защото се тревожех за тебе, Фредерикс. Или трябва да те наричам Саманта? — каза го с възможно най-презрителния глас, който успя да постигне.

— Всъщност… всъщност се казвам Саломе. „Сам“ го измисли татко, когато бях малка — така ми викаше на шега. Но…

— Защо не ми каза? Искам да кажа, само като се мотаеш из мрежата е едно, но ние бяхме приятели, бе, пич! — изсмя се горчиво. — Пич!

— Ами точно това е! Нали разбираш, след като вече станахме приятели, просто не знаех как да ти го кажа. Мислех си, че вече няма да искаш да си общуваш с мене.

— Това ли ти е извинението?

Фредерикс като че ли аха-аха щеше да се разплаче.

— Не… не знаех какво да правя…

— Добре — Орландо се чувстваше така, сякаш беше напуснал тялото си, сякаш бе просто свободно плуващ облак от гняв. — Добре. Като гледам, не си мъртъв или нещо такова. Аз точно това исках да проверя преди всичко.

— Орландо!

Но този път той беше затворил пръв.

Те са там, толкова близо, че можеш да ги подушиш.

Подушваш ги един вид. Костюмите подбират всякакви незабележими следи и разширяват обхвата на човешките сетива така, че чувстваш как близо двайсетина от тях пълзят към тебе през мъглата — точно както мастифът подушва котката, която върви по задната ограда.

Оглеждаше се, но Олеков и Пун-и още не са се върнали. Лош момент избраха, за да проверяват сигнализационната апаратура на площадката за приземяване. Разбира се, на тази адска планета добрите моменти поначало са малко.

Нещо се движи в Периметъра. Фокусираш лещите филтри на шлема. Силуетът не е човешки. Вече си протегнал ръка, насочил си лъча и ти трябва само проблясък на мисъл, за да изпратиш хоризонтална огнена нишка, която да прежеже мъглата към натрапника. Съществото обаче се движи бързо. Ужасно бързо. Лазерът разрязва ново парче от останките на първия експедиционен кораб, но съществото, което беше приклекнало пред него, е изчезнало, стопило се е обратно в мъглата като лош сън.

Сензорите на костюма изведнъж; избухват — „тревога!“. Зад тебе — половин дузина силуети приближават с широки крачки. Идиот! Псуваш се, че са ти отвлекли вниманието дори и когато се обръщаш и хвърляш по тях искряща огнена топка. Най-старият номер в книжката. Тези същества в края на краищата ловуват на глутници. Въпреки че толкова много приличат на земните ракообразни, те са ужасяващо умни.

Две от съществата падат, но едното се изправя обратно и се примъква към заслона на един съчленен крак по-малко от обикновено. Осветено от огньовете, пламнали след нападението ти, то ти хвърля поглед мимоходом и ти се струва, че виждаш жива злоба в странните влажни очи…

Огромни злобни буболечки!

Нежните чувства на Орландо се разбунтуваха. За последен път се доверяваше на препоръката на барман в „Живият край“. Този боклук беше излязъл от мода още преди години!

И все пак си беше платил — или по-скоро родителите му щяха да платят, когато дойдеше сметката за мрежата за месеца. Можеше и да провери няма ли да стане по-добре. Дотук си беше до голяма степен стандартното „изтрепи ги!“ и нямаше нищо, което да привлече собствения му доста особен интерес…

В Периметъра избухва светлина като фойерверк. Сърцето ти подскача — това е човешко оръжие. Олеков и Пун-и! Обстрелваш определена част от Периметъра, за да прикриеш другарите си, но също и, за да разберат те къде се намираш. Отново избухва огън, после тъмна фигура нахлува на полянката и се спуска към тебе, преследвана от три тромави подскачащи силуета. Преследваният се мята напред и се претъркулва през ръба на окопа и те оставя да стреляш безпрепятствено по съществата, които го следват. Разширяваш ъгъла, жертваш мощта, за да можеш да ги хванеш. Хващаш ги и те се мятат безпомощно в лъча, докато въздухът около тях се нажежава. Държиш лъча върху тях почти минута, въпреки че батериите се изтощават, и най-накрая избухват във вихър от въглени, които вятърът подема. Има нещо в тези същества, което те кара да ти се иска да ги изтребиш до крак.

Нещо като какво? Да не се опитват да ти пробутат членство в религиозни местенца? Колко ли лоши могат да са?

Орландо успяваше трудно да се концентрира върху симулацията. Продължаваше да мисли за Фредерикс — не, осъзна той, не толкова за Фредерикс, колкото за празното пространство на мястото на Фредерикс. Навремето си беше мислил, че е странно да имаш приятел, когото никога не си виждал. Сега беше дори още по-странно — да загубиш приятеля, когото всъщност никога не си имал наистина.

Олеков пропълзява към тебе по окопа. Дясната й ръка почти я няма — точно над лакътя, там, където костюмът се е затворил над раната, има пресен на вид мехур от тежка пластмаса. Зад стъклото на шлема се вижда, че лицето на Олеков е шокиращо бяло. Не можеш да се сдържиш да не си спомниш планетния дъжд на Декамер 1. Хубави времена бяха — ти, Олеков и десет дни отпуск.

Споменът изниква пред тебе — Олеков, която излиза от планинското езеро мокра, гола, бледите й гърди — като снежни преспи. Любихте се часове наред и само дърветата бяха свидетели. Всеки насърчаваше другия — знаехте, че имате много малко време, че може би никога вече няма да има такъв ден за вас…

— Пун-и… хванаха го — изстенва тя. Ужасът в гласа й те връща рязко в настоящето. Изкривяването в атмосферата е толкова голямо, че дори и така близо едва чуваш гласа й сред шумовете по канала. — Ужасно…!

Декамер 1 е много светлинни години далече оттук, изгубен завинаги. Няма време да й помогнеш или поне да я успокоиш.

— Можеш ли да стреляш? Имаш ли останал някакъв заряд?

— Хванаха го! — пищи тя, вбесена от привидното ти безразличие. В гласа й има нещо непоправимо пречупено. — Плениха го — замъкнаха го в гнездото си! Те… сложиха нещо в… очите му… и го повлякоха… нанякъде…

Потрисаш се. Най-накрая запазваш последния заряд за себе си. Чувал си слухове за това как постъпват тези същества с плячката си. Няма да позволиш това да се случи и с тебе.

Олеков е рухнала на земята и треперенето й бързо се превръща в конвулсии. Кръвта капе от ранената й ръка в шлема й — печатите не са добри. Спираш — не си сигурен какво трябва да направиш. След това сензорите на костюма ти отново закрещяват. Поглеждаш нагоре и виждаш дузина членестоноги силуети. Всеки един от тях е колкото малко конче. Те тичат към тебе през димящата, осеяна с безброй отломки повърхност на планетата. Риданията на Олеков вече са предсмъртни стонове…

— Шефе! Ей, шефе! Зарежи ги тия калпави имитации. Имам да ти казвам нещо.

— По дяволите, Бийзъл, мразя да правиш така. Точно беше започнало да става свястно — Бог знае, че през последната седмица му беше много трудно да намери време за развлечения. Огледа кота си с раздразнение. Дори и без трофеите пак си изглеждаше доста тъпо. Декорът определено си имаше нужда от смяна.

— Извинявай, но нали искаше да ти кажа, ако онова ужасно племе се опита да се свърже с тебе.

— На линия ли са?

— Не. Но току-що ти изпратиха съобщение. Искаш ли да го видиш?

Орландо потисна раздразнението си.

— Да, да му се не види. Пусни го.

Насред стаята се появи ято жълти точици. Орландо се намръщи и увеличи образа. Когато вече виждаше фигурите ясно, картината стана много мътна. От взиране в размазаните образи очите го боляха.

Маймуните се носеха по орбита в малък облак. Когато едната заговори, останалите започнаха да се мляскат и да летят в плътни кръгове.

— Ужасно племе… с тебе срещне се — изрече с мелодраматичен тон маймунката, която беше най-отпред, а другите маймунчета страхотно се блъскаха и се ръчкаха. Тя се усмихваше по същия анимационен начин както останалите и Орландо не можеше да определи дали е чувал този глас преди или не. — Ужасно племе срещне се с тебе специален таен клуб бункер на племе в Дървесна къща. — После проблеснаха час и адрес, пълен с детински печатни грешки. Край на съобщението.

Орландо се намръщи.

— Изпрати им отговор, Бийзъл. Кажи им, че не мога да вляза в Дървесната къща, така че или те ще трябва да ме вкарат, или да се срещнат с мене тук, във Вътрешния периметър.

— Ясно, шефе!

Орландо седна във въздуха и погледна към МВС-прозореца. Малките копачи продължаваха да копаят усърдно и да преследват целта си с безмозъчно усърдие. Орландо се чувстваше странно. Би трябвало да е развълнуван или поне доволен — беше намерил отново връзка с Дървесната къща. Но вместо това му беше тъжно, много тъжно…

„Те са малки дечица — помисли си той. — Мъничета. А аз ще ги подмамя в… в какво? Да нарушат закона? Да ми помогнат да се хакна в нещо? Ами ако съм прав и в това са забъркани големи клечки? Тогава в какво ги въвличам? И за какво?“

Заради една картина, заради един образ. Заради нещо, което бе видял само за миг и което можеше да означава всичко… или абсолютно нищо…

„Но нали само това ми е останало…“

Беше гардероб. Позна го по лекия мирис на мухъл — като от дрехи — и смътните като скелети очертания на закачалки, които светлината, процеждаща се под вратата, разкриваше. Намираше се в гардероб, а някой отвън го търсеше.

Много отдавна — когато все още идваха на гости на родителите им — братовчедите му бяха дошли за Коледа. Тогава проблемът му не се набиваше толкова на очи и макар че го разпитваха за болестта повече, отколкото би искал, по някакъв странен начин му харесваше да бъде център на внимание, и гостуването им го беше зарадвало. Бяха го научили на много игри от онези, които самотни деца като него обикновено играят само във ВР. Една от тези игри беше играта на жмичка.

Тя му беше направила неизразимо впечатление — трескавото вълнение на очакването със затаен дъх в тъмното, докато „онова“ го търсеше. На третата — четвъртата игра си беше намерил

скривалище в гардероба до спалнята на родителите си — доста хитро, защото, за да се скрие вътре, трябваше да махне и да смотае някъде един от рафтовете — остана там, докато завикаха: „Спукано гърне! Спукано гърне! Спукано гърне!“ Този миг на триумф — когато чу как противникът му се предава — беше един от малкото спомени за истинско щастие в паметта му.

А защо сега, докато стоеше в мрака и нещо претърсваше опипом стаята отвън, беше така ужасен? Защо сърцето му туптеше като на уплашено зайче? Защо кожата му сякаш се опитваше да се събере цялата на гърба му? Онова нещо отвън каквото и да беше то — кой знае защо не можеше да си го представи като човек, а само като някакво безлико, безформено присъствие, — със сигурност не знаеше къде е той. Иначе защо просто не отвори вратата? А може би знае, че се наслаждава на играта, наслаждава се на своята сила и на неговото безсилие.

То е нещо нечовешко, осъзна той. Точно това го ужасяваше толкова. Не е някой от братовчедите му или баща му, или дори някое бароково чудовище от средните земи. Беше нещо нечовешко. „То“.

Дробовете го боляха. Беше затаил дъх, без да се усети. Сега единственото нещо, което искаше, беше да поеме една голяма глътка свеж въздух, но не смееше, за да не вдигне шум. Отвън се носеше стържене, после настъпи дразнеща тишина. Къде ли е то сега? Дали не е точно пред вратата на гардероба и не се вслушва да долови един-единствен издайнически шум?

А най-страшното от всичко, осъзна той, е, че освен онова нещо в къщата няма никой друг. Беше сам с онова нещо, което току-що бе дръпнало вратата на гардероба… Сам.

В тъмното, сдържащ писъка си, който щеше да изригне от гърлото му, той затвори очи и започна да се моли играта да свърши…

— Донесох ти болкоуспокояващото, шефе. Много се мяташе насън.

Орландо си поемаше дъх трудно. Дробовете му сякаш бяха твърде малки и когато най-после успя да вдъхне дълбоко, мокра кашлица разтресе гърдите му. Надигна се и без да иска, бутна роботското тяло на Бийзъл, което безпомощно се търкулна по завивките, а после се замъчи да се изправи.

— Аз… просто сънувах лош сън — поизправи се и се огледа, но в спалнята му съвсем нямаше гардероб — поне гардероб от този старомоден тип. Беше сън. Точно от онези тъпи кошмари, които сънуваше от време на време. Но в него имаше нещо важно,

нещо много по-важно дори и от страха.

Бийзъл, който отново се беше изправил на гумените си крака, запълзя обратно по одеялото към нишата си за зареждане в стената.

— Почакай — Орландо започна да шепне. — Май… май трябва да се обадя на едно място…

— Чакай само да се обезтелеся, шефе! — Бийзъл се заспуска непохватно по раклата на леглото му към пода. — Ще се видим в мрежата!

Вратата на „Последен шанс“ се отвори. Един убиец със секира учтиво издърпа поредната жертва настрани, а после се върна отново към активното разчленяване. Фигурата, която прескочи локвата кръв, беше с познатите широки рамене и дебел врат на щангист. По лицето на сима на Фредерикс личеше, че е нащрек. Той седна.

Той? Орландо се чувстваше отчаян. Тя?

— Получих съобщението ти.

Орландо поклати глава.

— Аз… просто не исках да… — пое си дъх и започна отново: — Не знам. Много съм се спекъл, но се чувствам много шантаво. Разбираш ли ме какво искам да ти кажа?

Фредерикс кимна бавно.

— И… и как да ти викам сега?

— Фредерикс. Беше готино име, нали? — на широкото му лице за миг се мярна усмивка.

— Да, ама такова… нали си момиче… Но като мисля за теб, все едно мисля за момче.

— Чудесно. И аз мисля за себе си като за момче. Като се мотая с тебе насам-натам.

Орландо известно време мълча — усещаше, че точно тази неизследвана област би могла да се окаже опасна.

— Искаш да кажеш, че си транссексуална?

— Не. — Приятелят му трепна. — Аз просто… ами понякога просто ми писва да съм момиче. И когато за първи път започнах да обикалям из мрежата, понякога се представях за момче. Това е. Всъщност не е нещо кой знае какво — Фредерикс не звучеше толкова уверено, колкото му/й се искаше. — Но като се сприятелиш с някого, усещането е едно такова идиотско.

— Забелязах — каза той с най-красивата си усмивка. — И какво, харесваш ли момчета, хомосексуална ли си или какво?

Фредерикс изсумтя презрително.

— Много ги харесвам момчетата даже. Имам много приятели

момчета. Имам и много приятелки момичета. Мамка му, Гардинър, същият си като нашите. Те смятат, че трябва да взема всичките тези жизненоважни решения само защото ми растат гърди.

За миг светът около Орландо се разтресе. Мисълта за Фредерикс с гърди в момента му дойде в повече от онова, с което би могъл да се справи.

— И… и това е, така ли? Просто ще си бъдеш момче? Искам да кажа, когато си включена?

Фредерикс пак кимна.

— Ами да. Не беше пълна лъжа, Орландо. Като се мотая с тебе… ами тогава се чувствам момче.

Орландо изсумтя.

— Откъде пък знаеш, че се чувстваш точно като момче?

Фредерикс отначало се обиди, после се ядоса.

— Ами оглупявам и се държа така, сякаш целият свят се върти около мене — ето откъде.

Орландо не можа да се сдържи и се разсмя.

— И какво ще правим сега? Просто като сме заедно, пак ще си я караме на мъжка дружба?

— Ами да — сви рамене Фредерикс. — Ако можеш да го преглътнеш…

Орландо усети, че гневът му се посмекчи. Без съмнение имаше някои важни неща, които не беше казал на Фредерикс, така че нямаше защо да се прави на оскърбен. Но все още му беше трудно да си втълпи мисълта, че приятелят му е момиче.

— Е — каза той най-накрая, — предполагам, че… — не можеше да се сети как да завърши изречението така, че да не прозвучи като в лош филм. — Предполагам, че всичко е наред — беше невероятно тъпо, а и не беше съвсем сигурен, че всичко е наред, но засега го остави така. — Както и да е. Всичко това започна, защото се опитах да те намеря. Къде беше? Защо не отговаряше на съобщенията ми?

Фредерикс го огледа внимателно — може би искаше да разбере дали отново са постигнали равновесие.

— Аз… уплаших се, Гардинър… И ако си мислиш, че е било, защото всъщност съм момиче или пък други подобни глупости, ще те убия, да знаеш!

— Уплаши се от онова, което стана в Дървесната къща, така ли?

— От всичко. Откакто видя онзи град, се държиш странно и всичко все повече и повече започва да смърди. А сега какво — правителството ли ще смъкваме, що ли? Ще стигнем до залата за екзекуции заради каузата на орландо-гардинъризма. Просто не

искам да ми се струпат още беди на главата.

— Беди ли? Какви беди? От Дървесната къща ни изгониха тумба дърти акисуши.

Фредерикс поклати глава.

— Не е само това и ти го знаеш. Какво става, Гардинър? Какво толкова има в този град, че така си се… вманиачил?

Орландо претегли вариантите. Дължеше ли нещо на Фредерикс — някаква откровеност? Но приятелят му не беше споделил доброволно тайната си — Орландо я бе измъкнал на бял свят сам.

— Не мога да ти обясня. Не и сега. Но е важно — просто знам, че е важно. И мисля, че намерих начин пак да се върнем в Дървесната къща.

— Какво? — изкрещя Фредерикс. Останалите редовни клиенти на „Последен шанс“, свикнали с предсмъртно мятане и писъци на агония, дори не се обърнаха. — Да се върнем? Ти да не би да си съвсем изперкал?

— Може би. — Отново му беше трудно да си поеме въздух. Намали звука и пак се разтресе от кашлица. — Може би… — повтори, когато отново можеше да говори. — Но трябва и ти да дойдеш с мене. Ти си моят приятел, Фредерикс, каквото и да си. Всъщност и аз ще ти кажа една тайна — ти не само си най-добрият ми приятел, ти си единственият ми приятел.

Фредерикс вдигна длани към лицето си, сякаш, за да скрие от погледа си гледката на гърчещия се от болка свят. Когато заговори, каза със съдбовно примирение:

— О, Гардинър, копеле такова. Наистина не е честно.

ШЕСТА ГЛАВА
СТЪКЛЕНАТА ГРОБНИЦА

МРЕЖА/РАЗВЛЕЧЕНИЯ: „Мрак“ печели „Златната палма“.

(Картина: Остранд приема наградата.)

Диктор: Пикс Остранд като че ли не беше изненадан от това, че печели тазгодишната голяма награда на фестивала в HUM, макар че повечето от „вътрешните хора“ по плажовете и в баровете бяха смаяни. Четиричасовият филм на госпожица Остранд „Мрак“, който — с изключение на ефектите с приглушена светлина и звуци под прага на слуха — не съдържа нищо друго освен упоменатия в заглавието мрак, се смяташе за твърде посредствен, за да се хареса на консервативното жури.

(Картина: Остранд на пресконференция.)

Остранд: Филмът е такъв, какъвто е. Ако разкажеш на някого за дима, той ще иска да види и огъня.

За миг остана само светлината на огъня, запален от !Ксабу — меко червено сияние, при което ъглите и високите места в лабораторията можеха да скрият тайните си. После след поредица от изщраквания лампите на тавана изведнъж светнаха и изсипаха ярка бяла светлина над всички потайни кътчета.

— Ти го направи, Мартин! — плесна с ръце Рени. — Мечтата на всеки жител на Пайнтаун — ток без пари!

— Заслугата не е само моя — скромният божествен глас проехтя през вградените в стената тонколони и изпълни стаята. — Не бих могла да се справя без господин Сингх. Трябваше да се промъкна през забележителната охрана на електрическата компания, преди да преразпределя информацията за използването на електричеството, за да прикрия следата.

— Всичко това е много хубаво. Ама мога ли сега да вървя и да свърша малко работа, да му се не види? — Сингх като че ли наистина беше раздразнен. — Цялата тази безразсъдна дейност предполага, че трябва да се промъкна през защитната система на Адърланд тия дни и ако не успея да намеря някакъв начин, всичко това ще означава само, че сте си намерили наистина много грозни вани.

— Разбира се — бързо се обади Рени. Тя определено искаше и

имаше нужда да си остане в добри отношения със стареца. Отново благодари на него и на Мартин и ги остави да се изключат.

— Можеш да затвориш външната врата и да извадиш жака от телефона в колата — каза тя на Джеремая, който чакаше до нефункциониращия телефон на входа. — Вече имаме ток и линии за свръзка. И двете би трябвало да е невъзможно да се проследят.

— Точно това правя, Рени — дори и през малкия високоговорител на комуникатора тя чу как външната врата започна да се спуска. След миг той се обади отново: — Не ми харесва да гледам как тази врата се затваря. Сякаш ме заключват в гробница.

— Изобщо не е гробница — тя се опита да потисне собственото си подобно усещане. — Ако не говориш за гробницата на Лазар. Защото оттук най-накрая ще започнем да се борим. Ела долу. Имаме още много работа — вдигна очи и забеляза, че баща й я гледа. Стори й се — презрително. — Е, ние наистина смятаме да се борим. И да видим Стивън отново сред живите, татко. Тъй че не ме гледай така.

— Как те гледам? Бог да ми е на помощ, момиче, понякога не знам за какво говориш.

Щом светлините светнаха отново, !Ксабу беше изгасил огъня. Сега, докато разбъркваше последните няколко въглена с пръчка, той се обърна към Рени:

— Много неща станаха. Станаха твърде бързо. Може би трябва да седнем и да обсъдим — всички ние — какво ще правим по-нататък.

Рени се замисли и кимна.

— Но не сега. Наистина нямам търпение да проверим тези V-резервоари. Можем ли да го направим тази вечер, преди да си легнем?

!Ксабу се усмихна.

— Ако някой тук е старейшината, на чиято мъдрост разчитаме, Рени, тук и на това място този човек си ти. Тази вечер, мисля, е добре.

Първоначалните новини май бяха по-добри, отколкото се бе надявала Рени. V-резервоарите, макар и недодялани в сравнение с по-съвременните интерфейсни устройства като че ли притежаваха потенциала за онова, от което тя се нуждаеше — да й позволят дългосрочен достъп и много по-изтънчен сетивен вход и изход от апаратурата, която беше използвала в политехниката. Единствено истински имплант би й осигурил по-добро възприятие и отклик, но V-резервоарите имаха някои предимства, с които дори имплантът не можеше да се сравни: тъй като

изглеждаха разработени изключително за дългосрочна употреба, резервоарите бяха оборудвани със системи за подаване на храна, вода и отвеждане на отпадъците, така че онзи, който ги използва, да е почти напълно независим и да се нуждае от съвсем минимална помощ.

— Но какво е това? — баща й се взираше в отворения саркофаг с изкривена от отвращение уста. — Вони на развалено.

— Гел — тя протегна ръка и лекичко го докосна. — Или поне такъв ще стане.

Дългия Джоузеф предпазливо протегна мазолест пръст и попипа прозрачния материал.

— Това не е никакво желе. А ако е — е изсъхнало и е станало много гадно. Това е някаква пластмаса.

Рени поклати глава.

— Необходимо е да се свърже както трябва. Ще видиш. Когато пуснат през него много слаб ток, той се втвърдява или омеква, става по-студен или по-топъл — всяка част от гела, която си поискаш. После има и микропомпи — посочи редицата от микроскопични дупки по вътрешната стена на резервоара. — Те регулират налягането. И процесорите, компютърният мозък на цялото това нещо, усещат кога ти натискаш гела — това е изходът. Точно затова е толкова добър като интерфейс — може да имитира почти всичко в симулацията — вятър по кожата ти, камък под краката ти, влага, каквото кажеш.

Той я погледна със смесица от подозрение и гордост.

— Ти в онова училище ли си научила всичко това?

— Само известна част. Много съм чела за плазмодалния процес, защото дълго време се смяташе, че ще е следващото голямо нещо. Все още се използва тук-там в промишлеността, така мисля, но по-голямата част от върховите компютърни интерфейси сега са директни неврални връзки.

Дългия Джоузеф се изправи и огледа триметровия резервоар.

— И казваш, че тука вътре пускали ток? Така ли? Право през това нещо? През пихтията?

— Точно така.

Той поклати глава.

— Е, момиче, говори си, каквото щеш. Само глупак може да се навре във вана с ток. Аз в такова нещо не влизам, така да знаеш.

Рени се усмихна кисело.

— Точно така, татко. Няма да влизаш.

Според Рени следобедът беше много успешен. С помощта на Мартин, която бе поддържала връзката й с източника на информация — какъвто и да беше, но без съмнение съвсем

незаконен, — който ги бе довел тук, на това място, бяха започнали да разбират как трябва да подготвят V-резервоарите. Нямаше да е лесно — Рени разбираше, че ще изисква поне няколко дена упорит труд, — но най-накрая щяха да успеят да ги накарат да заработят.

Военните им бяха помогнали доста повече, като бяха оставили тук голяма част от апаратурата. Автоматизираната система, която бе пазила подземието от натрапници — поне досега, — освен това беше запазила и въздуха сух, а тежките машини — в работно състояние. Няколко от резервоарите все пак бяха пострадали, но Рени не се съмняваше, че ако стъкмят някои части, щяха да накарат поне един, а може би и повече да заработят. Макар и безнадеждно остарели, компютрите, на които разчитаха да осигуряват процесорната мощ, бяха най-големите и най-добрите за времето си. Рени си помисли, че с подобно действие — открадни от Петър, за да платиш на Павел — можеха да накарат да заработят достатъчно криогени, а една — две промени в софтуера — нещо, за което пак щяха да имат нужда от стария хакер Сингх — щяха да им дадат възможност да получат мощта и скоростта, нужни, за да заработят V-резервоарите.

Тя остърга дъното на купата си с лъжицата, дояде яденето, сготвено от Джеремая, и въздъхна сякаш доволно. Перспективите все още бяха мрачни, но по-малко безнадеждни, отколкото преди няколко дена.

— Рени, казахме, че тази вечер ще поговорим — дори тихият гласец на !Ксабу отекваше в огромната празна трапезария.

— Храната ни кажи-речи свърши — напомни й Джеремая.

— Тук някъде трябва да има неприкосновен запас — каза Рени. — Това място е строено по време на страха от Първата антарктическа война, поне така си мисля. Сигурно са го направили така, че да можеш да оцелееш тук години наред.

Джеремая я изгледа с неприкрит ужас.

— Неприкосновен запас ли? Имаш предвид месо на кубчета и мляко на прах? И други такива гадости?

— Спомняш ли си какво се случи с тебе последния път, когато се опита да използваш картата си? Можеш да плащаш само в брой, преди някой да забележи — особено извън квартала. Не че са ни останали много пари.

— И какво означава това? — той посочи яденето. — Край на прясната храна, така ли?

Рени си пое дъх и се помъчи да се овладее.

— Джеремая, не сме дошли тук на почивка. Работата е сериозна. Хората, които издирваме, убиха доктор Ван Блийк!

Той я погледна с гняв и болка.

— Знам.

— Тогава ми помогни! Целият смисъл на това, че сме тук, е да имаме възможност да се промъкнем в Адърланд.

— Аз продължавам да мисля, че това си е пълна лудост — обади се баща й. — Да бием целия този път и да свършим цялата тази работа само за да си поиграем на някаква си компютърна игричка. И как ще помогне всичко това на Стивън?

— Пак ли да ти го обяснявам, татко? Адърланд сигурно е мрежа, невероятно голяма и бърза BP-мрежа като никоя друга, а освен това е тайна — тайна, заради която тези хора са готови да убиват. Тя принадлежи на хората, които са причинили зло на Стивън и на още много други деца, на хората, които са убили доктор Ван Блийк и които вероятно са запалили апартамента ни и са уредили да ме уволнят от политехниката. Да не споменавам за всички приятели на господин Сингх, работили по проекта заедно с него, които са мъртви.

Тези хора са много богати и много влиятелни. Никой не може да стигне до тях. Никой не може да ги изправи пред съда. А и какво бихме могли да кажем, дори и да успеем да ги изпратим там? Всички ние имаме подозрения, при това подозрения, които звучат доста налудничаво.

И затова трябва да влезем в Адърланд. Ако нещо в тази мрежа е причината за това, което се случи на Стивън и на другите деца, ако използват мрежата, за да поддържат черни ферми за органи, ако тя е центърът на някаква секта, забъркана с детска порнография или с нещо, което все още не можем да си представим, някаква политическа игра или пък избутване в края на световния пазар, то тогава имаме нужда от доказателства.

Рени се огледа. Най-накрая дори баща й беше започнал да я слуша. Рени се почувства уверена, овладяла положението — напоследък й се случваше рядко.

— Ако можем да задействаме един V-резервоар и ако Сингх успее да пробие охранителната система на Адърланд, аз ще вляза там заедно с него. Резервоарите са замислени така, че да работят дълго, като поддръжката им е минимална. Това означава, че вие тримата няма да имате много работа, след като веднъж ми сложите системите и ми пуснете кислорода — само от време на време ще проверявате как върви. Мисля, че !Ксабу и сам би се справил.

— Ами ние какво да правим? — попита баща й. — Само да се мотаем тук, докато ти се чипкаш във ваната с пихтията, така ли?

— Не знам. Мисля, че точно затова трябва да поговорим. За да измислим плана.

— Ами Стивън? Значи аз трябва да вися тук, а момчето ми да

лежи в болницата? Така ли? Тая карантина няма да продължи вечно.

— Не знам, татко. Джеремая също се тревожи за майка си. Но запомни, тези хора не се спират пред нищо и убиват, когато им се наложи. Най-малкото, ако те хванат отвън, ще те задържат. — Тя сви рамене. — Не знам какво друго би могъл да направиш, освен да стоиш тук.

Последва дълго мълчание. Рени вдигна поглед и забеляза, че !Ксабу я гледа. Изражението му беше странно. Преди да успее да го попита за какво си мисли, високоговорителят в стената изжужа и всички подскочиха.

— Намерих информация за резервоарите — съобщи Мартин — и я заредих в лабораторната памет. Освен това Сингх се обади, за да ми каже, че е открил „груба кръпка“, както се изрази, и много-много да не се надявате той да може да ви помогне със софтуера на резервоарите.

— Какво означава това?

— Не съм много сигурна. Системата за охрана на Адърланд е много сложна и не я използват твърде, така че за него е трудно да работи, без да привлече внимание. Каза, че шансът да проникне вътре бил само петдесет на петдесет.

Рени усети вътрешностите й да се свиват.

— Предполагам, че досега шансът и без това не е бил на наша страна. От самото начало.

— Но освен това каза, че ако успее, трябва да сте готови да влезете много бързо.

— Чудесно. Значи той няма да може да ни помогне, но трябва веднага да подготвим резервоарите.

Мартин се разсмя съжалително.

— Да, нещо такова. Но аз ще ти помагам колкото мога, Рени.

— Ти вече ми помогна твърде много — въздъхна Рени. Пламенността й угасна, охладена от реалността. — Всички ние ще направим каквото трябва.

— Мартин, имам един въпрос — обади се !Ксабу. — Вярно ли е, че комуникационните линии на това място са защитени? Че няма да се издадем, ако ги използваме?

— Не бих казала точно защитени. Прекарах ги през различни възлови точки, които ги подават на избрани напосоки извеждащи линии. По този начин те могат да се проследят само до последната възлова точка, без да има очевидна връзка между нея и оригиналния източник. Това е обичайната практика.

— Какво означава всичко това? — попита Дългия Джоузеф.

— Значи можем да използваме линиите, влизащи и излизащи оттук, а дори и да пренасяме данни, така ли? — !Ксабу като че ли

искаше да си изясни нещо.

— Да. Но все пак трябва да ги използвате отговорно. Аз не бих се обадила в „Телеморфикс“ или в ООН-ком, за да си направя гавра.

— Божичко, не! — ужаси се Рени. — Никой тук няма да тръгне да вика вълка, Мартин. Вече ни се струпаха достатъчно беди.

— Добре. Това отговаря ли на въпроса ти?

— Да — кимна !Ксабу.

— Защо ти трябваше да го знаеш? — обърна се Рени към !Ксабу, след като Мартин прекъсна връзката.

За първи път откакто го познаваше, !Ксабу сякаш се чувстваше неловко.

— Бих предпочел да не ти го обяснявам точно сега, Рени. Но ти обещавам, че няма да правя нищо рисковано и безотговорно, както предупреди Мартин.

Изкуши се да го принуди да й отговори, но осъзна, че след всичко, през което бяха минали, той заслужава доверието й.

— Не съм си го и помислила, !Ксабу.

— Ако телефонните връзки са обезопасени, тогава мога да се обадя на майка си — нетърпеливо изрече Джеремая.

Рени усети как я притиска умората.

— Мисля, че това влиза във „викането на вълка“, Джеремая. Ако са успели да блокират картите ти, сигурно подслушват и телефона на майка ти.

— Но нали Мартин каза, че не могат да проследят обажданията!

— Вероятно — пак въздъхна Рени. — Вероятно. Но да се обадиш на номер, който почти сигурно се подслушва, значи да викаш вълка.

Лицето на Джеремая потъмня от гняв.

— Ти не си ми господарка, млада госпожице. Няма да ми нареждаш какво да правя.

Преди тя да успее да отговори — а щеше да му отговори доста рязко, — се обади !Ксабу:

— Рени се старае с всички сили за всички нас. Никой от нас не се чувства добре в момента, господин Дако. Вместо да се ядосвате, вероятно има и някакво друго решение.

Благодарна за намесата му, Рени продължи:

— Добра идея, !Ксабу. Джеремая, можем ли да се свържем с някой твой роднина от обществен телефон? — Знаеше, че в Пайнтаун много хора от онези, които не могат да си позволят редовен комуникационен сервиз, използват обществените апарати и биха извикали всеки потърсен съсед. — Съмнявам се да

подслушват всяка една обществена кабина близо до твои роднини. Не сме обявени за врагове на обществото, така че всичко това трябва да го направим доста тихомълком.

Джеремая се замисли — гневът му се беше разпръснал. Рени се усмихна на !Ксабу в знак, че е оценила помощта му. Малкият човек все още изглеждаше разтревожен.

— Имаме два напълно готови резервоара — обади се !Ксабу.

Рени се обърна — точно оглеждаше единия от тях. Проверяваше шепа покрити с гума фиберврвзки, които висяха от капана на резервоара като пипалата на октопод, подаващи се от пукнатина в скалата.

— Знам. Така ще разполагаме и с резервен, ако нещо се объркa с първия.

!Ксабу поклати глава.

— Не това имах предвид, Рени. Имаме два. Ти мислиш Да отидеш сама, но не е правилно. Придружавал съм те и преди. Приятели сме.

— Искаш да проникнеш в Адърланд заедно с мене? За Бога, ! Ксабу, не ти ли навлякох вече достатъчно неприятности? Във всеки случай няма да влизам сама — Сингх ще влиза, а може би и Мартин.

— Има и още нещо. Излагаш се на много по-голяма опасност. Спомняш ли си Кали? Винаги сме се поддържали — и сега трябва да се поддържаме.

По упоритостта в погледа му Рени разбра, че с това нямаше да се свърши скоро. Тя пусна трепсрещите влакна.

— Но… — изведнъж не можа да се сети за никакъв аргумент. Нещо повече, разбра колко по-добре щеше да се чувства, ако ! Ксабу наистина дойде с нея. Ала все още се чувстваше задължена да му възрази: — Но ако и двамата сме включени, кой ще се грижи за всичко тук? Казах ти, това може да продължи с дни… дори седмици.

— Джеремая е интелигентен и отговорен. Баща ти също ще се справи, ако разбере колко е важно. А и както сама каза, няма какво толкова да се прави, освен да се следи какво става с нас.

— Значи вече е „с нас“? — Тя не можа да се сдържи и се усмихна. — Не знам. Предполагам, че и ти имаш също толкова право, колкото и аз.

— И моят живот се заплете с това. — Малкият мъж оставаше все така сериозен. — Дойдох с тебе по своя воля. Не мога сега да се откажа.

Тя изведнъж почувства, че ще се разплаче. Той беше толкова сериозен, толкова упорит и все пак не по-едър от момченце. Беше поел нейните отговорности, сякаш бяха негови собствени, без

изобщо да се замисли. Тази вярност беше толкова странна, че малко я плашеше.

„Как така този човек толкова бързо ми стана много скъп? Той ми е като брат — брат на моята възраст, а не дете като Стивън, за което трябва да се грижиш.“

Или в това имаше още нещо? Мислите и чувствата й бяха много объркани.

— Добре тогава — обърна се към фибервръзките уплашена, че той може да забележи червенината по бузите й и това да му даде някакъв знак. — Ти го поиска. Ако Джеремая и баща ми се съгласят, влизаме заедно.

— Пак ти казвам, че си луда, момиче — рече баща й.

— Не е толкова опасно, колкото си мислиш, татко — тя вдигна тънката гъвкава маска. — Това се налага на лицето. Не е по-различно от маските на гмуркачите. Виж, ето тук покрива очите ти, но така че проекцията върху ретината да си остава на фокус. „Проекция върху ретината“ означава просто, че прожектира картина върху очното ти дъно. Човек горе-долу вижда така и като гледа нормално и визуалният вход е много истински. А ето как се диша — тя посочи трите клапи, две малки и една голяма, които образуваха триъгълник. — Това тук се налага на носа и устата много стегнато и въздухът се изпомпва през тези тръби. Просто е. Щом вие с Джеремая следите смесването на въздуха, с нас не може да се случи нищо.

Дългия Джоузеф поклати глава.

— Не мога да те спра, така че няма и да се опитвам. Но ако нещо се объркa, недей да обвиняваш мене.

— Благодаря ти за доверието — и тя се обърна към Джеремая: — Надявам се, че ти и без това си слушал внимателно.

— Ще следя всичко съвсем отблизо — погледна той екрана малко нервно. — Сега ти само го проверяваш, нали? Ще влезеш ли само за малко?

— Може би за десетина минути, а може и малко повече. Просто, за да съм сигурна, че сме вързали всичко както трябва — втренчи се тя в прилепените снопове фибервръзки, протегнали се между двата резервоара и старомодните процесори. — Дръж под око данните за жизнените функции. Става ли? Проверих всичко, доколкото можах, но дори и с Мартин и нейните схеми има толкова много проклети свръзки, че не съм сигурна в нищо. — Тя се обърна към !Ксабу, който пак проверяваше собствения си резервоар връзка по връзка — точно както беше видял, че го прави тя: — Готов ли си?

— Да, ако и ти си готова, Рени.

— Добре. Какво ще правим? Някои прости триизмерни

манипулации като онези, на които те учих едно време в политехниката? Би трябвало да са ти удобни и познати.

— Разбира се. А после може би и още нещо.

— Какво например?

— Ще поживеем, ще видим. — И той се обърна, за да оправи разклонителите на маската, които със сигурност бяха оправени много отдавна.

Рени сви рамене.

— Джеремая? Можеш ли да включиш резервоарите? С главните шалтери?

Нещо изщрака, после се разнесе тихо бръмчене. Закратко светлините горе трепнаха. Рени се наведе и се втренчи в резервоара. Онова, което на вид приличаше на прозрачна пластмаса, изпълваща три четвърти от резервоара, се замъгли и стана матово. След няколко мига веществото отново стана прозрачно, но сега като че ли беше течно. По повърхността му се появиха малки вълнички — хиляди, в концентрични извивки като отпечатъци на пръсти, — но преди да успее да различи някаква по-голяма фигура, те се разляха.

— Как са данните? — попита тя.

Джеремая отвори серия прозорци на екрана и каза:

— Всичко е точно така, както го искаше. Изглеждаше й нервен и напрегнат.

— Добре. Хайде, влизаме.

Сега, когато моментът беше дошъл, тя внезапно се почувства неспокойна, сякаш беше на ръба на висока кула и се готвеше да се хвърли във водата. Издърпа ризата над главата си, за секунди остана по сутиен и бикини и погледна надолу към резервоара. Въпреки че в стаята беше топло, усети как кожата й настръхва.

„Това е само интерфейс — напомни си тя. — Просто вход-изход като при комуникативния екран. Оставяш баща ти да ти влияе с приказките си за ток във ваната, момиче!“ Освен това щеше да е много по-лесно, отколкото когато го направеха наистина — без катетри и системи и с потапяне само за малко.

Дръпна маската на лицето си, набута контакторите в ноздрите си и постави гъвкавия мехур с вградения микрофон на устата си. Джеремая вече беше включил помпите: освен лекия метален хлад въздухът й се стори — и на вид, и на вкус — съвсем обикновен. Със слушалките беше лесно, но се оказа малко по-трудно да нагласи както трябва окулярите. Когато най-накрая ги затвори, се потопи в резервоара слепешката.

Гелът беше достигнал стазис — телесна температура и същата плътност като тялото й, така че тя заплува в безтегловност. Бавно протегна ръце, за да се центрира. Краят на

резервоара беше извън обсега им. Тя висеше сред нищото — малка колабираща звезда. Мракът и тишината бяха абсолютни. Рени чакаше в празнотата Джеремая да задейства началната последователност. Като че ли трябваше да чака дълго.

В очите й нахлу светлина. Вселената изведнъж пак придоби дълбочина, въпреки че тази дълбочина беше неизразимо сива. Чувстваше как лекият натиск се мести, докато хидравличната система изправи V-резервоара до работния му ъгъл — деветдесет градуса. Размърда се леко. Усещаше теглото си, макар и не много: усещането за плуване беше сменено от слабо чувство за гравитация, въпреки че гелът можеше да се пригоди обратно към безтегловност или към каквото и да било, което симулацията изискваше.

Друга фигура се появи и увисна пред нея. Беше гол сим — нищо повече от международния символ за човешко същество.

— !Ксабу? Как се чувстваш?

— Много странно. Различно е от залата с оборудването. Като че ли съм… в нещо…

— Знам за какво говориш. Хайде да опитам — тя подаде няколко команди с ръка и създаде по-тъмносива равнина под тях, която се простираше до предполагаемия хоризонт, и придаде на празното пространство посоки нагоре и надолу. Спуснаха се върху равнината и я усетиха плоска и твърда под краката си.

— Това дъното на резервоара ли е? — попита !Ксабу.

— Не, просто гелът се втвърдява там, където процесорите му нареждат да се втвърди. Ето, виж — оформи една топка в същия цвят като земята. Усещаше я съвсем твърда под пръстите си. Смекчи я нарочно до плътността на гума. Процесорите се подчиниха. — Дръж!

!Ксабу протегна ръка и хвана топката във въздуха.

— А това също е гелът и се втвърдява там, където се предполага, че трябва да усетим някакъв предмет?

— Точно така. Той дори може да не образува цял предмет, а само да подава правилните тактилни реакции на ръцете ни.

— А когато я хвърля — той я метна отново към Рени, — той анализира дъгата, която тя трябва да опише, и после я пресъздава първо в моя резервоар, а после — и в твоя?

— Точно така. Също като в училище, но с по-добра апаратура. Твоят резервоар може да е от другата страна на земното кълбо, но ако те виждам тук, веществото в тези резервоари оформя преживяването.

!Ксабу поклати одобрително глава.

— И преди съм ти го казвал, Рени, но твоята наука наистина е в състояние да прави чудеса.

Тя изсумтя.

— Всъщност тя не е моя наука. Освен това, както вече видяхме, тя е в състояние да прави и доста големи ужасии.

Създадоха и подредиха още няколко обекта, провериха калибрирането на тактурната система и различните ефекти — температура, гравитация, — с които по-примитивната система на оборудването в политехниката не разполагаше. Рени усети, че й се иска да работи с по-изпипана симулация, с нещо, което наистина би й дало представа за възможностите на резервоарите. И все пак като за първи ден днешния си го биваше.

— Мисля, че направихме каквото трябва — каза тя. — Искаш ли да опиташ още нещо?

— Всъщност да. — !Ксабу — или безликият му сим — се обърна към нея. — Не се безпокой. Има нещо, което искам да споделя с тебе — подаде няколко команди с ръка. Сивата вселена изчезна и те се озоваха в мрак.

— Какво правиш? — разтревожи се тя.

— Моля те. Ще ти покажа.

Рени с мъка потисна желанието си да настоява за отговори. Не обичаше да оставя някой друг да контролира нещата.

И когато й се стори, че вече не издържа, пред нея се разля сияние. Започна като тъмночервено, след това се превърна в мозайка от бяло, златно, алено и плътен кадифен пурпур. Разкъсан от този ослепителен блясък, мракът се оформи в странни силуети; светлина и мрак се вихреха и се смесваха. Светлината на едно място започна да става все по-силна и най-накрая се сгъсти в диск — толкова ярък, че не можеше да го гледа. Тъмните области приеха форма и дълбочина и се спуснаха в дъното на зрителното й поле като пясък, изсипан в чаша вода.

Стоеше сред обширен, плосък пейзаж, нарисуван от ярка, режеща очите светлина, нарушаван само от окастрени дървета и гърбиците на червени скали. Слънцето над тях тлееше като нажежено до бяло кюлче.

— Пустиня — обади се тя. — Боже, !Ксабу, това пък откъде се появи?

— Аз го направих.

Тя се обърна, а учудването й продължи да нараства. !Ксабу застана до нея — съвсем ясно си личеше, че е той. Безличният сим от оперираща та система на военната лаборатория беше изчезнал и бе заменен от нещо, много близко до собственото дребно и крехко тяло на приятеля й. Дори и лицето въпреки известната гладкост и вдървеност беше неговото собствено. Симът на !Ксабу беше облечен, както предположи тя, в традиционната носия на народа му — кожена препаска на

слабините, сандали и низ мъниста от яйчени черупки на врата. На едното му рамо висяха лък и колчан със стрели, а в другата си ръка държеше копие.

— Ти си го направил? Всичко това?

Той се усмихна.

— Не е чак толкова, колкото изглежда, Рени. Части от него съм наел от други модули за пустинята Калахари. Има много свободни мощности на разположение. Намерих няколко академични симулации — екологични модели, биологични еволюционни проекти — в базите с данни на университета в Натал. Това е дипломната ми работа — усмивката му стана още по-широка. — Още не си се погледнала.

И тя се погледна. Краката й бяха боси и също беше с набедрена препаска. Имаше повече украшения от !Ксабу и нещо като кожен шал, който покриваше горната част на тялото й, привързан на кръста с груб ремък. Спомни си, че трябва да проверяват V-резервоарите, и го попипа. Обработената кожа беше хлъзгава и малко раздърпана — също като онова, което се предполагаше, че е.

— Това се нарича карос. — !Ксабу посочи мястото на гърба й, където шалът зееше. — За жените от моя народ то е нещо повече от дреха. В него носят малките бебета, както и храната, намерена през деня.

— Ами това? — тя вдигна парчето дърво, което държеше в другата си ръка.

— Пръчка за копаене.

Рени се разсмя.

— Да се смаеш, !Ксабу. Откъде дойде всичко това? Искам да кажа, как се озова в тази система? Не може да си го направил, откакто дойдохме тук.

Той поклати глава. Лицето на сима му беше сериозно.

— Копирах го от паметта си в политехниката. Рени усети как стомахът й тревожно се свива.

— !Ксабу!

— С помощта на Мартин. За да сме в безопасност, го прекарахме по… как го нарече тя? Офшорен маршрут. И аз ти оставих съобщение.

— За какво ми говориш?

— Докато бях в системата на политехниката, оставих там съобщение за теб. Писах, че съм се опитвал да се свържа с теб и се надявам скоро да поговорим за следването ми и за дипломната ми работа.

Рени поклати глава. Нещо зазвъня, тя протегна ръка и докосна висящите си обеци.

— Не разбирам.

— Мислех си, че ако някой проверява контактите ти, ще е добре да си мисли, че не знам къде си. Може би тогава няма да преследват хазайката ми. Не че тя е свестен човек, но не заслужава да й се случва онова, което се случи с нас. Но, Рени, аз съм нещастен.

Беше й трудно да следи мисълта му.

— Защо, !Ксабу?

— Защото когато оставих съобщението, осъзнах, че лъжа умишлено. Никога преди не го бях правил. Страх ме е, че се променям. Не е за учудване, че изгубих песента на слънцето.

Дори и зад маската на симулацията му Рени виждаше колко е притеснен малкият мъж.

„Точно от това се страхувах“ — помисли си тя. Не можеше да се сети как би могла да го успокои. С всеки друг приятел би спорила за етичността на необходимата лъжа, за защитния фалш, но никой друг от нейните приятели не би чувствал лъжата като физическа поквара; не можеше да си представи някой друг в целия си живот да бъде отчаян, защото не можел да чуе гласа на слънцето.

— Покажи ми още — само това можа да каже. — Разкажи ми за това място.

— Едва сега започва. — Той протегна ръка и я докосна по лакътя, сякаш да й благодари за това, че смени темата.

— Не е достатъчно само да направиш нещо, което изглежда като земята на моя народ — трябва и да го чувстваш по същия начин, а аз все още не притежавам достатъчно умения. — !Ксабу тръгна и Рени пое след него.

— Направих една малка част отчасти за да науча всички онези уроци, които се учат от грешките. Виждаш ли онова? — посочи към хоризонта. Над ширналата се пустиня, едва видими зад плет от трънливи акации, бяха надвиснали тъмни сенки. — Това са хълмовете Тсодило, много важно място за моя народ. Свещено място — така бихте го нарекли вие. Но съм ги направил твърде видими, твърде набиващи се на очи.

Тя се вгледа нататък. Въпреки неудовлетвореността му в хълмовете имаше нещо, което завладяваше вниманието: те бяха единственото високо нещо сред тази ширнала се плоска земя. Ако истинските наподобяваха поне далечно на тези, тя разбираше защо имат такава власт над въображението на народа на !Ксабу.

Рени протегна ръка и отново докосна обеците си, после — гердана от яйчени черупки на врата си.

— Ами аз? И аз ли приличам толкова на себе си, колкото и ти?

Той поклати глава.

— Би било нахално. Не, моя сим го стъкмих в един по-ранен проект в политехниката. За този добавих още неща към него, но имам само още два сима — мъжки и женски. Направени са така, че да изглеждат като мъж и жена от моя народ. — Усмивката му беше малко тъжна. — Тук обаче ще направя така, че в земята на бушмените да не идват други хора освен бушмени.

Поведе я надолу по един песъчлив хълм все по-дълбоко в долината. Лениво жужаха мушици. Слънцето така напичаше, че Рени усети как копнее за чаша вода, въпреки че в резервоарите те без съмнение бяха престояли по-малко от половин час. Почти й се искаше да бяха включили и системите за хидратация, въпреки че не обичаше игли.

— Тук — обади се !Ксабу. Приклекна на пети и започна да рови с тъпия край на копието си. — Помогни ми.

— Какво търсим?

Той не отговори, а се концентрира върху ровенето. Беше трудно, а жегата го правеше още по-уморително. За миг Рени напълно забрави, че се намират в симулация.

— Ето. — !Ксабу се наведе напред. С пръсти изрови нещо от дъното на дупката, което приличаше на малка диня. Вдигна я тържествуващо.

— Това е тсама. Благодарение на тези дини моят народ оцелява през сушавия сезон, когато в изворите вече няма вода — той извади ножа си, отряза върха на динята, после взе копието си, изчисти го от пръстта и го заби в динята. Започна да удря като с чукало, докато вътрешността на плода се превърна в каша. — А сега го изпий — усмихна й се той.

— Но аз не мога да пия — или поне не мога да усетя вкуса на нищо.

Той кимна.

— Но когато завърша симулацията си, ще трябва да пиеш, независимо дали усещаш вкуса или не. Никой не може да живее като моя народ, ако не се бори да намери вода и храна в тази сурова земя.

Рени взе тсамата и я поднесе към устата си. Лицето й беше странно нечувствително, но усети как струйки влага се стичат по шията и корема й. !Ксабу пое динята от нея и също пи.

— Ела — повика я той. — Има и други неща, които искам да ти покажа.

Тя се изправи разтревожена.

— Това е чудесно, но Джеремая и баща ми ще се притеснят, ако останем тук твърде дълго. Не му казах как да следи разговора ни, а се съмнявам, че сам ще схване какво да прави. Дори могат

да се опитат да ни извадят.

— Тъй като знаех, че ще ти покажа това място тук, аз им казах, че може да се задържим и по-дълго, отколкото смяташ ти. — !Ксабу я погледна, после кимна. — Но си права. Държа се егоистично.

— Не, не. Това е чудесно — каза тя съвсем искрено. Дори и да го беше стъкмил от други модули, той имаше невероятно чувство за виртуално инженерство. Можеше само да се моли това, че се е събрал с нея, да завърши щастливо. След като беше видяла дори само това малко място, според нея би било престъпление мечтата му да не се осъществи. — Наистина е чудесно. Надявам се някой ден да прекарам много повече часове тук, !Ксабу.

— Имаш ли още малко време? За мене е много важно.

— Разбира се.

— Тогава ела малко по-нататък. — Той я поведе напред. Въпреки че извървяха, както им се стори, само стотина метра, хълмовете изведнъж се оказаха много по-близо — надвиснали над тях ярко очертани силуети. В сенките им имаше малък кръг навеси от трева.

— Неестествено е да се движим толкова бързо, но знам, че нямаме време. — !Ксабу я хвана за китката и я поведе към празната ивица песъчлива почва пред един от заслоните. Там вече беше подредена купчина съчки. — Трябва да направя и още едно неестествено нещо. — Махна с ръка. Слънцето запълзя бързо по небето. Само след секунди то се беше скрило напълно зад хълмовете, а небето беше потъмняло до виолетово. — А сега ще запаля огън.

!Ксабу извади от кесията си две пръчици.

— Мъжка пръчица, женска пръчица — усмихна се той. Постави едната във вдлъбнатината на другата, след това притисна втората към земята с крака и бързо започна да върти първата между дланите си. От време на време вадеше от кесията си сухи треви и ги набутваше във вдлъбнатината. След време тревата започна да пуши.

Звездите бяха избухнали горе в нощното небе и температурите бързо спадаха. Рени потрепери. Надяваше се приятелят й да запали по-бързо огъня, дори и това да означава, че няма да го направи съвсем точно.

Щом !Ксабу прехвърли тлеещата трева върху купчиката съчки, тя се облегна назад и се загледа в небето. Беше толкова обширно! По-огромно и по-дълбоко, отколкото някога го беше виждала над Дърбан. И звездите изглеждаха толкова близо — почти й се струваше, че ако протегне ръка, ще ги докосне.

Огънят беше учудващо малък, но тя усещаше топлината му.

Както и да е, !Ксабу не й даде особено голяма възможност да се постопли. Той извади от кесията си два наниза, които изглеждаха като направени от изсушени пашкули, и ги върза около двата си глезена. Когато ги разтресе, те издадоха тих, жужащ и тракащ звук.

— Ела — !Ксабу стана и й кимна. — Сега ще танцуваме.

— Ще танцуваме ли?

— Виждаш ли луната? — посочи той. Тя плуваше сред мрака като перла в локва от петрол. — И пръстена около нея? Това е знак, че духовете танцуват около нея, защото за тях тя е огън — огън също като този — протегна се и я хвана за ръката. Въпреки че част от нея не можеше да забрави, че се намират в два отделни резервоара на метри разстояние, тя чувстваше и познатото му присъствие. Както и да го определяше физиката, той държеше ръката й и я водеше в някакъв странен, подскачащ танц.

— Не знам нищо за…

— Това е лекуващ танц. Много е важен. Път ни чака, а вече изпитахме достатъчно болка. Просто прави същото, което правя и аз.

Тя се постара максимално да го следва. Отначало й се видя трудно, но после, когато спря да мисли за това, започна да усеща ритъма. След малко вече не чувстваше нищо друго освен ритъма — поклащане, стъпка, поклащане, поклащане, стъпка, главата назад, ръцете нагоре — и винаги долавяше и тихия шепот на нанизите на !Ксабу и мекото шляпане на краката им в пясъка.

Танцуваха под луната с пръстена, пред черните хълмове, които се издигаха над тях и закриваха звездите. Рени бе забравила за всичко друго — сега съществуваше само този танц…

Дръпна маската от лицето още преди да е излязла напълно от гела и за миг се задави. Баща й я беше прихванал под мишниците и я измъкваше от резервоара.

— Не! — извика тя, борейки се да си поеме въздух. — Още не, трябва да изстържа това от себе си и да го върна обратно в резервоара — трудно ще намерим ново, така че няма смисъл да го ръсим по пода.

— Много време остана там — ядосано й се тросна баща й. — Помислихме си, че и двамата сте изпаднали в клинична смърт или кой знае какво. Онзи каза да не те вадя, каза, че приятелят ти бил рекъл, че всичко е наред.

— Съжалявам, татко — тя погледна към !Ксабу, който беше приседнал на ръба на собствения си резервоар и стържеше гел. Рени му се усмихна. — Беше невероятно. Трябва да видите какво е направил !Ксабу. Колко време бяхме вътре?

— Почти два часа — неодобрително отговори Джеремая.

— Два часа! Боже мили! — Рени беше шокирана. „Сигурно сме танцували поне час.“ — Толкова съжалявам! Сигурно сте се притеснили до смърт.

Джеремая се намуси.

— Виждахме, че дишането ви, сърдечният ритъм и не знам си какво още са нормални. Но чакахме да се върнете при нас, защото оная французойка искаше да говори с вас. Каза, че било важно.

— Какво? Какво искаше Мартин? Трябваше да ни извадите.

— Знаем ли какво ще очакваш от нас? — скастри я баща й. — Цялата тая смахната работа — откъде да знаем кога ще почнеш да ни крещиш? И какво трябва да правим?

— Добре де, добре. Казах ти, съжалявам. И какво каза тя?

— Каза да й се обадите, щом излезете.

Рени уви с военна хавлия все още лепнещото си тяло, после набра номера на Мартин. Тайнствената жена се обади само след секунди.

— Толкова се радвам, че се обади. Експериментът успешен ли беше?

— Мина страхотно, но мога да ти разкажа за това и по-късно. Казаха ми, че си имала спешно съобщение за мене.

— Да, от мосю Сингх. Каза да ви предам, че според него е намерил начин да прецака охраната на Адърланд. Но каза и че степените на използване са се повишили драматично през последните няколко дена — мрежата била много натоварена, което може и да означава, че ще става нещо важно. Може би това е значението на пясъчния часовник и календара. Във всеки случай десетте дни почти са изтекли. Не смеем да чакаме друга възможност.

Пулсът на Рени се ускори.

— Което означава?

— Което означава, че Сингх влиза утре. За онова, което не можем да планираме, ще трябва да се довери на късмета си, така каза. И ако ще идвате с нас, ще трябва да дойдете сега — друг шанс може и да няма.

СЕДМА ГЛАВА
В ИМПЕРАТОРСКИТЕ ГРАДИНИ

МРЕЖА/НОВИНИ: Малайзийските бунтовници предупреждават Запада да стои настрана.

(Картина: битка в джунглата на Северен Борнео; жертви на ракети.)

Диктор: Малайзийската група бунтовници, наричащи себе си „Мечовете на Нова Малака“, предупредиха западните туристи и пътуващи бизнесмени, че влизат във военна зона. Бунтовниците, които от шест години водят война с малайзийското федерално правителство, за да преобърнат светската, прозападна политика на Малайзия, убиха трима португалски дипломати при нападение миналата седмица и твърдят, че сега ще се отнасят към всички жители на западни страни в Малайзия, включително австралийци и новозеландци, като към „вражески шпиони“.

(Картина: Ранг Хюсеин Коват, говорител на бунтовниците от „Мечовете на Нова Малака“.)

Хюсеин Кават: Европа и Америка наложиха хулигански режим на останалия свят за цели петстотин години, но времето им свършва, ако ще и кръв да е нужна. Можем да пролеем собствената си кръв, но тя вече няма да е отровена от западни кредити и от западни идеи. Покварата на неверниците от федералното правителство в Куала Лумпур е вот в ноздрите на небето.

Хърли Бръмонд беше застанал на носа на въздушния кораб, вкопчил се в кормилото с една ръка. Суровият му брадат профил се очертаваше на светлината на двете луни на Уламар.

— Ще им размажем носовете, Джонас! — надвика той рева на вятъра. — Зеленокожите жреци ще разберат, че не могат токутака да се бъзикат с годеницата на един землянин!

Пол искаше да го попита нещо, но нямаше куража да ревне. Бръмонд отново се беше върнал в старата си поза и се взираше в осветените от фенери кули на Туктубим. Пол искаше отново да намери красивата жена, но не беше сигурен, че точно този е начинът.

— На Хърли му е кипнала кръвта — обади се професор

Багуолтър. — Наистина, ако се косиш, това няма да ти помогне. Но не се страхувай — луд е като мартенски заек, но ако някой може да ти свърши работа, то това е точно той.

Въздушният кораб рязко залитна надолу и месинговите му сглобки се раздрънчаха. Пол се подпря на една ръка, после протегна другата да провери дали Гали не е паднал. Момчето се беше ококорило, но като че ли беше повече развълнувано, отколкото уплашено.

Корабът започна да се спуска под още по-голям ъгъл. Единственото, на което Пол беше способен при такъв остър ъгъл на падане, беше да се вкопчи в парапета. Хърли Бръмонд напусна мястото си на носа и запълзя покрай парапета, като се изтегляше с ръце, а след това дръпна една голяма метална дръжка на гърба на корабната кабина. Всички фенери на кораба, на кърмата, по крилете платна и покрай палубата изведнъж помръкнаха. Въздушният кораб продължи да пада.

Внезапно от едната страна на кораба изскочи връх на кула и се стрелна нагоре покрай тях. Още една прониза въздуха точно зад парапета от страната на Пол — толкова близо, че му се стори, че може да я докосне. Трета изникна до първата. Ужасен, Пол погледна през резбования парапет. Корабът летеше надолу към цяла гора от остри като игли минарета.

— Боже мой! — Пол дръпна Гали към себе си, макар да знаеше, че нищо не може да направи за момчето. — Ще…

Корабът внезапно изправи нос и Пол и другите рухнаха на палубата. След миг се разтресе и спря във въздуха, увиснал сред гъсталака от остри покриви. Бръмонд беше изпълзял обратно на носа.

— Съжалявам за пропадането — изрева той. — Ама трябваше да угася фенерите! Ще ги изненадаме.

Докато Пол помагаше на Гали да се изправи, Бръмонд преметна навита въжена стълба през парапета. Тя се разгъна с пращене в мрака и той се изправи с доволна усмивка.

— Идеално. Точно над императорските градини сме, както си и помислих. Никога не биха го очаквали от нас. Докато ти мигне окото, ще влезем и ще излезем с твоята красавица, Джонас, старче.

Професор Багуолтър все още беше коленичил на палубата и си търсеше очилата.

— Хърли, викам, че май нямаше нужда от това, а? Такова де, не можехме ли да се приближим малко по-лекичко?

Бръмонд поклати глава — личеше колко е привързан към стареца.

— Багс, флегмо стара! Знаеш ми девиза: „Движи се като

вятър, удряй като светкавица.“ Няма да дадем възможност на тези гадни жреци таласъми да изпратят нашата плячка при духовете на праотците ни. Давайте да се размърдаме! Джонас, ти, разбира се, идваш. Багс, знам, че страшно ти се иска да се поразкършиш, но може би трябва да останеш тук, на кораба, и да си готов да отлетим. Освен това някой трябва да наглежда момчето.

— Аз искам да дойда! — светнаха очите на Гали.

— Не. Това противоречи на собствените ми правила. — Бръмонд поклати глава. — Какво ще кажеш, Багс? Знам, че е кофти номер, но може би само този път ще е по-добре да пропуснеш приключението.

Професорът не изглеждаше незаслужено разочарован. Всъщност на Пол му се струваше, че е благодарен за извинението.

— Щом мислиш, че така е най-добре, Хърли.

— Значи всичко е решено. Нека само да запаша мойта стара Бетси… — Бръмонд отвори един сандък до кормилото, извади оттам кавалерийска сабя в ножница и я закопча на кръста си. После се обърна към Пол:

— Ами ти, старче? Какво оръжие си избираш? Може да ми се намират тук един — два пистолета, но трябва да ми обещаеш, че няма да стреляш, докато аз не кажа — Бръмонд извади чифт оръжия, както се стори на Пол, леко архаични, и надникна в дулата им. — Добре. И двата са заредени — подаде ги на Пол, който ги затъкна в пояса си. — В края на краищата ние не искаме жреците да разберат за нас по-рано, отколкото трябва. Ммм? — Бръмонд продължи да рови из сандъка. — Значи и на тебе ще ти трябва да започнеш с нещо. Колкото да си платиш пътните.

Той се изправи и му подаде изключително живописно оръжие — отчасти брадва, отчасти копие, — високо две трети от ръста на Пол.

— Ето ги. Това е вонарски салджак. Изненадващо добър за близък бой, пък и доста уместен — нали и годеницата ти е от тях. От вонарите, искам да кажа.

Щом Пол се загледа в странното, покрито с филигран оръжие, Бръмонд притича до парапета и преметна крак през него.

— Хайде, старче. Време е да вървим.

Почувствал се почти безпомощен, сякаш се движеше през нечий чужд сън, Пол го последва.

— Внимавай — обади се Гали, но на Пол му се струваше, че перспективата за страшна опасност радва момчето повече, отколкото трябва.

— Опитай се наистина да удържиш Хърли да не предизвика междупланетен инцидент — добави Багуолтър.

На Пол му се видя трудно да слиза надолу със салджака в

ръка. На трийсет метра надолу под кораба — и все още на половината разстояние от земята — Бръмонд спря и нетърпеливо го зачака.

— Виж какво, старче, бих рекъл, че сме тръгнали да спасяваме дамата на сърцето на някой съвсем друг човек, а не твоята. Ще изгубим елемента изненада.

— Аз… всъщност не съм свикнал на такива работи. — Пол се залюля; ръката, с която се държеше за стълбата, се потеше.

— Дай! — Бръмонд протегна ръка, взе салджака и продължи да слиза. Сега на Пол му беше по-лесно да слиза и дори за първи път успя да се огледа. Все още бяха обкръжени, но по-скоро не от кули, а от дървета със странна форма. Самата градина сякаш се простираше надлъж и нашир във всички посоки: топлата марсианска нощ беше изпълнена с аромата на растения.

В гъстата зеленина и в тишината имаше нещо, което погъделичка паметта му. Растения… Помъчи се с всички сили да си спомни. Струваше му се някак важно. Гора, обградена от стени…

Бръмонд отново беше спрял — този път в края на стълбата, само на отскок от земята. Пол забави ход. Какъвто и спомен да бяха извикали императорските градини в него, той пак се изплъзна — измести го една по-належаща грижа.

— Ти каза, че те никога не биха очаквали да дойдем точно по този начин, но тази вечер аз видях много въздушни кораби. Защо това ще ги изненада?

Спътникът му извади сабята от ножницата си, после скочи леко на земята. Огромни цветя с телесен цвят се люлееха от вятъра, който Пол не усещаше. Някои от дърветата имаха бодли, дълги колкото човешка ръка, а други — цветове, които приличаха на мокри, гладни усти. Пол потрепери и скочи долу.

— Всъщност точно заради вормаргите — поверително му прошепна Бръмонд. Той му подхвърли салджака. Наложи се Пол да се извърти, за да избегне острото като бръснач острие. — Повечето хора се боят от тях до смърт — и тръгна с бърза крачка. Пол се забърза след него.

— Вормарги ли? Тези пък какви са?

— Марсиански гадове. Някои хора им викат змийски маймуни. Грозна гад.

Имаше само половин секунда да осмисли идеята, когато нещо огромно, рошаво и вонящо тупна от дървото насред пътя.

— Говорим за вълка, а той — в кошарата! — обади се Бръмонд и замахна към звяра със сабята си. Щом съществото изръмжа и се дръпна назад, Пол мерна жълти очи като цепки и огромна муцуна, пълна, с криви зъби. Още два силуета тупнаха от

дървото до тях. Пол едва успя да вдигне навреме вонарската брадва, за да отблъсне една лапа с дълги нокти, която се стрелна към лицето му; въпреки това ударът отхлаби хватката, с която държеше оръжието, и едва не го събори на земята.

— Не ги подкарвай към двореца — подвикна Бръмонд. Той се биеше с два звяра едновременно и сабята му беше почти невидимо размазано петно на лунната светлина. — Дръж ги тук, в тъмната част на градината.

Ако Пол би могъл да ги подкара накъдето и да било, с радост би го направил, но в момента беше под страшен натиск просто да оцелее. Онова косматото пред него сякаш имаше ръце, дълги колкото файтонджийски камшици; само блокирането им, докато те плющяха по лицето и корема му, гълташе цялата му сила и бързина. Сети се за пистолетите, но разбра, че не би могъл да извади някой от тях, преди чудовището да се метне върху му и да забие отровните си зъби във врата му.

Сега дори и на Бръмонд му беше трудно да говори. Пол забеляза как нещо залитна назад. За един ужасяващ миг си помисли, че е спътникът му, но после чу тихия му радостен кикот, щом единият от зверовете се строполи и повече не стана. Ала вторият от вормаргите изглеждаше съвсем способен да удържа Бръмонд, докато другарят му свърши с Пол.

Пол отстъпи крачка назад и едва не се спъна в оголения корен на едно дърво. Щом възвърна равновесието си, врагът се нахвърли върху му. В отчаянието си той метна салджака в лицето на змийската маймуна. Оръжието не беше балансирано за хвърляне; то се завъртя във въздуха, тежко удари звяра и го изкара от равновесие, но не му причини кой знае каква вреда. По време на моментното затишие Пол измъкна единия пистолет от пояса си, натика го колкото можа по-близо до лицето на вормарга и дръпна спусъка. Ударникът падна. За една отвратително дълга част от секундата не се случи нищо. После пистолетът подскочи и издаде звук като гръмотевица; от дулото изригна огън. Змийската маймуна седна на земята — на раменете ѝ не беше останало нищо друго освен кръв, парчета изгоряла плът и козина.

— За Бога, стари ми приятелю, какви ги вършиш? — Бръмонд явно се беше ядосал. Той бе стъпил с ботуша си на гърдите на втория убит от него вормарг, за да може да измъкне сабята си от корема му. — Нали ти рекох да не ги пипаш, докато не ти кажа.

Пол беше твърде зает с това, да се мъчи да си поеме дъх, за да възрази.

— Е, ако наоколо има още от тези хубавци, то сега ще ни налетят като мухи на мед — да не споменаваме, че без съмнение си събудил ониксовата стража на Сумбар. По-добре да хукваме

към императорската резиденция и да направим каквото можем. Длъжен съм да го кажа — разочарован съм от тебе, Джонас. — Бръмонд избърса сабята си в листо колкото поднос за чай и с един замах я прибра в ножницата. — Идвай! — обърна се той и затича през гъсталака.

Пол вдигна салджака и се запрепъва подире му. Затъкна пистолета, с който беше стрелял, в колана си и измъкна другия — да бъде готов. Нямаше как да познае към какъв ли отвратителен смъртоносен капан го беше повел този идиот.

Бръмонд търчеше през джунглата на императорските градини, сякаш цял живот се е занимавал с това, а Пол подтичваше тромаво подире му. Само след няколко секунди стигнаха до каменна стена. Тя се издигаше десетина метра нагоре, съвсем гола, ако не броим единствения прозорец, който се намираше на един човешки бой над земята. Бръмонд подскочи и се залови за перваза, после се издърпа нагоре. Протегна ръка и издърпа и Пол.

Стаята пред тях беше празна с изключение на няколкото каменни урни, струпани в единия ъгъл, и осветена само от една мъждукаща в нишата свещ. Бръмонд скочи на пода и безшумно започна да се придвижва към отсрещната врата; там се ослуша, а след това продължи по ярко осветения от факли коридор.

В коридора също нямаше никого, но звуците, които идваха от едната посока — груби гласове и дрънчене на брони, — предполагаха, че няма да бъде така за дълго. Бръмонд сграбчи една от факлите, измъкна я от поставката ѝ и я доближи до ръба на гоблена, който се простираше на стената и в двете посоки, докъдето Пол виждаше — безкрайна неразбираема картина, изобразяваща хора с животински глави, които работеха и се забавляваха. Пламъците плъзнаха по долния край на гоблена и се заизкачваха нагоре.

— Хайде, мой човек! — Бръмонд сграбчи ръката на Пол и го повлече. — Това ще позабави ониксовата стража. Един бърз спринт — и ще бъдем в храма.

Парчета горящ гоблен вече падаха по пода и там килимът започваше да тлее. Други пламъци вече посягаха към тежките дървени греди на тавана. Коридорът започваше да се изпълва с дим.

По някои от вратите се появиха талтори, докато Пол вървеше подир Хърли Бръмонд по дългия коридор. Повечето като че ли току-що се бяха събудили. Трудно беше на светлината на факлите да се различи кожата на землянин от зеленикавата кожа на уламари: неколцина от жителите на двореца им крещяха развълнувано — мислеха си (по-оправдано, отколкото смятаха),

че тези бързащи мъже би трябвало да знаят какво става.

Не всички бяха толкова пасивни. Един едър войник талтор, чиято черна ливрея предполагаше, че трябва да е от ониксовата стража, спомената от Бръмонд, излезе от една пресечка на коридора и прегради пътя им. Спътникът на Пол прояви изненадваща сдържаност, като просто го фрасна с бърз ъперкът в челюстта; на няколко крачки по-назад Пол беше принуден да прескочи проснатия страж.

„Това е като в стар филм — помисли си той. — Някаква мелодрама от «Хиляда и една нощ».“ За миг тази мисъл разгърна най-различни спомени в ума му — безброй предмети, имена, идеи, — сякаш някой беше разтворил широко вратите на огромна библиотека. После се подхлъзна върху полирания под и едва не заби глава в каменните плочки. Когато успя да си възвърне равновесието и отново се затича след Бръмонд, мъглата в главата му се беше върнала. Но сега знаеше, че зад нея има нещо, че този мрак не е естественото му състояние. Усети как в него се надига надежда.

Бръмонд спря пред висока арка, преградена с тежка врата.

— Това е — обади се той. Звуците от преследването и бърборенето на обърканите обитатели на двореца се бяха смесили в обща, все по-силна врява зад тях.

— Не вярвай на всичко, което ще видиш тук вътре, и не си губи ума. Освен това недей да убиваш никого! Жреците на Сумбар са много злопаметни и помнят дълго! — Без да чака отговор, той удари вратата с рамо. Пантите й изскърцаха, но тя не се отвори. Бръмонд отстъпи крачка назад, после я изрита. Вратата се разтресе и се срути навътре — резето се беше строшило.

Неколцина марсианци в бели одежди, които очевидно бяха дошли да видят кой се опитва да разбие вратата, бяха застанали на прага. Бръмонд ги разхвърля като кегли. Щом Пол го последва, изскочи още един, който се беше спотайвал зад вратата. Пол го фрасна с дръжката на салджака.

— Ето с такъв дух те искам! — извика Бръмонд. — Тръгвай към вътрешното светилище!

Забързаха по друг дълъг коридор, в който бяха подредени огромни статуи на същите хора с животински глави, които украсяваха и гоблена, после нахлуха през друга врата, този път — не по-дебела от церемониален параван, и насреща им нахлу горещ, мъглив въздух. Намериха се в обширна зала. В центъра й имаше живописен басейн, скрит от пара. Щом влязоха, още неколцина свещеници, този път със златни маски на зверове, ги посрещнаха стреснато.

Бръмонд се затича покрай ръба на басейна, като спря само за да метне един от маскираните свещеници във водата. Плисъкът разсея мъглата и за част от секундата Пол ясно видя отсрещната страна на стаята. Крилатата жена седеше приведена на една пейка, притиснала брадичка към гърдите си. Тъмната й гъста коса падаше напред и почти скриваше лицето й — но това беше тя, за Пол нямаше никакво съмнение. Тръпка на ужас премина през Пол, като я видя толкова безжизнена. Цялото това налудничаво приключение беше с цел тя да бъде спасена — но не беше ли твърде късно?

Затича се напред. Двама съскащи жреци се надигнаха пред него от мъглата, размахали дълги тънки ками. Той вдигна салджака хоризонтално пред себе си и ги бутна назад, като настъпи единия, щом се метна покрай него. Бръмонд беше от другата страна на басейна — със сабята си държеше на разстояние още трима жреци в одежди. Пол се наведе, когато един жрец замахна към него с кинжал, след това удари с опакото на ръката си и просна друг жрец на плочките, после с няколко крачки стигна до каменната пейка. Протегна ръка, докосна лицето на жената и го вдигна. Бледата й синкава кожа беше топла, а очите й — полуотворени. Беше упоена с нещо — но беше жива. Обхвана го бурна радост — чувство, колкото мощно, толкова и чуждо. Беше намерил човек, който означаваше нещо за него, който може би знаеше нещо за това, кой е той и откъде идва.

— О, за Бога, Джонас, какво чакаш? Цяла нощ ли трябва да си играем на шикалки с тия зеленикавите?

Пол се наведе да я вдигне, но откри, че ръцете й са приковани към пейката. Бръмонд все още държеше триото жреци с върха на сабята си, но неколцина други се бяха измъкнали и тичаха към вратата, явно за да предупредят стражата. Пол положи жената на пейката, издърпа ръцете й нагоре над главата, прицели се внимателно и стовари салджака с всички сили; звената на веригата се разлетяха като пуканки. Внимателно я вдигна, за да не повреди нежните й криле, после я метна през рамо.

— Взех я!

— Тогава тичай бе, човек! Тичай!

Докато тичаше обратно през стаята, Пол леко залиташе. Тя не тежеше много — всъщност беше учудващо лека, — но силите му бяха на привършване, а салджакът беше тежък. Замисли се само за миг и го пусна, а после обгърна безценния си товар с две ръце.

Двамата с Бръмонд се срещнаха от другата страна на басейна и се метнаха през вратата. Бяха изминали само няколко крачки,

когато нов жрец прегради пътя им — беше облечен в черно; златната му маска представляваше съвсем гладък диск с дупки за очите. Жрецът вдигна жезъла си и въздухът сякаш се сгъсти. След миг огромен звяр, наподобяващ паяк, се появи пред тях и прегради целия коридор. Ужасен, Пол се дръпна назад.

— Тичай към него! — изрева Бръмонд. Пол го погледна с неразбиращо отчаяние. — Казах, тичай към него! То не е истинско! — Пол все така не помръдваше. Бръмонд поклати покрусено глава и се хвърли напред. Паякообразното чудовище падна върху него и сякаш го налапа с тракащите си челюсти. След миг избеля като сянка, изличена от слънчевата светлина. Бръмонд се беше надвесил над проснатото тяло на жреца в черно, когото беше праснал с ефеса на кавалерийската си сабя.

— Ако тръгнем по пътя, по който дойдохме, никога няма да излезем оттук — изкрещя Бръмонд, — но мисля, че някъде на покрива май имаше врата.

Смазан, но решен да спаси вонарката, Пол куцукаше след Бръмонд, докато авантюристът ги водеше през виещите се странични коридори. Бръмонд грабна една факла от стената и само след мигове ярко осветените коридори вече бяха зад тях. Пол не можа да се сдържи да не се впечатли от това, как Бръмонд намираше пътя през този тъмен, объркан лабиринт. Пътуването продължи само минути, но му се стори много по-дълго: Пол отново беше обзет от чувството, че живее в нечий чужд сън. Само осезаемата топлина и тежестта на жената на рамото му бяха връзката му с действителността.

Най-накрая Бръмонд откри стълбището. Пол залиташе, докато се изкачваха на покрива, той се съмняваше, че някога ще успеят.

— Разбира се, гаден късмет — Багс чака над градините — обади се Бръмонд. — И освен ако не ми се причува, стражата всеки момент ще пристигне.

Пол също чуваше разгневените войници, които се тълпяха по стълбището. Бръмонд метна факлата с всички сили. Тя описа висока дъга и падна — огънят пламтеше зад нея като опашката на падаща звезда.

— Само се моли старият Багс да си отваря очите. А сега най-добре я остави долу и ми помагай да затискаме тази врата.

Пол внимателно отпусна крилатата жена на покрива — тя измърмори нещо, но не се събуди, — после добави отпадналите си сили към тези на Бръмонд. Отвътре вече крещяха и блъскаха вратата. Веднъж дори едва не я избутаха, но Пол и Бръмонд я напънаха с крака и бавно я избутаха обратно.

— Хърли! — гласът идваше отгоре. — Ти ли си бе, човек?

— Багс! — радостно изкрещя Бръмонд. — Добрият стар Багс! Пускай стълбата! Тука долу имаме малко неприятности.

— Пуснах я! В средата на покрива е!

— Сега ти бягай и вдигай бързо-бързо свойта мила, а аз ще държа вратата. — Бръмонд говореше така спокойно, сякаш си поръчваше портвайн в клуб „Арес“. — Може би и Багс ще ти помогне.

Пол изтича при жената вонари и я отнесе до стълбата, след това се заизкачва бавно, болезнено, стъпало по стъпало, като се бореше нейната люлееща се тежест да не го поднесе.

— Не мога да ги задържам още дълго — викна Бръмонд.

— Багс, вдигай котва!

— Не и без тебе, Хърли!

— Идвам, да го вземат дяволите! Просто вдигай котва!

Щом Пол се вкопчи в стълбата на по-малко от седем метра над покрива, усети, че въздушният кораб започна да се издига. Долният край на стълбата се люлееше свободен. Бръмонд изрита за последен път вратата, после се обърна и се втурна към бързо издигащата се стълба, когато вратата се отвори и отвътре изригнаха неколцина разгневени мъже от ониксовата стража. Въздушната стълба се беше вдигнала толкова високо, че Пол усети как сърцето му слиза в петите — бяха обрекли Бръмонд, който можеше и да е луд, но бе рискувал живота си заради Пол. Но Хърли Бръмонд направи две големи пружиниращи крачки, подскочи толкова високо, че Пол чак не повярва, и се улови за последната пречка на стълбата. Ухилен, увисна на ръцете си, въздушният кораб се заиздига бързо нагоре, а побеснялата охрана на Сумбар долу ставаше все по-малка и по-малка.

— Е, стари приятелю — подвикна той на Пол, — вълнуваща вечер, а?

Тайнствената жена спеше на леглото в капитанската каюта; макар и сгънати, прозрачните й крила почти докосваха стените.

— Елате, господин Джонас — професор Багуолтър го потупа по рамото. — И вие май имате нужда от грижи — откакто сте с нас, не сте хапнали нищо.

Пол беше прекарал край нея почти цялата нощ — не му се искаше да я остави от страх, че ще се събуди на непознато място и ще се уплаши, но с каквото и да я бяха упоили жреците, то беше силно и сега му се струваше сигурно, че ще спи чак докато стигнат до лагера на експедицията. Той последва Багуолтър в малката кухничка на въздушния кораб, където професорът му стъкми вечеря от студено месо, сирене и хляб. Прие от учтивост, макар че не чувстваше глад. После се отправи към носа, където Бръмонд разказваше приключенията им на Гали — без съмнение

за трети — четвърти път. И все пак тази история си заслужаваше да бъде разказана повече от веднъж и на Пол му се наложи да признае, че Бръмонд не преувеличава собствените си подвизи.

— А как е твойта мила? — Бръмонд прекъсна разказа си за битката с вормаргите. След като Пол го увери, че тя все още спи, той бързо се прехвърли отново на боя с мечове. Пол тръгна надолу по палубата в търсене на спокойствие. Застана до парапета и мрачно започна да ровичка в чинията си, загледан в двете луни — и двете не съвсем симетрични, — които бавно се придвижваха по небето над забързания кораб.

— Хубав кораб, нали? — професорът застана на парапета до него. — Радвам се, че не го повредихме. Може да го е наел Бръмонд, но на мене щеше да ми се наложи да се обяснявам със собственика. Все така става — и той се усмихна.

— Отдавна ли пътувате с него?

— От много години насам — мине се, не мине. Свястно момче е, пък ако ти трябват приключения — като Хърли Бръмонд втори няма.

— Сигурен съм. — Пол се загледа над парапета. Тъмната линия на Големия канал се виеше напред-назад под тях и проблясваше тук и там под разсипаните светлини на селища, а понякога, когато минеха над някой по-голям град, сияеше под цял куп скъпоценни камъни от светлини.

— Това там долу е Ал-Грашин — обади се Багуолтър, когато прелетяха над огромно застроено пространство. Дори и от тази значителна височина им отне доста време да го прекосят. — Центърът на търговията с туртукова кост. Веднъж там двамата с Бръмонд ни отвлякоха бандити. Великолепен град — само Туктубим го превъзхожда. Е, и Ноалва също. Там може да живеят повече хора, но винаги съм намирал Ноалва за малко мрачен.

Пол поклати глава слисан и учуден. Хората знаеха толкова много — имаше толкова много неща, които трябваше да се знаят, — ала освен онзи миг на спомен в двореца на Сумбар той не знаеше почти нищо. Беше сам. Нямаше дом — не си спомняше и дали някога е имал.

Пол затвори очи. Звездите, безбройни в черното небе, сякаш се подиграваха с безнадеждната му самотност. Вкопчи се здраво в парапета и за миг се изкуши просто да се хвърли през борда, да разреши всичките си терзания с един плонж в тъмното.

„Но жената — тя ще ми каже нещо.“ Погледът й, тъмният й печален поглед сякаш беше някакво убежище…

— Май нещо те тревожи, старче — обади се Багуолтър.

Пол се стресна, отвори очи и видя мъжа до себе си.

— Само… само ми се иска да можех да си спомня нещо.

— А… — професорът отново беше вперил в него онзи свой обезпокоително-проницателен поглед. — Раната на главата ти. Може би като стигнем в лагера, ще ми позволиш да те прегледам. Разбирам малко от медицина и дори имам известна практика в извънземната медицина.

— Ако мислиш, че може да помогне… — на Пол тази идея не му харесваше съвсем но не му се искаше да бъде груб към човека, който му беше помогнал толкова много.

— Всъщност имам някои въпроси, които се надявах да ти задам. Тоест, ако ти нямаш нищо против. Нали разбираш, бях… е, трябва да призная, доста поразен от твоето положение. Надявам се, че не съм груб, но тук ти си някак не на място.

Пол погледна нагоре, обзет от странно, ала настоятелно чувство на тревога. Професорът изглеждаше много напрегнат.

— Не на място ли? Не знам изобщо къде ми е мястото.

— Не това имам предвид. Лошо се изразих.

Преди Багуолтър да успее да се пробва отново, нещо блестящо прелетя покрай главите им, последвано от още три. Сияеха със собствена светлина, изглеждаха почти безформени, въртяха се във въздуха и преминаха край въздушния кораб с голяма скорост.

— Това какво е?

— Не знам, — Багуолтър избърса очилата си и пак ги сложи на носа си, после, присвил очи, се взря в разтегнатите петна от светлина, които се търкаляха и подскачаха във въздуха като делфини в дирята на морски кораб. — Досега не съм виждал на Марс подобни създания или феномени.

— Хо! — извика Бръмонд от носа. — Някакви извънземни светулки се подиграват с нас! Я някой да ми донесе пушката!

— О, Боже — въздъхна професор Багуолтър. — Виждаш колко й е трудно на науката, когато Хърли е наблизо.

Странните светещи обекти следваха въздушния кораб близо час. След това изчезнаха също така изведнъж и необяснимо, както се и бяха появили. По времето, когато изчезнаха, Багуолтър като че ли беше забравил въпросите, които искаше да зададе. Пол никак не беше недоволен.

Зората тлееше на хоризонта, когато корабът най-после започна да се спуска. Много време беше минало, откакто бяха прелетели над последното голямо селище и Пол не виждаше съвсем никакви признаци на човешки живот в тази гола част на червената пустиня. Гали, който спеше в скута му, се събуди и се изправи до парапета.

Въздушният кораб се наклони и тръгна успоредно на дълга стена от изрязани от вятъра хълмове. Забави ход, за да мине през

един проход, после започна да се спуска още по-внимателно. За първи път Пол различи подробности от пейзажа — стари жълти дървета с бодливи клони и дрипави пурпурни растения, които приличаха на високи струи дим.

— Виж! — посочи Гали. — Това трябва да е лагерът! Малък кръг от палатки, може би общо половин дузина, се гушеше в дъното на долината до едно сухо дере. До тях беше завързан друг въздушен кораб, още по-голям от онзи, с който летяха.

— Това е „Въздържание“, моят кораб! — извика Бръмонд от носа. — Най-хубавият кораб в цял Уламар.

Група нимбори, които копаеха в средата на дерето, погледнаха нагоре, щом корабът се приближи. Единият се втурна към палатките.

Бръмонд спусна кораба до „Въздържание“ съвсем гладко и го задържа на височина от земята малко повече от човешки бой, а после го остави да се приземи леко като ято гъски. Скочи от капитанския мостик през парапета, вдигна облак червен прах и се завтече към палатките. Пол, Багуолтър и Гали слязоха малко по-бавно.

Нимборите бяха престанали да копаят и сега се трупаха около новодошлите, като продължаваха да стискат инструментите си в ръце. Погледите им се стрелкаха и се изплъзваха; устите им зееха отворени, сякаш не можеха да си поемат достатъчно въздух. Личеше, че ги мъчи любопитство, но това като че ли беше по-скоро любопитство, породено от скука, а не от някакъв истински интерес. На Пол му мина през ума, че приличат много повече на зверове от Клуру и на съседите му от народа на рибарите.

— Ей го на! — прокънтя гласът на Бръмонд откъм алените камъни. Беше се появил от една от по-големите палатки, прегърнал висока хубава жена с колосана бяла блуза и дълга пола. Даже и слънцепредпазният шлем на главата й изглеждаше съвсем официален и стилен. — Това е Джоана, моята годеница — и дъщеря на Багс, разбира се. Единственото наистина умно нещо, което някога е направил.

— Добре дошли в нашия лагер. — Джоана се усмихна и подаде ръка на Пол. Щом видя Гали, очите й светнаха. — О! Това трябва да е детенцето. Но ти съвсем не си дете — че ти си пораснал! Какво удоволствие е за мене да се запозная с вас, млади господарю. Мисля, че имам няколко джинджифилови сладки в кутията за хляб, но трябва да проверим.

Гали грейна в усмивка, щом тя отново се обърна към Пол:

— Но първо трябва да се погрижим за вашата годеница, защото чух, че жреците на Сумбар са се отнесли ужасно с нея.

Пол не си направи труда да оспорва думата „годеница“: ако и Джоана беше същата като наречения за нея, щеше да е безсмислено.

— Да, надявам се Хърли да ми помогне да я свалим долу.

— Разбира се, че ще помогне. Междувременно ще спретна един сутрешен чай на верандата — викаме му веранда, но, разбира се, всъщност е само нещо като платнен навес пред палатката, който ни пази от това жежко марсианско слънце — тя пак му се усмихна, след това пристъпи напред и целуна професор Багуолтър по бузата. — А на тебе дори и дума не съм казала още, мили татко! Колко ужасно от моя страна! Вярвам, че не си се наранил, докато сте хайманосвали двамата с Хърли.

Джоана се разпореждаше в лагера с почти ужасяваща сръчност. Само няколко минути след пристигането им тя беше настанила жената вонари в легло в една от палатките, беше се погрижила всеки да получи вода и да се измие, после представи Пол и Гали на двама други членове на експедицията — талтор на име Ксааро, който като че ли беше картограф, и на един дребосък, Кръмли — бригадира на нимборския работен отряд. След това заведе Гали в кухнята да й помогне да приготви закуската.

Тогава Пол се върна при крилатата жена. Седна на пода на палатката до постелята й и отново се удиви на силното въздействие, което имаше присъствието и върху него.

Клепачите й трепнаха. Усети как нещо в отговор трепна и в гърдите му. След миг клепачите й бавно се отвориха. Тя дълго безизразно се взира в тавана, после на лицето й внезапно се изписа тревога и тя се опита да се понадигне.

— В безопасност си — каза Пол и сложи ръка върху китката й. Възхищаваше от хладната й, копринена лазурна кожа. — Спасихме те от жреците.

Тя извърна огромните си очи към него — беше нащрек като животно в клетка.

— Ти! Видях те на острова.

Гласът й докосна най-чувствителната струна в него. За миг му се зави свят. Той я познаваше. Познаваше я! Друго обяснение нямаше!

— Да — каза Пол, когато най-после успя да си поеме дъх. Беше му много трудно да говори. — Да, и аз те видях там. Познавам те, но нещо се е случило с паметта ми, нещо е станало с мен. Коя си ти? Познаваш ли ме?

Тя дълго се взира в него, без да каже нищо.

— Не мога да ти кажа. Нещо в тебе… — поклати глава и за първи път предпазливостта й изчезна, изместена от нещо по-

неопределимо. — Аз съм Ваала от Дома на дванайсетте реки. Видях те на острова. Но как бих могла да съм те виждала преди това? Бил ли си на Вонар — моя дом? Защото аз никога не съм го напускала, докато не ме определиха за дар на Сумбар.

— Не знам. По дяволите, нищо не знам! Нищо не знам! — Пол се плесна по коляното. Внезапният звук накара Ваала да трепне. Крилете й се разпериха и прошумоляха, когато допряха стените на палатката. — Знам само името си — Пол Джонас. Не знам къде съм бил преди и откъде идвам. Надявах се ти да ми кажеш.

Тя втренчи в него черните си очи.

— Полджонас. Името ми звучи непознато, но чувствам нещо, когато го казваш — сви криле и отново се плъзна в леглото. — Но когато мисля, започва да ме боли глава. Уморена съм. Много съм уморена.

— Спи тогава — той протегна ръка и хвана хладната й длан. Тя не се възпротиви. — Ще остана при тебе. Във всеки случай сега си в безопасност.

Тя бавно поклати глава като уморено дете.

— Не, не съм. Но не мога да ти кажа защо — прозя се. — Пълни сме със странни идеи и двамата, Полджонас! тъмните й очи се затвориха. — Дали не е… — езикът й започна да се преплита. — Струва ми се, че си спомням… място с много листа, дървета и растения. Но сякаш е много, много отдавнашен сън.

И Пол го виждаше. Пулсът му се ускори.

— Да?

— Това е. Не зная какво означава. Може би е някакво място, което съм видяла като малка. Може би сме се познавали като деца…

Дишането й се забави. След малко тя отново заспа. Под не пусна ръката й, докато не дойде Джоана и не го отвлече на закуска.

Тръгна да се връща при Ваала; държеше в ръце чаша чай и чиния с маслени бисквити. Изведнъж се сблъска с професор Багуолтър.

— А, ето те и тебе! Надявах се да те хвана насаме — разговорът ни не беше за масата. Смятам, че ме разбираш?

— Какво значи това?

Багуолтър махна очилата си и нервно започна да ги бърше.

— Исках да ти задам един въпрос. Той е… е, предполагам, доста груб.

Пол усещаше много силно горещото марсианско слънце. Капки пот се стичаха по врата му.

— Давай — рече най-накрая той.

— Чудех се… — Багуолтър очевидно се чувстваше доста неудобно. — Ох, да му се не види, няма как да го кажа учтиво. Ти гражданин ли си?

Пол се изненада. Не знаеше от какво се страхува, ала не беше от това.

— Не зная за какво говориш.

— Гражданин. Гражданин ли си или кукла? — гласът на Багуолтър беше дрезгав шепот, сякаш беше принуден да повтори неприличен израз, който бе дочул.

— Не знам… не знам какво съм. Не знам какво означават тези думи. Гражданин? На какво?

Професорът се втренчи в него напрегнато, после извади кърпичката от джоба си и избърса челото си.

— Може би тук не бива да се казва. Признавам, досега не съм питал никого. Или може би моят английски не е толкова добър, колкото си мислех, и не си ме разбрал както трябва — той се огледа. Талторът Ксааро вървеше към тях, но все още беше далече. — Аз съм удостоен с честта да бъда гост на господин Джун Бхао, много важна личност — най-могъщия човек в „Ню Чайна ентърпрайз“. Може би сте чували за него? Той е близък приятел и съдружник на господин Жонгльора, чието творение е това — и така бях допуснат да вляза тук.

Пол поклати глава. Всичко това му се струваше пълна безсмислица — или почти всичко: последното име като че ли събуди в него слаб отклик като тайнствена дума от детска залъгалка, която не е чувал от детството си.

Професорът, който го наблюдаваше внимателно, изцъка с език с тъжно примирение.

— Мислех си…, защото ти като че ли не се вписваш тук… не съм искал да те обидя, но тук има толкова малко граждани. Един — двама съм срещал в клуб „Арес“, но те предимно обикалят и търсят приключения. Освен това се страхувах, че тайно се присмиват на моя английски. Може би това не е чудно — някога го говорех доста свободно, но не съм го ползвал, откакто бях студент в Норуич. Във всеки случай надявах се да си поговоря с някой истински. Вече от месец съм в тази симулация и понякога се чувствам самотен.

Пол отстъпи крачка назад, слисан и доста уплашен. Професорът редеше неразбираеми думи, ала му се струваше, че някои от тях би трябвало да означават нещо за него.

— Професоре! — Картографът почти ги беше настигнал. Кожата му с нефритов оттенък блестеше от пот. Изглежда, че климатът не му понасяше толкова, колкото на работниците нимбори. — Любезни господине, простете, че ви прекъсвам, но ви

търсят по радиофона.

Багуолтър се обърна рязко — личеше колко е нервен.

— За Бога, какво има? Кой се обажда?

— Посолството на Телария в Туктубим. Професорът отново се обърна към Пол:

— По-добре да се погрижа за това. Виж, старче, ако съм те обидил, било е неволно. Моля те, забрави за всичко това. — Опита се да задържи погледа на Пол, сякаш търсеше нещо; на лицето му беше изписан почти копнеж. За момент на Пол му се стори, че вижда някакво съвсем друго лице зад маската на флегматичния англичанин.

Разтревожен загледа как Багуолтър се отдалечава към главния кръг от палатки.

Ваала беше будна и седеше в леглото, когато той пристигна. Крилете й бяха частично разтворени. В огромните пера от двете й страни имаше нещо — беше едновременно и объркващо, и величествено уместно, — но Пол вече беше като че ли преситен с полуспомени. Докато й разказваше открай докрай историята на спасяването й от двореца на Сумбар, той й даде чая, който вече беше достатъчно изстинал. Тя взе чашата, вдигна я към лицето си и предпазливо отпи.

— Хубаво е — каза и ведро се усмихна. От радостния й поглед го заболя отвътре. — Странно, но ми харесва. Уламарско питие ли е?

— Според мене — да. — Пол седна на пода на палатката и облегна гърба си на коравото платно. — Разбира се, много неща не помня. Толкова много, че понякога не знам откъде да започна да мисля.

Тя го погледна продължително и сериозно.

— Знаеш ли, не трябваше да ме отнемаш от жреците. Ще се разгневят. Но във всеки случай ще изберат друга дъщеря на Вонар за жертва.

— Не ме интересува. Това може да звучи ужасно, но е вярно. Нямам си нищо друго освен тебе, Ваала. Разбираш ли? Ти си единствената ми надежда да открия кой съм и откъде идвам.

— Но как така? — Крилете й се вдигнаха и се разпериха, после отново се нагънаха зад нея. — Преди да дойда тук за празничния сезон, никога не съм напускала моя свят и през целия си живот съм срещала само неколцина от вас, теларите. Със сигурност бих те запомнила.

— Но ти каза, че си спомняш нещо — някакво място с много листа, дървета, градина, нещо такова… И ми каза, че името ми ти звучи познато.

Тя сви крехките си рамене и каза:

— Странно е, признавам.

Пол все по-ясно долавяше някакъв особен стържещ звук, който идваше отвън, но не искаше да се разсейва.

— Повече от странно. И ако знам нещо за този свят, то е, че ние двамата сме се срещали и преди — той се приближи и взе ръката й в своята. Тя се съпротивлява само миг, после му позволи да я държи. Чувстваше, че този обикновен контакт му вливаше сила. — Чуй ме: професор Багуолтър — той е един от хората, които помогнаха да те спасим — ми зададе някои много странни въпроси. Чувствах, че за мене те трябва да означават нещо, ала не беше така. Например той нарече това място симулация.

— Симулация? Искал е да каже илюзия като фокусите на жреците на Сумбар?

— Не знам. И спомена имена, много имена. Едното беше „Шонгloop“. Другото — нещо като „Джун Бау“…

Нещо прошумоля зад вратата. Пол се обърна и видя Гали, който беше дръпнал завесата. Грубият, виещ звук беше забележително по-силен.

— Пол, ела да видиш! След малко пристигат. И машината е цяло чудо!

Подразни се, но му беше трудно да пренебрегне вълнението на момчето. Обърна се и видя, че Ваала се е залепила за стената с широко отворени очи.

— Какво има?

— Онова име. — Тя вдигна дланите си с дълги пръсти, сякаш се пазеше от нещо. — То… не ми харесва.

— Кое име?

— Пол, идвай, де! — Гали го дърпаше за ръката. Сега стържението беше много силно, а под него се чуваше и по-дълбок звук, който той чувстваше през пясъка под пода на палатката. Просто нямаше как да го пренебрегне.

— След малко се връщам — рече той на Ваала и се остави Гали да го изведе през вратата на палатката. И там се спря в почуда.

През долината към лагера се кандилкаше най-странната машина, която някога беше виждал или можеше да си представи, че ще види — огромно четирикрако нещо, което приличаше на механичен крокодил, направен от метални греди и полирани дървени плоскости. Главата му беше тясна като носа на кораб; гърбът, ако не броим трите огромни комина, от които изригваше пара, беше покрит с тента на райета. Вътрешна се колела, бутала сновяха нагоре-надолу, а парата свистеше през клапаните, докато машината бавно слизаше по хълма. Пол само смътно виждаше няколкото малки фигурки, застанали в една вдлъбнатина на

върха на главата.

— Не е ли велико! — Гали надвика трясъка. Професор Багуолтър се показа иззад ъгъла на една палатка и се приближи.

— Ужасно съжалявам за това! — изрева той. — Току-що се обадиха по радиофона. Очевидно са от посолството на Телария. Предполага се, че ще ни правят някаква проверка на снаряжението, преди да потеглим за гъза на географията. Някакво дребно раздразнение, предизвикано от мандарините на Сумбар, не ще и дума. Нашите големци в посолството все се напъват да си поддържат добри отношения със Сумбар, което обикновено означава, че всички ние останалите сме извадили лош късмет.

— Според тебе това има ли нещо общо със спасяването на Ваала? — изкрещя Пол, безпомощно втренчен като омагьосан в чудовищното превозно средство, което спря на няколко десетки метра от лагера и трепереше и свиреше като чайник, докато парата излизаше от котлите. Отстрани беше изрисувано златно слънце, обкръжено от четири пръстена — двата вътрешни и най-външният — бели, а другият — зелен.

— О, силно се съмнявам, старче! Виждаш я каква е бавна тази таратайка. Трябва да е тръгнала преди два — три дена.

Щом шумотевицата стихна, Пол чу как крилете на Ваала прошумоляха лекичко зад него. Сляпо протегна ръка; след миг усети как пръстите й обхващат неговите.

— Какво има?

— Някой от посолството. Но сигурно ще е добре да не те виждат — отговори той.

Огромната механична глава се беше снишила само на около метър от земята. Сега едната й страна се отвори и избълва рой съединени пластинки, които оформиха стълба. Две фигури се показаха на стъпалата.

— Предполагам, че ще е по-добре да свърша някаква работа — обади се Багуолтър и тръгна към странната крокодилска машина.

Нещо в мъжете, които слизаха по стълбите, жегна нервите на Пол. Първият беше кльощав и ръбат; нещо блестеше на лицето му, сякаш носеше очила — същите като на професора. Вторият, който току-що беше излязъл на светло, беше толкова гротескно дебел, че сякаш му беше трудно да слиза. Пол ги гледаше с нарастващ страх. В тази двойка имаше нещо ужасно, нещо, което го смразяваше.

Ваала стенеше в ухото му. Щом се обърна към нея, тя издърпа ръката си и залитна назад. Очите й бяха толкова разширени от ужас, че бялото обрамчваше отвсякъде тъмните зеници.

— Не! — Тя затрепери като трескава. — Не! Тези двамата няма да ме хванат пак!

Пол протегна ръка към нея, но тя се беше отдръпнала. Той стрелна с поглед новопристигналите, които точно бяха доближили края на стълбата. Хърли Бръмонд и Джоана тръгнаха да ги посрещнат, а професорът ги следваше само на няколко метра.

— Ваала, върни се! — извика той. — Ще ти помогна…

Тя разпери огромните си криле, после отстъпи на няколко крачки от палатките и ги сниши. Те плеснаха шумно във въздуха. Запляскаха все по-бързо и по-бързо и краката ѝ се отделиха от червения пясък.

— Ваала! Ваала! — Пол се затича след нея, но тя вече се бе издигнала два метра над земята и се вдигаше все по-нагоре и по-нагоре. Крилете ѝ се разпериха още по-широко, а лекият пустинен бриз ги издигна още по-високо.

— Ваала! Ваала! — Пол подскочи и протегна безпомощно ръце, но тя вече беше толкова малка, толкова далечна — мисълта му дойде сякаш отникъде, без никакво обяснение — като ангелче на върха на коледна елха.

— Пол! Къде отива тя? — Гали като че ли мислеше всичко това за някаква игра.

Ваала бързо се отдалечаваше към хълмовете — сега вече летеше уверено. Докато Пол я гледаше как се отдалечава все повече и повече, усети, че сърцето в гърдите му се превърна сякаш в камък. Долу дебелият и тънкият бяха подхванали някакъв разгорещен разговор с професора. Излъчваха ужасното чувство „нещо не е наред“ — сега дори и беглият поглед към тях го изпълваше с онзи ужас, който сигурно бе принудил Ваала да полети. Обърна се и се втурна надолу към другия край на лагера.

— Пол! — Гласът на Гали глъхнеше зад него. Поколеба се, след това се обърна и се втурна обратно към момчето.

— Хайде! — изкрещя той. Всеки загубен миг му се струваше цяла вечност. Миналото му, цялата му история бързо чезнеха към хълмовете, а в дъното на долината го чакаше нещо ужасно. Гали се пулеше объркано. Пол размаха трескаво ръка. Когато момчето най-накрая заприпка към него, той се обърна и се втурна към оставените на котва въздушни кораби.

Вече се беше покатерил на по-близкия кораб — онзи, с който бяха дошли, — когато Гали го настигна. Наведе се, издърпа момчето на палубата и се втурна към носа.

— Какво правиш? Къде отлетя дамата?

Багуолтър и другите най-накрая бяха забелязали, че нещо липсва. Джоана, закрила с длан очи от слънцето, сочеше с

другата си ръка Ваала, превърнала се вече в бледо петънце в синьото небе. Хърли Бръмонд тичаше с голяма скорост към въздушния кораб. Пол се вторачи в махагоновото контролно табло. Имаше някакви малки месингови лостове. Дръпна единия. Някъде дълбоко в корпуса прозвъня звънец. Пол изруга и дръпна останалите. Нещо запулсира под краката му.

— Да му се не види бе, човек, какво си мислиш, че правиш? — изкрещя Бръмонд. Сега беше само на няколко десетки метра и се приближаваше бързо с огромните си тигрови скокове. Раздразнителното неверие в погледа му премина в бяс и той вече опипваше колана си за сабята.

Пол дръпна кормилото. Въздушният кораб се разтресе и започна да се издига. Бръмонд стигна до мястото, където преди малко беше корабът, и подскочи, ала не успя да го достигне и тупна на земята сред облак прах. Двамата новодошли тичаха към тях с размахани ръце.

— Не ставай глупак, Джонас! — изкрещя професор Багуолтър, събрал длани около устата си. — Няма нужда да… — Гласът му заглъхна. Корабът бързо набираше височина. Пол погледна нагоре. Ваала беше само точица на хоризонта, която летеше над зъберите на хълмовете.

Лагерът под тях бързо се загуби. Корабът се люшкаше и подскачаше, докато Пол се мъчеше да разшифрова как се управлява, после рязко се наклони встрани. Гали се плъзна по излъсканата палуба и в последния миг се вкопчи в крака му. Пол успя горе-долу да изправи кораба, но той не беше стабилен, а във ветровитите небеса над хълмовете започна да се мята още по-рязко.

Сега Ваала беше малко по-близо. Пол изпита мигновено чувство на удовлетворение. Можеха да я настигнат и тримата да избягат заедно. Заедно щяха да разкрият всички загадки.

— Ваала! Ваала! — повика я той, ала тя все още беше твърде далече, за да го чуе.

Щом стигнаха над билото на хълмовете, внезапен порив на вятъра отново ги обърна настрани. Въпреки че Пол стискаше здраво кормилото, носът на кораба се заби надолу. Нов порив ги завъртя и той изтърва управлението. Гали се беше вкопчил в крака му и пищеше от ужас. Пол отново започна да върти кормилото, докато ставите на ръцете му пламнаха, но корабът продължаваше да пада. Първо земята подскочи към тях, после падаха надолу в небето, след това земята пак подскочи към тях. За секунда Пол мярна Големия канал, който се виеше долу под тях като черна змия. После нещо се размаза в главата му и светът избухна в искри.

ОСМА ГЛАВА
МРАЧНИ ПРОСТРАНСТВА

МРЕЖА/МУЗИКА: Опасните звуци — забранени.

(Картина: млада жена в болнична кислородна палатка)

Диктор: След серия телесни повреди и един смъртен случай по време на последното турне на пауър-уиггрупата „Ще ме обичаш ли още, когато ми падне главата“ на изпълнителите беше забранено да използват звукова апаратура, действаща извън обхвата на човешкия слух. Забраната дойде вследствие на изявления на европейски и американски застрахователни компании, че вече няма да застраховат събития, при които се използват „опасни звуци“.

(Картина: клипът на „Пламналото ти лице е горящото ми сърце“.)

ЩМОЛОКМПГ и други пауър-уиг-групи на свой ред заплашиха, че ще бойкотират САЩ и Европа, и заявиха, че няма да позволят на бюрократи да определят художествените им изразни средства.

Рени не можеше да понася баща си нацупен, но този път нямаше намерение да му се връзва.

— Татко, трябва да го направя. Заради Стивън. Това важно ли е за тебе?

Дългия Джоузеф избърса лицето си със своите възлести юмруци.

— Разбира се, че е важно, момиче. Не ми разправяй, че не ми пука за синчето ми. Но според мене всичките ти компютърни маймунджилъци са глупости. Смяташ да оправиш брат си с някоя игричка ли?

— Не е игричка. Де да беше… — Тя се вгледа в лицето на баща си. В него имаше нещо по-различно, но не можеше да определи точно какво. — Безпокоиш ли се изобщо за мене?

Той изсумтя.

— Какво? Да се безпокоя, че смяташ да се давиш в някаква вана с пихтия? Вече ти казах какво смятам за това.

— Татко, може да съм включена дни наред — дори седмица. Можеш да улесниш малко нещата.

Търпението й започваше да се изчерпва. Защо изобщо се

опитва да говори с него? Какво ли освен униние и болка са й носили досега такива усилия?

— Да се безпокоя за тебе! — Баща й се намръщи и сведе поглед. — Че аз през цялото време се безпокоя за тебе. Откакто беше бебе, все се безпокоя. Трепя се, за да имаш дом, стомахът ти да е пълен. Като се разболееш, аз плащам за доктора. Двамата с майка ти по цели нощи сме седели да се молим за тебе, когато беше болна от треска.

Изведнъж тя осъзна кое беше различното. Погледът му беше ясен, баща й не преплиташе език. Военните, настанени в този подземен бункер, бяха отнесли всичко ценно, включително и целия алкохолен запас. Баща й бе смукал купената по пътя бира толкова дълго, колкото можеше, но тя онзи ден беше свършила. Нищо чудно, че беше в кофти настроение.

— Знам, че си работил здраво, татко. Е, сега е мой ред да направя каквото мога за Стивън. Така че, моля те, не усложнявай ненужно нещата.

Най-накрая той отново се обърна към нея — очите му бяха зачервени, устата — извита в кисела гримаса.

— Ще се оправя. Тук човек и без това няма какво да върши. А ти да не вземеш да се утрепеш там, момиче. Не го оставяй да ти изпържи мозъка или някаква подобна тъпотия. А ако стане така, недей мен да ме обвиняваш.

„Тези думи заместват признанието, че ме обича“ — помисли си Рени.

— Ще се опитам да не ми изпържат мозъка, татко. Бог ми е свидетел, ще се опитам.

— Иска ми се някой от нас да беше учил медицина. — Тя оглеждаше с известно отвращение канюлата на системата, прикрепена към ръката й с тънък слой проницаема латексова мембрана. — Не е много радостно, че трябва да си служа с наръчник. При това военен.

Джеремая сви рамене — прикрепваше същото устройство към кльощавата ръка на !Ксабу.

— Не е толкова трудно. Майка ми преживя катастрофа и имаше рана, на която трябваше да се направи дренаж. Аз свърших цялата работа.

— Ще се оправим, Рени — обади се !Ксабу. — Добре си подготвила всичко.

— Надявам се. Но все ми се струва, че нещо ми се губи. — И внимателно се потопи в гела. След като той я покри изцяло, Рени свали бельото си и го метна навън. На Джеремая сигурно изобщо не му пукаше, а баща й ровичкаше из хранителните припаси — не искаше да наблюдава запечатването на саркофазите, — но на нея

все още й беше неудобно да е гола в присъствието на приятелите си. !Ксабу, който нямаше такива скрупули, отдавна беше свалил всичките си дрехи и изслуша последните инструкции на Джеремая в невъзмутима голота.

Рени свърза тръбичката на системата с шунта в ръката си, после постави катетъра за урината и маркуча за фекалиите, потискайки тръпката от неприятното, натрапливо докосване до плътта й. Не беше време да се прави на гнуслива. Трябваше да мисли за себе си като за войник, който отива в тила на врага. Мисията беше най-важното нещо, а всякакви други съображения — второстепенни. Тя прехвърли наум списъка си за не знам кой път, но всичко беше свършено. Самият V-резервоар щеше да наблюдава и да коригира всичко чрез плазмодалния гел. Нагласи маската и даде сигнал на Джеремая да включи въздуха. Когато усети леко влажният въздух да нахлува в устния мехур, тя се плъзна под повърхността.

Потъна в тъмната безтегловност и зачака Джеремая да свърже системата с мрежата. Като че ли минаха векове. Зачуди се дали няма някакви проблеми с апаратурата на !Ксабу. Може би не я биваше и щеше да се наложи да тръгне сама. Тази мисъл дотолкова я разтревожи, че тя се уплаши. Беше започнала да зависи от малкия мъж, от спокойното му присъствие и от добрите му чувства повече, отколкото й се нравеше, но нищо не можеше да направи.

— Рени? — Беше Джеремая, говореше й през слушалките. — Всичко наред ли е?

— При мене да. Какво чакаме?

— Нищо. Готови сте. — Последва дълго мълчание и тя дори си помисли, че се е изключил. — И късмет. Открийте кой направи това на докторката.

— Ще се постараем с всички сили. — Изведнъж я заобиколи сиво море от статична празнота, без повърхност и без дъно — беше включена. — !Ксабу? Чуваш ли ме?

— Тук съм, Рени, ние нямаме тела.

— Още не. Първо трябва да се свържем със Сингх. Призова операционната система на военната база — типично контролно табло, направено без всякакво въображение, пълно с екранни прозорци, симулирани бутони и ключове, — после въведе препрограмираната връзка, която Мартин им беше изпратила. Контролното табло примигна — даваше им различни знаци да почакат; след това таблото и сивият фон изчезнаха — погълна ги мрак. След малко чу познатия глас на французойката:

— Рени?

— Да, аз съм.

— !Ксабу?

— И аз съм тук.

— Всички сме налице, Мартин. Защо няма картина?

Гласът на Сингх изхриптя в слушалките й:

— Защото нито имам време, нито съм склонен да ви забавлявам с хубави картинки. Ако проникнем в онази система, ще имаме повече картинки, отколкото можем да понесем.

— Въпреки това — обади се Мартин — ще трябва да изберете някакви стандарти за симулираните си тела. Мосю Сингх разправя, че много от възловите точки в тази мрежа автоматично ви снабдяват със сим при влизане, но други — не. А някои от тях, които го правят, ще бъдат повлияни от избора на потребителя, така че трябва да си изберете нещо удобно.

— И да не се набива много-много на очи, да му се не види — добави Сингх.

— Как да го направим? Пък и в чия ли система сме?

Мартин не отговори, но в мрака пред Рени се появи малък холографски куб. Рени откри, че като използва стандартни ВР — симулации, може да построи образ в него.

— Побързайте — изръмжа Сингх. — След около петнайсет минути идва прозорецът ми и не искам да го изпускам.

Рени се замисли. Ако тази мрежа, Адърланд, всъщност представлява огромна ВР за игра на богатите и силните на деня, както явно смяташе Сингх, то тогава сим, който е твърде обобщен, твърде евтин, най-много би привлякъл нежелано внимание. Сега й се падаше възможност да се отпусне и да си вземе нещо хубаво.

Зачуди се дали няма да е най-добре да се направи на мъж. В края на краищата алфа-мъжете в човешкия свят не се бяха променили особено през последните две хиляди години и, доколкото знаеше, малцина от тях имаха високо мнение за жените. Но, от друга страна, може би именно затова не биваше да се прави на нещо друго. Ако средностатистическият смахнат мултимилионер, желаещ да управлява света, беше склонен да презира жените изобщо, а още повече една млада африканка, да бъде самата себе си можеше да е идеалното средство да остане незабелязана.

— Снощи сънувах сън — стресна я безплътният глас на !Ксабу. — Много странен сън за прататко Мантис и за Онзи, който поглъща всичко.

— Моля? — Тя избра основното човешко женско тяло, което се появи в куба, безлично като телена скулптура.

— Идва от една легенда, която научих като юноша — много важна легенда за моя народ.

Рени усети, че се мръщи — опитваше се да се концентрира върху образа на сима. Даде му тъмната си кожа и много късо подстригана коса, после го издължи, за да заприлича повече на нейното тяло — с малки гърди и дълги крайници.

— Не можеш ли да ми го разкажеш по-късно, !Ксабу? Опитвам се да си направя сим. Ти не трябва ли също да си направиш?

— Точно затова сънят ми се стори важен. Прататко Мантис ми говореше в съня — на мене, Рени. Каза ми: „Време е всички първи хора да се съберат.“ Но извинявай, затруднявам те. Ще те оставя на мира.

— Опитвам се да се съсредоточа, !Ксабу. По-късно ми го разкажи, моля те.

Увеличи главата и бързо прехвърли ред лица, за да намери нещо близко до своето. Носове, очи и усти се изреждаха като претендентки за стъклената пантофка на Пепеляшка и бяха отхвърляни, докато накрая откри комбинация, която имаше нейните черти и не я разкрасяваше. Рени не харесваше хората, които правеха симовете си подчертано по-привлекателни от телата си в реалния живот. Смяташе това за слабост, за нежелание да живееш с онова, което ти е дадено.

Взря се в завършения продукт, но безизразното лице изглеждаше толкова правдоподобно от пръв поглед, че тя се заколеба. Не беше нужно да си прави чак толкова верен автопортрет. Хората, в чиято система щяха да влязат нелегално, изобщо не си поплюваха, както вече знаеше. Защо да ги улеснява в отмъщението?

Рени изостри скулите и брадичката и избра по-дълъг и по-тесен нос. Леко дръпна очите нагоре. „Сякаш преобличам кукла“ — помисли си тя. Сега лицето ѝ само смътно напомняше на нейното, симът ѝ приличаше най-вече на някоя пустинна принцеса от филмите с пясъци и ятагани. Усмихна се, доволна от произведението си и от себе си — кой сега си беше излъскал сима?

Облече новото си тяло в най-разумните дрехи, за които се сети — нещо като авиаторски комбинезон и ботуши: ако симулацията е достатъчно добра, подходящият костюм има значение. После прегледа редица възможности за сила, издръжливост и други физически данни — в повечето сим-светове всяко натрупване на качества в една категория трябваше да бъде уравновесявано с намаляване на качества в друга. След като си поигра с цифрите и остана доволна, вкара избора си. Симулацията и нейният куб затвор изчезнаха и тя отново потъна в мрак.

Резкият глас на Сингх се вряза в празнотата:

— Вижте сега, ще ви кажа това веднъж и само веднъж. Влизаме, но недейте да се учудвате на нищо — включително и на провал. Това е най-смахнатата и гадна операционна система, на която съм се натъквал, така че нищо не обещавам. И не ми задавайте тъпи въпроси, докато работя.

— Мислех си, че и ти си работил по нея — обади се Рени. Беше започнало да й писва от сприхавия характер на Сингх.

— Не съм работил по самата ОС — отговори той. — Работих по включването на снап-компонентите. Операционната система беше най-голямата тайна от проекта „Манхатън“ насам — това е била първата атомна бомба, още през XX век, ако някой не познава историята.

— Моля продължавайте, мосю Сингх — обади се Мартин. — Знаем, че имаме съвсем малко време.

— Много си права, да му се не види. Както и да е, извърших някои малки набези над тази система и от дълго време я наблюдавам, но все още имам въпроси. Това нещо, първо, има цикли — и не ви говоря за цикли на използване. Ползването му е доста постоянно във всички времеви зони, макар че напоследък здравата е нараснало, но самата операционна система си има някакъв вътрешен цикъл, който не мога да схвана. Понякога работи много по-бързо. Общо взето като че ли е някакъв двайсет и петчасов цикъл, така че около деветнайсет часа е високоефективна, после нещата май се позамъгляват за около шест часа и е по-лесно да се заобиколят някои от най-очевидните предохранителни мерки. Но пак ви казвам — и тогава е два пъти по-бърза от всичко, на което съм попадал, а може би и повече.

— Двайсет и петчасов цикъл? — Мартин като че ли беше потресена. — Сигурен ли сте?

— Много ясно, че съм! — тросна се Сингх. — Кой го наблюдава това нещо кажи-речи вече година — вие или аз? Сега: единственият начин да се промъкнете вътре и да вкарате и хората си е аз да направя пробив. Това значи, че трябва да накарам системата да се отвори и да ме пусне, а после ще трябва да се закрепя, така че да мога да докопам всички необходими ни фиберврьзки и да използвам случайния рестарт. А за вас няма да има никакви картинки, докато не влезем вътре — нямам време за такива детинщини, така че ще трябва да слушате гласа ми и да правите, каквото казвам. Ясно?

Рени и !Ксабу потвърдиха.

— Добре. Сега си сядайте на задниците и млъквайте. Първо трябва да се добера до задната вратичка, която вградихме вътре ние с Мелани и Саката. Обикновено това е достатъчно да ни

вкара във всяка система, но с тази са правили какви ли не щуротии — такива равнища на сложност, каквито не съм виждал.

После Сингх изчезна и се възцари тишина. Рени чакаше възможно най-търпеливо, но без да чува гласове, изобщо не беше в състояние да прецени колко дълго. Може да бяха минали десет минути или пък час, когато гласът на стария хакер отново избръмча в слушалките й:

— Вземам си думите назад. — Сякаш беше останал без дъх и далеч не беше чак толкова спокоен, както обикновено. — Думата не е „сложност“. Може би е „лудост“ — всичко във вътрешните пръстени на тази система си има някакъв смахнат ъгъл на случайност. Знаех, че смятаха да инсталират неврална мрежа в центъра на това нещо, но и те си имат правила. Учат се и всъщност всеки път правят, каквото трябва, което на определен етап означава всеки път едно и също…

Беше й трудно да седи в мрака и да не прави нищо. За първи път, откакто се помнеше, Рени копнееше да докосне нещо, каквото и да е то. Телеприсъствие, така го наричаха в старите учебници по ВР-контакт от разстояние.

— Не разбирам — обади се тя. — Какво става?

Сингх беше толкова объркан, че май не се разсърди, че го прекъсват.

— Отворена е — широко отворена. Надникнах вътре през задната вратичка. Преди всеки път, когато съм се пробвал, се натъквах на някаква шантава гнездовокодова бариера от другата страна. Измислих решение, като предположих, че това е само първият пласт защита около ядрото на системата, но сега го няма там. Нищичко не преграждa пътя ни.

— Какво? — Гласът на Мартин също прозвуча разтревожено. — Означава ли това, че цялата система е незащитена? Не мога да повярвам.

— Не. — Рени долавяше смущението на Сингх. — Щеше ми се да е така — това би означавало просто срив на системата. Доколкото видях, дупката, ако я наречем така, е само в последния защитен пръстен, от другата страна на точката, където влязох — задната вратичка, която още преди десетилетия вградихме точно в тази част на механизма. Но тя никога досега не е била незащитена.

— Простете, че говоря за нещо, което не разбирам — обади се !Ксабу. Рени с изненада установи колко се радва да чуе гласа му в мрака. — Това не ви ли прилича на капан?

— Много ясно! — сприхаво отсече Сингх. — Сигурно цяла дузина инженери по системите на това копеле Атаско точно в този момент си седят в някоя стая като полярни мечки около

дупката в леда и чакат да видят чия ли глава ще се покаже. Но кажете ми какво друго да правим.

Отделена от тялото си както никога досега, плуваща в някакво негативно пространство, Рени пак усети кожата й да настръхва.

— Не знам — продължи старият хакер. — Казах ви, тази операционна система е неразгадаема. Най-сложното нещо, което съм виждал досега — не мога дори да предположа колко трилиона инструкции в секунда изпълнява! Исусе! Тия наистина са върхът — не съм и чувал да споменават за такава скорост на обработка. — В гласа му се долавяше неприкрито възхищение. — Но не можем да приемем току-така, че е капан. Първо на първо, прекалено се набива на очи и това е глупаво, не мислите ли — просто да изключат охраната, която сме очаквали, че ще се наложи да пробием? Може би това няма абсолютно нищо общо с нас — може би операционната система прави нещо критично важно някъде другаде и е изтеглила някои ресурси от вътрешния кръг на охраната, като е схванала, че може да ги върне, ако нещо се промъкне през външния кръг. Ако не се опитаме да влезем, може по-късно да открием, че сме броили фъшкиите на най-големия троянски кон на земята.

Рени се замисли само миг.

— Това може да е и най-големият ни шанс. Аз казвам да влезем.

— Благодаря, госпожице Шака. — Под сарказма се долавяше отчетлива нотка на одобрение.

— Това, което ни казахте, ме притеснява. — Гласът на Мартин звучеше не само притеснено — в него имаше тъга, каквато Рени никога досега не беше долавяла. — Щеше ми се да имах повече време да размисля.

— Ако операционната система изтегля ресурси, те може би планират някаква голяма промяна — използването й страшно е нараснало и като че ли има много промени. Могат дори и да планират да закрият всичко и напълно да отрежат външния достъп.

— Казах на Рени, че сънувах сън — обади се !Ксабу. — Вие може би няма да ме разберете, господин Сингх, но аз съм се научил да вярвам на такива послания.

— Сънувал си сън, който ти е казал, че днес е ден за влизане в мрежата?

— Не, разбира се, че не. Но мисля, че сте прав, като казвате, че такава възможност може и да не ни се удаде втори път. Не мога да обясня защо мисля така, но вашите думи потвърждават съня ми. Дошло е времето всички деца на прататко Мантис да се

съберат заедно — това ми каза моят сън.

— Ха! — рязко се изсмя Сингх. — Е, и какво — едно „за“, едно „не съм сигурна“ и едно „сънувах една буболечка“? Май и аз съм „за“. Така че ще опитаме. Но не се учудвайте, ако гръмна веднага цялата работа — според мене те не могат да ме проследят, а и аз ще се постарая да отнема на тия копелета удоволствието дори да се опитат!

И изчезна. Отново настана тишина.

Този път чакането се проточи дори още по-неестествено дълго. Мракът беше навсякъде; Рени усещаше как той попива в нея. И тя, и другите — какво си мислеха, че правят? Четирима души, които се опитват да се промъкнат в най-изпипаната мрежа в света, и после — какво? Да пресяват невероятната ѝ сложност в търсене на отговори, които може изобщо да не са там? Щеше да им е по-лесно да намерят една точно определена песъчинка на някой плаж.

„Какво прави той? Дали изобщо ще успее?“

— Мартин? !Ксабу?

Не последва отговор. По някаква приумица на системата на Сингх или на нейната собствена тя беше временно некомуникативна. Това само засили клаустрофобичната ѝ нервност. Колко ли време беше прекарала в този мрак? Часове? Опита се да направи часовник, но системата не откликна на никакви нейни сигнали. Щом размърда ръцете си, които не виждаше, и не усети нищо, за миг я обзе истинска паника. Насили се да лежи неподвижно.

„Успокой се, тъпа краво. Нито си паднала в кладенец, нито си погребана в пещера. Намираш се във V-резервоар. !Ксабу, баща ти и Джеремая са само на няколко педи от тебе. Ако искаш, можеш да седнеш, просто да разкараш всичките ония тръби и да бутнеш капака, но това ще провали всичко. Отдавна чакаше този шанс. Не го проваляй. Бъди силна.“

За да се намира на работа — и за да си докаже, че времето наистина минава, — започна да брои, като свиваше пръсти, за да си напомня, че има тяло, че съществува и нещо друго освен мракът и собственият ѝ глас в главата ѝ. Преброи до триста и нещо изпращя в слушалките ѝ.

— … Май влязох… някакви… интерферентни… рутери ще… — Гласът на Сингх беше много тих, сякаш идваше отдалече и макар думите му да долитаха насред взривове на статично електричество, в тях се долавяше отчетлив страх.

— Рени съм. Чувате ли ме?

Сега гласът на хакера беше още по-слаб.

— … Няма причина да… откачам, но… наръгай… „Наръгай“?

„Наръгай“ ли беше казал? Или „напъхан“? Рени се опита да сподави ужаса си. Всъщност нямаше от какво да се бои — от нищо освен от откритието и отплатата, а сега те започваха да й се струват стари приятели. „Само един суеверен идиот може да се бои от мрежата“ — рече си тя.

Змиевидните ръце на Кали се надигнаха в спомена й — подиграваха й се.

Слушалките й отново изпращяха, но този път не чу никакви думи. Изведнъж осъзна, че й е много-много студено.

— !Ксабу! Мартин! Там ли сте?

Тишина. Студът ставаше все по-силен. Психосоматична реакция, нямаше съмнение. Реакция на мрака, самотата и несигурността. „Дръж се, момиче, дръж се! Не се паникьосвай! Няма причини да те е страх. Правиш го заради Стивън. Правиш го, за да му помогнеш.“

Трепереше. Усещаше как зъбите й се удрят един в друг, как тракат челюстите й.

Мрак. Студ. Тишина. Отново започна да брои, но не можеше да следи числата.

— Рени? Ти ли си? — Гласът беше съвсем тих, сякаш идваше по дълга тръба. По радостта, че някой изговаря името й, разбра колко е уплашена. Мина много време, докато разбере чий е този глас.

— Джеремая?

— Температурните показатели на резервоара паднаха много. — Гласът му се чуваше съвсем малко по-ясно от гласа на Сингх. — Искаш ли… — и някакво свистене заглуши думите му.

— Не можах да те чуя. Джеремая, можеш ли да се свържеш с !Ксабу в другия резервоар?

— … такова рязко спадане. Искаш… ли… да излезеш? Можеше да му каже, че иска. Щеше да е лесно. Само една дума и щеше да се измъкне от тези странни мрачни пространства. Но как да го направи — да се предаде просто така? В бездната, по-ясно от всички други призраци, които се мяркаха в мислите й, видя лицето на Стивън зад измачканата прозрачност на кислородната палатка. Това — мракът, самотата, нищото — беше животът му всеки Божи ден. А тя можеше ли да си позволи няколко секунди мрак, самота и нищо да я уплашат и да не се възползва от може би единствения си шанс?

— Джеремая, чуваш ли ме? Има интерференция. Само кажи „да“, ако ме чуваш.

Тихо, пращящо мълчание. После съскане. Да.

— Да. Не ни изваждай. Не прави нищо, освен, ако данните ни не се влошат прекалено много — ако физическото ни

съществуване е заплашено. Разбра ли ме? Не ни вади.

Не чу нищо освен пращене.

„Добре — помисли си тя. — Добре че го направи. Отпрати го. Няма кой да се намеси и да те спаси дори да… дори да… истеричка такава, започваш да… — Помъчи се да се успокои някак, но отново се разтресе конвулсивно. — Боже милостиви, какъв студ! Какво става? Какво не е наред?“

Нещо нарастваше в мрака толкова незабележимо, че тя не беше сигурна дали пламналият й ум не й прави номера. Няколко точки станаха по-ярки и засияха като светеща плесен в килия. Рени се втренчи в тях — цялото й внимание беше насочено натам. Точките се превърнаха в линии, те пък — в движещи се бели и сиви разляти петна, и най-накрая очертаха жив образ, изрязан наопаки като негатив. — Сингх?

Фигурата, увиснала в празнотата пред нея, вдигна ръце — спазматичните й движения бяха странно несинхронни. Устата се отваряше и затваряше, но в слушалките й се чуваше единствено собственият й затаен дъх. Старецът носеше същата протъркана пижама и хавлията, както преди. Но как беше възможно? Без съмнение той би си направил сим, който да скрие самоличността му.

Студът натежа и я натисна като огромна длан. Разтърсиха я спазми. Образът на Сингх се разшири, разтегна се и се разкриви, докато изпълни цялото й полезрение, и се разля в безкрайността. Отвори извитата си уста колкото планина и лицето около нея се разкриви от болка. Тя едва успя да долови думата, която гърмеше и тътнеше в слушалките като реактивен двигател. — … ТО…

И тогава, независимо от убийствения студ, който разтърсваше цялото й тяло така, че то сякаш щеше да се разпадне, Рени усети още нещо, някакво присъствие зад разкривения гигантски призрак на Сингх — така както безкрайният вакуум на космоса лежи зад синьото небе. Почувства как то надвисва над нея — съзнание като юмрук, треперещ над пъплещ по масата комар, същество от чиста мисъл и въпреки това празна като мисълта на идиот, присъствие, по-студено от студа, болно, любопитно, мощно и абсолютно ненормално.

Мислите й отлитаха като керемиди, отнасяни от ураган. „Хиената!“ — изпищя нещо в нея. Легендите на !Ксабу и нейните сънища дадоха име на страха. Изгорелият. След миг, щом той я обви в мрак и студът се вдълба във вътрешностите й, в паметта й изплува друга дума, споменавана от !Ксабу.

Онзи, който поглъща всичко.

Тогава то я докосна лениво, подуши я, както звярът подушва човек, проснат като мъртъв. Ледена бездна — но нещо се тътреше

в сърцето ѝ като рак. Рени беше сигурна, че сърцето ѝ ще спре.

Гласът на Сингх отново гръмна в ушите ѝ — гигантски вой на агония.

— О, БОЖЕ! ТО… ХВАНА МЕ… — Образът му се сгърчи, обърна се наопаки и Рени изпищя от ужас и изумление. Отвратително разкривеният, но безспорно реален образ на стареца — такъв, какъвто сигурно беше в този момент — изпълни мрака: тюрбанът му беше килнат, хавлията — събрана под мишниците; той се гърчеше като червей на жестока кука. Очите му се извъртяха така, че накрая се виждаше само бялото им. Беззъбата му уста зееше. Рени осезаемо чувстваше болката му — ужасно напрежение, което протичаше по нея като ток по жица. Припламна и спря. Тя усети как сърцето на Сингх се пръсва. Усети как той умира.

Образът се стопи. Отново се спусна мракът; студените нокти се вкопчиха в нея и немислимото нещо я приближи до себе си.

„О, Боже — помисли си тя безнадеждно, — колко бях глупава!“ Усещаше как брат ѝ, баща ѝ и толкова много други хора ѝ крещят гневно. Студът се сгъсти, стана невъзможно всеобемащ, сякаш всички слънца във вселената бяха загинали. Тялото ѝ вече нямаше сили дори да трепери. Усети как силата изтича от нея, съзнанието ѝ плува, умира.

Нещо рязко се отвори пред нея; смътно осъзна, че плътността намалява. Усети как пропада като че ли от огромна височина. Минаваше през нещо — отвор? Врата? Дали не беше преминала там… там, където искаше да влезе преди хиляда вечности? Дали я бяха пуснали?

Някъде някакъв спомен. Зъби. Километри наред — лъскави зъби. Гигантска ухилена уста.

„Не — потрепна за последен път разумът в умиращото ѝ съзнание, — погълнаха ме.“

ДЕВЕТА ГЛАВА
ТАНЦЪТ

МРЕЖА/LINEAR.DOC-.IEN, серия 23 (Евр., САм) „ПАРАД НА СМЪРТТА“.

(Картина: в забавен каданс тълпа бие и рита мъж.)

Диктор: Сеп Осуалт представя серия смърти, включително и линчуване на човек от тълпа, заснето с камери за наблюдение, изнасилване/убийство, заснето от убиеца и използвано по-късно като доказателство срещу него, и обезглавяване в Свободната държава Червено море, предавано на живо. Ще бъде обявен победителят в състезанието „Назови изкормвача с муската“.

— Значи ти е трудно да дишаш, така ли? — Усмихнатият жълтокос мъж напъха в устата на Орландо нещо метално и студено. То пльокна дълбоко в гърлото му, сякаш някой го шибна с хлабава гумена лента.

— Хммм… Е, може би ще е добре и да те преслушам. — Той постави една мембрана на гърдите на Орландо, после се загледа в екрана. — Това май не ми звучи добре.

Орландо трябваше да го изтърпи. Виждаше го за първи път, но той не реагираше на нищо, дори не го гледаше така смешно, както Орландо беше свикнал да го гледат хората, които се мъчеха с всички сили да се държат с него нормално.

Жълтокосият се изправи и се обърна към Вивиан:

— Определено е пневмония. Ще му дадем от новите контрабиотици, но при неговия особен случай…, ами бих ви препоръчал да остане при нас.

— Не — рязко тръсна глава Орландо. Мразеше болницата в Краун хайтс, а и този богаташки доктор с мазен глас не му харесваше. Освен това си личеше, че зализаният млад лечител се чувства доста неловко заради „особения случай“ — състоянието му, което нямаше как да се пренебрегне, — но всъщност не можеше да му се сърди за това. На всички им беше неловко.

— Ще поговорим, Орландо. — Тонът на майка му безпрекословно го предупреждаваше да не я поставя в неудобно положение с поведението си на малко гадно инатче пред този приятен млад мъж. — Благодаря, доктор Дьониц.

Докторът се усмихна, кимна и излезе от стаята за прегледи.

Докато гледаше гърба му, Орландо се зачуди дали не е завършил някакво тайнствено училище, в което ги учат как да цицат богатите пациенти.

— Ако доктор Дьониц смята, че трябва да те приемат тук… — започна Вивиан, но Орландо я прекъсна:

— И с какво ще ми помогнат? Пневмония. Пак ще ми дадат контри. Какво значение има къде съм? Освен това мразя това място. Някой гаден архитект е направил всичко тук така, сякаш е искал богатите откачалки да си мислят, че болестите им са по-различни от болестите на нормалните хора.

Устата на Вивиан се изви в усмивка, но тя положи всички усилия да я потисне.

— Никой не ти казва, че тук трябва да ти харесва. Но говорим за здравето ти…

— Не, говорим за това, дали ще умра от пневмония сега или от нещо друго след седмица или след месец.

Грубият му отговор я накара да млъкне. Той се плъзна от масата и взе да нахлузва ризата си. Дори и това усилие го измори и той се задъха. Извърна се, решен да скрие колко е нещастен. Иначе цялата тази работа щеше да заприлича на кофти филм.

Когато се обърна, тя плачеше.

— Не говори така, Орландо.

Той я прегърна, но същевременно беше ядосан. Защо той да я успокоява? Кой в края на краищата живееше с подписана смъртна присъда?

— Само ми вземи лекарствата. Онази приятната фармацевтка ще ни ги даде и ще ги добавим към кюпа. Моля те, Вивиан, нека просто си отидем вкъщи. Разправят, че било много важно пациентът да се чувства уютно. В тая тъпа болница никак няма да се чувствам уютно.

Вивиан избърса очи.

— Ще поговорим с баща ти.

Орландо се отпусна отново в инвалидната количка. Наистина се чувстваше доста зле, тресеше го и се движеше бавно. При всяко вдишване гърдите му клокочеха и той знаеше, че точно сега няма сили да се върне пеша през медицинския център „Краун хайтс“ до колата, а какво ли пък да върви до къщата им — на около километър през комплекса. Но проклет да е, ако се остави да го забият в тъпата им болница. Едно на ръка, че щяха да се опитат да не го допускат до мрежата — сестрите и докторите си бяха набили в главите някои идиотски идеи, — а точно сега не можеше да си позволи такъв риск.

Два пъти досега беше прекарвал пневмония и беше оцелял, макар че и двата пъти никак не му беше забавно. И все пак когато

Вивиан го затика по коридора към фармацевтичното отделение — ранчото на лепките, както го наричаше Орландо, — той не можа да се въздържи и се зачуди дали пак щеше да ходи сам. Може би предишния път вече го беше направил за последен път. Мисълта беше ужасна. Би трябвало да има някакъв начин да разбереш, че правиш нещо за последен път, за да можеш да го оцениш. Съобщение, което да върви пред погледа ти като по новините в мрежата: „Четиринайсетгодишният Орландо Гардинър от Сан Матео, Калифорния, току-що яде сладолед за последен път в живота си. Последният му смях се очаква по някое време следващата седмица.“

— За какво мислиш, Орландо? — попита го майка му.

Той само поклати глава.

Градът се възправяше пред него — златен, вълнуващ; невъзможно високите кули блещукаха със своя собствена вътрешна светлина. Единственото, което той наистина искаше, го чакаше там, сред този гъсталак от блясък. Пристъпи към него — една крачка, втора, — но сияйните кули се разлюляха и изчезнаха. Изведнъж го обгърна студен, мокър мрак. Отражение! Беше се у стремил към отражение във водата и сега се давеше, задъхваше се, изпълваше се с черна течност…

Седна, дъхът дереше дробовете му. Главата му беше като горещ балон.

— Шефе? — измърка Бийзъл в ъгъла и се отдели от входа си за зареждане.

Орландо махна с ръка — опитваше се да си поеме дъх. Тупна се по гърдите и се разкашля. Наведе се, усети как кръвта нахлува в пулсиращия му череп и плю в легенчето.

— Добре съм — изхриптя той, щом успя да си поеме дъх. — Не ми се говори. — Той напипа телематичния жак на масичката до леглото и го напъха в невроканюлата.

— Сигурен ли си, че си добре? Мога да събудя вашите.

— Да не си посмял. Просто… сънувах нещо.

Бийзъл, в чиито програми имаше съвсем малко информация за сънищата извън способността да намира литературни и научни справки, не поде темата.

— Търсиха те два пъти. Искаш ли да чуеш съобщенията? Орландо присви очи и се втренчи в часовника, горе вдясно в зрителното му поле — светещи сини цифри на фона на тъмните драперии.

— Към четири часът е. Кой ме е търсил?

— Фредерикс — и двата пъти.

— Гле'й ти!Добре, свържи ме.

Широкото лице на сима на Фредерикс се появи в прозореца — силно се прозяваше, ала въпреки това изглеждаше някак нервен.

— Абе, Гардино, мислех си, че няма да се обадиш тази вечер.

— Е, какво има? Не смяташ да ме изпързаляш, нали?

Фредерикс се поколеба. Орландо усети как стомахът му натежава като камък.

— Ами… вчера си поприказвах в училище с разни хора. Та те познават някакъв тип, дето го арестували, защото се промъкнал в някаква система на местните власти — направил го просто на майтап, ей така, за нищо, но те го изхвърлили от академията и го тикнали за три месеца в поправителен дом.

— Е, и? — Орландо намали звука на гласа си и отново се разкашля. Нямаше да се справи сам. Нямаше сили да се бори самичък — Фредерикс не го ли разбираше?

— Ами…, ами значи в момента правителството и големите клечки наистина не си поплюват. Искам да кажа, моментът е кофти да се бъзикаме с чужди системи, Орландо. Не искам да… нали разбираш, нашите…

Гласът на Фредерикс заглъхна, по волското му лице се изписа загриженост. За миг Орландо почувства, че го — или я — мрази.

— А кога моментът ще е добър? Чакай да позная… никога?

— Какво е това, Орландо? И преди те питах — защо този град или каквото там си видял, е чак толкова важен, да му се не види? Искам да кажа, подписал си да бачкаш за някаква конструкторска компания години наред само за да можеш да се приближиш малко повече до това нещо.

Орландо се разсмя горчиво — „Индиго механизми" имаше шанс той да работи за тях години наред толкова, колкото и да пусне кръв на билярдна топка. После гневът му изведнъж се изпари и след него остана празнота като вакуум. Въпреки че родителите му бяха само на няколко метра от него, а приятелят му — отсреща на линията, тук, в тъмната си стая, той изведнъж се почувства съвършено, абсолютно сам.

— Не мога да ти обясня — тихо рече той. — Не мога.

Фредерикс се втренчи в него.

— Опитай…

— Аз… — пое си той дъх и изсумтя. Когато ставаше въпрос за това, наистина нямаше как да обясни. — Сънувам. През цялото време сънувам града. И… и в сънищата си знам, че там има нещо, нещо важно, което трябва да открия. — Отново болезнено си пое дъх. — Трябва.

— Но защо? И дори ако ти…, ако наистина трябва да откриеш

това място, за какво си се разбързал толкова? Току-що ни изхвърлиха от оная Дървесна къща — не е ли редно да почакаме малко?

— Не мога да чакам — и щом го каза, разбра, че ако Фредерикс го попиита, ще му обясни всичко. Думите висяха във въздуха и той сякаш ги виждаше, като че ли сияеха в нощния мрак като цифрите на часовник.

— Не можеш да чакаш ли? — бавно попита Фредерикс. Усещаше нещо.

— Аз… аз няма да живея още дълго. — Беше все едно да се съличаш пред хора — страшничко, ала после усещаш някаква хладна свобода. — Общо взето, умирам. — Мълчанието се проточи толкова много, че ако Орландо не виждаше сима на приятеля си, би помислил, че той се е изключил. — О, хайде де, кажи нещо.

— Орландо, аз… О, Боже, наистина ли?

— Наистина. Не е кой знае какво — искам да кажа, знам го отдавна. Роден съм с… ами генетично заболяване. Нарича се прогерия. Може да си го чувал, да си гледал някой научнопопулярен филм…

Фредерикс не каза нищо.

Орландо пак се задъха. Мълчанието висеше — невидима, болезнена връзка между две спални, разделени от почти пет хиляди километра.

— Прогерия — повтори най-накрая Орландо. — Означава, че остаряваш, докато си още млад.

— Остаряваш ли? Как така остаряваш?

— По всякакъв начин, за който можеш да се сетиш. Пада ти косата, мускулите ти се съсухрят, целият се сбръчкваш, измършавяваш и после умираш от инфаркт или пневмония… или от някоя друга старческа болест. Повечето от нас не издаянват дори до осемнайсет години. — Той се опита да се засмее. — Повечето от нас ли? То ние в целия свят едва ли надхвърляме двайсетина души. Предполагам, че би трябвало да се дуя.

— Не… не знам какво да кажа. Няма ли лекарство?

— То няма и много за казване, Фредерикс, стари ми приятелю. Лекарство ли? Да бе, колкото има лекарство против остаряване. Искам да кажа, че могат малко да го забавят, което е единствената причина да съм още жив — болните от прогерия изобщо рядко прехвърлят двайсетака. — Орландо преглътна. Ето, беше казал всичко. И беше твърде късно да си вземе думите назад. — Е, сега и ти знаеш моята малка мръсна тайна.

— И ти изглеждаш…

— Аха. Точно толкова зле, колкото можеш да си представиш.

Хайде, стига сме говорили за това. — Главата го болеше още повече, туптеше така, сякаш някой я беше стиснал в горещ юмрук. Изведнъж му се прииска да плаче, но не би си го позволил, макар че прикриващият го сим, който изглеждаше нормално и не беше болен от прогерия, щеше да скрие това от Фредерикс. — Хайде… хайде просто да го зарежем, става ли?

— Орландо, толкова съжалявам.

— Да, животът е тежък. Но поне докато съм включен, искам да съм нормално момче — също както и ти. Надявам се на Коледа да се изпълни поне едно от нашите желания, Пинокио.

— Не говори така, Орландо. Все едно не говориш ти.

— Виж, уморен съм и не ми е добре. Трябва да си взема лекарствата. Знаеш кога е срещата ми с ония мъници. Ако искаш да дойдеш, ела.

И той прекъсна връзката.

Кристабел размаха ръка. Светлинният лъч изскочи от официалния часовник на екипажа на чичо Джингъл в джунглата и прожектира цифрите на тавана. Кристабел размаха ръка пред очите на чичо Джингъл — бързаше, преди записаният му глас да изкрещи колко е часът. Сега й трябваше само тихата част.

Там пишеше — 00:13. Имаше още много време. Кристабел въздъхна. Беше като сутринта на Коледа, само дето беше по-страшно. Размаха ръка пред лъча, цифрите изчезнаха и стаята отново потъна в мрак.

Чу гласа на майка си от дневната — говореше нещо за колата. Баща й отвърна с боботещ, жалостив глас и тя не можа да схване нито дума. Кристабел се сви и издърпа одеялото до брадичката си. Когато слушаше гласовете на родителите си, докато беше в леглото, обикновено усещаше сигурност, топлина и уют, но точно сега те само я плашеха. Ами ако не си легнеха чак до 02:00? Какво щеше да прави?

Баща й каза още нещо, което тя не можа да чуе, а майка й отговори. Кристабел издърпа възглавницата над главата си и се опита да си спомни думите от песента на принц Пикапик в Града на видрите.

В първия миг не разбра къде се намира. Сънуваше, че чичо Джингъл гони принц Пикапик, защото принцът видра би трябвало да е на училище. Чичо Джингъл се усмихваше с широката си налудничава усмивка и се приближаваше все повече и повече към Пикапик, а Кристабел тичаше към него и се опитваше да му обясни, че принц Пикапик е животно и следователно не му се налага да ходи на училище. Но без значение колко дълго тичаше,

тя не можеше да се приближи до него, а усмивката на чичо Джингъл беше толкова широка, зъбите му — толкова бели…

Първо беше много тъмно, после не беше. Една светлина ту святкаше, ту угасваше. Кристабел се претърколи в леглото. Светлината идваше от Приказните очила на килима до гардероба й. Стъклата примигваха, след това угаснаха един — два пъти и тогава тя си спомни.

Надигна се в леглото — сърцето й тупкаше ли, тупкаше. Беше заспала! Точно когато не искаше! Махна над часовника и цифрите изникнаха на тавана: 02:43. Късно!

Кристабел отметна завивките, измъкна се от леглото и посегна към Приказните очила.

— Значи искаш да знаеш колко е часът? — кресна чичо Джингъл. Одеялото, което случайно беше паднало върху устата му, заглушаваше гласа му, но той пак й прозвуча като най-силния звук, който някога беше чувала. Кристабел изпищя, дръпна одеялото и размаха ръце пред очите му, преди да изкрещи колко е часът. Приклекна в мрака и се ослуша — очакваше всеки миг да чуе как майка й и баща й стават. Тишина.

Изчака още малко просто за да се увери, после пропълзя по пода до мигащите очила. Сложи си ги и видя думите „КРИСТАБЕЛ, ИМАМ НУЖДА ОТ ТЕБЕ“, които се повтаряха отново и отново. Включи и изключи очилата, както господин Селърс й беше казал да направи последния път, но думите „КРИСТАБЕЛ, ИМАМ НУЖДА ОТ ТЕБЕ“ продължаваха да се нижат пред очите й. Тя се облече и се обу — дрехите и обувките беше скрила под леглото, — извади палтото си от гардероба, бавно, за да не се разтракат закачалките, отвори вратата на спалнята и излезе на пръсти в коридора. Вратата на родителите й беше открехната и Кристабел мина покрай нея възможно най-тихичко. Баща й хъркаше — шшшхххх, хъррр, шшшхххх, хъррр — също като господин Дедиуайнър. Мама не издаваше никакъв звук, но Кристабел беше сигурна, че я вижда — спяща буца от другата страна на татко. Смешно беше колко различна е къщата нощем, на тъмно. Изглеждаше по-голяма и много-много по-страшна, сякаш когато всички си легнеха, тя се превръщаше в съвсем друга къща. Ами ако някакви непознати живееха в къщата й, зачуди се тя изведнъж, цяло семейство, обаче нощни хора, които се прибират чак след като Кристабел и нейните майка и татко си легнат? Ужасна мисъл.

Нещо прошумоля и тупна. Тя толкова се уплаши, че я полазиха студени тръпки. Замръзна на място като зайчето, което беше видяла в един филм за дивата природа, докато ястребът кръжеше горе в небето. За миг дори си помисли, че сигурно са

нощните хора, че някакъв грамадански мъж, ядосан татко — но не нейният татко — може изведнъж да изскочи от някой тъмен ъгъл и да кресне:

— Кое е това лошо момиченце?

Но после пак чу шума и разбра, че просто вятърът клати капаците на прозореца. Пое си дълбоко дъх и се втурна през ширналата се всекидневна.

Когато се добра до кухнята, където през прозорците светеше улична лампа и всичко изглеждаше смешно, като разтеглено, трябваше да спре и да се замисли усилено, за да си спомни кода на алармата: мама я беше научила, така че да може да влезе, когато е много-много спешно. Кристабел знаеше, че да излезе в 02:43 през нощта, не е точно много-много спешният случай, който имаше предвид майка й — всъщност това беше кажи-речи най-лошото лошо нещо, което Кристабел можеше да си представи, че прави, — но беше обещала на господин Селърс, така че нямаше как. Но ако дойдеха някакви лоши хора точно когато алармата е изключена и хванеха и вържеха мама и татко? Тя щеше да е виновна.

Въведе кода и постави дланта си на пластината. Светлината отгоре се промени от червена на зелена. Кристабел отвори вратата, после реши пак да включи алармата, за да не могат да влязат крадци. След това пристъпи навън, на студения вятър.

Улицата беше пуста — денем никога не беше толкова пуста. Дърветата размахваха клони, сякаш бяха ядосани, и никоя къща не светеше. Тя се поколеба. Беше страшно, но по някакъв начин беше и прекрасно, вълнуващо и голямо, сякаш цялата база беше играчка, предназначена само за нея. Закопча внимателно палтото си, после притича през полянката и леко се подхлъзна на мократа трева. Кристабел прекоси улицата възможно най-бързо, защото вече закъсняваше. Щом отмина уличната лампа, сянката й беше огромна, а след това се скъсяваше все повече и повече, докато се появи отново пак толкова огромна, но зад нея, щом стигна до следващата лампа. Зави по „Уиндикот“, после — по „Стилуел“, краката й шляпаха — шляп-шляп-шляп! — по тротоара. Някъде излая куче. Тя скочи от тротоара право насред платното, смаяна, че може да върви по него, без да й се налага да се оглежда за коли. Нощем всичко беше друго!

От „Стилуел“ зави по „Редланд“. Вече се задъхваше, така че под старите високи дървета на „Редланд“ вече не тичаше, а крачеше бързо. Не видя къщата на господин Селърс да свети и за миг се зачуди дали не е объркала нещо, дали не е забравила нещо, което той й е казал. След това се сети как Приказните очила отново и отново изписваха името й и се уплаши. Пак се

затича.

Верандата на господин Селърс беше тъмна, а растенията му изглеждаха по-големи, по-гъсти и по-странни от всякога. Почука, ала никой не отговори. За миг й се прииска да побегне към къщи, но вратата се отвори и хрипливият глас на господин Селърс се разнесе отвътре.

— Кристабел? Чудех се дали ще успееш да се измъкнеш. Влизай.

Господин Селърс беше в инвалидната си количка, ш я беше изкарал от всекидневната в коридора и протягаше трепереща ръка към нея.

— Не мога да ти опиша колко съм ти благодарен. Ела тук, сгрей се малко на печката. О, и сложи ей това, става ли? — Той извади чифт тънки, разтегливи ръкавици и и ги подаде. Докато тя се мъчеше да си ги сложи, той отново извъртя количката си към всекидневната. — Няма смисъл да оставяш отпечатъци. Вече всичко съм почистил. Ама и аз какво съм се разприказвал! Замръзваш ли, Кристабел? Навън е студено.

— Заспах. Опитах се да не заспивам, но не можах.

— Няма нищо. Имаме много време, преди да започне да се съмва. И ни остана съвсем малко работа.

Във всекидневната на малката масичка имаше чаша мляко и чиния с три бисквити. Господин Селърс й ги посочи и се усмихна със смешната си крива усмивка.

— Почвай ги, ще ти трябват сили.

— Хубаво тогава — каза той, докато тя преглъщаше последната хапка от последната бисквитка. — Мисля, че това е всичко. Разбираш ли какво трябва да направиш? Наистина ли разбираш?

Тъй като устата й беше пълна, тя само кимна.

— Сега, трябва да го направиш само така, както ти казах. Това е много опасно. Кристабел, ако те наранят, не бих могъл да го понеса. Всъщност, ако имаше някакъв друг начин, никога не бих те въвлякъл във всичко това.

— Но аз съм ваша приятелка — каза тя, докато дъвчеше.

— Да и затова. Приятелите не се възползват от приятелството. Но това е наистина най-важното нещо, Кристабел. Ако само можеше да разбереш колко е важно… — Той млъкна. За момент тя си помисли, че може да е заспал, но жълтеникавите му очи пак се отвориха. — А! Почти бях забравил — порови той в джоба на халата си. — За тебе са.

Тя се взря в тях — не беше сигурна какво да каже.

— Но аз вече имам Приказни слънчеви очила.

— Не и такива. Трябва да вземеш тези вкъщи със себе си,

когато свършим, и после да гледаш да се отървеш от другия чифт — хвърли ги някъде, където никой никога няма да ги намери. Иначе родителите ти ще искат да знаят защо имаш два чифта.

— Тези различни ли са?

Изглеждаха съвсем същите, откъдето и да ги погледнеш. Сложи си ги, но те се държаха точно като другия чифт.

— Ще видиш по-късно. Всъщност утре. Сложи си ги, след като се приберeш вкъщи от училище — в колко часа? В два ли?

Тя кимна.

— Хиляда и четиристотин часът, както казва татко.

— Добре. Сега трябва да се захващаме за работа. Но първо би ли измила тази чаша и чинията? Просто предпазна мярка — знам, че си сложи ръкавиците, но не искам да оставяме и никакви други следи, ако не е необходимо.

Когато изми чинията и чашата и ги сложи в бюфета, Кристабел откри господин Селърс в хола. Седеше толкова кротко със смешната си глава и дребното тяло, че приличаше на кукла.

— Е — каза той, — време е да вървим. Знаеш ли, тази къща ще ми липсва. Затвор е, вярно, но все пак съвсем приемлив.

Тя не знаеше какво означава по-дългата дума, така че просто се изправи.

— Ела — каза той. — В задния двор.

Кристабел трябваше да хвърли няколко клона, които вятърът беше съборил, преди да успее да помогне на господин Селърс да слезе по рампата. Уж имаше достатъчно светлина от уличната лампа, за да се вижда, но все още беше много тъмно. Растенията бяха навсякъде, дори насред полянката и в пространствата между плочките — Кристабел си помисли, че всичко изглежда така, сякаш никой не е идвал да свърши някаква работа в градината от много време. Вятърът все още духаше силно, мократа трева я удряше по глезените, докато буташе господин Селърс по поляната. Спряха в дъното ѝ. Над тревата там висеше въже, чиито краища висяха от смешно метално нещо на клона на голям дъб.

— Тук е — и той посочи към земята. — Просто вдигни тревата и я отмести. Точно така. Сега и другата страна.

Тревата в края на поляната се нави — точно както майка ѝ навиваше килима в трапезарията, преди да се захване с лъскането на пода. Насред пръстта, която сега се виждаше, имаше стара метална плоча с две дупки. Господин Селърс вдигна метален прът, който лежеше в края на пътеката, напъха го в една от дупките, после го свърза към ръчката на количката си и измъкна плочата, която падна на поляната с меко думкане.

— Сега първо аз, после количката — каза той. — На път си да

изучиш принципа на скрипеца, Кристабел. Използвах го, за да смъкна вече много неща, но с твоята помощ ще ми е много по-лесно.

Той дръпна въжето, за да вдигне съсухреното си тяло от количката, после го завърза на примка под мишниците си и с помощта на Кристабел се придвижи към дупката. Тя го държеше да не падне настрани, докато той бавно оставяше въжето да се плъзга между пръстите му. Измина съвсем малко разстояние, преди въжето да спре да мърда.

— Видя ли? Не е далече.

Тя се надвеси над кладенеца. Смешно малко квадратно фенерче лежеше на пода на циментовия тунел и хвърляше червена светлина върху всичко. Господин Селърс седеше до него на пода, краката му бяха свити. Ако тя имаше чадър, можеше да се протегне надолу и да го убоде. Той разхлаби въжето около кръста си и се освободи от него, без да развързва възела.

— Да се надяваме, че аз съм единственият човек, който знае за това — и устните му се разляха в усмивка. — Тези тунели за спешни случаи не са използвани от петдесет години. Това е още преди да са били родени дори майка ти и баща ти. Сега количката — и метна примката на въжето към Кристабел. — Ще ти кажа как да го държиш. Когато тя прикрепи въжето, господин Селърс дръпна силно. Малкото метално нещо на дървото изскърца, но в началото количката не помръдна. Кристабел я бутна, но тя само се търколи настрани. Господин Селърс дръпна отново, но този път се надигна от пода така, че цялата му тежест да падне върху въжето. Клонът се огъна, ала количката се издигна съвсем малко над земята. Кристабел я насочи към дупката, след което господин Селърс остави въжето меко да се плъзне между пръстите му и количката се удари о пода на тунела. Господин Селърс се отпусна в количката, после върза двата края на въжето към облегалките й и каза:

— Отдръпни се, Кристабел.

Щом тя го стори, той отпусна пръсти върху облегалката и количката тръгна. Когато въжето се изопна, клонът се огъна съвсем. Господин Селърс замърда пръстите си малко по-бързо. Дъното на количката му изглеждаше като залепнало за пода на тунела и за първи път тя издаде тих звук като мъркане на котка. Нещо направи пук! Клонът отскочи и въжето падна в тунела.

— А, хубаво. Скрипецът слезе с него. Това беше единственото нещо, за което още се притеснявах. Господин Селърс вдигна поглед към нея. На червеникавата светлина изглеждаше като нещо от призрачната къща за Вси светии по мрежата. — Оттук ще се оправя — усмихна се той. Сви едната си ръка пред себе си и

сведе глава, сякаш тя беше кралицата на видрите. — „Ние които все още се трудим… Уморени от световните империи, ние ти се покланяме…“ Пак Йейтс. Сега не забравяй да сложиш новите си Приказни очила след училище. И помни — много внимавай за коли. — Той се засмя. — Най-сетне смятам да извлека някаква полза от това. — Лицето му стана сериозно и той предупредително вдигна пръст. — Внимавай много, много. Направи всичко точно както ти казах. Можеш ли да си спомниш цялото стихотворение?

Кристабел кимна.

— Добре. Не забравяй да почакаш, докато изгасят уличното осветление. — Той поклати глава. — И като си помисля как се стигна дотук — че трябваше насила да ме докарат до такъв край! Ти си моят партньор в престъплението, Кристабел. Някой ден се надявам да мога да ти обясня колко важни неща правиш — и вдигна уродливата си ръка. — Бъди послушна. Внимавай!

— Няма ли да ви е страх там долу?

— Не. Може да не стигна много далече, но ще съм свободен — и това е повече, отколкото можех да кажа дълго време. Сега върви, малка Кристабел. Все пак скоро трябва да се приберем вкъщи.

Тя му махна за сбогом. После, докато господин Селърс й помагаше отдолу, придърпа металната плоча пак над дупката, разгъна тревата и я нагласи на мястото й.

Та ето първо що да сториш ти: под мивката сапуна пак сложи…

Отнесе сапуна със себе си в къщата и го сложи под мивката — точно както в стихотворението, на което я беше научил господин Селърс. Продължаваше да си повтаря римичките отново и отново — имаше толкова неща, за които да мисли, че се страхуваше да не сбърка нещо.

Купчината мръсни, миризливи дрехи се намираха в легена под мивката точно както й беше казал старецът. Измъкна ги, както и малкото пластмасово нещо до тях, после мина през другата кухненска врата и влезе в гаража. Там имаше достатъчно светлина, идваща през прозореца над вратата, за да види колата, кадилака на господин Селърс, скрит в сенките като огромно животно. Много й се искаше да включи осветлението точно както й се искаше и в кухнята — след като господин Селърс си беше отишъл, къщата изглеждаше още по-мрачна и странна от нейната, — но стихотворението не позволяваше:

… и да не палиш даже светлинка.

Помисли си, че трябва да бъде смела, и се сети за продължението:

Гаражната врата сега ще трябва да отвориш — ключът до кухнята, да знаеш, ще го стори…

Когато протегна ръка пред сензора на вратата на кухнята, гаражната врата се плъзна нагоре на безшумни ролки. Иззад сенчестата грамада на колата можеше да види под уличната лампа пътя чак до края на „Бийкмън корт“.

Кристабел заобиколи колата, като си рецитираше стихотворението на господин Селърс. На минаване покрай вратата за пътника видя вътре нещо, прегърбено на шофьорското място. То толкова много я изплаши, че тя едва не извика, макар веднага след това да различи, че това е само голяма пластмасова торба. Но дори и така, дори да беше само торба, тя не й хареса. Забърза към задницата на кадилака.

А после намери и малката вратица, която пък зад номер четири е скрита…

Номер четири беше на табелата с номера на колата. Дръпна крайчето й и цялата табела се смъкна. Зад нея имаше място, където в колата можеш да сложиш нещо — беше старовремска кола, както веднъж й беше обяснил господин Селърс, и не работеше нито на ток, нито на пара. Обаче беше й казал още, че колата е била в гаража, когато се е преместил в къщата. Но господин Селърс се държеше винаги така, все едно колата е негова, и се гордееше с нея.

Развви капака, после разгъна дебелата дреха, пъхна единия й край в дупката и я набута, колкото можеше. Докато го правеше, уличната лампа зад нея изведнъж угасна. Стана толкова тъмно — сякаш всички лампи на света бяха угаснали изведнъж.

Кристабел задържа дъха си. Можеше да види дълбокото, дълбокото синьо небе и звездите през отворената врата на гаража, така че не беше толкова страшно, колкото си бе помислила първоначално. А и господин Селърс й беше казал, че това ще се случи, пък и тя почти беше приключила специалната си задача.

Отстъпи крачка назад от дрехата, вдигна малката пластмасова тубичка и натисна бутона. Изскочи искра. Въпреки че го беше очаквала, тя се стресна и изпусна пластмасовия предмет, който изтрополи по пода на гаража и се изгуби някъде. На пода нямаше нищо освен сенки — плътни и черни. Тя не можеше да види нищо.

В гърдите сърцето й направи „туп-туп“, сякаш в нея беше хваната птица в капан, която се опитва да се освободи. Ами ако беше загубила пластмасовата тубичка? Господин Селърс щеше да си има неприятности — беше й казал, че това е много-много важно, — а може и тя да си имаше неприятности, и мама и татко

толкова щяха да се ядосат, а и можеха да затворят господин Селърс. Кристабел клекна и взе да я търси. Веднага напипа нещо сухо и пукащо. Пак едва не извика, но макар наистина да я беше страх какво ли можеше да има на пода (паяци, червеи, змии, още паяци, скелети като в призрачната къща), трябваше да продължи да търси тубичката, просто трябваше. Господин Селърс й беше казал да го направи, когато изгасне уличната лампа. Той беше казал! Кристабел се разплака.

Най-сетне, след много време, усети меката пластмаса под пръстите си. С подсмърчане се изправи, после пак намери опипом пътя до колата. Държеше предмета далеч от себе си, така че да не се уплаши, когато натисне бутона. Искрата изскочи и се превърна в огън. Тя хвана края на дрехата — внимателно, точно както беше казал господин Селърс — и я поднесе към огъня. Дрехата се запали — слаб огън, само малко синьо ръбче, което пушеше. Натика ръкавиците си в дупката, за да не позволи на табелата с номера да се затвори, после издърпа горящия край на дрехата колкото можа понадалеч от колата, без да я смъкне цялата на пода. Бързо излезе от гаража, като си повтаряше последната част от стихотворението — отчасти за да е сигурна, че помни, отчасти защото наистина я беше страх. Отвън натисна бутона на стената и гаражната врата изсъска надолу.

Сега, след като беше свършила почти всичко, Кристабел се обърна и затича нагоре по „Редланд“ колкото можеше по-бързо. Всички къщи бяха тъмни, но сега бяха угаснали и всички улични лампи, така че, докато тичаше, само звездната светлина й показваше пътя. Когато зави зад ъгъла и забърза надолу по „Стилуел“, хвърли пластмасовото нещо, което правеше искри, в някакви храсти. И после, щом стигна до полянката пред собствената си къща, уличните лампи изведнъж пак засветиха. Забърза към предната врата.

Кристабел беше забравила за алармата. Когато отвори вратата, говорителите из цялата къща запищяха и толкова я уплашиха, че тя едва не се напишка. Над ужасния звук чу виковете на баща си. Ужасена се затича с всичка сила и влезе в спалнята си точно преди вратата на родителите й да се отвори с трясък. Сваляше палтото, обувките и дрехите си и се молеше да не влязат. Точно си беше облякла пижамата, когато майка й се втурна в стаята.

— Кристабел? Добре ли си? Не се плаши — алармата е, но мисля, че се е включила случайно.

— Според мене сигурно токът е спирал — извика баща й от хола долу. — Всичките стенни екрани са изключили, а часовникът ми е с почти един час напред от кухненския. Сигурно

токът е включил алармата, когато е дошъл.

Майка й точно беше завила Кристабел в леглото и тя се свиваше под завивките с усещането, че сърцето й тупка вече по-бавно, когато пламъкът най-сетне стигна до резервоара на кадилака на господин Селърс. Гърмът беше такъв, все едно сам Господ бе плеснал с ръце — изби прозорците на километри и събуди почти всички в базата. Кристабел изпищя.

Майка й се върна в спалнята и този път седна до нея в тъмното, галеше я по врата и й говореше, че всичко е наред, че е газопроводът или нещо такова, че е много-много далече. Кристабел се сгуши до корема на майка си — усещаше се толкова преизпълнена с тайни, че сякаш и тя можеше да избухне. По короните на дърветата отвън проблясваше светлина, когато пожарните коли преминаваха бързо покрай тях — ии-уу, ии-уу, ии-уу…

— Хей, земеделецо, в дома ти има много отрязани глави — изкоментира Зуни.

Малки жълти маймунки усърдно пренареждаха декора на Орландовото обиталище. Две от тях добавяха умопомрачителни, недодялано изработени мустаци на отрязаната глава на Черния принц елф, а пет — шест други превръщаха тялото на Червея от кулата Морсин в прозрачен улей; докато Орландо ги наблюдаваше, малка бананова маймунка се плъзна по корема му между камарата ценни животински трофеи на Таргор.

— Отрязани глави? О, да. Прекарвах много време в средните земи. Знаеш ли това?

— Досада — произнесе Зуни. — Убиваш чудовища, търсиш съкровища, трупаш бонуси. Дрън-мрън-брън.

Всъщност Орландо не можеше да спори. Обърна се да погледне други две маймунки, превръщащи историческите сцени от Карагорумския гоблен в процесия от рисувани змии, които се чукат. Намръщи се. Притесняваше го не толкова темпераментният вандализъм — старият декор му беше втръснал достатъчно, — колкото очевидната лесnота, с която ужасното племе беше преминало през охранителната му програма. На група инженери например от „Индиго“ това би им отнело цял следобед, а малките идиотчета го бяха свършили за минути. Изведнъж разбра как трябва да са се чувствали родителите му, когато се беше опитал да им обясни какво прави в мрежата.

Бийзъл се появи от една дупка в тавана и веднага беше нападнат от рояк мини-маймуни.

— Ако не разкараш тия неща — предупреди агентът, — ще ги

разкарам аз.

— Моля. Бих искал да видя как ще се справиш.

Бийзъл сви в стегнат възел краката си, за да ги предпази от маймуните мародери.

— Фредерикс иска разрешение да влезе. Орландо усети как в него се разлива топлина.

— Да, разбира се. Пусни го… я… пусни го вътре. — Очевидно трябваше да си уточни родовете. Ако Фредерикс искаше да се отнасят с него като с момче, значи е момче. Точно като в доброто старо време. Поне донякъде.

Фредерикс се вмъкна и върху него веднага се нахвърлиха летящи жълти създания. Орландо го огледа, докато той инстинктивно размахваше ръце, за да разчисти зрителното си поле — можеше да ги направи прозрачни, ако се беше сетил, тъй като познаваше капацитета на Орландовото обиталище почти толкова добре, колкото и създателя му. Мускулите на Фредериксовия сим не бяха толкова импозантни. След като беше научил за болестта на Орландо, може да си бе помислил, че здравенячестият му вид е неуместен.

— Маймунос хвъркатос! — извика един от племето, жужейки пред лицето на Фредерикс. — Ние върховно на татенце културен клуб! Пляс-пляс опашките!

— Боже, Орландо, те това е купон — изръмжа Фредерикс и отпъди едно малко маймунче, клатещо се пред симулираното му ухо. — Страхотно се радвам, че не го пропуснах.

— Да. И аз се радвам, че не го пропусна.

Настъпи неловка тишина — ако не се брои бърборещото и неспирно жужащо племе, — после Орландо плесна с ръце. Жълтият облак се пръсна на маймунски частици, които се разположиха върху разни виртуални повърхности.

— Момчета, искам да ви помоля за една услуга. — Опитваше се да изглежда като човек, на когото тълпа роднински дечица наистина биха помогнали. — Наистина много се нуждая от помощ.

— Ти плати нас? — извикаха някои маймунки. — Туй-онуй за купон? Играчки и механика?

Но Каспар им изшътка — Орландо започваше да разпознава някои от тях по гласовете.

— От каква услуга се нуждаеш?

— Опитвам се да открия някого. Името му е Мелхиор и има нещо общо с Дървесната къща. Той или тя — или може би повече от едно лице — е изработил софтуер — нещо за червен грифон в сим-света на средните земи.

— Мелхиор? — Зуни се носеше из въздуха като малка фея,

която се чувства съвсем като у дома си. — Лесно! Куче, куче, куче!

— И приятели на кученцето! — каза друга маймунка.

— Чакайте малко. Какво искате да кажете?

— Това е малко като да говориш с овесените си ядки — обади се Фредерикс. — Зарежи ги, Орландо.

— Задръж. Зуни, „Кучето“ човек ли е?

Малката маймунка се завъртя.

— Не, не, не човек — старо! Милиони години!

Каспар пак изшътка на по-младата част от племето.

— Той е старец. Наричаме го Куче. Живее в кьошето с паяжините. — По-стар от скалите! — извика една маймунка.

— По-стар от чичо Джингъл! — изкиска се друга. — Стаааар.

Орландо с мъка успя да схване, че някакъв старец на име нещо като „Синьо Куче плюс Нике“, или просто „Куче“, има местенце на хълма на основателите в Дървесната къща и заедно с неколцина други навремето е създавал схеми под псевдонима Мелхиор.

— Направил взривяващ бутон — с удоволствие си спомни Зуни. — Слагаш го на нечия глава, натискаш — бууууууум!

Орландо се надяваше, че тя говори за нещо, случило се със симове, а не с истински хора.

— Можете ли да ни върнете в Дървесната къща, за да поговорим с него?

— Уф! — каза Зуни. — Още по-добре. Ти види него, той види тебе.

— Веднага ще се свържем с него — обясни Каспар. — Кучето обича ужасното племе. Винаги казва: „Точно от това имах нужда!“, когато му отидем на гости, за да играем на забавни игрички.

Маймуните изведнъж се превърнаха в жълт циклон, завъртяха се толкова бързо, че се размазаха като топящо се масло, после изчезнаха.

Орландо се наслаждаваше на тишината. Главата му започваше да пулсира — лека трескава болка. Фредерикс стана, плъзна се към вандалската пирамида от трофеи и спря пред Черния принц елф.

— На Дитер Кабо това би му харесало.

— Не обвинявай мене, обвинявай Мемориалното общество на ценителите на изкуството „Тарзан“.

Фредерикс се плъзна обратно.

— Значи мислиш, че тези микро-изроди ще ти помогнат да намериш нещо, което си виждал насън? Орландо, напоследък чувал ли си се какви ги говориш?

— Ще тръгна по всяка следа, до която се добера.

— Да, забелязах. — Приятелят му се поколеба. — Как се чувстваш?

— Не започвай пак. Нищо не трябваше да ти казвам.

Фредерикс въздъхна, но преди да успее да добави нещо, една стена на обиталището стана пропусклива и през нея нахлу сонм маймунки.

— Хайде! — извика една. — Сега идва бързо-бързо-бързо!

— Какво има? — Орландо не можа да схване нищо от брътвежите на племето. — Какво?

— Намерили Куче — измърка Зуни в ухото му. Носеше се точно над лявото му рамо. — Той има голяма тайна. Силна линия, пробив плюс, всички цветове! Тръгвай с мене!

— Кучето прави нещо — обясни Каспар в другото му ухо. — Нещо, което се опитва да скрие. Голяма тайна, но никой не е глупак в ужасното племе!

Орландо не можа да не си помисли за анимационното филмче, което веднъж беше гледал — мъж, на едното му рамо се мотае дявол, а на другото — ангел, и всеки се опитва да го придърпа към себе си. Ами ако чуваш само гласове на неконтролируема анархия в двете си уши?

— За какво говорите? Каква тайна? Какъв пробив?

— Голяма дупка за някъде. Хайде! Ще те вмъкнем! — Зуни звънтеше в ухото му като земна пчела. — Изненадаме Куче! Смях и писък, смях и писък!

— Ужасно племе голямо с мрежа-яздещ екипаж! — извика друга. — Килохана! Затегнете коланите!

— По-бавно! — трепна Орландо. Трескавото главоболие изведнъж беше станало ужасно и той не искаше да го препират. Но беше твърде късно за каквато и да било възможност за консултации — маймуните бяха в настроение за „пълен напред“. Фредерикс се разлюля и изчезна, погълнат от нещо, което само ужасното племе знаеше. Цялото обиталище започна да се върти като няколко различни бои, изсипани едновременно в канала.

— По дяволите, чакайте малко…! — извика Орландо, но викаше в празното и изсъска като сляп сигнал, когато помъкнаха и него.

Заля го мрак. Падаше, летеше, разкъсваше се в различни посоки. Пукането в ушите му ставаше все по-силно, докато зарева като двигателите на междупланетен кораб.

— Дръж се, Земеделецо! — щастливо надвика грохота Зуни някъде в мрака. Гласът беше безгрижен; или това неприятно преживяване си беше само негово, или тези луди деца просто бяха свикнали? Усещането, че го дърпат, нарасна, сякаш беше

разтегнат до нишка и го бяха изсмукали през сламка. Приличаше на някаква търкаляща се крайбрежна симулация, но сигурно трябваше да са между симулации… Орландо едва можеше да мисли. Май се движеше по-бързо, още по-бързо…

След това вселената колабира.

Всичко спря, сякаш нещо го беше сграбчило с гигантска ръка. Чу далечни писъци, тънки детски гласове — вече не бяха щастливи. Съвсем тихо, като иззад дебела врата, децата пищяха от ужас. Нещо ги беше хванало… беше хванало и Орландо.

Празнотата около него започна да се сгъстява — стегнат юмрук, който замрази мислите и сърцето му. Беше безпомощен, притиснат във волтовата дъга на бавен ток. Онази част от него, която можеше още да мисли, се бореше, но не успя да се освободи. Тъмнината беше тежка и го смазваше. Усещаше се плосък, пресован, докато беше захлупена и последната частица от него — като птица, заметната с дебело одеяло.

„Не искам да умирам! — Това нямаше смисъл, защото изобщо не можеше да измисли или да направи нещо, за да се пребори, но думите отново и отново отекваха в угасващия му ум. Всички възможни симулации на смъртоносни пътувания не бяха успели да го подготвят за това. — Не искам да умирам! Не искам… да умирам…

Не… искам…“

Учудващо, но мракът не беше безкраен.

Малка искра го измъкна от неизразимата празнота. Той се надигна към нея безпомощен и безволев, сякаш беше труп, извлечен от дълбините на река. Искрата се превърна в светло петно. След убийствената чернота то изглеждаше като невъзможен дар.

Когато той се приближи, светлината нарасна, струеше от всички ъгли, оставяше ярки следи по безкрайната плоча на нощта. Линиите образуваха квадрат; квадрата придоби дълбочина и стана куб, който после се превърна в нещо толкова земно, че Орландо за момент не можеше да го повярва. Носеше се сред празнотата, с всеки миг ставаше все по-голям, оказа се кабинет — проста стая с бюро и столове. Орландо не можеше да каже дали се издига към него или то се спуска, но кубът се разпростря и го обгради и тогава той усети как леденото вцепенение поотпуска хватката си.

„Това е сън. Аз сънувам. — Беше сигурен — и преди бе заспивал с включен жак, усещането беше същото. Трябва да е заради пневмонията — кошмар. Но защо не мога да се събудя?“

Стаята беше нещо като лекарски кабинет, но всичко вътре беше направено от сив бетон. Огромното бюро приличаше на

каменен саркофаг, на нещо, извадено от гробница. Зад бюрото седеше мъж — или поне Орландо си помисли, че е мъж: там, където трябваше да има лице висеше лъчиста празнота.

— Сънувам, нали? — попита той. Съществото зад бюрото май не чу въпроса.

— Защо искаш да дойдеш и да работиш за нас? Гласът беше висок, но успокоителен.

Абсолютно никога не би могъл да си представи такъв разговор.

— Аз… не искам да работя за никого. Искам да кажа аз съм просто дете.

В стената зад бюрото бавно се отвори врата и разкри въртяща се пушечносиня светлина. Нещо се движеше в този блясък — сянка с неопределима форма, която обаче го изпълни с ужас.

— Той те иска — каза блестящият персонаж. — Ще вземе всекиго — скучно му е, нали виждаш? Но при нас има малко завишени стандарти. Границата ни е доста тънка. Нищо лично.

— Още не мога да работя. Все още ходя на училище, нали разбирате?…

Това беше сън — трябваше да е сън. Или може би нещо по-лошо. Може би той умираше и умът му беше изплел тази последна фантазия.

Сянката в другата стая помръдна и светлината стана вълниста. Орландо можеше да чуе как диша — дълбоки, накъсани дихания, идващи от много далечно време. Сянката чакаше. Щеше да чака колкото е необходимо.

— Е, тогава предполагам, че можеш и да преминеш. — Фигурата зад бюрото посочи отворената врата и ужасното нещо отзад. — Ако не искаш да работиш тук, не трябваше да губиш скъпоценните ни приемни часове. Нещата точно сега са много ускорени — заради експанзията и сливането.

Хрипливото дишане стана по-силно. Орландо знаеше, че дори не иска да види кой издава този звук.

— Промених мнението си — каза припряно. — Извинете. Искам да работя тук. Има ли нещо общо с математиката?

Знаеше, че има добри оценки — нали точно това искаха възрастните? Добри оценки? Трябваше да поиска разрешение от майка си и баща си, за да напусне училище, но ако им кажеше за нещото в другата стая, те със сигурност…

Блестящата личност се изправи. Линията на раменете и студеният бял огън на безликото лице май изразяваха отказ. Толкова дълго ли беше спорил?

— Ела и ми дай ръката си — каза фигурата.

Без да разбира как, той се озова пред бюрото. Тя протегна

ръка, която гореше като фосфор, но без да отделя топлина. Същевременно Орландо усети студения въздух, нахлуващ от синята стая, който накара кожата му да настръхне и очите му да се насълзят. Орландо подаде ръката си.

— Трябва да помниш, че ще даваш най-доброто от себе си. — Когато фигурата улови ръката му, той усети такъв внезапен прилив на топлина, че чак го заболя. — Оценките ти са добри. Ще се възползваме.

— Не забравяйте Фредерикс — изведнъж си спомни той. — Аз го накарах да дойде — вината не е негова!

Нещото в стаята отзад нададе ужасен крясък — някакъв стенещ лай. Сянката му се придвижи, затъмни вратата и угаси кабинета, светлинния куб, замъгли дори блясъка на фигурата, която държеше ръката на Орландо. Той изкрещя от ужас и отстъпи, после отново започна да пада.

Падаше.

Залязващото слънце, потъващо зад маранята, обвила Калкута, сякаш подпалваше цялото небе. Оранжевото сияние се разливаше по хоризонта — разтопена светлина, на чийто фон се очертаваха фабричните комини, черни като въглен, като минарета от ада.

„Започна се — помисли си той. — Дори и небето го отразява. Танцът започна.“

Светецът се наведе и вдигна единственото си имущество от пясъка, после тръгна бавно покрай реката, за да го измие. Вече беше приключил с него, с тази последна връзка с илюзорния свят на Майя, но имаше обреди, които трябваше да се спазват. Трябваше да завърши всичко както трябва — така, както го беше започнал.

Приклекна в кафявата река — ръкав от делтата на могъщата Ганг — и усети как свещените й води го обливат, сгъстени от индустриалните и човешките отпадъци на Калкута. Кожата го сърбеше, гореше, ала той не бързаше. Напълни купата и отново изля водата, търкаше и остъргваше с дългите си пръсти всички вдлъбнатини, докато купата засия на умиращата слънчева светлина. Вдигна я пред себе си — зъбите бяха в шепата му — и си спомни деня, когато беше дошъл тук, за да се подготви, преди цели две години.

Никой не го беше безпокоил, докато ровеше из пепелта на мястото за кремиране. Дори и в съвременната Индийска федерация, в която пулсиращи електронни нерви пронизваха плътта на нация, стара и повяхнала като самото човечество, към агорите все още изпитваха суеверна почит. Местата за кремиране,

по които той и още неколцина предани на Шива Унищожителя все още ходеха като поклонници, потапяйки се в мръсотия и леш в търсенето на чистота, бяха отстъпени на тях — най-недосегаемите от недосегаемите. Онези, които вярваха, се радваха на доказателството, че старите времена не са си отишли съвсем. Други, които някога бяха вярвали, се извръщаха с виновно потръпване. А онези, които изобщо не бяха вярвали, си имаха по-интересни занимания от това, да се тревожат какво става из гноясалите купчини кокали покрай голямата мръсна река.

На този ден преди две години, когато беше съблякъл градските си дрехи толкова лесно и напълно, както змията се измъква от кожата си, внимателно бе преровил всяка купчина човешки кости. По-късно щеше да се върне при тях и да търси неизядена плът, защото слугите на Шива, освен че живеят с леш, ядат леш, но в този първи ден той търсеше нещо по-поносимо. Най-накрая го намери — липсваше само долната челюст — върху овъглените останки от гръден кош. За един ленив миг се зачуди какви ли сцени са гледали някога празните очни орбити, какви ли сълзи са проливали, какви ли мисли, надежди, мечти са живели в сега кухия череп. После си припомни първия урок от мястото за кремиране: всичко стига дотук, но това тук също е илюзия. Като смъртта, представлявана от безименния череп, беше цялата смърт на земята — така тя беше и не-смърт, а просто илюзия на материалния свят.

Той отново се съсредоточи и отнесе черепа до реката. Щом слънцето — също като слънцето днес — потънало и най-накрая изчезнало в маранята на запада — факла, угасена във вир с кална вода, — той намери остър камък и се захвана за работа. Първо допря върха на камъка в средата на челото — там, където живите носят знака пундара, — после издраска костта по цялата обиколка на черепа, по фронталната, темпоралната, оксипиталната кост — думи от предишния му живот, който той сега беше отхвърлил също толкова лесно, както бе съблякъл дрехите си. След като очерта кръга, стисна камъка откъм острия му край — който обаче не беше много остър — и започна да реже.

Въпреки цялото му търпение — беше прекарал първата си нощ, без да пали огън, гол и разтреперан, за да не изгуби концентрацията си — задачата не беше проста. Знаеше, че други като него избират череп, вече крехък от огъня, или пък вече разцепен, но като се замисли за крайните лишения, които го чакаха, не си позволи такъв лукс. И затова чак когато слънцето отново се появи на изток и превърна реката в розовочервеникава мед, той вдигна горната част на черепа и я хвърли.

После отнесе долу, при реката, останалата част — докосна свещените води за първи път, откакто беше дошъл. Макар че гърлото му гореше от жажда вече часове, той си позволи да гребне и да пие вода чак щом изстърга ръбовете на кухината в една плоска скала. И когато мръсните води на Майка Ганг потекоха в гърлото му и замениха жаждата с друг огън, го споходи велико прозрение.

„Господарю Шива — помисли си той, — отхвърлям примките на Майя. Чакам твоята музика.“

Сега, докато за последен път се взираше в купата, агори заговори. Гласът му, нечут от месеци, беше сух и слаб, но той говореше единствено на себе си.

— До ушите на господаря Шива стигнало, че в гората Тарагам живеят десет хиляди жреци еретици. Еретиците учели, че вселената е вечна, че душите нямат господар и че само свършването на работата е достатъчно за спасението. Шива решим да отиде сред тях и да ги научи, че грешат.

Той рекъл на Вишну Пазителя:

— Ела и ме придружи. Аз ще се скрия зад образа на йогин скиталец, а ти се престори на прекрасната съпруга на йогина и ще изобличим тези риши еретици.

И така двамата с Вишну се скрили под маски и тръгнали сред жреците в гората Тарагам.

Всички съпруги на жреците се изпълнили с болезнен копнеж по могъщия новодошъл йогин, а самите риши, всичките до един, се изпълнили с копнеж по жената на йогина. Всичко се объркало и сред жреците се възцарил голям смут. Най-накрая решили да прокълнат йогина и жена му, но нито една клетва не ги хванала.

И така, — жреците подготвили жертвен огън и с него призовали ужасен тигър, който се втурнал към Шива. Но Шива само се усмихнал нежно, после дръпнал кожата на тигъра с малкото си пръстче и я увил около себе си като шал.

Побеснелите риши призовали ужасна змия, огромна и отровна, но Шива пак се усмихнал, грабнал я и я провесил на врата си като гирлянда. Жреците не повярвали на очите си.

Най-накрая жреците докарали отвратително черно джудже с тояга, която можела да помита планини, но Шива само се разсмял, стъпил на гърба на джуджето и затанцувал. Танцът на Шива е източникът на вечното движение във вселената и тази гледка, както и великолепието на разтворилото се небе, изпълнила сърцата на жреците еретици със страхопочитание и ужас. Те се проснали на земята пред него, молейки за милост. Той им изтанцувал петте си танца — създаване, запазване, унищожаване, въплъщаване и освобождаване — и щом видели танца на Шива,

жреците се освободили от илюзията, станали предани нему, а грешките навеки били изгорени в душите им.

И така, щом Първопричината — понякога наричана „Ужасът“ и „Унищожителят“ — танцува в мрака, той съдържа в себе си едновременно и живота, и смъртта на всичко. Ето затова слугите му живеят по местата за кремиране, където азът и неговите мисли и дела изгарят и не остава нищо освен самия танцьор.

Когато млъкна, той наведе глава и затвори очи. След миг пусна купата на пясъка, после вдигна тежък камък и строши купата на парчета.

Слънцето се беше скрило и бе оставило след себе си само кървава лента от светлина, разстлана върху хоризонта отвъд града. Агори се изправи и тръгна през пепелта и дима към онова място сред тръстиките, където беше оставил куфарчето си преди двайсет и четири месеца, защитено от найлонова торба и завряно сред купчина камъни. Извади го от торбата, допря палец до ключалката и го отвори. За сетивата, привикнали вече само към миризмата на крематориум, миризмата, която се надигна от куфарчето, беше ухание на друг живот — на живот, който изглежда невъзможно по-различен. За миг остави загрубелите си пръсти да се насладят на почти невероятната мекота на одеждите, които го бяха чакали там през цялото това време, и се зачуди, че някога е носил подобни неща, без изобщо да се замисли. След това вдигна копринения вързоп и извади изпод него комуникатор в скъп кожен калъф. Отвори капака и прокара пръст по екрана. Той грейна и оживя — суперклипът му още беше зареден. Махна капачето на невроканюлата си и я обтри със спирт от джоба на куфарчето — имаше неща, за които дори и свещената вода на Майка Ганг не беше съвсем подходяща, — после освободи една фибервръзка отстрани на комуникатора и го включи.

След десет минути Нанди Парадиваш изключи фибервръзката и се изправи. Както и предчувстваше, съобщението го чакаше. Беше време да се действа.

Облече панталоните и ризата — усещаше мекото им докосване до кожата си. След това приседна на една скала, за да обуе обувките си. Мястото за кремиране го беше подготвило, но за да довърши пътуването си, трябваше да се върне в града. Следващата му работа изискваше достъп до сериозен вълнов обхват.

„Братството на Граала е извадило оръжията си, а сега и ние от Кръга ще извадим нашите. Музиката привлече и други — точно както си мислехме. И само бог Шива знае как ще свърши всичко

това.“

Затвори куфарчето си и тръгна по пясъчния бряг. Вече се беше стъмнило и светлините на града блещукаха пред него като гигантско колие върху тъмната гръд на Парвати, жената на Унищожителя.

— Започна се — каза на себе си. — Танцът започна.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ГРАДЪТ

… той извика и рече: падна, падна Вавилон, и всички идоли на боговете му лежат разбити на земята.

Книга на пророк Исаия, 21:9

ПЪРВА ГЛАВА
СЪНЯТ НА НЯКОЙ ДРУГ

МРЕЖА/СИТКОМ-НАЖИВО: Елате да си купите „Спрути“!

(Картина: трапезарията на Венвен Чо.)

Чо: Какво е това? Мислех си, че някой отиде да купи „Спрути“! Този обяд е много важен! Ще дойде местният губернатор! Всички вие ме предадохте!

(Картина: Чо излиза. Дъщерята Зия бута Чен Шуо.)

Зия: Баща ми ще получи инфаркт заради тебе, Шуо!

Шуо: Чувам, че „Спрути“ и това лекува успешно!

(Звук: смях.)

Зия: Той наистина вярва, че има такова нещо! Ти си много жесток!

Шуо: Ти, затова ли ме обичаш? Или просто, защото съм такъв красавец?

(Звук: смях и аплодисменти.)

Тя дълго лежа по гръб, втренчена в трескавата зеленина на дърветата и в проблясващите тук-таме многоцветни пламъчета, в които най-накрая разпозна пеперуди. Там, където можеше да види небето през плетеницата от листа, то беше смайващо синьо и дълбоко. Но тя не си спомняше нито коя е, нито къде е, нито защо лежи по гръб, лишена от всякакви познания.

Най-накрая, докато лениво следеше една зелена птичка, която настойчиво свиркаше от зелена клонка над нея, изплува някакъв спомен. Имаше някаква сянка, над нея — някаква студена ръка. Мрак, ужасен мрак. Въпреки влажния топъл въздух и силното слънце зад филтъра от листа тя потръпна.

„Загубила съм някого — хрумна ѝ изведнъж. Усещаше празнината там, където трябваше да бъде този човек. — Някого, когото обичам, но вече го няма.“ В мислите ѝ се мярна незавършена картина — дребничко телце, слабо лице с кафява кожа и светнали очи.

„Брат ли? — зачуди се тя. — Или син? Приятел или любим?“ Знаеше всички тези думи, ала не би могла да каже какво означава всяка от тях.

Надигна се. Вятърът въздишаше дълго и протяжно сред дърветата и тези въздишки я заобикаляха като самите дървета — от всички страни. Къде ли беше попаднала?

След това дочу някаква дума — тя погъделичка мислите й като кашлица, която се надига в гърлото. Отначало беше само звук, но в ума си чуваше как някаква жена я произнася — остър звук, звук, предназначен да привлече вниманието й: „Ирене! Ирене! Ирене! — Гласът беше на майка й и звучеше в паметта й като стар запис. — Ирене, веднага остави това. Момиче, понякога просто ми писва от тебе. Ирене. Ирене Сулавейо. Да, Рени, на тебе говоря!“

Рени.

И заедно с името й я връхлетя и всичко останало — гневните упреци на баща й и сладкото личице на Стивън отпуснато в безкраен сън, Пайнтаун, разрушената лаборатория на доктор Ван Блийк. И после — чернилка! — ужасният мрак и беззвучните писъци на стария Синкх.

!Ксабу!

— !Ксабу?

Отговор не последва, само зелената птичка продължаваше да си свирука. Опита се да го извика по-силно после си спомни за Мартин и повика и нея.

„Но това е глупост. Тя не е тук — тя е във Франция, тя знае къде е.“ А това наоколо определено не беше Франция, нито пък беше военната база под планината. Това беше… някъде другаде.

„Къде съм, за Бога?“

— !Ксабу! !Ксабу, чуваш ли ме?

Яркоцветната джунгла погълна гласа й; той замря почти без ехо. Рени се изправи. Краката й трепереха. Експериментът явно се беше провалил по някакъв ужасен начин, но как беше стигнала до тук? Мястото, където се намираше, изобщо не приличаше на планинската верига Дракенсберг — изглеждаше като местност някъде на север, като дъждовните гори в Западноафриканската федерация.

В ума й припламна една мисъл — невъзможна мисъл.

„Не може да бъде…“

Вдигна ръка и докосна лицето си. Там имаше нещо невидимо, което въпреки това имаше форма плътност под пръстите й; нещо, което я покриваше до очите й, макар зеленият свят наоколо да беше доказателство, че нищо не пречи на зрението й…

Освен, ако нищо тук не беше реално…

Зави й се свят. Бавно се отпусна на колене, после седна. Земята под нея беше плътна и мека, топла и със свой собствен цикъл на живот — усещаше го! Усещаше назъбения край на паднало листо до ръката си. Това беше невъзможна мисъл — но и това място беше невъзможно. Светът около нея беше твърде реален. Затвори очи, след това ги отвори. Джунглата не изчезна.

Разрида се от безпомощност.

„Невъзможно е. — Тя вървя половин час, провираше се през гъстата растителност. — Такова качество на детайла — и се простира на цели километри! И изобщо не е латентно! Не може да бъде!“

Покрай нея прожужа някакво насекомо. Рени замахна и усети как малкото телце се удари в юмрука ѝ и отскочи. След миг ярката буболечка с крилца полетя отново и се отдалечи на зигзаг във въздуха.

„Никаква различима латентност — дори и при тази степен на сложност. Какво каза Сингх — трилиони и трилиони инструкции на секунда? Никога не съм и чувала за нещо подобно.“ Изведнъж осъзна защо златният град изглеждаше така. При такова равнище на технологията всичко беше възможно.

— !Ксабу! — изкрещя отново. — Мартин! Ало! — и после малко по-тихо: — Джеремая? Линията работи ли още? Чуваш ли ме? Джеремая?

Никой не ѝ отговори — само птичките.

И сега какво? Ако наистина се намираше в мрежата, наречена Адърланд, и ако тя беше толкова голяма, както твърдеше Сингх, можеше да се е озовала на такова, ужасяващо голямо разстояние от всичко, което би могло да ѝ свърши работа, колкото човек в Антарктида — от египетско кафене. Откъде смяташе да започне Сингх?

За миг я овладя пълна безнадеждност. Замисли се дали да не се изключи, но след съвсем кратък размисъл отхвърли тази идея. Сингх беше умрял в този… мрак (повече не смееше да мисли за това), за да ги доведе тук.

Щеше да бъде подло предателство да не продължи нататък. Но накъде да продължи?

Премина през бърз набор от последователни команди — безрезултатно. Като че ли нищо от стандартния ВРконтрол не действаше тук или пък съществуваха достъпи, необходими на потребителите, за да манипулират околната среда, с които тя просто не разполагаше.

„Някакви хора са похарчили невъобразимо количество пари и време, за да си построят свят. Може би обичат да си играят на богове — може би на никой друг не му трябва нищо друго, ако посети това място и получи онова, което получават те.“

Рени вдигна поглед. Сенките на дърветата се бяха проснали под нов ъгъл, а небето сякаш видимо бе потъмняло. „Всичко друго е точно като в РЖ — помисли си тя. — Така че може би ще е добре вече да се замисля за огън. Кой знае какво броди тук нощем.“

Отново я заля вълна на безнадеждност, но под шока, объркването и отчаянието се долавяше и слаба следа от жлъчен хумор. Кой ли би предположил, че толкова ценното и извоюването с толкова труд колежанско образование — с което според всеобщото мнение тя ще стане неделима част от двайсет и първи век — щеше да я доведе до палене на въображаем огън във въображаема джунгла, за да пропъжда въображаеми зверове.

„Честито, Рени. Вече си официален въображаем първобитен човек.“

Беше безнадеждно. Дори с номера, който !Ксабу й бе показал, тя не можеше да получи и една-единствена искра. Дървото твърде дълго бе лежало на влажната земя.

„Който и да е направил това шибано място, трябва да е бил голям педант по отношение на подробностите, а? Можеше да остави някоя и друга суха съчка…“

Нещо зашумоля в храсталака. Рени се изправи рязко и грабна клона — надяваше се той да се окаже по-добра тояга, отколкото подпалка.

„От какво се страхуваш? Та това е симулация. И като излезе от тъмното някой голям стар леопард или нещо такова и те убие — какво от това?“

Но убийството вероятно би я изхвърлило от мрежата и играта щеше да свърши. И това щеше да е поредният начин да предаде Сингх, Стивън, всички.

„А всичко наоколо и без това е съвсем като истинско, да го вземат мътните. Никак не ми се ще да разбера по кой начин ще симулират как нещо вечеря с мене.“

Полянката, където бе спряла, беше широка има — няма три метра. Лунната светлина, която се процеждаше през дърветата, беше силна, но все пак си беше само лунна светлина; всяко същество, достатъчно голямо, за да й навреди, сигурно щеше да й се нахвърли, преди тя да успее да реагира. А Рени дори не можеше да се подготви за възможната опасност, защото нямаше никаква представа къде всъщност се намира. В Африка? В праисторическа Азия? На някое съвсем въображаемо място? Който и да беше съумял да измисли такъв град, той би могъл да измисли и какви ли не чудовища.

Пукотът се засили. Рени се опитваше да си спомни какво беше чела в книгите. Май се досети, че повечето животни се страхуват от тебе повече, отколкото ти — от тях. Дори и големите — като лъвовете — предпочитаха да избягват хората.

„Ако приемем, че тукашните животни приличат на истинските.“

Заличи от главата си тази мрачна мисъл и реши, че вместо да

клечи, да се страхува и да се надява, че няма да я забележат, ще бъде по-добре да съобщи за присъствието си. Пое си дъх и запя високо:

Воини на Генома!
Силни храбреци!
На Мутай вий злите пълчища пометете
и доброто вие от злото разделете,
воини на Генома, могъщи храбреци!

Досрамя я, но в момента не й хрумваше нищо друго освен песента от това детско шоу — едно от любимите на Стивън.

И когато на мутанта злият ум
цялото човечество заплашва
и се опитва тайничко да пропълзи
и да пререже генетичните вериги,
които свързват…

Пукотът се усили още повече. Рени млъкна и вдигна тоягата във въздуха. Някакво раздърпано, странно на вид животно, нещо средно между плъх и прасе и по размери по-близо до второто, се промъкна през храстите и излезе на поляната. Рени замръзна на място. Животното вдигна муцуна и подуши въздуха, но като че ли не я забеляза. След миг две по-маломерни версии на оригинала изскочиха от храстите. Майката изгрухтя тихичко и натири потомството си обратно в гъсталака. Разтрепераната Рени си отдъхна.

Съществото й се беше сторило съвсем смътно познато, но не се сети какво би могло да бъде. Все още нямаше никаква представа къде се намира.

Воини на Генома…!

Запя отново — този път по-силно. Очевидно — или поне ако съдеше по прасето плъх или каквото беше там, с което току-що се беше срещнала — местната фауна представа си нямаше, че се предполага да я е страх от хората.

Дръзки, чисти!

С хромозомни мечове, тъй остри и сребристи,
ще победят машината на Мутомикса
— могъщи воини на Генома!

Луната беше застанала точно над нея. Тя прехвърли всички песни, които успя да си спомни — поп-парчета, песни от разни шоута по мрежата, детски римички и племенни химни, — когато й се стори, че някакъв слаб гласец я вика по име.

Изправи се и понечи да се обади в отговор, но се спря. Вече не се намираше в собствения си свят — съвсем очевидно беше хваната в капана на нечий чужд сън, а и не можеше да се отърси от спомена за онова, черното, което беше убило Сингх, а с нея си беше играло като с играчка. Може би тази странна операционна система — или каквото и да беше — я бе загубила, когато успя да се промъкне, но сега я търсеше. Звучеше нелепо, но ужасната жива тъмнина, последвана от смайващата реалност на това място, я бяха потресли до дъно.

Преди да успее да вземе някакво решение, някакво същество го взе вместо нея. Листата над главата й зашумоляха, после нещо тупна на земята. Натрапникът имаше глава на куче и жълти очи, в които се отразяваше луната. Рени понечи да изпищи, но не можа. Задъхана, тя вдигна дебелата тояга. Съществото се отдръпна и вдигна изненадващо човешките си на вид предни лапи.

— Рени! Аз съм !Ксабу!

— !Ксабу? Ама какво…, ама това наистина ли си ти?

Маймунът приклекна на пети.

— Гарантирам ти. Спомняш ли си хората, които седят на петите си? Приел съм формата им, но зад формата съм аз!

— О, Божичко! — Нямаше как да сбърка този глас. Защо ли някой, който толкова съвършено би могъл да копира говора на !Ксабу, ще си прави труда да й изпраща натрапник с толкова объркващ вид? — О, Божичко, наистина си ти!

Тя се завтече, сграбчи косматото животинско тяло, притисна го към себе си и се разрида.

— Но защо изглеждаш така? Да не би нещо да се е случило, когато преминахме през… каквото и да беше това?

!Ксабу се опитваше да запали огън с червръстите си маймунски пръсти. Беше се покатерил по дърветата и бе намерил изсъхнали клони — сравнително сухи, защото още не бяха паднали на земята; сега тъничка струйка дим се виеше над клона, който той беше стиснал между дългите си крака.

— Казах ти, че сънувах нещо — отговори той. — Че е време всички първи хора отново да се обединят. Сънувах, че е време да върнем дълга на моето семейство към хората, които седят на петите си. По тази причина — и поради други, които ти би сметнала за по-практични — аз избрах този мой вторичен сим след по-обикновената човешка форма. Но когато се озовах на това

място, аз се озовах и в това тяло. Не се сещам как да го променя и макар да не ми се щеше да те плаша, наложи се да остана в този вид.

Рени се усмихна. Бяха отново заедно двамата с !Ксабу и това беше насърчително, а тлеещото червено петно върху сухия клон я насърчаваше още повече.

— Имал си причини да избереш този сим? Какво му е практичното на това, да си маймуна?

!Ксабу я изгледа продължително. Поначало имаше нещо комично в кокалестото изпъкнало чело и в кучешката муцуна, но характерът на малкия мъж си личеше.

— Наистина е практично, Рени. Мога да се промъквам там, където ти не можеш — успях да се покатеря на дървото и да откърша сухи клони, нали си спомняш? Имам зъби — и той оголи за миг впечатляващата си захапка, — които могат да свършат работа. Мога и да щъкам насам-натам и да оставам незабелязан, защото градските хора не забелязват животните — дори и в толкова странен свят като този, предполагам. При положение че не знаем нищо за Тази мрежа и за тукашните симулации, мисля, че това са ценни придобивки.

Къдравите листа бяха започнали да горят. !Ксабу се зае да стъкне по-голям огън, а Рени протегна длани да се стопли.

— Опита ли се да се свържеш с Джеремая?

!Ксабу кимна.

— Сигурен съм, че и двамата сме открили едно и също.

Рени се облегна назад.

— Толкова ми е трудно изобщо да повярвам във всичко това. Искам да кажа, всичко е невероятно реално, нали? Можеш ли да си представиш пък какво ли щеше да е, ако имахме директни нервни връзки?

— Щеше ми се да имаме. — Маймунът приклекна и сръчка огъня. — Потиснат съм, че не мога да подуша повече неща. На този сим му е необходима информация през носа.

— За военните миризмите май не са били много важни. Оборудването на В-резервоара разполагаше с доста елементарна палитра от миризми. Вероятно са искали потребителят да може да подушва само запалена апаратура, лош въздух, но друго…, ама ти какво точно искаш да кажеш с „информация през носа“?

— Преди да вляза за първи път във ВР, не съзнавах колко много разчитам на обонянието си, Рени. Освен това може би, защото използвам животински сим, операционната система на тази мрежа май ми дава малко по-различни… как точно му казвате вие… сетивни входни данни. Чувствам, че мога да направя много неща, които никога не бих направил в другия си

живот.

Студена тръпка полази Рени, щом !Ксабу спомена „друг живот“, но бързо се разведри, защото той се приближи до нея и взе да я души с дългата си муцуна.

— Какво правиш?

— Запаметявам миризмата ти или поне миризмата, която апаратурата ти придава. Ако разполагах с по-добри средства, изобщо нямаше да ми се налага да го правя. Но сега бих могъл да те намеря дори и ако пак се загубиш.

Личеше, че е доволен от себе си.

— Не става дума дали ти можеш да ме намериш. Целият въпрос е в това — ние да се намерим, да разберем къде сме. Къде сме? Къде отиваме? Трябва бързо да направим нещо — не ме интересуват пясъчни часовници и въображаеми градове, но брат ми умира!

— Знам. Според мене обаче трябва първо да се измъкнем от тази джунгла. Тогава ще можем да научим повече. — Той се заклати на пети, хванал опашката си. — Но мисля, че мога да ти кажа горе-долу къде сме. А също и кога сме.

— Не можеш! Как? Какво си видял, преди да ме намериш — табела ли? Или гише за туристическа информация?

Той сбърчи чело — самото въплъщение на хладно маймунско негодувание.

— Просто предполагам, Рени. Тъй като знаем толкова малко за тази мрежа и за симулациите в нея, може и да греша. Но се опирам отчасти на елементарния здрав разум. Огледай се. Това е джунгла, дъждовна гора като в Камерун. Но животните къде са?

— Видях няколко. И седя до още едно. Той пропусна последното покрай ушите си.

— Няколко, как пък не. Пък и птиците не са толкова много, колкото човек би очаквал на подобно място.

— Е, и?

— Ами бих предположил, че сме доста близо до края на гората и там има или голям град, или някакви промишлени предприятия. И преди съм го виждал — в реалния свят. И едното, и другото би прогонило много от животните.

Рени бавно кимна. !Ксабу възприемаше всичко много емоционално, но освен това просто беше умен. Понякога лесно можеше да го подцениш, понеже е дребен, носи бедно облекло и не говори много. Още по-лесно беше да направиш тази грешка при сегашния му вид.

— Или пък, щом този свят е измислен, някой може просто да го е направил такъв — отбеляза тя.

— Може би. Но мисля, че има доста голям шанс да сме близо

до хора.

— Ти каза и „кога“.

— Ако животните са пропъдени, то подозирам, че техниката в този… този свят… не е много по-изостанала от нашата, а може би дори е и по-напреднала. Освен това във въздуха долавям остра миризма, която според мене е характерна за мястото, а не е случаен продукт на нашите В-резервоари. Подуших я едва след като вятърът смени посоката си точно преди да те намеря.

Рени се наслаждаваше на изненадващо силното усещане за спокойствие, което й вдъхваше огънят, и беше доволна да играе Уотсън за малкия мъж Холмс.

— И тази миризма е…?

— Не мога да ти кажа със сигурност, но е на пушек, по-модерен от огъня от дърва — подушвам в него и метал, и масло.

— Ще видим. Надявам се да си прав. Ако ни предстои дълго търсене, ще е хубаво да го осъществим от място, където има горещи душове и топли легла.

Млъкнаха и се заслушаха в пукането на огъня. В дърветата горе зачуруликаха птички, а след това се чу и нещо като маймунски крясък.

— Ами Мартин? — изведнъж се сети Рени. — Можеш ли да използваш този свой маймунски нос, за да я намериш?

— Може би, ако сме достатъчно близо, макар и да не знам каква е миризмата й в тази симулация. Но тук наоколо нищо не мирише като тебе — а това е единствената мярка за човешка миризма, с която разполагам.

Рени се вгледа в тъмнината зад огъня. Щом тя и !Ксабу се бяха оказали толкова разумно близо един до друг, може би и Мартин не е твърде далече. Ако е оцеляла.

— !Ксабу, ти какво изпита при преминаването?

Кожата й отново настръхна при описанието му, но той не й каза нищо ново.

— … последното нещо, което чух да казва господин Сингх, беше, че то е живо — довърши той. — После сякаш усещах много чужди присъствия, сякаш бях обкръжен от духове. Събудих се в гората също като тебе — сам и объркан.

— Имаш ли някаква представа какво беше това… нещо? Нещото, което ни хвана и… и уби Сингх? Аз мога да ти кажа, че не приличаше на никоя защитна програма, за която някога съм чувала.

— Това беше Онзи, който поглъща всичко, Всепоглъщащият — отсече той с абсолютна увереност.

— За какво говориш?

— Това е нещото, което мрази живота, защото само по себе си

е празно. Моят народ обича да разказва една приказка — за последните дни на прататко Мантис и за това, как Всепоглъщашият дошъл при огъня му. — Той поклати глава. — Но ще ти я разкажа не тук, не и сега. Това е много важна приказка, но е тъжна и страшна.

— Е, каквото и да с било онова нещо, не искам никога повече да го приближавам. Беше по-лошо от онази гадна Кали в „При господин Дж.“

Макар че, като се замисли, между двете имаше известни прилики — особено в начина, по който те очевидно успяваха да предизвикат физически промени чрез виртуални средства. Каква ли би могла да е връзката между тях и дали наблюденията над Кали и онова, което се беше случило там, в клуба, можеха да й помогнат да разбере нещото, което !Ксабу наричаше „Всепоглъщащият“? Можеше ли изобщо нещо да й помогне да разбере?

Рени се прозина. Денят беше дълъг. Мозъкът й не искаше да работи повече. Тя се облегна на едно дърво. Тази тропическа симулация поне не гъмжеше от насекоми. Може би щеше да успее да подремне.

— !Ксабу, ела по-близо, моля те! Вече се уморих и сигурно скоро ще заспя.

Той я изгледа продължително, без да каже нищо, след това се приближи на четири крака през полянката. Приклекна до нея несръчно, после се изпъна и отпусна глава в скута й. Тя лениво взе да гали рошавия му врат.

— Радвам се, че си тук. Знам, че и ти, и баща ми, и Джеремая всъщност сте само на няколко метра от мене, ала въпреки това се почувствах ужасно самотна, когато се събудих сама.

!Ксабу не каза нищо, но протегна дългата си ръка и я потупа по главата, след това лекичко докосна носа й с голия си маймунски пръст. Рени усети как се унася в благодатен сън.

— Виждам края на гората! — извика !Ксабу от височина двайсет метра. — И там има някакви постройки.

Рени нетърпеливо пристъпи от крак на крак в подножието на дървото.

— Постройки ли? Какви постройки?

— Оттук не виждам. — !Ксабу направи няколко крачки по клона и той се сведе така, че Рени се стресна. — Поне на два — три километра са. Но се вижда пушек, също и сгради. Изглеждат много прости.

Той бързо се спусна и тупна на пръхкавата земя до нея.

— Видях нещо като свястна пътека, но джунглата е много гъста. Ще трябва да се кача пак и да поогледам още, или цял ден

ще си пробиваме път дотам.

— На тебе това ти харесва, а? Тъй като случайно се озовахме в джунгла, идеята ти с маймуната изглежда великолепна. Ами ако се бяхме озовали насред сграда с офиси например?

— Ела. Вече цял ден висим тук.

И той заприпка напред. Рени го последва малко по-бавно, като проклинаше гъстата растителност. „Някакъв път“ — помисли си тя.

Стояха под прикритието на мрака в края на гората. Пред тях се спускаше склон, покрит с червеникава кал, осеян с дънери на отсечени дървета и с бразди там, където ги бяха влачили.

— Сечище — прошепна Рени. — Всичко изглежда съвременно. Един вид.

Няколко големи камиона бяха паркирани на разчистеното място долу. Около тях се мотаеха дребни силуети — чистеха ги и ги привеждаха в ред като махути, грижещи се за слонове. Машините бяха големи и внушителни, но изглеждаха странно анахронични. Не се виждаха вериги, подобни на танковите, които беше свикнала да вижда при тежките конструкции — вместо това те имаха дебели грайферни гуми. Някои от тях като че ли се задвижваха с парни котли.

Редиците от колиби по-нататък обаче — личеше си, че са направени от някакъв преработен материал — по нищо не се различаваха от онези, които беше виждала в покрайнините на Дърбан. Всъщност познаваше хора — някои от тях нейни студенти, — които цял живот си живееха в такива колиби.

— Само помни — движи се близо до мене! — обади се тя. — Не знам как се отнасят тук към дивите животни, но ако ме държиш за ръка, вероятно ще предположат, че си домашният ми любимец.

!Ксабу беше вече посвикнал с маймунското си лице. Изражението му явно говореше, че тя би трябвало да се радва на този малък щастлив обрат на съдбата, докато може.

Щом тръгнаха надолу по хлъзгавия хълм под сивото утринно небе, Рени за първи път видя как изглежда пейзажът. Зад лагера широк черен път прорязваше джунглата. Наоколо се шир еха предимно равнини; надигащата се мъгла скриваше хоризонта и дърветата сякаш се издигаха до безкрайност.

Един от най-близките работници я забеляза и подвикна нещо на другите. Мнозина се обърнаха и впериха очи в тях.

— Хвани ме за ръката! — прошепна тя на !Ксабу. — И не забравяй, че обикновено маймуните не говорят.

Един работник беше тръгнал нанякъде — вероятно да предупреди властите. Или може би да донесе оръжие, помисли си

Рени. Доколко изолирано беше това място? Какво ли означаваше да си невъоръжена жена тук? Незнанието я потискаше — все едно изненадващо да те пренесат в друга слънчева система и да те изхвърлят от кораба само с една кошница за пикник.

Щом Рени и !Ксабу се приближиха, работниците се подредиха в мълчалив полукръг, но останаха на разстояние — или от почтителност, или от суеверие. Рени дръзко впери поглед в тях. Повечето мъже бяха дребни и жилави, с азиатски черти — като в картините на монголци в степта, които тя смътно си спомняше. Някои носеха гривни от прозрачен камък, подобен на нефрит, или пък амулети от метал и кални пера на кожени връвчици на вратовете си.

Мъж, който носеше риза и островърха сламена шапка с широка периферия, си проби път през събралата се тълпа работници и излезе отпред. Беше много мускулест, имаше дълъг остър нож, а от шарения му пояс висеше кесия. Рени предположи, че той е главният.

— Говорите ли английски? — попита тя.

Той се спря, огледа я от горе до долу, после поклати глава.

— Не. Какво има?

Объркването на Рени трая само миг. Очевидно симулацията имаше вградена програма за превод и вероятно изглеждаше така, все едно тя говори езика на работника, а той — нейния. Продължи да разговаря с него и забеляза, че движенията на устата му не съвпадат много точно с думите му, и това потвърди предположението й. Освен това забеляза, че долната му устна е пробита и на нея носи малка златна халка.

— Съжалявам. Ние… аз се загубих. Случи ми се нещо неприятно. — И се наруга наум. През цялото време, докато се бореха с трънаците в джунглата, не се беше сетила да измисли някаква легенда за прикритие. Реши да рискува. — Бях на излет с една група, но се отделих и…

— Сега й оставаше да се надява, че на това място има обичай да се правят увеселителни разходки.

Очевидно имаше.

— Тук наблизо няма градове — погледна я той хитровато и насмешливо, ала добродушно, сякаш се досещаше, че го лъже, но това не го притесняваше много-много.

— И все пак е лошо да се загубиш и да си далече от вкъщи. Аз се казвам Ток. Елате с мене.

Докато вървяха през лагера, !Ксабу продължаваше да крачи до нея мълчаливо. Никой не казваше нищо за него, въпреки че всички го зяпаха упорито. Тя се опита да огледа по-добре мястото. Като всички останали работници Ток също приличаше

на азиатец или на жител на Средния изток. На колана му висеше нещо, прилично на мобифон — имаше и къса антена, но беше цилиндрично и цялото гравирано. Над една от по-големите колиби стърчеше и нещо, което много приличаше на сателитна антена. Но от това гледката не ставаше по-позната.

Къщата със сателита се оказа дом и офис на Ток. Той настани Рени на стола пред металното си бюро и й предложи чаша с нещо, което програмата не можа да преведе напълно, но тя го прие. !Ксабу приклекна до стола и се заозърта.

Стаята, в която се намираха, не подсказваше нищо определено. На една лавица имаше няколко книги, но надписите на гръбчетата им бяха на някаква странна азбука, която тя не можеше да разчете: очевидно алгоритмите за превод работеха само с говоримата реч. Освен това имаше и нещо като олтар — един сандък с рамка от шарени пера, а върху него — няколко малки дървени фигурки на хора с животински глави.

— Изобщо не мога да схвана какво е това място — прошепна тя. Малките пръстчета на !Ксабу стиснаха дланта й — предупреждаваха я, че Ток се връща.

Рени взе чашата, от която се вдигаше пара, и му благодари, после я вдигна към носа си, помириса я и чак тогава си спомни как !Ксабу се беше оплакал, че В-резервоарът осигурява доста ограничено обоняние. Но простият факт, че се беше опитала да помирише питието, означаваше, че това място вече влияе на нейните ВР-рефлекси; ако не останеше нащрек, лесно можеше да забрави, че то не е истинско. Трябваше да вдигне чашата внимателно, да я допре до устните си и да се увери, че я поставя правилно, защото устата беше единственото й нечувствително място — все едно да се опитваш да пиеш, след като са ти сложили местна упойка при зъболекаря.

— Каква е тази маймуна? — Ток огледа !Ксабу с присвити очи. — Досега не съм виждал такава.

— Ами… не знам. Подари ми я един приятел, който… пътува много. Много са послушни като домашни любимци.

Ток кимна. Рени се успокои, като забеляза, че последните думи явно бяха преведени.

— Кога се загубихте? — попита той.

Рени реши да се придържа към истината — така винаги беше по-лесно да се лъже.

— Прекарах една нощ в джунглата съвсем сама.

— Колко? Колко бяхте?

Тя се поколеба, но курсът вече беше определен.

— Две жени се отделихме от другите, без да се брои маймуната ми. После и нея загубих.

Той отново кимна, сякаш това съвпадаше с някакви негови лични изчисления.

— А вие, разбира се, сте темилуни, нали?

Това беше малко по-дълбока вода, но Рени реши да рискува.

— Да, разбира се. — Това като че ли също потвърди обичайните подозрения на Ток.

— Ех, вие, градските хора, мислите си, че можете да си се разхождате из джунглата, все едно е паркът (и той каза някакво име, което тя не можа да чуе съвсем добре). Трябва да се отнасяте по-внимателно към живота и здравето си. И все пак понякога боговете са добри към глупаците и скитниците. — Той погледна нагоре, след това измърмори нещо и направи някакъв знак пред гърдите си. — Ще ви покажа нещо. Елате.

Ток стана, заобиколи бюрото и кимна на Рени към вратата в дъното на офиса.

Тя водеше към квартирата на Ток — с маса, стол и легло, покрито с мрежа против комари. Щом той пристъпи към леглото и отметна мрежата, Рени се прилепи към стената — чудеше се дали той не очаква от нея нещо в замяна на това, че я е спасил, но там вече имаше някой. Спящата жена беше дребничка и тъмнокоса, с дълъг нос — също като Ток — и беше облечена в семпла бяла памучна рокля. Рени не я позна. Докато стоеше и не помръдваше, несигурна какво трябва да направи, !Ксабу изтича към леглото, скочи при жената и започна да се друса върху тънкия дюшек. Явно се опитваше да й каже нещо, но й потрябва доста време, докато се усети.

— Мартин…? — притича към нея Рени.

Жената отвори очи; зениците й блуждаеха разфокусирано.

— … Пътят… блокира! — Мартин, ако това беше тя, вдигна ръце, сякаш, за да се защити от някаква надвиснала опасност. Гласът беше непознат, тя не говореше с френски акцент, но следващите думи разсеяха всякакви съмнения. — Не, Синкх, недей… Ох, Божичко, колко ужасно!

Очите на Рени се насълзиха, докато гледаше как спътницата й се мята в леглото, очевидно все още обладана от кошмара, който ги чакаше на потъналата в мрак граница на Адърланд.

— О, Мартин… — изохка Рени и се обърна към Ток, който наблюдаваше срещата им с мрачно самодоволство: — Къде я намерихте?

Той обясни, че група маркьори на дървета я открили, докато обикаляли в края на джунглата недалеч от лагера.

— Тези хора са суеверни. Смятат я за докосната от боговете — Ток направи пак същия машинален жест, — но аз

заподозрях, че е от глада, студа и страха, а може би дори и от удар по главата.

Ток се върна на работа, като им обеща следващият конвой с трупи да ги откара обратно — щял да тръгне привечер. Уморена от всичко, случило й се досега, Рени изобщо не попита къде е това „обратно“. Двамата с !Ксабу прекараха изнизващия се следобед до леглото на Мартин, държаха я за ръцете и й говореха тихо, когато кошмарите прииждаха отново.

Ток помогна на Рени да се качи отзад в огромния, лъскав камион с парен двигател. !Ксабу се изкатери сам и седна до нея върху привързаните с вериги трупи. Ток я накара да обещае, че тя и „нейните луди приятели темилуни“ вече няма да скитат из дивата пустош. Тя му обеща, благодари му за любезността и конвоят тръгна и излезе на широкия разкалян път.

Рени можеше да пътува и в кабината на някой от другите камиони, но искаше да остане насаме с !Ксабу, за да си поговорят. Освен това Мартин беше привързана С колана на мястото за пътници в камиона, чийто шофьор, както Рени с любопитство бе отбелязала, беше една плещеста жена с широко лице. Рени искаше да бъде близо и до болната си спътница.

— … значи това не е гласът на Мартин, защото тя е в делириум и говори на френски, предполагам — каза тя, щом излязоха от лагера. — Но защо ти говориш със собствения си глас и аз — също? Искам да кажа, че ти си говориш, както си говориш, макар и да изглеждаш като експонат от зоологическа градина.

!Ксабу, който се беше изправил и душеше вятъра, не отговори.

— Сигурно всички сме били прикачени към индекса на Сингх — заключи тя, — а този индекс беше отбелязан като „англоезичен“. Разбира се, това не обяснява защо аз съм останала с това тяло, а ти си получил втория си сим.

Тя се взря в медночервените си длани. Също както !Ксабу се бе оказал с подходящо тяло за скитане из джунглата, и тя физически беше много близо до обичайния вид на тукашните хора. Естествено, ако се бяха оказали във викингско село или в Берлин от времето на Втората световна война, тя нямаше да се впише чак толкова добре.

!Ксабу отново приклекна до нея. Вирнатата му опашка беше извита нагоре като лък.

— Намерихме Мартин, но все още не знаем какво търсим — рече той. — Нито пък къде отиваме.

Рени погледна към километрите гъста зелена джунгла, които

се простираха около тях сред угасващата светлина, и километрите червен път, които тепърва трябваше да изминат.

— Трябваше да ми го напомниш, нали?

Пътуваха в мрака. Температурите бяха тропически, но скоро Рени разбра, че върху виртуални трупи се спи не по-добре, отколкото върху истински. Особено много я дразнеше мисълта, че истинското й тяло плува във В-резервоар, пълен с гел, който се приспособява към формата на тялото й и чрез него би могла да симулира най-мекото пухено легло, стига да знаеше командите.

Щом слънцето изгря и прогони мрака, донесъл на Рени съвсем оскъдна почивка, камионите пристигнаха в някакъв град. Очевидно дъскорезницата и предприятието за дървообработване се намираха тук и освен това градът беше нещо като метрополис на джунглата; десетки хора бяха излезли по калните улици още призори.

Подминаха ги няколко коли, подобни на ландроувъри, докато пътуваха по градската главна улица — на някои явно им личеше, че са с парни двигатели, на други — не чак толкова. Освен това Рени забеляза и още от онези предмети, които изглеждаха като сателитни чинии и стърчаха само върху най-големите сгради, но в много други отношения градът изглеждаше така, сякаш целият беше изваден от някоя сага за американския Запад. Дървените тротоари се издигаха над лепкавата кал, дългата главна улица, прорязваща града като че ли беше проектирана специално за престрелки, а конете бяха горе-долу колкото колите. Неколцина мъже дори май бяха подзели сутрешната кавга пред една от местните кръчми. Тези мъже и останалите хора, които видя Рени, бяха по-добре облечени от работниците в джунглата, но ако не се броят тъканите шалчета от яркоцветна вълна, които те носеха, тя все още не можеше да види нищо отличително в стила им на обличане.

Камионите изтрополиха през града и се подредиха на широката кална площадка пред дъскорезницата. Шофьорката на камиона, в който пътуваше Рени, излезе и с известна мълчалива любезност предложи тя заедно с болната си приятелка и с маймунката си също да слезе тук. Докато й помагаше да свалят Мартин, която беше в полусъзнание, жената им предложи да хванат автобус пред кметството.

Рени се успокои, щом разбра, че отвъд това място има и нещо друго.

— Автобус? Чудесно. Но ние… аз нямам никакви пари.

Шофьорката се облещи насреща й.

— Вече и пари ли трябват за градския автобус? — попита тя най-сетне. — О, богове, каква ли тъпотия пък ще измисли Съветът

тепърва? Кралят бог трябва да ги разстреля всичките до един и да започне отначало.

Както й подсказа учудването на шофьорката, автобусите очевидно бяха безплатни. С предпазливата помощ на !Ксабу Рени успя да помогне на Мартин да измине с препъване краткото разстояние до кметството. Там седнаха на стълбите и зачакаха. Французойката явно бе все още в плен на ужасните мигове, когато бяха влезли в системата на Адърланд и всичко се беше объркало така ужасно, но когато я придържаха, успяваше да се движи почти нормално, а веднъж — дваж Рени усети и слаб отклик, когато стискаше ръката на Мартин, сякаш нещо вътре в нея се бореше да изплува на повърхността.

„Надявам се да е така — помисли си Рени. — Без Сингх тя е единствената ни надежда изобщо да разберем какво става. — Тя огледа напълно чуждата, но и съвсем реалистична среда, която ги заобикаляше, и едва не й призля. — Кого се опитвам да залъжа? Погледни това място. Помисли си само какви умове, пари и средства са трябвали, за да се построи това — а ние се готвим да поставим главатарите под граждански арест или нещо подобно. Цялото това начинание си беше абсурдно още от самото начало.“

Чувството на безпомощност беше толкова силно, че Рени не можеше да се насили да говори. Тя, !Ксабу и Мартин седяха мълчаливо на стълбите — странно трио, което си получаваше дължимото в крадливите погледи и в шепота на местното население.

На Рени й се стори, че джунглата се поразрежда, но не беше много сигурна. След като час след час беше гледала как покрай нея се изнизват безброй дървета, затвореше ли очи, монотонният пейзаж продължаваше да се ниже пред погледа й.

Шофьорът на автобуса, със златни зъби и медальон с пера на шията, дори не мигна, когато видя двамата й необичайни спътници, но когато Рени го попита закъде е автобусът — на предното стъкло имаше някаква табела, но тя не можеше да я разчете също като книгите на Ток, — беше я изгледал така, сякаш тя го бе помолила да накара старата очукана таратайка да полети.

— За Темилун, добра жено — отговори той и свали кичозните си слънчеви очила, за да я огледа по-добре; може би си мислеше, че по-късно би могло да му се наложи да опише избягалата от лудницата. — Градът на бога крал, да се свети името му, Господаря на живота и смъртта, ползващия се с благоволение преди всички други. Че закъде другаде да е? — Той махна към самотния прав път, който извеждаше от града с дъскорезницата. — Че закъде другаде би могъл да бъде?

Сега, когато !Ксабу седеше в скута й, притиснал длани към стъклото, а Мартин спеше, опряна на рамото й, Рени се опита да осмисли всичко, което беше видяла дотук. На това място като че ли използваха техника от XIX и XX век — смесена, доколкото си спомняше разликите между двете. Хората приличаха на азиатци или на обитатели на Средния изток, макар че в града беше мярнала неколцина по-русоляви и по-тъмни. Ток не беше и чувал за английския език, което би могло да означава или голяма отдалеченост от англоговорящите народи, или свят, в който изобщо не съществува английски език, или да говори за неговата пълна необразованост. Като че ли имаха поне установена религия и бог крал — но това личност ли беше или просто израз? А шофьорката беше споменала и за нещо като управляващ съвет.

Рени въздъхна нещастно. Не беше кой знае какво. Губеха време — ценно-ценно време, — но не можеше да се сети какво друго биха могли да направят. Сега пътуваха към Темилун, който очевидно беше по-голям град. Ами ако и там нищо не ги приближеше към целта им — тогава какво? Към следващия град? Щеше ли този набег, за който Сингх беше заплатил с живота си, да се превърне само в безкрайни пътувания с автобус, в дълга и гадна екскурзия?

!Ксабу се извърна от прозореца и долепи муцуна до ухото й. Досега беше мълчал в автобуса, тъй като той беше невъзможно претъпкан — имаше хора по седалките, по пътеката, само на метър от опърпаната седалка на Рени имаше поне половин дузина. Мнозина от пътниците возеха пилета или пък дребни животни, които Рени не можа да разпознае съвсем точно и които обясняваха безразличието, с което шофьорът се беше отнесъл към !Ксабу, но никое от тези същества не проявяваше ни най-малка склонност към разговори, ето защо маймунът в скута на Рени зашепна съвсем тихо:

— Непрекъснато мисля какво трябва да търсим. Ако търсим хората, чиято собственост е тази мрежа, Адърланд, то трябва да разберем и кой притежава властта в този свят.

— И как? — измърмори Рени. — Да влезем в някоя библиотека? Предполагам, че ги имат, но вероятно трябва да намерим някой доста голям град.

Сега !Ксабу заговори малко по-високо, защото една жена пред тях се разпя — пееше песен без думи, която малко напомняше на Рени за племенните оди, които баща й и приятелите му понякога запяваха, след като бирата цяла вечер се бе ляла свободно.

— Или пък може би бихме могли да се сприятелим с някого, който да ни обясни всичко, което ни трябва.

Рени се огледа, но никой не им обръщаше внимание. През

прозорците видя разчистена обработваема земя и няколко къщи и си помисли, че сигурно наближаваха следващия град.

— Но как можем да се доверим на някого? Искам да кажа, всеки един човек в този автобус би могъл да бъде включен направо в операционната система. Те не са истински, !Ксабу — или поне повечето не биха могли да бъдат.

Рени не дочака отговора, защото някой стисна рамото й. Мартин се беше навела и се бе вкопчила в нея, сякаш щеше да падне. Очите на сима й продължаваха да блуждаят, но лицето й беше изопнато — нещо ново.

— Мартин? Аз съм Рени. Чуваш ли ме?

— Мракът… е… много гъст.

Говореше като заблудено дете, но за първи път гласът определено си беше нейният.

— В безопасност си — припряно й прошепна Рени. — Минахме оттатък. Сега сме в мрежата „Адърланд“.

Лицето се обърна, но очите продължаваха да блуждаят.

— Рени?

— Да, аз съм. И !Ксабу е тук. Разбра ли какво ти казах току-що? Преминахме. Вътре сме.

Хватката на Мартин не отслабна, но мършавото й напрегнато лице се поотпусна.

— Толкова много — каза тя. — Има толкова много… — Помъчи се да се стегне. — Имаше много мрак.

!Ксабу стисна другата ръка на Рени. Тя беше започнала да се чувства като майка с твърде много деца.

— Не ни ли виждаш, Мартин? Погледът ти е разфокусиран.

Лицето на жената се стегна за миг, сякаш някой неочаквано я бе ударил.

— Аз… нещо е станало с мене. Още не съм на себе си. — И извърна лице към Рени. — Кажи ми сега какво стана със Сингх.

— Мъртъв е, Мартин. Каквото и да беше онова нещо, то го хвана. Аз… заклевам ти се, че усетих как го уби.

Мартин покрусено поклати глава.

— И аз. Надявах се да съм сънувала.

!Ксабу я стисна по-силно. Рени понечи да се откопчи от него, но забеляза, че се е втренчил през прозореца.

— Какво има, !Ксабу?

— Виж, Рени, виж! — каза той високо. След миг и тя забрави всякаква предпазливост.

Автобусът беше описал широк завой и за първи път тя видя хоризонта отвъд дърветата. Плоска сребърна лента опасваше далечното небе — блещукащите отражения по нея подсказваха, че това може да бъде само вода: залив на океан, ако се съдеше по

размерите. Но онова, което беше приковало погледа на маскирания бушмен, а сега накара и Рени да се изправи на седалката, се простираше пред нея и се очертаваше на фона на металния й блясък — сложни арки и островърхи кули, които сияеха под следобедното слънце като най-големия увеселителен парк, съществувал някога.

— О! — въздъхна тя. — О, виж!

Мартин се размърда неспокойно.

— Какво има?

— Градът. Златният град.

До Темилун стигнаха чак след час — прекосиха огромна равнина, пълна със селища — отначало фермерски села, обкръжени от ниви с разлюляна от вятъра пшеница, после — по-плътно застроени предградия, все по-модерни — търговски комплекси, надлези на магистрали, табели, покрити с неразгадаеми надписи. А на хоризонта градът ставаше все по-голям и по-голям.

Рени мина по пътеката в предната част на автобуса, за да може да вижда по-добре. Промъкна се между двама мъже с обици на устните, които се шегуваха с шофьора, увисна на пръта до предната врата и загледа как мечтата се превръща в реалност.

В някои отношения градът беше като излязъл от приказка — високите сгради бяха толкова различни от кулите блокове и функционалните небостъргачи в Дърбан. Някои бяха огромни стъпаловидни пирамиди с градини и висящи растения на всяко равнище. Други пък бяха филигранни кули, каквито никога не беше виждала, с високи остри върхове, които въпреки това бяха построени така, че бяха отрупани с купчини цветя и житни снопи. А трети бяха толкова невероятни, че не попадаха в никаква категория — като абстрактни скулптури с ъгли и издатини, които й изглеждаха архитектурно невъзможни. Всички бяха боядисани — ярките цветове допринасяха за впечатлението от изобилие на цветя, но най-често срещаният цвят беше сияйножълтото на златото. Блестящо злато увенчаваше най-високите пирамиди и обвиваше на ивици като бодлива тел високите кули. Някои от сградите бяха облицовани от горе до долу със златни плочки, така че и най-тъмните вдлъбнатини, и най-дълбоките ниши въпреки всичко сияеха. Тук беше всичко, за което бе подсказвал мъглявият образ, спасен в лабораторията на Съюзън, и още, и още. Беше град, построен от луди, но луди осенени от гениалност.

Когато автобусът се затътри през външните пояси на метрополиса, върховете на високите сгради се изгубиха от погледа някъде над прозорците. Рени си проби път през

струпалите се хора и се върна на мястото си, останала без дъх.

— Невероятно е! — Не можеше да се отърси от възбудата си, макар да осъзнаваше, че е опасна. — Не мога да повярвам, че го намерихме. Намерихме го!

Мартин се беше умълчала. Все така безмълвно тя хвана Рени за ръката и насочи мислите й в друга посока. Насред по-голямото чудо имаше и едно по-малко: Мартин, тайнствената жена, гласът без лице, се беше превърнала в реална личност. Наистина тя използваше тяло сим — така, както кукловодът използва марионетка — и беше на хиляди километри далече от истинското тяло на Рени и дори още по-далече от това чисто теоретично място тук, но беше тук; Рени можеше да я пипне, можеше дори да каже нещо за истинското й физическо „аз“. Сякаш Рени най-после бе срещнала скъп приятел, с когото от детинство само си е кореспондирала.

Неспособна да изрази щастието си, тя само стисна ръката на Мартин.

Автобусът най-накрая спря дълбоко сред потъналите в златни сенки каньони на града. Мартин все още не можеше да пази равновесие. Тримата с Рени и !Ксабу нетърпеливо изчакаха другите пътници да се изнижат и чак тогава слязоха на застланата с плочки автогара — огромна куха пирамида, поддържана от мамутски бивни, които се издигаха етаж след етаж като калейдоскопична паяжина. Имаха само няколко мига на разположение, за да се насладят на високите й тавани и на великолепието й — двама мъже в тъмни дрехи почти веднага изникнаха пред тях.

— Извинете — обърна се към тях единият, — вие току що слязохте от автобуса от Аракатака, нали?

Мозъкът на Рени заработи трескаво, но нищо не успя да измисли. Двамата носеха палта и къси церемониални пелерини и имаха вид на закоравели професионалисти. Всяка надежда да са просто престаряващи се билетни контрольори изчезна, когато забеляза палките със странен церемониален вид, закачени на коланите им, и лъскавите им черни шлемове във формата на озъбени котки от джунглата.

— Да, ние…

— Покажете ни документите си за самоличност, моля.

Рени безпомощно опипа джоба на анцуга си. Мартин се взираше в пространството със съвсем отнесено изражение.

— Ако ще ги показвате само заради нас, можем да минем и без това. — Под високия шлем главата му се оказа обръсната. — Вие сте външни. Очаквахме ви. — Той пристъпи и хвана Рени за лакътя. Партньорът му се поколеба за миг, втренчен в !Ксабу. —

Маймуната също идва с нас, разбира се — обади се първият полицай. — Сигурен съм, че никой от вас не иска да се бавим повече, така че да вървим. Моля задоволете се с това, че ще бъдете откарани във Великия дворец с всички церемонии. Такова е нареждането.

!Ксабу наведе глава, после хвана Рени за ръка и последва покорно полицаите, които ги поведоха към изхода.

— Какво правите с нас? — Въпросът надали имаше особен смисъл, но Рени не искаше да проявява малодушие. — Ние нищо не сме направили. Разхождахме се из провинцията и се изгубихме. Документите ми са вкъщи.

Полицаят отвори вратата. Точно срещу нея беше паркиран голям фургон, който изпускаше пара като спящ дракон. Вторият полицай отвори задните врати и помогна на Мартин да се качи в тъмната кабина.

— Моля ви, добра жено — студено каза първият полицай, — всичко ще мине по-добре, ако запазите въпросите си за нашите господари. Още преди дни ни беше наредено да ви чакаме. Освен това трябва да се отнасяме с вас почтително. Съветът май има някакви специални планове за вас.

Въведоха Рени и !Ксабу при Мартин и вратата се захлопна. Прозорци нямаше. Пълен мрак.

— Тук сме от часове.

Рени продължаваше да описва осморки из малката килия — вече от толкова часове, че се движеше със затворени очи, докато се мъчеше да осмисли нещата. Всичко, което беше видяла — джунглата, великолепния град, а сега и този мрачен каменен зандан, излязъл като от лош роман на ужасите, — се вихреше в ума ѝ, но не ѝ хрумваше никаква свързана мисъл.

— Защо е цялото това шоу? Ако ще ни хипнотизират, или каквото там се опитваше да ми стори оная Кали, защо просто не го направят? Не се ли боят, че ще вземем да се изключим?

— Вероятно не можем — обади се !Ксабу.

Скоро след като полицаят ги заключи, той се изкатери до единствения висок прозорец и като се увери, че е запречен с желязна решетка, достатъчно здрава, за да попречи на маймуна със среден размер да се промъкне през него, слезе и се сгуши в ъгъла. Дори дремна там малко — нещо, което необяснимо подразни Рени.

— Може би те знаят нещо, което ние не знаем. Ще дръзнем ли да опитаме?

— Още не — обади се Мартин. ~ Може да не стане — те вече доказаха, че могат да манипулират съзнанието ни по начин, който ние не разбираме…, а и да успеем, все едно сме се

признали за победени.

— Във всеки случай точно тези хора търсим. — Рени спря и отвори очи. Приятелите ѝ я гледаха с полубезразличието на безпомощните — беше сигурна, че е точно това, но самата тя се бореше с трупащия се гняв. — Ако вече не го знаех, щях да го разбера по поведението на ония мазни самодоволни ченгета. Това са хората, които се опитаха да ни убият, които убиха доктор Ван Блийк, Сингх и Господ знае още колко други — и виж ги колко са горди със себе си! Нагли копелета.

— Гневът няма да помогне — тихо изрече Мартин.

— Така ли? Е, ами тогава какво ще помогне? Да им се извиним? Да им кажем, че никога вече няма да се бъркаме в ужасните им гадни игрички, така че, моля ви, накажете ни с мъмрене и ни върнете обратно? — Тя сви юмруци и замахна във въздуха. — Мамка му! Писна ми тези чудовища да ме бутат, да ме следят, да ме плашат, да ме… манипулират!

— Рени… — започна Мартин.

— Не ми казвай да не се ядосвам! Ти нямаш брат, който лежи в болница под карантина. Ти нямаш брат, който е растение, поддържано от системи, нали? Брат, който е разчитал на тебе да го пазиш.

— Не, Рени, нямам. Те не са причинили на семейство ми такова зло, както на твоето.

Рени осъзна, че плаче, и избърса сълзите с опакото на ръката си.

— Извинявай, Мартин, но…

Вратата на килията издрънча и се отвори. Същите двама полицаи застанаха там — злокобни черни силуети в сумрачния коридор.

— Елате. Ползващият се с благоволение преди всички други желае да ви види.

— Защо не избягаш? — настоятелно прошепна Рени. — Можеш да се скриеш някъде и после да ни помогнеш да избягаме. Не мога да повярвам, че няма поне да се опиташ.

В погледа на !Ксабу, макар и филтриран от маймунското изражение, се четеше болка.

— Няма да ви оставя така, след като не знаем почти нищо за това място. Освен това, ако искат да засегнат съзнанието ни, заедно сме по-силни.

Първият полицай ги погледна през рамо, подразнен от шепота им.

Изкачиха се по дълго стълбище и влязоха в просторна зала с излъскан каменен под. По формата и височината на покрива Рени предположи, че се намират в някоя от пирамидите, които беше

видяла от автобуса. Тълпа тъмнокоси хора, облечени в най-различни церемониални одежди, повечето — с пелерини, подобни на полицейските, се щураха във всички посоки. Тази навалица, в която цареше припряност и вманиачена енергичност, не обърна почти никакво внимание на пленниците — единствените, които проявиха някакво любопитство към тях, бяха шестимата въоръжени стражи, охраняващи вратите в дъното на коридора. Тези яки мъже имаха шлемове с формата на животински муцуни, още по-зловещо реалистични от тези на полицаите, дълги, старинни на вид пушки и много функционални наглед палки и изглеждаха така, сякаш биха се зарадвали на всяка възможност да ударят някого.

Щом Рени и останалите се приближиха, редиците очаквателно се изпънаха, но след като много внимателно огледаха емблемите на полицаите, стражите неохотно отстъпиха встрани и отвориха вратите. Набутаха Рени и приятелите й вътре, но полицаите останаха отвън. Вратите се затвориха отново.

Намираха се сами в стая, горе-долу толкова голяма, колкото и предишната зала. Каменните стени бяха изрисувани със сцени от фантастични битки между хора и чудовища. В средата на стаята, сред светлото петно, хвърляно от огромен гротесков електрически свещник, стоеше дълга маса, оградена с празни столове. Столът в дъното й беше значително по-висок от останалите и имаше балдахин с формата на слънчев диск, сияещ през облаци, който изглеждаше направен от чисто злато.

— Съветът не е тук. Но си помислих, че ще ви е интересно да видите залата за събрания.

Иззад масивния стол пристъпи фигура — висок младеж с ястребово лице като останалите местни жители. Беше гол до кръста, ако не броим дългото наметало от пера, огърлицата от мъниста и остри зъби и високата златна корона, инкрустирана със сини камъни.

— Обикновено се обкръжавам с любимци, „безбройни като песъчинките“, както се изразяват жреците, и наистина са прави.

Говореше английски с акцент, меко, но в студения му поглед непогрешимо се долавяше остър, твърд разум: ако този мъж поискаше нещо, той го получаваше. Освен това си личеше, че е много по-стар, отколкото изглеждаше.

— Но очакваме и неколцина други гости, затова ще имаме нужда от място. Пък и без това си помислих, че ще е най-добре да поговорим насаме. — Той се усмихна студено. — Жреците ще получат удар, ако разберат, че богът крал е сам тук с непознати.

— Кой… кой сте вие? — Рени се мъчеше да овладее гласа си, но разбираше, че стои лице в лице с един от преследвачите си, и

неудържимо се разтрепери.

— Кралят бог на тази страна, както ви казах. Господарят на живота и смъртта. Но за ваше удобство ще ви се представя, както си му е редът — в края на краищата вие наистина сте мои гости. Казвам се Боливар Атаско.

ВТОРА ГЛАВА
ПЕПЕРУДАТА И ИМПЕРАТОРЪТ

МРЕЖА/НОВИНИ: Статут на нация, даден на бежански лагер.

(Картина: бежанският лагер на Мерида бийч.)

Диктор: Мексиканският бежански лагер, наречен от жителите си „Краят на пътя“, беше обявен за държава от Обединените нации. Мерида, малък град в северния край на мексиканския полуостров Юкатан, е набъбнал на четири милиона жители поради серия бури убийци по крайбрежието и политическата нестабилност в Хондурас, Гватемала и Североизточно Мексико.

(Картина: камион на ООН преминава през пощуряла тълпа.)

Три и половината милиона бежанци са почти изцяло без подслон и много от тях страдат от туберкулоза, тиф и треската „Гуантанамо“. Като дадоха на Мерида статут на нация с право на самоопределение, ООН могат да обявят военно положение и да поставят новата страна под пряката си юрисдикция…

— Страхотно, Орландо, ти излезе прав! — Фредерикс подскачаше на брега подлуден от вълнение и ужас. — Къде сме? Какво стана? Ние сме там. Излезе прав!

Орландо усещаше пясъка под дланите си — горещ, лъскав, безспорен. Загреба шепа и я остави да се посипе през пръстите му. Всичко беше много истинско. И градът, по-подлудяващ и по-прекрасен от всичко в приказките, златният град също беше истински и се простираше почти до хоризонта, изопнал към небето изобилие от кули и пирамиди, живописни като руско великденско яйце. Това, което толкова дълго го преследваше като призрак, сега беше само на няколко километра от него, делеше ги само ширналият се син океан. Седеше на някакъв плаж — беше плаж, не можеше да има спор — и се взираше в собствения си сън.

А преди това беше преминал през кошмар. Мракът, а после и онова нещо, онова ужасно гадно нещо…

„Но това не беше само сън. Зад него имаше и нещо истинско — все едно куклено шоу. Все едно умът ми се опитваше да схване нещо, твърде голямо, за да мога да го разбера…“

И нещо друго освен кошмара също не беше наред. Където и да се намираше сега, той не беше оставил зад гърба си болестите на истинското си тяло. Градът беше там, пред него — невъзможният град, градът, който не можеше да съществува, — ала гледката не го вълнуваше много. Той се топеше като свещ, излъчваше твърде много топлина. Нещо огромно и нажежено вътре в него гризеше мислите му, пълнеше главата му и натискаше очите му отвътре.

„Къде сме?“

Фредерикс продължаваше да скача нагоре-надолу в екстаза на неувереността. Щом Орландо с мъка се изправи на крака, осъзна, че Фредерикс, когото сега гледаше, използва сима на Питлит, архикрадеца от средните земи.

„Така не бива“ — помисли си той, но мисълта му не успя да отиде по-нататък. Изправен се чувстваше още по-зле. Позлатеният град изведнъж се килна и Орландо се опита да го последва, но вместо това плажът скочи насреща му, сякаш беше нещо плътно и твърдо.

„Нещо в мрака ме докосна…“

Светът се въртеше ли, въртеше. Той затвори очи и се изгуби.

Питлит Крадеца го разтърсваше. Орландо чувстваше главата си като изгнил пъпеш; при всяко раздрусване тя като че ли щеше да избухне.

— Орландо? — Фредерикс сякаш нямаше представа как гласът му отеква в костите на Орландо и ги насища с болка. — Добре ли си?

— … гади ми се. Престани да ме друсаш…

Фредерикс го пусна. Орландо се претърколи настрана и се сви целият. Усещаше как яркото слънце жари кожата му, но това беше като прогноза за времето в друга част на страната — дълбоко в него се таеше хлад, който можеше да устои на всяко слънце — и истинско, и симулирано. Усети как го полазиха тръпки.

— Тресе те — отбеляза Фредерикс. Орландо скръцна със зъби — не му стигаха силите дори да се заяде. — Студено ли ти е? Но тук е горещо! Ама какво значи това? Извинявай, мъжки. Трябва да те завием с нещо, ти си само с набедрена препаска. — Фредерикс се озърна и внимателно огледа празния тропически плаж, сякаш някой би могъл да зареже някой юрган зад някоя вулканична скала. Отново се обърна към Орландо и го порази нова мисъл: — Ти защо си със сима на Таргор? Кога успя да си го сложиш?

Орландо можа само да изстене в отговор.

Фредерикс коленичи зад него. Очите му все още бяха широко

отворени и със смалени зеници като на лабораторно животно, на което са дали твърде силна доза, но продължаваше да се мъчи да открие някаква логика.

— Ето, вземи наметалото ми. — Той го отвърза и го метна върху раменете на Орландо. Отдолу носеше обичайните за героя си сива риза и брич. — Ама хей, това е наметалото на Питлит! И аз ли съм Питлит, както ти си Таргор?

Орландо кимна немощно.

— Ама аз никога… това е тъпо! — и Фредерикс се умълча. — Я пипни това. Също като истинско. Орландо, къде сме? Какво стана? Някъде в мрежата ли сме?

— Никой… в мрежата… няма такова оборудване. — Орландо се мъчеше да удържи зъбите си да не тракат: така главата го болеше още повече. — Ние сме… не знам къде сме.

— Но градът е тук — точно както ми каза! — Фредерикс гледаше като шашнато детенце, току-що срещнало самия Дядо Коледа. — Това е градът, за който ми говореше, нали така? — разсмя се той пискливо. — Ама разбира се, че е той! Че какво друго да е? Но къде сме?

На Орландо му беше трудно да следи трескавото бърборене на Фредерикс. Уви се по-плътно с наметалото и легна, за да обуздае следващия пристъп на треската.

— Май… май трябва… да поспя… няколко минути… Мракът отново запълзя към него и го обгърна.

Орландо плуваше през трескави сънища за каменни гробници, за чичо Джингъл, който пееше, и майка му, която търсеше нещо изгубено в къщата. После изплува и усети, че Фредерикс държи ръката му.

— … мисля, че е остров — говореше приятелят му. — Там има нещо като храм, построен от камък, но сякаш никой вече не го използва за нищо, защото гората е страшно гъста — абе, направо си е джунгла, — но си мисля, че тъй като брегът е извит…

Орландо пак потъна.

Щом падна сред завихрените потоци на болестта си, той се вкопчи в няколкото мисли, които преплуваха покрай него и му се сториха част от реалността. Маймунчетата деца, които искаха да го водят при някого… — при някакво животно? при някого с име на животно? — … който знаел нещо за златния град. Но вместо това всичките бяха пометени от нещо, което така го разтърси, че едва не се разпадна на парчета — така, както кучето сграбчва и разкъсва плъх.

Куче. Имаше нещо за куче.

А сега той беше някъде другаде и градът беше тук, и сигурно

сънуваше, защото градът беше част от сънищата му.

Но и Фредерикс участваше в съня.

Друга мисъл, студена и твърда като камък, изникна в трескавия му ум.

„Умирам. Аз съм в онзи ужасен медицински център в Краун хайтс и съм включен към една камара машини. Животът се изцежда от мене и е останала само тази мъничка частица от съзнанието ми, която си създава цял свят от няколко мозъчни клетки и няколко спомена. А Вивиан и Конрад сигурно седят до леглото и прилагат уменията си да се справят със скръбта, но не знаят, че аз все още съм тук, вътре. Още съм тук! Заклещен на горния етаж на горяща сграда, пламъците се изкачват етаж по етаж, а всички пожарникари един по един се предават и се прибират вкъщи…

Още съм тук!“

— Орландо, събуди се. Сигурно сънуваш лош сън. Събуди се. Тук съм.

Отвори очи. Размазаното розовокафяво петно бавно се превърна във Фредерикс.

— Умирам.

В първия миг приятелят му май се уплаши, но после се отърси.

— Не, не умираш, Гардинър. Просто си лепнал грип или нещо подобно.

Странно — насърчителните думи на Фредерикс, макар по всяка вероятност да не бяха верни, — го оживиха. Всяка халюцинация, в която Фредерикс се държеше съвсем като Фредерикс, си я биваше толкова, колкото и истинския живот. Е, не че всъщност имаше голям избор.

Студените тръпки поне за момента бяха престанали. Надигна се, все така загърнат плътно с наметалото. Чувстваше главата си като сварена, а мозъкът му сякаш се беше изпарил.

— Нещо за остров ли каза?

Фредерикс си отдъхна и седна до него. Със странно изостреното зрение на човек, чиято треска е в затишие, Орландо забеляза оживените, по мечешки тромави движения на своя приятел.

„Той със сигурност не се движи като момиче.“ Действителният пол на Фредерикс започваше да се губи в далечината. За миг се зачуди как ли изглежда Фредерикс — Саломе Фредерикс — наистина, после разкара тази мисъл. Тук изглеждаше като момче, движеше се като момче, беше му казала да се отнася с нея като с момче — кой беше Орландо, че да спори?

— Според мене — да. Остров, искам да кажа. Гледах да видя има ли някакъв начин да се сдобием с лодка — мислех си дори, че мога да открадна някоя, нали в момента съм Питлит. Но тук няма никой освен нас.

Фредерикс беше втренчил поглед в града отсреща, отвъд залива, който наподобяваше увеселителен парк с всякакви сложни конструкции, но сега отново се обърна към Орландо:

— Ама аз защо съм Питлит? Какво става според тебе?

Орландо поклати глава.

— Не знам. Щеше ми се да знам. Тия хлапета щяха да ни водят при някого, после казаха нещо за „голяма дупка, която води нанякъде“ и че щели да ни „закачат“. — Той отново поклати глава; струваше му се, че е необичайно тежка. — Просто не знам.

Питлит размаха ръка пред лицето си и се намръщи, докато я гледаше.

— Не съм и чувал в мрежата да съществува подобно нещо. Всичко се движи точно като в истинския живот. И миризми има. Всичко! Погледни океана.

— Знам.

— И сега какво ще правим? Да си направим сал, така казвам аз.

Орландо се загледа в града. Като го виждаше толкова отблизо, толкова… истински… изпитваше съмнения. Как би могло нещо, което изглежда толкова веществено, да се равнява на всички мечти, които беше вложил в него?

— Сал ли? И как? Ти донесе ли си комплекта сечива „Господин Дърводелец“?

Фредерикс направи отвратена физиономия.

— Има палми, има лози, има какво ли не. Мечът ти лежи ей там. Можем да го направим. — Той пропълзя по пясъка и взе меча. — Ей… ама това не е жетварят.

Орландо се втренчи в простия ефес, в острието, толкова празно в сравнение с жетваря, целия в руни. Енергията му се оттичаше, мислите му се размекваха.

— Това е първият ми меч — мечът, с който Таргор за първи път пристигна в средните земи. Той се сдоби с жетваря горе-долу година преди ти да влезеш в играта.

Погледна обутите си в сандали крака, които стърчаха под наметалото.

— На бас, че и в косата ми няма бели косми, нали?

Фредерикс го огледа внимателно.

— Не. Никога не съм виждал Таргор без някой и друг бял кичур. Откъде знаеш?

Орландо отново беше много уморен.

— Защото тези сандали, мечът… значи аз съм младият Таргор — както първия път, когато слезе от хълмовете Борикар. Той се сдоби с първите си бели косми чак след първата си битка с Дрейра Джар там долу, в кладенеца.

— Но защо?

Орландо сви рамене и бавно се отпусна на земята, готов отново да потъне в меките обятия на съня.

— Не знам, Фредерико. Нищо не знам…

Ту изплуваше, ту потъваше в съня, докато светлината премина в мрак. Веднъж почти го разбуди някакъв писък, ала идваше твърде отдалече и може би също беше сън. Фредерикс не се виждаше никакъв. Орландо смътно се зачуди дали приятелят му не е отишъл да провери какъв е този шум, но умората и болестта задушаваха мислите му и нищо не му се струваше важно.

Отново беше светло. Някой плачеше и плачът идваше отблизо. Орландо го заболя главата. Изстена и се опита да запуши ушите си с възглавницата, но шепите му се напълниха с пясък.

Изправи се. На няколко метра от него Фредерикс беше коленичил, захлупил лице в шепи. Раменете му се тресяха. Утрото беше ясно, виртуалният бряг и океанът се открояваха още повече и изглеждаха още по-сюрреалистични след отшумяващата нощна треска.

— Фредерикс? Добре ли си?

Приятелят му вдигна очи. По лицето на Крадеца се стичаха сълзи. Дори бузите на сима му се бяха зачервили, но най-поразителни бяха уплашените му очи.

— Ох, Гардинър, загазихме — хълцаше Фредерикс. — Яко, яко загазихме.

Орландо се чувстваше като торба мокър цимент.

— За какво говориш?

— В капан сме. Не можем да се изключим!

Орландо въздъхна и пак се отпусна на земята.

— Не сме в капан.

Фредерикс бързо припълзя до него и се вкопчи в рамото му.

— Не ми ги пробутвай тия, да му се не види! Аз се изключих и за малко да умра!

Никога не беше чувал приятеля си да говори така разстроено.

— Да умреш ли?

— Исках да се изключа. Все повече се притеснявах за тебе и си помислих, че родителите ти са излезли някъде и не знаят, че ти е лошо — а на тебе може би трябва да ти се извика линейка, знам ли какво. Но щом се опитах, не можах да се изключа. Не

можах да накарам никоя от обичайните команди да задейства и не усетих нищо, което да не е част от тази симулация — нито стаята ми, нито нищо! — Отново протегна ръка към шията си, но този път по-внимателно. — И телематичен жак няма! Давай, пробвай се!

Орландо попипа мястото, където беше имплантирана неговата невроканюла. Не напипа нищо освен силните мускули на Таргор.

— Да, прав си. Но има и такива симулации — просто прикриват контролните точки и карат тактorите да лъжат. Нали идва с мене веднъж на игрището на демоните? Че там нямаш дори тяло — просто си кълбо от ганглии, вързано за ракетна шейна.

— Исусе Христе, Гардинър, ама ти изобщо не ме слушаш! Не правя догадки — аз се изключих. Нашите ми измъкнаха жака. И ме заболя, Орландо. Болеше ме както никога досега — все едно бяха изтръгнали и гръбнака ми заедно с жака, направо не мога да ти опиша. И не спря. Не можех да направя нищо, освен… да пищя, да пищя…

— Фредерикс млъкна, затрепери и известно време не можа да продължи. — Спря чак когато нашите пак ми сложиха жака — дори една дума не можах да им кажа — и прас! — ето ме пак тук.

Орландо поклати глава.

— Сигурен ли си, че не е било просто… знам ли, някоя много лоша мигрена или нещо такова?

Фредерикс изсумтя ядосано.

— Не знаеш какви ги говориш. А и после се случи пак. Исусе, ама ти не ме ли чу как пищя? Сигурно са ме закарали в нещо като болница, защото следващия път наоколо се бяха струпали много хора. Едвам виждах, толкова болеше. Но болката беше още по-гадна от преди — според мене в болницата ми биха някаква инжекция и после почти нищо не си спомням, но ето ме пак тук. Сигурно се е наложило отново да ме включат. — Фредерикс се наведе и се вкопчи в ръката на Орландо. Гласът му беше накъсан и отчаян: — Така че ти ми кажи, господин Златен град — кои симулации се държат така, по дяволите? В какво ни набута, Гардинър?

Часовете на светлина и мрак, които последваха, бяха най-дългите в живота на Орландо. Треската се върна с пълна сила. Той лежеше и се мяташе в подслона, който Фредерикс беше струпал от палмови клонки, и ту замръзваше, ту изгаряше в треска.

Помисли си, че подсъзнанието му вероятно реагира на историята на Фредерикс за бягството и принудителното

завръщане, защото по едно време чу майка си да му говори — много ясно. Разказваше му какво се било случило в охраняемото имение — в „Общността“, както го наричаше тя — и какво мислели за това другите съседи. Дърдореше, осъзна той, точно както винаги, когато е уплашена до смърт, и известно време той се чудеше дали наистина сънува. Всъщност дори я виждаше — смътно, сякаш стоеше зад тюлена завеса, а лицето ѝ беше толкова близо, че му се струваше разкривено. Беше я виждал така достатъчно често, за да влезе в съня му.

Обясняваше му какво ще правят, когато той оздравее. Отчаянието в гласа ѝ, съмнението зад думите ѝ го убеди, че сън или не, той трябва да възприема всичко това като действителност. Помъчи се да проговори, да хвърли мост през невъзможното разстояние помежду им. Каквото и да му пречеше — халюцинация или невъобразима раздяла, — нито звук не можа да излезе от гърлото му. Как би могъл да ѝ обясни? И какво би могла да направи тя?

— Бийзъл — опита се да каже той. — Доведи Бийзъл! Доведи Бийзъл!

Тогава тя пропадна някъде и каквото и да беше това — поредна фантасмагория от бълнуването му или истинска връзка с реалния му живот, — то беше свършило.

— Сънуваше онази тъпа джаджа — изръмжа Фредерикс. Говореше завалено, понеже и той беше сънен.

Джаджа. Сънуваше джаджа. Щом се плъзна обратно в тъмните води на болестта си, Орландо си спомни нещо, което някога беше чел — за една пеперуда, която сънувала, че е цар, и се чудела дали не е цар, който сънува, че е пеперуда… или нещо такова.

„И кое е реалното? — зачуди се уморено. — От коя страна на чертата е истинското? Осакатеното, сбръчкано, умиращо хлапе в болнично легло… или… или измисленият варварин, който търси въображаем град? Ами ако някой съвсем друг човек сънува… и двамата?“

Всички деца в училище говореха за изгорялата къща. На Кристабел ѝ беше смешно. Офелия Вайнер ѝ каза, че загинали няколко души, от което ѝ стана толкова зле, че не можа да си изяде обяда. Учителката я изпрати вкъщи.

— Нищо чудно, че се чувстваш зле, миличка — рече майка ѝ, щом допря длан до челото ѝ. — Не си мигнала цяла нощ, а после тези хлапета ти разказват разни истории за умрели… — И тя се обърна към бащата на Кристабел, запътил се към дневната. — Тя

е много чувствително дете, кълна ти се.

Таткото само изсумтя.

— Никой не е загинал, миличка — увери я майка й. — Само една къща е изгоряла и според мене вътре не е имало никого.

Щом майка й отиде да притопли супата в микровълновата печка, Кристабел влезе в дневната, където баща й си говореше с приятеля си капитан Паркинс. Той й каза да излезе да си играе навън — все едно не я бяха върнали от училище, защото е болна! Тя седна в коридора и се заигра с куклата си принц Пикапик. Татко й като че ли се жалваше от нещо. Зачуди се защо и двамата с капитан Паркинс не са на работа и дали това няма нещо общо с голямата лоша тайна, която се случи снощи. Щеше ли той да открие какво е направила? Ако открие, сигурно ще я накажат — този път завинаги.

Измъкна принц Пикапик от гнездото от възглавници, което му беше направила — куклата видра имаше склонността да се завира по тъмните, сенчести места — и се промъкна към вратата на дневната. Долепи ухо до процепа, за да види дали не може да чуе нещо. Никога досега не го беше правила. Чувстваше се като в анимационно филмче.

— Пълна каша, да го вземат мътните — казваше приятелят на баща й. — Ама след толкова време кой да ти се сети?

— Аха — отговори баща й. — И това е една от най-големите въпросителни, нали? Защо сега? Защо не преди петнайсет години, когато за последен път го преместихме? Просто не схващам, Рон. Да не би да си се противопоставил на някое от смахнатите му изисквания? Нещо да си го вбесил?

Кристабел не разбираше всички думи, но беше почти сигурна, че говорят за случилото се в дома на господин Селърс — нямаше какво друго да е. Сутринта, преди да отиде на училище, беше чула баща си да говори по телефона за експлозията и пожара.

— … трябва обаче да му се признае на този копелдак!

— Капитан Паркинс се разсмя, но това беше гневен смях.

— Не знам как е успял да го спретне всичко това, ама за малко да ни метне.

Кристабел стисна принц Пикапик. Куклата изписка предупредително.

— Ако колата беше горяла малко по-дълго — продължаваше капитан Паркинс, — нямаше да можем да различим оставеното на седалката от истинския кремиран Селърс. Пепел, мазнина, органични отпадъци — сигурно ги е мерил с чаена лъжичка, за да спази пропорциите. Хитрото му копеленце!

— Щяхме да намерим дупките в оградите — рече таткото на Кристабел.

— Да, но по-скоро късно, отколкото рано. Можеше и да ни поведе с преднина от двайсет и четири часа.

Кристабел чу как баща й се изправи. За миг се уплаши, но после го чу да се разхожда напред-назад, сякаш говореше по телефона.

— Може би. Но мамка му, Рон, това все още не обяснява как се е измъкнал от базата за времето, с което е разполагал. Бил е в инвалидна количка, за Бога!

— Военната полиция проверява всичко. Може пък просто някой да го е съжалил и да го е закарал донякъде. Или пък може просто да се е пуснал надолу по хълма и да се крие в онзи скватерски град. Никой, който знае поне нещичко, няма да си мълчи, след като свършим с претърсването. Все нещо ще изскочи.

— Освен, ако не е имал съучастник — някой, който да му е помогнал изобщо да изчезне от района.

— И къде ще го намери тоя? В базата? За това можеш да отидеш на военен съд, Майк. А пък той не познава никого извън базата. Ние следим всичките му контакти, на кого се обажда — той дори няма достъп до мрежата! Всичко останало е безобидно. Наблюдавахме го съвсем, да съвсем отблизо. Играеше шах по пощата с някакъв си пенсиониран тип в Австралия — да, много внимателно го проверихме — няколко поръчки за каталози и абонаменти за списания, такива работи.

— Е, аз пък още не мога да повярвам, че е спретнал този номер без външна помощ. Някой трябва да му е помогнал. И когато открия кой е… е, ще ми се прииска никога да не се е раждал.

Нещо тупна на земята. Кристабел извърна глава. Принц Пикапик беше пропълзял под масата и сега видрата кукла клатеше ли, клатеше единия крак на масата. Вазата щеше да падне всеки момент, татко й нямаше как да не чуе и щеше наистина много да се ядоса. Докато пълзеше след избягалата видра, ококорила очи, а сърцето й тупкаше като лудо, майка й се появи иззад ъгъла и за малко не я настъпи. Кристабел изпищя.

— Майк, иска ми се да отделиш малко време да поговориш с дъщеря си! — извика майка й през затворената врата. — Кажи й, че всичко е наред. Горкичката, тя е кълбо от нерви.

Кристабел си изяде супата в леглото.

Посред нощ Кристабел се събуди уплашена. Господин Селърс й беше казал да сложи Приказните си очила след училище, но тя не го направи! Беше забравила, защото се прибра рано.

Плъзна се на пода възможно най-тихо и се промъкна под леглото, където ги беше скрила. Беше взела стария чифт със себе си и ги беше пуснала в шахтата за боклук през междучасието

точно както й беше казал господин Селърс.

Под леглото беше като да си попаднал в Пещерата на ветровете в Земята на видрите. Известно време се чудеше дали наистина има такова място, но тъй като вече нямаше видри извън зоологическите градини — татко й го беше казал, — сигурно вече нямаше и Пещера на ветровете.

Очилата нито примигваха, нито нищо. Още не се бяха включили, но точно когато си мислеше, че може и да са се счупили, някой прошепна много тихо в ухото й:

— Кристабел?

Тя подскочи и си удари главата в леглото. После събра смелост, свали очилата и огледа стаята, макар да беше сигурна, че няма никого. Пак си сложи очилата.

— Кристабел — отново се обади гласът, — ти ли си? Беше господин Селърс, изведнъж се досети тя — говореше й през очилата.

— Да, аз съм — прошепна тя.

Изведнъж го видя, седнал в количката. Светлината огряваше само половината от изпотеното му лице и той изглеждаше дори още по-страшен, но тя се зарадва, като видя, че му няма нищо и не е умрял.

— Съжалявам, че не си ги сложих по-рано… — започна тя.

— Тихо. Не се бой. Всичко е наред. Отсега нататък, когато искаш да говориш с мене, трябва да си слагаш очилата и да кажеш думата… о, чакай да видя… — Той се намръщи. — Защо ти не избереш думата, мъничка Кристабел? Която си искаш дума, но да не е някоя, дето се употребява много често.

Тя се замисли.

— Как се казваше онзи дребосък от приказката? — прошепна тя. — Онова име, за което момичето трябваше да се сети?

На лицето на господин Селърс бавно се изписа усмивка.

— Сторипакост? Много добре, Кристабел, много добре. Сега го кажи ти, за да мога да го кодирам. Готово. Можеш да го използваш, за да ме викаш всеки ден след училище — например докато се прибираш вкъщи и си самичка. Сега имам да правя едни много трудни работи, Кристабел. Може би най-важната, която някога съм правил.

— Ще взривяваш ли още?

— Мили Боже, надявам се, че не. Много ли се уплаши? Чух шума. Справи се чудесно, миличка. Ти си едно много-много храбро момиченце и от тебе ще излезе прекрасна революционерка. — Той отново се усмихна измъчено. — Не, нищо друго няма да гръмна. Но от време на време пак ще имам нужда от помощта ти. Много хора ще ме търсят.

— Знам. Татко си говореше за тебе с капитан Паркинс — и тя му каза, каквото си спомняше.

— Е, засега не се оплаквам — рече господин Селърс. — А ти, млада госпожице, си лягай и заспивай. Обади ми се утре. Запомни — просто си сложи очилата и кожи „Сторипакост“.

Когато смешният старец изчезна, Кристабел свали Приказните си очила и изпълзя изпод леглото. Сега, като знаеше, че господин Селърс е добре, изведнъж много й се приспа.

И точно се беше пъхнала под завивките, когато видя лицето, което се взираше през прозореца й.

— Беше лице, мамо! Видях го! Точно тук!

Майка й я притисна към себе си и я погали по главата. Мама миришеше на лосион — както винаги нощем.

— Мисля, че сигурно е било просто лош сън, миличко. Баща ти провери — отвън няма никого.

Кристабел поклати глава и зарови лице в гърдите на майка си. Въпреки че завесите бяха спуснати, не искаше и да поглежда към този прозорец.

— Може би ще е по-добре да дойдеш да спиш при нас — въздъхна майката на Кристабел. — Горкичкото, онази къща, дето изгоря снощи, много те е уплашила, нали? Е, не се тревожи, миличка. Това няма нищо общо с тебе и вече свърши.

Техниците искаха да си отбележат разни неща за разчистването.

Дред се подразни, тъй като трябваше да се погрижи за последните детайли и това не беше най-удобното време да го изкарват от наблюдателния център, но одобряваше перфекционизма им. Извади малка пура от табакерата и се качи на балкона на горния етаж, който гледаше към залива.

Техническият екип на „Беина и Беина“ вече беше ликвидирал офиса му в града. Сега, когато проектът беше стигнал до финалната си фаза, този офис вече не му беше нужен, а след като операцията приключеше веднъж, нямаше да има време да се връща и да връзва изплъзналите се нишки, така че екипът го беше изпразнил напълно — което включваше и махане на горния слой от всички повърхности, пребоядисване и смяна на килимите. Сега същите тези мъже и жени старателно преглеждаха крайбрежната вила, която служеше за наблюдателен център. Когато Дред и групата му тръгнеха по вода към мишената, екипът за разчистването — като бръмбари боклукчии в бели дрехи — щеше да сравни двуетажната къща със земята и да унищожи всичко, което може да подскаже кой я е обитавал през последните три

дена.

Всъщност нямаше нищо против да го изкарат на балкона в някоя прекрасна тропическа нощ, реши той. Не си беше позволявал нито миг разпускане след стюардесата, а работеше много-много здраво.

Ала все пак му беше трудно да забрави, когато мишената беше буквално пред очите му. Светлините на Исла де Сантуарио се виждаха едва-едва отвъд ширналата се черна вода, най-различните приспособления за охрана на острова — непилотирани подводници, миниспътници укрепени стени, пазени от стража — изобщо не се виждаха, но той все пак трябваше да се справи с всички тях — до последното. И да се прекрати голямото объркване на сметките, каквото Дред досега никога не бе допускал…

„Самоуверен, нахален, мързелив, мъртъв“ — припомни си той.

Да се избегнат грешните сметки или престъпно небрежното шпионско сборище — всички му бяха известни и за всичко се беше подготвил. Чакаше само да събере няколкото по-маловажни свободни краища, а после и самото пристигане на останалата част от екипа, шифровано за след четири часа. Дред умишлено ги беше държал настрана чак до този миг. Всичко в действителното местоположение можеше да бъде научено и усъвършенствано в симулация и нямаше смисъл да се предприема каквото и да било, което би накарало мишената да застане нащрек. Екипът по разчистването беше единствената група, която не беше подготвял във ВР, но техният фургон беше паркиран пред входа и се виждаше отдалече, а на него беше изписано името на известен тукашен доставчик на килими — и, разбира се, Беина бяха уредили техен човек цялата седмица да вдига телефоните в килимарския склад, в случай че някой на острова забележи фургона и се направи на много съвестен.

Така че сега с цялото небрежно удоволствие на истински стопанин, който се радва на перспективата за нови хубави килими, Дред включи вътрешната си музика, след което се отпусна в шезлонга на едри райета, запали пурата и качи краката си на парапета.

Беше я изпушил едва наполовина и лениво наблюдаваше как обхождащите прожектори на острова се отразяват във водата като кехлибарени звезди, когато една много по-малка светлинка замига в ъгъла на полезрението му. Дред тихо изпсува. Възвисяващият се мадригал на Монтеверди — любимата му музика, когато играеше съзерцателна сцена — стихна до сладко мърморене. В един отворен прозорец, наложен върху гледката

пред Дред, се появи Антонио Ередия Селестино — обръснатата му глава увисна над тъмните карибски води, сякаш той ходеше по водата. Дред би предпочел Селестино наистина да ходи по водата.

— Да?

— Извинявай, че те безпокоя, шефе. Надявам се да си прекарваш приятно вечерта.

— Какво искаш, Селестино?

Този човек обръщаше внимание на всякакви формалности без значение и това беше едно от нещата, които не допадаха на Дред. Като техничар беше повече от компетентен — Беина не наемаха второкласни специалисти, — но досадната липса на всякакво чувство за хумор сама по себе си дразнеше, както и очевидната липса на въображение.

— Имам известни съмнения за блокирането на данните. Защитните системи са сложни и съществува риск самата предварителна работа да има… последствия.

— За какво говориш?

Селестино нервно вирна глава и се опита да докара усмивка на победител. Дред, дете на най-грозните бордеи в задния двор на Австралия, се разкъсваше между отвращението и забавлението. Ако човекът имаше перчем, реши Дред, щеше да го дръпне.

— Боя се, че тези предварителни прегледи, работата по подготовката…, ами боя се, че могат…, че могат да разтревожат… определените.

— „Определените“? За мишената ли ми говориш? Какво се опитваш, по дяволите, да кажеш, Селестино? — Гневът му нарастваше и Дред изключи мадригала. — Да не би да си компрометирал акцията с нещо? Да не би да се обаждаш, за да ми кажеш, че — оппа! — случайно си прецакал мисията?

— Не, не! Моля те, нищо не съм направил! — Човекът май се разтревожи повече от внезапния гняв на Дред, отколкото от намека, че е некадърник. — Не затова исках да говоря с вас, сър. Не бих предприел нищо, с което да рискувам нашата безопасност, без да се консултирам с вас.

Той припряно нахвърля цяла серия притеснения, повечето, от които бяха смешно преувеличени. За свое голямо разочарование Дред реши, че става нещо много просто: Селестино никога не беше разбивал толкова здрава и толкова сложна система и искаше да си постеле така, че ако нещо се обърка, да има извинението, че е действал по заповед.

„Този идиот май си мисли, че само защото е в някакъв апартамент на няколко километра от мястото на действието, ще

оживее след провала на тази акция. Той явно не познава Стареца.“

— Та какво казваш, Селестино? От доста време те слушам и нищо ново не съм чул.

— Исках само да предложа… — Очевидно това му се стори твърде прибързано. — Чудех се дали сте си мислили за бомба с данни с тясна дефиниция. Можем да въведем в системата преследвач убиец и да блокираме цялата им домашна мрежа. Ако кодираме както трябва собствените си сред…

— Млъкни! — Дред затвори очи в усилието да остане спокоен. Физиономията на Селестино продължи да виси в мрака и това го влудяваше. — Я ми напомни: бил ли си известно време при военните?

— БИМ — каза Селестино с лека гордост в гласа. — Бригада де институтос милитарес. Четири години.

— Естествено. Знаеш ли кога започва тази операция? Знаеш ли изобщо нещо? Не ни остават и осемнайсет часа и ти ми цъфваш и започваш да ми дрънкаш такива глупости! Бомба с данни ли? Разбира се, че си бил при военните — ако не си сигурен в нещо, гръмни го! — Той се намръщи свирепо, за миг забравил, че от съображения за сигурност Селестино вижда само долнокачествения сим на Дред, който не изразява почти нищо. — Ти за какво, мислиш, сме се захванали с това бе, бомбаджийо нещастен? Само за да убием някого ли? Ако си бил пехотинец или охрана на портала, или дори портиер, майка му стара, щеше да имаш някакво извинение, задето си го мислиш, ама ти си нашият техничар — Господ да ни пази! Ще замразим и оголим цялата система и най-отдалечените ѝ връзки. Бомба с данни! Ами ако това нещо е програмирано да унищожи всичко при заплаха?

— Аз… но, разбира се… — По челото на хакера изби пот.

— Чуй ме сега внимателно. Ако изгубим и една частичка от данните — каквото ще да е, — аз лично ще изтръгна сърцето ти и ще ти го дам да си го гледаш. Ясен ли съм?

Селестино кимна и мъчително преглътна. Дред прекъсна връзката, а после започна да рови из файловете си за музика, която би могла да върне доброто му настроение.

— … тоя е пропукан, а пукнатината е широка километър и половина.

Безформеният сим, който беше Беина отляво, леко се сведе.

— В работата си е много добър.

— Той е нервак и никаквец. Ще изпратя някой да го наглежда. И никакви спорове. Оказах ви любезността да ви го съобщя.

Последва дълго мълчание.

— Изборът си е твой — обади се накрая едната.

— Така е. Мамка му! — Червената светлинка отново замига, но този път с познат ритъм. — Извинете. Търсят ме.

Двете сестри кимнаха, трепнаха и изчезнаха. Замени ги един от пратениците на Стареца — кукла, доколкото виждаше Дред, облечена в обичайния си египетски карнавален костюм.

— Господарят на живота и смъртта, могъщ в божествеността си, коронясан на Запад, те вика при себе си.

Дред едва сдържа стона си.

— Сега? Не може ли просто да говори с мене? Пратеникът дори не мигна.

— Викат те в Абидос — каза той и изчезна.

Дред дълго седя, просто дишаше, после се изправи и се протегна, за да се освободи от напрежението; ако излееше върху Стареца потиснатостта и яда си, това можеше да се окаже много болезнена грешка. След това погледна с далеч немалка скръб пурата, почти превърнала се в сива пепел на дъното на глинената купа, която използваше за пепелник. Седна отново, настани се удобно, тъй като поради прищевките на Стареца можеше да чака с часове, и затвори очи.

Огромната колонна зала на Онова-което-беше-Абидос се простираше пред него. Дебелите колони, подобни на небостъргачи, се открояваха още по-драматично на светлината на безброй трепкащи лампи. Виждаше стола на кучето на подиума в дъното на залата, увиснал над сведените гърбове на хиляди жреци като вулканичен остров, издигащ се над океана. Дред изсумтя презрително и тръгна напред.

Макар че всъщност не усещаше ушите на чакал над главата си, нито пък виждаше песоглавата си муцуна, и макар че жреците не отлепяха лица от пода, докато му правеха път, и дори един-единствен не посмя да му хвърли дори бегъл поглед, той се чувстваше ядосан и унизен. Акцията щеше да започне само след часове, но щеше ли Стареца да съкрати малко нелепата си церемония и да улесни работата? Много ясно, че не. Дред беше неговото куче, призовано да чуе гласа на господаря, и той никога нямаше да му позволи да забрави това.

Щом стигна отпред и коленичи на четири крака пред трона, се наслади за кратко, но достатъчно на една фантазия — как постъпва така с дъртия копелдак, че бинтовете, в които беше омотан, да са си съвсем на място.

— Стани, слуга мой.

Дред се изправи. Дори и застанал на подиума, изглеждаше като джудже пред фигурата на господаря си. „Вечно ми напомня кой е отгоре.“

— Разкажи ми за проекта „Небесен бог“.

Дред си пое въздух, потисна гнева си и докладва за последните приготовления. Озирис, Господарят на живота и смъртта, го изслуша с явен интерес, но въпреки че лицето му — подобно на мъртвешко лице — си остана все така неподвижно, на Дред му се стори, че Стареца е леко разсеян: бинтованите му пръсти леко помръдваха по облегалките на трона и изведнъж помоли Дред да повтори нещо, което би трябвало да му е станало съвсем ясно още от първия път.

— Ти отговаряш за този идиот програмист — обяви Озирис, след като изслуша разказа за обаждането на. Селестино. — Вземи мерки той да не се окаже слабото звено във веригата ни.

Дред настръхна от напомнянето на толкова елементарни неща. С усилие потисна раздразнението си и продължи спокойно:

— Една професионалистка, с която съм работил и преди, вече тръгна нататък. Ще наглежда Селестино.

Озирис махна с ръка, сякаш всичко това се разбираше от само себе си.

— Не трябва да се проваляме. Оказах ти голямо доверие въпреки многото грешки в поведението ти. Не трябва да се проваляме.

Въпреки потискането си отчаяние Дред беше заинтригуван. Стареца като че ли се тревожеше — ако не за това, то за нещо друго.

— Някога да съм те провалял, дядо?

— Не ме наричай така! — Озирис вдигна ръце и ги скръсти на гърдите си. — Казвал съм ти й преди, че не бих го позволил на най-обикновен слуга.

Дред едва успя да се сдържи да не изсъска гневно. Не, нека да си приказва дъртакът му с дъртак. Имаше и една по-дълга игра — самият Старец го беше научил да я играе — и това можеше и да е първата пукнатина в защитата на господаря му.

— Извинявам се, о, господарю. Всичко ще е както кажеш — склони той голямата си черна глава и леко опря муцуна о каменните плочи. — Направил ли съм пак нещо, с което да съм те ядосал?

За миг се зачуди дали пък стюардесата… Не. Дори нямаше как вече да са намерили тялото й, а и този път се беше сдържал и не беше оставил подписа си. По необходимост трябваше да пренебрегне изкуството.

Богът на Горен и Долен Египет наведе лице. За миг на Дред му се стори, че мярна свирепия разум, проблясващ в дълбините на очите на Стареца.

— Не — рече той най-сетне. — Нищо не си направил — може

би аз прибързах с гнева си. Много съм зает, а и голяма част от работата е неприятна.

— Боя се, че вероятно не бих разбрал проблемите ти, господарю. Проектът, който ми възложи, отнема всичките ти сили — не мога дори да си представя с колко сложни неща трябва да се справяш.

Озирис се облегна назад в огромния си трон и се втренчи в залата.

— Не, не можеш. Точно в този миг — в този миг! — враговете ми се събират в залата на моя съвет. Трябва да изляза насреща им. Срещу мене има заговор и аз все още не… — Унесе се, после огромната му глава трепна и той се наведе. — Някой говорил ли е с тебе? Някой разпитвал ли те е за мене, предлагал ли ти е нещо в замяна на информация или помощ? Обещавам ти: колкото по-ужасен бъде гневът ми срещу тези, които ме предадат, толкова по-голяма ще бъде щедростта ми към верните ми слуги.

Дред мълча един протяжен миг — страхуваше се да не прибърза с отговора си. Старият хитрец никога досега не бе говорил така открито, никога не бе показвал пред него тревога или уязвимост. Искаше му се по някакъв начин да запише този момент и да го проучи по-късно, ала за всяка дума и за всеки жест трябваше да разчита на крехката си човешка памет.

— Никой не се е обръщал към мене, господарю. Кълна се, че веднага бих ти съобщил. Но ако мога да ти помогна с нещо — да събера информация, от която имаш нужда, съюзници, в които не си сигурен и които искащ да…

— Не, не, не! — Озирис нервно размаха жезъла си и накара слугата си да млъкне. — Аз ще се оправя с това — както винаги. От тебе искам само да се погрижиш проектът „Небесен бог“ да мине по план.

— Разбира се, господарю.

— Върви. Ще говоря с тебе отново преди началото на акцията. Намери някой, който да държи онзи програмист под око.

— Да, господарю.

Богът махна с жезъла си и Дред беше изхвърлен от системата.

Остана дълго в креслото, без да обърне внимание на още три по-късни обаждания. Мислеше си за онова, което току-що беше видял и чул. Най-сетне се изправи. На долния етаж екипът по разчистването беше приключил с подготовката и се прибираше във фургона.

Дред метна фаса от пурата си през балкона в черната вода и влезе в къщата.

— Виж, просто трябва да вържем още веднъж краищата и готово. — Фредерикс вдигна шепа подобни на змии пълзящи растения и лозови стебла. — Вълните си ги бива, Орландо, пък не се знае и какво още ни чака. Акули, може би и морски чудовища. Хайде, ако се понапрегнем още малко сега, по вода може би ще ни е много по-лесно.

Орландо погледна сала. Изглеждаше доста прилично — греди от твърди, тежки тръстики, вързани на дълги снопове, а после — и заедно, така че да образуват издължен четириъгълник. Вероятно щеше дори да плава. Но просто не можеше да се загрижи за това.

— Имам нужда да поседна.

Той се свлече в сянката на най-близката палма и се пльосна на пясъка.

— Добре, аз ще го свърша. Какво ново още? Фредерикс преви гръб.

Орландо вдигна треперещата си длан, за да закрие очите си от слънцето, което се процеждаше през палмовите листа. По обяд градът беше по-различен; по цял ден се менеше — цветовете и отразяващите ги метали се променяха заедно с движението на светлината, сенките се свиваха и разпускаха. Точно сега приличаше на гигантска полянка с гъби — златните покриви изникваха над черномозема на собствените си сенки.

Отпусна ръка и се облегна на ствола на палмата. Беше много-много слаб. Лесно му беше да си представи как се впива в земята като корените на дърво и никога вече не помръдва. Беше изтощен и отпуснат от болестта и не му беше ясно как би преживял още една нощ като последната — нощ на обърквaне, ужас и лудост, които не можеше да проумее и които по никакъв начин не му носеха покой.

— Добре, значи вързах всичко двойно. Поне до водата ще ми помогнеш ли да го отнесем?

Орландо дълго време го гледа, ала розовото начумерено лице на Фредерикс така и не изчезна.

— Идвам — изстена той.

Салът наистина плаваше, макар че доста голяма част от него остана под ватерлинията и нямаше сухо място, на което да се седне. Ала времето беше топло и това не им причиняваше чак такива неудобства. Орландо се радваше, че поне беше убедил Фредерикс да вземат и половината навес, въпреки че приятелят му очакваше да доплават много бързо. Орландо правеше сянка, като го крепеше на раменете си. Той закриваше най-силното следобедно слънце, но почти не му помагаше срещу зноя в главата и в ставите му.

— Не ми е много добре — тихо се обади той. — Казвам ти, хванал съм пневмония.

Май можеше да говори само за това, макар и на него да му беше втръснало. Фредерикс, който гребеше старателно със самоделното гребло, не отговори.

Чудно, поне за Орландо, но те наистина бавно-бавно напредваха към града. Течението неотклонно ги отнасяше към северния бряг, както смяташе Орландо, но беше слабо — той си помисли, че като нищо можеха да стигнат отвъд, преди течението да ги отвлече в открития океан, което беше много вероятно. А ако не успееха… е, Фредерикс щеше да се разочарова, но на Орландо му беше трудно да схване къде е разликата. Беше се отнесъл в някаква забрава, с всеки час силите му намаляваха, а това, което беше останало зад него (и което от време на време все още учудващо смяташе за „истинския свят“), не беше по-добро.

— Знам, че си болен, но не можеш ли да се пробваш да погребеш малко? — Фредерикс с всички сили се мъчеше да не показва презрението си; сякаш някъде отдалеч Орландо му/й се възхищаваше за това. — Ръцете ме заболяха много, но ако не натискаме греблата, течението ще ни отнесе навътре.

Трудно му беше да реши кое би му отнело повече енергия — да спори или да гребе. Орландо се захвана за работа.

Ръцете му бяха слаби и отпуснати като сварени макарони, но в повтарялите се движения — потапяне на греблото, тласък, вдигане, пак потапяне — имаше нещо успокояващо. След малко монотонността в съчетание с трептящите слънчеви зайчета по вълните и с омаята на треската го унесоха и той не забеляза надигащата се вода чак докато Фредерикс не изпищя, че потъват.

Стреснат, ала все още неотърсил се от сънеността си, Орландо се загледа във водата, която вече стигаше до чатала му. Салът беше хлътнал в средата или краищата му се бяха вдигнали; каквото и да беше станало, сега по-голямата част от сала им беше май донякъде под водата.

— Какво ще правим? — попита Фредерикс, сякаш мислеше, че всичко това има някакво значение.

— Какво ще правим ли? Ами ще потъваме, както виждам.

— Ти да не си откачил, Гардинър? — Личеше си, че Фредерикс се бори с паниката. Погледна към хоризонта. — Може и да успеем да го преплуваме.

Орландо проследи погледа му, после се разсмя.

— Може ти да си откачил? Че аз едва греба. — И той погледна разцепената тръстика в ръцете си. — Не че това сега ни върши работа — хвърли греблото.

То цопна във водата, след това изскочи отгоре и заплава

нататък далеч по-убедително от сала.

Фредерикс изкрещя ужасено и протегна ръце към него, сякаш можеше да промени физичните закони и да го накара да се вдигне във въздуха и да се върне.

— Направо не мога да повярвам! — Той пак изгледа сала, изпълнен с трептяща, паническа енергия. — Имам идея. Ще влезем във водата, но ще използваме сала да ни крепи — нали знаеш, като онези възглавнички в часа по плуване.

Орландо никога не се беше учил да плува или да прави каквото и да било друго, което според майка му би представлявало опасност за крехките му кости, но и не му се спореше. По настояване на приятеля си се плъзна от сала в хладната вода. Фредерикс цопна до него, после опря гърди о дългия ръб на съоръжението и взе да рита по начин, който беше заслуга на едновремешните му инструктори по плуване.

— Не можеш ли и ти да пориташ поне малко? — дишаше тежко той.

— Аз ритам — отговори Орландо.

— Какво е станало — задъхваше се Фредерикс — с всичката сила на Таргор? С тези мускули — страшилища за всяко чудовище? Хайде де!

Щеше да му струва усилия дори да обясни, а това, че постоянно гълташе солена вода, никак не му помагаше.

— Лошо ми е, Фредерико. А и може би подобренията не се отразяват добре на тази система — постоянно се налагаше да маневрираме с такторните изходи, за да заработят както при нормален човек.

Бяха плували само няколко минути, когато Орландо усети, че силите окончателно го напускат. Краката му отмаляха, после замряха. Той увисна на ръба на сала, но дори и това му беше трудно.

— Орландо? Трябва да ми помогнеш!

Градът, който някога ги чакаше право пред тях, сега се беше преместил вдясно. Синята вода между сала и брега обаче не беше намаляла. Течението ги влечеше към открито море, осъзна Орландо — така, както самият той се носеше. Щяха да се отдалечават все повече и повече от сушата и най-накрая градът щеше да се загуби окончателно.

„Но така не е честно. — Мисълта му прииждаше на бавни тласъци — като вълните. — Фредерикс иска да живее. Иска да играе футбол, да прави това-онова… да бъде истинско момче също като Пинокио. Аз само му преча. Аз съм момчето от Магарешкия остров.“

— Орландо?

„Не, не е честно. А на него му се налага да рита, за да ме мъкне и мене. Не е честно…“

Пусна се и се плъзна под водата. Оказа се учудващо лесно. Повърхността й се затвори над него като клепач и за миг той се почувства съвсем безтегловен, съвсем отпуснат. Обхвана го някакво тъпо самодоволство от решението, което беше взел. После някой го сграбчи за косата и го дръпна. Усети изгаряща болка и гърлото му се задръсти от морска вода. Беше издърпан на повърхността и започна да плюе.

— Орландо! — изпищя Фредерикс. — Какво правиш, дявол до те вземе?

Едната му ръка беше вкопчена в сала, а с другата беше сграбчил дългата черна коса на Орландо — на Таргор.

„Сега никой не рита — тъжно си помисли Орландо. Изплю солена вода и едва успя да потисне пристъпа на кашлица. — Това е много лошо.“

— Аз… аз просто не мога да продължа — каза той.

— Хващай се за сала! — нареди Фредерикс. — Хващай се за сала!

Орландо го послуша, но Фредерикс не отпусна хватката си. Известно време просто плуваха един до друг. Салът се издигаше и се спускаше с вълните. Нищо не се беше променило — освен новата болка в скалпа му.

Фредерикс също беше нагълтал морска вода. Носът му течеше, очите му се бяха зачервили.

— Няма да се отказваш. Няма!

Орландо намери някакви сили да поклати глава.

— Не мога…

— Не можеш ли? Ти бе, копеле треснато, животът ми стана същински ад с тоя твой тъп, шибан град! И ей ти го на! А ти просто се отказваш, така ли?

— Лошо ми е…

— Е, и какво, като ти е лошо? Да де, да де, наистина е тъжно. Болен си от оная смахната болест. Но нали искаше да отидеш там. Сънуваше го. Това е единственото нещо, за което наистина ти пука. Така че или ще ми помогнеш да стигнем до тоя бряг, или ще ми се наложи да те влача дотам, както са ме учили в тия тъпи часове по плуване, и после и двамата ще се удавим на четири — петстотин метра от смотания ти град. Смахнат пъзльо такъв! — И той се вкопчи в ръба на сала, потънал до шия във водата, и го изгледа кръвнишки.

Орландо се поразвесели, че някой можеше да прахоса толкова много емоции за нещо тъй безсмислено като разликата между това, дали ще продължат или ще се удавят, но и леко се

подразни, че Фредерикс — Фредерикс! — го нарича „пъзльо“.

— Искаш да ти помогна, така ли? Това ли ми казваш?

— Не, искам преди всичко да се освестиш, защото ти ме набута в тая гадна, отвратна каша.

Отново му беше по-лесно да гребе, отколкото да спори. Освен това Фредерикс продължаваше да го скубе и главата на Орландо беше извита под много неудобен ъгъл.

— Добре. Само ме пусни.

— Ама без тъпи номера?

Орландо уморено поклати глава. „Опитваш се да му направиш услуга, а той…“

Изпълзяха, отново полегнаха с гърди на сала и пак заритаха.

Слънцето беше много ниско в небето, а хладният вятър рошеше гребените на вълните, когато минаха покрай първия вълнолом и излязоха от насрещното течение. След кратка почивка по този случай Фредерикс остави Орландо да се качи на огънатия сал и да гребе с ръце, а той продължи да се прави на мотор зад борда.

Когато стигнаха до втория вълнолом, вече не бяха сами, а просто най-дребните сред пътуващите по вода. И други лодки — някои явно с мотори, а други — с издути платна, — се завръщаха след целодневна работа. Вълните при преминаването им тревожно люлееха сала. Орландо пак се плъзна във водата.

Над тях и около тях градът палеше светлините си.

Спореха дали да се опитат да дадат сигнал на някоя от преминаващите лодки, когато Орландо усети да го връхлита нов пристъп на треска.

— Не можем да стигнем с този сал чак до брега — възразяваше му Фредерикс. — Ще дойде някой голям кораб и хич няма и да ни види в тъмното.

— Струва ми се, че… всички по-… по-големи кораби минават от… другата… страна — отговори Орландо. Трудно му беше да си поема достатъчно дъх, за да може да говори. — Виж!

От другата страна на пристана зад няколко кея два големи кораба — единият беше танкер — навлизаха в пристанището, теглени от влекачи. По-близкият, доста по-малък от танкера, но все пак голям и внушителен, беше шлеп. Въпреки изтощението си Орландо не можеше да откъсне очи от него. Шлепът, покрит с цветни дърворезби и с нещо като слънце с око, нарисувано на носа, сякаш беше от друга епоха в сравнение с другите кораби в пристанището. Имаше една-единствена висока мачта и опънато квадратно платно. По бордовете и на носа висяха фенери.

Докато Орландо съзерцаваше, това странно видение, сенките над света като че ли се сгъстиха. Фенерите заблестяха като

размазани звезди. Имаше само миг да се зачуди как сумракът така изведнъж беше преминал в среднощен мрак и да му стане тъжно, че жителите на града гасят всичките си светлини — и усети как водата отново се надига и го залива.

Този път едва усети как Фредерикс го издърпа. Треската отново го беше обхванала и беше толкова изтощен, че не можеше изобщо да си представи, че някога ще му мине. Далечен вой на рог се беше превърнал в размазан звук, който кънтеше в ушите му и утихваше, ала не заглъхваше напълно. Фредерикс трескаво му говореше нещо, но Орландо не схващаше какво. После светлина, по-ярка от всичко, за което Орландо би могъл да се сети, замени чернотата с белота, далеч по-болезнена и ужасна.

Прожекторът беше на малка лодка. Тя пък — на пристанищната полиция на големия град. Не бяха жестоки, но обърканите обяснения на Фредерикс ни най-малко не ги интересуваха. Сякаш бяха излезли на хайка за пришълци, а двамата мъже, които ритаха във водата зад самоделен сал, май отговаряха на описанието. Щом прехвърлиха Орландо и Фредерикс на борда, взеха да си говорят и Орландо долови думите „бог крал“ и „съвет“. Сякаш двамата с Фредерикс бяха арестувани за някакво престъпление, но му беше все по-трудно и по-трудно да схване какво става наоколо.

Шлепът се извиси над тях, после резбованият корпус се заизнизва покрай тях, щом патрулната лодка го задмина на път към кея на Великия дворец, но преди да пристигнат, Орландо изгуби съзнание.

ТРЕТА ГЛАВА
ГОСПОДАРЯТ НА ТЕМИЛУН

МРЕЖА/НОВИНИ: Страх от отравяне с лабораторно отгледано месо във Великобритания.

(Картина: тълпа пред фабриката в Дърбишър.)

Диктор: Разразилата се епидемия от смъртоносни болести във Великобритания предизвика хаос в индустрията за лабораторно производство на месо. Шофьорите на една от компаниите производителки на хранителни продукти, „Изкустмесо ООД“, бяха нападнати, а една фабрика — опожарена.

(Картина: салмонелни бактерии, увеличени под микроскоп.)

Твърди се, че за смъртта е виновно заразено със салмонела „месо майка“ — оригиналната матрица на месото, от която могат да се получат до сто поколения месо, отгледано в лабораторни вани. Една такава „майка“ може да бъде източник на хиляди тонове изкуствено месо…

— Атаско! — Рени вдигна ръце да се защити, но онзи, който ги беше пленил, само я погледна с леко раздразнение.

— Знаете името ми? Изненадан съм.

— Защо? Защото ние сме просто някакви си хорица, така ли?

Изправена пред първото истинско лице в Адърланд — доколкото едно сим-лице можеше да бъде истинско, — тя откри, че не изпитва страх. Изпълни я студен гняв и тя усети как сякаш се отделя от себе си.

— Не. — Атаско изглеждаше искрено озадачен. — Просто смятах, че името ми не е много известно — или поне извън определени кръгове. Кои сте вие?

Рени докосна !Ксабу по рамото — за да успокои както него, така и себе си.

— Ако не знаете, аз със сигурност не смятам да ви кажа.

Богът крал поклати глава.

— Вие сте една много нахална млада дама.

— Рени…? — започна Мартин, но в този миг нещо профуча с висока скорост през залата на Съвета — шарено размазано петно, което мина на сантиметри от Рени и !Ксабу и едва не ги забърса, след което потъна в сенките.

— Ах! — Докато проследяваше с поглед странното привидение, раздразнението по лицето на Боливар Атаско се разсея. — Ето го пак. Знаете ли какво е това?

Рени не можеше да прецени тона му.

— Не. Какво е?

Той поклати глава.

— Нямам ни най-малка представа. Е, не е точно така — имам някаква идея какво представлява, но не и какво е. Това е феномен на сложността, на невероятната сложност на системата. Не е нито първият, нито, бих се осмелил да кажа, последният; нито пък най-странният.

— Той се замисли за момент, после отново се обърна към Рени и приятелите й: — Може би трябва по-набързо да приключим с този не особено приятен разговор. Имаме още много работа.

— Ще ни измъчвате ли? — Рени знаеше, че може би е по-добре да си замълчи, но месеците, изпълнени със скръб и гняв, нямаше как да не се проявят; усещаше се твърда и остра като острие на нож. — Значи не ви, стига да палите къщите на хората, да докарвате деца до кома и да пребивате стари жени до смърт?

— Рени… — отново започна Мартин, но гневният вик на Атаско я прекъсна:

— Стига! — Очите му се бяха превърнали в цепки. — Да не сте луда? Коя сте вие, че нахлувате в моя свят и ме обсипвате с подобни обвинения? — Той се обърна към Мартин: — Вие ли се грижите за нея? Ако е така, то изобщо не сте се справили. Маймуната се държи по-възпитано.

— Маймуната вероятно е по-търпелива — тихо отговори Мартин. — Рени, !Ксабу, мисля, че сме направили грешка.

— Грешка?! — Рени се смая. Може би Мартин беше изпаднала в амнезия от травматичното връщане в този сим-свят, но самата тя прекалено добре си спомняше името на Атаско. Във всеки случай й стигаше само да погледне нахалното аристократично лице, което си беше избрал, за да й стане съвсем ясен. — Според мене има само една грешка — той очаква да се държим любезно след всичко случило се!

!Ксабу се покатери на един стол, а после — на голямата маса.

— Един въпрос, господин Атаско. Защо ни доведохте тук?

Той погледна невъзмутимо говорещата маймуна.

— Аз не съм ви довел тук. Бих предположил, че сами сте влезли.

— Но защо? — настоя !Ксабу. — Вие сте владетелят на този фантастичен свят. Защо си губите времето да разговаряте с нас? Какво мислите, че искаме?

Атаско вдигна вежди.

— Бяхте призовани тук. Позволих на онзи, който ви призова, да използва моя град, моя дворец, за удобство… е и защото и аз споделям някои от страховете му. — Той поклати глава, сякаш всичко си беше съвсем ясно; перата по короната му се залюляха. — Защо разговарям с вас ли? Вие сте гости. Разбира се, добрият тон го изисква, но вие май смятате, че можете да минете и без него.

— Да не би да казвате, че…? — На Рени й се наложи да замълчи, за да схване какво точно беше казал. — Да не би да искате да кажете, че не сте ни довели тук, за да ни измъчвате и да ни заплашвате? Че нямате нищо общо с това, че брат ми е в кома? Че нямате нищо общо с хората, които убиха доктор Сюзън ван Блийк?

Атаско дълго се взираше в нея. Хубавото му лице все още беше властно-снизходително, но тя усещаше и определено колебание.

— Ако ужасните деяния, за които ми говорите, биха могли да се положат пред прага на Братството на Граала, то и аз не съм съвсем невинен — изрече той най-сетне. — Така е, защото се боя, че може и неволно да съм допринесъл за това зло, след като предоставих моя любим Темилун за сбирките на Братството. Ала не нося лична отговорност за това, за което говорите — милостиви Боже, не!

— Той се обърна и огледа обширната зала. — Господи, странни времена настанаха. Тук винаги са идвали малцина непознати, а сега ще ги има много. Но това е време на промяна, предполагам — и отново се обърна към тях;

— Знаете ли каква дата е утре? Четвърто движение. Нали разбирате, наследили сме календара си от аптеките. Но това е много важен ден, денят на Петото слънце — краят на една епоха. Повечето от моите поданици са забравили старите суеверия, но, разбира се, забравили са ги, защото според тяхното време са минали хиляда години.

„Тоя луд ли е? — зачуди се Рени. — Аз му говоря за убити и осакатени, той ми приказва за календара на ацтеките!“

— Но вие казахте, че сме били „призовани“. — !Ксабу разпери дългите си ръце. — Моля ви, кажете ни от кого.

— Трябва да изчакате и другите. Аз съм домакинът, ала не аз съм ви избрал.

Рени имаше чувството, че земята се е завъртяла в обратна посока. Щяха ли да приемат на доверие думите на този мъж, че по някакъв начин е на тяхна страна? Ако това беше вярно, защо всичко беше толкова прикрито и неясно? Зае се да развърже

възела, но не виждаше никакво непосредствено решение.

— Та, значи, това е всичко, което можете да ни кажете? Нищо, че сте шефът тук? — попита тя накрая и заслужи един укорителен поглед на !Ксабу.

Атаско не беше преодолял първоначалната си неприязън, но направи усилие да й отговори възпитано:

— Онзи, който ви повика, се труди дълго и много внимателно — дори и на мене не ми е известно всичко, което е направил и намислил.

Рени се намръщи. Не можеше да си внуши да харесва този човек, беше съвсем сигурна — той й напомняше за някои от най-лошите бели в Южна Африка: богатите, изтънчени и тайнствени наследници на стария режим, които никога не бяха принудени да доказват превъзходството си, защото го приемаха за напълно естествено. Но трябваше да си признае, че може би го е преценила погрешно.

— Добре. Ако съм ви обвинила твърде прибързано, извинявам се — рече тя. — Моля ви, разберете ни — след като едва оцеляхме след онази атака, да се озовем на това място, домъкнати тук от полиция…

— Домъкнати? Вярно ли е?

Тя сви рамене.

— Е, не насилствено. Но със сигурност не се държаха с нас и като с почетни гости.

— Ще им кажа няколко думи. Внимателно, разбира се — те трябва да си имат автономия. Ако богът крал говори твърде грубо, цялата система се обръща с краката нагоре.

От известно време Мартин гледаше така, сякаш искаше да каже нещо.

— Вие… вие сте построили това място, така ли? Ваше ли е?

— Може би по-точната дума е „отгледах“. — Хладното му изражение поомекна. — Както разбрах, дошли сте с автобус. Много лошо — не сте видели великолепните канали на пристанището. Бихте ли желали да ви разкажа за Темилун?

— Да, много — побърза да каже Мартин. — Но първо искам да уточним нещо друго. Имам проблеми с филтрирането на входа — суровите данни са много силни. Не бихте ли могли… има ли някакъв начин да го приспособите някак? Боя се, че ми идва твърде много.

— Предполагам.

Той млъкна, но това беше нещо повече от пауза — тялото му просто замръзна на място без ни най-малък признак на живот. ! Ксабу погледна Рени, но тя сви рамене — не знаеше какво прави Атаско, а и не беше сигурна точно за какво говори Мартин. След

това симът на Атаско отново оживя — без предупреждение.

— Може да стане, мисля — рече той, — но няма да е лесно. Вие получавате същото количество информация, както другите, и тъй като всички сте включени през една и съща линия, не мога да променя вашия вход, без да стесня и техния. — Той млъкна, после поклати глава. — Трябва да намерим някакъв начин да ви прехвърлим на друга линия. Но не се опитвайте, преди да сте говорили със Селърс. Не знам какво планира за вас и може би няма да успеете да се върнете в мрежата навреме.

— Селърс? — Рени се опита гласът й да звучи спокойно. Този мъж очевидно предпочиташе да води разговори с учтив официален тон. — Той ли ни е… призовал, както се изразихте?

— Да. Скоро ще се срещнете с него. Когато пристигнат и другите.

— Други ли? Какви…

Мартин я прекъсна:

— Няма пак да влизам в мрежата. Не и ако трябва отново да минавам през охранителната система.

Атаско наклони глава.

— Мога да ви вкарам като мой гост, разбира се — можех всичките да ви вкарам като мои гости и дори го предложих, но Селърс много яростно се противопостави на всякакви подобни идеи; било нещо, свързано с охранителната система. Трябва да говорите за това с него, тъй като аз не го разбирам съвсем.

— Какво беше това? — попита Рени. — Така наречената охранителна система уби наш приятел.

Атаско за първи път изглеждаше действително шокиран.

— Какво? За какво говорите?

Рени, допълвана от !Ксабу и Мартин, му разказа за случилото се. Когато свърши, Атаско крачеше напредназад.

— Това е ужасно. Сигурни ли сте? Може би просто е получил сърдечен пристъп?

От напрежението акцентът му беше малко по-силен, английският му — малко по-несъвършен.

— То ни беше хванало всички — равно произнесе Рени.

— Сингх каза, че е живо, и не знам как бихте могли да го опишете по друг начин. Какво е?

— Това е невралната мрежа — тя е под системата на мрежата „Граал“. Беше отгледана, докато отглеждаха и симулациите, така мисля. Не знам много за нея — това не влизаше в ролята ми. Но не се предвиждаше да… това е ужасно. Божичко! Ужасно, ужасно! — Атаско беше спрял да крачи из стаята и сега се оглеждаше възбудено.

— Трябва да чуете какво ще ви каже той. Аз само обърквам

нещата. Но той като че ли е прав — ние твърде дълго живяхме в нашия изолиран свят.

— Разкажете ни за това място, което сте… отгледали — обади се Мартин.

Рени се подразни. Тя искаше да чуе още неща за този тайнствен Селърс, за онова, което !Ксабу беше нарекъл Всепоглъщащия, а Мартин май предпочиташе да слуша популярна беседа, изнесена от богат перко. Потърси подкрепа от !Ксабу, но той беше вперил съчувствен, внимателен поглед в Атаско, особено дразнещ върху маймунското му лице. Отвратена, тя изсумтя тихо.

— Темилун ли? — Домакинът им малко се поразведри.

— Разбира се. Вие дойдохте от Аракатака, нали? Слязохте от горите. Какво ще кажете за хората, които срещнахте? Изглеждаха ли ви щастливи? Добре нахранени?

Рени сви рамене.

— Да. Така ми се стори.

— И нито една дума на испански. Никакви свещеници — е, тези дни пристигнаха неколцина от земите отвъд океана, но май не могат да привлекат хората в странните си непознати църкви. Ала католицизъм, за който да си струва да се говори, няма. И всичко това — само заради конете.

Рени погледна !Ксабу, който също изглеждаше объркан.

— Конете ли? — попита тя.

— О, това е съвсем елементарно, скъпа моя… как се казвате?

Тя се поколеба. „Като ще е, да е — реши най-накрая.

— Ако се преструва, то тези хора наистина изобщо не са лъжица за нашата уста.“ А ако Братството на Граала можеше да изгори блока им и да замрази кредитните карти на Джеремая, името й надали щеше да бъде новост за тях:

— Ирене Сулавейо. Рени.

— Елементарно, драги ми Ирене. — Очевидно подхванал любимата си тема, Атаско беше сякаш напълно забравил предишната си антипатия. — Коне. Единственото, което е липсвало на Америка. Нали разбирате, тук предшествениците на конете са измрели — като казвам „тук“, имам предвид мястото, където живея в реалния живот, — но не и в света на Темилун. Когато в реалния свят възникнали великите империи на Америките империите на толтеките, ацтеките, майте, инките, на нашите муиска, — ние сме имали някои недостатъци, които цивилизациите в долината на Тигър или по Средиземноморието не са притежавали: по-бавни комуникации, никакви големи фургони или шейни, тъй като не е имало животни, годни да ги теглят, липса на необходимост от широки равни пътища, оттук —

липса на необходимост да се познава колелото и така нататък.

— Той отново закрачи, но този път изпълнен с радостна енергия. — В реалния свят испанците са дошли в Америка и са я открили узряла за оплячкосване. Само няколко стотици души с пушки и коне са подчинили два континента. Помислете си! И така, аз построих Америка отново. Но този път конете не измряха. — Той свали короната с перата и я остави на масата. — Тук всичко е различно. В моя измислен свят ацтеките и другите създадоха много по-големи империи и след като ги посетиха търговци от Древна Финикия, започнаха да разработват морските пътища към други цивилизации. Когато барутът дойде от Азия в Западна Европа и в Близкия изток, лодките на тлатоани — ацтекския император, ако предпочитате — го донесоха и в Америка.

— Но… тези хора имат клетъчни телефони — Въпреки съпротивата си Рени се беше увлякла от фантазията на Атаско. — На колко години е тази цивилизация?

— Тази симулация е съвсем мъничко изостанала от реалния свят. Ако отвън наистина имаше Европа отвъд океана, тя сигурно щеше да е в началото на XXI век. Но Исус и западният календар така и не са стигнали дотук, тъй че макар и ацтекската империя да падна много отдавна, ние все още наричаме този ден Четвърто движение на Петото слънце. — Той се усмихна с детинска радост.

— Но точно това не разбирам. Как така сте започнали от ледниковия период или откъдето щете, а сега сте в днешно време? Да не би да искате да ми кажете, че наблюдавате това нещо тук от, да речем, десет хиляди години?

— О, разбрах. Да, наблюдавам го. — Нова самодоволна усмивка. — Но е с нормалната скорост. Има микроравнище, където вековете преминават много бързо и аз мога само да събирам данни в по-големи, общи масиви, но когато наистина искам да разбера нещо, мога да забавя симулацията до нормална скорост или дори да я спра.

— С други думи, играете си на Господ.

— Но как сте успели да създадете всичките тези хора? — попита !Ксабу. — Без съмнение създаването на всеки един от тях отнема много време. — Изглеждаше съвсем чистосърдечно заинтригуван; отначало Рени си помисли, че може би се опитва да й попречи да продължи да възразява на домакина им, но после си спомни каква беше лелеяната мечта на бушмена.

— В такава система не създаваме отделните индивиди — обясни богът крал на Темилун. — Поне не един по един. Тази симулация — както и всички останали в цялата мрежа — е отгледана. Единиците живот започват като прости автомати,

организми с няколко съвсем основни правила, но колкото повече им се позволява да са интерактивни, да се адаптират и да еволюират, толкова по-сложни стават те. — Той посочи себе си и тях тримата: — Както е и в самия живот. Но когато нашите автомати достигнат до определена степен на сложност, ние можем — както и стана — да изпилим острите ръбове и да получим един вид фрактално семе за изкуствено растение, животно или дори за човешко същество, което после ще израсте така, както диктуват собствената му индивидуална генетика и околната среда.

— Това до голяма степен вече се прави и в мрежата — рече Рени. — Всички големи ВР-мрежи се основават на екологията на данните — по един или друг начин.

— Да, но те не разполагат със силата, с която разполагаме ние. — Атаско поклати изразително глава. — Те нямат потенциал за сложност, за изтънчена индивидуалност. Но вие го знаете, нали? Видяхте Темилун. Не е ли също толкова истински и автентичен в своето разнообразие, както който и да било град, посещаван от вас в реалния свят? В мрежата не можете да постигнете това, без значение колко пари и усилия сте вложили. Платформата няма да може да го поддържа.

— Да, но охранителните системи в мрежата пък не убиват хора.

Скулестото лице на Атаско се зачерви от гняв, но това продължи само миг, след което гневът се смени с помилостиво изражение.

— Не мога да я защитавам. Толкова време прекарах в наблюдаване на резултатите, та се боя, че може би съм пропуснал да забележа цената, която плащаме за тях.

— Но какво всъщност представлява това място? Произведение на изкуството, научен експеримент… какво?

— Всичко това, предполагам… — Атаско млъкна и се загледа над главите им. — Извинете ме за момент, моля.

Мина покрай тях и заобиколи масата. Големите врати в дъното на залата се бяха отворили и стражите вкараха вътре още трима души. Двама от тях използваха женски тела, подобни на това на Мартин — мургави и тъмнокоси като местните жители. Третият беше много висок, облечен от глава до пети в екстравагантно, набиващо се на очи черно. Перата, рюшчетата и високите островърхи ботуши придаваха на новодошлия вид на древен придворен денди; тясна, опъната по черепа качулка от черна кожа покриваше главата на непознатия освен лицето, бяло като кост, с неопределени черти и кървавочервени устни.

„Изглежда като някой от членовете на онази ужасна група,

«Ганга дроун»“ — реши Рени.

Атаско поздрави новодошлите. Още преди да свърши, привидението в черно демонстративно се отдели от другите, взе да обикаля покрай стената и да разглежда стенописите. Атаско покани другите двама да седнат и отново се обърна към Рени и приятелите й:

— Мисля, че Темилун е едновременно наука и изкуство — продължи той, все едно не го бяха прекъсвали. — Това е делото на живота ми. Винаги съм се чудел как ли би изглеждала моята родна земя, ако испанците не я бяха завладели. Когато разбрах, че мога да намеря отговора с помощта на пари, само някакви си пари, изобщо не се поколебах. Деца нямам. Жена ми живее със същата мечта. Запознахте ли се с нея?

Рени поклати глава — опитваше се да следи мисълта му.

— С жена ви ли? Не.

— Тук е някъде. Тя е гений на цифрите. Аз мога да преследвам някакъв образец, да правя догадки за дадено обяснение, но тя е човекът, който ми съобщава солидните факти — колко бушела ориз са продадени на пазара в Темилун, как влияе сушата върху миграцията на хора в провинцията…

На Рени й се искаше да поговори с другите гости — ако точната дума беше „гости“, — но изведнъж осъзна, че може да научи доста неща и от Атаско — въпреки цялата му ексцентричност.

— Значи сте построили един цял свят? Не подозирах, че изобщо във Вселената има достатъчно процесори, за да се постигне това, без значение с каква нова и завързана архитектура на мрежата разполагате.

Той вдигна ръка и с любезно снизхождение посочи онова, което би трябвало да е очевидно.

— Аз не съм създал целия свят. Това тук — разпери той ръце — е само центърът на един по-голям свят, който съществува единствено като данни. Ацтеките, толтеките — те бяха само информация, повлияла на растежа на Темилун, макар че известно време той наистина беше под ацтекско управление. — Той поклати глава, потънал в скъпи спомени. — Дори муиска, които построиха този град по времето на най-големия разцвет на империята си, в по-голямата си част се намираха извън границите на симулацията — тяхна столица и най-голям град беше Богота, също както в реалния свят. — Той забеляза озадаченото изражение на Рени и се помъчи да поясни:

— Муиска ли? Може би са ви известни като чибча, но това е по-скоро името на езиковата група, не на народа, Не сте чували за тях, така ли? — И въздъхна като грънчар, принуден да работи с

некачествена глина. — Във всеки случай в симулацията има по-малко от два милиона хуманоидни инструменти, а останалият свят, в който Темилун съществува, е просто крайно сложна система от алгоритми с телеморфно представяне. — Той се намръщи. — Казахте, че идвате от Аракатака, нали? Това, виждате ли, е много близо до северната граница на света, както бихме могли да кажем. Не че щяхте да видите края на симулацията — тя не е толкова примитивна! Щяхте да видите водата, разбира се, и някаква илюзия за земя отвъд нея.

— Значи цялата тази мрежа — този Адърланд — е съставена от подобни места? — попита Мартин. — От мечтите и суетите на богаташи?

Атаско сякаш не се обиди.

— Предполагам, въпреки че не съм излизал често от собственото си владение — което не е за чудене, ако се замислите колко кръв и пот съм вложил тук. Някои от другите владения са… е, аз лично ги намирам за оскърбителни, но тъй както нашите домове трябва да са бастиони на личния ни живот, такива трябва да бъдат и нашите светове. Никак няма да съм доволен, ако някой дойде и започне да ми обяснява как да управлявам Темилун.

Рени наблюдаваше непознатия в черно, който подчертано не обръщаше никакво внимание на никого. Дали той беше призован също като нея? Защо? Какъв беше смисълът да се събират хора в дразнещо егоистичното виртуално кралство на Атаско? И кой, по дяволите, беше Селърс?

Мислите на Рени бяха прекъснати — вратите се отвориха тежко, за да пропуснат още няколко души. Единият като че ли беше задържан от полицията, защото и от двете му страни бяха застанали стражи с наметала, но после Рени разбра, че те му помагат да ходи. Настаниха го на един стол и той се преви като болно дете, което изглеждаше странно, защото използваше невъзможно мускулестото, развито тяло на олимпийски гимнастик. По-дребничкият му приятел се сгуши до него и сякаш му говореше насърчително. Те двамата и третият, който използваше лъскаво роботоподобно тяло, останаха, а стражите излязоха. Боливар Атаско отиде да ги поздрави.

Рени се втренчи в новодошлите. Имаше нещо познато в този мускулест чернокос сим, но какво? Щом се обърна да се консултира с !Ксабу, усети леко докосване по ръката. Един от дошлите преди това гости — дребничка, закръглена жена със сим от темилунски тип — беше застанал до нея.

— Съжалявам, че ви безпокоя. Много съм объркана. Може ли да поговоря с вас?

Рени не се сдържа и огледа непознатата, но във ВР нямаше

начин човек да е сигурен в заключенията си.

— Разбира се. Седнете — и заведе жената на стола до Мартин.

— Аз… аз не разбирам къде се намирам. Този мъж каза, че се намираме в неговата симулация, но аз такава симулация не съм виждала.

— Никой от нас не е виждал — увери я Рени. — Като имаш толкова пари, това си е цяла нова вселена.

Новодошлата поклати глава.

— Всичко с толкова странно! Търсех как да помогна на горкичката си внучка и реших, че най-сетне ще се добера до информация за виновника, който й стори това зло. Толкова усилия положих, за да узная истината! Но сега, вместо да събера информация, се озовах във… в не знам какво.

!Ксабу щръкна до нея.

— Внучката ви болна ли е? — попита той. — Да не би да е заспала и да не може да се събуди?

Жената се отдръпна, но Рени реши, че се е стреснала от прямотата на въпроса му, а не от маймуноподобния му вид.

— Да. В болница е вече от много месеци. И най-големите специалисти в Хонконг не знаят какъв е проблемът.

— Същото ей с брат ми. — Рени й разказа какво се бе случило със Стивън и как тя и приятелите й бяха попаднали в Темилун. Жената слушаше жадно и от време на време тихичко охкаше — от изумление или от мъка.

— А аз си мислех, че съм единствената! — възкликна тя.

— Когато мъничката ми, моето цветенце, се разболя, бях сигурна, че е заради мрежата. Но дъщеря ми и мъжът й… според мене те ме мислят за побъркана, макар че от тактичност не ми го казват.

Раменете й се разтресоха. Рени осъзна, че тя плаче, въпреки че по лицето на сима не потекоха сълзи.

— Простете! Тревожех се, че наистина полудявам — избърса очите си тя. — О! Натрапих ви се, а дори не съм ви се представила. Толкова съм неучтива! Казвам се Куан Ли.

Рени представи себе си и приятелите си.

— И ние сме изненадани като вас. Мислехме си, че проникваме в личното игрище на враговете ни. Предполагам, че точно това е станало, но този човек, Атаско, не ми прилича много-много на враг. — Тя погледна домакина им, който говореше с облечения в черно непознат.

— Кой е онзи с него, човекът с клоунското лице? Той с вас ли дойде?

Куан Ли кимна.

— Не го познавам, дори не съм сигурна дали трябва да кажа „го“. — Тя се изсмя, след това закри устата си с ръка, сякаш уплашена от нещо. — Когато стражите ни доведоха — мене и другата жена, дето седи там — и тя посочи другия сим от тип темилун, — той чакаше отвън. И нейното име не знам. Всички влязохме заедно.

— Може би той е Селърс — предположи !Ксабу.

— Не е — разсеяно каза Мартин. Беше се втренчила в тавана, погледът й все още беше разфокусиран. — Представя се като Сладкия Уилям. От Англия е.

След миг Рени осъзна, че е зяпнала. Дори на лицето на сим това не е привлекателно изражение. Затвори уста.

— Откъде знаеш?

Преди Мартин да успее да отговори, тътренето на столове по каменния под ги накара да се обърнат. Атаско беше седнал начело на дългата маса, придружен от темилунка със студена красота, облечена в бяла памучна рокля. Единственото й украшение беше великолепно колие от сини камъни. Рени не я беше забелязала да влиза. Досети се, че сигурно е жената на Атаско, дето много я биваше по смятане.

— Добре дошли в залата на Съвета на Темилун! — Атаско разпери ръце, сякаш ги благославяше, докато гостите се настаняваха. — Знам, че идвате от много места и с най-различна цел. Иска ми се да имах възможността да поговоря с всеки един от вас, но времето ми е ограничено. И все пак се надявам, че сте хвърлили поне бегъл поглед върху този свят. Тук има какво да се види.

— О, за Бога — промърмори Рени, — давай по-нататък! Атаско млъкна, сякаш я беше чул, но изразът му беше по-скоро озадачен, отколкото раздразнен. Той се обърна и прошепна нещо на жена си, която му отвърна също с шепот.

— Не знам какво да ви кажа — извиси отново глас Атаско. — Онзи, който ви повика, трябваше вече да е тук.

Лъскавият роботски сим, който Рени беше забелязала по-рано, се изправи. Прекалено сложната му броня беше цялата в остри като бръснач шипове.

— Дотук, смотаняко! — каза той, като презрително провлачваше думите си като очилатко. — Нямам време за такива работи. Отлитам.

После описа поредица от жестове с лъскавите си хромирани пръсти и след като не стана нищо, като че ли се шашна. Преди някой да успее да каже нещо, до семейство Атаско засия жълтеникава светлина. Някои гости извикаха изненадано.

Фигурата, която застана до Боливар Атаско, след като

блясъкът помръкна, беше бяло петно с човешка форма без никакви черти на лицето — сякаш някой бе изрязал дупка сред залата.

Рени също бе извикала, но не заради стряскащата поява на привидението. „Виждала съм го и преди! Насън? Не, в «При господин Дж.», онзи клуб.“

Почти забравен спомен изплуваше отново — последните й немощни мигове в дълбините на ужасния клуб. Това нещо й беше… помогнало? Всичко й беше като в мъгла. Обърна се към !Ксабу, за да се увери, но бушменът наблюдаваше новодошлия с голям интерес. До него Мартин изглеждаше съвсем смаяна и объркана, сякаш се беше загубила в тъмна гора.

Дори Атаско като че ли се изуми.

— А! Това… това си ти, Селърс.

Празното пространство на върха на бялото петно се извърна, сякаш оглеждаше стаята.

— Толкова малко! — каза то с тъга.

Рени усети как космите на тила й настръхват; наистина беше чувала този висок, почти женски глас в трофейната градина на „При господин Дж.“. — Толкова малко сме — продължи то. — Всичко на всичко дванайсет, включително и нашите домакини. Но съм благодарен, че някой изобщо е дошъл. Сигурно имате много въпроси…

— Естествено, че имаме — гръмко го прекъсна онзи, когото Мартин беше нарекла Сладкия Уилям. Говореше на някакъв невъзможно пресилен, театрален северноанглийски. — Например кой сте вие, хиляди дяволи, и какво става тук, хиляди дяволи?

Празното пространство не реагира по никакъв видим начин, но на Рени й се стори, че долавя смях в тихия глас.

— Казвам се Селърс, както спомена господин Атаско. Както мнозина от вас, аз се крия, но поне това име вече не е тайна, която се налага да пазя. Що се отнася до другия ви въпрос, младежо…

— Моооооля! Внимавай кого наричаш младеж, чичка!

— … ще се постарая с всички сили да ви отговоря. Но не може да стане бързо. Моля за вашето търпение.

— Да помолиш, не значи да получиш — обади се Сладкия Уилям, но махна на Селърс да продължи. !Ксабу, който може би търсеше как да се настани по-удобно, се покатери на масата и приклекна до Рени.

— Аз съм нещо като експерт по преместването на данни от едно място на друго — заобяснява Селърс. — Много хора изследват данните със специфична цел: данните от финансовия пазар — за да правят пари, метеорологичните данни — за да

предсказват времето…, но поради интересите си винаги съм имал склонност да изучавам по-скоро самите модели като феномени, а не онова, което представляват.

Рени усети как Мартин замръзва на стола си, но лицето на спътницата й имаше все същия объркан израз.

— Всъщност — продължи Селърс — моят интерес към моделите, които днес ни доведоха тук, отначало беше чисто съзерцателен. Също както поетът може да съзерцава как водата тече, плиска се и се събира във вирчета, без практическия интерес на водопроводчика и физика, така и аз отдавна съм очарован от начина, по който информацията сама по себе си се движи, събира се и пак тръгва. Но дори и поетът ще забележи, че каналът се е запушил и мивката започва да прелива. Стигнах до извода, че има определени много големи модели на потоци от данни, които не кореспондират с онова, което познавах на общоприетата карта на информационната сфера.

— Какво общо има всичко това с нас? — попита жената, дошла заедно с Куан Ли. Говореше английски без никакъв акцент. Рени се зачуди дали това не се дължи на програмата за превод.

Селърс се замисли.

— Важно е да разберете защо аз дойдох, иначе няма да разберете и защо вие сте тук. Моля ви, изслушайте ме. После, ако желаете, можете да си отидете и никога вече дори да не мислите за всичко това.

— Искате да кажете, че не сме пленници? — попита жената.

Празното пространство Селърс се обърна към Боливар Атаско.

— Пленници ли? Ти какво си им казал?

— Очевидно някои от местните полицаи са изтълкували погрешно желанието ми да доведат новопристигналите тук, в двореца — побърза да обясни богът крал. — Може би съм се изразил малко неясно, като съм им давал нареждания.

— Каква изненада! — обади се жена му.

— Не, никой от вас не е пленник — твърдо каза Селърс. — Знам, че на всички ви е било трудно да дойдете тук…

— Освен на мене — изчурулика Сладкия Уилям, докато си вееше с ръка, облечена в черна ръкавица.

Рени не издържа.

— Няма ли да млъкнете най-сетне? Защо не ни позволявате просто да го изслушаме? Едни вече умряха, други умират и аз искам да чуя какво има да ни каже този Селърс! — Тя удари с длан по масата и впери яростен поглед в Сладкия Уилям, който се сви на стола си като мокър паяк, а всичките му перца и рюшчета се разтрепериха.

— Печелиш, царице на амазонките. — Той беше опулил очи в подигравателен ужас. — Затварям си плювалника.

— На всички ви е било трудно да дойдете тук — повтори Селърс. — Без съмнение и на мен не ми беше лесно да ви събера. Затова се надявам, че ще ме изслушате, преди да вземете решение.

Той млъкна и дълбоко, с въздишка си пое дъх. Рени се почувства изненадващо трогната. Зад този странен празен сим имаше жив човек, който се страхуваше и се тревожеше като всеки друг.

— Забелязах, че във виртуалната вселена, която някои наричат сфера на данните, особено в областта на търговията на едро с технически библиотеки, внезапно от местоработата ми изчезват много от най-известните имена в технологиите, свързани с мрежата и ВР. Започнах да изследвам по-отблизо тези събития. Парите също се отклоняваха — акции бяха неочаквано продавани, изведнъж ликвидираха този или онзи бизнес и създаваха друг. След дълго търсене открих, че повечето от тези дейности се контролират от една-единствена група хора, макар и да бяха прикрили своите транзакции толкова добре, че само късметът и известен талант за разпознаване на модели ми позволиха да ги открия и да науча имената им.

Тези хора — мъже и жени, притежаващи богатство и власт — образуват консорциум, който се е нарекъл, Братството на Граала.

— Някаква си християнска хава — предположи роботът Очилатко. — Като ония, осенените от Господа, дето скачат като откачени насам-натам.

— Не забелязах нищо особено християнско в действията им — продължи Селърс. — Харчеха неизчислими количества пари за технологии и очевидно строяха… нещо. Какво беше това нещо, не успях да открия. Но разполагах с много време, а любопитството ми беше възбудено.

Продължих упорито да разследвам години наред и все повече се тревожех. Не ми се виждаше много вероятно някой да влага толкова усилия и разходи в това Братство и да продължава да го пази в тайна. Отначало предположих, че проектът е дългосрочен и са започнали от нулата, но след известно време — просто заради количеството пари и време, които се хвърляха в това невидимо предприятие, това започна да не ми изглежда много вероятно. Как Братството би могло да харчи несметни милиони за нещо — цели фамилни състояния или богатства, трупани с пот цял живот, които мнозина от най-богатите хора на света две десетилетия подред изливаха в някаква метафорична дупка, без да печелят нищо — и все още да се надява да постигне някаква

печалба? Кой ли бизнес би могъл да си струва подобни инвестиции? Обмислих какви други цели би могло да си поставя Братството, някои от тях — толкова крайни, колкото най-зловещите забавления в мрежата. Да смъкват правителства? Тези хора вече бяха смъквали правителства също толкова лесно, колкото средностатистическият гражданин си сменя работата или гардероба. Да завладеят света? Защо? Тези хора вече имаха всичко, което човек би могъл да пожелае — разполагаха с лукс и власт, каквито не бихме могли да си представим. Един от Братството, финансистът Джун Бхао, има годишен доход колкото петнайсетата по богатство държава на планетата.

— Джун Бхао! — ужасено възкликна Куан Ли. — Нима той е сред хората, които са разболели внучката ми? — Тя затрепери уплашено на стола си. — Наричат го Императора — китайското правителство не предприема нищо без негово одобрение.

Селърс кимна.

— Точно така. Но защо тези хора ще искат да нарушат равновесието на световните сили? — запитах се аз. Те са световните сили. Следователно, какво правеха и защо го правеха?

— И? — обади се Сладкия Уилям. — Аз ще бия барабаните, чичка. И отговорът е…?

— Боя се, че все още има повече въпроси, отколкото отговори. Когато започнах да дочувам нещо за тъй наречения Адърланд — вероятно най-голямата и най-мощната симулационна мрежа в света, — най-после разбрах какво са правили. Но „защо“… това все още е мистерия.

— Значи това е някаква такава конспирация като в жълтата мрежа? — попита хромираният боен робот. — Като извънземните, а? Ей, ама много се изхвърляш.

— Точно това е — отговори Селърс. — Конспирация. Ако не беше, защо едно толкова огромно начинание се пази в тайна? Но ако мислите, че просто вдигам шум, замислете се над факта, че аз знам какво е довело тук повечето от вас. Братството се интересува необичайно много от деца.

Той замълча, но стаята тънеше в тишина. Дори Атаско и жена му стояха в напрегнато очакване.

— След като разбрах какво трябва да наблюдавам, след като започнах да разкривам имената на тайните господари на Адърланд, можех да търся и по-специфична информация. Открих, че неколцина от най-влиятелните членове на организацията изключително много се интересуват от деца, но интересът им е странен и далече надхвърля дори педофилията. Техният интерес явно е професионален, всеобхватен и заплашително необясним, ако съдим по спонсорираните от тях медицински и

социологически изследвания, по броя на специалистите педиатри, на които компании, свързани с Братството, са плащали за известен период от време, както и по броя на ориентираните към младежта начинания — агенции за осиновяване, спортни клубове, интерактивна мрежа, основани или откупени от организации фантоми, имащи нещо общо с Братството.

— „При господин Дж.“ — измърмори Рени. — Гадни копелета!

— Точно така. — кимна Селърс с върха на празното пространство. — Извинявам се — продължи той. — Обяснението на всичко това ми отнема повече време, отколкото бих искал. — Той потърка мястото, където би трябвало да е челото му. — Толкова дълго мислих за това и сега откривам, че има толкова много неща за казване.

— Но какво биха могли да искат те от тези деца? — попита Куан Ли. — Сигурна съм, че сте прав, но какво искат те?

Селърс вдигна ръце.

— Иска ми се да знаех. Братството на Граала е построило най-мощната и най-хитроумната и изтънчена симулационна мрежа, която можем да си представим. В същото време те са манипулирали и са увредили съзнанието на хиляди деца. Все още нямам представа защо. Всъщност извиках ви тук — всички вас — с надеждата, че заедно бихме могли да открием някакви отговори.

— Добро шоу направи, татенце — жизнерадостно се обади Сладкия Уилям. — Възхитен съм много от дребните детайли, макар да ме е яд, дето ми пречиш да се изключа. Защо просто не пратиш странната си историйка по новинарските мрежи, вместо да ни замесваш и нас в това театро на плаща и кинжала?

— В началото се опитах да направя точно това, което ми предлагате. Двама репортери и трима изследователи бяха убити. Новинарските мрежи не излъчиха нищо. Аз съм тук и говоря с вас само защото успях да запазя анонимност. — Селърс млъкна и пак продължително си пое въздух. — Виновен съм за смъртта на онези хора, но така разбрах, че не става дума чисто и просто за някаква моя мания. Това е война. — Той бавно завъртя глава, за да огледа всички лица около масата. — Членовете на Братството притежават твърде много власт и връзки. Но моят опит да заинтересувам и други с разследването си наистина ми донесе и голям късмет. Един от хората, които се занимаваха с проучването, издири и се свърза с Боливар Атаско и със съпругата му Силвиана. Те отказаха да отговорят на въпросите му, но ме заинтригуваха и аз се добрах до тях. Не постигнах веднага успех.

— Ние мислехме, че сте луд — сухо се обади Силвиана

Атаско. — И все още не изключваме тази възможност, сеньор.

— За наш общ късмет семейство Атаско, които са сред първите членове на Братството на Граала, се бяха отделили от централния корпус и бяха напуснали директорския съвет преди няколко години. Бяха запазили инвестициите си под формата на тази симулация, Темилун, но иначе нямаха нищо общо с всекидневните дела на консорциума. Сеньор, сеньора, може би вие бихте желали да разкажете нещо за своите преживявания?

Боливар Атаско се стресна — като че ли беше потънал в мисли за нещо друго. Погледна безпомощно жена си. Тя завъртя очи.

— Много е просто — заговори Силвиана. — За работата си ние имахме нужда от по-фина машина за симулации.

Те бяха стигнали до крайния предел на съществуващата технология. Група богати мъже — тогава в Братството не членуваха жени, — чували за разните ни версии на Темилун, създадени чрез тогавашните върхови постижения в технология, се свързаха с нас. Имаха планове да построят най-всеобхватната симулационна платформа, която някой някога си е представял, и ни включиха, за да помагаме в надзора над строежа на тази платформа. — Тя присви устни. — На мене те никога не са ми харесвали. „От нея би излязъл по-добър бог крал, отколкото от съпруга ѝ“ — реши Рени.

— Не ме оставяха да си гледам работата, както трябва — добави Боливар Атаско. — Искам да кажа, че в нещо толкова мащабно и толкова бързо развиващо се действат абсолютно неизвестни фактори на сложност. Но когато се опитах да задам някои въпроси, да разбера защо някои неща се правят точно по този особен начин, който Братството е избрало, винаги ми се месеха. И аз си подадох оставката.

— Това ли е всичко? — Жената с преводаческия акцент явно беше побесняла. — Просто сте казали „не одобрявам“ и сте се оттеглили, но сте се вкопчили в голямата си играчка?

— Как смеете да ни говорите по този начин?! — възмути се Силвиана Атаско.

— Всичко това…, за което говореше Селърс… — Боливар Атаско описа неясен кръг с ръка — ние нищо не знаехме за него. Чухме за това едва от Селърс.

Жената, която се беше обадила, се облегна назад с присвити устни.

— Свързах се със семейство Атаско, за да се придвижа поне малко в разследването си — продължи Селърс. — С много усилия успях да ги убедя, че не знаят някои неща за Братството на Граала и за Адърланд. Използвах достъпа им до мрежата, за да

понапредна, но действах предпазливо, защото не смеех да привличам вниманието им нито към семейство Атаско, нито към себе си. Бързо ми стана ясно, че ако работя сам, не бих стигнал доникъде. И все пак не можех да понеса да изпратя още хора на смърт.

Не пресилвам властта на Братството. Те притежават огромни холдинги във всички краища на света. Властват или поне влияят върху армиите, полицията, правителствата на всички световни държави. Убиха онези изследователи толкова бързо и сръчно, както човек убива муха, и бяха наказани толкова, колкото и убиецът на мухата. Кой би се присъединил към мене срещу подобни врагове и как бих могъл да се свържа с тези хора?

Отговорът — поне на първия въпрос — дойде лесно. Жертвите на Братството биха поискали да ми помогнат — хората, които бяха изгубили приятели и близки заради необяснимия заговор на Братството. Но не смеех да излагам на риск още невинни, а освен това имах нужда от хора, способни да се борят, защото само общата загриженост не стигаше — и не стига. Така че измислих нещо като заръка, като в старите народни приказки. Хората, които намерят Темилун, ще ми помогнат да разнищя плановете на Братството.

Оставях ключове, разпръсквах семена, изпращах тайнствени писма в дигитални бутилки. Много от вас например са получили образа на виртуалния град на Атаско. Оставях тези знаци на забутани места, но винаги около дейностите на Братството, така че хората, които по свое желание са се заели да разследват какво става, да се натъкнат на тях. Уловките ми бяха мимолетни и мъгляви, за да предпазя семейство Атаско и себе си. Вие, които стигнахте до Темилун — каквото и да решите за мене и за надеждите ми, гордейте се! Вие сте разрешили загадка, в която може би хиляди други са се провалили.

Селърс млъкна. Някои от слушателите се раздвижиха.

— Защо не можем да се изключим? — попита настоятелно приятелят на чернокосия варварин. — Това е единствената загадка, която искам да бъде разрешена. Опитах се да се изключа и все едно ме сложиха на електрическия стол! Реалното ми тяло е някъде в някаква болница, но аз си стоя включен!

— За първи път чувам за това! — Изненадата на Селърс беше доловима дори насред мърморенето на гостите. — Тук действат разни закони, които никой от нас не разбира. Никога не бих задържал някого против волята му. — Той вдигна безформените си бели ръце. — Ще се опитам да намеря решение.

— Наистина се опитайте, защото иначе…!

— А какво беше онова? — попита Рени. — Онова, което ни

сграбчи — не знам как иначе да го нарека, — докато влизахме в симулацията. То уби човека, който ни доведе тук. Атаско каза, че било неврална мрежа, но Сингх пък каза, че е живо.

Останалите около масата започнаха да си шепнат.

— И на това не мога да отговоря — заключи Селърс. — В центъра на Адърланд има неврална мрежа, вярно е, но как действа тя и какво би могло да означава „живо“ при тези обстоятелства, изобщо не ми е ясно все още. Точно затова имам нужда от вашата помощ.

— Помощ ли? Имаш нужда от помощ, значи. — Сладкия Уилям се изправи, разлюля пера и описа сложен, подигравчийски поклон. — Мили мои, търпението ми току-що като че ли се изчерпи. Сега ви казвам „чао, чао“. Ще си легна с нещо топличко в леглото и ще се помъча с всички сили да забравя, че изобщо съм чувал някоя от тези глупотевини.

— Обаче не можеш! — Дългокосият мъжага с екшънските мускули стана несигурно. Гласът му беше плътен, но заговори някак притеснено. — Не разбираш ли? Никой от вас ли не разбира? Това е… това е Съветът на Елронд!

Начервените устни се свиха в гримаса.

— Ти пък какви ги дрънкаш?

— Толкин не си ли чел? Искам да кажа, ами то си е точно това! Един пръстен — за да властваш над всички тях, друг — за да ги намериш! — Варваринът като че ли се беше вживял. Рени, която сама се канеше да каже нещо по-остро на Сладкия Уилям, потисна раздразнението си и се вгледа в мъжа. Имаше нещо налудничаво във възбудата на мъжа и за миг Рени се зачуди дали не е неуравновесен.

— О, тия истории ли? — презрително подхвърли Сладкия Уилям. — Точно се чудех откъде си го копирал тоя изглед на Господин Мускул.

— Ти си Орландо, нали? — видимо се зарадва Селърс. — Или може би трябва да те наричам Таргор?

Варваринът примигна изненадано.

— Ами… Орландо, предполагам. Всъщност не избрах сам да се явя тук със сима на Таргор. Стана, като… като идвахме насам.

— Ето къде съм го виждала! — прошепна Рени на !Ксабу. — В Дървесната къща! Спомняш ли си? Човекът закуска се възмути от сима му.

— Радвам се, че си тук, Орландо — каза Селърс отново угрижено. — Надявам се, че и другите постепенно ще започнат да споделят убежденията ти.

— Шъ споделяме простотии, това е истината — обади се Очилаткото с хромираните плочки. — Той — прас!, вие — прас!,

аз определено вдигам гълъбите. — Той стана, подпрял покритите си с шипове юмруци на покритите си с шипове хълбоци като някое заядливо метално бодливо свинче.

Орландо не се обезсърчи.

— Не си тръгвай! Винаги така става! Хора, които привидно нямат никаква надежда, но всеки има какво да даде, заедно решават загадката и побеждават врага.

— Групичка безнадеждни идиоти, които заедно се напъват да разрешат привидно неразрешима задачка, така ли? — каза Сладкия Уилям с весел подигравчийско-презрителен тон. — Да де, да де, това ми звучи точно в онзи стил, по който си падаш, като те гледам, сладурче. Но върви и за описание на някоя смахната, параноична религиозна секта. „О, не, само ние, малцината умници, разбираме, че светът свършва! Но ако се нанесем в тези канали и носим специалните си шапки от алуминиево фолио, единствено ние ще се спасим!“ Спести ми точно тези драма, моля те. Предполагам, че сега всичките ще се вредите да разказвате жалкия си животец. — Той засенчи с длан челото си, сякаш му идваше твърде много и не би могъл да го понесе. — Е, милички, довършете си тоя чай за смахнати без мене. Ще може ли някой само да изключи оная тъпотия, която ми се бърка в командния интерфейс?

Боливар Атаско изведнъж рязко се надигна от стола си, после стана и направи няколко несигурни крачки. Рени си помисли, че се е обидил на това конте, Сладкия Уилям, но Атаско замръзна на място, разперил ръце, като че ли да запази равновесие. Последва дълга, изпълнена с очакване тишина.

— Той май се изключи — обади се Селърс. — Може би…

Мартин запищя. Плесна се по челото и се свлече на колене, виейки като алармена система, предупреждаваща за изтичане на отровен газ.

— Какво има? — извика Рени. — Мартин, какво ти става?

Силвиана Атаско беше застинала като съпруга си. Селърс се взря в нея, после — в Мартин, а след това изчезна като спукано мехурче.

С помощта на !Ксабу Рени успя да настани французойката на един стол. Опитваше се да разбере какво се е объркало. Мартин спря да пищи, но само стенеше и се клатеше насам-натам.

Нервна объркаността беше обхванала всички. !Ксабу говореше бързо и тихо в ухото на Мартин. Куан Ли питаше Рени дали би могла да помогне с нещо. Очилатото и Сладкия Уилям ожесточено се караха. Селърс беше изчезнал. Неподвижно застиналите тела на двамата Атаско продължаваха да стоят все така вцепенени.

Ала Боливар Атаско се размърда.

— Вижте! — извика Рени и го посочи.

Фигурата с короната от пера изпъна ръце докрай. Пръстите се свиха конвулсивно. Пристъпи, залитна и се подпря на масата непохватно, като слепец. Главата му се отпусна на гърдите. Всички гости млъкнаха и вперихa погледи в Атаско. Главата отново се надигна.

— Надявам се, че никой от вас не мисли да си ходи. — Гласът не беше на Атаско, а съвсем друг — гласните бяха удължени и равни, тонът — студен. Дори в израза на лицето му имаше някаква неуловима разлика. — Ако се опитате да напуснете, това би било много лошо.

Нещото, което използваше сима на Атаско, се обърна към застиналото тяло на Силвиана Атаско. Бутна я небрежно, симът й се срути от стола и рухна на земята, все така вдървен в седнало положение.

— Страхувам се, че семейство Атаско си тръгна твърде рано — обади се студеният глас. — Но вие не се безпокойте. Ще измислим начин да ви забавляваме.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА
БЛЕСТЯЩАТА ВРАТА

МРЕЖА/ЛИЧНИ: Търси се: разговор.

(Картина:, лицето, което дава обявата, М. Дж., стандартен безполов сим.)

М. Дж.: Ей, ами просто исках да разбера имали някой там. Някой да иска да си поприказваме? Щото се чувствам малко… такова, де… самотен. Та си помислих, че може да има и някой друг такъв самотен като мене…

Беше си ударил главата и му беше трудно да мисли за каквото и да било. Той падаше, а Големият канал надвисваше над него и се въртеше. После през болката и искрящия мрак Пол усети как всичко се мести встрани. Силен спазъм, който сякаш го заля и щеше да го разкъса на парчета.

За миг всичко спря. Всичко. Вселената беше застанала под невъзможен ъгъл, небето под него приличаше на купа, пълна със синьо нищо, червената земя и водата се бяха килнали над главата му. Гали висеше замръзнал във въздуха — малкото му телце беше сгърчено, ръцете — разперени, едната докосваше пръстите на Пол. Другата ръка на Пол беше протегната към неподвижния канал, потънала до китката в стъклоподобната вода. Втвърдената като маншет вълна стигаше кажи-речи до лакътя му.

„Всичко… спря“ — помисли си Пол. Изведнъж силна, ярка светлина запали всичко, което виждаше, изпепели всичко и той отново започна да пада.

Един миг мрак, после — ярка огнена светлина, мрак, светлина, мрак — смяната им като в стробоскоп все повече се ускоряваше. Падаше през нещо — падаше между нещо. Усещаше Гали някъде извън обхвата си, усещаше ужаса на момчето, но беше безпомощен.

След това изведнъж отново застина неподвижно — на четири крака върху студен, твърд камък.

Пол вдигна очи. Пред него се издигаше гладка бяла стена. На нея висеше едно-единствено червено-черно-златно знаме с герб. Потир, обвит с два преплетени розови стръка. Над тях — корона, а отдолу с калиграфски букви беше изписан девизът „Ad Aeternum“.

— Аз… аз съм бил тук и преди.

Макар че шепнеше, бавните, смаяни думи отекнаха във

високия таван. Очите му се напълниха със сълзи.

Не беше само знамето, не беше само нарастващото чувство, че мястото му е познато. В главата му се тълпяха и други мисли, образи, чувства — неща, които падаха върху напуканата земя на паметта му като освежителен дъжд.

„Аз съм… Пол Джонас. Роден съм… в Съри. Баща ми се казва Ендрю. Майка ми се казва Нел и е много болна.“

Споменът пускаше корени там, където досега беше празнота, напълваше, разцъфваше. Разходка с баба му — днес малкият Пол не е на училище и се преструва на мечка зад плета. Първото му колело със спаднали гуми и изкривена рамка и ужасният му срам, че го е повредил. Майка му с химическия респиратор и погледът й, в който се чете уморено примирение. Луната, увиснала в рамката от клонките на напъпилата слива пред апартамента му в Лондон.

„Къде съм?“ Огледа белите голи стени и знамето със странно преливащите се цветове. Изплуваха нови спомени — отчетливи, ярки, назъбени като парчета счупено огледало. Война, която сякаш продължава с векове. Кал, страх, полет над непознати земи, сред непознати странни хора. А сега и това място. Беше идвал тук и преди.

„Къде съм бил? Как попаднах тук?“

Старите спомени се сраствaха с новите, но в средата имаше белег, оголено място, което те не можеха да покрият. Всичко в главата му беше ужасно объркано, но най-ужасно беше това бяло петно.

Приклекна и захлупи лицето си с ръце, закри очите си — мъчеше се да осъзнае всичко възможно най-ясно. Какво беше станало? Животът му… животът му преди беше обикновен. Училище, някоя и друга любов, прекалено много време, прекарано в мотаене с приятели, които имаха повече пари от него и биха могли да си позволят дългите пиянски обеди и среднощните гуляи. Диплома по… момент… по история на изкуството, получена без особени усилия. Работа като най-нисш помощник-куратор в галерията „Тейт“, скромен костюм, колосана якичка, туристически групи, които искат да цъкат пред инсталацията „Нов геноцид“. Нищо необичайно. Той беше Пол Робърт Джонас, нямаше нищо друго освен себе си, ала това не го превръщаше в нещо особено. Той беше никой.

И защо беше всичко това?

Полудял ли беше? Или си бе ударил главата? Може ли да има лудост, изпълнена с толкова подробности, толкова кротка? Е, не през цялото време беше толкова тихо и спокойно. Беше видял чудовища, ужасии — спомняше си ги също толкова ясно, колкото

и въжетата с пране на покрива, които се виждаха през прозореца на студентската му квартира. Чудовища…

… Дрънчащи, скърцащи със зъби, вдигащи пара…

Пол се изправи — изведнъж се беше уплашил. И преди беше идвал на това място и тук живееше нещо ужасно. Освен ако не беше пленник на някакъв фалшив спомен, който не би могъл да проумее, deja vu с остри зъби, той беше идвал тук и мястото не беше безопасно.

— Пол! — Гласът беше тих, идваше отдалече, изнемощял от отчаяние, но той го позна още преди да се сети от коя част на живота му идваше.

— Гали?

Момчето! Момчето беше с него, когато паднаха от онзи летящ кораб, но се беше изплъзнало от паметта му при внезапния прилив на завръщащите се спомени. А сега? Дали онова огромно, невъзможно създание, машината гигант, беше успяло да наръга детето?

— Гали? Къде си?

Никакъв отговор. Насили се да стане и се спусна към вратата в дъното на залата. Реалност и спомен отново го нападнаха с болезнена сила. Прашни растения се протягаха във всички посоки и стигаха до гредите на покрива, покриваха всичко освен високите прозорци. Изгуби се сред джунгла на закрито. А отвъд нея — знаеше, помнеше — имаше един великан…

И жена, толкова красива, че можеше да разбие сърцето ти, и с криле…

— Пол! Помощ!

Запромъква се към гласа, като си проправяше път между сухите, пращящи клони. Листата се отместваха под ръцете му, превръщаха се в прах и той потъваше в пушиляка, който се вдигаше и се виеше при всяко негово движение. Гъсталакът се разтваряше пред него, клоните падаха, огъваха се, някои се чупеха, щом ги докоснеше, и разкриваха клетка от тънки златни пръти. Прътите бяха изпоцапани с черни и сиви петна и обвити с черни филизи. Клетката беше празна.

Въпреки че се боеше за момчето, Пол застина разочарован. Тук преди беше тя. Спомняше си я живо — блещукането на крилете й, на очите й. Но клетката беше празна.

Не, почти празна. В средата, почти скрито от преплетените лиани и корени, от нападалата шума, нещо проблясваше. Пол приклекна, промуши ръка през покритите с петна решетки и се помъчи да го достигне. Ръката му хвана нещо гладко, хладно и тежко. Щом го вдигна и го измъкна през решетките, прозвъняха нежни звуци.

Беше арфа — златна дъга със златни струни. Вдигна я и се загледа в нея. Тя започна да се стопля в дланите му, а после се засвива като хвърлено в огъня листо. Само след миг стана съвсем мъничка — колкото монета от двайсет пенса.

— Пол! Не мога…

Болезненият вик, който последва, беше остър и прекъсна изведнъж. Той се изправи, стреснат и разтреперан, стисна златния предмет в юмрук и тръгна, мачкайки по пътя си разпадащите се растения. Беше изминал само няколко крачки, когато пред него изникна врата, висока пет пъти колкото него. Докосна я и тя поддаде.

Помещението, огромно като хангар, имаше дървени колони и голи стени от струпани камъни. Бавно се въртяха огромни колела; грамадни лостове се люшкаха нагоре-надолу. Зъбчати колела колкото двуетажен автобус си пробиваха път по веригата от още по-грамадни, необозрими зъбчати колела, чиито зъбци се подаваха през огромни процепи в стените. Миришеше на масло, на мълния и на ръжда, а шумът беше като при бавно разпадане. Грохотът, силният ритмичен трясък, от който трепереха дебелите стени, монотонните удари на падащите грамадни тежести бяха песента на непонятния и неспирен глад на машините, които биха могли да смелят дори основите на Времето и Пространството.

Гали стоеше на единственото празно място насред помещението. От двете му страни бяха застанали две фигури — единият беше кльощав, а другият — невероятно тлъст.

Щом Пол тръгна към него, пред очите му се разля отчайващ мрак. Гали се мъчеше да се изтръгне, но онези двамата го държаха без всякакво усилие. Кльощавият беше целият от блестящ метал, с нокти като куки — не приличаше на човек, главата му нямаше очи и приличаше на бутало. Другият беше толкова дебел, че мазната му кожа се бе опънала чак до прозрачност и светеше със своя собствена лоена, жълтеникавосивкава светлина като огромен оток.

Устата на дебелия, пълна с грамадни като бивни, изпочупени зъби, се разпълзя в усмивка, чиито краища се губеха в напращелите бузи.

— Върна се при нас! Изминал си целия този дълъг път — и то по своя свободна воля! — Той се захили и бузите му се разтресоха. — Представи си, Никелирана чинийо, сигурно страшно сме му липсвали! Колко лошо, че Стареца го няма, за да се порадва на този миг.

— Много правилно, че тоя Джонас се върна — обади се металният. Една вратичка се отваряше и затваряше в четириъгълната му уста. — И би трябвало да съжалява, след като

ни отвори толкова работа, палавникът му с палавник. Трябва да ни се помоли да му простим. Хайде, помоли ни се.

— Пуснете момчето!

Пол никога не ги беше виждал, ала ги познаваше добре и ги мразеше така силно, както и рака, който бавно бе убивал майка му.

— Нали искате мене?

— О, Боже, ама ние вече не искаме само тебе — обади се металният. — Нали така, Буца масло?

Дебелият поклати глава.

— Първо ни дай онова, което държиш. Заменяме момчето срещу него.

Пол усети твърдите ръбове на арфата под пръстите си. Защо изобщо се пазаряха? Тук, където силата беше на тяхна страна — защо ли си правеха труда?

— Недей! — изкрещя Гали. — Те не могат… — Съществото, наречено Буца масло, стегна пръстите си, прилични на голи охлюви, около ръката му и момчето запищя, загърчи се и се разтрепери, сякаш лежи върху релси, по които минава ток.

— Дай ни го — обади се Никелирана чиния — и тогава може би Стареца ще се смили над тебе. Някога ти беше добре, Пол Джонас. Можеш пак да си добре.

Пол не можеше да гледа зиналата уста на Гали, агонизиращите му очи.

— Къде е жената? В онази клетка имаше жена.

Никелирана чиния обърна почти гладката си, безлична физиономия към Буца масло, завзира се в него мълчаливо, после пак се извърна:

— Няма я. Отлетя — но не далече и не задълго. Искаш ли да я видиш пак? Можем да го уредим.

Пол поклати глава. Знаеше, че изобщо не бива да се доверява на тези двамата.

— Само пуснете момчето.

— Не и преди да си ни дал онова, което държиш.

И Буца масло стисна Гали така, че той отново се сгърчи. Ужасен, Пол им подаде арфата. И двете лица — и хромираното, и восъчното — алчно се извърнаха към нея.

Стаята се разтресе. В първия миг Пол си помисли, че огромните машини са започнали да се срутват. След това самите стени като че ли се заразпадаха и го обзе внезапен, още по-силен страх.

Стареца?…

Но Никелирана чиния и Буца масло също гледаха със зяпнали уста как самите равнини с геометрична форма започнаха да се

разпукват около тях. Пол продължаваше да стои с протегната ръка, Никелирана чиния направи рязка, дълга до невъзможност крачка към нея, блестящият му нокът се устреми към арфата. Гали, който се беше свлякъл на пода, обви ръце около лъскавите крака на Никелирана чиния. Съществото се препъна и се строполи върху камънака с тежък металически грохот.

Стаята, Пол — всичко отново потрепери, разпадна се и се сви.

Пак беше замръзнал във въздуха над небето, а Големият канал и червената пустиня пак се извисяваха над главата му — но там, където преди беше увиснал Гали, сега имаше само въздух. Ръката му, която Гали преди докосваше с протегнатите си пръсти, сега беше свита в юмрук.

Щом обърканият му ум се опита да осъзнае резкия преход от механичната къща на великана към този съвършен покой, светът оживя. Цветовете започнаха да се просмукват и потекоха. Твърдата материя се превърна във въздух, въздухът — във вода, и погълна Пол с гигантско студено жвакане.

Той се носеше — дробовете му бяха толкова пълни, че щяха да се пръснат, боляха го. Самият мрак, който го обкръжаваше, беше хладен и тежък. Не схващаше къде е горе, къде е долу. Видя някакво мъждукащо жълто сияние — можеше да е и слънцето — и залитна към него, загърчил се като змиорка. За миг светлината го обгърна, а после пак се намери сред мрак, но този път студът беше убийствен. Видя отново светлина — хладно синя — и с мъка си запробива път към нея. Надигнеше ли се, виждаше стройните върхари на черни дървета и сиво, облачно небе. След това ръката му се удари в нещо и отскочи. Той зарита, протегнал глава към светлината. Драскаше с нокти, но между него и въздуха имаше нещо твърдо, което го задържаше в мразовитата вода.

Лед! Тресна го с юмрук, но той дори не се пропука. Дробовете му сякаш бяха пълни с живи въглени, главата му — с тлеещи сенки.

Давеше се. Някъде, някак — и никога нямаше да разбере защо.

„Знанието ще умре заедно с мене. За Граала.“ Нелепата мисъл трепкаше във все по-сгъстяващия се мрак в главата му като лъскава рибка.

Водата изсмукваше всичката топлина от тялото му. Не чувстваше краката си. Притисна лице към леда, молеше се за глътка въздух, но с краткото вдишване в него нахлу само още мокър студ. Нямаше смисъл да се бори повече.

Отвори уста, за да погълне водата, която щеше да сложи край на мъките му, после замря за сетен миг и се опита да съзре късчето небе. Нещо черно покри дупката и в същия този миг

ледът, небето, облаците се стовариха върху му, блъснаха го назад и изкараха въздуха от напрегнатото му тяло. Задъха се и водата се втурна навътре, изпълни го, задави го, заличи го.

Люшна се завеса — трепкащ оранжево-жълт екран. Опита се да фокусира погледа си върху нея, ала не можа. Колкото и напрегнато да се взираше, образът не ставаше по-отчетлив, беше все така размазан, невещественен. Затвори очи, почина си, после пак ги отвори и опита отново.

Усети, че нещо го докосва, но усещането беше някак странно отстранено, сякаш тялото му беше невъзможно дълго и го докосваха по някоя много далечна част. Зачуди се дали не е бил… не си спомняше думата, но вместо това в ума му изникна болнична стая, мирис на спирт, остра, кратка болка като ужилване.

Упоен. Но защо ще го…? Той беше…

Реката. Опита се да се надигне, ала не успя. Деликатните докосвания — толкова леки и далечни — продължаваха. Отново фокусира погледа си и най-накрая осъзна, че се взира в трепкащите пламъци на някакъв огън. Главата му като че ли беше свързана с тялото му само с няколко нерва. Усещаше нещо под себе си и можеше да определи, че повърхността е груба и неудобна, но тялото му се беше вцепенило и неудобството си беше чисто предположение. Опита се да каже нещо, но от гърлото му излезе само леко хъхрене.

Сякаш беше повикал някого — едно лице веднага изплува пред него, перпендикулярно на погледа му. Имаше брада и тежки, надвиснали вежди. Кафявите очи, хлътнали дълбоко в тъмните си орбити, бяха кръгли като на бухал.

— Настинал си — рече лицето. Гласът му беше плътен и спокоен. — Щеше да умреш от студ. Ние ще те стоплим. — И то отново се плъзна извън полезрението му.

Пол събра мислите си, доколкото можа. Пак беше оцелял — поне досега. Помнеше името си и всичко, което се бе върнало в паметта му, щом бе коленичил пред хоругвата с розата и потира. Но къде е бил преди, все още не знаеше, а къде е сега — това беше една нова тайна.

Опита се да се надигне и да седне. Не можа, но успя да се претърколи на една страна. Усещанията започваха да се връщат в тялото му, рояци иглички го бодяха нагоре-надолу по краката, все повече му прилошаваше — започна ритмично да го втриса и да го връхлитат болезнени спазми. Най-накрая успя да види какво имаше зад огнената завеса, макар че трябваше да мине известно време, докато осъзнае какво е това.

Онзи, който му беше говорил, и още пет — шестима брадати

мъже с хлътнали очи бяха приклекнали в полукръг около огъня. Каменен свод се простираше над тях, но не бяха точно в пещера, а по-скоро в някакъв дълбок скален навес на склона на хълм. Отвъд се ширваше свят, потънал в почти идеална белота, свят, покрит с дълбок сняг, простиращ се чак до редицата планински зъбери в далечината. В подножието на хълма, може би на около километър от тях, виждаше тънкия сивкав силует на замръзналата река и черната дупка, през която го бяха измъкнали тези мъже.

Погледна надолу. Онзи, който му беше говорил, режеше дрехите на Пол с парче черен камък, изсечено във формата на листо. Имаше могъщо телосложение, широки длани и плоски пръсти. Дрехите му бяха направени от парцаливи животински кожи, придържани от ремъци от жили.

„Неандерталци — помисли си Пол. — Пещерни хора, а това сигурно е ледниковият период или нещо такова. Също като музейна експозиция, да му се не види, само дето живея в нея. На петдесет хиляди години от всичко, което познавам.“ Преряза го ужасна болка. Беше жив, ала някак беше загубил живота си, истинския си живот, и очевидно беше обречен постоянно да скита из някакъв ужасен лабиринт без дори да знае защо. Очите му се напълниха със сълзи, те потекоха по бузите му. Дори трептенето и болката на пробуждащите се нерви се загубиха, надвити от болката от пълната, абсолютна загуба.

„Гали го няма. Ваала я няма. Семейството ми, моят свят — всичко си е отишло.“

Извърна лице, притисна го към камъка, вдигна длан, за да се скрие от втренчените погледи на брадатите мъже, и заплака.

Когато каменният нож разкъса и последното парче от ризата му, Пол успя да стане. Приближи с още една педя към огъня. Друг от неговите спасители му подаде голяма космата кожа, воняща на дим и мазнина, и той благодарно се загърна с нея. Треската му постепенно преминаваше в леко, но постоянно треперене.

Онзи с ножа подбра съсипаните, заледени дрехи на Пол и остави купчината встрани някак нервно и внимателно. Щом премести парцалите, нещо изтропа и се търкулна на пода. Пол се втренчи, после го вдигна, започна да го върти из ръцете си и да гледа как светлината на огъня искри по златните фасети.

— Видяхме те във водата — обади се онзи с ножа. — Помислихме те за животно, но Птицеловеца забеляза, че не си животно. Извадихме те от водата.

Пол стисна в шепа предмета, подобен на скъпоценен камък. Той се стопли, а след това един нежен глас изпълни пещерата и той подскочи.

— Щом си намерил това, значи си избягал — каза гласът.

Пол се огледа — беше се уплашил, че спасителите му ще се ужасят, но те продължаваха да го гледат все така леко притеснено и сдържано. След миг се сети, че не чуват гласа, че гласът говори само на него. — Знай това. Ти беше пленник. Ти не си в света, в който си роден. Нищо около тебе не е истинско, ала въпреки това нещата, които виждаш около себе си, могат да те наранят или да те убият. Ти си свободен, но ще те преследват и аз мога да ти помогна само в сънищата ти. Трябва да не се оставяш да те хванат, докато не намериш другите, които ще ти изпратя. Те ще те търсят по реката. Ще те познаят, ако им кажеш, че златната арфа ти е говорила.

Гласът замлъкна. Когато Пол разтвори дланта си, лъскавият предмет беше изчезнал.

— Ти да не би да си речен дух? — попита го онзи с ножа. — Птицеловеца смята, че си удавник, който се е завърнал от земята на мъртвите.

— Земята на мъртвите ли?

Пол отпусна глава на гърдите си. Усети как изтощението го притиска тежко като каменистия склон над тях. Изведнъж се разсмя — смехът му прозвуча като пукот, мъжете се дръпнаха със сумтене и шепот. Сълзите отново бликнаха и замъглиха очите му.

— Земята на мъртвите. Добре звучи.

ПЕТА ГЛАВА
ДЖОНИ ИЗКРИВЯВАЩИЯТ

МРЕЖА/СПОРТ: ТМКС прави олимпийски „жест на добра воля“.

(Картина: знамето на „Телеморфикс“ — олимпиадата се вее пад Атенеума в Букурещ.)

Диктор: „Телеморфикс инкорпорейтид“ направи своя така наречен „жест на добра воля“, за да разреши спора си с Международния олимпийски комитет и с правителството на Влашката република. Вместо „Олимпийски игри на «Телеморфикс» в Букурещ“, както първоначално корпорацията беше настоявала да се нарича събитието, официалното име ще бъде „Олимпийски игри в Букурещ, спонсорирани от «Телеморфикс»“.

(Картина: вицепрезидентът на ТМКС Настася Сисенсен.)

Сисенсен: Ние уважаваме олимпийската традиция на мирния компромис и според нас подадохме много важна маслинова клонка. Но въпреки това МОК трябва да не забравя, че никой не получава нещо срещу нищо. Или поне аз не съм чувала.

Луната беше само сребърен нокът над черната Байя де Барбакоас. Островът, обграден от оранжеви прожектори, сияеше по-ярко от всякакви звезди на небето. Дред се усмихна. Това беше гнездо, пълно с яйца със скъпоценни камъни, а той беше хищникът. Щеше да захапе с челюсти тези светлини и да ги смачка, докато ги превърне в мрак.

Дред намери „Exsultate Jubilate“, древно музикално произведение, което пулсираше като електрически ток и звънтеше с радостно превъзходство. Съжаляваше, че използва препрограмирана музика, но имаше твърде много работа, а тази вечер нямаше да има време да подбере саундтрака си, докато играе главната роля. Е, и Моцарт ставаше.

Опита телематичния си жак, щастлив като вълк, че се е измъкнал от нашийника с фибервръзки. Отпусна длани на коленете си и усети напрегнато непропускливия неопрен на костюма си и мъничките песъчинки, които полепваха по дланите му. После затвори очи, за да огледа важните неща.

— Следа едно, докладвай.

Един прозорец с изглед отвисоко към набразденатa вода се появи на черния фон.

— Listo — обяви водачът на Следа едно, — готови.

— Следа две.

… нов прозорец, запълнен със смътен силует, в който той разпозна неотразяващата се лодка само защото сам я беше купил. Пред нея една група смътни фигури лежаха по корем на пясъка. Една от фигурите се размърда леко: очилата й за нощно виждане проблеснаха.

— Готови, jefe.

— Следа три.

… купчина апаратура, струпана до лошо боядисаната стена на апартамент под наем. Всяка кутия беше дразнещо матовочерна, което изживяваше възраждане сред складиращите гъзари. Нищо друго.

„Какво, по дяволите…?“

Мълчанието продължи няколко секунди, после една обръсната глава се появи и гласът на Селестино отекна в черепа на Дред:

— Правех последните приготовления. Вече съм готов.

„По-скоро си се изпикал от страх за последно.“ Дред изпрати двустранно затворено повикване до стаята в съседство с апаратната. Появи се едно женско лице — кръгло и бледо под огненочервената коса.

— Дулси, какво става? Ще го направите ли?

— Той е идиот, ама е кадърен, ако ме разбираш какво ти казвам. Аз съм тук. Давай, пали.

Радваше се, че успя да я въвлече. Дулсинея Ануин вземаше скъпо, но с пълно право. Беше умна, вършеше си работата и би минала право насред битката при Ватерло, без да й мигне окото. За миг се зачуди като как ли ще е като плячка. Интересна мисъл.

— Следа четири.

Балконът на наблюдателния център, който сам беше заемал само преди няколко часа, се появи зад затворените му клепачи. Този човек за разлика от Селестино чакаше да му се обадят.

— Готови за удар.

Дред кимна, макар че никоя от главите в прозорците с данни, нито пък дузината други мъже на тъмния плаж виждаха лицето му. Отвори очи, извика картата и я остави да се разгърне като неонова решетка върху истинския Исла дел Сантуарио само на няколко километра по-нататък. Идеално. Всичко си беше на мястото.

„Старт“.

Усили „Exsullate“ и за миг остана насаме в карибската нощ с луната, с водата и със сребърния глас на сопраното.

— Следа четири, удряй!

Човекът в крайбрежната къща въведе охранителен код, а после произнесе някаква дума в микрофона в гърлото си. При този сигнал свръзката на Дред в „ЕНТ-инравизион“ вкара програмата, която му бяха дали, в телеком-мрежата на Картахена — простичко, макар и криминално деяние, за което щеше да получи петнайсет хиляди кредита в комплект с офшорна банкова сметка.

Кодът издири и се свърза с ненабиващ се на очи резидент паразит в системата на Исла дел Сантуарио, скрит и депозиран там за сумата от четирийсет хиляди кредита от безстрастна служителка в предишната охранителна компания през последната нощ, когато беше на работа там. Действайки съвместно, двете създадоха временен блокаж на данните в информационната система на острова. И самата система или някой човек наблюдател нямаше как да не забележи блокажа до десетина минути, но на Дред не му трябваше повече време.

— Говори Четири. Вътре е.

Моцарт го издигна. Удоволствието течеше през него като хладен огън, но той запази въодушевлението за себе си.

— Добре. Следа три, започвайте да помпате! Селестино наклони глава.

— Удоволствието е изцяло мое, jefe. — Техничарят затвори очи и пръстите му заописваха сложни плетеници, щом започна да създава входно-изходната връзка.

Дред се стараеше гласът му да звучи спокойно:

— Дай ми свръзка и параметри веднага щом ги получиш. Развиваше някаква ирационална омраза към този нещастен бивш военен идиот. Това беше почти толкова зле, колкото и да се предоверяваш.

Отново затвори очи и се загледа в секундите, които цъкаха на дисплея за време. Като изключим Селестино, който дирижираше невидимия оркестър от данни пред недоволния поглед на Дред — на него му се струваше, че той се подиграва със съвършенството на „Exsultate“, — останалите прозорци бяха статични и очакваха заповедите му. Известно време се наслаждаваше на това чувство. В редките случаи, когато си говореха за работа, някои от другите в много тясната област, в която той беше експерт, наричаха заниманията си „изкуство“. Според Дред това бяха глупости, с които помпаха самочувствието си. Беше си просто работа, макар че в моменти като този беше вълнуваща, радваща, предизвикателна работа. Но нищо толкова подредено и така

добре предварително планирано не би могло да бъде наричано „изкуство“.

Преследването — да, това беше изкуство. Беше изкуство на мига, на възможността, на смелостта и на ужаса, и на сляпото острие на нещата. Между двете не можеше да има никакво сравнение. Едното беше работа, другото — секс. Можеш да си добър в работата си и да се гордееш с това, но никой не би сбъркал най-доброто тук с възвишеността там.

Селестино пак се обади в черепа му:

— Помпената станция се задейства и работи, jefe. Искаш ли линия към охранителната мрежа?

— Много ясно, че искам, майка му стара. Исусе! Следа едно, докладвайте!

Прозорецът на Следа едно показваше повече черна вода — този път — още по-високо.

— На петнайсет километра сме и се приближаваме.

— Очаквайте обаждането ми.

Още миг — и музиката се заизвисява към кресчендо. Редица малки прозорчета примигнаха в периферията на зрението му.

— Следа три, кой е излъчващият канал?

— Вторият отляво — отговори Селестино. — В момента мълчи.

Дред го нагласи и провери — не че мислеше техничаря за чак пък толкова некадърен, а защото беше в онова изключително, приповдигнато настроение, в което се чувстваш като Господ — искаш да пипнеш с пръст и да владееш всяка искрица, всяко падащо листо. Както беше казал Селестино, по канала идваше само тишина.

— Следа едно, давай.

Тишината продължи още няколко секунди. После чу в ухото си пукане на радио. За да е сигурен, намали звука по линията си към Следа едно, но продължаваше да го чува по канала на охраната на Исла дел Сантуарио. Слушаше с ушите на мишената.

— Помощ! Сантуарио, чувате ли ме?

Между думите на пилота, който сигурно говореше на испански, и системата за превод на Дред имаше леко забавяне, но той вече се чувстваше доволен — под професионалното лустро на мачо актьорът звучеше доста убедително паникьосан. Сестрите Беина бяха направили добър избор.

— Сантуарио, чувате ли ме? Говори ХА 1339 от Синселехо. Помощ! Чувате ли ме?

— Говори Сантуарио, ХА 1339. Виждаме ви на радара. Прекалено близо сте. Моля обърнете на изток и се изтеглете от нашата закрита зона.

Дред кимна. Учтиво, ала бързо и твърдо. Новата охранителна фирма на острова си струваше парите.

— Задният ни ротор спря. Сантуарио, чувате ли ме? Задният ни ротор спря. Молим за разрешение за кацане.

Паузата беше съвсем кратка.

— Невъзможно. Това е закрита зона, одобрена от Закона за авиацията на ООН. Предлагам ви да се опитате да стигнете до Картахена и да се приземите или на гражданското летище, или на летището за хеликоптери. На около пет километра е.

Гневният вик на капитана беше крайно убедителен. Дред не се сдържа и се разсмя.

— Копелета недни! Падам! Не мога да стигна до Картахена! Имам четирима пътници и двама души екипаж и едва удържам машината във въздуха.

Исла дел Сантуарио продължаваше да не оправдава името си.

— Извинявам се, XA 1339, но това е в противоречие с пряката ми заповед, повтарям, с пряката ми заповед. Отново ви предлагам да се опитате да стигнете до Картахена. Ако се опитате да се приземите тук, ще бъдем принудени да го третираме като опит за нападение. Разбрахте ли ме?

Когато гласът на пилота се чу отново, беше равен и яден. Силният шум, който заглуши някои от думите му звучеше съвсем определено като разпадащ се турбокоптер.

— Не мога да се боря повече… проклет ротор… не мога повече. Падаме. Ще се опитам да не се… размажем върху драгоценния ви остров. Надявам се да… гниете в ада.

Разнесе се още един глас, който напрегнато говореше на испански. Дред провери мигащите светлинки и се увери, че това е един от допълнителните канали на охраната на острова.

— Визуален контакт, сър. Задният ротор е повреден — точно както каза той. Вече са много близо до водата и се движат без посока. Може да се разбият в скалите… ох, Божичко, точно нататък отиват!

От много голямо разстояние през тъмната вода нещо издрънча приглушено — като чук, който удря стиснат в ръка гонг. Дред се усмихна.

— Паднаха в нашия периметър, сър. Хеликоптерът не се запали, така че може и да има оцелели, но унищожителните субове ще ги ударят само след минути.

— Мамка му! Сигурен ли си, че са в нашата зона, Охеда?

На командира на островната охрана очевидно никак не му харесваше ситуацията, в която беше попаднал.

— Виждам хеликоптера, сър. Все още виси на скалите, но с тези вълни няма дълго да остане там.

Офицерът извади първите снимки от фрагмите на камерите и щом думите на наблюдателя се потвърдиха, отново изруга. Дред си помисли, че знае какво преминава сега през главата на този човек: островът се охраняваше от двайсет години, макар и неговите работодатели да бяха сключили договора съвсем скоро. Двайсет години, и никога не се беше случвало нищо по-опасно от неколцина местни рибари, заплашващи да навлязат в закритата зона. Той току-що беше отказал на летателен апарат в беда да се приземи, колкото и законно да беше това. Можеше ли да разтегне тази законност чак дотам, че да остави оцелелите след падането да бъдат убити от огъня на подводната охрана? И вероятно още по-определено — можеше ли да го направи пред подчинените си и да се надява, че ще запази уважението им при истинска опасност?

— Кучи син! — беше се съпротивлявал почти до момента, когато вече щеше да е твърде късно. — Заглушете субовете — отклонете цялата подводна флотилия от ловци убийци. Япе, веднага щом е възможно, изпратете там лодка да търси оцелелите. Ще се обадя на шефа и ще му кажа какво става.

„Включване, линия и потапяне.“ Дред скочи.

— Следа две, старт!

Той махна на своята част от нападателния отряд, дузина мъже в неопренови костюми на командоси. Докато махне, те вече бяха вкарали лодката във водата. Затича се след тях. Собствената му работа едва сега започваше.

Лодката се плъзгаше безшумно през залива и внимателно се промъкваше през заспалите мини. Уредите им „търси и унищожи“ бяха изключени, но това не означаваше, че някоя не може да експлодира при случаен допир. Дред беше седнал отзад доволен, че поне сега може да прехвърли задълженията си на някого другиго. Имаше да върши много по-важни неща от това, да кара лодка.

Къде е? Затвори очи и изключи музиката. Захранването на пробива в охранителната система на острова все още беше отворено: чуваше как командирът говори на спасителната лодка, която точно сега тръгваше от другия край на острова. Още никой не беше забелязал блокажа, но това и без друго съвсем скоро щеше да се превърне в чисто академичен въпрос: охраната щеше да стигне до падналия хеликоптер само след минути. Освен ако не беше много лошо повреден, бързо щяха да забележат, че е бил подготвен за дистанционна операция. И щяха да разберат, че са ги прецакали.

Къде? Отново се вглъби в мислите си, търсейки възловата точка, която все му убягваше — онзи пулс, онзи електронен

сърдечен ритъм, който щеше да му покаже къде да сграбчи.

Помисли си, че беше открил способността си да изкривява в първия дом за сираци, в който живя. Всъщност това изкривяване беше второто чудо; първото беше, че изобщо го бяха приели в дом за сираци. На седемгодишна възраст вече беше убил трима души, всичките — деца горе-долу на неговите години. Беше му приписано само едно от убийствата, макар и да го обясняваха с трагична, временна загуба на самоконтрол, а другите две смърти бяха окачествени като нещастни случаи. Всичко това бяха глупости, разбира се. И в двата случая Дред — който още не си беше избрал това мелодраматично име — дни наред носеше чук, затъкнат в панталоните, и чакаше. Това, че бутна двете жертви при второто си нападение по железните стълби, след като им разби главите, беше по-скоро финален пристъп на гняв, отколкото предпазлив опит да прикрие делото си.

Но дори и, без да се броят убийствата, на Отдела за малолетни в Куинсланд не му беше лесно да настани детето някъде. Простият факт на произхода му (майка — алкохоличка и проститутка, аборигенка, баща — филипински пират, който беше заловен и заслужено екзекутиран скоро след взаимодействието, чийто резултат беше бебето Дред) беше гаранция, че отделът трябва да предложи на евентуалните осиновители пари — рушвет, както излиза. Но чиновниците от агенцията бързо решиха, че за да настанят там малкия Джони Вулгару, си струваше да се бръкне в бюджета. Джони си беше бедствие, което чакаше да се разрази.

Случките, които го предизвикаха за първи път да изкриви нещо, бяха изненадващо обикновени. Осиновителката, вбесена от това, колко жестоко се отнася той към домашната котка, го нарече „малко черно копеле“. Той събори нещо от масата, тя го сграбчи с намерението да го заключи в стаята му. Докато го влачеше през всекидневната, гневните му писъци достигнаха кресчендо; екранът на стената изведнъж трепна и угасна.

За голямо нещастие на осиновителите му повредата във вътрешната електроника се оказа непоправима и те останаха почти месец без връзка с нормалния свят, докато съберат пари да я заменят.

Не свързаха случката с храненика си, макар да знаеха, че е способен на други, далеч по-прозаични актове на унищожение. Но Джони сам го забеляза и се зачуди дали не е магия. Няколко опита доказаха, че е магия — или поне вършеше същата работа като магията — и очевидно беше негова и само негова. Един-единствен ден, прекаран в тъмната му стая с комуникатора на втория му баща, му показа, че може да го прави и без да е

ядосан — беше нужно само да си помисли, каквото трябва и както трябва.

Не използва способността си за нещо по-сериозно от дребни вандалщинки, злобни отмъщенийца няколко години и в няколкото сиропиталища, през които премина. Макар че тайните му ставаха все по-дълбоки и все по-ужасни, никога не му хрумна да използва способността си да изкривява нещата, освен за да повреди камерите на охраната при обирите си или когато преследваше момичета — още преди да достигне сексуална зрелост. Чак когато Стареца се охарчи здраво, за да го измъкне от затвора за малолетни престъпници, откъдето премина през поредица от приюти за душевноболни, последният, от които малко или повече си беше собственост на Стареца, Дред разбра, че може да използва изкривяването и за по-големи неща…

Лодката подскачаше по вълните и за миг отново го тласна в реалния свят. Дред огледа небето, водата, мъжете, наклякали безмълвно до него. „Къде е? Върни си го. Сега задръж.“

Но сега беше много по-трудно от простото унищожение, което беше упражнявал в началото, или от по-късната тактика на простото обездвижване на електронните компоненти. Номера като този, който трябваше да изпълни тази вечер, изискваха умения, които не беше усъвършенствал напълно, въпреки че цяла година в една от лабораториите на Стареца правеше изтощително упражнение след изтощително упражнение, докато учени в бели престилки бодро го насърчаваха — подкрепа, дължаща се на страха им от него, който така и не успяваха да прикрият докрай. Трудно му беше да каже коя все по-нарастваща сила му доставяше повече удоволствие.

„Намери го и го докопай.“ Най-после хвана блокажа, сграбчи го в ума си, остави мисълта си да се плъзне покрай него и навътре, докато го измерваше. Механичното нахлуване в електронната нервна система на острова, осъществено от техническия му екип, беше решителната първа стъпка; той трябваше да стигне възможно най-дълбоко в охранителната система, преди да се заеме за работа. От финия контрол, който се изискваше, вече го болеше главата. Когато използваше способностите си за повече от няколко секунди, му се струваше, че усеща как изкривяването се нажежава и започва да боли в мозъка му като възпалена жлеза.

Също като ловджийска хртка, душеща за следа, той търсеше в неописуемия вътрешен мрак на изкривяването, докато намери точно онези електронни елементи, които му трябваха, после ги проследи обратно, проследи потока от данни до източника му в главните процесори и в паметта на охранителната система.

Процесорите бяха просто електронни артефакти, всъщност не чак толкова различни от по-простите неща, като наблюдателните камери и устройствата за запалване на колите: просто електрически импулси, контролиращи механични артефакти. Дред знаеше, че ще е лесно да ги изкриви силно, така да ги изрита, че системата да се затвори, но ако това беше всичко, което искаше, щеше да остави онзи задник Селестино да пусне бомбата си с данни. Той трябваше да надвие болката си, за да достигне до нещо далеч по-крехко и по-полезно: трябваше да намери душата на системата и да я направи своя.

Системата беше сложна, но структурната ѝ логика не беше по-различна от всяка друга. Намери желания комплект електронни врати и ги бутна лекичко всичките наведнъж. Удържаха, но дори и това му подсказа нещо. Сега беше изгубил всичко освен потока от данни — дори безсмислените шумове на радиото на охраната, на нощта и на вълните, окръжаващи физическото му тяло, бяха изчезнали. Побутна отново вратите, този път — една по една, като с всички сили се стараеше да прецени предварително какъв ще е ефектът от всяка промяна. Пипаше деликатно, макар главата му да пулсираше толкова силно, че му идваше да пищи. Не искаше системата да гръмне.

Най-накрая сред мрака, пронизан от кървавочервените светкавици на мигрената, намери вярната последователност. Щом метафоричната врата се разтвори широко, в него се надигна тъмна радост, която почти заглуши болката. Беше построил нещо неописуемо само със собствената си воля — ключ скелет за една невидима и недостижима ключалка — и сега цялата система на Исла дел Сантуарио се разтваряше пред него като евтина курва, готова да му подари тайните си. Изтощен, Дред с мъка пое обратно към другия свят — света извън изкривяването.

— Следа три — изрече дрезгаво, — аз съм в жилата майка. Хванете я и я сортирайте!

Селестино изсумтя нервно в знак на потвърждение и започна да подрежда потоците от сурови данни. Дред отвори очи, облегна се на парапета и повърна.

Лодката беше само на половин километър от острова, когато той отново възвърна способността си да мисли свързано. Затвори очи — гледката на прозорците с данни се наложи върху набраздените вълни и от нея отново му се догади, — после прегледа резултатите от проникването си: оголената инфраструктура на Сантуарио в действие.

Различните скенери и наблюдателни пунктове на оборудването на охраната го подмамиха за миг, но след като толкова маниакално беше набелязал кое трябва да се изключи и

кога, докато подготвяха акцията, той се съмняваше, че дори и Селестино би могъл да я оплеска. Хвърли поглед и на стандартните програми, които регулираха физическото съществуване на мястото, но това не беше важно в момента. Имаше само едно нещо извън обичайното, но той търсеше точно него. Някой, всъщност двама, ако съдеше по двойния вход, се беше свързал с ЛЕОС, комуникационен спътник на ниска орбита — и в двете посоки протичаха огромни количества данни.

„Нашата мишена като че ли е влязла в мрежата. Но какво, по дяволите, прави той там, като има толкова много работа?“

Дред се замисли за миг. Вече имаше всичко, което му беше нужно. И все пак не му се искаше да остави непроучена тази толкова интензивна връзка. Освен това, ако тази работна пчеличка наистина беше мишената, може би Дред щеше да добие някаква представа защо Стареца искаше да убият небесния бог. Малко информация никога не е излишна.

— Следа три, вкарай ме в някое от онези горещи местенца ей там — според мене това е лабораторията на мишената. Ако получава ВР, не ми давай пълни триста и шейсет градуса, само входен прозорец и звук.

— Дадено, jefe.

Дред чака дълго, после сред мрака зад затворените му клепачи се отвори още един прозорец. В него се виждаше маса с насядали около нея хора, чиито лица смътно приличаха на индиански. На масата по-надолу беше седнала маймуна и погледът на мишената току се стрелкаше към нея. Дред усети почти детинско блаженство. Беше кацнал незабележим на рамото на жертвата си като някой невидим демон — като самата Смърт.

— Повечето от тези дейности се контролират от една-единствена група хора… — говореше някой до него. Тихият, сериозен глас не беше гласът на мишената. Някой от приятелите академици на Ел патрон сигурно. Групичка самодоволни учени, които са си устроили някакъв малък виртуален симпозиум.

Понечи да се изключи, но следващите думи го връхлетяха, сякаш някой ги беше изкрещял:

— … Тези хора — мъже и жени, притежаващи богатство и власт — образуват консорциум, който се е нарекъл Братството на Граала…

Дред гледаше и слушаше с все по-нарастващ интерес.

— Следа три — обади се той след малко, — дръж отворено. Записваме ли?

— Само онова, което виждате, jefe. Мога да се опитам да копирам всичко, което влиза и излиза, но според мене не разполагаме с толкова памет, да не говорим за обхвата на

вълните.

Дред отвори очи. Лодката беше близо до обхвата на прожекторите на брега. Сега си имаше други притеснения — щеше да огледа подробностите, след като веднъж заковат мишената.

— Тогава не се безпокой. Но на това събиране има и много други хора. Открий дали са симове и ако е така, откъде са дошли. Но първо бъди готов да свалиш защитата по моя заповед.

След това провери Следа две — те чакаха горе-долу на същото разстояние от острова от югоизточната страна.

Докладваха му за охраната на острова и той разбра, че спасителният отряд всеки момент ще разкрие номера с хеликоптера.

— Следа три, затваряй!

Прожекторите примигнаха и угаснаха. В охранителната ивица се надигна вълна от възмутени протести, но изключването вече беше започнало и нито една от радиостанциите не говореше с никого освен помежду си — и с Дред.

— Следа две, ние сме.

Даде сигнал на водача на своята лодка, моторът загърмя и лодката заподскача по неравните вълни към брега. Щом заседнаха в плитчината, хората му вече бяха започнали да се прехвърлят през борда — първите, стигнали до брега, вече обстрелваха плажа и стените на къщата с електронночестотни оръжия. Онези от охраната, които не използваха контрачестотни уреди, се свлякоха на земята и станаха на пихтия без изобщо да разберат какво ги е поразило.

Щом последва хората си на брега, Дред изключи всички картини освен необходимите, но остави звука от виртуалната конференция на мишената. В главата му вече беше започнала да се оформя идейка.

Островът тънеше в такъв мрак, че Дред дори не си направи труда да изпълзи нагоре. На перваза пред най-близкия пункт на охраната се появиха още трима души в антиелектронночестотни костюми. Единият държеше силен прожектор — вероятно беше тръгнал да провери какво става с генераторите на острова. Дред махна към тях. Замлъкналите тронери прозвучаха така, сякаш някой прокарваше пръчка по ограда от пръти. Хората се строполиха. Прожекторът отскочи от перваза и се запремята като мигаща светлинка към брега.

Съпротивата на входния портал на голямата къща беше силна, но Дред вече не бързаше толкова. Мишената му продължаваше да е заключена в симулацията си и тъй като Селестино беше запечатал дистанционно ключалките на вратите

и бе метнал пелена от данни върху мишената, за да попречи на обажданията на охраната, небесният бог си нямаше представа, че замъкът му е нападнат.

Ако не друго, Дред се възхищаваше от новата охранителна служба на Атаско заради това, че уважава сключения договор. Съпротивляваха се свирепо — шестимата охранители, които изливаха огън от укрепения бункер до портала, изглеждаха способни да удържат армия, далеч по-голяма от тази на Дред. Както и да е, добрата работа на охраната изискваше нещо повече от храброст: предвидливостта също беше важна. Един от нападателния отряд успя да метне запалителна граната през един бойник, макар че при това беше фатално ранен. Когато гранатата избухна миг по-късно, жегата беше толкова яростна, че дори и прозорците от стоманоплекс омекнаха и се издуха.

На отряд Следа две, който беше влязъл през задната врата на комплекса, за да атакува главната квартира на охраната, щеше да му потрябва доста време, докато се освободи, но Дред беше напълно доволен. От двата нападателни отряда от по петнайсет души досега май имаше само трима засегнати, а от тези трима мъртъв беше само един. А три четвърти от акцията беше вече осъществена. Като се имаше предвид, че срещу себе си имаха такава охрана, каквато можеше да си позволи само богат гадняр като Атаско, това беше повече от приемливо. Щом двамата му щурмоваци прикрепиха полукълба от експлозивния гел „Анвакс“ към масивната врата, той си позволи да прекара няколко минути с нищо неподозиращата си мишена.

— … Братството на Граала е построило най-мощната, най-хитрата и изтънчена симулационна мрежа, която можем да си представим. — Пак този спокоен висок глас на някой, застанал до Атаско. — В същото време те са манипулирали и са увредили съзнанието на хиляди деца. Все още нямам представа защо. Всъщност ви извиках тук — всички вас — с надеждата, че заедно бихме могли да открием някакви отговори.

Дред беше все по-заинтригуван. Ако Атаско не беше главният в този малък заговор, то кой беше? Дали Стареца знаеше, че нещата са стигнали чак дотук?

Хората му задействаха експлозивния гел. Огнен взрив освети за миг разпръснатите по верандата трупове; портата се олюля и рухна навътре. Дред изключи прозореца с образа на мишената; аудиоканалът за кратко бе превзет от съобщение за успешното завладяване на квартирата на охраната от страна на Следа две.

— Това е, джентълмени — бодро се обади той. — Забравили сме си поканите, така че трябва просто да влезем.

След като веднъж премина през изтърбушената каса на

вратата, той се спря, за да огледа купчините отломки и прах, в които се беше превърнала колекцията от каменни скулптури на маите, разположена за беда твърде близо до входната врата. Инструктира по-голямата част от екипа си да провери за заблудени охранители и да се погрижи за персонала на дома, после подбра един щурмовак и двама командоси и ги поведе към лабораторията в мазето.

Щом бомбаджията коленичи до вратата на лабораторията, Дред отново се включи към вече хаотичния разговор.

— Следа три — обади се той, — само след около минута линията на мишената ще се освободи. Искам да я оставиш отворена, каквото и да ти струва, и да задържиш гостите в симулацията, колкото е възможно, докато установим кои са. Ясен ли съм?

— Да, разбрах.

Гласът на Селестино беше напрегнат и развълнуван и Дред леко се изнерви, но колумбиецът досега си се справяше съвсем добре. Рядко някой не се напрягаше изобщо, когато участваше в мащабно криминално нападение — такива хора си бяха изключения.

Дред и другите се върнаха по коридора, после бомбаджията включи трансмитера. Стените трепнаха съвсем леко, щом експлозивният гел огъна тежката укрепена врата като престояла филийка. Ритнаха я и влязоха. Белокосият мъж, отпуснат в кресло с възглавници, очевидно беше усетил разтърсването и се мъчеше да стане. Жена му, отпусната в своето кресло в дъното на лабораторията, все още се намираше във ВР и леко потрепваше.

Боливар Атаско се препъна — все още не се беше отделил напълно от симулацията, която надделяваше над външните му физически реакции. Той спря, залитна и се втренчи в Дред, сякаш можеше да го разпознае.

„Ти току-що срещна ангела на смъртта, а той е непознат. Винаги е непознат.“ Репликата от някоя незнайна интерактивна игричка цъфна в ума на Дред и го накара да се усмихне. Щом Атаско отвори уста да заговори, Дред махна с ръка и най-близкият командос застреля антрополога между веждите. Дред пристъпи, издърпа жака от невроканюлата на Атаско и махна към жената. Другият войник не се приближи към нея, а включи тронера си на автоматичен огън и го насочи към жената. Кабелът изхвърча от шията ѝ и тя се свлече на пода — кървава купчина. Мисията изпълнена.

Дред набързо огледа двете тела, после изпрати обратно двамата командоси при останалите. Включи се в симулацията точно навреме, за да чуе един нов глас:

— Ако се опитате да напуснете, това би било много лоша идея.

Гласът беше странно познат. Чак след няколко секунди се сети, че това е гласът на Селестино.

— Страхувам се, че семейство Атаско си тръгнаха твърде рано — каза техничарят чрез сима на Атаско, който беше превзел. — Но вие не се безпокойте. Ще измислим начин да ви забавляваме.

— Лайно мръсно! — кресна Дред. — Тъп идиот такъв, разкарай се оттам! — Никакъв отговор: Селестино не слушаше командния канал. Дред усети как гневът се издува вътре в него като нажежена пара. — Дулси! Там ли си?

— Тук съм.

— Имаш ли оръжие?

— Ъ-ъ-ъ… да. — Тонът й предполагаше, че винаги носи, ала не го използва.

— Влез и застреляй това копеленце. Веднага.

— Да го застрелям ли?…

— Веднага! Току-що той май провали най-важната част от цялата работа по най-тържествен начин. Застреляй го! Знаеш, че ще имам грижа за тебе.

Дулсинея Ануин, която Дред вече ценеше много високо, се издигна в очите му още повече. Той вече не я чу чак докато по аудиоканала на Следа три нещо гръмна.

— А сега какво? — Тя отново беше на линия и дишаше тежко. — Исусе, никога досега не съм правила такова нещо.

— Ами не го гледай тогава. Върни се в другата стая — оттам ще можеш да действаш. Искам да разбера кои са хората в тази симулация. Намери външните линии. Най-важното: искам да намериш една от тези линии — само една, — в която можем да проникнем.

Тя си пое дъх на пресекулки, след това се стегна.

— Ясно.

Докато чакаше, Дред огледа лабораторията на семейство Атаско. Скъпичко. При други обстоятелства нямаше да има нищо против да отмъкне едно-друго, въпреки че това би било в разрез със заповедите на Стареца. Но надушваше по-голяма награда. Махна на щурмовака, който стърчеше насред залата и смучеше мършава черна пура.

— Вдигай го.

Мъжът смачка пурата с обувка и започна да прикрепва топки гел „Анвакс“ на разни места в стаята. След като Дред и Дулси изпразниха харддисковете на Атаско, той щеше да задейства експлозива дистанционно.

Докато се качваше обратно по стълбите, Дулси Ануин се включи отново:

— Имам една добра и една лоша новина. С коя да започна?

Усмихна се рефлекторно — не че му беше смешно, а по-скоро от любопитство.

— Ще понеса лошата. Тази вечер лошите новини не са много — поне засега.

— Повечето от тези хора не мога да ги хвана. Като че ли има няколко различни сетъпа, но повечето от тях са защитени срещу проследяване. Не са кукли, но използват някакъв вид сляпа релейна система — има поне две — три анонимни трасета, а има и още по-шантави неща. Ако си стоят всичките на едно място два — три дена, сигурно ще мога да разбия нещо, но иначе просто забрави.

— Вече започват да се пръскат. Сигурно след няколко минути ще са се изключили. Но ти каза „повечето“. Това ли е добрата новина?

— Хванах един на мушката. Вкаран е като гост от мишената. Няма релейност, няма нищо шантаво. Вече съм въвела робота.

Дред дълбоко си пое дъх.

— Страхотно! Идеално! Искам бързо да проследиш линията, после да изтеглиш индекса му. Можеш ли?

— За кога го искаш?

— Веднага. Искам да използваш тоя робот, за да завземеш линията, да изключиш онзи, който я използва, и да се включиш ти. Прегледай индекса — съвсем набързо, по-късно ще стъкмим по-добра версия — и научи, каквото можеш. Който и да е той или тя, това си ти. Схвана ли?

— Искаш да се престоря, че съм тази личност? Ами всичките данни, които ще трябва да обработя?

— Аз ще ги обработя. Трябва да ги обработя сам. Не се безпокой. Бързо ще намеря кой да те отмени. По дяволите, след като разкараме данните, сигурно ще поема и робота.

Болката в главата му и последиците от изкривяването почти бяха стихнали. Дред изведнъж усети нужда от музика и включи все по-усилваща се войнствена мелодия. Имаше нещо, което Стареца нямаше, беше го захапал здраво и нямаше да го пусне чак до деня на Страшния съд.

— Ако някой друг от това съвещание или каквото и да е там остане в симулацията, оставаш и ти. Дръж си устата затворена. Записвай всичко!

Вече трескаво обмисляше планове. Веднага щом разбереше къде живее човекът на тази линия, щеше да го/я издири и накаже — не беше задължително да извърши тези неща точно в

този ред. Сега той беше на предната позиция.

— Исусе Христе — възкликна възторжено, — главната роля в някакъв тайнствен заговор, който беше изплашил Стареца до смърт!

Освен това заговорниците като че ли знаеха много повече от него за замислите на Стареца и приятелчетата му. Беше невъзможно да се разбере колко ценно можеше да се окаже това дребно попаденийце.

„Времето ми най-после дойде.“ Разсмя се.

Но всичко трябваше да му е кристално ясно, да се предпази от фал. Дори и сръчната госпожица Ануин би могла да сбърка нещо в цялата тази бъркотия.

— Сигурна ли си, че си вътре? — попита я той. — Дръж този сим в действие на всяка цена, докато те освободя. Ти си онзи човек, който го използва. Не се притеснявай за извънредното време — ще ти се плати достойно, Дулси, сладурче!

Отново се разсмя. Предишната му мисъл за Дулсинея като плячка беше надвита от идеята за преследване, по-величествено от всичко, което беше очаквал.

— Давай. Ще се върна веднага щом довърша някои нещица тук.

Изкачи се по стълбите в обширното фоайе. Трябваше да пресява данни — и то много. Щеше да се погрижи за това, преди да се закачи към сима и да го наблюдава, доколкото може, преди да е отишъл при Стареца и неговото Братство. Изведнъж страшно му се прииска да разбере какви ги е вършил Атаско и какво е знаел. Това означаваше поредна безсънна нощ, но със сигурност си струваше.

В подножието на главното стълбище на пиедестал беше приклекнала статуя на ягуар, масивна и експресионистична. Потупа озъбената му паст за късмет, после си отбеляза наум да добави и трупа на Селестино към задачите на отряда по разчистването.

ШЕСТА ГЛАВА
НОВ ДЕН

МРЕЖА/НОВИНИ: „Критопонг електроникс“ — САЩ, настояват за повече места.

(Картина: Капитолият, Вашингтон, САЩ.)

Диктор: „Критапонг електроникс“ заплашват да изнудват Сената, докато не получат по-широко представителство в него.

(Картина: вицепрезидентът на „Критапонг“ Порфирио Васкес-Лоуъл на пресконференция.)

Васкес-Лоуъл: Местата е Камарата на представителите се определят съобразно населението. Най-големите щати получават повечето от местата в Камарата. А местата в Сената са в зависимост от бизнеса. Цената на „Критапонг“ е нараснала поне пет пъти за десетилетието от приемането на поправката за индустриалния сенат насам, така че заслужаваме повече места. Много е просто. Освен това искаме да си поговорим малко и с колегите ни от британската Камара на предприемачите.

Всичко изглеждаше от странно по-странно. Орландо, който беше станал, за да се опита да накара другите да проумеят нещата, сега можеше само да седи и да оглежда стаята, изведнъж сякаш обзета от лудост.

Домакините им — семейство Атаско — бяха изчезнали от виртуалните си тела, а Селърс — окончателно. Жената отсреща пищеше непрекъснато и болезнено. Това късаше сърцето му и го ужасяваше. Някои от гостите със симове седяха — също като Орландо — онемели от почуда. Други си крещяха един на друг сякаш бяха обитатели на лудница.

— Фредерикс? — Орландо извърна главата си, която пулсираше, и затърси с поглед приятеля си. В невероятния хаос беше започнал да го залива нов пристъп на треска и той се опитваше да се пребори със съня. — Фредерикс? Къде си? — изпитваше отвращение от жалния си тон.

Приятелят му изникна иззад масата. Беше закрил ушите си с ръце.

— Орландо, цялата тази работа страшно смърди. Трябва да се махаме оттук!

Пронизителните писъци спряха, но развълнуваното дърдорене продължаваше. Орландо се изправи на крака.

— Как? Нали ми каза, че не можем да се изключим. Освен това не чу ли какво рече тоя тип Селърс?

Фредерикс разтърси глава.

— Чух, ама няма да го слушам. Хайде!

Щом дръпна Орландо за ръката, стаята изведнъж утихна. Орландо погледна през рамото на Фредерикс и забеляза, че Атаско пак се е раздвижил.

— Надявам се, че никой от вас не мисли да си ходи — някой използваше сима, но гласът не беше на Атаско. — Най-лошото за вас е да се опитате да си тръгнете.

— О, не! О, Господи! — изстена Фредерикс. — Това е… Ние сме…

Нещо стана в горния край на масата — нещо бързо и насилствено, което Орландо не можа да схване съвсем, но жената на Атаско изчезна от полезрението му.

— Страхувам се, че семейство Атаско си тръгна твърде рано — продължи новият глас. Звучеше страшно доволен от стореното от него зло — като някой лош герой от анимационен филм. — Но вие не се безпокойте. Ще измислим начин да ви забавляваме.

Дълго време никой не помръдна. Гостите си зашепнаха уплашено, а Атаско или онова, което преди беше Атаско, взе да оглежда всички подред.

— А сега защо не ми кажете имената си? И ако не се дърпате, може да се държа добре с вас.

Екзотичната жена, която Орландо беше забелязал по-рано, високата дама с орловия нос, която той мислено наричаше Нефертити, кресна:

— Я върви по дяволите!

Орландо се възхити от духа й в тази напрегната обстановка. Само с малко усилие можеше да си въобрази, че всичко това е някаква особено сложна и изобретателна игра. Ако беше така, то Нефертити явно беше принцесата воин. Имаше си дори и другарче — ако говорещата маймуна беше с нея.

„Ами аз? Има ли такава категория — умиращ герой?“ Фредерикс се беше вкопчил в ръката на Орландовия сим толкова здраво, че той наистина чувстваше болка — въпреки гаденето и машините. Опита се отново да се отърси от хватката на приятеля си. Време беше да се изправи на крака. Време беше да умре прав в последната битка. Таргор би искал да си отиде така, макар и да беше само въображаем герой.

Орландо стана. Трепереше. Очите на фалшивия Атаско се

стрелнаха към него, после изведнъж главата с пернатата корона се издаде леко напред, сякаш някой я беше фраснал с невидима бухалка. Тялото на бога крал се надигна отново. След това бързо се прекатури на пода. Ужасеното бърборене на гостите отново започна. Орландо направи няколко замаяни, залитащи крачки, после изправи гръб и тръгна към Нефертити и нейния приятел маймунката. Трябваше да мине покрай клоуна в черно, който се беше представил като Сладкия Уилям — той се караше с лъскавия сим-робот. Сладкия Уилям стрелна Орландо с предупредителен поглед, когато раменете им се сблъскаха.

„Този идиот направо би се влюбил в Двореца на сенките — помисли си Орландо. — Ей, те сигурно щяха да си го обявят за папа.“

Щом стигна до Нефертити, Фредерикс го настигна — явно не му се искаше да остава сам сред цялата тази лудница. Тъмнокожата жена беше приклекнала до жената, която пищеше, държеше ръката ѝ и се опитваше да я успокои.

— Имате ли представа какво става тук? — попита Орландо.

Нефертити поклати глава.

— Но нещо очевидно се е объркало. Мисля, че трябва да намерим начин да се измъкнем — не беше много сигурен, но акцентът ѝ му се стори африкански или карибски.

— Най-после някой да каже нещо умно! — тросна се Фредерикс. — Аз откога…

Изведнъж го прекъсна изненадан вик. Всички се обърнаха към вратата, откъдето се беше появил белият призрак на сима на Селърс. Той вдигна безформените си ръце във въздуха и хората, които стояха най-близо до него, се дръпнаха уплашено.

— Моля ви! Чуйте ме! — Орландо си отдъхна: гласът много приличаше на гласа на Селърс. — Моля ви, нямаме много време!

Синовете се скупчиха напред — все се провикваха с въпроси. Нефертити тресна с юмрук по масата и призова за тишина. Още двама — трима се присъединиха към нея, включително и Сладкия Уилям — с изненада установи Орландо. След малко залата утихна.

— Не зная, но като че ли ни откриха — Селърс полагаше страхотни усилия да говори спокойно, но това почти не му се удаваше. — Островът, домът на семейство Атаско в реалния свят, е атакуван. И двамата ни домакини са мъртви.

Роботът изпсува цветисто на чист очилатковски. Някой изкрещя от учудване и страх. Орландо усещаше как истерията се надига наоколо му. Ако се чувстваше като Таргор, крайно време беше да вкара на тези лигльовци малко здрав разум с шамари. Ала той не само че не се чувстваше като Таргор, но и сам беше

доста ужасен.

Селърс се мъчеше да овладее паниката.

— Моля ви. Спомнете си, че атаката се провежда в Картахена, Колумбия — в реалния свят, а не тук. Вие не сте в непосредствена опасност. Нас не могат да ни намерят — иначе опасността би била твърде-твърде реална. Предполагам, че тази атака е работа на Братството на Граала и че те знаят какво търсят. Ако е така, имаме само няколко минути, преди да са ни връхлетели.

— И какво ще правим? — обади се някой. Беше маймуната. Пискливият ѝ гласец изглеждаше по-спокоен от всички. — Та ние едва започнахме да говорим за Адърланд.

— Адърланд ли? Ама ти какви ги дърдориш? — викна жената, която по-рано се беше противопоставила на Атаско. — Трябва да се махаме оттук! По-скоро! Как да се изключим? — тя заопипва шията си, сякаш беше нападната от невидими насекоми, но очевидно не можеше да напипа невроканюлата си.

Последва ново избухване. Явно никой не можеше да напусне симулацията.

— Тишина! — Селърс вдигна ръце. — Разполагаме само с минути. Ако искате самоличността на всеки от вас да е защитена, трябва да си свърша работата. Аз не мога да остана тук, нито пък вие. Темилун вече няма да бъде светилище — Братството ще го разруши до основи. Трябва да се измъкнете оттук и да проникнете в Адърланд. Аз ще ви прикривам, докато намерите начин да се измъкнете изобщо от мрежата.

— Но как ще се измъкнем оттук? — попита Нефертити. Тя и четириногият ѝ другар се справяха доста добре с емоциите си, но Орландо долови в гласа ѝ пукнатина, която заплашваше да се разшири. — Този Темилун е колкото една малка страна. През границата ли ще минаваме? А и как се минава тук от една симулация в друга?

— Реката е границата — обясни Селърс, — но освен това тя е и пътят от една симулация в друга. — Той се умълча и се замисли, после се наведе над сима на Атаско, проснат на каменните плочи. След миг се изправи — държеше нещо в ръка.

— Вземете го — това е пръстенът печат на Атаско. Мисля, че в пристанището се намира един кралски шлеп.

— Аз го видях — извика Орландо. — Видях го, голям е.

— Помнете, тук Атаско е богът крал, господарят. Ако им заповядате и им покажете пръстена, ще ви откарат до реката — Селърс подаде пръстена на Нефертити. Орландо усети как нова задушаваща, замъглена вълна облива тялото му. Клепачите му се спуснаха наполовина.

— И само ще си плуваме по реката ли? — тросна се Сладкия

Уилям. — Ама какво е това, да го вземат мътните, ще си играем на „Хъкълбери Фин“ ли? Къде отиваме? Ти ни набута в това, проклет дребосъко — сега как ще ни измъкнеш?

Селърс протегна ръце — сякаш по-скоро ги благославяше, а не молеше за тишина.

— Нямаме време за приказки. Враговете ни вече се опитват да разбият защитните системи, които съм сглобил. Има още много, което трябва да ви кажа. Ще се постарая с всички сили пак да ви намеря.

— Да ни намерите ли? — Фредерикс пристъпи напред.

— Вие няма ли да знаете къде сме?

— Няма време! — за първи път гласът на Селърс заприлича на крясък. — Трябва да тръгвам! Трябва да тръгвам!

Орландо се насили да заговори:

— Можем ли да направим нещо, за да спрем тези хора — или поне да разберем какво правят? Не можем… не можем да тръгнем да изпълняваме мисия, без да знаем каква е.

— Не бях подготвен за това. — Селърс си пое дъх на пресекулки. Безформеният му силует като че ли се прегърби. — Има един човек на име Джонас. Той беше пленник на Братството на Граала. Държаха съзнанието му в симулация. Успях да се свържа с него, когато той съществуваше. Помогнах му да избяга. Потърсете го.

— Значи трябва да душим за някакъв си сайело, пробил мрежата? — бойният робот размаха ръце. Острите като бръснач шипове по ставите му проблеснаха. — Що някой не ни сиксне нас? Ама ти си много голям краш!

— Не мога да повярвам, че имам нещо общо с този тук Бумбам Железния пич — обади се Сладкия Уилям с лека паника в гласа, — но съм съгласен с него. За какво говорите?

Селърс вдигна ръце.

— Джонас знае нещо — трябва да го знае! Ако той не беше важен, Братството досега да го е убило. Намерете го! Вървете! Намерете го!

Хорът от въпроси отново се надигна, но симът на Селърс трепна рязко и изчезна.

Фредерикс покрусено поклати глава.

— Ужасно — също като някаква приказка, в която всичко свършва както не трябва!

— Трябва да се вдигаме бързо оттук — Орландо стисна приятеля си за лакътя. — Хайде, какъв друг избор имаме?

Забеляза, че Нефертити и маймуната помагат на приятелката си да стане.

— Тръгваме с тях — Орландо се изправи и за секунда изчака,

за да се увери, че може да пази равновесие. Треската беше позатихнала. Чувстваше се слаб, но главата му се беше прояснила. — Отиваме на кораба — точно както ни каза Селърс — и Орландо заговори по-високо: — Вие, останалите, правете каквото искате. Но аз нямам намерение да вися тук, докато онези най-сетне ме издирят. Така че ако ще идвате, хайде с мене.

Сладкия Уилям отметна наметалото си през рамо.

— Ой, слънчице, кой умря и те направи Господин Щастливец?

Маймуната отново се беше покачила на масата.

— Времето за спорове свърши — рече тя. — Този мъж е прав — ще тръгваме или ще оставаме, това е.

— Не можем просто ей така да си излезем оттук — намръщи се Нефертити. — Ако постъпим така, някой ще дойде да разследва.

— Да разследва ли? — жената от другата страна на масата звучеше леко истерично. — Ами че те вече разследват — той нали ни каза!

— Говоря ви за тук — обясни Нефертити. — Отвън, в реалния свят, Братството или които ще да са там са пречукали Атаско. Но тук вътре хората на Темилун не знаят, че те не са истински, и изобщо не им пука какво става в РЖ. Те си мислят, че ние имаме среща с техния крал или нещо такова. Ако се изнесем с гръм, ще излезе, че нещо като че ли не е наред и никога няма да стигнем до пристанището.

Орландо кимна бавно — високата оценка, която вече беше дал на жената, стана още по-висока.

— Скрийте трупа — обади се той. — И двата трупа.

Отне им повече от няколко минути, защото вътре в симулацията изоставените симове си тежаха като истински трупове — трупове в напреднал rigor mortis, както забеляза Орландо, докато помагаше да замъкнат неудобното за носене, сковано в седнало положение тяло на госпожа Атаско. Малкото сили, които му бяха останали, бързо се изчерпваха в борбата с телата, а той нямаше и представа колко далече ще им се наложи да пътуват. Предаде на Фредерикс задачата си на импровизиран трупосъбирач и се присъедини към тези, които бяха започнали да търсят скривалище. Маймунът откри малка стаичка, скрита зад параван, и останалите благодарно напъхаха симовете на семейство Атаско вътре.

Въпреки очевидното недоволство на Сладкия Уилям после всички се строиха зад Орландо и Нефертити.

— А сега се правете на много спокойни! — каза високата

жена, щом стигнаха до вратите.

Стражите отстъпиха встрани и гостите се изнизаха през вратата. Орландо доволно забеляза, че Фредерикс, макар и да се чувстваше нещастен, запази каменно, непроницаемо изражение. Някои от останалите обаче не успяваха да прикрият чак толкова добре нервността си, а това, че острите погледи на стражите бяха толкова близо, изобщо не помагаше. Някой зад Орландо се опитваше да потисне риданията си. И стражите го бяха забелязали, ако съдим по това как започнаха да въртят глави и да търсят откъде идва шумът.

Орландо пристъпи към онзи, който предполагаше, че е капитанът — стражът с най-високия шлем и най-дългото и яркоцветно наметало от пера. Прехвърли наум набора си от реплики от игрите, за да намери някакви подходящо мелодраматични думи.

— Молбите ни бяха отхвърлени — рече той. — Великият и Свещеният в своята мъдрост ни каза, че времето още не е дошло — надяваше се, че гласът му звучи така, сякаш едновременно се чувства и разочарован, и поласкан от високата чест да му е била дадена аудиенция. — Благословен е той.

Капитанът вдигна вежди. Сладкия Уилям пристъпи напред; целият беше в рюшчета и фльонги. Капитанът пак вдигна вежди, а сърцето на Орландо сякаш потъна надолу.

— Да, благословен е той — обади се привидението в черно в доста убедителен опит за изразяване на смирение. — Всъщност нещастната ни делегация го разгневи и той любезно сдържа гнева си, за да можем да се върнем по нашите земи и да съобщим на господарите си волята на бога крал, че недоволството му от нашите господари е голямо. Заповяда да не ни закачат до залез слънце.

Орландо мислено записа червена точка срещу името на Сладкия Уилям. Този тип можеше да мисли бързо и гладко, когато поиска — трябваше да му се признае.

Капитанът не изглеждаше съвсем убеден. Прокара пръст по каменното острие на една брадвичка, която въпреки свидетелствата за далеч по-модерни технологии, от които гъмжеше навсякъде, изобщо не изглеждаше като ритуална част от униформата.

— Но слънцето вече залязва.

— А… — обади се Сладкия Уилям, стъписай за миг. — Залязва.

Орландо скочи.

— Много зле владеем вашия език. Без съмнение богът крал имаше предвид „изгрев слънце“. Във всеки случай той не искаше

да го безпокоят — Орландо се наведе към стража в най-добрия конспираторски стил. — Ще кажа нещо за Мъдрия. Той беше много-много разстроен. Не бих желал аз да съм онзи, който би прекъснал мислите му и би го разстроил още повече.

Капитанът кимна леко, като продължаваше да се мръщи. Орландо отново застана в колоната — отзад, точно зад Сладкия Уилям.

— Не беше зле, симпатяго — театрално прошепна Уилям през рамо, щом вече не можеха да ги чуят. — Ние двамата можем да си спретнем екипче — на кея ще ги оставим ухилени. Ще пееш ли с мене?

— Върви, върви — прошушна му Орландо.

Щом стигнаха до ротондата точно пред входната врата, Орландо избърза напред. Високата жена очевидно се дразнеше от бавната крачка на приятелката си, но с всички сили се стараеше да си придава умишлено достоен вид.

— Знаеш ли накъде да вървим оттук нататък? — попита я шепнешком Орландо.

— Нямам никаква представа — тя му хвърли бегъл поглед. — Ти как се казваше? Извинявай, каза ми, но аз забравих.

— Орландо. А ти?

Тя се поколеба за миг, след това отговори:

— О, Боже мой! Какво ли значение има вече? Рени.

Орландо кимна.

— Аз те наричах наум Нефертити. Рени е по-лесно.

Тя го изгледа странно и след малко се вторачи в ръката си с дългите пръсти.

— Аха. Симът. Да, да — вдигна поглед към огромната порта. — И сега какво? Ще си обикаляме насам-натам и ще се опитваме да разберем къде са доковете? Но дори и да разберем, как ще стигнем дотам? Знам, че тук имат автобуси, аз се возих на автобус, ама някак си ми се вижда доста странна идеята да бягаш с автобус, за да си спасиш живота.

Орландо бутна портата, но не успя да я отвори. Фредерикс също натисна и тя се разтвори широко. От подножието на внушителното парадно стълбище се простираше булевард, целият осветен от фенери.

Орландо вече беше започнал да се задъхва.

— Бягството с автобус няма да е най-странното нещо, случило ни се досега — каза той.

— А вероятно няма да е и най-ужасното — отбеляза Фредерикс.

Феликс Жонгльора, напоследък по-известен като Озирис, Бога на живота и смъртта, се опитваше да реши къде се намира.

Това не беше объркването на оглупелия или на объркалия посоките, а по-скоро доста труден философски въпрос. Всъщност въпрос, с който често се бореше в моменти на леност.

Онова, което виждаше около себе си, беше биещото на очи великолепие на Западния дворец, чиито огромни прозорци изпълваше вечният сумрак. От двете страни на масата пред него се бяха подредили животински лица — неговите съдружници, енеадите. Но дори и, когато продължително, замислено си пое дъх, истинските му дробове от плът и кръв си вършеха работата в запечатаната хипербарокамера в най-високата кула на уединеното му имение в Луизиана заедно с останалата част от тялото му. (Дробовете бяха подпомагани в своите усилия от най-доброто медицинско оборудване, което можеше да се купи с пари, защото дробовете на бога бяха много, много стари, но това беше сърцевината на съвсем друг метафизичен въпрос.) Така че, както винаги, въпросът оставаше следният: къде беше той, Феликс Жонгльора — онзи, който наблюдаваше горещата бяла точка в центъра на пламъка на свещта?

Ако съдим по това, че физическото му тяло се намираше в реалния свят, той беше в най-южната част на Съединените щати. Но съзнанието му почти изцяло живееше във виртуалните светове и най-вече в любимия му виртуален свят, въображаемия Египет, заедно с пантеона от богове, над които той властваше. Така че къде всъщност беше той? На брега на езерото Борн в Луизиана в готически приказен замък, построен върху пресушени блата? В електронната мрежа в още по-приказния замък в мистичния Западен Египет? Или на някое друго място, което би могъл да назове и да посочи още по-трудно? Жонгльора потисна въздишката си. Днес такива размисли бяха признак на почти непростима слабост. Беше малко нервен, макар че това надали беше учудващо. Онова, което щеше да стане на това събрание, засягаше не само амбицията на живота му, но съвсем вероятно щеше да засегне и цялата история на човечеството, когато бъде завършен, проектът „Граал“ щеше да притежава почти невероятни рам-параметри. Така че беше много трудно да успее да запази самообладание: засега собственото му непоклатимо убеждение толкова дълго беше надделявало, че проектът като нищо щеше да се провали без него.

Зачуди се дали известна част от съпротивата срещу дългото му управление над Братството би могло да бъде повече от копнеж по нещо ново. Въпреки всичките си богатства и огромна лична власт енеадите бяха показали, че притежават многобройни други

човешки слабости, и беше трудно търпението на човек да издържи, когато става дума за проект, проточил се толкова много години.

Може би напоследък не им беше правил достатъчно шоу.

Някакво раздвижване в долния край на масата го разсея. Едро гротескно тяло с лъскава глава на бръмбар се надигна, прокашля се и след това учтиво каза:

— Ако ни позволите, да започнем?

Жонгльора отново се превърна в Озирис. Господарят на живота и смъртта кимна.

— Ще започна с това — каза човекът бръмбар, — че е голямо удоволствие да бъда отново във вашата компания. Да бъда сред равни — кръглата кафеникава глава внимателно се извърна и огледа всички. Богът едва се сдържа да не се разсмее на глас на опитите му за политическо достойнство, сериозно подкопани от въртящите се черни очи и люлеещите се щипци. Озирис беше уцелил с бога, персонаж на Рикардо Клемент. Бръмбарът Кепера беше изражение на слънчевото божество, но въпреки това си беше просто торен бръмбар — същество, което си прекарва живота в бутане на топчици от лайна, а това превъзходно характеризираше аржентинеца. — Днес имаме да обсъждаме много неща, затова няма да ви губя времето с ненужни приказки — Клемент се облегна на масата като бръмбар дюкянджия от някоя детска книжка — много подходящо сравнение, тъй като беше натрупал състоянието си с отглеждане на органи за продан на черния пазар.

— Тогава недей — Сехмет извади ноктите си и изящно се почеса по брадичката. — Та за какво става въпрос?

Ако лицето на бръмбара беше с отчетливи черти, може би погледът, който й хвърли, щеше да я засегне повече.

— Бих помолил председателя за текущ доклад по проекта „Небесен бог“.

Озирис отново преглътна кикота си. Аржентинецът беше станал страшна досада, що се отнася до „Небесен бог“, защото смяташе, че това си е негова територия — даваше купища калпави съвети и безсмислени лични препоръки. Но Озирис умишлено се мъчеше да му изразява благодарности за помощта. В крайна сметка и един глас си беше глас.

— Благодарение до голяма степен на тебе, Рикардо, нещата вървят наистина много добре. Очаквам включване преди края на събранието. Така че би ли ми позволил да отложа за тогава по-задълбочените дискусии…

— Разбира се, председателю — човекът бръмбър се поклони и седна на стола си.

Озирис наблюдаваше Птах и Хор, които не помръдваха. Подозираше, че американците са заети с малка странична комуникация. Зачуди се какво ли ги бе направило толкова нетърпеливи, че да преместят по-напред датата на днешното събрание.

Обичайните работи вървяха бързо — консорциум, който трябваше да се организира колкото се може по-добре, за да се заобиколят определени наложени от ООН ограничения за превоза на благородни метали; току-що приватизиран източник на мощност в Западна Африка, който трябваше да се купи на изгодна цена; неколцина свидетели по съдебен процес в Индия, които трябваше да бъдат подкупени или премахнати. Озирис започваше да си мисли, че може би е надценил американските си съперници. Очакваше добри резултати от Колумбия всеки момент и си мислеше как ли да оркестрира най-добре съобщението, когато жълтоликият Птах изведнъж се изправи.

— Преди да сме приключили, председателю, има още едно нещо.

Богът замръзна за миг — практически незабележим миг.

— Да?

— Ако си спомняте, на последното събрание говорихме за загубен субект — онзи, който по някакъв начин изчезна в системата на Граала. В ТМКС беше изнамерена някаква вътрешна информация, тъй че си помислихме, че моментът е подходящ да ни кажете как върви вашето собствено разследване на инцидента — усмивката му беше напрегната, ала широка. — Така Братството ще получи актуалната необходима информация, която можем да си споделим.

Така. Сега жицата се виждаше, а това означаваше, че според Уелс и Якубиан примката не може да бъде избягната. Озирис трескаво запрехвърля наум последните резултати, които бяха малко. Накъде ли биеха?

— Както знаете, мои агенти оперират в системата — отговори той. — Те направиха няколко непълни идентификации — които за беда се оказаха достатъчни, за да стартират възвръщане. Вероятно това са били просто роботи за статистическо подобие — обърна се и фокусира репликите си върху Тот, Сехмет и другите от азиатския контингент. Знаеше, че азиатците обичат личните гаранции. — И все пак съм напълно уверен — напълно, — че съвсем скоро ще имаме резултати — пак се обърна към Птах и разпери ръце като баща, който дразни своите млади, твърде ентусиазирани синове: — А сега вие какво имате да добавите?

— По време на една проверка на охраната на ТМКС — ставаше дума за нещо, което няма абсолютно никаква връзка,

така се случи — се натъкнахме на някои аномалии в достъпните записи на проекта „Граал“. Да го кажем просто, открихме несъответен достъп — Птах го каза угрижено и беше възнаграден с подобаващи угрижени възклицания по цялата маса. — Моля ви, отбележете си, че казах „несъответен“, а не „непозволен“. Да, разбира се, че енергията и ресурсите, които влагаме, за да опазим целостта на проекта „Граал“, да не говорим за неговата секретност, са огромни — и ние си мислехме, че нищо не би успяло да ги надвие.

Озирис си мълчеше. Никак не му харесваше накъде отива тази работа. Защото това, че Уелс си беше признал пробив в охраната на собствената си операция пред събрания елит на Братството, означаваше, че той си мисли, че има нещо, което би могъл да обърне в своя полза. Иначе просто щеше да го премълчи. Избягалият субект не означаваше почти нищо за всички освен за Озирис.

— Много лошо — издаде се напред крокодилската муцуна на Собек. — Много, много лошо. Как е могло да се случи?

— Има само един начин да се получи достъп до системата — започна да обяснява Птах — и маркира лек подигравателен поклон към Озирис. — Дори и онези мои подчинени, както и тези на председателя, които работят по проекта всеки ден, трябва да получават разрешение преди смяната си и повторно, след като изтече почивката им. Това разрешение се дава под формата на постоянно променящ се кодов ключ, генериран от запечатани черни кутии — кодови генератори. Има само два такива генератора. Единият е у мене. Другият — у председателя.

Собек кимаше нагоре-надолу с издължената си муцуна. Владетел на една западноафриканска държава, на чийто народ той и семейството му десетилетия наред бяха смукали кръвта и златото, той много добре разбираше концепцията за централизация на властта.

— Карай по същество. Какво общо има това с някого, който се набърква в нашия проект?

— Точно както достъпът до системата е строго ограничен, така и всяко нагаждане в системата трябва също да идва чрез кодово разрешение от някой от нас двамата. — Птах говореше внимателно заради такива като Собек, чието място в Братството по-скоро беше свързано с наличните им ресурси, отколкото с технически познания. — Ако бягството на субекта не е било случаен инцидент, значи е било насочено. Ако е било насочено, самото действие се е нуждаело от одобрение. Системата не позволява никакви външни модификации, които идват без одобрение.

Озирис все още се чудеше, но усещаше, че Птах се приближава към онова, което според него е смъртоносният удар.

— Мисля, че всички вече добихме представа — изрече той високо и отчетливо. — Може би сега би могъл да минеш от общото към частното. Какво точно сте открили?

Хор се изправи и златистите му очи проблеснаха.

— Аномалии — това сме открили. Действия, предприети от двама различни служители на ТМКС седмица преди субектът — или го наричайте, както искате — да избяга. — Американският генерал беше толкова деликатен, колкото и бягащо стадо подплашени говеда. Озирис реши, че Уелс трябва да е доста уверен, щом оставя част от атаката в ръцете на своето приятелче — особено когато наемниците на Уелс можеха някак си да бъдат обвинени. — Макар че още не можем да схванем как точно тези двамата са изпуснали субекта от радара и са го изгубили в системата, доста сме сигурни, да му се не види, че е станало точно това. Няма друго обяснение за действията им, няма други видими резултати и не можем да намерим никакви причини те да са предприели тези действия. Е, това не е съвсем вярно. Всъщност те са имали доста основателна причина да постъпят така.

Господарят на живота и смъртта нямаше намерение да позволи на някакво си безродно парвеню лукса да прави драматични паузи.

— Всички ви слушаме като омагьосани, уверявам ви! Продължавайте.

— И двамата са действали по кодирана заповед на председателя. — Хор се обърна и втренчи поглед в Озирис. — По твоя заповед…

Озирис остана абсолютно невъзмутим. Ако се ядоса и се развилнее, с нищо няма да потуши появилия се шепот и съмненията.

— За какво намекваш?

— Ти ни кажи, председателю! — Птах беше видимо доволен. — Ти ни обясни как така един субект — субект, който на първо място ти искаше да включиш в системата, макар че не си направи труда да споделиш с нас основанията си — се е измъкнал на свобода, излязъл е изпод контрола на кодирана заповед, която само ти можеш да генерираш.

— Аха! — обади се Хор, неуспял да се сдържи да не досмели основното. — Би ли ни обяснил, а? Ужасно много хора са вложили ужасно много пари в този проект. Може да искат да знаят дали не си решил да го превърнеш в свое лично място за игри.

Озирис усети шока на насядалите около масата, мъката и надигащия се гняв, който бе насочен предимно към него. Дори и Тот, обикновено толкова спокоен и тих, че беше почти невидим, сега мърдаше на стола си.

— Така ли да го разбирам: че обвиняваш мене за всичко това? За това, че съм уредил бягството на субекта? И очакваш от мене да реагирам на тези опасни глупости, за които нямаш никакво доказателство освен собствените си думи?

— Да не прибързваме — примирително се обади Птах. Озирис си помисли, че може би той вече съжалява, че е отпуснал каишката на Якубиан. — Официално не сме те обвинили в нищо. Но ние свободно предоставяме данните от своето разследване на Братството и въз основа на тях могат да възникнат някои много сериозни въпроси — махна с ръка и пред всеки участник се появи малка светеща точка, посочваща наличните файлове. — Мисля, че бремето на доказателството лежи върху тебе, председателя — поне да ни обясниш как така твоят код издава заповеди, които нямат друга видима цел, освен да улеснят бягството на субекта.

Под неизменната полуусмивка на маската си Озирис използва дългата пауза, за да прелисти набързо доклада, който току-що им беше предоставил Уелс. Съдържаше някои притеснителни подробности.

— Тук има нещо повече от притеснения за този субект — каза той най-накрая. Щеше да има далеч по-добри шансове, ако можеше да инжектира и лична нотка във всичко това — американците не бяха чак ужасно популярни. — Греша ли, като си мисля, че според вас на моето ръководство нещо му липсва? — обърна се към цялата маса: — Без съмнение всички вие видяхте колко се дразни нашият колега от моя начин на ръководене. Птах Майстора е бил най-умният от египетските богове, а и нашият тук не е по-малко умен. Със сигурност си мисли, че би могъл да върши и по-добра работа, че ако може някак си да ме свали, той и дръзкият Хор биха могли да придадат известна жизненост в ръководството на Братството — остави в гласа му да се промъкне горчива нотка. — Той, разбира се, е глупак.

— Моля ви, председателю — обади се Уелс. Личеше си, че му е доста забавно. — Стига реторика. Имаме нужда от отговори.

— Аз никога не бързам така, както вие — Озирис заговори с най-спокойния си тон: — Обаче понякога стигам точно там, където и вие, макар и моята крачка да ме отвежда дотам по-бавно. И сега е така.

— За какво говориш? — сега Птах изгуби равновесие.

— Ами просто за това: ако онова, което ти казваш, е вярно, то тогава аз изобщо не заслужавам доверието на Братството. По този

въпрос сме съгласни един с друг. Нито пък проектът би могъл да върви по-нататък, без помежду ни да има солидарност. Така че предлагам да изследваме всичко това колкото се може по-пълно, да прегледаме всички доказателства и после да гласуваме. Днес. Ако Братството гласува срещу мене, аз веднага ще се оттегля. Съгласни ли сте?

Хор кимна отсечено.

— Звучи ми справедливо. Да, справедливо.

Птах също се съгласи, но малко по-бавно — душеше за капан. Озирис нямаше да поставя никакви капани — все още беше доста стъписан от разкритията от последните няколко минути, — но още много отдавна бе решил, че е по-добре да умреш, впил зъби в гърлото на врага си, отколкото да се измъкнеш. Досега не му се беше налагало да прави нито едното, нито другото.

— Първо — каза той, — въпреки че докладът ви изглежда толкова подробен, че е достоен за възхищение, сигурен съм, че Братството би искало лично да изслуша двамата служители — другите гости закимаха и той любезно наклони в отговор собствената си маскирана глава. — Разбира се, вие сте ги задържали.

— Разбира се. — Птах вече се чувстваше уверен — лош знак. Озирис донякъде се бе надявал, че предишните вътрешни разпити в ТМКС са били твърде темпераментни. Въпреки холографските записи беше трудно да обвиняваш, опирайки се на мъртви свидетели. В днешно време данните се манипулираха толкова лесно. Не че ВР в реално време беше имунизирана срещу манипулации, но процесът беше много по-труден.

— Е, доведете ги, моля. Отделно, изолирани един от друг, разбира се. И тъй като изложеното от вас е равносилно на обвинение срещу мене, позволете ми аз да ги разпитам. Може ли?

— Естествено — съгласи се Птах, но сега другарчето му с главата на сокол не изглеждаше особено доволен. Озирис изпита малко удоволствие от това — на някакво равнище те продължаваха да се страхуват от него, разтревожени от легендарната му ловкост. Ще се постарае с всички сили да оправдае тревогите им.

Господарят на живота и смъртта махна с ръка и масата изчезна. Сега енеадите бяха насядали в кръг, всеки — на подобния си на трон стол. След миг две фигури трепнаха и се появиха в средата на кръга. Едната — пълна, другата — стройна, но и двете — неподвижни като статуи. Имаха съвсем човешки вид и това изглеждаше странно, някак си не на място, сред алчните зверски лица на животни. Както се полага на смъртни в земята на боговете, те бяха два пъти по-дребни от най-дребния сред

енеадите.

— Моите служители Шумейкър и Милър — представи ги Птах. — В нашия доклад се съдържат всичките им лични данни.

Озирис се наведе напред и протегна божествения си пръст. Онзи от двамата, който изглеждаше по-възрастен, с брада и яко телосложение, трепна, сякаш се пробуждаше от кратка дрямка.

— Дейвид Шумейкър — произнесе богът, — единствената ти надежда е съвсем честно да отговориш на всички въпроси. Ясен ли съм? — Очите на мъжа се разшириха. Без съмнение след последния си разпит той беше изпратен направо в мрака на насилствения сън. „Такова събуждане ще му подейства най-малкото объркващо“ — помисли си Озирис. — Казах, ясен ли съм?

— Къде… къде съм?

Богът на двете земи замахна. Мъжът се сгърчи, стисна здраво очи и зъбите му се оголиха в агония. След като предизвиканата болка отшумя, Озирис продължи да наблюдава как мускулите на мъжа се свиват конвулсивно. Знаеше, че и останалите членове на Братството гледат. Никога не беше зле да им напомни на какво е способен… Тук той беше бог, притежаваше сила, каквато другите нямаха дори в собствените си царства. Никога не беше зле да им го напомни.

— Ще опитам пак. Единствената ти надежда е да отговориш на всички въпроси съвсем честно. Разбра ли ме? Съвсем честно!

Брадатият кимна. Симът му, генериран от холоклетката, в която беше затворен, вече беше пребледнял от ужас.

— Добре. Моля те също да разбереш и това, че онова, което мога да ти сторя, не е като обикновената болка. Тя няма да увреди тялото ти. От нея няма да умреш. Това означава, че мога да те подложа на нея толкова дълго, колкото си поискам. — Млъкна, за да успее онзи да попие това, дето му каза. — А сега ще ни разкажеш всичко за събитията, довели до намесата ти в нормалния ход на системата „Граал“.

Следващия час Озирис направи педантично разследване на работата на Шумейкър и на Глен Милър като инженери по системата на мрежата „Адърланд“. Забавянето на отговорите, дори колебанията, когато затворникът се опитваше да си спомни някоя дребна подробност, беше посрещано с незабавно активиране на болезнения рефлекс, който Озирис често задържаше като оркестрова нота, преценявайки каква продължителност е достатъчна за бърз и честен отговор. Въпреки постоянните остри като бръснач пристъпи на агония Шумейкър се придържаше към версията, която вече беше разказал на охраната на ТМКС. Той получил законна заповед да модифицира

проследяващите елементи, които изпращаха обратни данни за местонахождението на субекта в системата, но нямало никакъв начин да разбере, че промените всъщност ще направят проследяването невъзможно. Заповедта дошла по законните канали на мениджмънта — макар че охраната на ТМКС по-късно бе доказала, че одобрението на мениджмънта е било съвсем очевидно подправено и — най-критичното — е съдържало личното разрешение на председателя, което не може да се имитира.

На председателя, живия господар на двете земи, никак не му хареса това, че пак го обвиняваха.

— Разбира се, ако беше шпионин в системата, ти би казал абсолютно същото. И ако прагът на болката ти е достатъчно висок, ще продължаваш да го твърдиш, без значение какво вкарвам аз в централната ти нервна система — хвърли намръщен поглед към задъхания, треперещ сим. — Може дори да си получил един вид постхипнотичен блокаж или нервна модификация. — Обърна се към Птах: — Предполагам, че сте сканирали и двамата?

Жълтото лице се усмихна.

— В доклада е. Няма видими модификации.

— Хммм… — Озирис отново махна. От пода изскочи редица от лъскави метални ръце, които се протегнаха към затворника. — Може би е нужен по-изтънчен подход — нов жест изкара още повече ръце, всяка обвита от прозрачна тръба и завършваща с огромна игла. — От служебния ти профил разбрах, че се страхуваш от медицински процедури и от лекарства. Вероятно се дължи на някое лошо преживяване в детството? — и посочи с пръст; една по една ръцете започнаха да се навеждат като челюстите на някакво странно, огромно насекомо и иглите се забиха в различни меки части от тялото на затворника. — Може би това ще ти помогне да премислиш историята си, която за жалост аз намирам за неадекватна.

Затворникът, който се мъчеше да изкара някакъв звук от гърлото си, най-после успя. Щом разноцветните течности запулсираха по тръбите и занастъпваха неумолимо към него, той нададе такъв писък, че всичко се разтресе. Когато черно-зелени петна разцъфнаха покрай иглите и започнаха да се разстилат под кожата му, пронизителният писък на Шумейкър, който можеше да пукне тъпанчетата на всички, се изкачи на ново, още по-високо равнище на лудост.

Озирис поклати глава. Снижи пресекливите викове на мъжа до тихо свистене, после съживи втория затворник.

— Няма да ти кажа къде се намираш, така че не си и прави

труда да ме питаш — богът беше започнал вече да се ядосва. — Вместо това сега ти ще ми кажеш някои неща. Виждаш ли го твоя приятел?

Вторият, чиято тъста черна коса и високи скули предполагаха азиатски произход, кимна, облещил очи в очаквателен ужас.

— Е, Милър, вие двамата наистина сте се проявили като големи палавници. Набъркали сте се в нормалното функциониране на проекта „Граал“ и — най-лошото — направили сте го без разрешение.

— Но ние получихме разрешение! — извика Милър. — О, Исусе, няма ли никой да ни повярва?

— Защото е много лесно да излъжеш — Озирис разпери пръсти и изведнъж Милър се озова в стъклен куб, висок три пъти колкото него. Неколцина от енеадите се наведоха напред — зрители на вечерен забавен спектакъл. — Но не е лесно да лъжеш, когато се бориш да запазиш собствения си разум. В досието ти пише, че изпитваш болезнен страх от удавяне. Така че докато премисляш кой те е накарал да се впуснеш в тази малка лудория, ще ти предоставя възможност да изследваш този страх от първа ръка.

Кубът започна да се пълни с вода. Затворникът, който сигурно знаеше, че физическото му тяло продължава да е затворено някъде из офисите на „Телеморфикс“ и сега измъчват само ума му, ала не можеше да се радва на това разделение, започна да удря по прозрачните стени.

— Чувам те. Разкажи ни, каквото знаеш. Виж, водата вече ти стига до коленете.

Когато блудкавата вода стигна до кръста, гърдите, врата му, Милър забъбри с писклив глас за заповедта, която бил получил — да включи сплитера на таламуса; помислил си, че става въпрос за някакъв тест. Дори и за миг не решил, че сплитерът продължава да е блокиран и че това му действие окончателно ще освободи субекта. Дори когато беше принуден да скача, за да задържи устата си над водата, той се кълнеше, че не знаел нищо освен онова, което му било наредено да направи.

Кубът се пълнеше все по-бързо и по-бързо. Затворникът плуваше кучешката и пляскаше учестено с ръце, но всеки миг го приближаваше все повече към горния край на куба и намаляваше въздушното пространство. Озирис потисна въздишката си. Ужасът на Милър беше толкова явен, че почти се чувстваше неудобно, но човекът нито на йота не отстъпи от историята си. И още по-важно — Господарят на живота и смъртта бързо губеше доверието на събралото се Братство.

Кубът вече се беше напълнил догоре. Отчаяните крясъци на

затворника, стигнали до върха си, изведнъж секнаха. Милър беше поел голяма глътка зеленикава вода в опита да избърза с края. След миг пое още една. Изписаната на лицето му трескава паника изведнъж стана още по-остра.

— Не, няма да умреш. Дробовете ти ще горят, ще се давиш, ще се бориш, но няма да умреш. И ще продължиш да се давиш, колкото аз поискам — Озирис не успя да скрие притеснението в гласа си. Погледна към другия затворник — подута буца от почерняла плът на петна, почти изгубила човешкия си вид, все още набодена с дузина игли. От разкъсания отвор, който някога е бил уста, продължаваха да излизат писъци. Но всичко това беше само страничен ефект. Тези хора не знаеха нищо.

Усещайки победата, Птах се изправи.

— Ако председателят няма повече въпроси към тези двама нещастници, вероятно би желал да му се предостави възможност да обясни всичко пред Братството?

— Само момент — престори се, че наблюдава с интерес трескавата борба на двамата служители от ТМКС, докато бързо прегледат отново доклада на Уелс и Якубиан. Експертните му системи изчитаха материала за аномалии и бяха съставили кратък списък на нещата, които се нуждаеха от изясняване. Докато информацията трепкаше пред очите му, на душата му стана тежко — експертната система не откри нищо освен шум, несъответствия в показанията, които надали означаваха нещо повече от човешка небрежност и неточност. Всичко друго съвпадаше с интерпретацията на Уелс. Само след мигове контролът над Братството и над проекта „Граал“ щеше да се изплъзне от ръцете на главния бог. В своя пашкул от метал и скъпи течности истинското тяло на Феликс Жонгльора се размърда, а сърцето му като че ли заби учестено. Озирис, безсмъртният бог, почувства колко е стар.

Колегите му мърмореха — търпението им се беше изчерпало. Отново равнодушно прегледа доклада, като се опитваше да се сети за нещо, с което би могъл да спаси ситуацията. Твърдо отричане? Не си струваше. Да протака? И това не вървеше. Сам той беше настоял да свършат бързо с надеждата да хване Уелс и Якубиан неподготвени за истинска битка. Не можеше да оттегли настояването си и те да не си помислят, че губи контрол. Би ли могъл да задържи в залог самия проект? На останалите щеше да им е трудно без неговите знания, опит и най-вече без контрола му над Другия, но един съсипан проект „Граал“ не му беше от никаква полза, а и без ресурсите на Братството никога не би повторил цялата свършена работа. Не и за нужното време.

Отчаяно запреглежда цитираното разрешение, като се

надяваше противно на всякаква логика да забележи нещо, което експертната система е пропуснала. Датите бяха точни, „разрешенията за работа“ — истински, а съвсем ясно си личеше, че кодът на разрешенията е генериран от неговите машини.

— Председателю? Чакаме — рече Птах — беше в много добро настроение. Образно казано, той разполагаше с цялото време на света.

— Само момент — Озирис се втренчи в данните пред себе си, разсеяно осъзнал, че никой от Братството не е наясно с какво се занимава в момента, явно всички само виждат, че седи неподвижно. Може би се чудеха дали не е получил нервно разстройство. Извика и други записи и ги сравни с огненоярките цифри пред себе си. Някъде — може би в някоя друга вселена — сърцето му заби учестено — като древен звяр, пробуждащ се от дрямка.

Дори и най-добрите експертни системи можеха да правят предположения.

Озирис започна да се смее.

— Председателю?

Беше твърде съвършено. Спря, за да се наслади мълчаливо на тържеството си.

— Бих желал да привлека вниманието на Братството към въпросната последователност от кодове — той махна с ръка. На най-близката колона в залата на съвета започнаха да се появяват един след друг редове от цифри, вдълбани в самия камък като другите имена на властта, гравирани по стените и вратите на Западния дворец. Съвсем уместно: тези низи от числа бяха литаниите, които щяха да запазят най-величествената и най-дръзка мечта на Жонгльора. — Моля ви, проверете, за да се уверите, че точно това е последователността, предоставена и на вас, последователността, която е дала разрешение за това действие и е позволила на субекта да избяга.

Птах и Хор се спогледаха.

— Същите са, Председателю — обади се Тот с главата на ибис.

— Добре. Както виждате от доклада, между по-големите секции от случайни числа са вкарани и други, неслучайни последователности. Те сочат що за заповед е това, датата и времето, кой я е издал и т.н.

— Но ние вече установихме, че този код идва от собствения ти генератор. Ти го призна! — Хор не можа да сдържи нетърпеливия си гняв.

Ако погребалната му маска му позволяваше, сигурно щеше да му се ухили.

— Но вие не знаете всички последователности и какво означават те. Виждате ли, това наистина е разрешение за действие и наистина е дошло от мене, но то не е отишло при никое от онези… същества — каза той и посочи постоянно давещия се мъж и буцата трепереща пихтия. После се обърна към Хор: — Отишло е при тебе, Даниъл.

— За какво, по дяволите, ми говориш?

— Във всички заповеди, генерирани от мене, е включена кратка последователност, която сочи към кого са адресирани. Тези са били изпратени до военния клон на Братството, а не до ТМКС. Някой е проникнал в твоята система, Даниъл. Засекли са някоя вероятно доста незначителна заповед — например нещо по въпроса за бизнеса в Ню Рино, датите горе-долу съвпадат, — модифицирали са я леко и после са използвали кодираното разрешение, за да издадат своя собствена различна заповед до инженерния отдел на ТМКС.

— Това е нелепо! — Хор взе да опипва празния въздух, сякаш търсеше пура по бюрото си в РЖ.

Птах беше малко по-предпазлив.

— Но ние никога не сме знаели за вашите заповеди за разрешение, председателю. Това не е ли малко… малко твърде удобно за вас?

Озирис отново се разсмя.

— Донесете всички записи, които поискате. Нека прегледаме наистина внимателно предишните разрешения. И после ми кажете, че бъркам.

Птах и Хор се спогледаха. На дългата маса в Западния дворец мълчаха, но господарят на двете земи беше съвсем сигурен, че разговорите по страничните канали се бяха нажежили до бяло.

Когато най-накрая след час гласуваха, единодушно — дори и Птах, и Хор проявиха добро възпитание или политическа хитрост — го преизбраха за председател.

Озирис беше много доволен. Беше нанесъл тежък удар на амбициите и на двамата американци и известно време те щяха да си кротуват. Очевидно някой беше проникнал първо в собствената им система, а после се бяха опитали да прехвърлят вината за това върху почитаемия председател.

Особено приятно му беше да нареди на Хор да си провери охраната и да се залови с работата по намирането и определянето на проникването.

— И докато работите над това, премахнете тези двамата — той посочи Милър и Шумейкър. Никой от двамата вече не беше способен да издава какъвто и да било звук освен някакво бълбукане. — Предлагам катастрофа с кола. Двама колеги и

приятели, тръгнали на някой ужасен, морално извисяващ пикник на ТМКС. Знаете как е, нали?

Птах прие с вдървена любезност и изпрати съобщение до охранителната си служба. Двата сима изчезнаха и те пристъпиха към нещо много по-приятно.

Щом Кепера се изправи на задни крака и започна явно първото от цяла поредица излияния в чест на преизбрания председател, изявявайки в най-добра степен способността си да търкаля топчета от тор, за да обясни, че той изобщо не се бил усъмнил, бил смаян от обвиненията и т.н., богът получи сигнал по една определена външна линия. Любимецът му сред жреците, принуден да си спести изразите на почит след първите няколко напевни фрази, му съобщи, че Анубис има спешно съобщение за него.

Незабелязано от другите Озирис изслуша доклада на подчинения си, докато човекът бръмбар продължаваше да нарежда. Младият му любимец изглеждаше странно спокоен, което леко обезпокои Озирис. След подобен триумф Дред би трябвало да се перчи както никога. Да не би да е намерил нещо в архива на Атаско, което да му е подсказало някакви идеи?

Освен това го имаше и въпроса с истинския противник, личността, която толкова хитро бе измамила ТМКС и бе освободила Пол Джонас. Това щеше да е само по себе си предмет на многочасови размисли. И все пак Озирис знаеше, че някъде там, отвън, има враг, и в известен смисъл се радваше. Американците със сигурност се бяха оказали недостатъчно предизвикателство.

Когато Анубис свърши доклада си и се оттегли, Озирис вдигна обвитата си с тюл ръка, за да призове към тишина. Кепера млъкна, преди да е поднесъл почитанията си докрай. Известно време продължи да стои неловко, след това се смъкна обратно на стола си.

— Благодаря ти, скъпи приятелю, за вдъхновяващите думи — рече богът. — Никога няма да ги забравя. Но сега имам да ви съобщя нещо. Току-що ми докладваха, че проектът „Небесен бог“ е стигнал до успешния си край. „Шу“ е неутрализиран заедно с най-близкото си обкръжение и неговата система вече е наше владение. Загубите на информация са незначителни, разчистването е приключено. Накратко, пълен успех.

Западният дворец закънтя от радостни възклицания и поздравления, някои, от които — искрени.

— Мисля, че днес е благоприятен ден да обявим, че навлизаме в последния етап на проекта „Граал“ — той вдигна и другата си ръка. Стените на Западния дворец изведнъж изчезнаха.

Сега енеадите седяха сред безкрайна сумрачна равнина. — Само след седмици работата ни ще бъде завършена и най-после ще получим плодовете на дългогодишния си труд. Системата „Граал“ ще влезе в действие. Сега наистина ще станем богове!

На далечния хоризонт се появи слабо червено сияние — Озирис разпери ръце, сякаш той го бе призовал — както всъщност си и беше. Разнесе се драматично думкане на тимпани, което се извиси до гръмотевично кресчендо.

— Радвай се, Братство! Нашият ден дойде!

Огромният диск на изгряващото слънце се заиздига в небесата. Небето побледня. Слънцето посипа със злато равнината и окъпа с огън гладните, издигнати нагоре морди на зверовете.

Пристанището беше съвсем недалеч от парадното стълбище на двореца — вероятно нямаше и километър, ако се съди по корабните фенери, които проблясваха между сградите. Орландо и новите му съюзници се постараха да оформят сплотена групичка, преди да тръгнат пеша нататък.

„Това наистина смърди! — беснееше Орландо. — Това е ВР-симулация, най-мощната, за която някой някога е чувал, и да ходим пеша! — Но всякакви примки за мигновено преодоляване на разстояния или други полезни трикове за преоформяне на реалността, които биха могли да са вградени в структурата на Темилун, не бяха известни нито на Орландо, нито на някой от спътниците му. — Ако някой от семейство Атаско беше с нас…“

Вървяха с възможно най-бързата крачка — точно на границата, при която нервната им припряност би започнала да се набива на очи. В този ранен вечерен час градът беше твърде оживен. Улиците бяха претъпкани с превозни средства — моторизирани и задвижвани от педали; по каменните тротоари се тълпяха темилунците, които се прибираха от работа. Но дори и сред тази навалица групата пътешественици привличаше внимание. „Няма нищо толкова за чудене — помисли си Орландо, — малко са градовете, и виртуални, и всякакви други, в които някой с такъв ярък скандален вид като Сладкия Уилям не би привлякъл окото поне за миг.“ Високата Рени пак го настигна.

— Мислиш ли, че Селърс искаше да ни каже, че веднага щом тръгнем по вода, ще преминем в друга симулация? Или ще трябва да плуваме с дни?

Орландо поклати глава и каза:

— Изобщо не знам.

— Какво ще им попречи да ни хванат по реката? — попита Фредерикс и надникна иззад рамото на Орландо. — Искам да

кажа, все някога ще влязат в онази тронна зала и като тръгнат да търсят… — млъкна и опули очи. — Ами какво ще стане, ако ни убият там?

— Ще се изключиш и… — започна Рени и млъкна. Маймунът, който подскачаше до нея на четири крака, погледна нагоре.

— Мислиш си, че ако сега не можем да се изключим, няма гаранции, че виртуалната ни смърт би попречила на това? — попита той. — Или си мислиш за нещо още по-лошо?

Тя едва-едва разтресе глава.

— Мисля, че просто не е възможно. Не може да бъде. Болката е едно — тя може да се дължи само на хипнотично внушение, — дори и принудителната кома, но наистина не ми се иска да вярвам, че нещо, което се случва във ВР, би могло да те убие… — пак млъкна. — Не — каза го твърдо, сякаш сложи нещо в чекмедже и бързо го затвори. — По-късно ще имаме време да говорим за всичко. Сега от това няма никаква полза.

Продължиха мълчаливо. Тъй като високите сгради закриваха водата, Фредерикс изтича напред, за да огледа. Пуснал се по сюрреалиетичността на момента, Орландо се хвана, че се е втренчил в маймунския приятел на Рени.

— Ти как се казваш? — попита той маймунския сим.

— !Ксабу — в началото се чу прещракване, после — преглъщане. Орландо не можа да различи дали първата буква е „г“, „х“ или „к“. — А ти си Орландо — изражението на лицето му би могло да е маймунска усмивка.

Орландо кимна. Сигурен беше, че човекът, който се крие зад маймуната, може да разкаже интересни неща, но не му достигаха сили да се чуди какви ли можеха да са те. По-късно, както беше казала Рени. По-късно щяха да имат време да говорят.

„Ако има по-късно…“

Фредерикс бързаше обратно към тях.

— Точно зад ъгъла е — рече той. — Целият кораб е осветен. Ами ако не е готов да тръгне, Орландо?

— Готов е — отсечено отговори той. Нямаше представа дали е готов, но проклет да е, ако даде на тези хора още един повод да се тревожат. — Видях го, като ни караха.

Фредерикс го изгледа със съмнение, ала не каза нищо.

— Споко, споко, мъжки ~ измърмори снизходително роботът и попипа собствената си анодизирана шия — търсеше канюлата си. — Ще ни хванат, ще ни направят нещо лошо. Зле е, пич, много е зле!

Шлепът беше вързан на собствен док — самотно ярко цвете с помпозна, пъстра украса сред грубата функционалност на пристанището. Загледан в красивия кораб, Орландо усети как

слабостта в крайниците му леко намалява, как тъпата болка в главата му затихва. Шлепът щеше да ги отведе далече, където враговете им не можеха да ги намерят. Щеше да има време да си почине, да възстанови силите си.

Рени гледаше над рамото на Орландо. Махаше с пръст във въздуха, сякаш дирижираше много малък оркестър.

— Какво правиш? — попита Фредерикс.

— Броя. Деветима сме. Правилно ли е, или бяхме повече, когато напуснахме двореца?

Фредерикс поклати глава.

— Не знам. Не съм си мислил за това.

— Трябваше да помислим. — Рени явно беше ядосана, но като че ли на себе си. — Може да сме загубили някого по пътя.

— Не мога да се притеснявам за това — безизразно отвърна Орландо. — Да се надяваме само, че на борда има някой, който разбира нещата.

Сякаш в отговор на това една група фигури започна да се събира на върха на рампата, която водеше от стълбището на дока към шлепа. Щом Рени събра пътешествениците в основата на рампата, две от фигурите на кораба се отделиха и заслизаха към тях. Единият изглеждаше като доста височък фанфарон с наметало, избродирано със сребърни рибешки люспи. За миг Орландо се зачуди дали той не е капитанът, но реши, че никой не би могъл да прекарва толкова време в открито море и да има такава необветрена кожа. Другият, незабележителен тип с проста къса пелерина — очевидно темилунският флотски еквивалент на бияч — също си имаше от ония големите, неприятни на вид брадви, затъкната в пояса му от едната страна, а на другото му бедро висеше нещо като кобур с пистолет със седефена дръжка.

Рени вдигна пръстена високо.

— Изпраща ни богът крал. Той ни даде това и заповяда да ни откарате, където искаме.

Служителят се наведе напред, за да огледа пръстена, като уважително задържа ръцете си на разстояние.

— Със сигурност изглежда като печата на Облагодетелствания преди всички. А кои сте вие, мога ли да ви запитам?

— Ние сме делегация от… — Рени се поколеба за миг.

— От Банановата република — припряно се обади Орландо. — Изпратена да моли за услуга Облагодетелствания преди всички. — Погледна нагоре — в горния край на рампата десетината очакващи моряци успяваха едновременно да стоят мирно и да наблюдават ставащото с интерес. — А сега ни изпращат обратно с вест до нашите господари.

— От Ба… — служителят поклати глава, сякаш му беше дошло много. — И все пак много странно, че не са ни предупредили.

— Богът крал — искам да кажа, Облагодетелстваният преди всички — взе това решение преди малко… — започна Рени.

— Разбира се — поклони се служителят. — Ще се свържа с двореца, за да получа разрешение. Моля ви, простете ми — не мога да ви пусна на борда преди това. Извинявам се искрено и дълбоко за неудобството.

Рени погледна безпомощно към !Ксабу, а после — към Орландо.

Орландо сви рамене — бореше се с огромната потискаща го умора. Беше подозирал, че ще се случи нещо такова — че не може да се разхожда със сима на Таргор, без да не наследи и някои негови отговорности. Наведе се малко по-близо до бияча, хвана с пръсти каменната брадва, измъкна я от пояса му, като съжаляваше, че не може да достигне и пистолета, който беше на другото бедро на мъжа, и бутна с рамо слисания невзрачник върху рампата.

— Дръжте го — каза той на Рени и останалите.

Моряците горе изреваха учудено и извадиха оръжията си. Орландо се надяваше да не стрелят от страх да не улучат този очевидно важен човек. Както и да е, не можеше да си позволи да ги остави да се сетят за някой друг начин да ги заловят. — След мен! — ревна той и се затича нагоре по рампата.

— Какво правиш — извика Фредерикс.

Орландо не отговори. Ако познаваше нещо добре, то това бяха виртуалните битки и личният му урок номер едно гласеше: „Избягвай излишните приказки.“ Сега му оставаше само да се моли известна част от силата и бързината, които вървяха със сима на Таргор, да са му останали, макар че и самият той беше болен, и въпреки ограниченията на непознатата система.

— Помогнете му! — викаше отдолу Фредерикс. — Помогнете му, ще го убият!

Орландо скочи от горния край на рампата, претърколи се по палубата и спъна първите двама моряци. Бързо замахна с брадвата в дъга и усети как острието й среща кост — беше счупил коляното на трети моряк, ала вече усещаше, че обикновено бързите му рефлекси са затормозени. Трите тела, които се гърчеха на палубата, му осигуряваха временно прикритие, от което той отчаяно се нуждаеше. Колкото му беше останала сила — а тя беше много по-малка от онази, която имаше със сима на Таргор, — бързо се изпаряваше. Дъхът вече изгаряше дробовете му. Щом се изправи на колене, някой скочи на гърба

му и го събори така изведнъж и толкова рязко, че челото му се удари в палубата. За миг усети как крайниците му омекват, но се насили да се изправи и да клекне.

Мъжът на гърба му се опитваше да обгърне с ръка врата му. Докато Орландо се мъчеше да го отхвърли от гърба си, към лицето му замахна ръка с пистолет. Орландо я удари с брадвата и чу болезнен вой; пистолетът отскочи, изхвърча високо и цопна във водата. Орландо сниши глава, после хвърли мъжа обратно на палубата. След това посегна към колана на онзи, чието коляно беше разбил, и издърпа пистолета му от кобура.

Отвсякъде настъпваха сенки. Искаше да започне да стреля, да разчисти тези заплашителни фигури, но те му се видяха толкова по-убедително човешки от обичайните му врагове, че почувства почти фатална неохота да се поддаде на този подтик. Хвърли пистолета надолу по рампата.

— Дръжте! — той извика с надеждата някой от спътниците му да го види. Не знаеше дали е извикал достатъчно силно, за да го чуят. Главата му дълго кънтеше от ехото.

Изведнъж го сграбчиха за ръцете и краката. Един се хвърли върху него, заби коляно в гърба му и сключи силните си пръсти около гърлото му. Орландо успя да отхвърли неколцина от нападателите си, но на тяхно място приждаха други. Бореше се диво да се изправи, ала успя само да се извърне с лице към небето, като отчаяно се опитваше да си поеме въздух. Докато мракът над главата му все повече се сгъстяваше, светлините, накачени по въжетата на кораба, се разтягаха и трепкаха, сякаш бяха звезди, изпращащи умиращите си лъчи във вечната космическа нощ.

„Смешна работа — помисли си той. — Звезди, светлини… нищо не е истинско… всичко е истинско…“

Нещо удряше главата му — тъпи, ритмични удари, които сякаш разтърсваха целия му череп. Всеки стоварващ се удар изпращаше черна вълна, която обливаше мислите му, а приливът й всеки път ставаше по-силен. Чу, че някой вика — жената, как ли й беше името?

Нямаше значение. Изкарваха от него дъха му, живота му и той се радваше. Беше уморен — толкова, толкова уморен…

Стори му се, че чува Фредерикс, който го викаше, ала не можа да му отговори. Това поне беше малко тъжно. На Фредерикс светлините щяха страшно да му харесат — звезди, звезди бяха, нали? Щеше да му хареса как храбро горят в мрака. Фредерикс щеше да му липсва…

Намираше се на някакво място — междинно, както му се струваше. Може би място за чакане. Всъщност не можеше да

мисли много свързано за всичко това, обаче нямаше значение.

Знаеше, че лежи на земята, но усети, че освен това стои прав, загледан в някакъв огромен каньон. Грамаден склон от сияещ мрак се спускаше стръмно под него и се скриваше в море от кълбяща се мъгла. От другата страна на каньона, едва различим зад надигащата се мъгла, беше златният град. Но някак си не беше същият град, който беше видял — сградите му бяха много по-високи и по-странни от всичко, което би могъл да си представи. Мънички лъчисти форми щъкаха напред-назад между спиралните кули — ярки точки светлина, които може би бяха светулки. Или ангели…

— Пак сън — помисли си той и се стресна, когато осъзна, че го е казал на глас. Не трябваше да говори тук — знаеше, че някой го слуша — някой или нещо, което търсеше, ала не искаше да среща.

— Не е сън — каза глас в ухото му.

Огледа се стреснато. Съвсем близо до него върху гладка черна повърхност седеше насекомо, голямо колкото кученце. Беше направено от лъскави сребърни жици, но някак си беше съвсем живо.

— Аз съм, шефе — рече то. — От часове се опитвам да се свържа с теб. Усилих те докрай и пак едва те чувам.

— Какво…? — Беше му толкова, толкова трудно да мисли. Меката като памук мъгла сякаш бе успяла да проникне и вътре в главата му. — Къде…?

— Бързо, шефе, казвай какво искаш. Ако някой влезе и ме излови как съм се насадил до теб, ще ме набутат в рециклатора.

Една мисъл, мъничка и трепкаща като далечните светлинки, изплува в ума му.

— Бийзъл?

— Казвай. Какво става?

Той се помъчи да си спомни.

— Аз съм… Затворен съм някъде… Не мога да се измъкна… Не мога да се върна…

— Къде, шефе?

Бореше се със заливащите го вълни от вцепенение и мрак. Далечният град вече беше изчезнал и мъглата се надигаше. Трудно виждаше дори насекомото, макар че то беше само на две педи от него.

— На онова място, което търсех… — опитваше се да си спомни някакво име, мъжко име, нещо с „а“ — …Атаско — успя да изрече той. Усилието беше изчерпало всичките му сили. След миг насекомото изчезна. Орландо остана сам с мъглата и сгъстяващия се мрак.

СЕДМА ГЛАВА
СИН ОГЪН

МРЕЖА/РАЗВЛЕЧЕНИЯ: Нещо ново за „Второ зрение“.

(Картина: встъпителните кадри на „Ето, идва!“)

Диктор: Известната ясновидка Фавзи Робинет Мърфи, водеща на популярните в мрежата шоута „Второ зрение“ и „Ето, идва!“, обяви, че се оттегля, защото ѝ се е явил „краят на света“.

(Картина: Мърфи се качва в красива лимузина.) Когато я попитахме с какво се различава този апокалипсис от досега предсказваните от нея, Мърфи отговори кратко и по същество.

(Картина: Мърфи се разхожда пред един замък в графство Глостър.)

Мърфи: Защото този път наистина ще се случи…

Брегът се плъзгаше покрай тях. Гъстата зеленина на джунглата и дърветата с дълги корени пиеха краищата на пясъчните насипи. Всичко това не ѝ беше съвсем непознато — по африканския бряг Рени беше виждала места, които се различаваха от това съвсем слабо. Ято фламинго кацна при едно солено мочурище, сякаш беше въздушен ескадрон, който се прибира в базата. Докато наблюдаваше птиците с яркорозови краски, смекчени от сумрака, тя се притесни, защото знаеше, че тук нищо не е истинско.

„Просто ми дойде твърде много, за да мога да го приема. То е… изкусително, това е.“ Тя се облегна на парапета и се надвеси надолу. Свежият вятър я облъхна цялата — без онази част от лицето ѝ, покрита от маската във V-резервоара. Дори тази странна нечувствителност — един вид сляпо тактилно петно, мъртво за света, който виждаше навсякъде около себе си — беше започнала да изчезва, сякаш мозъкът ѝ вече подпълваше преживяното, също както става истинско и сляпото зрително петно. В определени моменти би могла дори да се закълне, че наистина усеща вятъра по лицето си.

Беше трудно да не се възхитиш от завършеността на тази мечта, на невероятната сръчност и усилията, вложени в нея. Наложи ѝ се да си напомни, че Атаско, човекът, на когото принадлежеше заслугата да бъде построено това чудо, вероятно

беше най-свестният от феодалните владетели на Адърланд. Макар и да беше егоист и твърде арогантен, той все пак беше достатъчно човечен, за да не навреди на никого в преследването на собственото си удовлетворение. Другите… Сети се за краката на Стивън, които атрофират, за ръцете му, превърнали се в тънки пръчки; спомни си смазаното и осакатено тяло на Сюзън. Другите, построили това място, бяха чудовища. Канибали, които живееха в замъци, изградени от костите на жертвите им.

— Трябва да ти призная нещо ужасно, Рени.

— !Ксабу! Стресна ме.

— Съжалявам. — Той се изкатери на парапета до нея. — Искаш ли да чуеш нещо, което ме смущава?

Тя сложи ръка на рамото му. Потисна импулса си да го погали и я остави така, отпусната върху гъстата му козина.

— Разбира се.

— Откакто дойдох на това място, естествено, се тревожа за нашата безопасност и се страхувам от по-голямото зло, за което ни говореше онзи Селърс. Но през цялото това време почти също толкова силно усещам и голяма радост.

Изведнъж Рени се почувства несигурна накъде отива всичко това.

— Радост?

Той се завъртя на задните си крака и протегна ръка към потъващия в мрак бряг — жест, странно немаймунски.

— Защото се убедих с очите си, че мога да осъществя своята мечта. Колкото и зло да са сторили тези хора или да възнамеряват да го сторят — а сърцето ми подсказва, че то е наистина много голямо, — те са също и причината да бъде създадено нещо невероятно. Ако аз имах такава власт като тях, със сигурност наистина бих успял да опазя жив моя народ.

Рени кимна бавно.

— Това не трябва да те смущава. Но тази власт…, ами хората, които притежават нещо подобно, не биха го отстъпили на никого. Те го пазят само за себе си. Както винаги са правили.

!Ксабу не отговори нищо.

Последните лъчи на деня угасваха. Двамата останаха заедно, загледани в реката и брега, които се превръщаха в неделима голяма сянка под звездите.

Сладкия Уилям сякаш изпитваше извратено удоволствие от ролята си.

— Същински Джони Айспик съм — каза той приповдигнато и размаха заплашително пистолета към капитана и флотския адютант на краля бог — служителя, който ги бе посрещнал на кея. Двамата се свиха. — Иначе не съм такъв, скъпички, но току-

виж започнало да ми харесва.

Рени се зачуди кое плашеше повече темилунците — пистолетът или видът на Уилям като клоун на смъртта.

— Колко далече сме от края на водите? — попита тя капитана.

Той поклати глава. Беше дребничък и кьосе като всички останали, но лицето му беше покрито с черни татуировки и на устната му висеше внушителна каменна обеца.

— Само за това питате непрекъснато. Край няма. От другата страна на водите е Земята на бледоликите. Ако продължим покрай брега, ще прекосим Карибско море… — Рени усети как програмата за превод се забави за част от секундата, преди да произнесе името — … и ще стигнем до Мексиканската империя. Край няма.

Тя въздъхна. Ако, както беше казал Атаско, симулацията имаше определен край, то тогава и самите кукли не го знаеха. Вероятно те просто преставаха да съществуват и се появяваха отново „на връщане“ с глави, пълни с подходящи спомени.

„Разбира се, същото може да се отнася и за мене. И как да го разбера?“

Колкото и да беше трудно да гледаш брега и да вярваш, че е чисто дигитална реалност, още по-трудно беше да си представиш, че капитанът и адютантът на краля са изкуствени. Един бряг, дори и покрит с изобилна растителност, можеше да се създаде фрактално, макар че тази изпипаност превъзхождаше всичко, видяно от нея досега. Но хора? Как дори и най-съвършените програми, най-усърдно еволюционната за И-живот среда, биха могли да създадат такова разнообразие, такава привидна автентичност? Капитанът имаше развалени зъби, потъмнели вероятно от дъвкане на листата на някаква билка. На дебелия му врат висеше очевидно любимата му дрънкулка — рибешки прешлен. Адютантът имаше тъмночервен белег по рождение точно зад ухото и миришеше на лакрицова отвара.

— Женен ли си? — попита тя капитана.

Той примигна.

— Бях. Пенсионирах се, защото тя искаше. Три години останах на брега в Кибдо. Не можах да се удържа и се върнах във флотата. Тя ме напусна.

Рени поклати глава. Моряшка история, толкова обичайна, дори банална. Но от леката горчилка в гласа му — като белег от стара рана — личеше, че той явно си вярва. И всеки един в тази симулация — във всяка от незнайния брой симулации, съставляващи Адърланд — си имаше своя собствена история. И всеки вярваше, че е жива и неповторима личност.

Това й идваше твърде много, за да може да го проумее.

— Имаш ли някаква идея как да се справим с този кораб? — попита тя Сладкия Уилям.

— Всъщност страшно просто е — каза той, усмихна се лениво и се протегна. Иззвънтяха скрити звънчета. — Тука има една ръчка. Бутни, дръпни, напред, назад — мога и насън да го правя.

— Тогава ще изпратим тези двамата и останалите от екипажа зад борда. — За миг се стресна от яростната реакция на адютанта, после осъзна недоразумението. — В спасителните лодки. Като че ли са достатъчно.

— Да! Да! — Уилям самодоволно отдаде чест. — Когато сте готов, адмирале.

Леглото във внушителната каюта на Облагодетелствания преди всички имаше размери, подходящи за една небесна кралска особа. Мартин и Орландо лежаха от двете му страни, така че онези, които се грижеха за тях, да ги достигат лесно; копринени чаршафи — широки близо три метра, се простираха между тях. Орландо спеше, но според Рени това не беше здрав сън. Вдишваше и издишваше с хъркане през зейналата си уста, а мускулите на пръстите и на лицето му трептяха. Тя допря дланта си до широкото му чело, но не усети нищо по-необикновено от простия факт на виртуалната осезаемост.

!Ксабу се покачи на леглото и също докосна лицето му, ала сякаш мислеше нещо по-различно от Рени, защото задържа там дълго чувствителната си маймунска длан.

— Изглежда много болен — каза Рени. Стройният мъж, наричан Фредерикс, който седеше на един стол до Орландо, вдигна поглед и каза:

— Наистина е много болен.

— От какво? Нещо, което е хванал отвън — искам да кажа, в РЖ? Или се дължи на влизането му в мрежата?

Фредерикс мрачно поклати глава.

— Много лоша болест. В истинския живот. Онази болест, от която остаряваш много рано. Орландо ми беше казал как се казва, но аз забравих. — Той избърса очите си. Когато заговори отново, гласът му беше много тих: — Мисля обаче, че точно сега се е разболял от пневмония. Каза ми… каза ми, че умира.

Рени се вгледа в лицето на спящия мъж, излязло сякаш от анимационен филм, в квадратната челюст и в дългата черна коса. Макар че се познаваха толкова кратко, мисълта, че ще умре, й причиняваше болка. Извърна се безпомощна и покрусена. Твърде много жертви, твърде много страдащи невинни хора, а нямаше сили да спаси нито един от тях.

Куан Ли, която държеше ръката на Мартин, се изправи, щом

Рени заобиколи огромното легло.

— Иска ми се да можех да направя още нещо за приятелката ви. Поуспокои се малко. Мислех да й дам малко вода… — гласът й заглъхна. Нямаше нужда да завършва. Също като всички останали Мартин би трябвало да получава храна и вода в реалния живот. Ако не беше така, нито китайката, нито някой друг можеше да й помогне.

Рени приседна на ръба на леглото и леко стисна ръката на Мартин. Французойката бе припаднала, когато Сладкия Уилям бе грабнал пистолета и притиснал дулото му към главата на адютанта, за да подсигури качването им на шлепа. Рени я пренесе на ръце на борда с помощта на Куан Ли, а едрия Орландо се наложи да го пренасят трима моряци. Заболяването на Мартин беше по-тайнствено и от това на Орландо.

— Ще качим капитана и екипажа в лодките и ще ги освободим — обади се след малко Рени.

— Достатъчно ли сме, за да управляваме кораба? — попита Куан Ли.

— Уилям разправя, че той горе-долу сам плувал, но предполагам, че ще имаме нужда от достатъчно хора, за да поддържаме вахта. — Тя се намръщи и се замисли. — Колко казах, че сме? Деветима? — Рени се обърна. !Ксабу продължаваше да клечи до Орландо, разперил ръце върху гърдите му. Едрият млад мъж като че ли дишаше малко по-леко. — Е, тук сме шестима. Уилям, макар че него кажи-речи можем да го броим за двама — каза тя и се усмихна уморено — колкото заради Куан Ли, толкова и заради себе си. — Роботът — той как каза, че му било името — Т-четири-Б ли беше, какво беше? И жената, която се качи да застъпи на вахта на въжетата. Да, деветима сме. Освен това пълният екипаж щеше да е от значение, ако имахме представа къде отиваме…

Млъкна — беше осъзнала, че лекият натиск върху пръстите й се засилва. Мартин беше отворила очи, но погледът й все още беше разфокусиран.

— Рени…?

— Тук съм. На кораба сме. Надяваме се скоро да излезем от симулацията Темилун.

— Аз… аз съм сляпа, Рени — изговаряше думите с големи усилия.

— Знам, Мартин. Ще се постараем с всички сили да намерим начин да… — Рени млъкна. Мартин беше стиснала ръката й много силно.

— Не, ти не разбираш. Аз съм сляпа. Не само тук. От много години съм сляпа.

— Искаш да кажеш… в истинския живот?

Мартин бавно кимна.

— Но аз имам… Системата ми е снабдена с модификации, които ми позволяват да намирам пътя си в мрежата. Виждам данните по свой собствен начин — тя замълча; очевидно й беше трудно да говори. — В някои отношения това ме направи по-добра в онова, с което се занимавам, отколкото щях да бъда, ако можех да виждам. Разбираш ли ме? Но сега всичко е много зле.

— Заради обема на информацията, както каза ли?

— Да. Аз…, откакто дойдох тук, сякаш хора пищят и в двете ми уши, сякаш ме брули свиреп вятър. Не мога… — Закри лицето си с трепереща ръце. — Полудявам. Ах, дано добрият Господ ме спаси, иначе ще полудея. — Лицето й се сгърчи, въпреки че в очите на сима й не се появи нито една сълза. Раменете й се разтресоха. Рени можеше само да я прегърне.

Двете големи спасителни лодки доста удобно побраха корабния екипаж — близо трийсетина души. Рени се изправи на палубата. Усещаше трептенето на мотора под краката си и гледаше как последният моряк скача от стълбата в лодката с развята черна плитка.

— Сигурни ли сте, че не ви трябва още една лодка? — извика на капитана. — Няма да е толкова претъпкано.

Той я погледна — очевидно не можеше да схване такова мекушаво отношение от страна на пирати.

— Брегът не е далече. Ще се оправим. — Зае се да наглася обецата на устната си, като ругаеше наум. — Знаете, че патрулните лодки ни следват на известно разстояние, за да пазят живота на екипажа. Ще ви спрат и ще се качат на борда минути след като ние вече сме в безопасност.

— Не се тревожим — каза Рени. Опита се гласът й да прозвучи уверено, но от цялата им компания само !Ксабу беше наистина спокоен. Малкият мъж беше намерил парче ремък в кабината на капитана и оживено плетеше някаква сложна фигура.

Намерението на Рени да пусне заложниците, преди корабът да стигне до края на симулацията, беше предмет на дълга дискусия, но тя беше непреклонна. Не би рискувала да извади темилунците от техния свят. Може би техниката на Адърланд не би могла да ги компенсира при тези особени обстоятелства и те щяха да престанат да съществуват. Щеше да е не по-лошо от масово убийство.

Капитанът сви рамене и седна. Даде сигнал на един от хората си да запали мотора. Лодката се плъзна напред, после започна да набира скорост и да застига лодката на адютанта, която се бе превърнала в бяла точка на фона на мрака.

Лъч светлина проряза мъглата в далечния край на шлепа и проблясна по голямата мачта.

— Е, готово, тръгнаха си, сладурче — обади се Сладкия Уилям. Вдигна конфискувания си пистолет и го погледна тъжно. — Това няма да свърши кой знае каква работа срещу кралската пероглавеста флота, а?

Появиха се още светлини, неподвижни като спуснали се ниско звезди. Няколко големи лодки ги застигаха. Едната изсвири продължително и плътно с парна свирка. Звукът отекна чак в костите на Рени.

!Ксабу беше оставил въжето.

— Може би трябва да се замислим дали…

Така и не успя да довърши предложението си. Нещо изсвистя покрай тях и цопна във водата. След миг в дълбините разцъфна огнено кълбо, от крайбрежните води бликна фонтан и щом звукът стигна до повърхността, се разнесе приглушен взрив.

— Обстрелват ни! — изкрещя Фредерикс от един люк. Рени го похвали наум за наблюдателността в бойни условия и тогава забеляза, че избухналият снаряд е оставил след себе си неочаквани последици. Във водата блещукаха неонови сини точки.

Дъхът й секна. Помъчи се да си спомни името на робота Очилатко, който в момента се намираше в рубката на носа на шлепа, ала не успя.

— Кажете на онзи — как му беше името? — пълен напред! — изкрещя тя. — Мисля, че стигнахме!

Още един снаряд прелетя над тях и цопна във водата — този път много по-близо. Взривът разлюля кораба и Рени и Уилям се вкопчиха в парапета. Но тя усети, че макар и бавно, корабът започва да набира скорост.

Рени се наведе, присви очи и се втренчи в тъмните дълбини. Сега искрящите сини светлини бяха по-ярки. Сякаш цяло ято от екзотични биолуминесцентни рибки бяха обкръжили кралския шлеп.

Нещо избухна точно под тях. Предният край на шлепа се надигна, сякаш отдолу го буташе някаква гигантска ръка. Рени падна на палубата и се плъзна надолу. Шлепът се килна настрани; после — като живо същество — намери центъра на тежестта си и отново падна върху вълните. Водата, която се надигаше наоколо, също сякаш беше жива и пулсираше със синя светлина.

Беше жива, наелектризирано жива, лъчиста и туптяща, блестящо жива…

Всички звуци — на морето, на кораба и на избухващите

снаряди — рязко секнаха. При пълна тишина и синьо сияние те преминаха отвъд.

Първата мисъл на Рени беше, че са хванати в безкраен миг на експлозия, заседнали в мрачното сърце на събитие, което никога няма да свърши. Ярката светлина — сега по-скоро бяла, отколкото синя — беше толкова ослепителна, че трябваше да затвори очи от болка.

Когато след малко внимателно ги отвори, светлината все още не беше изчезнала. Тя осъзна, че това е просто яркосиньо дневно небе. Нощта беше останала зад тях, в Темилун.

Второто нещо, което си помисли, бе, че последният взрив е отнесъл цялата горна част на шлепа. Те продължаваха да се клатят във водата. Брегът, осветен от кристално чиста дневна светлина и покрит със смайващо огромни дървета, високи и дебели колкото небостъргачи, се виждаше съвсем ясно.

Рени осъзна, че стои на колене и че сега се е вкопчила в нещо извито, покрито с влакна и дебело колкото ръката й. Понадигна се, за да погледне нататък, където преди беше останалата част от шлепа — рубката на мостика, кралският апартамент…

Спътниците й лежаха в средата на нещо голямо и плоско, което иначе никак не приличаше на шлеп — нещо ръбесто и набръчкано като огромна модерна скулптура. Под дланта си Рени усети нещо, завито по краищата, твърдо и люспесто като крокодилска кожа.

— !Ксабу? — обади се тя. — Добре ли си?

— Всички оцеляхме — каза той. Все още беше със сима на маймуна. — Но…

Останалата част от изречението беше заглушена от силно тупкане, идващо някъде отгоре. Тя огледа плоската платформа, върху която лежаха, почти назъбените й краища, които се извиваха нагоре над водата, и се сети на какво й прилича онова, на което плаваха. Изобщо не беше лодка, а… листо…

Тупкането ставаше все по-силно и по-силно. Все по-трудно й беше да мисли. Огромните дървета на далечния бряг… тогава значи всичко се връзваше… Значи не ставаше въпрос за някакъв номер, резултат на изкривяване… или заради далечното разстояние… Дали мястото беше твърде голямо, или тя и нейните спътници…

Звукът дрънчеше в ушите й. Рени вдигна поглед и видя, че горе във въздуха се носи нещо, голямо колкото едномоторен самолет. То увисна за миг над тях и вятърът едва не я събори, а после отново се понесе във въздуха, блеснало на яркото-преярко слънце като огледално стъкло.

Беше водно конче.

Джеремая го откри да пребърква шкафчетата в кухнята вероятно за дванайсети път и да търси нещо, което и двамата знаеха, че не е там.

— Господин Сулавейо?

Бащата на Рени дръпна последната вратичка и взе да разбутва консервите с индустриални размери и пакетираните дажби. Работеше с трескава напрегнатост. Когато разчисти една дупка, бръкна вътре чак докато мишницата му опря о предната полица и заопипва в мрака дъното на шкафчето.

— Господин Сулавейо. Джоузеф.

Той се обърна и втренчи зачервените си очи в Джеремая.

— К'во искаш?

— Малко помощ. Седя пред конзолата от часове. Ако ме смениш, ще направя нещо за ядене.

— Не ща да ям. — Дългия Джоузеф отново затърси. След малко изпсува високо, измъкна ръката си и се захвана със следващата полица.

— Добре тогава — няма да ядеш, но аз искам да ям. Във всеки случай там, в тоя резервоар, е твоята дъщеря, а не моята.

Една кутия със соево месо се прекатури на полицата и тупна на пода. Дългия Джоузеф продължи да тършува из шкафчето.

— И хич не ми приказвай за дъщеря ми. Знам кой е в резервоара.

Джеремая Дако изсумтя ядосано и се обърна да си ходи. На вратата се спря.

— Няма да вися там цяла вечност и да се взирам в екраните. Не мога. Не мога повече. И като заспя, никой няма да следи биенето на сърцата им. И никой няма да забележи, ако нещо се обърка.

— Мамка му! — Цяла редица от пластмасови торбички се плъзна по полицата и се катурна. Една се пукна и жълтият като сяра яйчен прах се посипа по цимента. — Мамка му на това място! Мамка му! — Дългия Джоузеф бутна другите торбички, после сграбчи една консерва, вдигна я високо над главата си и я запрати на пода с такава сила, че тя подскочи и чак тогава се кротна до задната стена. Изпод смачкания капак потече струйка сироп. — Що за място е това, по дяволите? — кресна той.

— Как би могъл човек да живее така в някаква си тъпа дупка под земята? — Дългия Джоузеф отново сграбчи някаква консерва, сякаш искаше да хвърли и нея. Джеремая трепна, но вместо това онзи я остави на мястото й и се втренчи в нея, сякаш току-що му я беше подал гост от Космоса.

— Гледай само каква лудост — рече той, взе консервата и я подаде на Джеремая. Джеремая дори не я погледна.

— Виж, пише „царевична каша“. Имат четирийсетлитрови консерви, пълни с тоя качамак! Достатъчно и слон да се задави, но една кьорава бира нямат — каза Дългия Джоузеф, дрезгаво се разсмя и пусна кутията на пода. Тя се търкулна и шумно се удари във вратата на едно шкафче. — Мамка му! Искам да пия. Вече пресъхнах.

Джеремая, изцъклил очи, поклати глава.

— Тук няма нищо.

— Знам. Знам. Но понякога просто си е редно да провериш. — Дългия Джоузеф огледа бъркотията на пода. Като че ли аха-аха да се разплаче. — Като искаш да спиш, лягай си да спиш. И ми покажи какво се прави с тая тъпа машина.

— … Това е. Сърдечният ритъм и телесната температура всъщност са най-важното. Можеш да ги извадиш оттам, като само натиснеш това копче — каза Джеремая и повдигна капаците на резервоарите, — но дъщеря ти се разпореди да не го правиш, освен ако наистина не е в беда.

Дългия Джоузеф се втренчи в двата обвити с кабели саркофага — в момента и двата изправени.

— Не мога — рече той най-накрая.

— Какво? Как така? — в гласа на Джеремая се промъкна раздразнение. — Нали каза, че ще ме заместиш. Капнал съм от умора!

Дългия Джоузеф като че ли изобщо не го чу.

— Също като Стивън. Като синчето ми. Тя е там, но не мога да я докосна, не мога да й помогна. Нищо не мога да направя! Тя е там, а аз нищо не мога да направя!

Лицето му се сгърчи. Джеремая се втренчи в него и леко сложи ръка на рамото му.

— Дъщеря ти се опитва да му помогне. Тя е много смела.

Дългия Джоузеф се отдръпна и впери поглед в резервоарите, сякаш виждаше през плътните фибрамични капаци.

— Проклета глупачка. Ето каква е. Мисли си, че като е учила в университет, всичко знае. Аз се опитах да й кажа, че на тия хора не трябва да им се бърка. Ама тя не слуша. Никой никога не ме слуша.

Джеремая примигна, за да спре сълзите си.

— Всички деца ги няма. Всички деца са си отишли.

Джеремая понечи да протегне отново ръка към него, после я дръпна назад. След дълго мълчание се обърна и тръгна към асансьора. Дългия Джоузеф остана сам с безмълвните резервоари и ярко светещите екрани.

info

Информация за текста

Tad Williams
City of Golden Shadow, 1996

Издание:
Тад Уилямс. Градът на златната сянка
Издателство „Дамян Яков“, 1998
ISBN 954-527-096-9

Тад Уилямс. Сънят на черния цар
Издателство „Дамян Яков“, 1998
Редактори: Камен Костов, Людмил Захариев
ISBN 954-527-097-7

Тад Уилямс. Друга земя
Издателство „Дамян Яков“, 1999
Редактор Зефира Иванчева
ISBN 954-527-098-5

Тад Уилямс. Градът
Издателство „Дамян Яков“, 1999
Редактор Нина Иванова
ISBN 954-527-099-3

Обща информация за четирите книги:
Превод: Светлана Комогорова — Кома, Силвия Вълкова
Художник: Веселин Праматаров
Коректор Зефира Иванчева
Компютърен дизайн София Делчева
Формат 84×108/32
Печат „АБАГАР“ ЕООД — Велико Търново

Свалено от „Моята библиотека“: http://chitanka.info/text/8934
Последна корекция: 26 август 2008 в 09:29

notes

1

Ad aeternum (лат.) — завинаги, за вечността. — Б. пр.

В Р — виртуална реалност. — Б. пр.

3

Drone (англ.) — монотонно, провлачено пеене. — Б. р.